Josip Pečarić: GOJKO ŠUŠAK

JOSIP PEČARIĆ

GOJKO ŠUŠAK

ZAGREB, 2021.

© Josip Pečarić

Dragoj prijateljici gospođi Đurđi Šušak

Supruga velikog ratnog ministra Gojka Šuška gđa Đurđa mi je rekla da kada čita moje tekstove ima dojam da sam sjedio s njima kada su donosili važne odluke koje komentiram u svojim tekstovima.

Hrsvijet, 23. 08. 2013.
Josip Pečarić, Propade im crvena Hrvatska, Zagreb, 2015.

NAJODVRATNIJI LJUDI
I NJIHOVI „ŽIVI MRTVACI“

Javljaju mi prijatelji kako je na portalu www.vijesti.net Tomislav Klauški komentirao kampanju prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana pišući o živim mrtvacima iliti zombijima. Čak nas i nabraja. To su mu Aralica, Krpina, Beljo, Joško Čelan, Josip Jović, Domazet Lošo, Kostović i Lang, Branimir Lukšić i Milan Vuković, Jakov Sedlar i Josip Pečarić, Zdravko Tomac i Đurđa Šušak (podcrtao J.P.), Zoran Vukman i Marin Mileta.

Prijatelji su bijesni, a ja sretan što sam u takovom društvu. Pa za skupinu ljudi koja podržavaju kandidaturu prof. Tuđmana veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec je na portalu HKV-a napisao kako je „sve ono najbolje što u ovom trenutku postoji u Hrvatskoj”. Treba li uspoređivati tamo nekog Klauškog i Hitreca? Možda budalama.

Da, prijatelji se ljute na Klauškog, a meni čovjeka žao.

Zašto? Pa svi – koji iole hrvatski misle – slažu se da je današnju Hrvatsku najbolje opisao kineski filozof i publicist Sun Tsu: "Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate."

Dakle, Sun Tsua koji je one koji su spremni izdati svoj narod za račun stranih interesa nazvao «najodvratnijim ljudima». Ali takovi - upravo zbog toga - i moraju živjeti u strahu od povratka hrvatskog dostojanstva u hrvatskom narodu. Zato je ovaj tekst sjajno opisao i taj njihov strah - strah najodvratnijih među nama. Nije prošlo dovoljno vremena da njihova odvratnost bude zaboravljena! Sjetimo se da su pred izbore 2000 išli s parolom: Oni su nama oprostili - mi njima nećemo! Da, premalo je vremena prošlo da bi oni mogli vjerovati u toliku zaboravnost da bi im opet bilo oprošteno.

Pa kako tek onda oni najstrašljiviji među takvima – kakav je očiti Klauški - mogu doživjeti pojavu onih koji su njihova suprotnost? Pa kao nešto najstrašnije što mogu zamisliti. Vidimo da se naš jadničak Klauški najviše boji zombija. I onda se moji prijatelji ljude na njega, umjesto da im ga je žao.

U tom svom strahu Klauški ponovno pokazuje i da baš nije puno inteligentan. Zadaću koju su dobili najbolje je opisao u Šibeniku sam professor Tuđman kada je kao najveći hrvatski stručnjak informatičkih znanosti pokazao kakva je zastupljenost u glavnim hrvatskim medijima u zadnjih mjesec dana svih predsjedničkih kandidata. Njegova se kretala od 0.01 do 0.06 posto. Dakle, dok je strategija u vrijeme kada se pojavio HDZ bila napadati njegova oca, sada su izvukli pouku i odlučili se na potpuno prešućivanje. "Odvratni ljudi" u medijima očito apsolutno slušaju svoje gazde. Jedino se Klauški toliko uplašio, jadničak naš mali, pa je morao sebi dati oduška.

Možda nekome neće biti pravo što se sprdam s njim pišući o njemu kao o malom jadničku. Ali, zar on nije svoj tekst završio glagolom "sprdati"? Pa zar mu u tom njegovom strahu ne treba pomoći i ponašati se onako kako on želi?

Istina, njegovo pisanje i jest takovo da izaziva želju za sprdanjem. Kad god sam komentirao neki njegov tekst, to je bilo sprdanje. Zato ću ovdje dati svoj tekst u kome sam se sprdao s njegovim zahtjevom da me se kazneno goni.

<u>Pismo Slobodnoj Dalmaciji poslano 31. kolovoza 2004.</u>

Na osnovu Zakona o medijima pozivam vas da objavite ovaj moj tekst u vašem Magazinu, u kome je objavljen i tekst Tomislava Klauškog "Zreo za kaznenu prijavu" (Slobodna Dalmacija, 28. kolovoza 2004.).

Tekst g. Klauškog nam zorno pokazuje zašto je komunistički režim u drugoj Jugoslaviji zaslužio da ga i danas britanski The independent uzima kao primjer s kojim se uspoređuje logor Guantanamo: "Tadašnja jugoslavenska obavještajna služba koristila je Staljinove metode pri mučenju zatočenika optuženih za staljinizam a svi preživjeli zatočenici Golog otoka slažu se da bi nakon dužeg mučenja priznali, napisali i potpisali sve što se od njih tražilo..." Istina g. Klauški još nije stigao u fazu mučenja, ali se zato služi falsificiranjem mojih izjava iz interviewa Slobodnoj Dalmaciji, koji je objavljen iako sam tražio autorizaciju, koja mi nije omogućena.

Klauški tvrdi: "Pečarić je, doslovno, bez kraćenja, redigiranja i uljepšavanja, izjavio: 'Hrvati nisu trebali poslušati Titov proglas o dizanju na oružje (...) Trebali su podržati NDH kao najbolje rješenje za budućnost hrvatskog naroda. Da su to učinili, ne bi bilo bratoubilačkog rata".

A evo kako izgleda dio koji Klauški daje "doslovno, bez kraćenja, redigiranja i uljepšavanja":

"- Po mom sudu nisu trebali poslušati Titov proglas o dizanju na oružje da bi 'spašavali plemenitu krv sovjetskih naroda'.

Hrvati su, ako sam Vas dobro razumio, trebali bezrezervno podržati fašističku NDH jer je to bilo najbolje rješenje za budućnost hrvatskog naroda?

- Naravno. Da su to učinili, ne bi bilo bratoubilačkog rata, a na kraju bi bilo isto kao i u zemljama gdje toga nije bilo."

Treba li uopće govoriti koliko je priglupo tvrditi da nešto daješ bez kraćenja a onda koristiš oznaku "(...)"? Ili pak da nešto daješ "doslovno, bez redigiranja i uljepšavanja", a onda tvrditi da je ono što je rečeno u pitanju tvrdiš da je dio odgovora? Može li se pretpostaviti da je Klauški toliko nepismen, pa nije sposoban točno prepisati ono što piše, kad već tvrdi da to radi? Ili je vjerojatnije da on, kao kolumnist Slobodne Dalmacije, samo falsificira? Može li se pretpostaviti da je takvo "novinarstvo" zapravo politika Slobodne Dalmacije, kada ne ispunjava moj zahtjev za autorizaciju, ali tiska ovakva falsifikate g. Klauškog?

Imalo pismenijem jasno je zašto je Klauški izostavio dio o "spašavanju plemenite krvi sovjetskih naroda".

Doista bi svi vidjeli koliko bi bila priglupa njegova konstrukcija jer bi bilo očito kako on tvrdi da su se "po istoj logici, Britanci, Francuzi, Rusi i ostali narodi Europe" digli protiv Hitlera da bi "spašavali plemenitu krv sovjetskih naroda".

Kaže dalje g. Klauški: "Doduše, čovjek koji se predstavlja akademikom upravo kad govori o povijesti, iako je titulu dobio za matematiku, servirao je u tom interviewu i druge poslastice. Na primjer, Mile Budak nije ratni zločinac, budući da nije nikoga ubio. Kao da Hitler jest. Ili Himler. Ili Rudolf Hess."

I tako kolumnist Slobodne Dalmacije ne zna da početak svakog interviewa piše novinar, pa je tako i ovaj sa mnom počeo ovako: "Akademika Josipa Pečarića...". Očito Đuričić, za razliku od Klauškog, zna da se titule koriste u predstavljanju osobe s kojom novinari razgovaraju. Da Klauški čita druge novine vidio bi da je to uobičajeno. Recimo, u Vjesnikovim Stajalištima to će obavezno napisati. Dapače meni dodaju i da sam sveučilišni profesor.

Ne čudi me da Klauški uspoređuje Budaka s Hitlerom, Himlerom, Hessom i Speerom jer nisam dvojio da i on pripada u one koji misle da su Hrvati genocidan narod koji zakonom o kulturi ubijaju ljude. Zato su valjda svi Pavelićevi ministri ratni zločinci, a Hitlerovi nisu! Kao što sam u interviewu i rekao laž je kada mnogi naši novinari tvrde da je Budak potpisao "rasne zakone" - u množini. Jedan od njih je i Klauški (vidjeti Slobodnu Dalmaciju, 25.8.2004). Znao sam da Klauškog neće uznemiriti to što je uhvaćen u laži. Pa poglavlje jedne moje knjige se i zove: "Jugokomunisti – ljubitelji laži". Čudi me što je to očito i politika Slobodne Dalmacije.

Klauški također piše: "dok je slogan "Tjeraj psine preko Drine', akademik Pečarić usporedio s američkim sloganom 'Voli ili napusti'. To je za njega 'humana poruka'. Ovdje doista dopuštan da razina inteligencije g. Klauškog nije tako visoka da bi on razumio dio teksta:

"A 'Tjeraj psine preko Drine"?

- To mu se pripisuje i u procesu spominje, ali njegova izreka je posve drukčija. A kad već govorimo o tome, onda valja reći da i Amerikanci koriste sličnu, odnosno istu sintagmu koja glasi: "Voli ili napusti!" To je za mene

humana poruka jer za onoga tko mrzi zemlju u kojoj živi, bolje je da iz nje ode."

Sigurno je da treba malko veći kvocijent inteligencije da bi se razumjelo kako nisam uspoređivao sintagmu koja se Budaku pripisuje, već onu koju on jest rekao s onom američkom. A Budakova je: "Ili se pokloni, ili se ukloni." Za razliku od Amerikanaca, Budak ne traži da se zemlja u kojoj živiš voli, ali traži da je poštuješ.

Klauški dalje spominje "kaznenu prijavu za poticanje rasne i nacionalne mržnje". Valjda mu je najveći argument to što je javnosti "malo poznato da je novopečeni Hrvat iz Boke sve do 1991. godine živio u Beogradu, gdje je diplomirao i predavao na fakultetu". Čim Klauški zna da sam novopečeni Hrvat, očito je da koristi arhiv UDBE. Oni su znali o ljudima ono što ni oni sami nisu znali. Ali ni da UDBA nije sveznajuća potvrđuje ovaj podatak o godini. Nekome će se učiniti priglupo optuživati nekoga za "poticanje rasne i nacionalne mržnje" i spominjanje ovakvog podatka koji je više puta bio dan i na televiziji i u novinama. Kako je Klauški komentator Slobodne Dalmacije očito mu je ovaj podatak o Beogradu dokaz "genocidnosti" hrvatskog naroda. Kad "doznaju" Hrvati taj podatak sigurno će ispuniti želju g. Klauškog: proces Pečariću, osuda i izvršenje u roku od 12 sati. Kao i Budaku!

Pita se Klauški "srame li se ostali hrvatski akademici zbog svog akademskog kolege Josipa Pečarića". Ja predlažem svojim kolegama u HAZU da umjesto mene izaberu g. Klauškog. Pa on zna da sam "stručnjak za matematičko izvođenje teorije vjerojatnosti". A ja to ne znam. Kad on bolje zna od mene u čemu sam stručnjak, zar ne bi on trebao biti akademik, a ne ja.

Vjerujem da je g. Klauški član HND-a. Moraju biti ponosni na ovakvog člana. Ovakvog krivotvoritelja i "inteligentnog" prikazivača tuđih tekstova sigurno odavno nisu imali. A kako tek izvrsno zna "doslovno, bez kraćenja, redigiranja i uljepšavanja" prepisati tuđi tekst. Uvjeren sam da će mu ove godine dodijeliti svoju nagradu zbog toga.

Naravno, „Slobodna Dalmacija“ nije objavila moj tekst. Objavljen je u "Hrvatskom slovu", 17. rujna 2004. Jasno je i zašto. Pa kako mogu objaviti tekst iz koga je razvidna tako niska inteligencija njihova kolumniste. Pa kakvi kolumnisti, takva i novina, zar ne?

A s obzirom na takovu inteligenciju Klauškog možda je on pomislio da je njegov poziv da me se kazneno goni uslišen i doista sam prošao kao Budak: u 20 sati je podignuta optužnica, osuđen sam i pogubljen. I kada me je vidio u spomenutom društvu, jadničak naš uplašeni je povjerovao da nisam samo ja zombi, nego i svi ostali?

Akademik Josip Pečarić

Josip Pečarić, Za ponosnu Hrvatsku, e-knjiga. Portal HKV-a, 2009.

KAZALO

GOJKO ŠUŠAK - ŽIVOT I DJELO ……..15

BORBA ZA BOKU KOTORSKU / U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI – HRVATSKI, ELEMENT, ZAGREB, 1999. ……19
SRAMOTNI SUD U HAAGU ……...19
HERCEGOVCI ZAUSTAVILI OWENA ……22

ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001. ……...26
MESIĆ SE NAGODIO S HAAGOM ……26
RAZGOVOR: DR. PEČARIĆ UOČI NJEGOVOG DOLASKA U SYDNEY ODGOVARA NA PITANJA ……... 29

PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002. ……35
PROSLOV ……35
O (NE)JEDINSTVU HRVATA U AUSTRALIJI ……37

TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003. ……..41
SRAMOTNI SUD U HAAGU ……... 41
PROMOTIVNI SKUP DRUŠTVA DOMOVINSKOG PONOSA I ČASTI VIRIBUS UNITIS …… 49
PREDSTAVLJANJE KNJIGE «PRONAĐENA POLOVICA DUŠE» ……55

HERCEGOVAC IZ BOKE / ŠTO SAM GOVORIO O HRVATIMA BIH, ZAGREB, 2003. ……...58
PREDGOVOR ……...58
IMA LI RAZLIKE IZMEĐU SANADERA I MESIĆA? ……61
TUĐMANOVE "TRI SEKUNDE" ……... 65

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI SEKUNDE, ZAGREB, 2004. ……67
FRANJIN NEOPROŠTENI TERORIZAM …….. 67

PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005. ……...70
PREDSTAVLJANJA KNJIGE *HERCEGOVAC IZ BOKE* …….. 70
HAAŠKI SUD OSUDIO JE DARIA KORDIĆA JER JE "KRIV" ZA OPSTANAK HRVATA U BOSNI I HERCEGOVINI ……80
OTVORENA KONVENCIJA ZAJEDNICE UDRUGA HRVATSKIH RATNIH VOJNIH INVALIDA IZ DOMOVINSKOG RATA BOSANSKO-POSAVSKE ŽUPANIJE …… 84
TRIBINA U ZAGREBU ……87
PRIVIĐENJE GÖBBELSA U HRVATSKOJ …….. 91
PREDSTAVLJANJE KNJIGE *TUĐMANOVE TRI SEKUNDE* ……...96
GOVOR NA ČETVRTOM OPĆEM SABORU ……98

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI PRIJEPORI, ZAGREB, 2006. .101
PREDSTAVLJANJE KNJIGE, ANDRIJA MATIJAŠ – PAUK ... DA SE NE ZABORAVI ……...101
NEODRŽANI GOVOR AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA U SPLITU 11. PROSINCA 2005. ……..106
ŽRTVOSLOV KOJI JE MNOGO VIŠE OD TOGA …….. 109

ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007. ……...113
HAAŠKI SUD I NJEGOV ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT ……113
ULAZAK U EU I GUBITAK NACIONALNIH VREDNOTA …… 127

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008. ……137
JE LI SUD U HAAGU SRAMOTNI ILI ZLOČINAČKI? ……137
TKO SU PODLI KURVINI SINOVI? …… 151
OPTUŽBA ZA ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT – NASTAVAK AGRESIJE NA HRVATSKU …… 162
HRVATSKA ŽRTVA I HAAŠKI TRIBUNAL ……..175

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012. ……185
SUD U HAAGU – NAPAD NA HRVATSKE VRIJEDNOSTI ……185

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013. ……196
DRUGO PISMO ……..196
JOSIPOVIĆEVA POLITIKA SAVRŠENO SE PODUDARA S INTERESIMA AGRESORSKE SRBIJE! ……...202
SLOBODAN PRALJAK, NADAM SE DA ĆE NEISTINE OBJAVLJENE PUTEM MEDIJA JEDNOG DANA BITI ZAKONSKI SANKCIONIRANE ……207

IVAN ZLOPAŠA, POVIJESNE ČINJENICE I POLITIKANTSKE TEZE MORAMO JASNO RAZLIKOVATI ……..212

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014. ……..218
VELIČINA PREDSJEDNIKA JOSIPOVIĆA …… 218
"SUD"U HAAGU I RASISTIČKA PODJELA NARODA …….222

'AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU', ZAGREB, 2014. ……226
ZDRAVKO TOMAC, MATEMATIČKA ISTINA …… 226
"MORAL" NAJOGAVNIJIH ……..232
HOĆEMO LI OTKRITI ZAŠTO VUKUŠIĆ BRANI ONE KOJE PROF. DR. SC. MIROSLAV TUĐMAN NAPADA U SVOM INTERVJUU? II. … 235
JE LI TUĐMANOVA POMIRBA OSTVARENA? ……... 246

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015. …… 253
IVAN RUNJE, MILANOVIĆ, JOSIPOVIĆ I LEKO NISU SVOJOM VOLJOM SLAVILI OLUJU ……... 253

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016. ……258
PREDGOVOR KNJIGE MLADENA PAVKOVIĆA *MOJ OBRAČUN S OVIMA I ONIMA* ……258

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017. ……..261
PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR, III. ……261
M. KOVAČEVIĆ: KNJIGE GENERALA PRALJKA PRAVI SU ARSENAL ČINJENICA …… 264
MIROSLAV MEĐIMOREC, U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE HRVATSKOJ ŠESTORCI: PODLISTAKO GENERALU SLOBODANU PRALJKU I HRVATSKOJ ŠESTORCI U HAAGU I. ……...270
U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE HRVATSKOJ ŠESTORCI II. ……276
SLOBODAN PRALJAK: PAD BOSANSKE POSAVINE 1992. GODINE (PREDGOVOR) ……...284

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, DRUGO PROŠIRENO IZDANJA, ZAGREB, 2017. ……290
MIROSLAV MEĐIMOREC, VARIJACIJA NA SHAKESPEAREOVOG „HAMLETA" ……...290

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018. ……..298
HOĆE LI ITKO TRAŽITI I IMA LI NADE ZA REVIZIJOM SRAMOTNE PRESUDE PROTIV GENERALA PRALJKA? …….. 298

ZVONIMIR HODAK, PRESUDE ‘ČASNIH HAŠKIH SUDACA’ SU UJEDNO I PRAVOMOĆNE PRESUDE SUŽIVOTU BOŠNJAKA, HRVATA I SRBA U BIH! ……..312
MLADEN PAVKOVIĆ, SMRT SLOBODANA PRALJKA ……..317
ANTE NAZOR, NAKON PRESUDE ŠESTORICI BOSANSKOHERCEGOVAČKIH HRVATA – ŠTO O RATU U BOSNI I HERCEGOVINI KAŽU POVIJESNI IZVORI …… 319

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018. …... 326
IVICA RADOŠ, PRALJAK MI JE REKAO: NEĆE SUDITI SAMO SRBIMA, HAAG ĆE NAS SVE SJ...! ……326
ODVJETNICA SLOBODANA PRALJKA: U PREDMETU PROTIV KORDIĆA I ČERKEZA NASTAO ZAMETAK UZP-A ……...328
ROJS O PRESUDI I GENERALU PRALJKU: MESIĆ JE VEĆ TREBAO BITI U REMETINCU, A PUSIĆ JE KAO SOTONA! ……...339
LUKA MIŠETIĆ, JE LI TRIBUNAL UTVRDIO DA JE FRANJO TUĐMAN ODGOVORAN ZA ETNIČKO ČIŠĆENJE U BOSNI I HERCEGOVINI? …… 343
MIROSLAV TUĐMAN: PRODUCENTI PROGRAMIRANE KRIVNJE …354

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018. ……369
'BOBETKOV GENERAL' ……...369

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018. ……..377
JOSIP PEČARIĆ, PREDSTAVLJANJE KNJIGA O GENERALU PRALJKU U HERCEGOVINI ……377
IVICA RADOŠ, SMRT SLOBODANA PRALJKA: POD SVAKU CIJENU ŽELIO JE DA SE SPRIJEČI MUSLIMANSKO-HRVATSKI RAT. ‘PA ŽENA MI JE MUSLIMANKA’ ……383

PREDSJEDNICA I ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2019. ……...387
ZDS I PUPOVČEV SRPSKI PATRIOTIZAM ……...387

MOJIH STO MOJIH KNJIGA, ZAGREB, 2020. ……..390
JOSIP PEČARIĆ, PREDSTAVLJANJE KNJIGE *DARIO KORDIĆ* …….390

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS ……394

GOJKO ŠUŠAK - ŽIVOT I DJELO

U rujnu 1991. godine u najtežim okolnostima u kojima se našao hrvatski narod i tek utemeljena hrvatska država, pred Gojkom Šuškom je najveći životni izazov i najteža životna zadaća, Gojko Sušak postaje Ministar obrane Republike Hrvatske. U to vrijeme, pred kraj ljeta 1991. godine, hrvatski narod bio je potpuno razoružan, a agresija Jugoslavenske vojske uz potporu pobunjenih lokalnih Srba na Hrvatsku postajala je sve brutalnija i bezobzirnija. Sigurnosna, vojna i politička situacija u Hrvatskoj bila je krajnje dramatična. Mnogi tada nisu ni slutili da je to u stvari tek početak teškoga, dugog i krvavog ruta, u kojemu se hrvatski narod branio i obranio. Rata koji je trajao pune četiri godine. Rata koji je iza sebe ostavio desetke i desetke tisuća poginulih i ranjenih, stotine tisuća raseljenih i izbjeglih hrvatskih obitelji, velika materijalna razaranja i štete, te gotovo jednu trećinu razorene Hrvatske. U to vrijeme, krajem ljeta 1991. godine, stati na čelo Ministarstva obrane, koje se tek stvaralo, mogao je samo iznimno hrabar i čvrst čovjek. Vukovar je tada bio u potpunom okruženju, Dubrovnik je gorio, hrvatskom jugu prijetila je potpuna okupacija, Lika i Banovina već su najvećim dijelom bile u rukama srpskih pobunjenika i Jugoslavenske narodne armije, u Zadru i Šibeniku vodile su se ulične borbe, Osijek i Vinkovci bili su već potpuno razoreni, opasnost od fizičkog presijecanja Hrvatske na nekoliko pravaca bila je stvarnost, desetine hrvatskih branitelja dnevno je ginulo na hrvatskim bojištima, a stotine tisuća Hrvata već je napustilo svoje razrušene domove. Dok se sve to događalo, svijet je šutio. Razoružana Hrvatska bila je prepuštena agresiji velikosrpske Jugoslavenske vojske i Slobodana Miloševića, a Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda uvelo je embargo na uvoz naoružanja i vojne opreme Hrvatskoj. Za razoružani hrvatski narod i hrvatsku vojsku tek u nastajanju i stvaranju bio je to neprihvatljiv stav međunarodne zajednice prema krizi u bivšoj Jugoslaviji. Na žalost, neki u međunarodnoj zajednici, u to vrijeme krajem ljeta

1991., priželjkivali su i predviđali pobjedu Jugoslavenske narodne armije i pobunjenih Srba u Hrvatskoj. Hrvatska ne će izdržati ni četrnaest dana, govorili su. Ali hrvatski vojnik i hrvatski narod i to su izdržali. U tim i takvim uvjetima i okolnostima, Gojko Sušak preuzeo je jednu od najvažnijih i najtežih zadaća i uloga u hrvatskoj državi. Što se sve događalo u tim danima, ali i mjesecima i godinama nakon toga, svaki bi Hrvat trebao dobro znati, a s vremena na vrijeme svega toga se i prisjetiti .

Nakon svega, nakon "bljesaka i oluja", sedam godina kasnije u trenutku smrti Gojka Šuška 3. svibnja 1998. godine, iza njega je čvrsto stajala suvremena i snažna Hrvatska vojska, vojska koja je svoju iznimnu sposobnost, hrabrost, odlučnost, učinkovitost i organiziranost dokazala svojim uspješnim i munjevitim operacijama za oslobađanje Hrvatske tijekom 1995. godine. Iza njega su stajali temelji novog Ministarstva obrane i Glavnog stožera Oružanih snaga Republike Hrvatske. Stajali su i sporazumi o međunarodnoj vojnoj suradnji s gotovo dvadesetak država, Hrvatski kadeti već su bili u najprestižnijim svjetskim vojnim školama, od West Pointa do George C. Marshall Centra. I to je ostavština Gojka Šuška.

U tom rasponu između bezdana i katastrofa, koje su se nazirale 1991. godine, te "bljesaka i oluja" 1995. godine, mirne reintegracije istočne Slavonije, te Daytonskih sporazuma, treba tražiti i oblikovati istinu o ratnom Ministru obrane Gojku Šušku. Međutim, ni četiri godine nakon njegove smrti tu istinu i te Činjenice o Gojku Šušku hrvatski narod još uvijek nije napisao ni ispričao. Zašto? Zašto danas još uvijek nema te istine i cjelovite slike i priče o čovjeku koji je u rujnu 1991. godine stao na čelo Ministarstva obrane, ministarstva koje je vodilo oslobađanje i stvaranje suverene, samostalne i cjelovite Hrvatske države. U tom rasponu između 1991.-1998. godine treba sagledavati život i djelo Gojka Šuška. U iznimno teškim ratnim uvjetima Gojko je sa svojim suradnicima uspio izgraditi ono za što bi drugima trebala desetljeća, Ministarstvo obrane i Hrvatsku vojsku, institucije koje su svoju iznimnu sposobnost, učinkovitost i organiziranost dokazale u Domovinskom ratu.

Kao jednom od njegovih najbližih suradnika, kako u vrijeme rata lako i u vrijeme mira, obveza mije istaknuti daje Gojko Šušak cijeli svoj život ugradio i utkao, ali i žrtvovao za stvaranje i obranu Hrvatske države. Nažalost ostvarenje tog životnog sna, samostalne i cjelovite hrvatske države, bilo je vezano i uz kraj njegova života. Bila je privilegija i čast godinama raditi s Gojkom Šuškom na stvaranju i izgradnji Ministarstva obrane Republike Hrvatske i hrvatskih Oružanih snaga. Godine provedene s njim bile su godine napornog rada i niza neprospavanih noći. No bile su to i godine kojih ću se uvijek rudo i s ponosom sjećati. Sjećati jer me vežu uz nadasve hrabra, mudra i čestita čovjeka. Zahvaljujući zajedničkom radu mnogih hrvatskih ljudi, na čelu s ministrom Gojkom Šuškom stvoreni su i ostvareni snovi mnogih generacija hrvatskih ljudi, naših predaka, naših očeva i djedova. Sjećam se mnogih teških ratnih dana i besanih noći koje je Ministar Šušak provodio u Ministarstvu obrane, sjećam se s koliko je odlučnosti, mudrosti i upornosti pronalazio i tražio najbolja rješenja. S koliko je odgovornosti i odlučnosti tražio da svatko od nas izvrši svoje zadaće.

Govorio je malo, a radio puno. U svojim izjavama bio je uvijek kratak, jasan i jednostavan. Bio je beskrajno strpljiv, ali i odlučan. Posebno je i iznad svega volio svoje vojnike. Beskrajno je cijenio i svoje ratne zapovjednike i generale Gotovinu, Filipovića, Korada, KrstiČevića, Norca, Kapulara, kao i mnoge druge. Svi mi njegovi najbliži suradnici pamtit ćemo pokojnog ministra Šuška kao vojnika i ratnika koji je hrabro, odlučno i nepokolebljivo izvršavao sve svoje zadaće, kao i zapovjedi Predsjednika i vrhovnog zapovjednika dr. Franje Tuđmana. Ja samo provodim državnu politiku, često je govorio.
Kad su govorili o Šušku, mnogi uglednici međunarodne političke scene birali su riječi. Zbog toga ovdje posebno želim istaknuti neke izjave bivšeg ministra obrane Sjedinjenih Američkih Država, doktora Williama Penyja, osobnog prijatelja ministra Šuška. Imao sam posebnu čast biti predsjednikom komisije koja je dodijelila počasni doktorat Sveučilišta u Zagrebu ovom izuzetno uglednom i istaknutom svjetskom političaru i znanstveniku. Još uvijek se jako dobro sjećam riječi koje je 1996. godine dr. Villiam Peny, kao ministar obrane SAD uputio svom prijatelju Gojku Šušku prigodom večere koju je organizirao u Washingtonu u njegovu čast. Riječi koje, kao što je rekao dr. Periy pogađaju samu bit karaktera, života i djela ministra Šuška: "Zaslužan je čovjek koji je doista na licu mjesta, na poprištu, čije je lice obilježeno prašinom, znojem i krvlju, koji ustraje, koji poznaje velike zamisli, koji pokazuje veliku odanost i koji sebe troši za vrijedne ideale. Njegovo mjesto nikada ne će niti može biti s onim bešćutnim i plašljivim dušama koje ne poznaju ni pobjede ni poraze." Najtužniji oproštaj dvojice prijatelja i političara dogodio se 7. svibnja 1998. godine prigodom posljednjeg ispraćaja Gojka Šuška na zagrebačkom Mirogoju. Tom prilikom dr. Villiam Perry je rekao: "Smrt Gojka Šuška veliki je gubitak, ne samo za njegovu obitelj i njegove prijatelje, ona je veliki gubitak i za Hrvatsku. Ono što je Shakespeare rekao u svojoj drami o jednom velikom Rimljaninu, ja kažem danas za jednog velikog Hrvata - Otišao je Čovjek, takvog više ne ćemo vidjeti! - Ministar Sušak počeo je služiti svojoj zemlji u presudno vrijeme. Mislim da se može sa sigurnošću reći, da bi bez njega dugi i teški put Hrvatske do nezavisnosti i teritorijalne cjelovitosti bio još teži i trnovitiji. Gojko Šušak bio je čovjek doista velikih kvaliteta. Bio je dakako tvrdoglav, ali prije svega bio je domoljub. Bio je vizionar u vojnim pitanjima. Jednog će dana Hrvatska oružana sila postati vrijedan sudionik u zapadnim sigurnosnim organizacijama, i to će biti njegovo nasljeđe. Bio je cjelovit Čovjek, čovjek od riječi. Za Amerikance nema većeg komplimenta... Za Hrvatsku je bio presudan u uspostavi slobode. Za Amerikance je bio presudan u uspostavi mira i stabilnosti u ovom području svojom potporom Davtonskom sporazumu. Često sam mu se obraćao za pomoć u otklanjanju zapreka na putu ostvarenja Davtonskog sporazuma. Nadasve sam uvijek uživao raditi s Gojkom. Čast mije biti danas ovdje i odati počast ovom iznimnom Čovjeku", govorio je pred odrom svog prijatelja. Gojka Šuška dr JVilliam Periy. Slične misli o Gojku Šušku više puta je javno iskazao i General Klein surađujući s ministrom Šuškom na mirnoj reintegraciji istočne Slavonije: "...uvijek sam mu vjerovao, jer je uvijek održao riječ... "Dok su drugi birali riječi, kad su govorili o Gojku Šušku, "naši" novinari u hrvatskim medijima od 1995. godine nakon

Bljeska i Oluje ispisali su stotine Članaka punih laži, neistina i uvreda, omalovažavajući i marginalizirajući ne samo Gojka Šuška, nego preko njega Domovinski rat i Hrvatsku vojsku i hrvatsku državu i hrvatski narod. Tko su ti ljudi? Sto se to danas zbiva u Hrvatskoj?

Ako ikada jednog dana u hrvatskoj politici, rezultati budu mjera sposobnosti i uspješnosti hrvatskih političara, ministara i dužnosnika, a ne dužina njihova boravka na nekoj od funkcija, onda je sasvim sigurno da će se na prvom mjestu naći ime Gojka Šuška, ministra obrane RH od 1991. do 1998. godine, čovjeka iza kojeg stoje prepoznatljivi i neosporni rezultati i uspjesi. U najtežim i sudbonosnim danima za hrvatski narod i hrvatsku državu, početkom Domovinskog rata stao je na čelo sustava obrane Republike Hrvatske, na mjesto na kojem bi bilo koja druga osoba teško uspjela opstati ali i uspjeti. No Gojko Šušak je uspio, a da nije uspio, bio bi za sve kriv. Danas 2002. godine, kada čovjek pogleda ovu našu tužnu hrvatsku političku stvarnost, čini se kao daje Gojko Šušak kriv upravo zato i samo zato stoje uspio. Što **se to** danas zbiva u Hrvatskoj deset godina nakon priznanja, nakon svega?

Gojko Sušak bio je primjer borbenosti, Čvrstine i upornosti hrvatskog vojnika i čovjeka, bio je jasan i jednostavan, čvrst i odlučan, hrabar i mudar, kako u ratu tako i miru, i zbog toga je bio cijenjen. Gojko je malo govorio, a kad je nešto rekao, onda je to bilo važno, onda se to moralo uraditi. Bio je Škrt na riječima, ali ne škrt i na djelima. Privilegija i čast mije bila raditi uz pokojnog ministra Gojka Šuška na stvaranju hrvatske vojske, Ministarstva obrane i hrvatske države.

Zamjenik ministra obrane Gojka Šuška
(1995.-1998.)
Prof. dr. se. Krešimir Ćosić,
General pukovnik (u mirovini)

Ovaj tekst je jedan od predgovora knjige:
J. Pečarić, *Pronađena polovica duše / Deset godina s australskim Hrvatima*, Zagreb, 2002.
Zapravo ova knjiga je i sastavljena nekih tekstova iz mojih knjiga u kojima se spominje veliki hrvatski ministar.

BORBA ZA BOKU KOTORSKU / U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI – HRVATSKI, ELEMENT, ZAGREB, 1999.

SRAMOTNI SUD U HAAGU

Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 102
Večernji list (inozemno izdanje), 3. ožujka 1996.

Nedavno mi je pisao jedan kolega iz SAD-a. Dobio je poziv za sudjelovanje na jednom kongresu u tzv. Jugoslaviji. Pitao me je što treba činiti jer on bi mogao ići kad je već pozvan ali osjeća da ne treba ići. Međutim, samu činjenicu što razmišlja o odlasku opravdao je time da su u ovom strašnom ratu zločine vršile sve strane. Napisao sam mu da se u svakom ratu zločini vrše na svim stranama, ali u ovom ratu, kao i u II. svjetskom ratu, jedna strana je to imala kao svoju politiku, tj. ta strana je vršila genocid, a druga strana je bila žrtva. U kasnijim pismima to više nije spominjao. Vjerujem da je shvatio poruku.

Spomenimo se Hiroshime i Nagasakija

Nedavno je Maja Freundlich u članku "Licemjerni pokus u Haagu" (Hrvatsko Slovo, 15. ožujka 1996.) sjajno analizirala činjenicu kako je svijet, poslije II. svjetskog rata, u Nürnbergu sudio onima koji su izvršili genocid u tom ratu, tj. kako su žrtve sudile zločincima, a danas su ti isti, koji su ravnali suđenjem u Nürnbergu, političkom ucjenom nas priječili da pobjedonosno završimo ovaj rat, i da mi, kao žrtve, sudimo zločincima za izvršeni genocid.

Naravno, to ne znači da i žrtve nisu vršile zločine. Pa cijeli gradovi su u Njemačkoj za vrijeme II. svjetskog rata sravnjeni sa zemljom, a da i ne spominjemo Hiroshimu i Nagasaki kojima su atomskim bombama učinili ono što

su učinili. A koliko je djece, žena i uopće civila bilo u tim gradovima. Koliko ih je ubijeno, osakaćeno? Tko pita jesu li naredbodavci za ta djela ratni zločinci? Tko pita jesu li zločinci i oni koji su naredili osnivanje logora za Nijemce i Japance u SAD ili Australiji? Znate li uopće za bilo koga tko je na pobjedničkoj strani, tj. na strani žrtava, odgovarao za zločine u tom ratu? Nitko. Jednostavno je preneseno pravilo "ubojstva u samoobrani". Oni nisu krivi. I zaista, nemoguće je u ratu ne vršiti i zločine, pogotovu kada si izložen genocidu. Tko može osuditi naše ljude kojima su silovali, čak i male djevojčice, žene, pa i majke, i prisiljavali ih da to gledaju, za eventualne zločine koje su u tako okrutnom ratu kasnije i učinili. A da ne spominjem poznate srpske logore za silovanja i druge zločine, vjerojatno nezapamćene u povijesti. Jer, u ovom ratu Srbi su prevazišli samog đavla. Dok ovaj kupuje ljudske duše, Srbi su našli način kako ubiti dušu u ljudima. Pa ako u samoobrani možeš ubiti, što je opravdano kada nad tvojim narodom vrše genocid? Da zaista, tko uopće zna kako odgovoriti na genocid. Po svjetskim normama taj isti svijet treba spriječiti genocid i kazniti počinitelja. Ali što ako svijet smatra da to nije njegov interes? Moraš se braniti kako god znaš, a za eventualne zločine koje si Ti izvršio odgovoran ne možeš biti Ti. Eventualnu odgovornost snose samo oni koji su to mogli spriječiti, ali nisu htjeli! Ali ipak, kao što vidimo, našim ljudima će suditi sud u Haagu! Po onome "kadija te tuži, kadija te sudi" oni nisu osnovali taj sud da bi sudili sebi samima! A trebali su!

"Ubojice, ubojice!"

I zato je zaista moguće da se u Haagu sudi žrtvama u ovom ratu. Ali zašto je to moguće? Zašto nam nisu dozvolili da zaista sve bude kao u Nürnbergu, dakle, da žrtva pobijedi a potom da sudi? Kako je moguće da uopće razmišljaju, kad već razmišljaju o Hrvatima - navodnim zločincima, dok nisu pozvali pred sud "Balkanskog krvnika", Slobodana Miloševića? Odgovor je jednostavan, a krije se u pitanju: jesu li samo Srbo-Crnogorci krivi za učinjeni zločin? Odgovor svi znamo, a znaju ga još bolje oni isti koji su koncipirali sud u Haagu, takav kakav jest. I njihov udio u srpskom genocidu je ogroman. A da žrtve znaju za to mogli su se uvjeriti prigodom posjete generalnog sekretara UN-a Sarajevu. Sjećate li se što su im Sarajlije vikale. "Ubojice! Ubojice!" S pravom! Ali to "Ubojice! Ubojice!" nije se odnosilo samo na visoke dužnosnike UN-a. To se odnosilo i na vodeće ljude svjetskih velesila koje su odobrile Srbima činiti ono što su ovi činili. I ne samo odobrili već i pomagali! I to tako da su uveli famozni "embargo na uvoz oružja", što je u stvari bila zabrana žrtvi da se naoruža (ne zaboravimo - embargo je uveden kada je žrtva bila Hrvatska). U stvari, zabranili su žrtvi braniti se, ukinuli joj pravo na samoobranu. To je sigurno bila jedna od najmonstruoznijih odluka svjetske zajednice u povijesti. Da, zaista: Ubojice! Ubojice! Druga, jednako tako monstruozna, bila je organiziranje rata između samih žrtava: hrvatsko-muslimanski rat u BiH. Sjetimo se, neposredno prije početka tog rata američka veleposlanica SAD-a u UN, gđa Madeleine Albright, na CNN-u je izjavila da će rješenje sukoba u BIH biti u skladu s interesima saveznika (to je prenijela i emisija "Slikom na sliku"). A jasno je kakvi su interesi Velike Britanije i Francuske bili u tom trenutku: Srbima - što su osvojili, a Muslimane, kao najveće

žrtve, treba namiriti. Na račun koga? Pa ostali su samo Hrvati! I sve vrijeme rata Srbi su zaista imali moćne zaštitnike. I Velika Britanija je tada uspješno izrežirala taj sukob. Zašto su im pomagali? Pa sve je bilo u cilju očuvanja njihovog užasnog čeda zvanog "Jugoslavija". Srbi su za njih samo ljudi koji su kao njihove sluge vršili prljave poslove u zaštiti njihovih interesa. I za to trebaju plaću. Istina, Srbi nisu dobili plaću kolika im je obećana, ali dobili su je. U BiH je tridesetak posto Srba dobilo 49% teritorija. I tako su oni koji su po svjetskim načelima za učinjeni genocid trebali biti kažnjeni, za taj isti genocid nagrađeni! "Agresori" su u stvari Hrvati koji su krivi za smrt Jugoslavije, a Srbi su bili branitelji. Jednostavno, zar ne? Naravno, to nije bilo tako jednostavno objasniti njihovim narodima. A pojavio se i predsjednik Clinton, kao i republikanci u Kongresu SAD-a, kojima taj kut gledanja "nije bio baš najjasniji", pa su im pomrsili račune. Istina, ne potpuno. Ipak su saveznici i zajedno vladaju ovim svijetom. A onaj tko vlada svijetom mora plaćati svojim slugama za prljave poslove koje vrše za njih. (U ovom su slučaju to bili Srbi.) Kada ne bi, pa tko bi im ubuduće radio takve poslove? Zato tim svjetskim moćnicima treba "jednaka krivnja" svih strana. Kada su svi krivi mogu malo i oni biti. (A vjerojatno su im Srbi krivi samo zato što ono što im je odobreno činiti nisu uspjeli, a pogotovo ne za odobrenih 15 dana.)

Hrvati sačuvali enklave, a nisu smjeli

Zato nas predsjednik Tuđman stalno i upozorava da "živimo u tom i takvom svijetu". Jednostavno, Hrvatska je mala zemlja koja ne može stalno udarati glavom u zid. Hrvatsku smo stvorili upravo zato što to nismo radili, i samo zato što smo se usprotivili tek onda kada su bitni hrvatski nacionalni interesi bili ugroženi. Dakle, kada je u pitanju bilo samo stvaranje države, Maslenički most, opstojnost Hrvata u BiH (dakle njihova ravnopravnost). Sud u Haagu nije takvo pitanje. A ne zaboravimo na ono što je hrvatski Sabor upozorio ministar Šušak - u Haagu će suditi onim Hrvatima koji su sačuvali hrvatske enklave u srednjoj Bosni. Dakle, oni koji su pomrsili račune velikima i njihove planove da sve riješe na račun hrvatskih nacionalnih interesa. Zbog tih istih interesa oni svjesno idu u Den Haag.

Uostalom, kao što su mnogi u ovom ratu dali svoj život na oltar domovine. Sudit će im se u ime onih koji nisu htjeli sačuvati neke druge enklave - enklave za koje su se obavezali da će ih sačuvati. A oni su sačuvali svoje enklave. A nisu smjeli! Za nas Hrvate, i sve ljude svijeta kojima je moral ispred interesa, njihovo suđenje nije suđenje njima. Njihovo suđenje je suđenje međunarodnoj zajednici - svima onima na koje se odnosilo ono sarajevsko: "Ubojice! Ubojice!"

HERCEGOVCI ZAUSTAVILI OWENA

Hrvatski Obzor, 28. listopada 1996.

Viktor Vida će o svojoj i mojoj Boki reći: ”Ništa ne može pokolebati moga uvjerenja, da je Boka kotorska ostvarenje božanske priče, koja se tu više nego i u jednom kraju svijeta dotakla zemlje i ostavila na tom moru i u tom kamenju svoj vječni trag.” Da, prelijepa je moja Boka. Ali isto to se može reći za svaki hrvatski kraj. Pa i priča kaže da je Bog hrvatske krajeve za sebe stvarao. Ali ipak, na spomen jednog hrvatskog kraja srce svakog hrvatskog domoljuba, bez obzira na to odakle je, zatreperi zaista na poseban način. Naravno, riječ je o Hercegovini! Uvijek i iznova njezini sinovi su izloženi posebnim kušnjama. Njihovo hrvatstvo je napadano sa svih strana. Uzalud!

U stvari, nešto slično sam već izgovorio krajem 1992. kada sam bio počasni gost na zabavi koju su u Melbourneu organizirali Hercegovci da bi skupljali novac za obranu Herceg Bosne. Mnogi naši ljudi su skupljali pomoć u tijeku rata. Ali ne svi. Kada su Hercegovci u pitanju, tu dileme nema. Teško će se naći i jedan iseljeni Hercegovac koji nije sudjelovao u tim akcijama.

Priče o bijelim čarapama

Poslije devet mjeseci provedenih u Australiji, vratio sam se u trećem mjesecu 1993. u Zagreb.

Dočekale su me priče o ”bijelim čarapama”. Razgnjevile su me, ali ne i iznenadile. Upravo u Australiji (engleska kraljica je i njihova kraljica) naučio sam da se neki neće pomiriti s postojanjem hrvatske države. Priznali nas jesu, ali će sve učiniti da nas unište. Pa kako im ostaje da to ostvare? Prvo, Hrvatsku smo stvorili jedinstvom cijelog naroda. Dakle, mora se raditi na razbijanju tog jedinstva. Kada sam došao u Australiju, odmah sam uočio da je učinak rada na razbijanju tog jedinstva među našim ljudima već bio i te kako vidljiv (u Hrvatskoj se to u tom trenutku još nije osjećalo, još nije bilo bitno tko je odakle). Slušajući naše ljude tamo često sam im znao reći: ”Gospodo, nama su Srbi neprijatelji a ne Hrvati!” Drugo, u stvaranju Hrvatske presudna je bila pomoć iseljene Hrvatske. Dakle, treba i to onemogućiti. I zaista, u Australiji su me dočekale i priče o ”lopovluku” u Hrvatskoj. Doma ni o tome još nije bilo ni riječi. Na tome su posebno morali i mogli raditi u Australiji. Jasno je zašto kada se ima na umu kolika nam je pomoć došla od australskih Hrvata.

Udar na Hrvate u Hercegovini

Na najvećem udaru našli su se upravo Hercegovci. Naravno, naši jugonostalgičari, često i izravno plaćani iz inozemstva (a svakome je jasno - radiš za onoga tko te plaća i sprovodiš njegov interes), odmah su se pobrinuli da izmisle priču o bijelim čarapama. O tome hrvatski književnik Slobodan Novak (*Hrvatsko slovo,* 13. rujna 1996.) kaže: ”A kad ste već spomenuli nedavni Finkielkrautov

interview u **"***Hrvatskom obzoru***"**, moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije s bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina po Zagrebu, Splitu i Rijeci - nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju. ..." Da, Slobodan Novak kaže skoro sve. Treba nadodati još samo stvarne izvore tim i sličnim pričama. Zahvaljujući Owenovoj knjizi "Balkanska odiseja", Maja Freundlich u Hrvatskom Obzoru (14. listopada 1996.) konstatira i to. Ona ispravno uočava da Owen (i britanske službe) rade na stvaranju raskola među Hrvatima. Ona kaže: "Taj iznenada pružen Owenov gujin jezik pokazuje i gdje bismo trebali potražiti početke i korijene lavini mržnje, lavini laži i slapu psovki plasiranih protiv 'Hercegovaca' po tzv. žutom tisku u Hrvatskoj. 'Nacionalistički' Hrvati smetali su owenovskim nacrtima, pa je prije svega u hrvatskoj javnosti trebao stvoriti mržnju protiv njih."

Sve potječe od Owena

Owenovo neskriveno pokazivanje mržnje prema Hercegovcima najveća je moguća pohvala Hercegovcima. To je u stvari njegova "optužba" da su Hercegovci, uz predsjednika Tuđmana, najveći krivci što on nije uspio sprovesti britansku (i inu) politiku na ovim prostorima. "Optužba" da su oni krivi što rješenje problema bivše Jugoslavije nije bilo na račun hrvatskih interesa. A upravo je nevjerojatno s koliko su sluha za hrvatski nacionalni interes nastupali ljudi iz Hercegovine i kako su se uspjeli othrvati britanskim (i ne samo njihovim) namjerama u rušenju i njih i preko njih i same Hrvatske. Morali su se izboriti za očuvanje svoje ravnopravnosti u uvjetima kada cijeli svijet misli da ništa ne može zaustaviti ostvarenje velikosrpske politike, i kada Muslimani, umjesto da misle o tome kako opstati, počinju s ostvarivanjem svojih vizija o muslimanskoj Bosni i Hercegovini. Uz sve to, i hrvatska oporba im je strahovito odmagala u ostvarenju hrvatskih interesa. To me je uvijek posebno iznenađivalo. A oporba nije shvatila ni očitu činjenicu da su hrvatsko-muslimanski rat zamislili svjetski moćnici. Da je bila riječ o režiji velikih, bilo je jasno svakome tko je čuo interview američke veleposlanice CNN-u još prije izbijana rata. Ona je tada izjavila, što je prenijela i HTV u emisiji "Slikom na sliku", da će rješenje bosanskog problema biti u skladu s interesima saveznika, dakle Engleske, Francuske i Rusije. A ne treba biti mnogo pametan i znati koji su interesi saveznika - Srbima što su osvojili, a Muslimane, kao do tog trenutka najveće žrtve rata, treba namiriti. Na čiji račun to jedino može biti? Na račun Hrvata u BIH!

Britanci u Ahmićima

Pokolj u Ahmićima kao povod za hrvatsko-muslimanski rat. Odmah je jasno u čijoj je to režiji. Jer Britanci s televizijskom ekipom ulaze pola sata poslije u selo i engleska televizija daje slike pokolja svaki sat, a do tada nisu nikad htjeli dati slike srpskih pokolja - da ne bi uznemirili svoje gledatelje. Mo'š mislit'. I znamo kako je sve to tada izgledalo. Nikad neću zaboraviti izjavu jednog Hercegovca koji stoji na položaju i prema njemu su nadirali Muslimani. Rekao je: "Ne znam što da radim - ako pucam, Hrvatskoj će nametnuti sankcije. Ako ne pucam ubit će me!" Da, to je zaista nešto što ne bismo smjeli nikad zaboraviti!

To je bilo razdoblje najvećih iskušenja za hrvatsku politiku. Jer u vrijeme stvaranja Hrvatske bio si žrtva, pa si i mogao iznenaditi svjetske moćnike. Jednom da, ali ne i drugi put. Tada su već znali da je hrvatski narod sposoban za iznimno ostvarenje, pa i unatoč njihovom protivljenju.

Novi prohrvatski narod

Jasno je stoga da su u BiH sve poduzeli da ne bi bilo iznenađenja! Zato je tada zaista trebalo pokazati sve umijeće hrvatske, i to baš one hrvatske pameti. I što tada radi hrvatska politika? Jedino moguće: želi vratiti SAD u "igru". Toga se plaši i Owen ("Bilo je također važno da Amerikanci ne postanu, poput Nijemaca, prohrvatski narod.") A on zna da Hrvati upravo na tome i rade ("U mojemu uredu u Londonu imao sam 11. studenoga (1993., op.p.) vrlo koristan sastanak s hrvatskim ministrom obrane Šuškom: on se usredotočio na jačanje hrvatske vojne snage i na veze s Amerikom.") "Koristan" očito jer shvaća da mora pokušati spriječiti stvaranje novog "prohrvatskog naroda". Kako to može ostvariti? Pa vjerojatno mora pokrenuti napade na tog Hercegovca koji radi na tome! Unatoč brojnim napadima na njega kod kuće, Hercegovac se pokazao uspješnijim od Owena! Jer, kako piše Misha Glenny u *The New York Timesu*, tada je "Clintonova vlada tankoćutno počela preusmjeravati potporu koju je pružala Muslimanima u korist Hrvata." I tako su se srušili svi Owenovi (tj. britanski) planovi. Dodatan razlog za Owenovu mržnju prema Hercegovcima. A Owenova mržnja morala je biti tim veća jer sva prljavština britanske politike vjerojatno nikad u povijesti nije bila tako razgolićena kao u pitanju hrvatsko-muslimanskog rata. On je bio glavni izvršitelj takve politike. To je danas jasno svim hrvatskim ljudima.

Tu, vjerojatno, treba tražiti uzroke i Finkielkrautoj izjavi o Hercegovcima. Zašto? Pa gosp. Finkielkrautu je sigurno bilo poznato što o Hercegovcima misli gosp. Owen. Bilo mu je poznato i kakvo su mišljenje o Hercegovcima i hrvatskoj politici zastupali i neki njemu bliski hrvatski intelektualci i oporbeni političari. A ljudima u Hrvatskoj neće trebati puno da shvate da su oni i Owen zastupali istovjetnu politiku. Možda se ne zadrže samo na žutom tisku, već se počnu prisjećati i otvorenih pisama Predsjedniku, pokušaja rušenja legalne vlasti u Saboru, tko je što govorio o ratu u BiH. Jer, kao što znamo, hrvatska vlast nije slijedila Owenove želje. Ali mnogi oporbeni političari jesu. Svjesno ili nesvjesno? Finkielkraut je, vjerojatno, mislio da pomaže tim našim oporbenim političarima. A upravo je njegov intervju učinio da se u Hrvatskoj mnogo piše o Hercegovcima

i o njihovu hrvatstvu. O njihovom doprinosu borbi za Hrvatsku. Ali i o onima koji su suodgovorni u najvećem pritisku na opstojnost hrvatske države u ovom ratu.

Hercegovac iz Boke

Zato oni danas uporno i inzistiraju na podjeli pučanstva u Hrvatskoj na one koji su za vladajuću stranku i protiv nje. Jer moraju se bojati podjele na one koji su pomagali Owenu (i onima koji su stajali iza njega) i na one koji su u tijeku cijelog domovinskog rata, a pogotovo u vrijeme rata u BiH, bili za hrvatski nacionalni interes! Srećom za njih, vladajuća stranka ne želi nastupati slično njima. Umjesto na takvu podjelu, ona još uvijek inzistira na suradnji. Ali dokle će biti tako? Pred vratima su izbori!

Svoj govor na zabavi u Melbourneu završio sam s tvrdnjom da sam ja Hercegovac iz Boke, tj. želio sam reći da Hrvatsku volim koliko i oni. Jer više nije moguće. To sam znao reći i drugačije. Naime, u vrijeme najvećih srpskih napada na Muslimane u BiH, na muslimanskom radiju u Melbourneu su, vjerovali ili ne, iz tjedna u tjedan uvjeravali Hrvate iz BiH da nisu Hrvati nego Bosanci. To im je bilo važnije od srpskih bombi (valjda zato što srpske bombe stvaraju fundamentaliste od europski nastrojenih Muslimana). Komentirao sam to: ”Ma jesu li oni ludi. Pa prije će uvjeriti cijeli Zagreb da nisu Hrvati nego jednog Hercegovca.” Iako je to trebala biti šala, ima u tome još nečega. To vjerojatno zna gospodin Finkielkraut. Od Hrvata iz Hercegovine možeš napraviti samo katolika i ništa više. A od Zagrepčanina, kao što smo vidjeli na zadnjim izborima, možeš napraviti svašta.

ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001.

MESIĆ SE NAGODIO S HAAGOM

Hrvatsko Slovo od 29. prosinca 2000.

Svašta se prigovara pokojnom predsjedniku. Mnogi od tih prigovora ne stoje. Najčešće se radi o nerazumijevanju Tuđmanove politike prema BiH. Pri tome će svi pričati o Ahmićima, a nitko neće spomenuti da je prvi ratni zločin u srednjoj Bosni počinila Armija BiH u mjestima Dusina i Laštva, u zeničkoj općini. Tada je masakrirano 13 Hrvata, a zapovjedniku Zvonku Rajiću izvadili su srce.

Jedan prigovor pokojnom predsjedniku sigurno stoji – izbor suradnika. Ali i tada komentari mogu biti iznenađujući. Tako Gojko Borić piše u Slobodnoj Dalmaciji od 23. prosinca 2000.: "Tuđmanov odnos prema Bosni bio je opterećen njegovom profesionalnom devijacijom povjesničara. Mora mu se zamjeriti što nije pripremio nasljednika u HDZ-u i što je slijepo vjerovao nekim mediokritetima…."

Čovjeka ove riječi natjeraju da se sjeti koliko se je bliskih suradnika odreklo pokojnog predsjednika neposredno poslije njegove smrti. Iako to više govori o njima, ipak – on ih je izabrao. Pa onaj koji je, po izboru njegove stranke HDZ, trebao biti njegov nasljednik - dr. Mate Granić - smatra da je Tito bio veći hrvatski političar od samog Tuđmana (Večernji list od 23. prosinca 2000.). Valjda zato što je poslije rata pobio mnogo, mnogo više Hrvata nego što ih je stradalo u Domovinskom ratu.

Ali, vratimo se Borićevom tekstu. Vjerovali ili ne, prvi od Borićevih mediokriteta je karizmatični ministar pobjedničke Hrvatske vojske Gojko Šušak. Čitajući nisam znao što činiti: smijati se ili plakati. Zašto? Proletjelo mi je kroz

glavu koliko tek mediokriteta za sobom povlači mediokritet Šušak. Prvi se nametnuo Dražen Budiša. Sjetio sam se Šuškovih dvoboja s Budišom na OTV. Tada sam se vjerojatno prvi put uvjerio u svu veličinu pokojnog ministra obrane. Budiša mu je doista bio nedorasli protivnik. Dakle - mediokritet. Drugi je bio bivši ministar vojske SAD Perry. On je slovio za Šuškovog prijatelja, pa je i na pogreb pokojnom ministru došao i kao izaslanik Predsjednika SAD i kao osobni prijatelj. Valjda mu to dođe kao prirodno prijateljstvo dva mediokriteta.

"Prohrvatski narod"

Nisu samo Šuškovi prijatelji mediokriteti. Ima tu i neprijatelja. Prvi među njima je lord Owen, koji u svojoj knjizi "Balkanska odiseja" piše: "Bilo je također važno da Amerikanci ne postanu, poput Nijemaca, prohrvatski narod." Od koga po Owenu prijeti takva opasnost: "U mojem uredu u Londonu imao sam 11. studenoga (1993., op.a. J.P.) vrlo koristan sastanak s hrvatskim ministrom obrane Šuškom: on se usredotočio na jačanje hrvatske vojne snage i veze s Amerikom." Je li Owen veći mediokritet kada se očito boji Šuškovog rada? Ili samo misli da su veći mediokriteti svi u američkoj administraciji kada mediokritet Šušak može od Amera napraviti novi prohrvatski narod? A možda g. Borić hoće i reći da su svi u američkoj administraciji mediokriteti jer su Šuškovog prijatelja postavili za ministra?

A koliko je tek nas mediokriteta koji su se divili pokojnom ministru obrane. Ja osobno moram biti sretan i zahvalan što g. Borić nije prije objavio cijelom svijetu da je Šušak mediokritet. Tako ni naši akademici nisu znali da sam i ja mediokritet, pa sam i mogao postati akademik. Ako me pitate kako se osjećam u društvu mediokriteta, nije teško odgovoriti. Izvrsno je biti u Šuškovom društvu.

Nedavno je pokojnog ministra Šuška spomenuo i dr. Andrija Hebrang na predstavljanu HIP-a: "Moram opisati jedan tužan događaj, koji se dogodio nedavno prilikom postavljanja vijenaca na Križ hrvatskim braniteljima na Mirogoju. Bio sam u jednoj delegaciji s pet hrvatskih časnika, iskusnih ratnika iz Domovinskog rata. Nakon polaganja vijenca pozvao sam ih da zapalimo svijeće na grobovima njihovih ratnih vođa, predsjednika Tuđmana i ratnog ministra obrane g. Šuška. Tiho su mi objasnili da su oni u odorama i da bi se taj čin proglasio političkom aktivnošću a oni žive od svoje vojničke plaće..."

Dr. Hebrang je dobro prošao jer ga ne smijemo ubrojiti u mediokritete, jer ga je sadašnji predsjednik države nazvao smiješnim čovjekom, a i ovo je izgovorio na smiješnom skupu (Slobodna Dalmacija od 23. prosinca 2000.). Naravno, ne možemo očekivati od Mesića da pomisli da su možda smiješni ljudi ili možda mediokriteti oni koji su učinili da hrvatski branitelji ne smiju u odorama zapaliti svijeće svojim vođama u pobjedničkom ratu. Valjda zato što se taj rat mora kriminalizirati?

Tuđmanov nasljednik

Šušak je doista i bio Tuđmanov nasljednik. Nesreća pokojnog predsjednika, a i svih nas, je i bila u tome što je njegov nasljednik umro prije njega. Činjenica je da je Predsjednik doista znao, za razliku od HDZ-a, izabrati nasljednike. Prvi mu je izbor bio sadašnji predsjednik Hrvatske. Kada je uvidio da se radi o čovjeku koji ima takav karakter da bi mogao biti čak i Haaški doušnik, više nije bio njegov kandidat za nasljednika. Čiji je mogao biti? O tome sam pisao u Spremnosti od 25. siječnja 2000.: "Veliki poraz HDZ. Politici koja je potpomagala crveno-žutu koaliciju, više dr. Granić nije potreban. Po anketama s nadmoćnog prvog mjesta s više od 50 posto pred izbore dr. Granić ubrzo stiže na treće mjesto. Pobjeda oporbe je toliko velika da sada politici SAD-a više vjerojatno nije potreban ni Dražen Budiša. Budišina prošlost ne garantira sprovođenje svega onoga što nova vlast treba dati za uzvrat podršci na izborima. Zato i ne čudi meteorski uzlet g. Mesića od gubitnika koji ni u ovako nadmoćnoj pobjedi oporbe nije uspio ući u Sabor, do čovjeka koji je prvo na SDP-ovoj stranici na Internetu bio na prvom mjestu, a potom i u drugim novinama. Kao da su oni koji su svojim materijalnim sredstvima omogućili ovoliku pobjedu oporbe, sigurniji u povrat uloženog s njim kao Predsjednikom, nego s g. Budišom."

Mesić je sve znao

To što je Mesić postao predsjednikom zahvaljujući svjetskim moćnicima, ne umanjuje činjenicu da su ga oni izabrali upravo zato što je bio i prvi Tuđmanov izbor. To što ga je srušilo u Tuđmanovim očima, ovima je sigurno bila potvrda da se radi o pravom izboru. Borić govori o Tuđmanovom izboru nasljednika i mediokritetima. Interesantno je da ne spominje Mesića iako ovaj u Slobodnoj Dalmaciji od 23. prosinca 2000., kaže: 'Nema hrvatskog interesa po kojemu netko može učiniti ratni zločin ili ubiti nečije dijete.' Da se ne rugamo ovom 'ili', ali kakav je to predsjednik jedne države koji u vrijeme kada netko želi optužiti hrvatske generale za izmišljene ratne zločine spominje ubijanje djece.

Naravno, ne čude takve izjave kad Mesićev vojni savjetnik Imre Agotić, pošto se i njegovo ime spomene kao mogućeg Haškog uznika, izjavi kako su najveći zločini počinjeni kad su oslobođeni okupirani hrvatski teritorij preuzeli Vojna policija i MUP. Da nije slično objašnjenje i za predsjednikovo djelovanje? Čini se da jest. I ne samo to već i divljanje današnjih vlasti nad Gospićanima ima istu pozadinu. Naime, Zoran Stanković, patolog i načelnik Odjela sudske medicine na Vojno-medicinskoj akademiji u Beogradu, kojeg je Haaški sud pozvao da svjedoči, u "Nacionalu" od 19. prosinca 2000. tvrdi kako nije točno da predsjednik Hrvatske Stipe Mesić nije znao za zločine u Gospiću: "Mesić se prikazuje kao čovjek koji ništa nije znao, optužuje samo Tuđmana. On je cijelo vrijeme bio uz Tuđmana i sve je to, manje više, znao jer smo ga o tome obavijestili. Bio je i predsjednik Vlade i predsjednik Sabora – dakle i izvršne i zakonodavne vlasti. Ali o tom potom. Naše je da dokaze koje imamo stavimo na stol, njihovo je da procijene. (…) Tribunal je završio istragu, ima svu dokumentaciju. Mislim da je to nagodba između Mesića i Haaga, da Mesić ispriča što bi pričao, da na određeni način zaštiti sebe i omogući suđenje za te zločine u Rijeci. Mislim da je to nagodba."

RAZGOVOR: DR. PEČARIĆ UOČI NJEGOVOG DOLASKA U SYDNEY ODGOVARA NA PITANJA

Spremnost Hrvatski tjednik, 30. ožujka 1999.

Iskoristili smo dolazak prof. Pečarića u Australiju, kako bi nam iznio svoje poglede u odnosu na Hrvatsku, poteškoće u Hrvatskoj, povratak u Hrvatsku i mnogo više. Razgovor je vodio F. Lovoković glavni i odgovorni urednik tjednika Spremnost.

Vi ste po drugi put u Australiji. Sto bi nam mogli kazati o vašem prvom dolasku i ovom ovogodišnjem, i zašto oba puta u Adelaide?
Mali ispravak: od 1992. godine svake godine sam u Australiji. Dakle ovo mi je već peta posjeta australskim sveučilištima. Prvi poziv je bio s LaTrobe University iz Melbournea, i tada (1992./93.) proveo sam devet mjeseci uglavnom u Melbourneu, ali sam u dva navrata posjetio i The University of Adelaide. Od tada sam redovito svake godine pozivan na ova dva sveučilišta, a sada sam dobio poziv na dvije godine od sveučilišta u Adelaideu. Naime, bavim se teorijom matematičkih nejednakosti, i u toj oblasti poznat sam u svijetu. Objavio sam kao autor ili koautor blizu 500 znanstvenih radova i 14 monografija (4 u inozemstvu na engleskom jeziku), pa dobivam pozive i iz drugih država. Osim toga, u Zagrebu sam pokrenuo i časopis iz te problematike (Mathematical inequalities and Applications), čiji sam ja Editor-in-Chief, a u Editorial Boardu se nalazi šezdesetak najuglednijih svjetskih imena iz te problematike. Član sam i Editorial Board-a u dva druga internacionalna časopisa. S obzirom na te stalne posjete Australiji, bio sam u mogućnosti, da pored Hrvatske, budem mentor doktorantima (voditelj doktorata) i u Australiji, ovdje u Adelaideu. Sada imam poziv za mentorstvo i u Melbourneu, pa vjerujem da ću usko biti mentor i jednom matematičaru tamo u izradi njegove doktorske disertacije. Naravno, ni ovdje u Australiji nema bezgraničnih sredstava za znanost. Moji suradnici moraju dobiti neki projekt od države kako bi me pozvali u posjetu. Nekako im je to do sada uvijek uspijevalo.

U vezi vašeg zadnjeg boravka među nama te vašeg povratka u Hrvatsku, i aktivnosti u Hrvatskoj, napose u odnosu na stanje u Hrvatskoj, recite nam, kako gledate na relativno mladu hrvatsku državu i probleme koje još ima pred sobom?
Problema ima. Ima ih puno, ali ne nesavladivih. Svi oni koji me znaju ovdje još od 1992. godine sjetit će se da sam ja uvijek upozoravao, kako smo stvorili hrvatsku državu mimo volje najmoćnijih država na svijetu. A moćnici k'o moćnici, nastavili su drugačijim sredstvima kako bi nas vratili tamo gdje smo bili. Jasno je i njima da onakvu Jugoslaviju, kakva je bila, više ne mogu stvoriti. Ali nešto slično - e to može. Još je tada (dakle te 1992.) bilo vidljivo da će ići na

najmoćnije oružje koje se može upotrijebiti protiv Hrvata, a to je podjela među Hrvatima. I dok je predsjednik dr. Franjo Tuđman govorio, i iskreno radio, na pomirenju svih Hrvata, i okupljanju o obrani nacionalne države, dotle su se mnogi od onih koji su itekako uprljali ruke u komunističkom periodu ili pritajili ili odmah pritekli u pomoć svjetskim moćnicima u ostvarenju njihovih nakana. Zato imamo svo vrijeme postojanja hrvatske države da su takvi ljudi ili dopisnici stranih novina, ili u nekakvim komisijama za ljudska prava, koji se nikada nisu interesirali za ljudska prava napadnutih već onih koji su napali Hrvatsku, ili u nečem sličnom. Medijski prostor je bio posebno interesantan za takve. Uz pomoć iz inozemstva oni su praktično ovladali skoro svim novinama, tako da državotvorni Hrvati i nemaju puno mogućnosti da uopće nešto i objave. A i u novinama ili TV koji nominalno važe za državotvorne, to u stvari nisu jer su većina zaposlenih iz vremena bivše države, pa se i na njih odnosi ovo već rečeno. Mnoge stranke u Hrvatsko ovise ili su ovisile o pomoći iz inozemstva (ne mislim na pomoć hrvatskih ljudi) pa je i njihova samostalnost upitna. A u tako "zagađenom" medijskom prostoru, uz nedostatke današnje vlasti koja iz objektivnih ili subjektivnih razloga nije mogla spriječiti pojavu novih bogataša, ljudi koji obično ne pamte dugo okreću se ka onima koji nisu nikada ni bili za stvaranje hrvatske države, ili im je vlast važnija od bilo čega. Sve to pruža dovoljno nade tim moćnicima iz svijeta za daljnje nade na povratak na staro, dakle Hrvatska na Balkanu, a Srbija žandar Balkana.

Što ste u međuvremenu objavili u Hrvatskoj?

Pretpostavljam da ne mislite na matematiku. S obzirom da je i Vaš cijenjeni tjednik prenosio neke od mojih tekstova pretpostavljam da vaši čitatelji znaju da sam ja Hrvat iz Boke kotorske. Kako je u Hrvatskoj za vrijeme postojanja prve i druge Jugoslavije iz svijesti hrvatskih ljudi bilo potpuno izbrisano postojanje Hrvata Boke kotorske i njihove ogromne kulturne baštine, nekako je ispalo da sam počeo prvo sam, a kasnije i uz pomoć supruge, koja je završila studij povijesti, pisati o Hrvatima Boke, i o samom Zaljevu hrvatskih svetaca. Objavljivao sam sam ili sa suprugom mnoge članke u novinama, tjednicima, časopisima, pa i znanstvenim časopisima iz povijesti. Sudjelovali smo i na povijesnim simpozijima. Sada imam i pripremljenu knjigu izbora iz tih tekstova koja se zove slično jednom članku koji znam da ste i Vi objavili: "Borba za Boku kotorsku", i taj članak je prvi u njoj. Ali prilike u Hrvatskoj nisu lake, pa knjiga čeka već dulje vrijeme da se nađu neke financijske mogućnosti za njeno objavljivanje.

Također sam objavio i knjigu "Srpski mit o Jasenovcu" koja predstavlja odgovor, metodom knjigom na knjigu, na knjigu o Jasenovcu dr. Milana Bulajića, direktora Muzeja genocida u Beogradu. Na tu temu objavio sam i niz članaka, a imao i duel s dr. Bulajićem na radiju Slobodna Europa. Neki naši ljudi su tu kod vas u Sydneyu imali prigodu slušati taj razgovor na radiju koji vodi g. Luka Laus. Kako sam kasnije bio i izravno uključen u tu emisiju, znam da nisu bili razočarani. Dapače.

Saznajemo da uskoro dolazite u Sydneyu. Koji je glavni razlog.

Glavni razlog je upravo promocija te knjige. Naime, tijekom samog razgovora sa slušateljima obećao sam da ću doći u Sydney i održati tu promociju. Kako sam se ranije u Hrvatskoj o nečem sličnom dogovarao i s g. Tugom Tarle, to ću održati promocije i u nekim drugim hrvatskim sredinama (Melbourne i Canberra prije Sydneya, a Adelaide poslije). Naravno, zgodna je prilika ponovo sresti drage prijatelje u Sydneyu, prije svih moje Bokelje braću Franović, a i mnoge druge.

Danas imamo sudske postupke u Hrvatskoj (Dinko Sakić) i u Haagu, protiv Hrvata prvenstveno iz BiH. Kako gledate na ove slučajeve i što se može očekivati.

Što mislim o sudu u Haagu napisao sam prije tri godine u tekstu čiji sam naslov sve govori: "Sramotni sud u Haagu". Čini mi se da ste mi svojevremeno rekli da je i taj tekst objavila "Spremnost". Sam sud u Haagu je dokazano politička ustanova koja služi za pritisak na Hrvatsku. Kada kažem 'dokazano' mislim na činjenicu da je nedavno predsjednica tog suda, govoreći o ratu o Domovinskom ratu i ratu u BiH izjednačila Miloševića s Tuđmanom i Izetbegovićem. Ako predsjednica suda koji treba da sudi zločincima ne zna razlikovati agresora od žrtava, onda ustanova na čijem je čelu ne može biti sud već obična politička ustanova, kojoj i jeste cilj izjednačavanje zločinaca i žrtava. Pa uostalom, već i sama činjenica da se po prvi put na istom mjestu sudi agresoru i žrtvama, i pri tome su na sudu uglavnom žrtve i to samo jedni - Hrvati, sve govori. Također je značajna jedna činjenica koju sam čuo ovdje na srpskom radiju. Naime, predstavnici onih koji odlučuju o našim prostorima pregovaraju s Karadžićem o njegovoj predaji, a on im je poručio da će, ukoliko dođe pred taj sud, svjedočiti o umiješanosti lidera tih zemalja u zločine u BiH. Zato on i ne dolazi pred taj sud, i zato su tamo uglavnom samo Hrvati. Što onda možete očekivati od takvog suda. Pa ono što je nedavno i rečeno na HTV-u. Naime, Hrvatska je za taj sud pripremila 500 predmeta samo o silovanjima tijekom Domovinskog rata. Međutim, svjetski moćnici su je, u ime nekakve kooperativnosti, prisilili da taj broj smanji na 20 (i slovima dvadeset). A u isto vrijeme su u Haagu osudili jednog Hrvata zato što je gledao silovanje na 10 godina zatvora. Da zato što je gledao, a i svjedočanstvo za to je bilo "trulo", a u isto vrijeme oslobodili su 480 silovatelja. I na kraju se ta kooperativnost lupa Hrvatskoj o glavu. Jer što više popušta, to je više i više stežu. Pa i slučaj Dinku Šakiću je slične naravi. Služi da se po svjetskim medijima može pisati o NDH i o ustašama, umjesto da se piše o genocidu koji su nedavno Srbi sprovodili u Hrvatskoj i BiH i sprovode ga sada na Kosovu. Pa i ranije su izmislili termin "etničko čišćene" upravo zato da ne bi govorili o najnovijem srpskom genocidu. Jer za genocid se mora suditi zločincima. A Srbi to rade da bi ostvarili svoje interese, ali i interese tih koji vladaju ovim svijetom. Naravno, ja ne mogu biti protiv suđena za zločin bilo kome, ali degutantno je bilo kada su Hrvatskoj pregovarali što je na HTV-u bio snimak jedne sahrane vukovarskih žrtava, a u isto vrijeme naveliko pisali o Dinku Šakiću, preuveličavajući broj žrtava u Jasenovcu. Pri tome do današnjeg dana prešućuje slične, ako ne i gore logore koji su postojali u glavnom gradu Srbije i Jugoslavije - u Beogradu. Zato je podnaslov moje knjige: "Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima". Degutantno je i suditi danas za

zločine iz Drugog svjetskog rata, a ne suditi onima koji su nedavno počinili stravične zločine na tim istim prostorima, i to u vrijeme kada se iskopavaju masovne grobnice s njihovim žrtvama.

U Hrvatskoj se nalazimo pred izborima, te iako je teško prognozirati, no kako vi gledate na političko stanje, osobito u ovom predizbornom vremenu?
Bojim se da će ti pritisci, koji dovode Hrvatsku u sve teži i teži materijalni položaj, učiniti svoje. S druge strane, prije 3 godine ovdje na radiju govorio sam o nečemu što sam nazvao "Sindromom zoološkog vrta". Naime, govorio sam o opasnosti povratka komunista na vlast u Hrvatskoj kao što se to desilo u drugim zemljama koje su sa sebe skinule lance komunizma. Zašto "sindrom zoološkog vrta"? Rekao sam tada: "To vam je kao kada je lav predugo bio u kavezu, pa ga pustite van. Zaboravio je loviti, a u kavezu je bilo hrane redovito. Istina sve manje i manje, ali i to mu je bolje nego učiti se ponovo loviti. Možda je to nekome prije tri godine izgledalo čudno, ali danas je situacija u Hrvatskoj slična, i glavna oporbena stranka su upravo bivši komunisti. Naravno, svjetski moćnici su pokušali i s drugim strankama, kao predvodnicama oporbe, međutim u svim tim strankama je uvijek bilo dovoljno državotvornih Hrvata, tako da im nakane nisu mogle u potpunosti uspjeti. Što se tiče bivših komunista, svi se sjećaju kako su oni znali dobro slušati Beograd. A oni koji su naučili služiti jednom gospodaru, služit će i drugom. Pitanje je koliko će se državotvorne snage uspjeti konsolidirati i udružiti snage u sprečavanju gubljenja vlasti iz državotvornih ruku. Sjetimo se nedavnih izbora u BiH. Kolika su samo sredstva svjetski moćnici uložili u cijepanje HDZ-a, i u poraz hrvatske opcije, ali bez uspjeha. Međutim, u BiH je situacija drugačija. Hrvati u BiH znaju da su najmalobrojniji narod i razdvajanje od Hrvatske u političkom smislu značio bi nestanak Hrvatstva na tim prostorima. U Hrvatskoj mnogi naivno misle: imamo Hrvatsku i više nije ugrožena. A itekako jeste ugrožena. Pretprošle godine sam bio nazočan jednom sastanku Svjetskog hrvatskog kongresa kod vas u Sydneyu. Još tada sam, iako samo gost, reagirao na opetovane tvrdnje: "rat je gotov", tvrdeći da nije i da je ovaj sada podmukliji i teži od onog kojeg smo imali.

Što i kakve promjene hrvatski narod može očekivati poslije izbora?
Ako pobjedi državotvorna opcija, onda daljnje stabiliziranje prilika. Još uvijek će biti pritisaka, ali ako svjetski moćnici shvate da njihova ogromna uložena sredstva ne mogu skrenuti Hrvatsku s hrvatskog puta, pritisci će polako popuštati. Još će biti teško, jer imamo mnogo toga uništenog, a uz nedostatak pomoći iz svijeta mora biti teško. Kada budu počeli prevladavati ekonomski nad političkim razlozima, dakle kada svijet i stvarno, a ne samo formalno, prihvati postojanje hrvatske države, za Hrvatsku će početi bolji dani. Pobjeda udružene oporbe predvođena bivšim komunistima, dakle onih koji se ne libe "skoknuti" do glavnog grada SAD-a "po svoje mišljenje", značit će trenutačno poboljšanje prilika u Hrvatskoj. Naime, svjetskim moćnicima je trn u oku Hrvatska vojska, a i hrvatske tajne službe koje se bore protiv djelovanja njihovih tajnih službi na području hrvatske države. Znate da su oni za hrvatsku oporbu uvijek bili problem: HV i

njen ministar pok. g. Šušak tijekom rata, a tajne službe danas. To trenutno poboljšanje prilika bit će stoga što će nešto malo pomoći svijet čiju politiku sprovode, a veći dio bit će zbog smanjenja sredstava koje ima Hrvatska Vojska, koja na taj način predstavlja branu svima koji imaju namjeru atakirati na Hrvatsku. Ne samo vojno! Smanjenje sredstava, HV će slabiti sve do trenutka kada više neće predstavljati bitan faktor na tim prostorima. A onda će s Hrvatskom biti ono što žele svjetski moćnici. Dakle, oni koji su dopustili srpsku agresiju na Hrvatsku (potom BiH i danas na Kosovu), čak i pomažući na razne načine -sjetimo se samo zabrane kupovanja oružja (Srbi su ga imali za izvoz, a mi ga uopće nismo imali), što je u stvari predstavljalo oduzimanje prava našem narodu na samoobranu. Pričaju o "ljudskim pravima", a oduzmu ti najvažnije pravo! To je scenarij. Međutim, ništa ne ide bez borbe, pa tako ni u slučaju pobjede ovih svjetskih poslušnika, ne znači da će uspjeti ostvariti sve što je planirano. A da će pokvariti mnogo - hoće. To doista hoće.

Pitanje povratka Hrvata?

Mislim da u slučaju ovog neželjenog scenarija krivica ne pada samo na nas u Hrvatskoj, već i na iseljenu Hrvatsku. Ili bar na onaj državotvorni dio u njoj. Još na spomenutom interviewu u Sydneyu (a slično je bilo u Melbourneu i Adelaideu) pričajući o sindromu zoološkog vrta, zavapio sam: "Vraćajte se doma"! To mislim i sada. Jedno je sigurno. Kroz ove godine dolazeći u Australiju sreo sam mnoge Hrvate koji su istančano osjećali hrvatski državni interes. Uvijek mi je poslije takvih susreta bilo žao što ti ljudi nisu u Hrvatskoj. Jer nisam siguran da mi doma imamo dovoljno takvih ljudi. Dok je doma kroz postojanje Jugoslavije, kroz škole, TV, radio, novine, čovjek stalno bio izložen "ispiranju mozga", dotle se u inozemstvu bez toga moglo slobodnije razvijati hrvatska državotvorna svijest. Jednostavno, nisi bio izložen tom svakodnevnom "ispiranju mozga". Velika je greška hrvatske politike što nije mnogo više takvih ljudi uspjela vratiti u Hrvatsku. Ne jednog Gojka Šuška nego mnogo njih. Tada bi opasnosti koje su natkrilile Hrvatsku bile mnogo manje! S druge strane i mnogi od njih su se trebali, unatoč teškoćama koje su im postavljane na svakom koraku, vratiti doma. Pa Hrvatskoj su i posvetili cijeli svoj život. A država vam je kao dijete. Lakše ga je stvoriti nego odgojiti - ili - malo dijete mala briga, veliko dijete velika briga. A Hrvatska je sve starija, i trebaju joj njeni ljudi.

Pitanje glasa vandomovinskih Hrvata u hrvatskom saboru.

U stvaranju hrvatske države najvažniji trenutak je bio početak rata, kada je Hrvatska bila izložena spomenutom embargu na uvoz oružja, tj. kada joj je bilo uskraćeno pravo na samoobranu. I tada je priskočila Iseljena Hrvatska. Zaustavljen je prvi nalet jugo-mašinerije. A pomoć je bila stalna. Bez pomoći Iseljene Hrvatske ne bi ni bilo Hrvatske. Za mene je nemoralno da onda oduzmem tim ljudima pravo da odlučuju i o tome kakva će biti Hrvatska. Dobri su mi bili njihovi novci da stvorim Hrvatsku, a sada im ne dam da oni također odlučuju kakva će ta Hrvatska biti. Već sam spomenuo da se ljudima koji su se željeli vratiti na razne načine to onemogućavalo. Treba im samo još oduzeti pravo da odlučuju

o Hrvatskoj. A radi se upravo o onome o čemu sam već govorio. Oni koji slušaju svjetske moćnike, itekako dobro znaju da oni koji su davali novce da se Hrvatska izbori za svoje postojanja protiv volje tih istih moćnika, da ti neće željeti da im ti isti moćnici odlučuju kakva će biti Hrvatska i da li će je uopće biti. Jasno je stoga, dok god je državotvorna opcija na vlasti u Hrvatskoj, dotle će Iseljena Hrvatska imati mjesto u Hrvatskom državnom saboru. Kada dođu na vlast oni koji su, u trenutcima kada su izgubili prvi krug prvih demokratskih izbora u Hrvatskoj, predali oružje Hrvatske teritorijalne obrane JNA i napuštali Sabor na izglasavanju neovisnosti Hrvatske, ili pak oni kojima je smetao naziv Hrvatski državni Sabor, upravo zbog riječi "državni", tada više neće biti Iseljene Hrvatske u Saboru, za koji ne znam ni kako će se zvati.

PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002.

Uspomeni na pokojnog ministra obrane
Gojka Šuška

PROSLOV

Vjerojatno će nekoga začuditi naslov ove knjige *Pronađena polovina duše*. Vjerojatno će mnogima podnaslov knjige *Deset godina s Australskim Hrvatima*» pojasniti o čemu se radi? U nekadašnjoj državi komunističke vlasti su o hrvatskim iseljenicima govorili sve najgore. Svaki kontakt domovinske i iseljene Hrvatske bio je proglašen zločinom. U stvari zakinuli su nas za poznavanje ogromnog dijela nacionalnog bića. Kada sam upoznao te naše ljude shvatio sam da nam je tadašnja vlast u stvari oduzela polovinu duše. Upoznavši ih i družeći se s njima, poglavito s australskim Hrvatima, u biti sam pronašao tu svoju "zabranjenu" polovinu duše.

U ovoj knjizi su zato dani objavljeni ili neobjavljeni tekstovi, u kojima sam govorio o najviše australskim Hrvatima ili o mojim boravcima među njima. Dani su samo neki od mojih mnogobrojnih nastupa na radio programima naših sunarodnjaka u Australiji. Radi se o samo deset godina mog druženja s njima. Kako je tih deset godina u stvari deset vrlo burnih deset godina u hrvatskoj povijesti, to se kroz te nastupe prelamaju i te godine, politička situacija i problemi kojima je bila izložena naša domovina.

To je i logično jer su upravo moji komentari onoga što se događalo u Hrvatskoj učinili da steknem puno prijatelja među australskim Hrvatima, a i šire. Iz tih nastupa vidi se što je u tim momentima interesiralo i čime su bili zaokupljeni

naši ljudi tamo, a vjerojatno možemo i reći da se radi o pitanjima koji su tada bili najznačajniji za opstojnost našeg naroda i države. Jer adi se o našim ljudima koji su cijeli svoj život znali posvetiti borbi za neovisnu hrvatsku državu, pa su -kada su u pitanju hrvatski nacionalni interesi - često znali biti mnogo

Čini mi se da ovu knjigu treba objaviti upravo danas kada su mnogi mostovi koji su bili izgrađeni u Tuđmanovo vrijeme s dolaskom novih vlasti porušeni, i kada se čini da se opet od tih naših ljudi koji su toliko puno učinili za stvaranje neovisne hrvatske države pravi "neprijateljska emigracija".

Knjiga je posvećena pokojnom ministru obrane Gojku Šušku. Bio je iseljenik u Kanadu, a ne Australiju. Ali nema razlike između hrvatskih iseljenika diljem svijeta. Svi oni skupa su ta izgubljena pa pronađena polovina moje duše. A Gojko Šušak sigurno zauzima posebno mjesto u njoj, jer je njegov doprinos stvaranju hrvatske države nemjerljiv.

O (NE)JEDINSTVU HRVATA U AUSTRALIJI

Dom i Svijet, Informativni prilog za iseljenike Večernjeg lista, 22. rujna 1997.

U Domu i Svijetu od 15. rujna Davor Stier s pravom ističe: "Budući se Hrvatska suočava sa negativnim pisanjem u mnogim svjetskim medijima, iseljenici u tim zemljama mogu i moraju ponovo prosvjedovati i pisati u tim medijima, izvršiti utjecaj na njih, organizirati demonstracije." U stvari sve to nanovo potiče na razmišljanje o jedinstvu među iseljenim Hrvatima (ali i među Hrvatima uopće). Jedinstvo nameće i pokretanja pitanja "krovne organizacije" koja će objedinjavati raznorazne hrvatske udruge u inozemstvu. Takva krovna organizacija postoji. To je Hrvatski svjetski kongres. Ali je li on uspio do sada ostvariti svoju ulogu - ulogu krovne organizacije svih hrvatskih udruga? Problemi Hrvatskog svjetskog kongresa najbolje su se mogli očitovati na nedavnoj sjednici, u australskoj državi New South Wales održanoj početkom ovog mjeseca u Sydneyu.

Prva točka dnevnog reda bila je: treba li Hrvatskoj zajednici u Australiji Hrvatski svjetski kongres ili ne? Na prvi pogled zaista neobična točka, jer je očito koliko je važno povezivanje hrvatske zajednice i jedinstvo Hrvata u ovim trenutcima. I ne samo ovim. Ali već sama činjenica da više članica nije imalo svojih predstavnika na sjednici pokazuje kako ta točka nije slučajno odabrana. Dapače, svi nazočni sudjeluju u diskusiji, ukazuje na pogubne posljedice nejedinstvenog djelovanja pojedinih udruga. Tako navode primjere kada više udruga, neovisno jedna od druge, rade iste poslove, konkuriraju s istovjetnim programima kod australskih vlasti. I tako im bjelodano pokazuju, svoje nejedinstvo. Svi se prisjećaju jedinstva koje je vladalo u borbi za hrvatsku državu i tijekom Domovinskog rata u Hrvatskoj. Ali, sada je rat gotov, pa je entuzijazam među našim ljudima naglo splasnuo. Ne treba zaboraviti ni utjecaj žutog tiska iz domovine koji u svemu piše u najcrnjim bojama. Govore i o osobnim interesima pojedinaca na čelu nekih udruga. Neki nazočni sa sjetom ukazuju na to kako je sve manje mladih nazočno pri akcijama tamošnje hrvatske zajednice. Spominje se i Hrvatsko narodno vijeće, koje se stvaranjem hrvatske države samo ukinulo. Zar nije bilo jednostavnije već postojeću organizaciju preurediti u Hrvatski svjetski kongres? Spominje se u istom kontekstu i Australian-Croatian Community, kome je predsjednik prof. Luka Budak, direktor Zavoda za hrvatski studij na Sveučilištu Macquarie u Sydneyu. Rezultat svega toga jest sve nepovoljniji položaj hrvatske zajednice u Australiji. Pritisci na Hrvate u Australiji, koji bi po prirodi stvari - već zbog samog postojanja hrvatske države trebali slabiti - povećavaju se. Najočitiji su primjeri hrvatskih nogometnih klubova. Prvo su im zabranili da nose ime Croatia, a kada je prošle godine Croatia iz Melbournea (službeno: Melbourne Knights) osvojila prvenstvo Australije i kada je stadion bio preplavljen hrvatskim zastavama - zabranili su im i uporabu bilo kakvih hrvatskih obilježja (o tome vidjeti Dom i Svijet br. 161 od 30. lipnja 1997.). Svi ukazuju na važnost postojanja

"krovne" organizacije Hrvata diljem svijeta i žele da Hrvatski svjetski kongres to doista i postane! I tako je točka koja je vjerojatno trebala biti apsolvirana u vrlo kratkom vremenu pokazala kako je dubok problem stvaranja učinkovite krovne organizacije među našim ljudima u inozemstvu, a samim tim i uspostava jedinstva među iseljenim Hrvatima, u ovom slučaju u Australiji.

Istina je kako je Hrvatsko narodno vijeće doista bila učinkovita krovna organizacija koja je djelovala u cijelom svijetu. Iz Vijeća su mnogi došli u Hrvatsku, te sudjelovali u stvaranju neovisne hrvatske države. Među inim tu su ministar Šušak, ravnatelj Hrvatske matice iseljenika i saborski zastupnik Ante Beljo, saborski zastupnik dr. Sančević. Rad Vijeća u Australiji je također bio veoma značajan. Recimo u Melbourneu su Tomislav i Marjan Bošnjak, Mato Verkić, Ivan Ćorić i dr. bili glavnim pokretačima mnogobrojnih akcija (Tomislav Bošnjak je sada naš veleposlanik u Iranu). Isto je bilo i u Adelaideu (Aron Varga i dr.). Vijeće se samoukinulo 1992. Je li to bilo potrebno, bez obzira što je tako nalagao Statut Vijeća? Vjerojatno je pogrešno djelovanje, možda je bolje reći nesnalaženje, predsjednika HNV-a prof. Mata Meštrovića na početku stvaranja neovisne Hrvatske prirodno izazvalo nepovjerenje u samu organizaciju kod hrvatskih vlasti (iako su, kako je već rečeno, mnogo danas najznačajniji hrvatski dužnosnici došli upravo iz Vijeća). Mnogi djelatnici Vijeća bili su tada iznenađeni njegovim djelovanjem. A vjerojatnije se Meštrović, znajući kako su svi glavni čimbenici u svijetu protiv neovisne Hrvatske, bojao novih hrvatskih križnih putova.

Sebični interesi pojedinaca

Mnogi naši ljudi u inozemstvu misle i zamjeraju Hrvatskom svjetskom kongresu to što je inicijativa za njegovo stvaranje došla iz Hrvatske i od hrvatskih vlasti. Navodno - takva organizacija treba biti neovisna. Nevjerojatno! Pa kome treba služiti takva organizacija ako ne hrvatskom nacionalnom interesu? Zar glavni nositelj hrvatskog nacionalnog interesa ne treba biti hrvatska država, tj. vlast koju je na slobodnim izborima izabrao hrvatski narod? Treba li Hrvatski svjetski kongres biti neovisan od hrvatskog naroda? Ako su se naši ljudi u inozemstvu borili za hrvatsku državu - a jesu - onda za njih jedini "partner" može jedino i biti izabrani predstavnik naroda u domovini. Oni trebaju biti jedno te isto s njim - ma tko to bio! Zar se nismo izborili i za jedinstvo cjelokupnog hrvatskog nacionalnog bića![1] A svi se pozivaju na Židovski svjetski kongres. Kao da je on neovisan od Izraela! A što bi bilo da je takvu organizaciju vodio netko iz hrvatskih stranaka a la Paraga? Poslao bi cijelu Hrvatsku u Haag?

A spominjanje sebičnih interesa pojedinaca iz hrvatske zajednice jest nešto što doista predstavlja problem u stvaranju jedinstva. Svi znamo koliko su pogubna

[1] Naravno, u vrijeme pisanja ovog teksta nitko nije mogao ni pomisliti da će poslije vlade kojoj je hrvatski nacionalni interes bio svetinja doći vlada koja isključivo služi interesima svjetskih moćnika. To je najbolje vidljivo iz ove rečenice u kojoj se podrazumijeva jedinstvo cjelokupnog hrvatskog nacionalnog bića. A što imamo danas? Podjele na sve moguće načine samo da bi se lakše mogli Hrvati strpati u neku novu Jugu, pa zvali je vi Balkanija, Zapadni Balkan ili kako god hoćete.

bila djelovanja jugoslavenskih veleposlanstava u svijetu, i kako je itekako značajno da i hrvatska država, kroz djelovanje svojih veleposlanstava i konzulata, razbija njihov učinak i širi istinu o Hrvatskoj. A prikupljanje novca za Hrvatski konzulat u Melbourneu 1992.-93. izazvao je otpor i mnogih takvih pojedinaca. Ti ljudi su doživljavali hrvatsku državu kao - konkurenciju! Kao da su se bojali kako će ona oslabiti njihovu ulogu u hrvatskoj zajednici pa su se borili protiv njenih institucija u Australiji. A u Adelaideu je hrvatska zajednica i podijeljena dobrim dijelom zbog ovakvih razloga. Priča se o jednom veoma bogatom našem čovjeku koji je bio glavni u podršci hrvatskih vlasti. A kada nije dobio željenu funkciju postao je glavnim neprijateljem sadašnje vlasti tipa: Tuđmana treba smijeniti, a Šuška uhititi". A od te iste vlasti potom dobije i prihvati odličje! Danas u Adelaideu postoji žal za vremenima kada je ta naša zajednica bila primjer mnogim drugima, pa je tako i prednjačila u borbi za dobivanje priznanja hrvatskog jezika u vrijeme kada se u samoj Hrvatskoj u školama učio hrvatsko-srpski!

Ali znakovita je bila intervencija jednog od nazočnih mladih Hrvata na sastanku u Sydneyu. Rekao je kako mladi nisu izgubljeni za zajednicu. Dapače, oni gledaju u stare i čekaju. Kada stari pokažu jedinstvo, bit će i mladih u njoj! A i u Adelaideu se priča kako su imali mnogo mladih, među njima i školovanih ljudi, ali su ih često i stariji svojim postupcima od nje udaljili. Šteta je što u Australiji ne postoji Društvo završenih studenata i prijatelja Zagrebačkog sveučilišta. Takvo društvo bi okupljalo intelektualce školovane u domovini i u Australiji. A s mladima bili bi i stariji intelektualci, koji bi znali ponekad otklonili raznorazna nerazumijevanja kod mlađih.

Odgovoriti jedinstvom Hrvata

Na kraju diskusije raspravljene su i dvije stvari. Jedna koja je više puta ponovljena: "rat je gotov" i jedna koja nije "nehrvatski utjecaj na nejedinstvo Hrvata".

Da, što znači to - rat je gotov. Kakav rat? Oružani jest gotov, ali u tom ratu znaš tko ti je neprijatelj. A danas je na djelu hladni, "prljavi" rat protiv Hrvatske. Jer upravo je to ono o čemu govori i Davor Stier. Rat u kome ne znaš s koje strane i tko će te napasti. Sada je potrebna sva hrvatska pamet za obranu hrvatske države. I jedinstvo. Pa najnoviji događaji u BiH su pokazali koliko je zaista prljav rat koji je uperen protiv hrvatskog naroda. Ono što nisu Srbi i Muslimani postigli u ratu, međunarodna zajednica im pokušava ostvariti "izbornim inženjeringom", i tako uništiti opstojnost Hrvata u BiH. U stvari ta vrsta rata protiv Hrvatske i Hrvatstva traje svo vrijeme.

Da se mnogo toga nije promijenilo s priznanjem Hrvatske u njihovoj politici, moglo se najbolje uočiti u Australiji te iste 1992. Sjeća li se još netko priče o Predsjednikovom avionu. Ona se prije mogla čuti u Australiji, nego u Hrvatskoj. Tamo su prije, nego u Hrvatskoj, počele priče o Predsjednikovoj kući. Sve sam lopovluk do lopovluka. Odmah se vidjelo i čemu te priče. Sve manje i manje novaca se skupljalo za pomoć Hrvatskoj. Mnogima je to bio i dobar izgovor da ne sudjeluju u prikupljanju pomoći za Hrvatsku. Ali na veliku žalost svih koji su

vodili i vode dan danas specijalni rat protiv Hrvatske - nisu uspjeli spriječiti ni "Oluju", ni "Maestral", ni "Hrvatsko ljeto". Dapače, nisu znali sami razriješiti to što su zakuhali u BiH pa su to morali učiniti hrvatski vitezovi! A Australija je članica Commonwealtha! Jasno je da Englezi imaju itekako puno mogućnosti u "svojoj" državi laganije i jednostavnije raditi na razbijanju jedinstva među Hrvatima, nego što oni i njima slični to mogu u Hrvatskoj. Poznato je kako je UDBA imala mnogo svojih suradnika i među Hrvatima, a bila je itekako povezana s odgovarajućim organizacijama u zemljama koje su bile, i još uvijek jesu, protiv Hrvatske! Oni i danas djeluju i u Australiji i u Hrvatskoj. I dok se u Hrvatskoj zna što radi na primjer Soros, u Australiji su mogućnosti otkrivanja takvog subverzivnog djelovanja među našim ljudima mnogo teže. Pogrešno je takav utjecaj pripisivati samo žutom tisku u Hrvatskoj. Pa i mnoge od tih tiskovina su izravno plaćene od istih nalogodavaca i sprovode njihove interese! A spomenuti primjeri pokazivanja hrvatskog nejedinstva australskim vlastima ovima samo pokazuje koliko su bili uspješni u svojim pokušajima razbijanja hrvatske zajednice. Zabrana imena Croatia nogometnim klubovima koje su stvorili Hrvati, pa čak i zabrana nošenja bilo kakvih hrvatskih obilježja imaju za cilj poniziti hrvatsku zajednicu u Australiji. Australski Hrvati mogu odgovoriti samo svojim jedinstvom. Jedinstvom su i u vremenu kada nije bilo hrvatske države postizali mnogo. Danas bi mogli još i više!

Veće jedinstvo snaži hrvatsko nacionalno biće

Svima bi upravo takvo ponašanje nekih (anglo-saksonskih) krugova u Australiji trebalo otvoriti oči. Umjesto "rat je gotov" treba stalno upozoravati na "prljav" rat protiv Hrvatske koji je u tijeku i upravo ga koristiti za stvaranje jedinstva među našim ljudima. Jer to jedinstvo nam je itekako potrebno i danas. Ono će i pokazati našim neprijateljima da su im uzaludna sva nastojanja da nas vrate tamo gdje ne pripadamo i gdje ne želimo biti! Ne zaboravimo! Jedinstvo među Židovima traje i danas, jer su oni svjesni uvjeta u kojima egzistira njihova država. Jednom riječju, i oni su u permanentnom ratu - kao i Hrvatska, svjesni su toga, i jedinstveni su bio taj rat oružani ili ne.

Veće jedinstvo snaži Hrvate u samoj Australiji, olakšava njihov položaj u sredini u kojoj ima mnogo onih koji nisu blagonakloni Hrvatskoj, a time jača i cijelo hrvatsko nacionalno biće!

TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.

SRAMOTNI SUD U HAAGU[2]

Ako hoćemo jednom rečenicom opisati sud u Haagu i što nam je činiti onda je to najbolje učinio vojni ordinarij, **Juraj Jezerinac** koji je, u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta." Ne čudi onda što je naslov mog današnjeg predavanja "Sramotni sud u Haagu". Taj naslov je istovjetan s naslovom moje knjige koja je nekoliko mjeseci bila na listi najčitanijih knjiga u Hrvatskoj, odnosno s naslovom mog prvog teksta o sudu u Haagu tiskanog još 1996. godine. U uvodnom tekstu "Haaški sud u službi politike" naš poznati odvjetnik Željko Olujić kaže:

"Tipično je pitanje ustvari obična provokacija kojom nas napadaju neprijatelji Hrvatske: '***Odobravate li vi zločine s hrvatske strane'*** (slično pitaju: ***'Mislite da hrvatska strana nije mogla počiniti zločin', 'Što ako tko od branitelja kasnije počini zločin'*** i sl.). To je sinteza onih prijevara koje šire temu te se u logici zovu '***reductio ad absurdum'*** i "***quaternio terminorum'***. Dakle, izbjegava se tema. **Tema jest: zaštita hrvatskih interesa na području tretiranja obrane Hrvatske.**

Hrvatska je uvijek imala interesa, ali radi zaštite svoga pravnog sustava, djelovati protiv svojih počinitelja kaznenih djela, ali na način i u mjeri u kojoj ona to osjeća pravednim. Naime, a i to je jedna od podvala protivnika Republike Hrvatske: u cijelom tom sukobu nisu valjda zaštićeni samo Srbi s pobunjeničkih prostora.

[2] Predavanje u Dubrovniku, 7. 11. 2002.

Na svaku provokaciju treba odgovoriti pitanjima:

Što je bilo prvo, što je bilo protiv hrvatske nacionalne države,
Što je bilo osvajačko,
Što je bilo protuzakonito,
Što je bilo masovno, krvoločno, opasno i
Što je bilo uzročno.
Odgovori su jasni: protuhrvatski su zločini bili:
1. Prvi.
2. Bili su protuzakoniti
3. Bili su osvajački
4. Bili su masovni, krvoločni, opasni,
5. I bili su uzročni.

Fizički je nemoguće napraviti ratni zločin, ako nema ratnoga stanja (nije bitno je li ono proglašeno ili nije). Ako sudimo za ratni zločin Hrvatima, a ne Srbima, onda ispada da su Hrvati izazvali ratno stanje. Dakle, ako vi sada govorite **samo o hrvatskim zločinima ili ako Haaško ili koje drugo sudište prvo govori o hrvatskim zločinima,** onda ispada da su Hrvati krivi i da su zbog hrvatskih zločina nastali srpski, iako su srpski bili, kako rekosmo, i prvi, i masovniji."

Podsjetimo se da Statut međunarodnog kaznenog suda u Haagu koincidira s tzv. Nürnberškim načelima, dakle prema Nürnberškom procesu, na kojemu se u razdoblju od 20. studenog 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnom sudu sudilo glavnim ratnim zločincima Trećeg Rajha. Na prvom mjestu tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vođenje napadačkog rata. Suđeno je i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onim koji su počinili zločin protiv mira, dakle onim koji su počinili agresorski rat. Dakle, na stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece staraca u Drezdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.

U Statutu Suda u Haagu nema "zločina protiv mira". Je li zato što za zločin protiv mira trebaju odgovarati i oni koji su ga odobrili? Poznato je da je odobrenje za početak rata dao Backer u Beogradu. Poznato je da je Miloševiću dano 14 dana da slomi Hrvatsku. Je li zato bila odmah priča o građanskom ratu iako se ne radi o nikakvom sukobu između dijelova istog naroda? Ili je to zato što je sudu odmah predviđena uloga političkog suda po kome će svi biti jednako odgovorni. Međutim, raščlamba optužnica protiv Hrvata pokazuje da u njima figurira "zločin protiv mira". Naime, Hrvati su po pravilu optuženi za agresiju! Tako su već glavne točke u optužnicama protiv Blaškića, Kordića i Čerkeza bile izmišljena agresija Hrvatske na BiH!

Pogledajmo što stoji u optužnici protiv generala Gotovine u točki 13.:

Između 17. srpnja 1995. i 15. studenog 1995., Ante GOTOVINA je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao

planiranje, pripremu ili izvršenje kaznenih djela koja se terete u nastavku, za vrijeme i nakon ofenzive "Oluja".

Vidi se da to odgovara onome što predstavlja "zločin protiv mira". Sjetimo se pri tome da se u toj istoj optužnici na jednak način tretira Republika Hrvatska i tzv. Republika srpska krajina. Dakle, čak se izmišlja i država na koju je izvršena agresija! Sud u Haagu je osnovao UN, a po rezolucijama tog istog UN-a taj prostor nije nikakva država već okupirana područja Republike Hrvatske. Treba li uopće spomenuti da svaka država po međunarodnim zakonima ima pravo i obavezu osloboditi svoja okupirana područja. Sud u Haagu mora se koristiti očitim neistinama i lažima, izmišljati državu i agresore na nju, upravo zato jer bez njih nema osnova suditi hrvatskim generalima.

Slično je i u slučaju optužnice protiv generala Bobetka. Tu se tvrdi da je general Bobetko vršio «planiranje, pripremu ili izvršenje progonâ srpskih civila iz medačkog džepa na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi.» Da bi se moglo govoriti o navodnoj agresiji nigdje se ne spominje da su Srbi s Medačkog džepa 738 dana granatirali Gospić, kao ni to da se radi o okupiranim područjima RH.

Dakle Srbi su imali pravo granatirati Gospić. Pače unproforci koji su bili dužni razoružati Srbe, to nisu uradili, čak su ih štitili i na taj način sudjelovali u njihovim zločinima. Kada je Medački džep oslobođen, na veliki pritisak iz svijeta, Hrvatska vojska se morala povući. Dakle i tu su Hrvati bili "agresori". A onda nisu zločinci oni koji su 738 dana granatirali Gospić, i oni koji su im to omogućili, pače štitili ih. Nisu zločinci oni koji su natjerali da se HV povuče s tog oslobođenog teritorija, već oni koji su učinili neki navodni zločin u želji da se spriječe daljnja granatiranja. A što su bili navodni civili iz Medačkog džepa najbolje nam je pokazala "baba Dana" koja se, naoružana do zuba, na televiziji Banja Luka hvalila kako je ubijala Hrvate.

Nešto slično dogodilo se i ovdje u Dubrovniku. Čovjek koji je bio najodgovorniji za granatiranje Dubrovnika, admiral Milan Zec, oslobođen je zapovjedne odgovornosti za taj zločin na tom istom sudu. Ako usporedimo to s onim famoznim "prekomjernim bombardiranjem Knina" zašto je optuživana Hrvatska, a Vukovar im nikad nije bio prekomjerno bombardiran, vidjet ćemo da ste za taj sud vi Dubrovčani "agresori" a ne oni koji su vas napali i koji su vas granatirali. Oni koji nisu agresori najnormalnije mogu bombardirati gradove agresorske strane. Čak su vršena istraživanja utjecaja bombardiranja njemačkih gradova u Drugom svjetskom ratu na moral pučanstva (vidjeti npr. "Socijalnu psihologiju" Mladena Zvonarevića ili "Ispitivanje javnog mnijenja" Rudija Supeka).[3]

[3] Recimo kod Supeka se može naći slijedeća tabela (str. 383):

Nalazi o odnosu između intenziteta bombardiranja i morala pučanstva

procent svake grupe koja pokazuje slijedeće indekse morala	Lako bombardiranje (300 tona) %	Srednje bombardiranje (6000 tona) %	Teško bombardiranje (30.000 tona) %
Izražava tjeskobu	9	12	12

Dakle, za Sud u Haagu i vi u Dubrovniku ste tretirani na istovjetan način kao ovi njemački gradovi. Nije samo jasno jeste li bili predmet nekog sličnog ispitivanja, ali podsjetimo se da su nam svjetski moćnici prijetili da će nas proglasiti agresorima ako napadnemo vojarne diljem Hrvatske. Agresori na vlastitu zemlju! Kao u operacijama Medački džep, Bljesak i Oluja.

Naravno, njima smo agresori na Jugoslaviju, i sve što danas rade jeste kažnjavanje "agresora" i želja za uspostavom četvrte Jugoslavije – Zapadnog Balkana. Prvo uspostava zajedničkog kulturnog prostora, potom carinske unije, a na kraju opet nekakva zajednička država u kojoj će glavnu riječ ponovo imati Srbi. Jer oni nisu agresori! Agresori na mezimče svjetskih moćnika, odnosno tamnicu hrvatskog naroda Jugoslaviju smo mi.

Sjetimo se samo da su nam preko famoznog embarga na uvoz oružje ustvari oduzeli pravo na samoobranu. I to je bilo jednako apsurdno kao i ova naša pozicija agresora na sve i svašta. Ali oni vladaju ovim svijetom i može im se! Pogotovo kad imaju nevjerojatnu pomoć u samoj Hrvatskoj kako u današnjim vlastima, nekadašnjoj oporbi, tako i u medijima. To nas iznova mora podsjetiti da je veliki hrvatski književnik **Petar Šegedin** bio iznenađen spoznajom da ima toliko onih koji - kako je izričito rekao - tako strasno mrze svoj narod.

Zato je pravo pitanje je li hrvatska vlada tijekom Domovinskog rata ili bar u vrijeme stvaranja Suda u Hagu mogla reći svjetskim moćnicima istinu. A to je da su oni suodgovorni u velikosrpskoj agresiji i genocidu na hrvatski narod. Pače, Srbi i njihova agresija su vjerojatno bili samo oružje u njihovim rukama u borbi za njihovo čedo – Jugoslaviju, a ta njihova borba traje do dana današnjeg. Oni nisu odustali od toga i kada je velikosrpski agresor poražen. Vidimo da smo i danas mi agresori i na vojarne, i na BiH, i na Medački džep i na "državu" Republiku srpsku krajinu. Uništavaju nas i ekonomski samo zato da bi bili približno jednaki Srbima, jer je i to jedan od bitnih uvjeta za ponovno ujedinjavanje.

Haaški sud je samo najbitnija institucija u specijalnom ratu protiv Hrvatske čije metode je još davno opisao kineski filozof i pisac Sun Tsu:

"Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu. Rastvorite sve što je u zemlji neprijatelja dobro. Uvucite predstavnike vladajućeg sloja u zločinačke pothvate, potkopajte njihov položaj i ugled, prepustite ih javnoj sramoti pred njihovim sugrađanima. Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Ometajte svim sredstvima rad vlade. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje. Nahuškajte mlade protiv starih. Ometajte svim sredstvima

Pokazuje povećani strah	18	36	33
Pokazuje zabrinutost ratom	48	62	62
Sluša savezničke emisije	38	35	36
Promjene u mišljenju da bi Njemačka mogla dobiti rat	45	47	47
Pokazuje spremnost na predaju	54	59	59
Vjeruje da vođe misle na Najbolje interese naroda	52	44	48

naoružanje, opskrbu i red u neprijateljskoj vojsci. Poništavajte sve vrednote. Budite velikodušni s ponudama i poklonima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate…" Zar ovo nije opis današnje Hrvatske, države koju je Joško Čelan nazvao Trećejanuarska Hrvatska?

Vratimo se na Nürnbernški proces i primijetimo da je tamo sudio Međunarodni vojni sud. Dakle VOJNI sud! To je itekako bitan podatak jer u Haagu imamo sud u kojem sude vojnicima ljudi koji nemaju pojma što je to rat. Oni su sve drugo samo ne stručnjaci za rat. I to je napravljeno zato da bi se moglo selektivno primjenjivati zločin protiv mira. Vjerovali ili ne, optužnice protiv hrvatskih branitelja su praktično iste one koje su pisali oni koji su okupirali hrvatska područja.

A da farsa bude veća, isto se radi u Hrvatskoj. Ni tu hrvatski sudovi ne znaju što je to zločin protiv mira i tko su agresori. Svjedoci protiv hrvatskih branitelja sa zločinačke agresorske strane. Pače, sutkinja u Rijeci se rasplače nad velikosrpskim propagandnim filmom.

A kakva Hrvatska se uopće može oduprijeti takvim nakanama svjetskih moćnika, i onima u Hrvatskoj koji im pomažu u tome? Odgovor je jednostavan: PONOSNA HRVATSKA! Onakva Hrvatska kakvu nam je ostavio Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman.

A današnja Hrvatska je sve drugo samo ne ponosna država. Država koja šalje u zatvore one koji su je stvorili sigurno to nije. Kažu nam: Hrvatski generali moraju ići u sramotno haaško sudište zato što smo mi preuzeli takvu obavezu pred svijetom, pa ako se takva obaveza ne poštuje ruši se ugled države.

U stvari, ono što se zahtjeva od hrvatskih vitezova može se zahtijevati samo u državi koja nema ugleda. U poniženoj državi. Zato je ova vlast odmah i krenula u tzv. detuđmanizaciju, tj. krenula je u stvaranje Hrvatske bez ponosna.

Istina je da se moraju poštivati preuzete obaveze. Ali preuzete obaveze ne ispunjava Sud u Haagu, a ne Hrvatska. Hrvatska nikada nije dala obaveze prema nekom političkom sudištu, već prema sudu za ratne zločine. A sud u Haagu je danas isključivo politički sud. To se danas uviđaja i u svijetu.

Ponovimo samo najbitnije momente suradnje RH sa sudom u Haagu:

RH je donijela Ustavni zakon o suradnji sa Sudom u Haagu ne vjerujući da će se sud pretvoriti u politički sud, dakle vjerujući u pravednost jednog takvog suda. Istina vjerovalo se i da će narod koji se goloruk suprotstavio i pobijedio četvrtu po snazi armiju u Europi i mnogobrojne četničke bande, moći uspješno odgovoriti na očekivane zlonamjernosti tog suda.

Kada se počelo pokazivati da se Sud pretvara u politički sud, RH je počela ulaziti u sporove s njim. Sjetimo se dobivenog spora oko ministra Šuška. Sporili smo se i oko nadležnosti suda nad operacijama "Bljesak" i "Oluja". A postalo je potpuno jasno da je taj Sud postao politički sud kada je nevini general Blaškić osuđen na 45 godina robije. Agresija RH na BiH je glavna točka te optužnice.

I upravo tada sadašnja vlast donosi Deklaraciju o suradnji sa Sudom u Haagu kojom prepušta tom sramotnom sudištu nadležnost nad operacijama "Bljesak" i

"Oluja", poništavajući prethodnu odluku Hrvatskog državnog sabora kojom se tako nešto zabranjuje, i time širom otvara vrata presudama koje su uslijedile.

Iako su zbog pritiska stožera branitelja, generala, biskupa, sportaša i velikog dijela naroda bili prisiljeni donijeti saborsku Deklaraciju o Domovinskom ratu u kome se izrijekom tvrdi da RH nije bila agresor na BiH, ili upravo zato što je bila prisiljena na to, nema protesta hrvatskih vlasti kada se zbog izmišljene agresije RH na BiH u Haagu osuđuje Kordić na 25 godina i Čerkez na 15 godina robije. Dapače, mnogi iz vlasti i dalje govore o agresiji na BiH.

Carla del Ponte i ne krije da je njen sud politički sud pa Goranu Graniću najavljuje moguće optužnice protiv generala Gotovine i Ademija: «Nadam se da će vam ta dva imena odgovarati iz političkih razloga.»

A da se doista radi o političkom sudu najbolje se vidi, kako smo već pokazali, iz samih optužnica protiv generala Gotovine, Ademija i Bobetka.

Jasno je da je Bobetko kriv zato što je bio najviši po rangu iza predsjednika Tuđmana i ministra obrane Šuška. Njima ne mogu suditi, pa ostaje Načelnik Glavnog stožera HV. Sudi se instituciji a ne Bobetku. Dakle, sudi mu se i zato što je oslobodio Dubrovnik. Ne smijemo nikada zaboraviti da je Račan prije nekoliko mjeseci tvrdio «Ne očekujem da će se Vlada kolebati u svojoj predanosti suradnji s Haaškim sudom. Javno mnijenje o toj suradnji u Hrvatskoj je danas pozitivnije (...) Rijetki su razlozi za neprijateljski stav.» Zatim je obećao da generala Bobetka neće izručiti Haagu jer se u optužnici protiv generala u stvari optužuje hrvatska država, ali čim su gazde priprijetile prstom, odmah je – preko noći - promijenio mišljenje. Ako ga je promijenio. Vjerojatno je samo po srijedi bilo "kupovanje" vremena, jer ovo što je Carli del Ponte rekao prije nekoliko mjeseci samo je požurivanje suda u Haagu da šalje nove optužnice. I stigla je ova protiv generala Bobetka.

Ali nisu ni generali Norac, Ademi i Gotovina slučajno odabrani. Oni su vodili akcije koje su spriječile rušenje Hrvatske i obnovu Jugoslavije. Norac i Ademi svaki na svoj način spašavali su Gospić. Pa da je Gospić pao Hrvatska bi bila prepolovljena. A odatle do obnove Jugoslavije samo je jedan korak.

Gotovina je doista poseban slučaj. Evo što je u *Hrvatskom Slovu* o njemu rekao Krešimir Ćosić, general pukovnik u miru: "Hrvatska je vojska kroz svoju vojnu operaciju 'Ljeto 95', između ostalog, spriječila vjerojatno jednu od najvećih humanitarnih katastrofa i tragedija koje su se mogle dogoditi na prostorima bivše Jugoslavije – pad Bihaća. Ova operacija, koja je temeljem Splitskog sporazuma pokrenuta samo nekoliko dana nakon tragedije u Srebrenici, gdje je život izgubilo preko osam tisuća ljudi, imala je za cilj spriječiti pad Bihaća, koji je tada bio u potpunom okruženju. Iako je predstavljao tzv. UN-ovu zaštićenu zonu, bio je gotovo bez ikakve međunarodne zaštite. U toj operaciji pod zapovijedanjem hrvatskog generala Ante Gotovine Hrvatska vojska spriječila je ne samo pad Bihaća, nego tragediju stotina tisuća civila, žena, staraca i djece. No, ta i takva uloga hrvatskog vojnika i Hrvatske vojske nastoji se prekriti novim haaškim optužnicama, obnavljanjem neistina o Jasenovcu itd., stvarajući i oblikujući jednostranu, neobjektivnu i nekorektnu sliku Hrvatske vojske i današnje hrvatske države."

Upravo tu se i krije zašto je optužen general Gotovina. Srbi uz pomoć Velikih nisu uspjeli pobijediti u Hrvatskoj. Trebalo je onda stvoriti kompaktni srpski prostor od Beograda do Knina. A stvaranjem takvog kompaktnog srpskog teritorija Hrvatska bi bila ponovo osuđena na umiranje. Da je to bila želja svjetskih moćnika potvrđuje već činjenica da je i general Blaškić osuđen na 45 godina robije jer je spasio hrvatske enklave u BiH! A navodno od UN-a zaštićena zona Srebrenica je pala. Vojnici koji su je štitili lovili su Muslimane i predavali ih Srbima na odstrel. Odmah potom napadnuta je i zaštićena zona Bihać. Glavni krivac što ona nije pala bio je upravo general Gotovina. Nije osuđen za ovu operaciju već za "Oluju" kada je ta "zaštićena enklava" konačno spašena. A general Gotovina je vodio i "Oluju". Ima li većeg grijeha od vođenja najveličanstvenije hrvatske pobjede?.

Osuda čovjeka koji je najzaslužniji za spašavanje tako velikog broja ljudi dokazuje da je Srebrenica pala po želji svjetskih moćnika. Admiral Davor Domazet – Lošo u svojoj knjizi "Hrvatska i veliko ratište", Zagreb 2002. i pokazuje da "se srpska napadna operacija na zaštićeno područje Srebrenice mogla na vrijeme spriječiti" i da su "aktivnosti zapovjedništva i postrojbi snaga UN-a nedvojbeno pokazivale *kako nije postojala politička odluka* kojom bi se spriječio pad Srebrenice", opisuje "greške" zrakoplova UN-ovih snaga i jasno za pad Srebrenice optužuje svjetske moćnike. Osuda generala Gotovine pokazuje da je trebao pasti i Bihać. Admiral Domazet je na predstavljanu svoje knjige ukazao kako su neki svjetski moćnici željeli s padom Bihaća u srpske ruke proglasiti srpsku pobjedu u ratu. Jasno je onda da je general Gotovina njima kriv zato što nisu mogli proglasiti pobjedu Srbije u ratu. Zato je Hrvatska optužena već prvog dana "Oluje", i kažnjena ukidanjem Phare programa! Zato se još od tada spominju i optužbe za navodno etničko čišćenje, mada postoje snimljene vježbe srpskog pučanstva za taj kolektivni bijeg. Danas se već mnogi u svijetu zauzimaju za poništenje sramotne optužnice protiv velikog hrvatskog ratnika. S druge strane, oni iz svijeta koji su uz Srbe najodgovorniji za sve te zločine i koje je dokumentirano za to optužio admiral Domazet uzvraćaju tako što je i Domazet kao optuženik pozvan na razgovor u Haag!

Očito je da danas upravo generali Bobetko i Gotovina, svaki na svoj način, i dalje vode bitku za Hrvatsku! A predsjednik ove države poručuje našim vitezovima kako se moraju "suočiti s istinom" u Haagu. Haag i istina. Smiješno zar ne? Kao da predsjedniku države ne predstavlja ništa 738 dana granatiranja Gospića. Kao da mu ništa ne znači da za njegovu državu kažu da je planirala i izvršila etničko čišćenje, odnosno progone na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi. Kao da nam se poručuje da se moramo suočiti s "istinom" da je ova država stvorena na zločinu.

Trećejanuarskoj Hrvatskoj, ovoj sluganskoj Hrvatskoj ništa ne znači činjenica da u SAD-u, Francuskoj, Njemačkoj i Italiji postoje zakoni po kojima njihovi sudovi provjeravaju dokaze iz haaških optužnica. Postoje i primjeri (u SAD-u i Italiji) kada nisu prihvatili optužnice. Smatra li današnja hrvatska vlast da tako nešto može postojati samo u ponosnim državama, a mi to nismo?

Zato se ne smije odustati od referenduma za promjene Ustavnog zakona o suradnji sa Sudom u Haagu. To nije nikakav prekid suradnje nego nešto mnogo više. To bi značilo da Hrvatska bi jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta, dakle upravo ono što nam je poručio biskup Juraj Jezerinac."

A izmjene Zakona o suradnji sa Sudom u Haagu je prvi korak da se pomogne tzv. velikima ovog svijeta da se Sud u Haagu oslobodi svoje sramotne uloge i doista postane pravedni sud. A ako poslije toga svjetski moćnici ne odustanu od sramotnog izmišljanja i optuživanja Hrvatske kao agresora, onda treba itekako razmisliti o svrsishodnosti željenog zajedništva. Pa oni našu želju da postanemo dio Europske zajednice, samo koriste da bi nas ucjenjivali. I to time što nam obećavaju prijem neke daleke 2020. godine. Zato je u pravu dr. sc. Anđelko Milardović kada u *Fokusu* od 1. 11. 2002. piše: "Ako Hrvatska ne može prije 2002. godine u EU, a ne želi biti dijelom 'treće lige Zapad', onda bi trebala proglasiti neutralnost na 25 do 30 godina – kao Austrija. To bi vrijeme iskoristila za osnaživanje pravnoga i gospodarskoga projekta. Tako osnaženoj ne bi joj trebale EU integracije s neizvjesnim svršetkom." Dodao bih: ako nas i poslije promjena Ustavnog zakona o suradnji sa Sudom u Haagu budu proglašavali agresorima, i željeli suditi one koji su stvarali ovu državu po takvim izmišljenim i sramotnim optužnicama, jedini odgovor i jest neutralnost. Pa mazohizam je željeti zajednicu s onima koji su te ubijali ili s onima koji su tome pomagali i još te lažno proglašavali agresorom.

PROMOTIVNI SKUP DRUŠTVA DOMOVINSKOG PONOSA I ČASTI VIRIBUS UNITIS[4]

Ukazana mi je izuzetna čast što danas među proslavljenim hrvatskim ratnicima sudjelujem na promotivnom skupu Društva domovinskog ponosa i časti **VIRIBUS UNITIS**.

Znamo da su svakom narodu najveći ponos njihovi ratnici. Hrvatima je to još više jer su hrvatski ratnici izvojevali pobjedu u veličanstvenom oslobodilačkom i obrambenom ratu u kojem je stvorena hrvatska država i tako ostvarena stoljetna težnja hrvatskog naroda. Činjenica da ovakvo društvo, koje su osnovali najviši zapovjednici jedne takve vojske, uopće postoji govori kako su danas u Hrvatskoj ugrožene sve vrijednosti pa i sam ponos ovog naroda.

A vjerojatno je osnovna institucija koja to treba ostvariti – sud u Haagu. Još 1996. godine nazvao sam ovaj sud sramotnim zbog činjenice da se u njemu treba suditi zajedno i žrtvi i agresoru. Za osnivače ovog suda – svjetske moćnike, napisao sam tada i slijedeće:

«Pa sve je bilo u cilju očuvanja njihovog užasnog čeda zvanog "Jugoslavija". Srbi su za njih samo ljudi koji su kao njihove sluge vršile prljave poslove u zaštiti njihovih interesa. I za to trebaju plaću. Istina, Srbi nisu dobili plaću kolika im je obećana, ali dobili su je. U BIH je tridesetak posto Srba dobilo 49% teritorija. I tako su oni koji su po svjetskim načelima za učinjeni genocid trebali biti kažnjeni, za taj isti genocid nagrađeni! "Agresori" su u stvari Hrvati koji su krivi za smrt Jugoslavije, a Srbi su bili branitelji.»

O tome neizravno govori **Alain Finkielkraut** (Kulturni Obzor, Večernji list, 11. ožujka 2002.) kada kaže:

«Zamislite da su u Nürnbergu prodefilirali glavni nacistički zločinci, a da su istovremeno Varšava ili Prag ostavljeni Njemačkoj!" Ili: "Ne vidim kako takva instanca (sud u Haagu, op. J.P.) može zasjedati, nikad ne dovodeći u pitanje držanje određenog broja međunarodnih instanci. Ne zagovaram utamničenje generala **Janviera** ili gospodina **Akashija**, ali da bi taj sud imao vezu s istinom, valjalo bi ga navesti da se o tome izjasni."

Naravno, i Janvier i Akashi su samo izvršitelji volje svjetskih moćnika koji su osnovali politički sud. Dakle, umjesto suda u kojemu se trebalo suditi ratnim zločincima, osnovali su sud koji će provoditi političke želje svjetskih moćnika. Očito mnogi od njih su mnogo odgovorniji od generala Janviera ili gospodina Akashija. Zato možemo slobodno reći da Hrvatskoj danas sude oni koji nisu uspjeli ostvariti svoje zamisli, pa na neki način imamo absurdnu situaciju da poraženi sude pobjednicima.

I zato je ovaj sud sramotan. To je potvrdio i kanadski odvjetnik **Christopher Blac** koji je rekao da je taj sud "sramota civiliziranog svijeta", kao i vojni ordinarij, **Juraj Jezerinac** kada je, poslije podizanja optužnice protiv generala Gotovine, upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i

[4] Prema govoru na promotivnom skupu *25. ožujka 2002.*

uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta."

A optužnica protiv generala Gotovine daje očitu potvrdu da je sud u Haagu politički sud koji je osnovan da se sudi Hrvatskoj zbog "krivnje" za rušenje Jugoslavije, dakle za ono o čemu sam pisao 1996. godine. Očito je da je optužnica pripremana za Oca hrvatske države dr. Franju Tuđmana, a kako ni on, a ni ministar Šušak, nisu više živi, naslovljena je na najveću legendu Domovinskog rata - na generala Gotovinu. U njoj se od UN-a proglašeni hrvatski okupirani teritorij proglašava nekakvom državom RSK, na koju je Hrvatska izvršila agresiju planirajući njeno etničko čišćenje.

Tako i **Brian Gallagher** iz Londona u *Biltenu Britanske Liberalne Internacionale*, smatra optužnicu protiv generala Gotovine kontroverznom, a o tome su pisali i *Newsweek i Wall Street Journal.* Gallagher ističe da je «operacija Oluja bila akcija za oslobađanje teritorija. Sve zemlje imaju pravo na samoobranu. S obzirom da su sami tužitelji unutar Miloševićeve optužnice napisali kako je Hrvatska bila jednom trećinom okupirana tada je karakteriziranje operacije Oluja, kao akcije za provođenje etničkog čišćenja zaista previše. Bivši američki veleposlanik u Hrvatskoj (**Galbright)** izjavio je u Newsweeku «Ne možete prognati ljude koji su već otišli».

O tome piše Hrvatsko žrtvoslovno društvo u nedavnom priopćenju u kome spominje i činjenicu da je **Florance Hartman,** bivša glasnogovornica MKS-a napisala 1999. godine: »*Beograd je izazvao odlazak Srba iz Krajine prema Banjoj Luci i sjevernoj Bosni kako bi kasnije opravdao zadržavanje tih prostora.»* Zamislite moral Suda koji tako brzo zaboravi što je tvrdila njihova glasnogovornica.

U normalnom svijetu bi zato glavna tužiteljica za takvu konstrukciju vjerojatno bila podvrgnuta liječničkom tretmanu, ali u ovom ona je izazvala negativne reakcije samo zbog činjenice da je u akciju "Oluja" bila uključena i američka administracija. *Odbor za međunarodne odnose američkog Kongresa* raspravljao je nedavno o tom sudu. U optužnici protiv Ante Gotovine osporena je objektivna zapovjedna odgovornost, naglašeno je i pitanje «jesu li događaji za koje je optužen bili dio operacije poduzete uz znanje i u suradnji sa SAD» (**H. Hyde**). Rečeno je da «nije dobro oduzimati, a osobito ne uzurpirati ovlasti nacionalnih sudova»», da je»svaka zemlja odgovorna suditi na svom teritoriju a iznimke se moraju točno odrediti»(**J. Rabkin**), pa čak i to da je u postupku protiv Tihomira Blaškića tužiteljstvo zatajilo dokaze koji su ga oslobađali krivnje, a iste je dokaze upotrijebilo protiv Daria Kordića.

David Keene, predsjednik Američke konzervativne unije u »Washington Timesu» upozorio je da se na primjeru Ante Gotovine pred sudom u Haagu mogu naći i američki vojnici i dužnosnici; sudio bi im isti sud koji danas sudi Slobodanu Miloševiću. Tvrdi da je Clintonova administracija pridobila Hrvatsku vojsku da pokrene ofenzivu protiv srbijanskih snaga u Hrvatskoj i Bosni, poznatu pod imenom «Oluja». «Dokazi upućuju da je Washington zamislio i upravljao cijelom operacijom», tvrdi Keene i navodi pisanje londonskog «Observera» i memoare američkog veleposlanika Richarda Holbrooka.»Mi smo Hrvatima i rekli kad da

napadnu, koje gradove da zauzmu i kad da se zaustave. Holbrook jasno kaže da su oni učinili točno ono što smo željeli», piše Keene i zaključuje da Gotovina nije optužen da je osobno počinio ili naredio zločin nego po zapovjednoj odgovornosti za zločine drugih.. Po toj logici odgovornost se može protegnuti i do Clintona i njegove vlade.

Zato se na Zapadu sve više i više upozorava i na nesposobnost samoga suda. **Patricia Wald,** bivša sutkinja MKS kritizirala je Sud u New York Timesu tvrdeći da u Haagu sude diplomati i profesori, bez sudačkog iskustva, pa odatle i njihova sporost i propusti.

Bushov veleposlanik za ljudska prava **Pierre Richard Prosper** izjavio je: "Sudovi su loše vođeni, čine se pogreške ili zloporabe i previše troše. Sud bi trebalo zatvoriti najkasnije do 2008. godine." Ivica Marijačić piše (Fokus, 14. ožujka 2002.): "Uostalom, sam dolazak američkog veleposlanika Prospera u Haag je vrlo znakovit. Da su kojim slučajem on i glavna tužiteljica Carla del Ponte zaključili kako se general Ante Gotovina naprosto mora uhititi, ako se sam ne preda, onda se zacijelo ne bi ustručavali to izjaviti na konferenciji za novinare nakon sastanka. Još jedan detalj mogao bi se pokazati ključnim i za sudbinu Haaškog suda i za sudbinu nepravedno optuženog hrvatskog generala. Američki je Kongres, naime, deset puta smanjio proračunska sredstva za Haaški sud u 2003. godini. Dosad je SAD godišnje odvajao 25 milijuna dolara, sad pak tek 2,5 milijuna dolara. Tu vrlo značajnu činjenicu hrvatski mediji pod režimskim nadzorom svjesno prešućuju kao, uostalom, i događaje iz Kongresa."

Dakle, ono o čemu mnogi državotvorni Hrvati govore od trenutka uspostave tog suda počinju govoriti i u državama koje su osmislile jedan tako sramotan sud. Ne zaboravimo da je u hrvatskom Saboru, prilikom donošenja zakona o suradnji sa sudom u Haagu, ministar Šušak upozorio da će u Haagu suditi onim Hrvatima koji su sačuvali hrvatske enklave u srednjoj Bosni. Bivša hrvatska vlast je očito bila svjesna problema koje će imati jer je bila prisiljena donijeti taj zakon, ali bila je i spremna s njima se suočiti, pa i izlaziti kao pobjednik. Uostalom s bolešću predsjednika Tuđmana svjetske velesile mijenjaju svoju politiku, ali ipak nisu smjeli donijeti presudu generalu Blaškiću sve dok je Predsjednik bio živ, i dok nisu doveli svoje poslušnike na vlast u Hrvatskoj. Kada je i na osnovu lažnog Bevandina svjedočenja general Blaškić osuđen nova je vlast odmah donijela Deklaraciju o suradnji sa Sudom u Haagu, i ovom sudu predali u ruke nadležnost nad najveličanstvenijim hrvatskim pobjedama - Bljeskom i Olujom. Tom odlukom ova vlast omogućava sudu u Haagu da im pomogne u kriminalizaciji Domovinskog rata. I ne samo to. Nedavna izjava Dražena Budiše po kojoj je Carla del Ponte rekla Goranu Graniću da će hrvatskoj vladi sigurno optužnice protiv Ademija i Gotovine politički odgovarati, pokazuje kako im ovaj sud pomaže i u njihovim političkim obračunima. A treba li nas uopće čuditi što ovoj hrvatskoj vladi politički odgovaraju optužbe u kojima se u stvari optužuje hrvatska država? Kako je jadna vlast u trenutcima kada se svijet, koji su bespogovorno slušali prihvaćajući jednu takvu sramotnu optužnicu, okreće od njih i suda u Haagu i sve glasnije traži da se ta optužnica ukine. Ivica Marijačić o tome piše: "Jedna politika,

koja je svoju snagu i svoj žalosni identitet gradila na bezuvjetnom podaništvu prema moćnicima u svijetu, sada doživljava svoj moralni i politički debakl."

Nenad Ivanković ("Hrvatsko Slovo", 22. veljače 2002.) s pravom konstatira: "Pogledajmo optužnice koje su pisane u maniri staljinističkih montiranih političkih procesa! Vidite da su braća Kupreškić 4 godine odsjedili 'na pravdi Boga' u Haagu da bi zbog potpunog nedostatka dokaza morali biti pušteni i da bi sutkinja, koja je poništila presudu prvostupanjskog suda, rekla da su optužnica i presuda ispod civilizacijske razine demokratskih država. A iste takve optužnice, koje su ispod civilizacijske razine demokratskih država, prihvaća Račanova vlast, prihvaća Bevanda i ponavljaju tezu poznatu iz staljinističkih vremena: 'Ako su generali nevini, neka idu u Haag i dokažu – nevinost'! Nigdje u demokratskom svijetu se ne dokazuje nevinost, nego optužba mora dokazati krivnju. A u Haagu nitko ne može dokazati nevinost, kad su optužnice smišljene iz političkih razloga, da se izbalansira krivnja, da se u konačnici kaže kako su na ovom prostoru svi žrtve i agresori, a iz toga treba izvesti nešto drugo – da se poništi pravo malim narodima da se brane, jer mali narodi time remete poslove velikim narodima te da se pravo na ratovanje prizna samo velikima. Veliki imaju pravo na ratovanje, na vojne intervencije, a mali, bez obzira na to bili agresori ili žrtve nemaju, i zato je izmišljen Haaški sud da na neki način to sankcionira: svatko tko sudjeluje u ratu može biti kažnjen."

Jedno je očito: general Gotovina je bio loš izbor ma koliko god to politički odgovaralo sadašnjim hrvatskim vlastima!

Primijetimo da je još prije rasprave u američkom Kongresu nekadašnji ravnatelj SIS-a Markica Rebić o toj raspravi rekao slijedeće (*Fokus*, 28. veljače 2002.): "Amerikancima ova optužnica protiv Gotovine može poslužiti kao presedan, kao argument u njihovu stajalištu protiv MKS u Rimu, što može imati implikacije i na Sud u Haagu. Logika velikih sila, posebice SAD-a, kosi se s nastajućom logikom tih sudišta. Za SAD je opasnost da ti sudovi izrastu u tijelo bez nadzora, da djeluju izvan vremena i prostora i da dođe do birokratizacije koja može biti štetna za američke interese (primijetimo da sličnu tvrdnju iznosi i Finkielkraut, op. J.P.). U tom slučaju, sudilo bi se mnogima po preširoko zahvaćenoj zapovjednoj odgovornosti, kao sada Anti Gotovini. Velesile se s tim nikad neće pomiriti, uostalom i ruska Duma je protiv Međunarodnog kaznenog suda. Velike sile su radije za ad hoc sudove (zašto, vidljivo je iz Ivankovićeva komentara, op. J.P.). Američki vojnici ne mogu biti odgovorni za Vijetnam jer ni sama operacija nije upitna, a ako su što loše učinili, tada je to stegovni problem, a ne ratni zločin. Paradoks slučaja Gotovine sastoji se u tome da je on kao general u oslobodilačkom ratu optužen za genocid, a Milošević, predsjednik zemlje koja je izvršila agresiju na RH, tek za povredu običaja rata u oružanom sukobu. Čini se da su to namjerno učinili, jer da su Miloševića optužili za agresiju na Hrvatsku, ne bi mogli Gotovinu za genocid u obrani od te agresije."

Ponovimo onu moju rečenicu iz teksta napisanog 1996. godine: "Agresori" su u stvari Hrvati koji su krivi za smrt Jugoslavije, a Srbi su bili branitelji. Jasno je onda zašto je za sud u Haagu veći krivac Gotovina od Miloševića: Gotovina im

je agresor, a ne Milošević! Pogotovo kad to politički odgovara poslušničkoj hrvatskoj vlasti. Ali, očito su se preračunali jer nisu pitali o tome svoje gazde.

A ako je Amerikancima rat u Vijetnamu neupitna operacija, onda je to s mnogo više prava Domovinski rat. Zato se moramo iznova vraćati na Referendum za koji je Stožer za obranu digniteta Domovinskog rata sakupio potrebnih 400.000 potpisa. Treba li uopće uspoređivati ulogu hrvatskih ratnika u Domovinskom ratu i američkih u Vijetnamu? To je jedino ispravno rješenje naših odnosa s Haagom. Na to nas upozoravaju i najnovija uhićenja u Šibeniku, najave novih optužnica iz Haaga, a i Budišino poistovjećivanje s bivšim ministrom Tušekom po pitanju takvih optužnica. Moramo preispitati naš odnos prema tvrdnji «nitko nije protiv toga da se sudi zločincima u Domovinskom ratu i na našoj strani». Može li biti zločinaca i na našoj strani?

Naravno, u ratu mora biti i zločina. Pitanje je: je li veći zločinac koji u takvim uvjetima u kojima je bila Hrvatska, u takvim situacijama i napravi nešto loše, od onih koji su izvršili agresiju i od onih iz svijeta koji su je omogućili. Moramo uvijek imati na umu da je čak i onaj hrvatski vojnik koji je načinio nešto loše pozitivac u odnosu na agresore i njihove pomagače iz svijeta. Priča o individualnoj odgovornosti je smišljena da bi se Hrvate moglo suditi za obrambeni i oslobodilački rat. Naspram njihove «individualne odgovornosti» stoji individualni, pa čak možemo reći i kolektivni zločin agresora i njihovih podupiratelja. Gospodo, ne tražite nikakve «smrtonosne sastanke» po Hrvatskoj. Na takvim sastancima ste vi sudjelovali kada ste odlučivali o pomoći velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku. Vaš je zločin mnogo, mnogo veći.

Naučimo jednom za uvijek ono što nam poručuje naš poznati odvjetnik Željko Olujić:

Hrvatski branitelji nisu samo ustali u obranu hrvatskoga naroda i države od Miloševićevoga i Šešeljevoga divljaštva.

Hrvatski su junaci branili svetinje prošlosti, sadašnjosti i budućnosti i žene i djecu. Hrvatski su se branitelji borili za neovisnu hrvatsku državu.

Zato su hrvatski branitelji pozitivci.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su branili mir.

Zato što su postupali po zakonima, jer je Hrvatska imala pravo na neovisnost po tadašnjim zakonima.

Zato što su štitili narodnu volju, koja je bila i ostala za neovisnost.

Zato što su branili napadnute.

Zato što su napadnute branili od najdivljijih hordi na ovim prostorima u novije doba.

Zato što su imali hrabrosti otići u rat i suprotstaviti se daleko nadmoćnijoj sili.

Zato što su u tome ratu hrabro ginuli i bili ranjavani.

Zato što su bili disciplinirani i časni vojnici, koji su se držali zakona.

Zato što su odano izvršavali čestite zapovijesti svojega vodstva, na čelu s predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom.

Zato što su uspješno obranili stotine tisuća odraslih i malih, muških i ženskih, od pokolja i zatvora, a milijune stanovništva od porobljavanja.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su stvorili Republiku Hrvatsku kao instrument buduće obrane hrvatskih nacionalnih interesa i hrvatskoga naroda.

To su hrvatski branitelji radili za nas. Znali su da će u prljavom ratu svašta proživjeti, ali su se žrtvovali za nas. Tko od nas ima pravo njima reći išta drugo osim - veliko hvala. Nema sumnje da su negativci svi oni koji takve ljude uopće uspoređuju s zločincima. Oni koji ih maltretiraju i ponižavaju. Oni koji su dezertirali ili koji su svo vrijeme bili protiv slobode svoje domovine. Oni koji su slušali i izvršavali naredbe onih u svijetu koji su bili, a i danas su, protiv neovisne hrvatske države.

Kada vam kažu da oni žele Hrvatsku ravnopravnu drugim zapadnim državama pitajte ih: Pa koja od tih država dozvoljava suđenja svojih ratnika? Mala Nizozemska? Velika Amerika?

Ovih dana je i dr. Adalbert Rebić rekao: «Haag neka sudi počiniteljima zločina počinjenih izvan granica neke države, kao što je to slučaj s Miloševićem (dakle agresorima, op. J.P.). Haag nema prava suditi ljudima koji su branili svoju domovinu. Ako je koji Hrvat kriv za zločine, neka mu sudi domaće sudstvo.» Ja bih dodao vojno sudstvo, jer oni znaju doista što je to rat za razliku od civilnog kakav je onaj u Rijeci, Splitu i na drugim mjestima gdje u optužnicama koriste «dokaze» iz agresorskih zemalja i time pokazuju svoju nekompetentnost!

Zapamtimo, čak i oni koji su počinili neki zločin u takvom nametnutom prljavom neravnopravnom ratu, još uvijek su pozitivci i žrtve velikosrpske agresije koju su omogućili svjetski moćnici. Zato je sud u Haagu, zamišljen da sudi ne samo agresorima nego i žrtvama, nešto najprljavije i najnemoralnije što je veliki svijet smislio za ostvarenje svojih interesa. Hrvatski ratnici, sve da su i napravili neki zločin, na sudu u Haagu bi bili pozitivci, a nekad časni suci koji su prihvatili raditi u takvoj nečasnoj instituciji, negativci.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE «PRONAĐENA POLOVICA DUŠE»

Prije svega htio bih se zahvaliti predstavljačima moje knjige «Pronađena polovica duše» generalu Krešimiru Ćosiću zamjeniku ministra obrane Gojka Šuska i sveučilišnom profesoru, Tomislavu Bošnjaku nekadašnjem Glavnom tajniku HNV-a, glasnogovorniku hrvatskih zajednica u Australiji (posebno za vrijeme kampanje za priznanje RH), uredniku *Hrvatskog tjednika i Hrvatskog vjenika* iz Melbournea, koji je bio i Pomoćnik ministra vanjskih poslova, Generalni konzul RH u Torontu i veleposlanik u Teheranu, kao i profesoru Vinku Grubišiću, profesoru na Sveučilištu Waterloo u Kanadi, i šefu katedre za Hrvatski jezik i kulturu na istom sveučilištu.

Polovica duše je ta naša iseljena Hrvatska i doista je privilegij i sreća što sam sam u zadnjih deset godina bio tako često s njima.

Nedavno sam na sjednici Hrvatskog svjetskog kongresa najavio ovu knjigu. Činjenicu da je knjiga posvećena ratnom ministru obrane Gojku Šušku objasnio sam ovako:

«Da je hrvatsko iseljeništvo dalo Domovini samo Gojka Šuška – mnogo bi dali. A znamo da su dali mnogo više.»

Opće prihvaćanje ovih mojih riječi potvrđuju činjenicu da je uz predsjednika Tuđmana i kardinala Kuharića, Gojko Šušak najzaslužniji što danas imamo hrvatsku državu.

Od 3. siječnja 2000. godine mnogi u hrvatskom narodu pokazali su da ne znaju cijeniti to što imaju državu, pa se tako odnose i prema onima koji su najzaslužniji što je uopće imaju.

Dio sramote zbog takvog odnosa pada na svakog od nas. Osobno se pokušavam iskupiti pred tim velikanima hrvatskog naroda tako što sam knjigu «Za hrvatsku Hrvatsku» posvetio Ocu hrvatske države dr. Franji Tuđmanu, a ovu evo velikom ministru obrane Gojku Šušku.

Sramota je mnogo veća i to nije dovoljno. Tješim se jer znam da su oni toliko voljeli svoj hrvatski narod da su za života kada su takvu nezahvalnost već doživljavali sve opraštali, pa to sigurno čine i sada. Hvala im još jednom.

Kolega Grubišić je zato doista u pravu kada kaže da je ova knjiga «i nastavak i nadopuna knjige «Za hrvatsku Hrvatsku», gdje su mahom bili dani tekstovi iz zadnjih godina.

Kako sam uopće počeo pisati dano je u intervjuu koji je sa mnom napravio Joško Čelan za *Tjedan, politički magazin Slobodne Dalmacije,* 8. travnja 2001., dakle još uvijek slobodne Slobodne Dalmacije, a koji je dan u ovoj knjizi:

- Vjerojatno da mi je prije petnaestak godina netko rekao da ću u životu i tako nešto raditi pomislio bih da taj nije normalan. Međutim, velikosrpska agresija na Hrvatsku natjerala je mnoge Hrvate, poglavito onaj državotvorni dio, da izvuku iz sebe sve najbolje da bi se uopće mogli obraniti. Malo-pomalo i ja sam počeo javno govoriti. U početku uglavnom o mojim Hrvatima u Boki. Uspjeli smo dobiti i jednu emisiju "U krupnom planu" o Hrvatima Boke na kojoj sam sudjelovao.

Sredinom 1992. godine otišao sam na poziv sveučilišta La Trobe na devet mjeseci u Melbourne (Australija). Tamo je i puno naših sunarodnjaka. Odmah sam se povezao s čelnim ljudima Hrvatskog narodnog vijeća **Tomislavom Bošnjakom** i **Matom Verkićem**. Upoznali su me s mnogo naših ljudi. Na neki način kao profesor sa Zagrebačkog sveučilišta smatrao sam se obaveznim da na mnogobrojne upite naših ljudi odgovorim na najbolji mogući način. Sate i sate sam provodio analizirajući sve one informacije koje su nam bile dostupne. Postavio bih sam sebi pitanje: Zašto je to i to uradio dr. **Tuđman**? Odgovor koji bih dao sam sebi davao bih i njima, prvo u osobnim kontaktima, a kasnije na hrvatskim radio programima. Naši ljudi su bili toliko oduševljeni mojim komentarima, pogotovo s mojim objašnjenjima sukoba između Hrvata i Muslimana u BiH, da su me nagovarali da ostavim matematiku i posvetim se politici. Kada sam se vratio u Zagreb, počeo je i stvarni rat između Hrvata i Muslimana. Slušao sam Predsjednikova objašnjenja i shvatio koliko sam bio u pravu. Moja objašnjenja su doslovno bila istovjetna njegovim. Svake godine sam odlazio u Australiju i bio stalni gost hrvatskih radio programa.

(…)

U Australiji, kao zemlji čiji je poglavar engleska Kraljica, možda se to moglo i brže shvatiti nego doma. Ljudi su se bili ujedinili, ali sam brzo osjetio da postoje dvije vrste Hrvata. Oni koji pričaju crne priče i oni drugi koji se istinski bore za Hrvatsku. Tek kasnije sam doznao da su ti prvi bili oni koji su ranije išli u jugoslavenske, a ne u hrvatske klubove. Bitno je primijetiti da sam mnoge crne priče čuo prije u Australiji nego u Hrvatskoj. Zato sam odmah i upozoravao naše ljude da će veliki svijet koji je bio protiv stvaranja Hrvatske, i koji je u biti "naručio" srpski genocid nad Hrvatima, sada kada je uvidio da na taj način nije spasio Jugoslaviju, ići na politiku podjele Hrvata. Ona je uvijek i bila uspješna, a priznanje Hrvatske oni su doživjeli samo kao izgubljenu bitku, a ne rat. Zato smo i danas ponovo odvučeni na Balkan, i moramo ponovo strahovati od obnova novih Jugoslavija, zvali ih vi Balkanijama ili kako god hoćete.

(…)

- Zanimljivo je ovo: dok su australski Hrvati često puta željeli prije čuti neke moje političke komentare nego intervjuirati hrvatske političare, u Hrvatskoj bi me novinari uglavnom pitali o Hrvatima iz Boke. Sjećam se da sam neposredno poslije povratka iz Australije, dakle 1993. godine imao dva intervjua. Prvi je objavljen u *Vjesniku* i odnosio se samo na Hrvate u Crnoj Gori i Crnogorce. U *Slobodnoj Dalmaciji* sam zato tražio da bude i poneko političko pitanje. Intervju su jedva objavili. U intervjuu sam "oprao" i vladajuću stranku i oporbu. Iako sam znao mnogo više oporbenih političara, jedino me je HDZ-ovac **Kazimir Sviben** nazvao i čestitao mi na intervjuu. Nastavio sam u Hrvatskoj pričati o Boki, a u Australiji o hrvatskoj politici općenito.

Interesantno je kako smo se u Melbourneu i prošle godine prisjetili tog mog prvog susreta prilikom prošlogodišnje promocije engleske verzije knjiga o Srpskom mitu o Jasenovcu. Evo kako je to opisano u knjizi:

“Bio je i g. Mato Verkić sa suprugom Đurđom. Oni su pored braće Bošnjak i njihovih supruga bili prvi Hrvati koje sam i upoznao u Australiji. Bilo je to na

večeri koju su organizirali za mene nekoliko dana nakon mog dolaska. A da se te večeri dobro sjeća g. Verkić bilo je jasno iz njegovog komentara:

- Poslije prošlogodišnjih izbora stalno mislim na one Pečarićeve "male crvene u glavi".

Naime, na toj večeri daleke 1992. godine rekao sam:

- Kada vam dolazimo mi iz Hrvatske morate stalno voditi računa da mi imamo ugrađenog jednog "malog crvenog u glavi". A, znate, operacije na mozgu su vam najteže.

Mislio sam da je Matu na tu moju šalu podsjetio nedavno objavljeni moj tekst u *Spremnosti* gdje sam opisao taj naš prvi sastanak. Ali nije. Sjeća se on dobro te moje zloslutne šale, jer taj "mali crveni u našim glavama" je i doveo ponovo komuniste na vlast u Hrvatskoj.

Mato se sjeća i nastavka našeg razgovora.

- Profesore, to onda znači da ga i Vi imate.

- Naravno. Pa i ja sam odrastao u komunističkoj Jugoslaviji. Samo sam ja svjestan toga, pa kad ulovim da mojim postupcima ili izjavama dirigira taj mali crveni, odem pred ogledalo i pljunem gada.”

HERCEGOVAC IZ BOKE / ŠTO SAM GOVORIO O HRVATIMA BIH, ZAGREB, 2003.

PREDGOVOR

Nisam imao čast i zadovoljstvo upoznati gospodina Darija Kordića, ali bit će prigode i za to. Zato me je njegova čestitka duboko dirnula. Ova knjiga je jedan skromni pokušaj reći mu hvala za sve što čini i što je učinio za hrvatski narod.

Možda će se nekome učiniti da sam knjigu o Hrvatima Bosne i Hercegovine trebao posvetiti Gojku Šušku. Međutim, Ministru obrane posvetio sam knjigu o iseljenoj Hrvatskoj "Pronađena polovica duše". A Gojko Šušak je osoba koju s jednakim pravom mogu i moraju svojatati i Hrvati u Hrvatskoj i oni u Bosni i Hercegovini i drugim državama gdje su Hrvati autohtoni i oni u iseljenoj Hrvatskoj.

Evo što o Dariju Kordiću piše Dunja Ujević u svojoj knjizi o Šušku "Ministar obrane" (str. 165-171):

"Dario Kordić apsolutni je specifikum.

U situaciji kada je u srednjoj Bosni neizdrživo, kada svatko nalazi sve moguće načine da ode, Kordić, Kordićeva obitelj, cijeli njegov rod, ostaju dolje. Dariova majka, dok nije dobila moždani udar, radila je kao ratni liječnik, s jednakom mjerom prema Muslimanima i Hrvatima. I ona je dolje. I otac, sa slomljenim kukom, i on tu ostaje. S njima su, nabraja ih Venera, Dariova žena: 'Dario, njegove sestre, njegov brat, bratova žena, njihova djeca, moja mama, moj tata, moja sestra, brat, moj sin i ja.'

I nitko se ne bi usudio ni pitati Darija da ode. Ono što je govorio, to je i mislio. A govorio je da je to njihova vjekovna zemlja, da će se za nju boriti i da će tu ostati. (...)

Što se tiče Kordića, njegov problem je isti kao i u svih ljudi koji postanu simbolom nacionalnog identiteta. Kordić karizmu ima, a kako to stoji na putu Bosni bez identiteta, njegovu je sliku u javnosti trebalo izvrnuti. (...)

Kada mu je sudac Ricard May pročitao presudu, Kordić je zaplakao od sreće. 'Ako mi daju *samo* dvadeset i pet, znači da znaju da sam nevin', rekao je svome odvjetniku.

Doista, Nakon sve propagande, i nakon što je Blaškić dobio četrdeset i pet godina, da je sud imalo sumnjao da je Kordić kriv, bili bi mu dali barem petsto."

Da. Nevinome su dali " *samo* dvadeset i pet". Koliko sam bio u pravu kada sam taj sud nazvao bordelom. A i uz tu istinitu kvalifikaciju tog suda imam zgodnu priču koja govori koliko je izuzetna obitelj Kordić. Na žalost slijedeći tekst nije u cijelosti objavljen koji to pokazuje. Evo ga ovdje:

" Bez obzira na sve to nama treba stalno biti u pameti da su nam najbolji ljudi u Haagu. To je nedavno svima stavio do znanja Ivica Rajić. Kada su ga isporučili Haagu rekao je: "Čuvajte mi Hrvatsku". Dario Kordić je osuđen na 25 godina zatvora. Iz Haaga je poručio onima koji lažno tvrde kako ga je izručio Tuđman, da to nije istina već je sam otišao. A kako je izuzetna to obitelj vidio sam nedavno kada sam ponovo govorio o tom sudu kao o bordelu. Gđa Kordić se našalila: "A meni Dario ne govori da je u bordelu." Doista se samo izuzetni ljudi mogu tako šaliti na račun svoje nesreće. Nadam se da se neće naljutiti što koristim riječ nesreća. Za takve velikane ovog naroda ni 25 godina zatvora nije nesreća jer služe svom narodu. Ipak, neka mi oproste. Ja im se mogu samo diviti."

Knjiga je sastavljena od mojih tekstova u kojima se govori o Hrvatima BiH ili se u njima osobno spominje Dario Kordić. Tekstovi su dani po drugim mojim knjigama. Međutim, prilikom predstavljanja moje knjige "Brani li Goldstein NDH?" jedan naš čovjek mi je prišao i zamolio me da, kada već pišem o najvažnijim problemima hrvatskog naroda, pišem i o Hrvatima BiH. Naravno, rekao sam mu da u svim mojim knjigama pišem i o njima, a istina je da nemam niti jednu koja bi im bila isključivo posvećena.

Naravno, mnogi Hrvati u i iz BiH znaju da sam pisao i o njima. U Zagrebu sam, tako, predstavio knjigu Joška Čelana "Oklevetani narod" u izdanju ZIRAL-a iz Mostara. Kasnije mi je ravnatelj ZIRAL-a fra Milan Lončar rekao da je to bilo nešto najljepše što je on čuo o njima – oklevetanom narodu. Bio sam i recenzent knjige Franja Borasa, "Kako je umirala Socijalistička Republika Bosna i Hercegovina". Puno govore već same činjenice da se radi o čovjeku koji je na prvim demokratskim izborima bio izabran, u ime hrvatskog naroda, za člana Predsjedništva Republike BiH, kao i to da sam recenziju knjige napisao na zamolbu generala Slobodana Praljka. Ipak uz tu recenziju postoji jedna lijepa priča. U intervjuu povodom tiskanja same knjige g. Boras je na mostarskoj televiziji pročitao dio iz te recenzije i komentirao na doista duhoviti način: "Kada akademik Pečarić piše tako o mojoj knjizi i sam bih je kupio." Moram ipak priznati da sam posebno ponosan na komentar koji mi je o jednom mom tekstu rekao biskup Ratko Perić. Naime, moj tekst o Hrvatima BiH čitao je u vlaku i rekao sam sebi: "Vidi se da je čovjek matematičar. Svaka mu je na mjestu."

Vjerojatno je sve već rečeno dovoljno da objasni otkud sam naziv knjige. Ali evo ipak i jedne zgode s predstavljanja knjige Josipa Jovića "Život po protokolima" u Mostaru. Rečeno je kako su se odlučili da je predstavim baš ja: iako sam iz Boke kotorske izvrsno sam pisao o problemima Hrvata iz BiH, pa je bilo neobično da već nisam gostovao u Mostaru.

Zato sam svoj govor počeo tvrdnjom da sam vjerovao kako se Hercegovci ljute na jednu moju prepotentnu izjavu u svezi s Hercegovcima pa me zato nisu zvali. A ovaj poziv doživljavam kao oprost. Tajac u dvorani se mogao čuti u zraku, a na licima nazočnih vidjelo se zaprepaštenje. Onda sam rekao o čemu se radi.

Godine 1992. bio sam počasni gost na jednoj zabavi Hercegovaca u Melbourneu na kojoj se skupljala pomoć za Hrvate u Hercegovini koja je bila izložena velikosrpskoj agresiji. U pozdravnom govoru sam rekao da sam ja Hercegovac iz Boke.

Prolomio se smijeh i nestalo je zaprepaštenja s lica nazočnih. Ipak sam nastavio:

Moram još samo objasniti što je bilo prepotentno u mojoj izjavi u Melbourneu. Pa, prepotentno je bilo objašnjenje zašto sam ja kao Hrvat iz Boke – Hercegovac. Rekao sam: Znate, ja vam volim Hrvatsku jednako koliko i Hercegovci – jer više nije moguće! Doista, zar nije prepotentna moja tvrdnja da volim Hrvatsku koliko i Hercegovci?

Bilo kako bilo, moju knjigu sam i nazvao po toj priči: Hercegovac iz Boke.

Iz Hrvatskoga bloka

IMA LI RAZLIKE IZMEĐU SANADERA I MESIĆA?

Fokus, 18. srpnja 2003.

Domagoj Margetić u tekstu "Postoji li tajni dogovor Mesić-Gotovina?", *Hrvatsko slovo*, 13. lipnja 2003. kaže:

"Prema nekim podatcima, Mesić i Pukanić su Gotovinu uvjerili (ne zna se kojim argumentima) da bi ga "HDZ-ova vlast i Ivo Sanader sasvim sigurno izručili Haaškom tribunalu", dok mu sadašnja vlast (potpuno izvan zakonske procedure) nudi nagodbu i dogovor." Je li uopće moguće uvjeriti Gotovinu u takvo što? Nije lako odgovoriti na takvo pitanje, ali pokušajmo.

Ivica Marijačić u tekstu "Gotovinu spašava Washington, a ne Pantovčak", *Fokus*, 27. lipnja 2003., upozorava kako je slučaj generala Franksa samo pridonio da Amerikanci načine dodatni pritisak na Mesića da u kratkom vremenu od čovjeka koji je tvrdio da je Gotovina zločinac, pa se ne želi slikati ispod njegove slike, "shvati" da ovaj to nije i da ga počne spašavati.

Američka administracija i prije slučaja generala Franksa pokušala uvjeriti hrvatsku vlast da Gotovina nije najsretniji izbor u njihovom korištenju Haaga u njihovoj borbi za vlast. U cijeloj priči i nije bitno pitanje jesu li Amerikanci "došapnuli" Mesiću ono što o HDZ-u i Sanaderu govori Margetić. Bitnije pitanje je ima li u ponašanju HDZ-a i Sanadera razloga da Gotovina u takvo što povjeruje. Na žalost, odgovor je potvrdan.

Sjetimo se još vremena umirovljenja generala Gotovine i ostalih generala kada ih je Mesić optužio kako svojim pismom ruše državu. Sanader je rekao kako bi ih i on umirovio, ali bi najprije s njima razgovarao! Nakon pobjede na izbornom saboru HDZ-a Sanader izjavljuje kako HDZ ne će organizirati velike prosvjede kada dođu nove optužnice iz Haaga. I nije ih bilo kada je došla ona protiv generala Bobetka!

U *Globusu* od 11. listopada 2002. piše: "Ivica Račan i Goran Granić na svemu tome moraju biti zahvalni Ivi Sanaderu i Vladimiru Šeksu, koji su stabilnost i mir u državi, kroz kontrolu rada Odbora za istinu o Domovinskom ratu, pretpostavili trenutnom interesu vlastite stranke. Cijela je ta složena političko-medijska operacija savršeno uspjela: dok se prije dva tjedna činilo da će se Hrvatska zbog Bobetka valjati po ulicama, tko danas još uopće razmišlja o slučaju Bobetko?"

A tome treba dodati i činjenicu da je HDZ tada povukao iz rasprave u Sabora prijedlog izmjena zakona o suradnji sa sudom u Haagu!

Mnogo je toga sličnoga u onome što se događalo kada je došla optužnica protiv generala Bobetka i ovoga danas u svezi Gotovine. Tada je Račan imao ulogu "dobroga" momka koji je kao želio pomoći Bobetku, a Mesić se tome suprotstavio u svome glasovitom obraćanju javnosti. Odmah potom čuli smo da se njihovi pogledi u biti ne razlikuju.

U najnovijoj priči oko generala Gotovine uloge su promijenjene. Mesić je bio "dobar" dečko, a Račan "loš", da bi odmah potom doznali kako se oni u biti ne razlikuju. A da se doista ne razlikuju vidimo i u tvrdnji ministrice u Vladi RH i predsjednice Glavnog odbora SDP-a Gordane Sobol kako Gotovina treba "dokazati svoju nevinost". Bedastoće, kojih smo se već naslušali od Mesića.

Ali Mesić tu bedastoću usavršio izjavom kako je za sudbinu generala Gotovine kriv HDZ i Tuđman osobno jer mu, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Ali, pustimo taj totalitarizam u glavama današnjih hrvatskih vlastodržaca. Cijela priča je priglupa i ako se uspoređuje Tuđmanova tadašnja politika s ovom Mesića i drugova.

Poznato je da je nova vlast u svojoj sluganskoj politici najprije poništila odluku Hrvatskog državnog sabora prema kojoj Haag nije bio nadležan za operacije *Bljesak* i *Oluja* svojom deklaracijom o suradnji s tim sudom. To je samo jedan korak u kriminalizaciji Domovinskoga rata i svega onoga što moraju činiti da bi nas uvukli u ono što je poznato kao Zapadni Balkan ili Četvrta Jugoslavija. Slučaj generala Franksa samo je učinio da modificiraju ostvarenje svoje zadaće. Čak im je i izbor generala Gotovine za zločinca bio najlogičniji u cilju kriminalizacije Domovinskoga rata. Pogrješku su načinili svjetski moćnici koji su sud u Haagu osnivali po tzv. Nürnbernškim načelima, a u Statutu suda nisu predvidjeli najvažniji zločin: zločin protiv mira. Koliko je to besmisleno primjetno je i iz činjenice kako u svim optužnicama protiv hrvatskih generala figurira zločin protiv mira. Izmišljaju i države i agresije jer znaju da je u ratu najbitniji zločin protiv mira. Sve to znaju suci u Haagu. Oni dobro znaju da nije bilo agresije na nekakvu državu RSK, niti planiranja etničkog čišćenja na nju. To ih nije trebao naučiti Galbright. Znali su oni da je Hrvatska procesuirala mnogo više zločina poslije *Oluje* nego itko drugi, kao što su znali da je civilnih žrtava poslije operacija HV-a manje nego poslije operacija njihovih vojskâ. Znali su oni da je pravo i obveza svake države da oslobodi svoja okupirana područja. Znali su oni da je, kako je pokazao Hrvoje Kačić, Hrvatska operacijom *Oluja* spasila ugled Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda.

Ali sud u Haagu nije ni osnovan da bude pravedan sud, već da preko njega ostvaruju svoje interese. Nisu jedino predvidjeli da to ne će razumjeti svi na Zapadu i u samome Haagu. Tako je Carla del Ponte počela istraživati zapovjednu odgovornost Amerikanaca. Bilo je jasno da je pitanje vremena kada će se dogoditi sud u Belgiji!

Bez obzira na sve to nama treba stalno biti u pameti da su nam najbolji ljudi u Haagu. Dario Kordić je osuđen na 25 godina zatvora. Iz Haaga je poručio onima koji lažno tvrde kako ga je izručio Tuđman, da to nije istina već je sam otišao.

Vratimo se ipak Mesićevoj bedastoći i pogledajmo kako ju je prokomentirao Sanader? U TV emisiji *Meridijan* on će tvrditi kako za to što nije omogućeno Gotovini da dokaže svoju nevinost 1998. godine nije kriv HDZ, nego oni koji su bili tada oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ. Očito, Sanader bi i dalje umirovio hrvatske generale, samo bi prije razgovarao s njima. Naravno, pri tome i nije svjestan da je zapravo izjavio:

Prvo: da Tuđmanovu politiku, koju hvali Dujmović, pripisuje Miroslavu Tuđmanu i Iviću Pašaliću;

I drugo: ponavlja izlizanu priču kako je Tuđman tada bio nesposoban sudjelovati u donošenju važnih odluka za državu.

Očito je iz te Sanaderove izjave da njegov HDZ ne bi učinio ono isto što i Tuđmanov HDZ. Sanaderov HDZ učinio bi nešto što je mnogo, mnogo bliže Mesiću nego Tuđmanu. Dapače, očito je da ne bi išao ni u spor protiv Haaškog suda tzv. *subpoenu* u vezi sa svjedočenjem ministra obrane Gojka Šuška. Spor koji je Hrvatska dobila! Jesu li i za to krivi Pašalić i Miroslav Tuđman?

A takav HDZ najviše bi volio sâm Mesić. Sjetimo se samo da je Hrvatska dobila protiv Haaškog suda tzv. *subpoenu* u vezi sa svjedočenjem ministra obrane Gojka Šuška. U Odluci Žalbenog vijeća stoji da Sud može tražiti i dokumente koji su državna tajna, ali "dokumenti se moraju što je moguće više definirati, a njihov broj mora biti ograničen (…) kao što je već rečeno, strana ne može tražiti na stotine dokumenata". A Mesić ih je slao ilegalno, upravo zato da bi ih Sud mogao "što je moguće više definirati", a slao ih je na tisuće.

Novinar Tihomir Dujmović napada vlast, ali i oporbu: "Vrijeme je i da se kaže da je cijelo ono oporbeno društvo koje je "servisiralo" i generala, i cijeli taj slučaj, svojim neznanjem, nesposobnošću i onom epskom tezom da je najbolje sakriti se negdje u šumu, upravo zbog te svoje pasivnosti dugoročno odmagalo Gotovini."

Teško je optužiti oporbu za činjenicu što upravo oni nisu pronašli po Srbiji "mrtvace" iz optužnice našemu generalu. A sve drugo čime današnja vlast "spašava" generala Gotovinu može se naći u tekstovima tzv. "desničara". Istina, čitaju li oni uopće te tekstove? Primjerice znam da je Slobodan Milošević na dušak pročitao moju knjigu "Sramotni sud u Haagu" i iskopirao istu, a današnjim hrvatskim vlastima su takvi tekstovi "preteški". A jedino što se istinski može uzeti kao nesposobnost hrvatskih državotvoraca je što ne znaju, ili zbog osobnih ambicija ne žele, učiniti ono što se nameće samo po sebi. Tako je jasno što su trebali učiniti nakon onoga što su današnji vlastodršci rekli američkom veleposlaniku Prosperu. Upravo ono čega se vlastodršci plaše: trebali su još tada istaći kandidaturu generala Gotovine za predsjednika Hrvatske! Na taj način bi bilo jednostavno okupiti sve državotvorne snage i "desnica" tj. domoljubna Hrvatska bi "promarširala Zagrebom"![5]

Zato ne vjerujem da su generala Gotovinu Mesić i Pukanić trebali uvjeriti da bi ga "HDZ-ova vlast i Ivo Sanader sasvim sigurno izručili Haaškom tribunalu". Ako je, dakle, generalu Gotovini ostao izbor između Sanadera i Mesića, zašto bi uopće trebao izabrati Sanadera? Gotovina jednostavno nema razloga žrtvovati i sebe i svoju obitelj da bi Sanader zamijenio onoga koji mu je izgleda uzor - Mesića!

[5] Citati su prema knjizi N. Ivankovića "Mesiću i Račane, zašto tako? – slučaj Gotovina – Bobetko". Naime, na str. 67. Ivanković govori o svojevremenom dolasku američkog veleposlanika za pitanja ratnih zločina Pierrea Richarda Prospera u Zagreb: "U razgovoru je dao znati da je njegova Vlada zainteresirana da se *slučaj Gotovina* riješi na optimalan način, vodeći pritom računa i o američkim interesima. Hrvatska strana, kako kazuju indiskrecije, na to je prilično burno reagirala, istaknuvši kako bi eventualno Gotovinino oslobađanje dovelo do toga da bi *desnica promarširala Zagrebom*, jer je on trenutno jedini čovjek koji bi sve te snage mogao okupiti pod jedan kišobran. I da bi, jasno, Vlada tada pala."

Naravno, Sanader ovdje jest najodgovorniji jer predvodi najveću državotvornu stranku. To ne znači da i u ostalim državotvornim strankama nema puno onih kojima je njihov interes iznad nacionalnoga. Vjerojatno u pregovorima glede stvaranja koalicija mnogo toga izbija na vidjelo. Možda je Gotovinin izbor Pukanića i Mesića samo poruka državotvornima da nam ne treba državotvorna vlast ako je čine ljudi kojima je vlastiti interes iznad hrvatskoga. Poručuje li nam to general Gotovina da ako se ne ujedinimo onda nismo ništa bolji od Mesića i Račana?
Na TUĐMANIZMU, naravno![6]

[6] Državotvornim Hrvatima je vjerojatno najveća pohvala kada dijelove nekog njihovog teksta tiskaju u *Feral Tribuneu* u rubrici Greates Shits. Evo kako je komentiran gornji tekst u tom tjedniku 26. srpnja 2003. godine:

Hazu kutak
Akademik Josip Pečarić u Fokusu

Feralov "čovjek, drug i služanj"

Nama treba stalno biti u pameti da su nam najbolji ljudi u Haagu.

Feralov "čovjek, drug i čitalac"

Primjerice znam da je Slobodan Milošević na dušak pročitao moju knjigu "Sramotni sud u Haagu" i iskopirao istu, a današnjim hrvatskim vlastima su takvi tekstovi "preteški".

Feralov Hrvatski Bog marš

Hrvatski državotvorci su trebali učiniti ono čega se vlastodršci plaše: trebali su istaći kandidaturu generala Gotovine za predsjednika Hrvatske! Na taj način bi bilo jednostavno okupiti sve državotvorne snage i "desnica" tj. domoljubna Hrvatska bi "promarširala Zagrebom"!

Govor akademika J. Pečarića na predstavljanju knjiga u Busovači

TUĐMANOVE "TRI SEKUNDE"

Čini mi se da mogu reći da su sve moje knjige vezane za Tuđmanove "tri sekunde". Sigurno se pitate što su to Tuđmanove "tri sekunde". U nedavno tiskanoj knjizi Dunje Ujević "Ministar obrane – jedno sjećanje na Gojka Šuška" spominje se (str. 82) kako je jedan naš "emigrant", promišljajući tko bi mogao biti na čelu novoga hrvatskog pokreta, Bruni Bušiću rekao da je to što Tuđman govori trabunjanje i magla istovjetna svima ostalima, Bušić mu je odgovorio: 'Upamti jednu stvar: Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde, taj će napraviti Hrvatsku'". Ove moje knjige imaju za cilj jedino pomoći da obranimo ono što je on stvorio dobivši te svoje "tri sekunde".

A što sve ne moraju danas činiti kako bi poništili to što je on imao te tri sekunde? Sjetimo se samo onog "Sramotnog suda u Haagu". Tako se i zove jedna moja knjiga, a posvećena je hrvatskim vitezovima – haaškim uznicima. Imao sam dvojbe trebam li je po jednom svom tekstu nazvati "Bordel u Haagu". Kada sam to nedavno spomenuo na predstavljanju mojih knjiga "Trijumf tuđmanizma" (posvećena je uspomeni na generala Janka Bobetka) i "Nepoćudne knjige – trijumf tuđmanizma 2" (posvećena je generalu Anti Gotovini – ma gdje god bio), gđa Venera Kordić mi je to duhovito prokomentirala: "A meni moj Dario nije rekao da je on u bordelu." Jednako duhovito kao i ona legendarna rečenica njenog muža, koji bi – kada bi ga upitali kakva je situacija – odgovorio: "Sve je u redu, u okruženju smo." Da, kolika je snaga hrvatskog čovjeka koji se suočen s takvim nepravdama ili nevoljama može još i šaliti na svoj račun. Znaju li svjetski moćnici da takav narod ne mogu uništiti? Znaju li da im je trud uzaludan?

Često sam pričao jednu priču koja je ponovo tiskana u posljednjem broju *Hrvatskog Slova* (7. 11. 2003.) – Priču o dobrom čoveku Slobi. Tiskana je i u knjizi "Za hrvatsku Hrvatsku", koja je posvećena Ocu hrvatske države – dr. Franji Tuđmanu, i u knjizi "Pronađena polovica duše – deset godina s australskim Hrvatima", koja je posvećena uspomeni na ministra obrane Gojka Šuška. Danas je postala ponovo aktualna poslije svjedočenja Anta Markovića u Haagu. U priči se rugam hrvatskim budalama koji su mogli povjerovati da je Milošević toliko dobar čovjek da je s razoružanom Tuđmanom doista želio podijeliti Bosnu i Hercegovinu. Pri tome nije bitno jesu li oni u Karađorđevu uopće razgovarali o tome, jer je iole pametnijem čovjeku trebalo odmah biti jasno kakvi su to bili razgovori dva lidera od kojih jedan ima armiju koja se smatrala trećom ili četvrtom po snazi u Europi, a drugi je bio razoružan.

U spomenutoj knjizi Dunje Ujević nalazimo jednu sličnu priču (str. 168):

"Znajući da će u Haag, Dario Kordić pitao je Vladu Šoljića: 'Što ti misliš, Vlado, zbog čega će oni meni suditi?'

'Zbog jezika', odgovorio mu je Vlado.

'A, što mi je drugo preostalo nego plašiti druge i hrabriti sebe', uzvratio je Dario.

Izgleda da mu je to jako dobro išlo. Kada je Sefer Halilović došao poslije s UNPROFOR-om u Busovaču na neki sastanak, bio je zapanjen. Gledao je oko sebe, a onda u nevjerici rekao: 'I vi ovo niste mogli osvojiti?!' "

A Kordić i jest danas u Haagu zato što ova naša enklava nije pala. Svijet je omogućio da padne navodno od njih zaštićena enklava Srebrenica, a Kordić i mnogi od vas krivi ste što nije pala ova enklava, kao i što je general Gotovina kriv što nije pao Bihać. Napomenimo da je admiral Davor Domazet – Lošo, na predstavljanu svoje knjige "Hrvatska i veliko ratište", ukazao kako su neki svjetski moćnici željeli s padom Bihaća u srpske ruke proglasiti srpsku pobjedu u ratu. Jasno je onda da je general Gotovina njima kriv zato što nisu mogli proglasiti pobjedu Srbije u ratu.

Što sve nije, slično Kordiću, predsjednik Tuđman govorio i radio da bi "plašio neprijatelja, a hrabrio sebe". Jednu takvu priču, koju vi ovdje sigurno dobro znate, opisala je Dunja Ujević u svojoj knjizi (str. 170):

"Rata u Laštvanskoj dolini još nije ni bilo kada je Venera tog dana prolazila cestom po kojoj se događa sve što se tamo uopće događa. Hodala je polako. Baš je nekako bila bezbrižna. A onda je ugledala konvoj. Golemi konvoj JNA, neke ljude, Darija u bijeloj majici i svog plavoga fiću kojega je njen Dario ostavio nasred ceste! (...) Oficir je urlao na Darija da 'neće njega balavac zaustaviti'. Kordić mu je uzvratio da dobro, kako hoće! 'Pucat će na vas', rekao mu je.

To iz čega bi oni bili 'pucali' na njih, bila su fingirana mitraljeska gnijezda. Ali konvoj koji je vozio oružje Srbima u Hrvatsku je zaustavljen, zaustavio ga je Kordić, i UNPROFOR je proglasio da je on *najmoćniji čovjek* srednje Bosne. Pa, kad je uspio zaustaviti konvoj!

I da nije, bilo bi isto. Ali, ovako je taman legao u priču koja im je bila potrebna: bio je svemoćan, dakle, potencijalno kriv za sve."

Ista priča kao ona o Karađorđevu. I u njoj je Tuđman iako bez oružja "svemoćan, dakle, potencijalno kriv za sve". I Tuđman, i Šušak, i Kordić su njima krivi iz jednog jedinog razloga: Hrvatska danas postoji. Tuđman je iskoristio one svoje tri sekunde, a Šušak, Kordić i drugi u Haagu, kao i Gotovina i oni koji čekaju poziv za Haag, a i ne samo oni su mu u veliko pomogli u tome.

Naučili smo da svi oni koji su nesretni zbog postojanja hrvatske države stalno ponavljaju ovakve apsurdne priče. Što je priča gluplja to je češće ponavljaju. Umjesto da im se rugamo, mi ih pokušavamo uvjeriti u svu apsurdnost njihovih priča. Kao da oni to ne znaju. Rugati im se možemo i govoreći istinu: Njihove besmislene tvrdnje su se na kraju pretvorile u istinu: Pokazalo se da je doista razoružani Tuđman svojom izuzetnom vrijednošću nadoknadio to što je Milošević imao sve i što su uz njega bili svi moćnici današnjeg svijeta. Ipak, svi oni zajedno nisu bili dorasli jednom Tuđmanu. Zar ne? Hvala mu što je iskoristio svoje tri sekunde!

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI SEKUNDE, ZAGREB, 2004.

SUVREMENA BESPUĆA

FRANJIN NEOPROŠTENI TERORIZAM

Jesu li Tuđman i Gotovina teroristi zato što su *Olujom* spašavali bihaćke muslimane ostavljene od međunarodne zajednice na milost i nemilost srpskim koljačima?

Admiral Davor Domazet Lošo u "Hrvatskom slovu" od 6. kolovoza 2004. daje izvrsnu raščlambu *Oluje*. Tako konstatira da je ona spriječila ponavljanje Srebrenice, odnosno da je "spasila i obranila BiH", a Srbi bi "vjerojatno bili proglašeni pobjednicima u ratu, kako se tada o tome u političkim krugovima glavnih zapadnih igrača raspravljalo, jer su nadzirali preko 70 posto područja Bosne i Hercegovine. Padom Zapadne Bosne taj bi postotak dosegao gotovo 80 posto." Ono što je posebno značajno jesu američke prosudbe i izjave iz obavještajnih struktura: "Europski saveznici se ne uzbuđuju previše oko eventualnog pada Bihaća." Jasno je da se u Bihaću trebao dogoditi mnogo veći pokolj nego u Srebrenici, a njih to nije previše uzbuđivalo. Kako su željeli proglasiti Srbe poslije toga i pobjednicima u ratu, jasno je da su taj pokolj i željeli. Kao što su krivi i za onaj u Srebrenici. To jasno slijedi i iz same činjenice što su Hrvatsku odmah kaznili (Phare program), a generala Gotovinu i danas proganjaju zbog toga. Ima li koga tko ne razumije da je golemi dio tamošnjeg pučanstva uopće živ zahvaljujući Hrvatskoj? Zahvaljujući Franji Tuđmanu i generalu Gotovini. To dobro zna tadašnji američki predsjednik Clinton koji ih u 44.

poglavlju svojih memoara i naziva "hrvatskim muslimanima". Mnoge u Hrvatskoj vjerojatno šokira činjenica da su svjetski moćnici govorili o "prekomjernom granatiranju Knina", a željeli pokolj u Bihaću. Zar je zločin što su Tuđman i Gotovina spasili toliko ljudi od strašne smrti? Zar su zato "zločinačka organizacija"? Zar je takav taj tzv. civilizirani svijet kojemu mi težimo?

Mora biti neko racionalno objašnjenje. I doista, čitajući neke kolumniste možemo to i sami spoznati. Tako je za Davorku Blažević ("Slobodna Dalmacija", 7. VIII. 2004.) Gotovina hrvatski heroj u navodnicima. Ili joj nije hrvatski, ili joj nije heroj? I doista, Saša Ljubičić ("Slobodna Dalmacija", 3. VIII. 2004.) govoreći o Gotovininoj slici u Zadru i posterima Tuđmana, Šuška, Gotovine i Norca u Aljmašu, kaže kako "svijet ne želi ništa što je preslano, EU ima i dovoljno svojih ekstrema, a bojazan od terorizma je globalna". Pa da - TERORIZAM! Kako se prije toga nisam sjetio. Zar nije logično uz Tuđmana, Šuška, Gotovinu i Norca spomenuti i terorizam? Zar danas nismo u ratu protiv terorizma? U ratu s muslimanskim teroristima. Pa zar Tuđman i Gotovina nisu u Bihaću spašavali muslimane, dakle (potencijalne) teroriste?

Zato su i Franjo i njegova zločinačka organizacija krivi za današnji terorizam u svijetu. Poznato je da su svjetski moćnici uspjeli iskoristiti nevinog Slobu i uz njegovu pomoć smanjiti broj (mogućih) terorista u svijetu akcijom u Srebrenici. Kada su to pokušali i u Bihaću, Franjo Tuđman ih je *Olujom* spriječio u tome. Uz njega najodgovorniji za to je i general Ante Gotovina. I zamislite, užasnog li čovjeka. Sukrivac je za svjetski terorizam i ne želi se predati tako časnom sudu, kao što je sud u Haagu! Užas jedan! U pravu je gđa Blažević. Kakav "hrvatski heroj"? Terorist, nego što!

Čini se da su mnogi hrvatski novinari i političari odavno svjesni te velike krivice Franje i njegovih suradnika, pa zdušno pomažu Sudu, kao što to čini i ugledni srpski političar i kulturni radnik Savo Štrbac. Ne pišu i javno ne govore o tome samo zato što brinu o hrvatskim nacionalnim interesima. Kakve divne ljude imamo, zar ne? Ali sami smo krivi što nismo to razumjeli. Pa kako bi nas svijet kažnjavao da smo spašavali ljude? Mi mislili kako spašavamo ljude, a spašavali smo teroriste. Franjo, Franjo, kako si nas prevario! Vidjeli smo također i da svijet nije optužio Miloševića ni zbog rata u Hrvatskoj ni zbog rata u BiH, već zbog Kosova. Tamo je protjerivao teroriste, a nije ih pobio kao u Srebrenici, pa je i on kažnjen!

A koliko je tek terorista Franjo spasio primajući ih, tijekom rata, u Hrvatsku? Na stotine tisuća! Očito je Franjo kriv i zato što danas mora dužnosnik ministarstva pravde BiH ići u posjet svojim državljanima alžirskog podrijetla u američkom zatvoru Guantanamo. U BiH su sigurno došli preko Hrvatske!

Je li Franjo i rat u Hrvatskoj izazvao da bi stvorio BiH kao muslimansku (čitaj terorističku) državu u srcu Europe? Je li mu i neovisna Hrvatska bila potrebna samo da bi se preko nje mogli naoružavati muslimanski teroristi u BiH? I dolaziti muhadžedini. Je li i muslimansko-hrvatski rat izazvan samo zato da bi se teroristi mogli obučavati na Hrvatima, kada su se već bojali Srba? Je li, u stvari, Franjo duhovni vođa i glavni krivac za današnji svjetski terorizam?

Bilo tomu tako ili ne, sve više i više ljudi u Hrvatskoj postaje svjesno da je Franjo Tuđman jedini krivac za nestanak drage im Jugoslavije, ispričavam se - krivac za izazivanje rata i svjetski terorizam. I podržavaju časne napore Suda u Haagu i posebno njihovog tužiteljstva da krivci budu kažnjeni.

"Fokus", 20. kolovoza 2004.

PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.

PREDSTAVLJANJA KNJIGE *HERCEGOVAC IZ BOKE*

U Širokom Brijegu

Evo na neki način me je ova moja knjiga *Hercegovac iz Boke* definirala kao Hercegovca, barem kod mojih prijatelja Hercegovaca - Hercegovca iz Boke. Ako sam već sam sebe tako definirao, postoji li i mjesto odakle sam? Odgovor je dan u samoj knjizi, u tekstu *Hrvati u BiH i stranka Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima,* koji je svojevremeno objavljen u *Hrvatskom Slovu* od 22. prosinca 2000., a koji predstavlja moj govor na predstavljanju knjige Joška Čelana *Oklevetani narod* s predgovorom *Hercegovci žrtve apartheida*. Naime, u njemu je dan moj razgovor s mojim kćerkama:

- Tata, danas je Split glavni grad svih Hrvata. Da se mi odselimo tamo.

- Ne spominjite to. Prema izborima u BiH i svemu što se dešavalo tamo s tim izborima u svezi, a kako je ponosa hrvatskih ljudi u Hrvatskoj sve manje i manje, bit će bolje da odemo odmah na Široki brijeg – odgovorio sam.

Naravno, ja sam iz Boke kotorske, ali i moja definicija nas Hrvata iz Boke je opet vezana za Hercegovce:

Kada Hrvatu iz Boke netko kaže da je ustaša, onda prvo od njega pobjegnu svi Hrvati. Kada to netko kaže Hercegovcu, ovaj ima besplatno piće do kraja života.

To ne znači da smo mi najlošiji, već da je pozicija naših ljudi u Boki vrlo, vrlo teška. Ali težak je i položaj Hercegovaca. Pa ovdašnji Hrvati su bili prve žrtve velikosrpske agresije na BiH, samo što to u Sarajevu nisu "znali" jer to navodno nije bio njihov rat. Iako su, dakle najzaslužniji za opstanak BiH, vjerojatno i zbog

toga su glavna meta svih napada međunarodnih silnika. Stravično je divljačko pljačkanje cijelog hrvatskog naroda u Hercegovini kroz razbojnički prepad na Hercegovačku banku. I zbog toga danas sude Hrvatima, a ne sude pljačkašima i razbojnicima koji su pljačke organizirali i proveli u djelo. I to i sve što vam se danas događa – ne trebam vas ja učiti – ali jasno je i malom djetetu jest zbog onoga što su strani diplomati poručili kardinalu Puljiću, a što je sam kardinal i rekao u svom intervjuu u "Večernjem listu" od 28. travnja 2001., a to je "da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati".

Zato je danas u zatvorima ono najbolje što hrvatski narod ima. I u Haagu, i u Sarajevu i u Rijeci. Pročitajmo samo dio najnovije optužnice iz Haaga. Nešto što je još gore i od njihovih razbojničkih pljačaka banaka:

"Počev od 18. novembra 1991. godine ili prije pa do približno aprila 1994. i nakon toga više osoba je osnovalo i učestvovalo u udruženom zločinačkom poduhvatu političkog i vojnog podjarmljivanja, trajnog uklanjanja i etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i drugih nehrvata koji su živjeli na onim dijelovima teritorije Republike Bosne i Hercegovine za koje se tvrdilo da pripadaju Hrvatskoj Zajednici (a kasnije Republici) Herceg-Bosni, te pripajanja tih teritorija kao dijela "Velike Hrvatske", u kratkom roku ili tokom dužeg perioda, tako što bi one postale dio Republike Hrvatske ili blisko povezane s njom, i to upotrebom sile, zastrašivanja ili prijetnje silom, progona, zatvaranja i zatočavanja, prisilnog premještanja i deportacije, oduzimanja i uništavanja imovine i drugih sredstava koja predstavljaju ili obuhvaćaju činjenje zločina kažnjivih po članovima 2, 3 i 5 Statuta Međunarodnog suda. Teritorijalni cilj udruženog zločinačkog poduhvata bio je osnivanje hrvatske teritorije u granicama Hrvatske banovine, teritorijalnog entiteta koji je postojao od 1939. do 1941. godine. Udruženi zločinački poduhvat obuhvatio je i kreiranje političke i nacionalne mape tih područja tako da njima dominiraju Hrvati, kako u političkom, tako i u demografskom smislu.

Brojne osobe su učestvovale u tom udruženom zločinačkom poduhvatu. Svaki učesnik je svojim činjenjem, nečinjenjem, postupcima ili ponašanjem, kako individualnim, tako i onim izvršenim u dosluhu s drugim osobama ili preko drugih osoba, bitno doprinio sprovođenju tog poduhvata i ostvarenju njegovog cilja. Sljedeće osobe su, pored ostalih, učestvovale u udruženom zločinačkom poduhvatu: Franjo Tuđman (preminuo 10. decembra 1999.), predsjednik Republike Hrvatske; Gojko Šušak (preminuo 3. maja 1998.), ministar obrane Republike Hrvatske; Janko Bobetko (preminuo 29. aprila 2003.), general u vojsci Republike Hrvatske; Mate Boban (preminuo 8. jula 1997.), predsjednik Hrvatske Zajednice (i Republike) Herceg-Bosne; JADRANKO PRLIĆ; BRUNO STOJIĆ; SLOBODAN PRALJAK; MILIVOJ PETKOVIĆ; VALENTIN ĆORIĆ; BERISLAV PUŠIĆ; razni drugi funkcionari i članovi vlade i političkih struktura Herceg-Bosne/HVO-a na svim nivoima (uključujući općinske organe vlasti i mjesne organizacije); razni čelnici i članovi Hrvatske demokratske zajednice (dalje u tekstu HDZ) i Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine (dalje u tekstu: HDZ-BiH) na svim nivoima; razni pripadnici oružanih snaga Herceg-Bosne/HVO-a, specijalnih jedinica, vojne i civilne policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi, paravojnih formacija, lokalnih odbrambenih

snaga, te druge osobe koje su djelovale pod nadzorom ili u sadejstvu ili saradnji s tim oružanim snagama, policijom i drugim elementima; razni pripadnici oružanih snaga policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi Republike Hrvatske; te druge osobe, poznate i nepoznate. Te su osobe vodile, upravljale, planirale, pripremale, bodrile, promovisale, podsticale, naredile, izvršile, sprovele, omogućile, učestvovale, doprinijele, podržale i na drugi način djelovale na ostvarivanju udruženog zločinačkog poduhvata." (*Tekst prenosimo na jeziku haške administracije. A upravo taj jezik, zar ne, odaje pravi izvor haaških informacija.*)

Kako reagirati na ove i slične optužnice? Na razne načine. Tako sam ja svoju knjigu *Za hrvatsku Hrvatsku* posvetio Ocu hrvatske države dr. Franji Tuđmanu, knjigu *Pronađena polovica duše* velikom ministru obrane Gojku Šušku. Knjige *Trijumf tuđmanizma* i *Nepoćudne knjige* su posvećene generalima Bobetku i Gotovini, a *Hercegovac iz Boke* Dariju Kordiću. Moja sljedeća knjiga *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski* bit će posvećena mom prijatelju generalu Slobodanu Praljku. Ja, a sigurno i vi, izuzetno smo ponosni što smo imali i što imamo takve ljude. Zato sam i napisao u *Predgovoru* ove knjige da nikad ne smijemo zaboraviti da su nam najbolji ljudi u Haagu. Ako zaboravimo, to izgubit ćemo ponos. Nažalost, u Hrvatskoj, iako je HDZ na vlasti, ne razumiju da se treba braniti od takvih nasrtaja na ponos hrvatskih ljudi. Tako Ivan Kordić u "Fokusu", 21. svibnja 2004. u tekstu znakovita naslova *Šušak bez vijenca na grobu* piše:

"U to spada i njihova stalna potreba da ponize Hrvate i da ih ucjenama prisile na samoponižavanje. Kao nedavno uz obljetnicu smrti Gojka Šuška. Čovjeka koji je zajedno s predsjednikom Tuđmanom najzaslužniji za hrvatsku samostalnost i slobodu njegovi nasljednici nisu se usudili ni spomenuti ni položiti vijenac na njegov grob, a da o misi zadušnici i ne govorim. Jer, Savo Štrbac i Carla del Ponte proglasili su ga zločincem. A oni su današnjim hrvatskim političarima očito važniji od slavnoga Ministra i od nacionalnoga i građanskog dostojanstva."

Jedna mala digresija. Slučajno ili ne već naredni, dakle najnoviji broj "Fokusa" povučen je iz prodaje - kažu na zahtjev predsjednika vlade. Bez obrazloženja! Smijenjen je glavni urednik "Fokusa" Vjekoslav Boban. Je li zbog toga što je broj posvećen nedavno umrlom velikom domoljubu i rodoljubu - velikom hrvatskom književniku Dubravku Horvatiću? Uz njegovu sliku na naslovnici piše "Inzistiranje na historijskome nezaboravu". Ili je to zbog teksta "Hrvati taoci stare osovine Beograd – Zagreb"? Ili i zbog jednog i zbog drugog? A možda je samo riječ o "fotonaglasku", što tvrdi vlasnik. Na fotografiji je cijela vlada s ludom kravom ispred nje i tekst "Kravljim ludilom po zdravom narodu". Neuvjerljivo je obrazloženje kako su tom slikom pojedini nezadovoljni djelatnici "Fokusa" htjeli napakostiti novoimenovanom glavnom uredniku. Očito priznanje da "Fokus" mora biti "bilten" vlade i da zato smjenjuje Bobana. Boban tvrdi da je doznao za smjenu tek kada je "Fokus" bio tiskan kao i to da je istina, a ne da su "kuloarske priče iskonstruirale verziju da je novoimenovani glavni urednik osobno odnio primjerak "Fokusa" u Banske dvore, nakon čega je došlo do brzog povlačenja tjednika iz distribucije".

Zato ostaje dojam kako je najvjerojatniji razlog smjene što je i do sada u "Fokusu" bilo i takvih tekstova, kakav je i spomenuti o Gojku Šušku, koji nas

podsjeća kako je prošle godine, dakle prije dolaska na vlast, na misi zadušnici velikom Ministru HDZ bio u najjačem sastavu. A danas se to više ne usude. Od državotvornih novina, kojih u Hrvatskoj ima doista malo, napravili su tako biltene HDZ-a valjda zato što nemaju hrabrosti suprotstaviti se Sudu u Haagu.

Ali istinu o Haagu usude se reći ne-Hrvati. Tako Charles R. Shrader, američki vojni povjesničar (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimanski-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, šokiran haaškim optužnicama protiv hrvatskih generala kaže ("Večernji list", 10. travnja 2004.):

"Kad je Tribunal počeo raditi, tužiteljstvu je najlakše bilo optužiti Hrvate. Oni su, naime, s odobravanjem prihvatili osnivanje ad hoc suda i željeli su surađivati s tužiteljstvom kako bi se kaznili zločinci. I onda se dogodilo da je upravo tužiteljstvo pokrenulo lavinu optužbi protiv predsjednika Tuđmana i hrvatskih generala te su počeli promovirati sintagmu o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne. Sve to nema smisla, a nema ni dokaza za takve teze. Odgovorno tvrdim da Blaškić i Kordić nisu krivi i da je strašno kolike su kazne dobili. Kad čitam nove optužnice protiv bosanskih Hrvata, pitam se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu."

Vidite da čak i ovakvom čovjeku zbog silne propagande Göbbelsova tipa promakne jedna nelogičnost. Nije strašno to kolike su velike kazne dobili nevini Blaškić i Kordić, već je strašno to što su uopće nevini kažnjeni. Još Rimsko pravo je govorilo da je bolje pustiti 100 krivih, nego optužiti jednog nevinog. A danas je u tzv. civiliziranom svijetu normalno nevinima dati drakonske kazne, a tek poneki pojedinac kao g. Shrader govori kako je strašno što su nevini dobili velike kazne, a ne da je strašno što su uopće kažnjeni.

Pri tome je on, vidimo, mnogo hrabriji od mnogih u Hrvatskoj. Tako je nedavno jedan hrvatski državotvorni tjednik tražio moj govor na Saboru Hrvatskog bloka koji sam nazvao *Zločinački pothvat zločinačkog suda*, a objavljen je tekst s promijenjenim naslovom, izbačeni su dijelovi gdje se izrijekom govorilo da je Sud u Haagu – zločinački sud, i da su njihove tvrdnje zločinački pothvat protiv hrvatskog naroda:

"Nije ni bitno je li Veritas, ili nije, prikriveni ogranak srpske obavještajne službe. Činjenica je da su mu ciljevi, kao i oni Haaškog suda istovjetni – zločinački! Zločinački prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. *Zato je očito da se doista radi o zločinačkom pothvatu, ali ne hrvatske države već Suda u Haagu. Zločinačke organizacije u Haagu!*

Danas su praktično cijeli vojni vrh države koja je oslobađala svoja okupirana područja, optužen za ratni zločin. A s najnovijim optužnicama protiv Hrvata za rat u BiH imamo to isto. Dapače, čujemo da su njihovi navodni zločini mnogo gori od onih Slobodana Miloševića. Veći od onih Hitlera i Staljina zajedno! Nije im bilo dosta što su nevinim Hrvatima iz BiH dodjeli drakonske kazne od 45, 25 ili 15 godina robije. Zar to već nije bio strašan zločin? A najnovije optužnice su pokazale koliko smo bili u pravu kada smo tvrdili i pisali da je sudu u Haagu

dovoljno dokazati nekome da je Hrvat i automatski je kriv, tj. da Haag ispisuje optužnicu protiv cijelog hrvatskog naroda.

Malo je tko vjerovao u trenutcima osnivanja Suda u Haagu da se radi o osnivanju zločinačke organizacije. Iako se dalo naslutiti. Još sredinom 13. stoljeća, Sv. Toma Akvinski, kako nas je nedavno na propovijedi na Misi za Domovinu upozorio pater Nikola Mate Roščić, dorađuje i sustavno izlaže nauku o pravednom ratu u svom velebnom i nenadmašivom teološkom opusu. A progovorio je i o domovini, domoljublju i dužnostima koje svatko ima prema domovini. U tome je slijedio misao rimskog umnika i govornika Cicerona, koji je zapravo klasik kad je riječ o domovini i domoljublju. Ciceron je učio da svaki čovjek, građanin, treba ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve što se domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, zaštititi njene građane, interese i granice, drugim riječima biti njen vojnik, borac za domovinu. I to je, doista, dužnost i čast! A u Statutu Suda u Haagu nema razlike između agresora i žrtve, nema zločina protiv mira! Nije zločin ono što je najveći zločin: zločin agresije. Dakle, već tada se moglo naslutiti da je cilj samog suda zločinački pothvat: optužiti one koji ljube, poštuju i brane svoju domovinu.

Na prošlom Saboru sam već govorio o tome kako je reagirao predsjednik Tuđman u trenutcima kada su iz Haaga najavili optužnicu protiv generala Gotovine. Dakle, te 1998. godine, Sud u Haagu ne podiže optužnicu protiv Miloševića, ali interesira se o Gotovini, što je već itekako ukazivalo na već opisani *zločinački* karakter ove ustanove.

Vlada tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobodilačkima, tj. može li se dogoditi presedan da jedna oslobodilačka akcija i njezina oslobodilačka vojska odgovaraju, za oslobađanje okupiranog dijela svoje zemlje! Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran.

A nisu odgovorili ni do dana današnjega. To su im omogućili bivša vlast svojom deklaracijom o suradnji s tim sudom, kojom su poništili odluku Hrvatskog državnog sabora prema kojoj Haag nije bio nadležan za operacije Bljesak i Oluja. Uskratiti nekom narodu ono što imaju svi drugi narodi na ovom svijetu *je doista zločinački pothvat i* predstavlja nastavak agresije na hrvatski narod i njegovu državu. Zar nije zato vrijeme da Hrvatska vlada zatraži odgovor od Vijeća sigurnosti na to pismo iz 1998. godine? Iako je itekako jasno da se radi o nastavku politike kojom su svjetski moćnici uveli i famozni embargo na uvoz oružja, kojim je hrvatskom narodu bilo oduzeto pravo na samoobranu. Iako je nama itekako jasno da su ovakve optužbe, koje se poklapaju s velikosrpskim optužbama, samo potvrda umiješanosti mnogih u svijetu u osvajački rat protiv Hrvatske. Kako je Hrvatska vojska pobijedila u ratu, haaške optužnice su samo pokušaj da se u miru izbori ono što je izgubljeno u ratu. I dok su u ratu izravno sudjelovali Srbija i Crna Gora, a svjetski moćnici su im asistirali, sada imamo obrnutu situaciju. Dakle, maske su pale."

Da, to je istina. Treba je govoriti. Ali ne samo to. Svjetskim moćnicima koji se tako odnose prema jednom malobrojnom, hrabrom i ponosnom narodu treba se i rugati, i tako im pokazati da neće zgaziti naše dostojanstvo. Zato sam na njihove priče o navodnoj podjeli BiH u Karađorđevu i reagirao pričom "Dobar čovek Sloba". I zato je jedan odjeljak knjige *Hercegovac iz Boke* posvećen ovoj priči. "Naime kada bi mi netko pričao o tome kako su u Karađorđevu Tuđman i Milošević dijelili BiH rekao bih mu: "Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: 'Znaš, Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teških topova, toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova, isto toliko lovačkih puškica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti bre dobar čovek. Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi.'"

Treba im se rugati i zato što jedan američki znanstvenik g. Shrader proučavajući materijale Suda u Haagu tvrdi kako tvrdnje o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne nemaju smisla, a nema ni dokaza za takve teze. On samo potvrđuje koliko sam bio u pravu kada sam svoju knjigu o tom sudu, koju sam posvetio svim hrvatskim vitezovima Haaškim uznicima, nazvao *Sramotni sud u Haagu*.

Treba im se rugati i zato što znamo da je normalno diviti se ljudima koji povedu razoružani narod u borbu za slobodu, i oslobađanje okupiranih područja svoje domovine. Tako je npr. zapovjednik NATO-a, general Clarke, kad je 1998. godine posjetio Zagreb, rekao:

"Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Takvima mogu suditi samo oni koji su gubitnici u ratu, pa je suđenje Hrvatima po tzv. zapovjednoj odgovornosti očito priznanje tužitelja kako su izravno umiješani na agresorskoj strani i u genocid nad Hrvatima.

Da im se treba rugati znali su u Ministarstvu vanjskih poslova odavno. Našoj javnosti nije poznata jedna sjajna priča o tome. Još na početku velikosrpske agresije na BiH, dakle 1993. godine, organiziran je u Hamburgu okrugli stol o BiH. Sudjelovali su predstavnici tamošnjeg Instituta za mirovna istraživanja, veleposlanstva BiH, jedan Nijemac stožerni general ispred NATO-a, a ispred Hrvatskog veleposlanstva ministar savjetnik Benjamin Tolić. Bilo je oko 200 slušatelja. Na samom početku Tolić je rekao da on ne bi trebao sudjelovati na tome okruglom stolu jer on nije stručnjak za ratna pitanja pa će nazočni ismijati njegova gledišta. Obećali su da neće. Stožerni general je iznio stavove NATO-a. Srbi su po njima vojnički narod, a u BiH se može voditi partizanski način ratovanja, pa ako bi se uključio NATO rat bi trajao godinu dana, a bilo bi potrebno 500 tisuća NATO-vih vojnika. General je nabrojio golemo teško naoružanje koje bi im za to trebalo. Tada je riječ dobio g. Tolić i on je rekao da se ne slaže s procjenama iz NATO-a. Zatim je rekao kako on smatra da NATO-u treba najmanje milijun vojnika, a i sve brojke o potrebitom naoružanju je udvostručio. "Uz sve NATO-u bi trebalo najmanje četiri godine da bi pobijedio Srbe" – zaključio je Tolić. Dvoranom se razlijegao podrugljiv smijeh, na što je Tolić demonstrativno htio

napustiti okrugli stol rekavši: "Pa zar nisam upozorio da će se smijati mojim tvrdnjama." Ispričali su se, a onda je on nastavio:

"Ima i drugo rješenje. Treba pola od oružja koje bi bilo potrebno NATO-vim vojnicima podijeliti Hrvatima i Muslimanima, ali će tada rezultati biti porazni jer poslije toga više neće biti Srba s ovu stranu Drine."

Po završetku tribine NATO-ov general je rekao Toliću da ga nije trebao onako ismijati, jer to su bili stavovi NATO-a, a ne njegovi.

"Pa mogli ste to i reći. Ja i jesam ismijao njihove stavove, a ne Vas!"

I ovakve priče podsjećaju nas da su deset Tuđmanovih godina bile deset najponosnijih godina u životu hrvatskog naroda.

U Tomislavgradu

Lijepo je opet biti među Hrvatima u Bosni i Hercegovini. Sjećam se svog sudjelovanja na tribini o predsjedniku Tuđmanu u Širokom Brijegu uoći podizanja njegovog spomenika u tom gradu. Poslije svečanosti vraćao sam se s profesorom Miroslavom Tuđmanom u Zagreb. Prešli smo granicu. Pričali smo svo vrijeme. U 4 sata Miro mi reče:

- Da poslušamo vijesti da čujemo što će reći o svečanosti u Širokom.

I ništa nije bilo. Isto se ponovilo u 5 i u 6 sati. Miro mi reče:

- Čudno. Ni riječi o spomeniku!

- E, moj Miro. Pa što se čudiš? Zar nisi primijetio da smo prešli granicu. Izišli smo iz Hrvatske.

Dakle, da i vama kažem. Lijepo je biti opet u Hrvatskoj.

Knjigom *Hercegovac iz Boke – Što sam govorio o Hrvatima Bosne i Hercegovine* definirao sam se Hercegovcem - Hercegovcem iz Boke. Jasno je i zašto. Hercegovci su najnapadaniji dio hrvatskog naroda, pa je onda prirodno biti s njima – biti Hercegovac.

A vi – Hrvati – bili ste prve žrtve velikosrpske agresije na BiH, samo što to u Sarajevu nisu "znali" jer to navodno nije bio njihov rat. Najzaslužniji ste za opstanak BiH, a vjerojatno i zbog toga ste glavna meta svih napada međunarodnih silnika. Sjetimo se divljačkog pljačkanja i razbojničkog prepada na Hercegovačku banku. I zbog toga danas sude Hrvatima, a ne sude pljačkašima i razbojnicima koji su pljačke organizirali i proveli u djelo. Znamo da je sve zbog onoga što su strani diplomati poručili kardinalu Puljiću, (kako reče sam kardinal u svom intervjuu u "Večernjem listu" od 28. travnja 2001.): *Hrvati se trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati.*

Zato je danas u zatvorima ono najbolje što hrvatski narod ima. I u Haagu, i u Sarajevu i u Rijeci. Ako pročitajmo najnovije optužnice iz Haaga protiv Jadranka Prlića; Bruna Stojića; Slobodana Praljka; Milivoja Petkovića; Valentina Ćorića; Berislava Pušića vidjet ćemo da je to nešto što je još gore i od njihovih razbojničkih pljačaka banaka. To što su branili i obranili svoju domovinu za Sud u Haagu je zločinački pothvat zločinačke organizacije. Dapače, čitajući optužnicu

nameće se pitanje: "Ima li nekoga među nama tko nije uključen u tu 'zločinačku organizaciju?"

Kako reagirati na ove i slične optužnice? Na razne načine. Tako sam ja svoju knjigu *Za hrvatsku Hrvatsku* posvetio Ocu hrvatske države dr. Franji Tuđmanu, knjigu *Pronađena polovica duše* velikom ministru obrane Gojku Šušku. Knjige *Trijumf tuđmanizma* i *Nepoćudne knjige* su posvećene generalima Bobetku i Gotovini, a *Hercegovac iz Boke* Dariju Kordiću. Moja najnovija knjiga *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski* posvećena je mom prijatelju generalu Slobodanu Praljku. Uz posvetu napisao sam mu, na sam dan kada je otišao u Haag:

Generale,

Skupili su hrabrosti suočiti se s Tobom. Doista se ponosim time što mogu reći da si mi prijatelj.

Akademik Josip Pečarić

Zagreb, 5. travnja 2004.

Ponosni smo što smo imali i što imamo takve ljude. Zato sam i napisao u *Predgovoru* ove knjige, da nikad ne smijemo zaboraviti da su nam najbolji ljudi u Haagu. Ako zaboravimo to, izgubit ćemo ponos. Nažalost, u Hrvatskoj, iako je HDZ na vlasti, ne razumiju da se treba braniti od takvih nasrtaja na ponos hrvatskih ljudi.

Ali istinu o Haagu usude se reći ne-Hrvati. Tako Charles R. Shrader, američki vojni povjesničar (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimanski-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, šokiran haaškim optužnicama protiv hrvatskih generala kaže ("Večernji list", 10. travnja 2004.):

"Kad je Tribunal počeo raditi, tužiteljstvu je najlakše bilo optužiti Hrvate. Oni su, naime, s odobravanjem prihvatili osnivanje ad hoc suda i željeli su surađivati s tužiteljstvom kako bi se kaznili zločinci. I onda se dogodilo da je upravo tužiteljstvo pokrenulo lavinu optužbi protiv predsjednika Tuđmana i hrvatskih generala te su počeli promovirati sintagmu o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne. Sve to nema smisla, a nema ni dokaza za takve teze. Odgovorno tvrdim da Blaškić i Kordić nisu krivi i da je strašno kolike su kazne dobili. Kad čitam nove optužnice protiv bosanskih Hrvata, pitam se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu."

Istina je da je Sud s novom presudom Blaškiću pokazao da želi više široko tumačiti tzv. zapovjednu odgovornost. Smijenili su i glavnog stratega "dokazivanja" Hrvatske kao agresora Australca Grahama Blewita. Marko Barišić u današnjem *Vjesniku* piše: "Blewitova je nakana bila stvoriti paralelizam krivnje između Hrvata i Srba za rat i zločine na prostoru bivše Jugoslavije. Ta suluda strategija počivala je na izostanku bilo kakvih ujednačenih kriterija a najzornije se ogleda u činjenici da je bivši načelnik Glavnog stožera HV-a general Janko Bobetko postao haaški optuženik zbog 'Medačkog džepa' dok su s druge strane Veljko Kadijević, a zatim i Blagoje Adžić, čelne osobe JNA koja je počinila

masakr nad nesrpskim stanovništvom Vukovara i potpuno uništila taj grad, ostavljeni na miru."

Zar i ovo što govori Barišić ne pokazuje da je Sudu u Haagu najveći krivac Hrvatska, a tek danas pokušavaju izjednačiti agresora i žrtvu. Znamo da je generalu Blaškiću smanjena kazna s 45 na 9 godina robija. Iako nevin dobio je više nego neki Srbi koji su priznali mnogostruka ubojstva. U prvoj i u drugoj presudi stoji da je Hrvatska agresor na BiH i to na osnovu lažnog svjedočenja današnjeg hrvatskog predsjednika. Znamo da to svjedočenje pobija i Saborska deklaracija o Domovinskom ratu, ali – sudeći prema anketama u Hrvatskoj – mnogim Hrvatima nije bitno što je on dragovoljno išao lažno svjedočiti protiv hrvatskog generala i protiv svoje države. Pa i sada je, izmišljanjem nekakve "paralelne linije zapovijedanja", koju negira Shrader, nevinom čovjeku dosuđeno **samo** 9 godina!

Naravno krivi smo mi sami. Na primjer, jedan hrvatski državotvorni tjednik tražio je moj govor na Saboru Hrvatskog bloka koji sam nazvao *Zločinački pothvat zločinačkog suda*, a objavljen je tekst s promijenjenim naslovom, izbačeni su dijelovi gdje se izrijekom govorilo da je Sud u Haagu – zločinački sud, i da su njihove tvrdnje zločinački pothvat protiv hrvatskog naroda:

"*Malo je tko vjerovao u trenutcima osnivanja Suda u Haagu da se radi o osnivanju zločinačke organizacije. Iako se dalo naslutiti.* (…) U Statutu Suda u Haagu nema razlike između agresora i žrtve, nema zločina protiv mira! Nije zločin ono što je najveći zločin: zločin agresije. Dakle, već tada se moglo naslutiti da je cilj samog suda zločinački pothvat: optužiti one koji ljube, poštuju i brane svoju domovinu.

Na prošlom Saboru sam već govorio o tome kako je reagirao predsjednik Tuđman u trenutcima kada su iz Haaga najavili optužnicu protiv generala Gotovine. Dakle, te 1998. godine, Sud u Haagu ne podiže optužnicu protiv Miloševića, ali interesira se o Gotovini, što je već itekako ukazivalo na već opisani *zločinački* karakter ove ustanove.

Vlada tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobodilačkima, tj. može li se dogoditi presedan da jedna oslobodilačka akcija i njezina oslobodilačka vojska odgovaraju, za oslobađanje okupiranog dijela svoje zemlje! Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran.

A nisu odgovorili ni do dana današnjega. To su im omogućili bivša vlast svojom deklaracijom o suradnji s tim sudom, kojom su poništili odluku Hrvatskog državnog sabora prema kojoj Haag nije bio nadležan za operacije Bljesak i Oluja. Uskratiti nekom narodu ono što imaju svi drugi narodi na ovom svijetu *je doista zločinački pothvat i* predstavlja nastavak agresije na hrvatski narod i njegovu državu."

Da, to je istina. Svjetskim moćnicima koji se tako odnose prema jednom malobrojnom, hrabrom i ponosnom narodu treba se i rugati, i tako im pokazati da neće zgaziti naše dostojanstvo. Zato bih na njihove priče o navodnoj podjeli BiH

u Karađorđevu i reagirao pričom "Dobar čovek Sloba". Ponovio sam je i nedavno u *Fokusu* reagirajući na izjavu novog srbijanskog predsjednika o tome kako su za rat svi krivi. I zato je jedan odjeljak knjige *Hercegovac iz Boke* posvećen ovoj priči. Naime kada mi netko priča o tome kako su u Karađorđevu Tuđman i Milošević dijelili BiH kažem mu: "Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: 'Znaš Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teških topova, toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova, isto toliko lovačkih puškica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti bre dobar čovek. Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi.'"

Treba im se rugati i zato što jedan američki znanstvenik g. Shrader proučavajući materijale Suda u Haagu tvrdi kako tvrdnje o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne nemaju smisla, a nema ni dokaza za takve teze". On samo potvrđuje koliko sam bio u pravu kada sam svoju knjigu o tom sudu, koju sam posvetio svim hrvatskim vitezovima Haaškim uznicima, nazvao *Sramotni sud u Haagu*.

Treba im se rugati i zato što znamo da je normalno diviti se ljudima koji povedu razoružani narod u borbu za slobodu, i oslobađanje okupiranih područja svoje domovine. Tako je npr. zapovjednik NATO-a, general Clarke, kad je 1998. godine posjetio Zagreb, rekao:

"Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Takvima mogu suditi samo oni koji su gubitnici u ratu, pa je suđenje Hrvatima po tzv. zapovjednoj odgovornosti očito priznanje tužitelja kako su izravno umiješani na agresorskoj strani i u genocid nad Hrvatima.

Mi znamo, a to pokazuju i najnovija događanja oko dr. Mila Budaka, da su deset Tuđmanovih godina bile deset najponosnijih godina u životu hrvatskog naroda.

Pismo hrvatskom uzniku
Nakon skandalozne političke presude Haaškoga suda protiv hrvatskog naroda u BiH

HAAŠKI SUD OSUDIO JE DARIA KORDIĆA JER JE "KRIV" ZA OPSTANAK HRVATA U BOSNI I HERCEGOVINI

Dragi brate Dario,
Poštovana obitelj Kordić,

I ove godine je došla Tvoja čestitka koja je moju obitelj i mene puno obradovala:

Den Haag, Došašće 2004. god.

Na dobro vam došao Božić i Sveto porođenje ISUSOVO!

Neprestance kličući GLORIA našem STVORITELJU i SPASITELJU, iz srca i duše vam želim obilje Božje milosti, ljubavi, nade, zdravlja, nadahnuća, KRISTOVOG svjetla, spokoja i veselja u mladom 2005. ljetu Gospodnjem!

Velika HVALA za svu vašu darovanu ljubav, produhovljeno književno blago i vrijedne novčane poklone kojima doista razveseliste, osnažiste i okrijepiste moju obitelj i mene!

Voli vas i ljubi uvijek vaš brat

Dario Kordić

Što bih mogao ljepše napisati u svojoj čestitki nego uzvratiti i Tebi i Tvojoj obitelji ove iste prelijepe riječi koje si nam napisao. Riječi kojima doista jesi okrijepio i osnažio i moju obitelj i mene, a vjerujem i sve one kojima si slične čestitke poslao i ove kao i prethodnih godina. A to nam doista treba. S velikom nadom čekali smo izricanje presude Tebi. I ja kao mnogi u Hrvatskoj nismo mogli spavati tu noć kada smo je čuli!

Nada umire posljednja

Kada su me za "Dnevni list" u Mostaru 23. listopada 2004. pitali: "Što očekujete od procesa protiv Darija Kordića?" počeo sam svoj odgovor riječima: "Što možemo očekivati kada znamo da se radi o političkom sudu." To nije tiskano u "Dnevnom listu", ali jest u "Novom hrvatskom slovu" 3. prosinca 2004., gdje se vidi da iz dotadašnjeg ponašanja tog suda nisam očekivao ništa dobroga. Ali, opet sam se nadao. Nada umire posljednja.

Doista živimo u jednom bordelu

Upravo u zadnje vrijeme taj "sud" i oni čiju politiku provode razobličuju se do kraja. Prvo je pojačan pritisak na generala Gotovinu i to u vrijeme kada je očito

da je optužen na osnovu krivotvorenih transkripata koji su krivotvoreni i poslani iz Ureda predsjednika Mesića! To pokazuje da naslov moje knjige *Sramotan sud u Haagu* ne samo da je dobro pogođen, već pokazuje da se mora proširiti i na one koji vladaju ovim svijetom. Doista, živimo u svojevrsnom bordelu, kako sam u jednom tekstu nazvao sud u Haagu.

Svijet je takav kakav je, ali strašno je vidjeti da hrvatske vlasti ne samo što nisu pokušale slijediti ono što im je, u vrijeme kada je optužen Gotovina, poručio biskup Jezerinac, a to je da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta", već je ta optužnica napravljena zahvaljujući dokumentu krivotvorenom od tih istih hrvatskih vlasti. Sjetimo se da je i general Norac osuđen iako je glavni "dokazni" materijal bila krivotvorena kazeta. Također su je krivotvorili ljudi iz vlasti. Ni do dana današnjega nije pokrenut postupak da se ustanovi tko je krivotvoritelj!

Kordić – jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u BiH

Nedavno sam u Koprivnici predstavio knjigu dr. Milana Vukovića *Dr. Franjo Tuđman u sudskim dosjeima /11. siječnja 1972. – 10. lipnja 1990./*. Tada sam rekao i ovo: "Komunistički politički sudovi nisu stvar prošlosti. Još gore se događa danas u tzv. civiliziranom svijetu. Sud u Haagu je nešto najsramotnije što je taj svijet stvorio. To potvrđuje i najnovija potvrda presude Dariju Kordiću, čovjeku koji je jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u BiH. Kordiću je prvostupanjska presuda djelomice preinačena – ukinute su presude za progon, napade na civile i civilne objekte, ubojstva, pritvaranja te razaranje i pljačku civilnih objekata, za napade na Bošnjake počinjene u Novom Travniku 1992., u Busovači 1993., te selima Večeriski, Šantićima, Rotilju, Tulici i Svinjarevu 1993. – ali je kazna ostala ista. Drugim riječima dan je naglasak na političkom dijelu presude, što je svojevrsno priznanje samog suda da je on politički sud. 'Punih sam sedam godina angažiran na ovom predmetu, ali činjenice na temelju kojih je Dario Kordić kao političar proglašen krivim za zločine u srednjoj Bosni, ja ovdje jednostavno – ne vidim', kazao je 'Vjesniku' Kordićev branitelj Mitko Naumovski. I ne može ih vidjeti kada je nedavno američki vojni povjesničar Charles R. Shrader (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, dokazao da se radilo o agresiji Muslimana na Hrvate, a poznato je da su Hrvati bili u okruženju i deset puta slabiji od agresora. Shrader je u 'Večernjem listu', 10. travnja 2004. odgovorno tvrdio kako Kordić nije kriv i pita se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu. Presuda Kordiću je i odgovor na to njegovo pitanje. Sam sud konstatira kako je razlog za ovako drastičnu presudu što se radilo o agresiji Hrvatske na BiH. Doista, strašna "agresija" u kojoj se Hrvati bore u području u kome su oduvijek živjeli okruženi s deset puta jačim neprijateljem. Jedini logičan zaključak je da Sud u Haagu osuđuje Kordića jer ga smatra najkrivljim što su Hrvati uopće opstali na tim prostorima. Dakle, zato što nije uspjelo njihovo etničko čišćenje. Time Sud u Haagu još jednom potvrđuje umiješanost svjetskih moćnika u zločinima nad Hrvatima – ovaj put nad Hrvatima

u BiH. Sud u Haagu im treba da promijene povijest, da njihova prljava uloga u sudjelovanju u tom zločinu bude izbrisana iz nje! Treba li uopće spomenuti stravičnu istinu da im je u toj lažnoj optužnici Hrvatske kao agresora na BiH glavni argument to što je današnji hrvatski predsjednik svojevremeno kao svjedok optužbe u procesu protiv generala Blaškića svjedočio u prilog toj lažnoj optužbi Hrvatske. Optužbi, koja se potom provlači kroz sve optužnice Hrvatima iz BiH. A da i ne spomenemo da im u tom cilju falsificiranja povijesti služe i lažni transkripti današnjeg hrvatskog predsjednika!"

"Bog mi je stavio lance, a današnja Hrvatska zategla omču oko vrata"

Ali sve[7] to što ja pokušavam reći vidim da Ti prelijepo kažeš u samo jednoj rečenici ("Hrvatski list" od 23. prosinca 2004.): "Bog mi je stavio lance, a današnja Hrvatska zategla omču oko vrata.".

Dragi brate Dario, sigurno ti je strašno vidjeti da danas mnogima u Hrvatskoj ne znači puno to što imaju takvog predsjednika, pa su i pored toga spremni glasovati za njega. Ne znači im ništa što na svojoj duši ima i ovih 25 godina zatvora dosuđenih Tebi. Nadaju se mrvicama s trpeze svjetskih moćnika, koji će im debelo naplatiti te mrvice. Ima li cijene ponos ovoga naroda koju im prodaju i svojom ravnodušnošću nad stravičnom kaznom koja je Tebi dosuđena? Zamisle li se ponekad nad Tvojim riječima koje si izrekao nakon presude? Ponovimo ih i ovdje:

"S ljubavlju i ponosom nastavljam nositi ovaj maleni križ prikazujući ga rođenom Isusu Kristu za dobro i boljitak svome najmilijem hrvatskom narodu." Zaslužujemo li mi ovoliku Tvoju ljubav? Mnogi bi u Hrvatskoj željeli biti na Tvome mjestu. Mnogi bi voljeli umjesto Tebe nositi taj "maleni križ". Ali, bi li mi uspjeli biti tako postojani u svome uvjerenu, hrabrosti i ljubavi kao što si Ti? Jasno je da je dragi Bog znao što čini kada je odabrao baš Tebe. Hvala mu na tome. Mi se možemo samo ponositi da među nama Hrvatima ima i takvih kao što si Ti.

Dario nije želio optužiti Tuđmana i Šuška

Kao što su bili i dr. Tuđman i Gojko Šušak. Moram priznati da me nisu iznenadile Venerine riječi o pokušaju Suda da lažno optužiš njih dvojicu ("Hrvatski list" od 23. prosinca 2004.): "Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih

[7] Dio čestitke odavde do kraja publiciran je u "Hrvatskom listu" od 30. prosinca 2004. pod naslovom *Dragi brate Dario, potreseni smo Tvojom presudom, ali i ponosni jer si pokazao svjetskim moćnicima ponos i dostojanstvo!*

deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'."

Ne će nam izbrisati iz sjećanja ni Tuđmana ni Šuška ni tebe Dario!

Nedavno sam na promociji knjige *Tuđmanove tri sekunde,* koju sam napisao zajedno s akademikom Dubravkom Jelčićem, rekao: "Znamo kako (..) prolaze i obitelj Tuđman, i hrvatski branitelji, generali. Meni se čini da je najstrašnije, čak strašnije i od zločina zvanog "Haag" to što se čini s ratnim ministrom obrane, s Gojkom Šuškom. Žele ga izbrisati iz naših sjećanja. Kad izbrišu njega, moći će izbrisati i Tuđmana i hrvatsku državu, a time i svaku pomisao na slobodu hrvatskog naroda!" A uvjeren sam da neće uspjeti u tome. Neće izbrisati iz naših sjećanja ni Šuška, ni Tuđmana. A ni Tebe!

Oprostiti nam i poneku našu slabost

Moraš nam i oprostiti poneku našu slabost. Pa i zbog one neprospavane noći kada smo čuli presudu Tebi. I na nas se mogu primijeniti Venerine riječi: "Ako je jučer moj muž bio stijena, ja se tako nisam osjećala. To je bio najteži trenutak u mom životu jer tu su u mojim suzama bile i suze naše djece, suze Darijevih sestara te naših vjernih prijatelja koji su mi cijelo vrijeme bili potpora. Tuga i mrak su mi obuhvatili dušu, ali i vjeru, nadu i ljubav svih koji su bili ovih dana uz nas, koji su mi s različitih strana svijeta slali SMS poruke i brzojave, te potpora onih koji su u molitvi bili s nama, znak da i u boli mnogi ljudi sudjeluju s našom obitelji. Zato se zahvaljujem svim tim Šimunima koji su mu poručili da ne poklekne pod tim teškim križem koga će s radošću nastaviti nositi za svoju obitelj i svoj narod. Naš sin Vladimir te Darijev brat Davor, koji su bili nazočni tim teškim trenucima, shvatili su koliko im je otac i brat velik čovjek jer nije prihvatio nikakve nagodbe, nije htio izaći prokazujući i izdajući druge, već je hrabro uzeo i njihove križeve. Naša djeca, Vladimir, Marija i Elizabeta, moći će s ponosom i bez srama reći da im je tata Dario Kordić."

Dario, hvala Ti

Dragi brate Dario! Pokazao si svjetskim moćnicima da postoje još Hrvata koji imaju svoj ponos i dostojanstvo. Dok ima takvih, njima je jasno da neće uspjeti u rashrvaćivanju Hrvatske! Uz Tvoje riječi i nama u Domovini i diljem svijeta, kojima ponos još nešto znači, lakše je živjeti. Zato oni nisu Tebe osudili. Samo su te stavili uz bok Tuđmanu i Šušku. A za tako nešto sigurno je svaka žrtva premalena. Pa i Tvoje mučeništvo, koje Ti ne doživljavaš tako, nama je samo na ponos i divljenje.

Voli Te i ljubi uvijek Tvoj brat

Akademik Josip Pečarić
s obitelji

Zagreb, 24. 12. 2004.

"Novo hrvatsko slovo", 7. siječnja 2005.

OTVORENA KONVENCIJA ZAJEDNICE UDRUGA HRVATSKIH RATNIH VOJNIH INVALIDA IZ DOMOVINSKOG RATA BOSANSKO-POSAVSKE ŽUPANIJE

Zahvaljujem se organizatorima što su mi omogućili sudjelovanje na ovoj otvorenoj konvenciji Zajednice udruga hrvatskih ratnih vojnih invalida iz Domovinskog rata Bosansko-posavske županije. Na prvoj takvoj konvenciji održanoj u Zadru koju su organizirale Hvidra Zadarske i Splitsko-dalmatinske županije zaključeno je ("Hrvatski list" od 3. ožujka 2005.) i slijedeće: "Od hrvatskih vlasti, između ostaloga, traži se da se generalu Anti Gotovini, kojemu voljom hrvatskih vlasti nije omogućen razgovor s haškim istražiteljima, omogući u najkraćem roku davanje iskaza Sudu, ali nakon što Sud povuče optužnicu utemeljenu na falsificiranim dokumentima i lažnim svjedočenjima, kako bi se napokon utvrdila istina o Domovinskom ratu."

Čini mi se da treba nešto reći o tome koje su to vlasti koje su trebale, a nisu omogućile generalu taj razgovor, zbog toga što je dobro poznato kako je današnji hrvatski predsjednik prije dvije godine izjavio da je za sudbinu generala Gotovine kriv HDZ i Tuđman osobno jer mu, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Odmah mu se pridružio tadašnji oporbenjak, a današnji Predsjednik vlade Ivo Sanader tvrdnjom kako za to što nije omogućeno Gotovini da dokaže svoju nevinost 1998. godine nije kriv HDZ, nego oni koji su bili tada oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ. Zato je već tada postalo očito da se politika ni buduće Sanaderove vlade neće razlikovati od tadašnjih vlasti pa sam u "Fokusu" od 18. srpnja 2003. to prokomentira u članku *Ima li razlike između Sanadera i Mesića?* Odgovor na taj upit dan je već u podnaslovu: *Mesić je uzor Sanaderu!*

Dolazak HDZ-a na vlast i ponašanje današnje Sanaderove vlade pokazuje koliko sam bio, nažalost, u pravu. I nije se ni moglo očekivati ništa drugo jer su i Mesićeva i Sanaderova tvrdnja pokazale kako oni ne poštuju državu kojoj su na čelu i kako su im važniji zahtjevi svjetskih moćnika od nje. Njihove tvrdnje su i izuzetno nepoštene prema generalu Gotovini.

Naime, u to vrijeme je vrijedila odluka Hrvatskog državnog sabora da Sud u Haagu nije nadležan nad operacijama "Bljesak" i "Oluja" i sporila se o tome sa samim Sudom. Dakle, tadašnja hrvatska vlada nije mogla ne poštivati odluku Sabora i omogućiti mu razgovor s haškim istražiteljima. Tvrdnja i Mesića i Sanadera da su to trebale učiniti pokazuje to njihovo slugansko uvjerenje da su zahtjevi svjetskih moćnika iznad onih hrvatskih. Sanader je te 1998. godine bio u tadašnjim vlastima visoko pozicioniran, a važno je i spomenuti da je očito kada se međunarodni sud, koji u to vrijeme ne podiže optužnicu ni protiv Miloševića a interesira se o Gotovini, ne može imati dobre namjere u smislu utvrđivanja povijesne istine.

Razgovor s Haaškim sudom mogao je general Gotovina ostvariti kao pojedinac. Ali general je tada bio visokopozicioniran časnik Hrvatske vojske. Pa zar bi on uradio nešto što se protivi zakonima zemlje koju je stvarao i koju je u tom momentu djelatno branio? Oni koji misle da bi uradili tako nešto, pokazuju ponovo samo svoj sluganski mentalitet. A taj mentalitet je tako daleko od onog u našeg generala. To je on cijelim svojim životom pokazao, pa čak i onim dijelom kada tvrde da je francuski kriminalac jer je osuđen u političkom procesu u Francuskoj zato što je sudjelovao u otkrivanju nečasne Mitteranove trgovine oružjem.

Prof. Zvonimir Šeparović je u nedavnoj emisiji HTV-1 "Otvoreno" rekao da je "neposredno prije parlamentarnih izbora 3. siječnja 2000. imao sastanak s predsjednicom Suda u Haagu, koja je tom prilikom pristala da taj sud, na pisani zahtjev RH, odluči o pitanju osporavanih ovlasti. Istaknuo je i to da je odmah poslije toga HDZ izgubio izbore, da nova koalicijska vlast nije postupila sukladno postignutom dogovoru i nije uputila Sudu pisani zahtjev, već je četiri mjeseca poslije priznala ovlasti Suda i za vojno-redarstvene akcije" (vidjeti "Hrvatsko slovo" od 11. ožujka 2005.). Dakle, poništila je prethodnu odluku Sabora ili pod pritiskom svjetskih moćnika ili u svojoj službenjskoj podložnosti da udovolji tim moćnicima.

Bilo kako bilo, kada je to već učinila, upravo je ona ta koja je trebala omogućiti razgovor generala Gotovine s haškim istražiteljima. Tada je, dakle, vrijedila odluka Sabora koja priznaje nadležnost Haaškog suda i za vojno-redarstvene akcije, a i general Gotovina je bio aktivni časnik HV-a, koji bi tada poštivao odluku vlasti i odazvao se takvom pozivu. Umjesto toga Mesić ga je umirovio i tako omogućio našem generalu da može činiti ono za što zna da je u interesu države za čije postojanje je jedan od najzaslužnijih ljudi. Mnogo zaslužniji i od Mesića i od Sanadera!

Zašto to nisu učinili jasno je jer je stigla optužnica koja je – kako reče sama Carla del Ponte – tadašnjim vlastima politički odgovarala. Dakle, Optužnica u kojoj je Republika Hrvatska agresor na izmišljenu državu Republiku srpsku krajinu.

U novoj optužnici se optužuje Gotovina, s tadašnjom vlasti, za zločinački pothvat. Zločinački pothvat je po međunarodnom pravu oslobađanje vlastitog okupiranog područja. Što je i Vijeće sigurnosti UN-a u dvije svoje rezolucije i potvrdilo. A glavni "dokaz" toga je transkript koji je krivotvoren u Uredu sadašnjeg predsjednika i takav poslan sudu u Haagu. To ne čudi kada znamo da je Mesić i bio tajni svjedok u procesu Blaškić i da je na osnovu njegova lažnog svjedočenja Hrvatska optužena za agresiju na BiH, pa je na osnovu toga i potvrđena presuda Dariju Kordiću od 25 godina iako mu ništa nije dokazano osim da je bio predsjednik HDZ-a BiH.

Time je sud u Haagu poslao poruku Gotovini. Ne moramo ti ništa dokazati, koristit ćemo falsificirane dokumente i osudit ćemo te koliko god hoćemo. Malo, ako pristane optužiti Oca hrvatske države dr. Franju Tuđmana i velikog ministra obrane Gojka Šuška, što mu je – kako ovih dana doznajemo i nuđeno, a puno ako na to ne pristane, kao što se i dogodilo Dariju Kordiću.

A mi smo ponosni što je Gotovinin odgovor isti onom Darija Kordića. Naime, Dariova supruga Venera o tome kaže ("Hrvatski list" od 23. prosinca 2004.): "Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'."

Dakle, i Gotovina i Kordić, jednako kao što je to prije pola stoljeća učinio kardinal Stepinac, odbacili su ponuđenu izdaju za spas vlastite glave. Zato i ne čudi što je Gotovini poručio upravo karizmatični svećenik Zlatko Sudac: "Dragi prijatelju, neka te Bog čuva i nikad se nemoj predati!" Oni koji se ograđuju od ove izjave ograđuju se od Stepinca, ograđuju se od ponosa, časti i dostojanstva hrvatskog naroda!

Slavonski Brod, 12. ožujka 2005.

TRIBINA U ZAGREBU

Govoriti danas o istini o Domovinskom ratu i generalu Gotovini nije tako lako jer govoriti o istini znači govoriti o zločinu i sramoti. Zločinu i sramoti svjetskih velesila, UN-a i hrvatskih post-tuđmanovskih vladajućih elita.

Sramotna uloga svjetskih velesila započela je kada je James Backer u Beogradu dao "zeleno svijetlo" Miloševiću. Dakle, ne možemo govoriti da su veliki pogriješili jer nisu spriječili agresiju. Oni su je inicirali!

Sramota i zločin UN-a započela je famoznim embargom na uvoz oružja kojim je zapravo napadnutoj i nenaoružanoj Hrvatskoj oduzeto pravo na samoobranu. Da je to tako potvrđuje nam samo Vijeće sigurnosti UN-a kada svojom rezolucijom uvodi sankcije Jugoslaviji i Srbiji upravo zbog agresije na Hrvatsku i BiH. Dakle, sami definiraju Jugoslaviju i Srbiju kao agresora, a Hrvatsku i BiH kao žrtve. Žrtve kojima su uskratili oružje za obranu!

Ta politika nastavlja se kroz priču o sramotnom Sudu u Haagu. Već u Statutu Suda nije kao zločin naveden onaj najvažniji - zločin protiv mira, tj. zločin agresije. I to pokazuje da Suda u Haagu ne bi ni bilo da je Milošević izvršio od Backera dobivenu zadaću: "Jugoslavija se mora sačuvati na bilo koji način". Inače, ministar obrane Gojko Šušak odmah upozorio je da će taj sud suditi onim Hrvatima koji su sačuvali hrvatske enklave u srednjoj Bosni. Vidimo koliko je bio u pravu. Dariju Kordiću je potvrđena kazna od 25 godina robije, očito jedino iz toga razloga. Dokazali su mu jedino da je bio predsjednik HDZ-a BiH. Kao što je bio i Ante Jelavić koji je već više od godine dana u zatvoru. Njemu su još dokazali i da je "navodno bliski suradnik katoličkog biskupa u Mostaru". A i Dragan Čović je na redu! Zar takvo ponašanje svjetskih moćnika nije sramota i zločin?

Nisu se zadržali samo na tome što je predvidio veliki ministar Šušak. Godine 1997.-98., dakle u vrijeme kada ih ne interesira Slobodan Milošević, Sud u Haagu želi razgovarati s generalom Gotovinom kao okrivljenikom za ratni zločin. Dakle, poslije oduzimanja prava na samoobranu, oduzima se hrvatskoj državi ono što joj po međunarodnom pravu pravo i obaveza – vraćanje pod svoju jurisdikciju okupiranih područja svoje države. I ne samo to. Jasno joj se time stavlja do znanja da tom sudu nije agresor zločinac, već je to žrtva. Zato što se obranila!

Tuđman postupa onako kako dolikuje velikom državniku, koji je već očitao lekciju Haaškom sudu kada je dobio spor oko ministra Šuška. Tihomir Dujmović u "Glasu Slavonije" od 4. srpnja 2003. piše:

"Vlada tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobodilačkima. Drugim riječima, može li se dogoditi presedan da jedna oslobodilačka akcija i njezina oslobodilačka vojska odgovaraju, nota bene, za oslobađanje okupiranog dijela svoje zemlje! Da je upit bio razložan, svjedoči činjenica što Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran."

Znamo i da je Sabor proglasio Sud u Haagu nenadležnim nad vojno-redarstvenim operacijama "Bljesak" i "Oluja", i pokrenuo postupak pred tim istim sudom da ospori zahtjev Tužiteljstva. Prof. Zvonimir Šeparović je u nedavnoj tv-emisiji "Otvoreno" rekao da je "neposredno prije parlamentarnih izbora 3. siječnja 2000. imao sastanak s predsjednicom Suda u Haagu, koja je tom prilikom pristala da taj sud, na pisani zahtjev RH, odluči o pitanju osporavanih ovlasti. Istaknuo je i to da je odmah poslije toga HDZ izgubio izbore, da nova koalicijska vlast nije postupila sukladno postignutom dogovoru i nije uputila Sudu pisani zahtjev, već je četiri mjeseca poslije priznala ovlasti Suda i za vojno-redarstvene akcije". Tako ni Vijeće sigurnosti ni sam Sud, nisu morali odgovarati na pravedne zahtjeve hrvatskih vlasti iz Tuđmanovog vremena. Zar upravo zbog toga svjetski moćnici nisu bili izdašni u pomoći pri instaliranju *trećejanuarskih* vlasti?

Od tada do danas imamo samo jednu politiku hrvatskih vlasti: sudjelovanje u takvoj sramotnoj politici svjetskih moćnika. U optužnici protiv generala Gotovine izmišlja se država Republika srpska krajina pa je Republika Hrvatska, inače članica UN-a, agresor na tu državu.

Ta optužnica, po riječima Carle dell Ponte, politički odgovara tadašnjoj vlasti. Istina, Račan piše nekakvo pismo u kome se ograđuje od nekih konstatacija u optužnici, međutim cijelo ponašanje tadašnjih vlasti upućuju da je to čisto formalno protivljenje. Uostalom, poznato je da je Predsjednik države do tada "dilao" transkripte Haagu. Iako je u procesu oko ministra Šuška, sam Sud konstatirao da ne mogu tražiti na stotine tajnih dokumenata, Mesić ih je poslao na tisuće. Osim toga, po "Hrvatskom listu", iz njegova Ureda je, dvadesetak dana poslije velikog prosvjeda u Splitu "Svi smo mi Mirko Norac", dakle prije nego što su dobili optužnicu protiv Gotovine, poslan i falsificirani transkript Brijunskog sastanka uoči "Oluje".

Knjiga Nenada Ivankovića *Mesiću i Račane, zašto tako? – slučaj Gotovina – Bobetko* daje i odgovor zašto su to činili. Ivanković opisuje tadašnji posjet Zagrebu američkog veleposlanika za pitanja ratnih zločina Pierrea Richarda Prospera (str. 67):

"U razgovoru je dao znati da je njegova Vlada zainteresirana da se *slučaj Gotovina* riješi na optimalan način, vodeći pritom računa i o američkim interesima. Hrvatska strana, kako kazuju indiskrecije, na to je prilično burno reagirala, istaknuvši kako bi eventualno Gotovinino oslobađanje dovelo do toga da bi *desnica promarširala Zagrebom*, jer je on trenutno jedini čovjek koji bi sve te snage mogao okupiti pod jedan kišobran. I da bi, jasno, Vlada tada pala." Da, doista: general Gotovina jest jedini čovjek koji bi sve te snage mogao okupiti pod jedan kišobran!

Zato je izmišljena priča kako je krivnja na Tuđmanu i njegovom HDZ-u zato što nije još 1998. omogućio razgovor s Sudom u Haagu. Tuđman im je očito kriv zato što još tada nije priznao krivnju što je dobio rat. Ta priča je uvreda i generalu Gotovini. Pa zar bi ikoji djelatni časnik postupio drugačije? Naravno, tom pričom se želi skrenuti pažnja s činjenice da su prepuštanjem nadležnosti nad vojnoredarstvenim akcijama radili protiv interesa ove zemlje; da su time izravno

sudjelovali u zločinu nad njom, rugajući nam se tvrdnjom da se time brani Domovinski rat.

A lažni Brijunski transkripti su posebna priča. Inkriminirajuća je navodna Tuđmanova rečenica kako "na nekoliko pravaca treba nanijeti takve udarce da Srbi praktički nestanu, a ono što nismo zahvatili da se ne mogu oporaviti, nego da moraju kapitulirati u idućih nekoliko dana". Doista priglupo, jer bi po njoj Carla del Ponte mogla svakog trenera sportske momčadi, koji slične riječi izgovori uoči susreta s nekim srpskim timom, optužiti za ratni zločin. Doista, koliko mora biti priglup onaj koji Tuđmanove riječi o kapitulaciji može povezati s cijelim narodom, a ne s vojskom? Osim, ako Tužiteljstvo ne žele reći kako su svi Srbi iz tzv. Krajine bili i njihova vojska.

Kada je pala sramotna prva optužnica, Carli del Ponte ostalo je jedino da na osnovu priglupo lažiranih transkripata podigne novu optužnicu protiv generala Gotovine u kojoj je hrvatski državni vrh zbog oslobađanja i po Vijeću sigurnosti proglašenih okupiranih područja svoje domovine optužen za – zločinački pothvat! Po toj optužnici su i Predsjednik države i svi oni koji su uključeni u takvu formulaciju optuženi za ono što po Ustavu svoje države moraju učiniti. Svu bijedu i mizeriju današnji svjetski moćnici pokazali su upravo time što podržavaju takove priglupe optužnice. Postupci zasnovani na takvoj optužnici znače i njihovu sramotu i izravno sudjelovanje u zločinu.

A i svi oni u Hrvatskoj koji podržavaju, dapače smatraju da treba postupiti po tim optužnicama, krše i Ustav i međunarodne zakone. Može li netko odgovarati zato što sprovodi i jedno i drugo? Zar prvo ne bi trebalo promijeniti i usuglasiti i Ustav RH i međunarodne zakone koji propisuju suprotno ponašanje državnih čelnika? Pa ne može se samo jednoj državi uskratiti pravo oslobađanja okupiranih dijelova vlastita teritorija!

I onda nas još uvjeravaju kako general Gotovina nije domoljub jer ne želi braniti istinu o Domovinskom ratu u Haagu. Ne govore li oni time o svom domoljublju? Zar oni ne bi trebali, tj. zar im nije dužnost braniti tu istinu?

A to je, uostalom, bila dužnost Vijeća sigurnosti. Zato je i prijedlog s Otvorene konvenciji Zajednice udruga hrvatskih ratnih vojnih invalida iz Domovinskog rata Bosansko-posavske županije da treba raspraviti o Domovinskom ratu pred Vijećem sigurnosti, u stvari zahtjev da Vijeće učini ono što je propustilo učiniti kada nije odgovorilo na pismo koje mu je Hrvatska vlada poslala još daleke 1998. godine! Naravno, Haaško tužiteljstvo može napisati i priglupu optužnicu. Svjetski moćnici sprovode interese svojih država, pa mogu raditi što hoće. Najgore je u svemu tome ponašanje hrvatskih vlasti. Umjesto provođenja Ustava, one žele "identificirati, otkriti, uhititi i transferirati" generala Gotovinu. Zato mi dozvolite da i Vas upitam isto što sam pitao naše Brođane: *Ima li razlike između Sanadera i Mesića?* U stvari, to pitanje je naslov moga članka o generalu Gotovini, objavljenog u "Fokusu" od 18. srpnja 2003. Odgovor na taj upit dan je već u podnaslovu: *Mesić je uzor Sanaderu!*

Strašna je i spoznaja da je i Gotovini kao i Kordiću nuđena ista nečasna nagodba. Venera Kordić o tome kaže ("Hrvatski list" od 23. prosinca 2004.) "da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i

Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'."

I mi smo ponosimo i s generalom Gotovinom i s Dariom Kordićem. Zato ću ponoviti ono što sam rekao u Slavonskom Brodu, "Gotovina i Kordić, jednako kao što je to prije pola stoljeća učinio kardinal Stepinac, odbacili su ponuđenu izdaju za spas vlastite glave. Zato i ne čudi što je Gotovini poručio upravo karizmatični svećenik Zlatko Sudac: 'Dragi prijatelju, neka te Bog čuva i nikad se nemoj predati!' Oni koji se ograđuju od ove izjave ograđuju se od Stepinca, ograđuju se od ponosa, časti i dostojanstva hrvatskog naroda!"

U petak smo se oprostili od Svetog Oca Pape koji je tako silno volio svoj poljski narod. A ponosni smo što je volio i naš narod! U svojoj knjizi *Sjećanje i identitet* Papa s velikim žarom piše o svome domoljublju, naciji, domovini. Marko Jurić nas u "Hrvatskom listu" od 7. travnja 2005. upozorava da kada govori o integraciji u EU, Papa govori o nacionalnom ponosu koji se ne može i ne smije zaobići prilikom ulaska u Europu. I Papa, kao i hrvatski i francuski vojni biskupi, i ne samo oni, govorili su o tome da Hrvatska ima vrijednosti kojih nema Europa i da Hrvatska treba pomoći toj i takvoj Europi. Prva poruka Svetog Oca u Dubrovniku bila je ona o vrijednosti slobode! Je li zato ponos hrvatskih ljudi stalno na udaru svjetskih moćnika? Žele li zato Hrvatsku do kraja poniziti? Je li teško odgovoriti na pitanje: Zašto im treba ponižena, a ne ponosna Hrvatska? Ponosnoj Hrvatskoj ne mogu nametnuti izokrenutu sliku o Domovinskom ratu kojom žele opravdati svoje sudjelovanje u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!

Devedesetpostotna podrška koju i danas uživa general Gotovina u hrvatskom narodu pokazuje koliko su, na njihovu žalost, trećesiječanjske vlasti bile u pravu. I danas je general Gotovina jedini koji sve te snage "može okupiti pod jedan kišobran", sve te snage kojima je do ponosa, dostojanstva ove države. Koji je vole! U stvari, takva podrška pokazuje da ih on danas i okuplja. Lažima, nepravdom i zločinom koji se nad njim vrši učinili su ga hrvatskim pravednikom. Tolika podrška naroda, unatoč svoj silini medijskih objeda i objeda post-tuđmanovskih vlasti, pokazuje da je general Gotovina danas onaj svjetionik koji ne dozvoljava svom narodu da zaboravi na svoj nacionalni ponos!

13. travnja 2005.

PRIVIĐENJE GÖBBELSA U HRVATSKOJ

Veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec kaže na predstavljanju *Izjave o stanju hrvatske kulture i nacije*: "Gospođe i gospodo, kada se ujutro probudim, čini mi se da je sredina osamdesetih godina prošloga stoljeća. Na trenutak me to raduje, jer se osjećam mlađim, ali ne traje dugo. Jer se danomice relativizira, pa i otvoreno izruguje svemu što je sveto hrvatskom čovjeku, jer se bagateliziraju stare hrvatske kulturne institucije, jer se prirodni hrvatski osjećaj proglašava nacionalizmom i jer se opet nasrće na posebnost hrvatskog jezika."

Da je Hitrec bio blag u svojoj usporedbi pokazali su događaji koji su uslijedili. Tako Milovan Šibl u "Hrvatskom listu" od 10. ožujka 2005. piše: "Da dotični intelektualci imaju pravo, pokazalo se već sljedećeg dana nakon skupa. Naše 'slavne' novine i televizije uglavnom su prešutjele događaj, a Izjavu sa skupa nisu objavile. Jedino je 'Vjesnik" manje-više profesionalno izvijestio sa skupa, dajući mu odgovarajuće mjesto i prostor u listu. No zbog toga je, čini se, odmah dobio po nosu i da bi se posipao pepelom, već drugog je dana bio prisiljen upregnuti sve svoje novinare, moralne Liliputance, da najtežim etiketama napadnu cijeli skup, a osobito gospodu predsjednika Matice hrvatske Igora Zidića i književnika Hrvoja Hitreca, koji su svojim razumnim i briljantnim izlaganjima bili najistaknutiji na skupu (...) Slijedećih dana, slični su tipovi i po drugim listovima stali bjesomučno napadati te naše akademike i književnike, ne libeći se proglašavati ih fašistima, nacionalistima, nereformiranom desnicom i slično. Sve je, dakle, izvedeno po starom, prokušanom komunističkom receptu i neodoljivo podsjeća na medijske pogrome nakon 'Hrvatskog proljeća'."

Koliko je Šiblova usporedba s vremenom nakon "Hrvatskog proljeća" doista pogodila u sam bit problema pokazuju i uništavanje skoro cijele naklade knjige Domagoja Margetića *Stipe Mesić – dosje izdaje / Neautorizirana biografija drugog hrvatskog predsjednika*. Na žalost, to je još jedna potvrda koliko je dobro pogođen naslov mog predgovora-recenzije koji je tiskan na početku knjige: *Knjiga o čovjeku po kome će se pamtiti najsramnije poglavlje hrvatske povijesti*.

Umiješanost hrvatskih tajnih službi u to samo potvrđuje kolika je vrijednost ove knjige. To je, u stvari, samo potvrda istinitosti onoga što je u njoj sadržano. Da nije tako ne bi bila opasna današnjem predsjedniku. Istina najviše boli. A svakim danom sve više i više ljudi u Hrvatskoj spoznaje tu istinu. To pokazuju rezultati glasovanja nekoliko posljednjih TV-emisija, na što ukazuje i general Markica Rebić u istom broju "Hrvatskog lista": "U tri televizijske ankete zaredom, podrška Gotovini, a protiv izručenja, stabilizirala se na devedeset posto. Europa rezolutno traži, a Hrvati ne daju Gotovinu."

Spomenimo samo emisiju "Nedjeljom u dva" u kojoj je gostovao Nenad Ivanković zbog karakterističnog pitanja: "Gotovina ili Europska unija" u kojoj je 31.761 glas dobio je general Gotovina, a 3064 Europska unija. Dakle 91 posto od tako velikog broja glasova opredijelio se za ponos i dostojanstvo nasuprot sramotnoj današnjoj politici. U stvari, poznato je da je u igri zvanoj "ucjena" najprljaviji ucjenjivač. Dakle, jasno je da su tu prljavu ulogu ucjenjivača, kao i

mnogo puta do sada kada je u pitanju Hrvatska, preuzeli svjetski moćnici. Naravno, u Hrvatskoj imamo i one kojima to nije jasno. Čovjek bi pomislio da to mogu biti samo ljudi izuzetno niskog nivoa inteligencije. Međutim jedan od takvih je Zvonko Maković, predsjednik Hrvatskog centra P.E.N.-a. Čovjek ne razumije da EU ucjenjuje Hrvatsku, samo ucijenjeni ne treba dati novac nego generala Gotovinu. Po njemu Gotovina ucjenjuje milijune svojih sunarodnjaka svojim kukavičlukom. "Duboko sumnjam u moralne kvalitete kukavica!" – poručuje nam Maković. Dakle, nisu ucjenjivači oni koji te očito ucjenjuju, nego onaj čijom te glavom ucjenjuju. Da je Hrvatska ucijenjena tako da mora dati novac, po Makoviću bi ucjenjivač bio – novac! Veće budalaštine doista teško je čuti. Očito je i to da si po Makoviću kukavica ako ne daš svoju glavu da bi makovići i slični bolje živjeli. Da im se nalogodavci ne bi naljutili. Koje li perverzije!

A ta uloga europskih ucjenjivača još je i prljavija kada se zna da se obično ucjenjuje netko tko je u životu nešto loše i napravio. Nas ucjenjuju s onim najvrjednijim što imamo. Očito su toga svjesni kada nam u stvari kažu nam da im mi svi skupa nismo vrijedni koliko naš general. A hrvatski narod im odgovara: "U pravu ste, ali još i više: naš general je vrjedniji od svih vas skupa – koliko god vas ima i koliko god ste bogati!"

Ova knjiga nas iznova podsjeća kako je uopće došlo do toga da je general Gotovina optužen. Optužen je za navodni zločinački pothvat, a glavni "dokaz" te optužnice je transkript koji je krivotvoren u uredima predsjednika Mesića i poslan u Haag. Ucjenjivači iz Haaga znaju za to, ali im ne smeta da i dalje optužuju generala i ucjenjuju Hrvatsku! Dapače, poznata je ona stravična rečenica Carle del Ponte Goranu Graniću da će tadašnjoj vladi ta optužnica politički odgovarati. A u toj optužnici je tzv. "Republika Srpska Krajina" proglašena državom, pa je Hrvatska koja je oslobađala svoj okupirani teritorij proglašena agresorom! A danas već doznajemo kako su tadašnje hrvatske vlasti nudili generalu Gotovini nagodbu da svoje navodne grijehe prebaci na Oca hrvatske države dr. Franju Tuđmana i velikog ratnog ministra Gojka Šuška, u zamjenu za nepodizanje optužnice.

Odbio je, kao što ju je odbio i Dario Kordić. Dariova supruga Venera o tome kaže ("Hrvatski list" od 23. prosinca 2004.): "Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'." Kako samo može biti ponosan narod kojemu pripada Dario Kordić? I Ante Gotovina. A kako strašno mogu zvučati ove riječi makovićima i sličnima, koji misle da ponosni mogu samo biti gazde kojima služe?

Da, Dario je odbio ponudu i dobio kaznu od 25 godina. Presuda je potvrđena, a u njoj mu je jedino dokazano da je Hrvat i to predsjednik HDZ-a BiH, koji se

usudio organizirati obranu svog naroda. U optužnici je glavna točka navodna agresija Hrvatske na BiH.

A tko je zaslužan za tu izmišljenu agresiju? Jasno je da i o tome svjedoči ova knjiga, jer je to knjiga o sadašnjem, predsjedniku. Poznato je da je on bio zaštićeni svjedok optužbe u procesu Blaškić, i da je na osnovu njegovog lažnog svjedočenja Hrvatska optužena za agresiju na BiH. Pa se ta optužba provlači kroz sve optužbe Hrvatima iz BiH. Naravno, još jedna osoba je sudjelovala u toj laži – Paddy Ashdown sa svojom salvetom. Ashdown u nedavnom intervjuu tjedniku "Nacional" od 18. siječnja 2004. pokazuje kako je lagao o toj salveti. Josip Jović u tekstu "Lažna lordova salveta" pokazuje kako je priča besmislena. Prvo, to je zbog vremena kada se susret Ashdown-Tuđman dogodio, a drugo, kaže Jović: "I sada dolazi onaj ključni dio razgovora gdje se ovaj britanski lord nedvojbeno pokazuje kao lažac. U nastavku, naime, veli: 'Onda smo razgovarali o toj liniji, zašto je Banja Luka s jedne, a Mostar s druge strane, gdje je tu Sarajevo i tako.' Zašto je to laž? Pa zato što takav razgovor o spomenutoj liniji naprosto nije bio moguć ako je ta karta s jelovnika doista u trenutku razgovora postojala, jer ta linija, onako kako ju je sam Ashdown dao objaviti, ostavlja i Banja Luku i Mostar na jednoj, zapadnoj strani te linije. Ili nije bilo karte ili razgovora ili, najvjerojatnije, ni jednog ni drugog."

Ashdown je za svoju laž nagrađen mjestom gubernatora BiH. Mesić je postao predsjednikom Hrvatske. I jedna i druga pozicija dobivene su zahvaljujući lažima koje su trebale potvrditi navodnu agresiju Hrvatske na BiH. To što je lord uhvaćen u laži, ili što je Mesić nebrojeno puta uhvaćen u lažima njima ništa ne znači. Nagrade su doista velike! Ali, veličina tih nagrada pokazuje koliko je svjetskim moćnicima bilo značajno lažno optužiti Hrvatsku. I to ne samo zato da bi prikrili svoje sudjelovanje u velikosrpskim zločinima i u Hrvatskoj i u BiH. Nego zato, što ne žele neovisnu Hrvatsku! Ali bitna je razlika u tome što je lord lagao u skladu s interesima svoje države! A postoji li dovoljno velika nagrada za izdaju domovine? Ne postoji. Zato se i uništava Margetićeva knjiga. Zato ga se i otme, zatvara i što sve ne.

U Margetićevoj knjizi su uglavnom već objavljivani tekstovi i dokumenti. Kolika je panika onog koji je tražio uništavanje takve knjige, koji je organizirao to priviđenje Göbbelsa u Hrvatskoj?

Nema dvojbe da je devedesetpostotno izjašnjavanje hrvatskog naroda za Gotovinu, a ne za EU, najviše uplašilo one koji sudjeluju u toj izdaji Hrvatske. Ne čudi što je na to odmah reagirao onaj na koga se odnosi Margetićeva knjiga. Obratio se javnosti: "Važno je da ne nasjednete na lažnu dilemu: ili Gotovina, ili Europska unija. Umirovljeni odbjegli general tu uopće nije važan. Njime se samo naprosto koriste oni koji se zbog njima znanih razloga boje Europe i svega što ona znači. Prava je dilema: ili Europska unija, ili povratak u izolaciju koji bi bio poguban. Moja je poruka građankama i građanima Hrvatske: ne nasjedajte protivnicima Europe i zagovornicima izolirane Hrvatske. Oduprite im se - u ime slobode i demokracije, u ime naše budućnosti, u ime one i onakve Hrvatske kakvu smo zajedno krenuli graditi i za kakvu su pali junaci Domovinskog rata."

Đurđica Lieb u "Glasu Koncila" od 13. ožujka 2005. u tekstu čiji naslov *Tjeskobe poniženoga naroda* puno govori, pišući o našoj Izjavi, ustvari pokazuje koliko je smiješno Mesićevo obraćanje javnosti:

"Komunistički mentalitet građen desetljećima, prenesen u stranke koje se jako malo razlikuju, ne može brzo iščeznuti. Pedeset hrvatskih pisaca, znanstvenika, među kojima brojni akademici, uputilo je i potpisalo svoju kritiku zbog politike brzog ulaska u EU, kojim bi se mogao ugroziti hrvatski identitet. Mogu se imati primjedbe na neke od točaka, ne slagati se s njima ili načinom obraćanja, ali iznenađuje broj napada, najčešće penovskih kolumnista (koji su g. 1994. potpisali Balkansku uniju), čija je razina ponižavajuća za bilo koje dnevne novine. Kolumnisti, koji su najčešće u nevladinim udrugama i međunarodnim organizacijama, iz svojih 'sloboda' brane sadašnju vlast. Zar nije jednostavnije sjesti za zajednički stol i zajednički se pobrinuti za dostojanstveni ulazak u Europsku uniju.

Potpisnici teksta, i Igor Zidić, predsjednik Matice hrvatske, i mons. dr. Mile Bogović i svi ostali nisu protiv EU, ali su protiv ponižavajućeg ulaska koji se Hrvatskoj pokušava nametnuti. Jer ono što Hrvatskoj nije potrebno jest podjela naroda i odbacivanje svih koji drugačije misle. Treba zauzeti dostojanstven stav prema brojnim napadima na Hrvatsku, pa i prosvjedovati kada npr. Denis MacShane, u Mađarskoj, u isti kontekst stavi Hrvatsku sa zločinima u Auschwitzu i Srebrenici.

Ostaje otvoreno pitanje zašto penovci, koji imaju slobodu puno veću nego političari, ne prosvjeduju protiv takvih izjava. Možda će svima onima kojima umjesto srca kucaju satovi dobro doći ponižena, pa i pobunjena masa jer će se skori neulazak u EU prelomiti na njihovim leđima, kao što se prelomio i rat, izostavljajući sebe kao krivce i ostajući u svojim 'dvorcima'. Zbog toga je velika odgovornost i na pedesetorici i ostalima koji osjećaju ponižavanje Hrvatske da mudro nastoje usmjeriti bijes i podijeljenost u dobrobit, a ne u tragediju."

Jasno je da Mesić ne osjeća ponižavanje Hrvatske. On u tom ponižavanju izravno sudjeluje! Zato i straši narod: "Bit ćete izolirani ako ne prihvatite biti sluge velikih". Uz to još moraju platiti "krvarinu", kako reče Igor Zidić. Mesiću "umirovljeni odbjegli general tu uopće nije važan". Ali nama jest! I mi poručujemo Gotovini ono isto što mu je poručio karizmatični svećenik Zlatko Sudac: "Generale, neka te Bog čuva i nemoj se predati Haaškom sudu!" Ni krvarina zvana Dario Kordić Mesiću sigurno uopće nije važna! Pa on je pomogao da ju platimo! Treba li nas to uopće čuditi kad se radi o predsjedniku čiji je očito nepotpun "dosje izdaje" tiskan u ovako velikoj knjizi? I to u vrijeme kada Papa u svojim djelima zapisuje da Poljska, Slovačka i Hrvatska mogu pomoći EU, kako nas upozorava Đurđica Lieb u spomenutom tekstu, a nešto slično ustvrdio je i francuski vojni biskup rekavši ("Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.) da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. A da je to doista tako sve više postaju svjesni i sami Hrvati. Zahvaljujući Antu Gotovini. Ponosni Hrvati su i najveća opasnost za one koji izdaju takav narod. Ako ih se ponižene primi EU, nema opasnosti za izdajice! I zato imamo to priviđenje Göbbelsa u Hrvatskoj.

Govor na predstavljanju knjige *Stipe Mesić – dosje izdaje*,
11. ožujka 2005.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE *TUĐMANOVE TRI SEKUNDE*

Prije svega dozvolite mi da najprije pozdravim članove obitelji Tuđman kao i sve nazočne što ste svojim dolaskom uveličali ovo predstavljanje.

Iako ste čuli večeras puno toga o Ocu hrvatske države akademiku Franji Tuđmanu, dozvolite mi da i ja kažem par riječi. Počet ću s jednim citatom iz knjige (str. 150):

"Dr. Franjo Tuđman je jedinstvena pojava u svjetskoj povijesti. Stvoriti državu jednog malobrojnog naroda unatoč protivljenju svjetskih moćnika je nešto doista posebno. Cijeli njegov život je bio takav da je to omogućio. Borba na strani pobjednika u Drugom svjetskom ratu, najmlađi general u JNA koji se isticao proučavanjem općenarodne obrane, izuzetan znanstveni rad u povijesti, direktorovanje u povijesnom institutu, zatvor, povezivanje s tzv. hrvatskom neprijateljskom emigracijom, stvaranje HDZ-a, stvaranje države, pobjeda u Domovinskom ratu to je jedno jedinstveno djelo u kome je svaka karika bila nužna u ostvarenju cilja: neovisne države hrvatskog naroda!"

A da je to doista tako možemo se uvjeriti, naprimjer, čitajući najnoviju knjigu akademika Jelčića *100 krvavih godina - XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti.* Jelčić taj svoj pogled na XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti počinje s 1902. godinom kada je "Srpski književni glasnik" objavio članak Nikole Stojanovića pod naslovom *Srbi i Hrvati,* u kome se izjavljuje, da mi Hrvati nismo narod i da nema nikakva razloga za naše postojanje i da smo na putu da postanemo Srbi. Svi vjerojatno znamo za njegovu poruku 'do istrage naše ili vaše'. Tekst s oduševljenjem prenose hrvatski Srbi u zagrebačkom "Srbobranu", što rezultira demonstracijama u Zagrebu. Hrvati brzo zaboravljaju što Srbi žele, pa već 1906. imamo Hrvatsko-srpsku koaliciju, u kojoj uskoro prvi čovjek postaje Srbin – Svetozar Pribičević, da bi novu državu stvarao Jugoslavenski odbor u kome je bio i onaj isti Nikola Stojanović, koji nam je 1902. poručio da će od nas napraviti Srbe. Jelčić to naše ponašanje komentara na str. 54.: "Ni ovce nisu tako glupe da bi u svoj obor pozvale vuka!"

Strašna usporedba s ovcama – na našu štetu. Ali s takvim narodom dr. Franjo Tuđman stvara hrvatsku državu. A to nitko nije uradio u povijesti. I zato je Tuđman izniman!

Ali, što se događa? Otprilike onoliko godina poslije *Oluje*, koliko je prošlo poslije "Srbobrana" do stvaranja Hrvatsko-srpske koalicije, Hrvati opet sve zaboravljaju i dovode na vlast one koji nisu željeli državu. Koji nisu željeli slobodu svom narodu.

Znamo kako od tada prolaze i obitelj Tuđman, i hrvatski branitelji, generali. Meni se čini da je najstrašnije, čak strašnije i od zločina zvanog "Haag", to što se čini s ratnim ministrom obrane, s Gojkom Šuškom. Žele ga izbrisati iz naših sjećanja. Kad izbrišu njega, moći će izbrisati i Tuđmana i hrvatsku državu, a time i svaku pomisao na slobodu hrvatskog naroda! Primijetit ću ovdje da naslov ove knjige ima veze s Šuškom. Naime moto knjige su vizionarske riječi koje je Bruno

Bušić rekao jednom prijatelju: "Upamti jednu stvar: Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde, taj će napraviti Hrvatsku". A te riječi su uzete iz sjajne knjige gđe Dunje Ujević o ministru Šušku.

Omraziti hrvatskom narodu svaku pomisao na slobodu bio je i razlog zašto je za predsjednika trebalo birati čovjeka koji je dragovoljno, na stranom sudu, svjedočio protiv hrvatskog generala, lažno optužujući svoju državu za agresiju na BiH. Ima li naroda koji bi takvoga umjesto u zatvor birao za predsjednika? Pa valjda ni ovce nisu tako glupe. Da, "ni ovce nisu tako glupe da bi u obor pozvale vuka".

Kako je onda uopće moguće tako nešto? Pa ono što je Tuđman sebi postavio za cilj poznato je u povijesti. Opisano je u Bibliji. Naša obećana zemlja bila je hrvatska država. Imali smo i vođu. Bog nam je pomagao i još pomaže – sjetimo se papine poruke o slobodi sa zadnjeg pohoda Hrvatskoj. Ali nismo imali 40 godina. I možda što je važnije – nismo imali 40 godina u pustinji. Nismo imali "pustinju", što će reći – nismo bili izolirani od utjecaja sa strane. Tako su potporu, sa strane, imale naše izdajice kojih, kako Matoš reče, Hrvati imaju više nego zajedno svi ostali narodi u Europi. Takvu potporu imaju sa strane i mediji u Hrvatskoj koji su ili u vlasništvu ili rade za svjetske globalizatore na način koji je opisan još u *Protokolima sionskih mudraca*, kako to izvrsno primjećuje Josip Jović u svojoj knjizi *Život po protokolima.* Naime, države se osvajaju kreditima koje daju državama koje treba osvojiti i osvajanjem medija u tim državama!

Franjo Tuđman je pokrenuo narod i mnoge otrgnuo od sindroma "biti gluplji i od ovce". Izgleda kako su ovi izbori idealni da vidimo koliki dio naroda je još pod utjecajem tog sindroma.

Ako našem narodu za ostvarenje samosvijesti, bez koje ne možeš ni biti slobodan, bude trebalo manje od 40 godina, i pored toga što nema elementa "pustinje", to je samo zato što smo imali takvog vođu kakav je bio Franjo Tuđman. A on je, ne zaboravimo, imao povjerenje u ovaj narod. A kako mu je Biblija bila inspiracija u njegovu radu, malo je vjerojatno da ni sam nije bio svjestan da nema potrebnih 40 godina, a pogotovu toga da nema "pustinju". Zato je i govorio da stalno vodimo računa da živimo u tom i takvom svijetu. U svijetu koji govori o ljudskim pravima, a ljudima pa i cijelim narodima osporavaju ono najvažnije pravo, ono ljudsko pravo koje nema cijenu – slobodu! Tuđman je i o tome vodio računa, uvijek misleći o interesima svoga naroda!

Iz njegovih izjava može se dokučiti kako je znao da nema potrebnih 40 godina, i da nas je zato stalno upozoravao da neovisnost države i naša sloboda ovise samo o nama. Tuđman je bio uzor svim malobrojnim narodima koji žele slobodu, a kojima je globalizacija namijenila nestanak. Na nama je time još veća odgovornost da dovršimo ono što nam je on omogućio. Da, na nama, na cijelom narodu, ostaje da taj posao obavimo i da dokažemo da smo zaslužili to što nam je on bio vođa. Je li Sveti Otac osjetio da posustajemo u tome, pa je baš zato svoj 100-ti posjet imao u Hrvatskoj s porukom o vrijednosti slobode?

GOVOR NA ČETVRTOM OPĆEM SABORU

Prije nekoliko dana predsjednik Hrvatskog bloka dr. Ivić Pašalić bio je gost u emisiji "Opasne veze". Tvrdnja, koju je on zastupao, kako nema razlike između politike Sanadera i Račana dobila je tročetvrtinsku potporu gledateljstva. Radi se o nečemu što on i Hrvatski blok tvrde od samog nastanka naše stranke. Iste večeri sam nastupio na Hvidrinoj tribini u prepunoj dvorani Europskog doma i postavio slično pitanje, ono isto koje sam postavio nedavno na Otvorenoj konvenciji Zajednice udruga hrvatskih ratnih vojnih invalida iz Domovinskog rata Bosansko-posavske županije ovdje u Slavonskom brodu: *Ima li razlike između Sanadera i Mesića?* I u Brodu i u Zagrebu odgovor je bio isti: NEMA!

U stvari to pitanje je naslov moga članka o generalu Gotovini objavljenog u "Fokusu" od 18. srpnja 2003. Tada je redakcija uz tekst stavila napomenu: Iz Hrvatskog bloka. Ono što je danas toliko očito tada je bilo samo tvrdnja Hrvatskog bloka. Odgovor na taj upit bio je dan već u podnaslovu: *Mesić je uzor Sanaderu!* Predsjedniku HDZ-a već tada uzor nije bio osnivač HDZ-a dr. Franjo Tuđman. Uzor mu je bio čovjek koji je lažno svjedočio protiv svoje države na sramotnom haaškom sudištu, koji im je slao na tisuće tajnih dokumenata, a onaj najpoznatiji Brijunski je očito i falsificiran poslan iz njegova ureda. Današnjem predsjedniku vlade uzor je čovjek kojega mnogi smatraju veleizdajnikom, ili u blažoj varijanti - kao u najnovijem "Hrvatskom slovu" – krivokletnikom.

A tko su uzori nama? Naravno, prije svih Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman. Njemu uz bok je veliki ministar obrane Gojko Šušak. Tu je i general Gotovina, ali tu mora biti i jedan član Hrvatskog bloka – Dario Kordić!

Dunja Ujević u knjizi "Ministar obrane – jedno sjećanje na Gojka Šuška" (str. 170) piše:

"Rata u Laštvanskoj dolini još nije ni bilo kada je Venera tog dana prolazila cestom po kojoj se događa sve što se tamo uopće događa. Hodala je polako. Baš je nekako bila bezbrižna. A onda je ugledala konvoj. Golemi konvoj JNA, neke ljude, Darija u bijeloj majici i svog plavoga fiću kojega je njen Dario ostavio nasred ceste! (...) Oficir je urlao na Darija da 'neće njega balavac zaustaviti'. Kordić mu je uzvratio da dobro, kako hoće! 'Pucat će na vas', rekao mu je.

To iz čega bi oni bili 'pucali' na njih, bila su fingirana mitraljeska gnijezda. Ali konvoj koji je vozio oružje Srbima u Hrvatsku je zaustavljen, zaustavio ga je Kordić, i UNPROFOR je proglasio da je on *najmoćniji čovjek* srednje Bosne. Pa, kad je uspio zaustaviti konvoj!"

Dariju su nedavno u Haagu potvrdili kaznu od 25 godina robije. A dokazali su mu jedino da je bio predsjednik HDZ-a BiH.

Sjetimo se da je Tadeusz Mazowietski, specijalni izaslanik E.Z. i U.N. o stanju ljudskih prava na području bivše Jugoslavije, koji je proveo dvije godine i 11 mjeseci na teritoriju Bosne i Hercegovine, ali i na području Hrvatske, Makedonije i Srbije, poštujući vlastita moralna načela, dao 27. srpnja 1995. godine ostavku, sa objašnjenjem da to čini zbog nedjelotvornosti UNPROFOR-a i licemjerja međunarodne zajednice. U pismu Predsjedniku Komisije UN za ljudska prava

Mazowietski optužuje UN zato što su dopustili pad Srebrenice i Žepe i traži "da se ustanovi pravi značaj tih zločina i odgovornost Europe i nesposobnosti međunarodne zajednice, zato što ih nisu spriječili..."

Nije bilo ni za očekivati da će ga poslušati. Umjesto njihove odgovornosti odgovarao je Dario Kordić. Odgovarao je jer je najzaslužniji što njegova enklava nije pala i zato je danas u zatvoru. Na to je upozoravao ministar obrane Gojko Šušak još u vrijeme kada je osnovan Sud u Haagu. Šušak je još tada tvrdio da će taj sud suditi onim Hrvatima koji su sačuvali hrvatske enklave u srednjoj Bosni.

Naravno, nije Mazowietski jedini moralan čovjek među dužnosnicima UN-a. Znamo da je iz istih razloga njih preko tridesetak otišlo i iz Tužiteljstva Suda u Haagu. Spomenimo ovdje i veleposlanika Misije OESS-a u Mostaru Daniela H. Simpsona Njemu je povodom razbojničkog upada u Hercegovačku banku mostarski biskup Ratko Perić uputio pismo u ožujku 2001. u kome osuđuje međunarodnu zajednicu. Veleposlanik Simpson na to biskupovo pismo odgovorio je tek 2. srpnja 2001. godine i to stoga što je 'bio u ugovornom odnosu' pa u pismu biskupu Periću iznosi što doista misli o provali u Hercegovačku banku. Simpson piše biskupu da je potez međunarodne zajednice s upadom u Hercegovačku banku zastrašujući iz tri razloga i navodi te razloge.

Naravno nisu u zatvoru oni koji su "kao kakvi Al Caponei" – kako kaže biskup – upali i opljačkali Hercegovačku banku već Ante Jelavić koji je već više od godine dana u zatvoru. Njemu su dokazali, osim toga da je bio predsjednik HDZ-a BiH, još i to da je "navodno bliski suradnik katoličkog biskupa u Mostaru".[8] Očito je i biskup zločinac kada ga svjetski moćnici podsjećaju na ono na što ga jedino i mogu podsjetiti oni koji razbojnički pljačkaju banke – na Al Caponea!

Na žalost malo je moralnih ljudi kao što su Mazowietski ili Simpson među onima koji danas vladaju ovim svijetom u kome su izokrenute sve vrijednosti. Mnogi od njih sprovode interese vlastitih država. Za razliku od post-tuđmanovskih vlasti u Hrvatskoj koji gledaju samo svoje interese, a ne interese naroda koji ih je izabrao. Spremne su poniziti svoj narod samo da bi se dodvorili svjetskim moćnicima, kojima trebaju poniženi Hrvati i zato da bi prikriti svoje sudjelovanje u fašističkoj velikosrpskoj agresiji i na Hrvatsku i na BiH. Hrvatske post-tuđmanovske vlasti, protivno Ustavu, prihvaćaju i postupaju po optužnicama ("identificirati, otkriti, uhititi i transferirati") u kojima je legitimno oslobađanje okupiranih područja svoje države proglašeno "zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije".

Ponosni smo što među takvima nema članova Hrvatskog bloka. Nama, a vjerujem i ogromnoj većini hrvatskoga naroda, važne su istinske vrijednosti. Zar devedesetpostotna podrška Anti Gotovini ne pokazuje to? Naš narod još uvijek zna što su istinski uzori.

Koliko smo samo ponosni kada znamo kako je naš Dario reagirao na ponuđenu izdaju. Venera o tome kaže ("Hrvatski list" od 23. prosinca 2004.) "da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i

[8] Dr. Hrvoje Kačić, Da li je prihvatljivo vojno redarstvenu operaciju "oluja" kvalificirati zločinačkim pothvatom? – Nacrt.

Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi, kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'."

Sličnu besramnu ponudu odbacio je i general Gotovina. Zato ću i ovdje ponoviti ono što sam rekao na Otvorenoj konvenciji u Slavonskom Brodu i na Tribini Hvidre u Zagrebu: "Gotovina i Kordić, jednako kao što je to prije pola stoljeća učinio kardinal Stepinac, odbacili su ponuđenu izdaju za spas vlastite glave. Zato i ne čudi što je Gotovini poručio upravo karizmatični svećenik Zlatko Sudac: 'Dragi prijatelju, neka te Bog čuva i nikad se nemoj predati!' Oni koji se ograđuju od ove izjave ograđuju se od Stepinca, ograđuju se od ponosa, časti i dostojanstva hrvatskog naroda!"

A Dariju poručujemo i sa ovoga Sabora da se ponosimo s njime, da se ponosimo što je član Hrvatskog bloka!

Slavonski Brod, 16. travnja 2005.

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI PRIJEPORI, ZAGREB, 2006.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE ANDRIJA MATIJAŠ – PAUK ... DA SE NE ZABORAVI

Knjiga gđe Nade Matijaš ANDRIJA MATIJAŠ – PAUK ... DA SE NE ZABORAVI doista je posebna knjiga. To je knjiga koja nas vraća deset godina unazad i kojom nam autorica želi "darivati trenutak povratka, sjećanje na 12.listopada 1995.godine", kada smo njenog supruga Andriju Matijaša Pauka ispratili na vječni počinak. Podsjećajući nas na to kako smo tada doživjeli njegovu smrt, podsjeća nas i na to kako smo doživljavali Hrvatski domovinski rat. Kako smo doživljavali tek izborenu slobodu.

A doista je neobično to da nas gđa Matijaš deset godina poslije izborene slobode treba ponovo podsjećati na njenu vrijednost: "O slobodi se uvijek posvuda govori, slobodu svi žele, za slobodu ljudi daju svoj život. Sloboda je čovjekovo dostojanstvo, njegova čast. Slobodna domovina jedini je prostor u kojem se smije biti ono što jesmo, u kojoj smo zaštićeni, u kojoj možemo slobodno birati vlast, u kojoj bez prisile možemo odlučivati o svom životu, u kojoj možemo vidjeti u temelje ugrađena djela naših djedova i pradjedova i u kojoj možemo dalje ugrađivati plodove našega znanja, kreativnosti, rada i sav naš društveni, materijalni i duhovni boljitak." Ali, zar i Sveti otac Ivan Pavao II. nas nije u Dubrovniku podsjetio na vrijednost slobode?

Zašto? Gđa Matijaš nam i odgovara: "Deset godina nakon rata šutnja. Zar 'nitko' nije ginuo za domovinu, zar grobovi naših najmilijih nisu dovoljni, zar naše suze nikoga ne diraju, zar krv naših bojovnika nije vrijedna spominjanja? Bar u našim pobjedama? Zar se mora 'moliti' da bismo se sjećali svojih heroja? Oni koji nisu osjetili 'miris' smrti i stradanja, ne mogu se ni sjećati. Oni nisu dostojni pisati

o Domovinskom ratu jer ne znaju što bi pisali!? Zar da nam povijest piše netko drugi, kao u ne tako davnoj prošlosti? Zar da naša djeca uče iz čitanki pisanih perom onih koji nisu ginuli za domovinu? Zar se srame svojih poginulih, zar će heroje osuditi što su stvarali neovisnu, suverenu i samostalnu Hrvatsku?"

Da, živimo u vremenu u kojemu su sve vrijednosti izokrenute.

U Hrvatskom domovinskom ratu oživotvorila se biblijska priča o pobjedi Davida nad Golijatom – svijet je slavio Davida. A kakav je bio David najbolje i govori priča o Andriji Matijašu Pauku. Gospođa Matijaš nije željela puno pisati o svom suprugu. Zato ćemo ovdje ispričati tu priču uglavnom koristeći jedan od rijetkih tekstova o ovom junaku Hrvatskog domovinskog rata, onaj Marinka Marinovića («Hrvatsko Slovo», 21. srpnja 2000.). Marinović je general-bojnika Andriju Matijaša Pauka upoznao u jesen 1993. u vodičkom zaleđu, na putu prema selu Putičanje, gdje se sa svojim oklopnjacima (već tada!) pripremao za oslobađanje Knina. Te ratne 1993. godine Matijaš je u svom dnevniku zapisao: "Četnicima poručujemo: «KAD KRENEMO, GORIT ĆE NEBO I ZEMLJA»." Marinović je ovako opisao Matijaša: "Visok, suhonjav, kratka brka, oka sokolova, mišića napetih kao struna, asket, športaš od glave do pete, snažna i svestrana osoba, neupitnih moralnih načela, nadasve častan i odgovoran, neustrašiv, trogirski izdanak najslavnijih hrvatskih muževa, za života već legenda Domovinskoga rata... Znao je sve o tenku. Od gusjenice do ciljnika. Sva dobra i slaba svojstva, a upotrebljavao ga je kao nitko do tada. U boju je ulijevao povjerenje. Imao je savršen osjećaj za bitku. Otvoren i čist kao more ispred Trogira. Resila ga ljubav prema hrvatskom narodu." Slično o njemu piše Milan Buškain («Slobodna Dalmacija», listopad 1995.): "Tih, skroman, samoprijegoran, nenametljiv, inteligentan i hrabar, kao zapovjednik oklopa u splitskoj Četvrtoj brigadi, Andrija je bio jedan od najsposobnijih zapovjednika Hrvatske vojske. Kao čovjek i suborac ostat će uzorom vojnicima i časnicima Hrvatske vojske."

Već 1990. godine "ilegalno" je sudjelovao u stvaranju domovinske vojske, da bi u ljeto 1991., kad je započela agresija na Hrvatsku, zajedno s brojnim hrvatskim sinovima u obranu domovine stao je i Andrija Matijaš. 25. kolovoza 1991. pristupio je Zboru narodne garde na Banovini, gdje je imao i prvo ratno krštenje, da bi zatim došao u 4. gardijsku brigadu i odmah biva upućen na drniško-sinjsku bojišnicu, otkud se s 2. samostalnom mehaniziranom satnijom zaputio na Južno bojište, prema Dubrovniku.

U dubrovačkom zaleđu ističe se u bitkama za Zaplatnik, Uskoplje i Ivanjicu. Matijaš je starom željezničkom prugom za Trebinje srbočetnicima iza leđa provukao naša tri tenka, koje su oni nazvali 'ustaški leopardi', žestoko napao, izravno iz pokreta, na pravcu Osojnik-Vukovići-Zaplatnik-Orah i razbio neprijateljsko topništvo, što je u šahu držalo Dubrovnik, razbio glavninu neprijateljskih snaga te tako, ispod bedema hrvatske Atene stvorio uvjete za oslobođenje te crte bojišnice.

Andrija Matijaš Pauk sudjeluje i u obrani donjeg Poneretvlja, a nedugo zatim sudjeluje i u operaciji "Maslenica" (21. siječnja 1993.), gdje je, nadirući iz pravca Zelenoga Hrasta, probio neprijateljske crte obrane kod Islama Latinskoga. U glasovitoj tenkovskoj bici za Kašić, nedaleko od crkvice Svetoga Ilije, Matijaš je

sa svojim momcima porazio i dotukao neprijatelja. Tom je prigodom veliki broj neprijateljskih oklopnih grdosija, preciznom i ubitačnom vatrom bio spaljen, pa su te grdosije hrvatski gardisti kasnije nazvali "Paukovi spomenici".

A i priča o Matijaševom ranjavanju pokazuje o kakvom se izuzetnom čovjeku i ratniku radi, pa ćemo je ovdje iznijeti u cijelosti. Ranjen je 1. veljače 1993. u akciji "Maslenica" tri puta u istom danu i to prvi put u 12.00 sati, potom u 16.00 i na kraju u 17.00 sati kada je granata pala na samo nekoliko metara od njega. Tom prigodom je bio ranjen na 12 mjesta po cijelom tijelu. Tijekom rečenog borbenog djelovanja, navodeći tenkovsku vatru na neprijatelja s krova jedne kuće, ista je bila pogođena neprijateljskom granatom, pa su ga srušeni betonski zidovi doslovce "izubijali". U sanitetu zadarske bolnice ostao je samo toliko dok su mu liječnici sanirali rane i povrede, dan i pol, da bi se na posuđenim štakama vratio na bojište pomoći svojim momcima.

Vrativši se svojim suborcima, s 4. gardijskom brigadom stiže u vodičko zaleđe, gdje 1. listopada 1993. uze obnašati dužnost načelnika oklopa koja ubrzo posta udarnom snagom ne samo 4. gardijske brigade, već i cjelokupnoga sastava Hrvatske vojske, što je jasno kada se zna značenje 4. gardijske brigade u Hrvatskoj vojsci. To je na sebi svojstveni način opisao i veliki Ministar obrane Gojko Šušak (nitko nije znao tako puno reći s tako malo riječi kao on) na Dračevcu 28. travnja 1995.: "Da, Hrvatska vojska ima sedam gardijskih brigada, sve i dobro ustrojene i dobro opremljene. Ima jedna koja je udarna a to je Četvrta." Na dužnosti načelnika oklopa Matijaš je ostao sve do 1. listopada 1994. kada je preuzeo dužnost načelnika stožera brigade, a nakon ranjavanja zapovjednika, postade vršitelj dužnosti zapovjednika. Pripremajući brigadu za "Oluju", povede je kroz niz bojeva i pobjeda: "Zima 94", "Skok 1", "Skok 2", "Ljeto 95".

Marinović dalje piše: "Andriju Matijaša Pauka iznova sam susreo u proljeće 1995., neposredno pred boj "Skok 2". Vojnički kratko objasnio je hrvatskim časnicima položaj hrvatskih snaga u odnosu na neprijateljske, značenje predstojećih zadaća te ovladavanje zadanim crtama bojišnice. Nekoliko dana kasnije 4. brigada predvođena Andrijom Matijašem Paukom, poput klina zabit će se u neprijatelja. Oslobođeno je tako šire područje u zaleđu Knina, sjeverni obronci Dinare, te sam vrh Dinare, s kojeg će se poput vjetra sjuriti, skupa sa 7. gardijskom brigadom u prijestolnicu hrvatskih kraljeva - grad Knin.".

Nakon veličanstvene "Oluje", Hrvatska vojska nastavit će svoj daljnji pobjednički hod u operacijama "Maestral" i "Južni potez" u kojima će 4. gardijska brigada i Andrija Matijaš Pauk obaviti najteži dio posla.

Ne možemo se ne složiti s g. Marinovićem kada o tim danima piše: "Bili su to zasigurno jedni od najslavnijih dana u višestoljetnoj hrvatskoj ratnoj prošlosti. Hrvatski ratnik bio je opet onaj stari bojovnik dostojan ponosa i časti junačkih pređa koji su u bojevima razbijali Saracene, Bugare, Mađare, Mlečane, Turke ... Veliki bojovnici žive i umiru ratnički. Tako je živio i umro general bojnik Andrija Matijaš Pauk. Poginuo je on u nezadrživom napadu svojih oklopnika, 9. listopada 1995. g. prvog dana operacije "Južni potez" (…) Pao je hrvatski ratnik, general-bojnik Andrija Matijaš Pauk, okružen učenicima i suborcima, prekinuvši tako svoj

junački hod, ostavljajući iza sebe punu mrežu "paukovih" pobjeda: Dubrovnik, Poneretlje, "Maslenica", "Zima 94", "Skok 1", "Skok 2", "Ljeto 95", "Oluja", "Maestral". Oslobodio je Pauk sa svojim suborcima brojne gradove, zaposjeo gorske visove, pregazio rijeke, te naposljetku u zidove hrvatske države uzidao samoga sebe, ostajući vječno ležati na krvavom polju hrvatske povijesti. Suborci su znali kako je njihov general otišao da bi ostao. Ostao zasvagda u hrvatskim srcima."

Andrija Matijaš Pauk je vjerojatno s Josipom Jovićem, Blagom Zadrom, Damirom Tomljanovićem-Gavranom, Predragom Matanovićem, Rudolfom Perišinom i još s mnogim poginulim braniteljima diljem domovine najpoznatiji poginuli hrvatski bojovnik junak Hrvatskog domovinskog rata. Josip Jović je bio prva žrtva srbočetničke agresije, a Pauk je posljednji poginuli bojovnik iz Četvrte gardijske brigade i časnik s najvišim činom među svim poginulim hrvatskim bojovnicima. On je u stvari tako pokazao svijetu kakva je Hrvatska vojska u kojoj časnici s tako visokim pozicijama vode u boj svoje bojovnike s poklikom "Za mnom".

I ne samo tako. Ovu knjigu gđa Matijaš je napisala da nas podsjeti na slavne dane Hrvatske vojske i, posebno njene i Paukove 4. gardijske brigade. A ova brigade jest nešto posebno. Slično ministru Šušku o 4. gardijskoj brigade govori i general pukovnik Ante Gotovina: "Cilj koji smo postavili bio je jasan, putovi do njegovog ostvarivanja bili su teški, ali dostižni. Tragali smo smjerom posebnosti i izgradili smo postrojbu, 4.gardijsku brigadu, koja u razmjerima Hrvatske vojske ima originalan i visoko profesionalan odnos prema sebi i prema zadaćama."

I doista "4. gardijska brigada "Pauci" izrasla je, na putu ka konačnom oslobađanju Domovine, u legendu.

Kada se u Hrvatskoj 2000. godine počela provoditi "kriminalizacija Domovinskog rata", upravo se u Splitu javio najžešći otpor. Tako je u Splitu formiran Stožer za obranu digniteta Domovinskog rata na čelu s pukovnikom Mirkom Čondićem. Zahvaljujući njima i nekim udrugama, npr. HVIDR-i, kriminalizacija Domovinskog rata nije uspjela do današnjih dana.

Ima li pravo pitati se gđa Matijaš bi li danas i njen suprug, da je preživio rat, umjesto junaka po kome se naziva 4. gardijska brigada, vojarna u Kninu i mnogo drugih ustanova, društava i sl., bio danas proglašen ratnim zločincem? Kao što veličanstvu hrvatsku pobjedu – vojno-redarstvenu akciju "Oluju" u kojoj David pobjeđuje Golijata, proglašavaju zločinačkim pothvatom. Bi li proglasili zločincem i čovjeka za koga je vojni kapelan fra Ignacije Vugdelija rekao da je "bio hrvatski hrast, a kad hrast padne sva se zemlja trese, kao i sve duše na ovoj zemlji koju je volio i za koju je poginuo"? Čovjeka koji je za života postao legenda, a legende žive vječno, kako je rekao general-bojnik Damir Krstičević. Čovjeka za koga je profesor dr. Drago Šimundža rekao: "Matijaš je volio život kao najveću vrednotu, ali ga je položio na oltar domovine za još veću vrednotu i ideale – za slobodu svoje države. Razapeo se na križ da njegova domovina i narod ne bi bili razapeti u budućnosti. Ostao je vjeran tradiciji i vjeri koje su mu usadili obitelj, njegova savjest i svijest."

Stoga je sveta dužnost obitelji hrvatskih branitelja koji su položili život na Oltar domovine, branitelja koji su dio sebe ugradili u temelje ljubljene nam Hrvatske kao i svih sudionika Domovinskog rata spriječiti one koji žele kriminalizirati Hrvatski domovinski rat i koji sprovode negaciju biblijske priče o Davidu i Golijatu. A knjiga Nade Matijaš nam treba pomoći u tome.

J. Pečarić, Predgovor knjige Nade Matijaš ANDRIJA MATIJAŠ – PAUK ... DA SE NE ZABORAVI

NEODRŽANI GOVOR AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA U SPLITU 11. PROSINCA 2005.

Oprostite mi, ali moram na početku iskazati svoj ponos što su oni koji su najzaslužniji što imamo svoju državu - hrvatski branitelji - pozvali mene hrvatskog akademika da govorim na ovom veličanstvenom skupu potpore najslavnijem hrvatskom generalu i vojskovođi Anti Gotovini.

Lisice na njegovim rukama lisice su na rukama svih Hrvata. To su lisice na ponosu i dostojanstvu hrvatskog naroda! Mnogi se i danas pitaju: Kako je to moguće? Kako je moguće hapsiti i osuđivati one koji su davali svoje živote za slobodu svoga naroda i svoje domovine jer takvi su oduvijek bili najviše poštovani. Svugdje, i to ne samo u svom narodu. Na primjer, zapovjednik NATO-a, general Clarke, rekao je u Zagrebu 1998., dakle iste godine kada su se u Haagu počeli interesirati za generala Gotovinu: "Znate, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general-pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Zato je reakcija Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana na zahtjev iz Haaga u svezi s generalom Gotovinom bila reakcija vođe jednog ponosnog i dostojanstvenog naroda: Vlada tada traži od Vijeća sigurnosti da odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti dvjema rezolucijama proglasilo legitimnima, dopuštenima i oslobodilačkima, tj. može li se dogoditi presedan da jedna oslobodilačka akcija i njezina oslobodilačka vojska odgovaraju za oslobađanje okupiranog dijela svoje zemlje! Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran.

Tuđman - najveći državnik s kraja dvadesetog stoljeća - morao je poučiti Vijeće sigurnosti u nečemu što je tako očito. Problem je u tome što Hrvatski domovinski rat nije samo velikosrpska agresija, nego su u toj agresiji i izravno i neizravno sudjelovale i najmoćnije države tzv. demokratskoga svijeta.

Izgubivši rat protiv Hrvatske vojske, svjetski su se moćnici okrenuli onomu o čemu je davno pisao kineski filozof i pisac Sun Tsu:

"Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu (...) Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje (...) Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate."

A ljudi koje je Sun Tsu opisao kao najniže i najodvratnije ima u Hrvatskoj puno. Na to su nas upozoravali i Šenoa i Matoš i Šegedin i Tuđman.

"Trećejanuarska" vlast pokrenula je tzv. detuđmanizaciju, tj. obračun s Tuđmanovim djelom koje je "milenijska sreća Hrvata", kako reče akademik Novak. Počinje obračun sa svime što je hrvatsko, a u prvom redu s onim najvrjednijim – s ljudima koji su uz Tuđmana najzaslužniji što imamo Hrvatsku: hrvatskim braniteljima i ratnim ministrom Gojkom Šuškom.

Ta vlast omogućuje podizanje optužnice protiv generala Gotovine, optužnice koju su zajedno sastavili predstavnici poraženih strana u vojnom dijelu Domovinskog rata: Carla del Ponte u ime poraženih svjetskih moćnika i Savo Štrbac u ime poražene velikosrpske soldateske. Vijeće sigurnosti, koje je svojim embargom na uvoz oružja, tj. oduzimanjem prava hrvatskomu narodu na samoobranu, sve to oduševljeno pozdravlja izjednačujući heroja obrambenog rata s onima koji su vršili genocid u BiH, a koje su svjetski moćnici nagradili dajući im državu u državi. Ali detuđmanizacija, a time i slanje hrvatskih generala u Haag, nije mogla uspjeti sve dok je državotvorni dio hrvatskoga naroda bio jedinstven. Svjetskim moćnicima bila je prijeko potrebna detuđmanizacija HDZ-a.

I stvoren je današnji HDZ. Pitam Vas:

"Ima li razlike između Sanadera i Mesića?"

U stvari to je naslov moga teksta objavljenog u srpnju 2003., dakle prije dolaska ovog HDZ-a na vlast. Moj odgovor dan je u podnaslovu:

"Mesić je uzor Sanaderu!"

Tek takav podoban HDZ mogao je po svjetskim moćnicima doći na vlast. I to sam predvidio rečenicom:

"Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu!"

Ono što nije mogao sluga Račan, mogao je bolji sluga – Sanader. Sanaderova vlast izravno sudjeluje u hvatanju generala Gotovine. Izravno sudjeluje u stavljanju lisaca na ponos i na dostojanstvo našega naroda.

A lisice na rukama našega generala Gotovine označile su ulazak u posljednju fazu Domovinskoga rata.

Sadašnje vlasti nam kažu kako im trebamo dati povjerenje jer znaju što treba činiti da bi se obranila istina o Domovinskom ratu i kako na tome već rade.

Crkva u Hrvata im – koliko čujemo - vjeruje.

Možemo li i mi, a da ne zatražimo odgovore na neka jednostavna pitanja?

Zašto je obnovljeno suđenje u Lori s obrazloženjem kako nije bilo omogućeno srpskim ratnim zločincima da svjedoče protiv hrvatskih branitelja?

Zašto hrvatska vlast protuzakonito hapsi hrvatskoga novinara Josipa Jovića, a Sanader protestira kada Sud donosi pravovaljanu presudu ideologu jugoslavenstva zbog kleveta, a koji pritom javno izjavljuje da neće poštovati odluke hrvatskoga suda i time se otvoreno ruga hrvatskoj državi?

Zašto se sudi u Haagu hrvatskim novinarima?

Zašto unatoč Deklaraciji o Domovinskom ratu, iz koje je razvidno da Hrvatska nije agresor na BiH, ni bivša ni sadašnja vlast nje reagirala kada je zbog toga u Haagu optužen Dario Kordić, koji je jedino zbog toga i osuđen na 25 godina zatvora? Hoće li Hrvatska vlast i danas braniti generala Gotovinu tako kako su nas branili od lažnih optužaba za agresiju Hrvatske na BiH?

Hoće li Gotovinu braniti s onom hrabrošću koju su pokazali ne usuđujući se zapaliti svijeću na grob Gotovinina ratnog ministra Gojka Šuška, čak ni na dan kada smo slavili desetu obljetnicu veličanstvene "Oluje"?

Tko je iz vlasti falsificirao, tj. naredio falsificiranje Brijunskoga transkripta i poslao ga Sudu u Haagu iz Ureda nedostojnog Tuđmanova nasljednika?

Zašto je sadašnja vlast potvrdila da je očito falsificirani brijunski transkript vjerodostojan?

Kada čujemo odgovore na ta i slična pitanja tek tada ćemo znati želi li sadašnja vlast doista obraniti generala Gotovinu, Domovinski rat i hrvatsku državu. Ako ne dobijemo zadovoljavajuće odgovore, svako od tih pitanja optužuje vlast, a onda nema dvojbe da su u njoj samo još bolje sluge onima koje smo pobijedili u oružanom ratu, a kojima samo trebaju osigurati konačnu pobjedu.

Istina ima i nešto dobro u optužnicama Suda u Haagu. Tim optužnicama optuženi smo izravno i svi mi. Svi mi smo dio "zločinačke organizacije" na čelu s Tuđmanom, Šuškom, Bobetkom, Gotovinom, Kordićem, Praljkom... A priznat ćete – lijepo je biti u tom društvu. Hvala Sudu u Haagu i svima koji ga podupiru što imaju tako visoko mišljenje o nama. Duboko žalimo što nas sve ne može pozvati u Haag, nego samo ponajbolje među nama, iako bismo to željeli i mi i oni.

Hvala Ti, generale Gotovina, što si svojom žrtvom odgodio završnu operaciju u Domovinskom ratu. Nadam se da si dao dovoljno vremena našim ljudima da shvate pred kakvom pogibelji se nalazi naša država. Žele je proglasiti državom nastalom na zločinu, a zna se da takva država ne može postojati. Pobijedio si, generale, u svim bitkama. Sigurno ćeš, zajedno sa svojim narodom, pobijediti i u ovoj!

Priopćenje „Hrvatskog bloka“ 11. 12. 2005.

ŽRTVOSLOV KOJI JE MNOGO VIŠE OD TOGA

Govor J. Pečarića na predstavljanju

Svoj predgovor knjizi Ivana Strižića *Žrtvoslov Slunjskog kotara*, koju danas predstavljamo, naslovio sam: *Žrtvoslov koji je mnogo više od toga*, a počeo sam ga slijedećim riječima msg. Mila Pecića, slunjskog župnika i dekana, koji svoju raščlambu uzroka agresije u Domovinskom ratu u knjizi *Godine otpora i hrabrosti* počinje sa žrtvama Drugog svjetskog rata župe Slunj pa kaže: "Iz dobro poznatih razloga nismo mogli popisati, javno oplakati i pomoliti se za žrtve Drugoga svjetskoga rata sve do pobjede demokracije 1990. god. Svoju smo tugu krili punih 45 godina. Nakon višestranačkih izbora počeli smo vraćati dug našim pokojnicima. Čitavo poslijeratno razdoblje morali smo slušati laži o genocidnosti Hrvata. U svjetlu najnovijih ratnih strahota, kad su počinjena tolika zvjerstva nad našim narodom, stradanja u drugom svjetskom ratu i neposredno iza njega dobivaju sasvim drugo svjetlo. Odmah moramo reći da ne smijemo licitirati s našim žrtvama, poticati revanšizam i osvetu. Ali, do istine moramo doći. Istina će nas jedino osloboditi svih mistifikacija i manipulacija i dati nam solidnu osnovu za daljnji život."

A tu istinu doista možemo naći u ovoj knjizi Ivana Strižića, i ona je tim značajnija što laži o kojima govori msg. Pecić traju do dana današnjega, jer je jugokomunistička paradigma u povijesnici još uvijek preovladajuća u Hrvatskoj. Tako se ovih dana pojavio i *Dodatak udžbenicima za noviju povijest* kojega su napisali profesori zagrebačkog Filozofskog fakulteta u kome se, kako nas upozoravaju Z. Despot i I. Kustura u "Večernjem listu" od 27. lipnja 2005. "nigdje ne spominje agresija Srbije na Hrvatsku i BiH, (ni) sudjelovanje dijela Srba iz Hrvatske u agresiji (...), uz Republiku Srpsku Krajinu nigdje nema navodnika ili tzv., izjednačuje se krivnja u ratu, krajnje tendenciozno prikazana ugroženost Srba u Hrvatskoj, oslobođenje Hrvatske Olujom proglašava se zločinom, krivotvoren Papin odnos prema zbivanjima u Hrvatskoj,...".

A kako se krivotvori povijest vidimo i iz ove knjige, Tako nam, naprimjer, Strižić daje što je Slavko Goldstein o pokolju obitelji Mravunac u Hrvatskom Blagaju pisao 1965., a potom i ono što piše danas. Ta njegova nova verzija ima malo što zajedničkoga s onom prvom, a Strižić pokazuje kako i nova Goldsteinova verzija tog događaja nije točna, pa konstatira: "Očito, Goldsteina rukovodi samo jedna misao: optuživati Hrvate za djela koja nisu počinili." Ali taj isti Goldstein je predsjednik Upravnog vijeća spomen-područja "Jasenovac", a na tu dužnost je i postavljen zbog toga što je kao član Saborske komisije za utvrđivanje žrtava rata i poraća izvješće te komisije o njihovom radu na popisu žrtava u razdoblju od 11. veljače 1992. do rujna 1999. godine lažno prikazao kao konačan popis i time postigao da ta Komisija danas više ne radi. Time značaj ovakvih žrtvoslova još više dobiva na značaju, jer je izgleda to jedini način da danas vraćamo dug našim pokojnicima. Ono što je radila i trebala nastaviti raditi saborska komisija – dakle

ono što se treba raditi uz svu potporu države – ne radi se već to rade pojedinci kao što je g. Strižić.

Ali značaj ove knjige nije samo u tome. Ona govori o istini, a vidjeli smo kako nas msg. Pecić upozorava kako će nas jedino istina osloboditi svih mistifikacija i manipulacija i dati nam solidnu osnovu za daljnji život. Zato nije slučajno da danas slavimo desetu obljetnicu veličanstvene hrvatske pobjede u "Oluji" ovom knjigom. Knjigom o istini. A nije gore spomenuti udžbenik profesora s Filozofskog fakulteta početak priče u kojoj nam se laž kao način života pokušava nametnuti upravo kroz priču o "Oluji".

O istinama o "Oluji" piše admiral Davor Domazet Lošo ("Hrvatski list" od 28. srpnja 2005.):

Prva istina: "Oluja" je uspostavila strategijsku ravnotežu;

Druga: Hrvatska je, a ne međunarodna zajednica i obranila i spasila Bosnu i Hercegovinu;

Treća: "Oluja" je svijetu pokazala kakva je i što je hrvatska vojska;

Četvrta: Hrvatska se prva u suvremenom svijetu borila i pobijedila terorizam;

Peta: "Olujom" je spriječena federalizacija Hrvatske (plan Z-4); i

Šesta: "Olujom" je spriječeno ponavljanje Srebrenice.

Zato se o "Oluji" i danas uči na vojnim akademijama u svijetu. Zato i ne čudi da je zapovjednik NATO-a, general Clarke, kad je 1998. godine posjetio Zagreb, rekao: "Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj generalpukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

A kako se te istine krivotvore komentira i Milan Jajčinović u "Večernjem listu" od 27. lipnja 2005.; "Kako je krenulo 'novo pisanje povijesti', uskoro bi i sama Oluja mogla postati 'povijesnom pogreškom'. Ako smo svjedocima da se sada i sam izlazak iz Jugoslavije, odnosno, kao što predsjednik Mesić laže – 'bijeg iz regije' – proglašava pogrešnom politikom, onda se ne bi trebalo čuditi ni da se uskoro i Oluju, kao završnicu toga izlaska, također proglasi pogreškom. Njezini su sudionici ionako pretvoreni u 'pogrešne ljude'; glavne je političare gnjeva ovosvjetskih moćnika 'otkupila smrt', dok su generali 'otpisani' – jedni u prisilnoj mirovini, drugi 'dragovoljno u Haagu'."

Ovih dana čujemo kako predsjednik države čiji imperijalizam i terorizam je slomljen upravo "Olujom" poziva svjetske moćnike da "Oluju" izjednače sa stravičnim srpskim pokoljem u Srebrenici. Dakle – treba operaciju kojom je spriječen još veći pokolj u Bihaću izjednačiti sa pokoljem u Srebrenici.

Ima li tu pameti? Na žalost ima. To jasno slijedi već iz Jajčinovićeva teksta, *a i Zoran Vukman u "Hrvatskom listu" od 4. kolovoza 2005. na slijedeći način komentira taj diplomatski bezobrazluk i nekulturu srbijanskog predsjednika: "On je samo demonstrirao moralni infantilizam srbijanskih vođa. No, njegov istup ne bi bio vrijedan pozornosti da zapravo nije logična posljedica politike revizije Domovinskog rata koja se u samoj Hrvatskoj i preko haškog tužiteljstva provodi proteklih pet godina. Tadić bi samo trebao citirati hrvatske čelnike i hrvatske medije, i rezime bi za nas bio porazan."*

Pritom je značajno upozorenje admirala Domazeta iz "Hrvatskog slova" od 6. kolovoza 2004. o američkoj prosudbi i izjavi iz obavještajnih struktura: "Europski

saveznici se ne uzbuđuju previše oko eventualnog pada Bihaća." Danas se već puno toga zna o "zaslugama" tih svjetskih moćnika za pokolj u Srebrenici. Ne bi im smetao ni taj u Bihaću samo da ostvare ono što su naumili. A i to nam otkriva naš admiral: "Srbi bi vjerojatno bili proglašeni pobjednicima u ratu, kako se tada o tome u političkim krugovima glavnih zapadnih igrača raspravljalo, jer su nadzirali preko 70 posto područja Bosne i Hercegovine. Padom Zapadne Bosne taj bi postotak dosegao gotovo 80 posto."

Otuda i optužba suda u Haagu da je "Oluja" zločinački pothvat zločinačke organizacije na čelu s Ocem hrvatske države akademikom Franjom Tuđmanom, velikim ministrom obrane Gojkom Šuškom i slavnim generalom, kojemu se dive najviši svjetski vojni časnici, Antom Gotovinom. Za života predsjednika Tuđmana nisu se usudili iznijeti takve optužbe. Znali su da on nikada ne bi prihvatio tako nešto. Uostalom u njegovo vrijeme Sabor je osporio nadležnost Haaga i nad hrvatskim vojno-redarstvenim akcijama, a Vlada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobodilačkima. Drugim riječima, može li se dogoditi presedan da jedna oslobodilačka akcija i njezina oslobodilačka vojska odgovaraju za oslobađanje okupiranog dijela svoje zemlje! Da je upit bio razložan, svjedoči činjenica što Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran.

Danas hrvatska policija želi uhapsiti Gotovinu zbog tih apsurdnih optužnica - optužnica protiv samih temelja na kojima je stvorena hrvatska država.

A predsjedniku Srbije se odgovara pričom o tome kako sud u Haagu nije još donio presudu koja bi bila pravomoćna po kojoj je "Oluja" zločinački pothvat zločinačke organizacije. Kao da ne znamo kakva će njihova odluka biti.

Pa već postoje presude tog suda po kojima je Hrvatska izvršila agresiju na Bosnu i Hercegovinu. A u novim optužnicama protiv BH Hrvata je i ta lažna optužba proglašena "zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije". A svi znamo da je to neistina, pa čak postoji i knjiga američkog povjesničara Charlesa Shradera koja to pokazuje. Znamo i to da su takve presude, a prema tome i najnovije optužnice, donesene na osnovu svjedočenja Stjepana Mesića, kao i to da to lažno svjedočenje nije smetalo da ga se dva puta bira za predsjednika države.

Ili pak da dobije najveće državno priznanje povodom desete obljetnice "Oluje" iako su u njegovu uredu najvjerojatnije lažirani i poslani Haagu transkripti koji trebaju "dokazati" da je "Oluja" bila zločinački pothvat zločinačke organizacije, kao i čitav niz drugih radnji i izjava koji jasno pokazuju njegovu ulogu u kriminalizaciji Hrvatskoga domovinskoga rata.

A svjetskim moćnicima nije zločinački pothvat zločinačke organizacije bio to što su vas istjerali iz vaših domova, to što su mnoge vaše rođake pobili ili mnoge od vas ranili, mučili, već im je zločinački pothvat zločinačke organizacije to što je Hrvatska vratila svoja – i po Vijeću sigurnosti UN-a – okupirana područja, a što je pravo i obaveza svake države. Drugim riječima, vaš povratak na svoja ognjišta

je posljedica tog "zločinačkog pothvata" iz jednostavnog razloga što svjetski moćnici to nisu željeli.

Uostalom, pogledajmo tu blizu - preko granice. Vidjet ćemo kako tamo postoji Republika srpska. Republika koja je nastala na stvarnom etničkom čišćenju – uz blagoslov svjetskih moćnika. Dapače, svjetski moćnici su zaustavili pobjedonosni hod hrvatske vojske pred Banja Lukom upravo zato da bi Republika srpska danas mogla postojati.

A nevini Dario Kordić u Haagu biva osuđen na 25 godina robije samo zato što je spriječio pokolj svog naroda - pokolj sličan onom u Srebrenici. Gotovina je spriječio isti takav u Bihaću, pa vidimo gdje je sada! I jednom i drugom su nudili da za svoj spas lažno optuže predsjednika Tuđmana i ministra Šuška. Odbili su.

Dario Kordić objašnjava svoju odluku time što je "ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao (...) je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji". I njemu i generalu Gotovini važnija je istina i ponos.

I mi moramo i jesmo ponosni na Domovinski rat i sve one koji su nam omogućili slobodu, pa i na one koji su tu među nama. A istina i ponos je ono s čime se mi možemo i moramo boriti protiv laži o Domovinskom ratu i o nama Hrvatima. A laži o nama, laži o Drugom svjetskom ratu su, kako nas je upozorio msg Pecić i ne samo on, bile jedan od uzroka agresije na Hrvatsku i u Domovinskom ratu. Zato ova knjiga koja razobličuje te laži i nije samo žrtvoslov. Ona je doista i mnogo više od toga. Hvala g. Ivanu Strižiću na iznimno vrijednoj knjizi.

Predstavljanja knjige održana su 3. 8. u Rakovici, 4. 8. u Slunju i 6. 8. u Cetingradu. Italikom je dan dio teksta koji je dodan u Slunju, a podcrtani su dijelovi koji su dodani u Cetingradu.

ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.

HAAŠKI SUD I NJEGOV ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT

1. UVOD

Vjerojatno postoji čitav niz odgovora na pitanje koje stoji u naslovu današnjeg stručno-znanstvenog skupa *Haaški sud – Zajednički zločinački pothvat. Što je to?*

Jedan je: Sud u Haagu je pokazatelj kakav je u stvari današnji svijet!

Zbog toga bi danas netko mogao reći kako je niz mojih stavova o Sudu u Haagu kao što su naslovi mojih knjiga ili tekstova, npr. «Sramotni sud u Haagu» ili «Bordel u Haagu», bio pogrešan. Zato što za Sud u Haagu danas možemo reći da čak djeluje pozitivno u današnjem svijetu. Kako to? Vrlo jednostavno. Moja promišljanja o Sudu u Haagu kao sramotnom sudu što jest naslov moga teksta još iz 1996. godine i same knjige, odnosno bordelu u Haagu (tekst iz 2000. godine) proizlazila su iz uvjerenja koje je tako znakovito izrekao biskup Juraj Jezerinac u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, kada je biskup upozorio da bi Hrvatska *"jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta"*.

Događaji koji su uslijedili pokazali su da je besmisleno pokazivati velikima ovoga svijeta da je sud u Haagu sramota civiliziranog svijeta. Sud u Haagu je samo pokazatelj kakav današnji svijet, u režiji velikih jest! SRAMOTAN! Dakle, bez suda u Haagu bi spoznaja o tome bila teže dokučiva. Samo zato se i može govoriti o toj dimenziji pozitivnog djelovanja sramotnog suda. Uz bitnu napomenu kako namjera Suda i nije bila pokazati istinu o današnjem svijetu već

– upravo suprotno: oni su batina kojom se služe veliki u ostvarivanju njihovih imperijalističkih interesa na račun malobrojnih i siromašnih! Sramotnih interesa!

Međutim, netko je na primjeru Hrvatskog domovinskog rata i rata u BiH mogao dokučiti tu sramotnu ulogu svjetskih sila, pa je Sud u Haagu, pored bitne uloge osiguranja interesa velikih na ovim prostorima, imao ulogu i prikrivanja te njihove prljave politike.

Zato je napad na žrtve i proglašavanje žrtava agresorima i obratno bilo nužno i da bi se prikrilo kako su veliki podržavali agresore. A zato je oduvijek ponajbolje bilo: NAPAD JE NAJBOLJA OBRANA. Otud i tzv. «udruženog zločinačkog pothvata zločinačke organizacije».

Jesam li o budućem «zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije» govorio još 18. kolovoza 2000. kada sam u «Hrvatskom slovu» napisao:

«Sigurno je velika pogrješka hrvatskih političara, novinara i dr. što stalno i uporno nisu spominjali tu suodgovornost zapadnih zemalja u srpskom genocidu. I to iz više razloga:

Prvo: zato što bi se oni morali opravdavati za nešto zašto se teško mogu opravdati. Možda bi im to uzelo i malo vremena u smišljanju kako srušiti "nacionalističku" hrvatsku vladu (...).

Drugo: Kako da te poštuju ako bez prigovora prijeđeš preko njihova sudioništva u genocidu nad tvojim narodom?

Treće: Ako je amnestirano njihovo sudioništvo u tom genocidu, zašto bi bili kažnjeni i sami izvršitelji tog genocida? Zato je i prirodno što smatraju da ne možeš kazniti ni one koji su samo provodili i njihovu prljavu politiku. (...)

Četvrto: Kada ne možeš kazniti one koji su sudjelovali u genocidu, nema ni genocida. Odatle je samo korak do obrata, i žal nad jadnim protjeranim pripadnicima "golorukog srpskog naroda" koje treba pod hitno vratiti tamo gdje "nisu" izvršili genocid. A kad nema srpskog genocida, onda sigurno nema ni njihovog sudioništva u njemu. Ali genocida je bilo. Ako to nije bio srpski genocid s zapadnim sudjelovanjem, čiji je onda bio? Pa naravno, hrvatski genocid nad "nenaoružanim srpskim narodom". Jasno je da se zato Zapad mora posebno brinuti o tim jadnim ljudima.

Peto: U situaciji, kada bi se stalno spominjao i njihov doprinos srpskom genocidu, ne bi ni pomišljali na obnavljanje Jugoslavije, dakle, države u kojoj će Srbija biti centar, pa zvali je Zapadni Balkan, Balkanija ili kako god hoćete.

Šesto i najvažnije: Stalnim ukazivanjem na zapadne zemlje kao stvarne sudionike u genocidu nad hrvatskim narodom sigurno bi jačao i ponos hrvatskih ljudi. Ponosnim ljudima doista ne bi mogli tako lako nametnuti sve ovo što pokušavaju. Nije zato ni čudno otkud svi ti skandali oko pripadnika hrvatske vojske. Hrvatskih ratnika i invalida Domovinskog rata. (...) Pa Hrvati se doista imaju čime ponositi, jer ono što su napravila hrvatski ratnici jedinstveno je u cjelokupnoj povijesti. Narod koji se odrekne svojih ratnika odrekao se sam sebe. Onog trenutka kada smo pristali zatvoriti oči nad sudioništvom zapadnih zemalja u genocidu nad našim narodom počeli smo gubiti svoj ponos. Počeli smo se odricati samih sebe. Vrijeme da se to zaustavi.

Znamo da je hrvatska politika i da su hrvatski mediji radili potpuno drugačije! Ali ovakvih upozorenja bilo je već tada puno u Hrvatskoj. Kao da sam u točki 4. i predvidio tzv. *udruženi zločinački pothvat* još 2000. godine. A i nije bilo teško. Napad je i njima najbolja obrana, zar ne?

Za mene postoji i zločinačka organizacija i njen zločinački pothvat, a postoje i oni koji su zajedno s tom zločinačkom organizacijom zajedno sudjelovali u tom zločinačkom pothvatu. Jasno je, radi se o zločinačkom pothvatu samog Suda.

Ali krenimo redom!

2. REDEFINIRANJE PRAVA NA SAMOOBRANU I PRAVA NA SLOBODU

Promatrati ulogu svjetskih moćnika i samog suda u Haagu nemoguće je bez osvrtanja na početak Hrvatskog domovinskog rata. Već tada je postalo jasno da se u današnjem svijetu želi za vrijednost proglasiti ono što vrijednost nikad nije bila niti to može biti.

Pater Nikola Mate Roščić u svojoj propovijed na Misi za Domovinu kaže[9]:

"Sredinom 13. stoljeća, ***Sv. Toma Akvinski****, dorađuje i sustavno izlaže nauku o pravednom ratu u svom velebnom i nenadmašivom teološkom opusu. A progovorio je i o domovini, domoljublju i dužnostima koje svatko ima prema domovini. U tome je slijedio misao rimskog umnika i govornika Cicerona, koji je zapravo klasik kad je riječ o domovini i domoljublju. Ciceron je učio da svaki čovjek, građanin, prema domovini ima dvije temeljne dužnosti:* ***pietas et officium!*** *Ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve sto se domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, zaštititi njene građane, interese i granice, drugim riječima biti njen vojnik, borac za domovinu. I to je, po klasičnom shvaćanju, doista, dužnost i čast!"*

Već sam početak Hrvatskog domovinskog rata pokazao je da to ne vrijedi u današnjem svijetu, točnije rečeno ne vrijedi za sve podjednako. Veliki itekako ta načela njeguju kada su u pitanju njihove zemlje. Ali ne i kada se radi o drugima. Sjetimo se samo njihova «embarga na uvoz oružja». Cinički, embargo je vrijedio podjednako i za agresore, koji su bili do zuba naoružani, i za napadnute koji su bili razoružani. Dakle, jasno je već tada bilo svrstavanje svjetskih moćnika na stranu agresora, tj. da je tim embargom hrvatskom narodu ukinuto pravo na samoobranu. Dapače, zabraniti napadnutome da se naoruža i kažnjavati ga zbog toga je i izravno sudjelovanje u zločinu koji je počinjen nad njim!

3. KAKVA JE ULOGA SUDA U HAAGU ODREĐENA PRILIKOM NJEGOVA OSNIVANJA?

Embargo i svakojaka druga pomoć agresoru nije zaustavila rađanje hrvatske države. Trebalo je naći neki drugi instrument koji će moći u istom pravcu djelovati i u novim uvjetima kada hrvatska država postoji. To nije bilo jednostavno, jer je Badinterova komisija svojevremeno ispravno zaključila o razlozima agresije i o pravu hrvatskog naroda na samostalnost. Je li to bila osnovna uloga Suda u Haagu od samog njegova početka?

[9] Zagreb, crkva Sv. Marka, 13. ožujka 2004.

Markica Rebić, i sam Haaški osuđenik i čovjek koji se zbog same prirode Suda u Haagu itekako morao puno baviti tim sudom o njegovu osnivanju kaže[10]: *«Odluka o osnivanju MKS-a u Haagu je donesena u svibnju 1993. kada je još bjesnio rat i bez obzira na deklarirane ciljeve, glavni je bio zaustavljanje rata i prijetnja onima koji su činili zločine kako će ih pravda dostići.»*

Međutim, vjerojatno se već kod osnivanja tog suda mislilo i o onome o čemu smo govorili gore. Naime, podsjetimo se da Statut međunarodnog kaznenog suda u Haagu koincidira s tzv. Nürnberškim načelima, dakle prema Nürnberškom procesu, na kojemu se u razdoblju od 20. studenog 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnom sudu sudilo glavnim ratnim zločincima Trećeg Rajha. Na prvom mjestu tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vođenje napadačkog rata. Suđeno je i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onim koji su počinili zločin protiv mira, dakle onim koji su počinili agresorski rat. Dakle, na stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece staraca u Drezdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.

U Statutu Suda u Haagu nema "zločina protiv mira". Je li zato što za zločin protiv mira trebaju odgovarati i oni koji su ga odobrili? Poznato je da je odobrenje za početak rata dao Backer u Beogradu. Poznato je da je Miloševiću dano 15 dana da slomi Hrvatsku. Je li zato bila odmah konstruirana i priča o građanskom ratu iako se ne radi o nikakvom sukobu između dijelova istog naroda? Ili je to zato što je sudu odmah predviđena uloga političkog suda po kome će svi biti jednako odgovorni. Naime, poznato je kako je Vijeće sigurnosti UN-a osnovalo Sud u Haagu ne da sudi zbog ratnog zločina već da bude poluga uspostavljanja mira na tom području. Zato su neki vjerojatno i nezlonamjerno izostavili „zločin protiv mira" u Statutu tog suda. Međutim, državama podupirateljima velikosrpske agresije sigurno nije odgovaralo da taj sud sudi agresorima, dakle njihovoj saveznici – Srbiji. S tim u svezi istaknimo još jedanput kako je admiral Davor Domazet – Lošo, na predstavljanu svoje knjige *Hrvatska i veliko ratište*, ukazao na činjenicu da su neki svjetski moćnici željeli s padom Bihaća u srpske ruke proglasiti srpsku pobjedu u ratu.

Bez zločina protiv mira, tj. zločina agresije bez najvažnijeg zločina u Statutu Suda u Haagu, uloga Suda je lako mogla biti iskrivljena i okrenuti se u svoju suprotnost. Umjesto da sudi za ratne zločine Sud sudi onima koji su se borili za svoju slobodu, sudi državi koja nije po volji svjetskih moćnika, pretvara su u instituciju u kojoj se zbog svega toga stvara lažna povijest s kraja dvadesetog stoljeća, povijest koja bi trebala na taj način uljepšati ulogu i svjetskih moćnika, a samim tim i ulogu samog Suda u Haagu.

4. RATNI ZLOČIN I ZLOČIN U RATU

[10] «Hrvatski list», 23. ožujka 2006.

Vratimo se onome što sv. Toma Akvinski govori o pravednom ratu. U skladu s njegovim tvrđenjem očito je točno ono što je naš poznati odvjetnik Željko Olujić napisao o hrvatskim braniteljima[11]:

«Hrvatski branitelji nisu samo ustali u obranu hrvatskoga naroda i države od Miloševićevoga i Šešeljevoga divljaštva.

Hrvatski su junaci branili svetinje prošlosti, sadašnjosti i budućnosti i žene i djecu. Hrvatski su se branitelji borili za neovisnu hrvatsku državu.

Zato su hrvatski branitelji pozitivci.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su branili mir.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su postupali po zakonima, jer je Hrvatska imala pravo na neovisnost po tadašnjim zakonima.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su štitili narodnu volju, koja je bila i ostala za neovisnost.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su branili napadnute.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su napadnute branili od najdivljijih horda na ovim prostorima u novije doba.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su imali hrabrosti otići u rat i suprotstaviti se daleko nadmoćnijoj sili.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su u tome ratu hrabro ginuli i bili ranjavani.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su bili disciplinirani i časni vojnici, koji su se držali zakona.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su odano izvršavali čestite zapovijedi svojega vodstva, na čelu s predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su uspješno obranili stotine tisuća odraslih i malih, muških i ženskih, od pokolja i zatvora, a milijune stanovništva od porobljavanja.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su stvorili Republiku Hrvatsku kao instrument buduće obrane hrvatskih nacionalnih interesa i hrvatskoga naroda.»

Naravno, rat je sam po sebi užasan i ljudi izloženi agresiji su u posebnom psihološkom stanju. Zato i poneki branitelji mogu napraviti zločine. Ali to su zločini u ratu, a ne ratni zločini.

Evo što je o tome rekao 1995. god. tadašnji predsjednik Komisije za ratne zločine počinjene na teritoriju Hrvatske dr. Milan Vuković[12]:

„Vjerujem da oni koji ne mogu pravno uobličiti pojam agresije od pojma obrane isto tako ne mogu razlučiti pojam ratnoga zločina od pojma sadržanog u činu agresije. Osvajanja, ubijanja, etnička čišćenja, proganjanja nevinih ljudi, različita su sadržaja od obrane tih ljudi i zaštite nevinih. Pobuda, sadržaj i sam čin pravno je kvalificiran sasvim drukčije u činu obrane od onog koji može biti sadržan u činu osvajanja, agresije, napada, svega što je povezano s agresijom.

[11] Predgovor knjige: Josip Pečarić, «Sramotni sud u Haagu, Zagreb, 2001.

[12] Intervjuu „Slobodnoj Dalmaciji", 28. ožujka 1995.
Miroslav Tuđman, Vrijeme krivokletnika, Zagreb, 2006. str. 373.

Prema tome trebalo bi govoriti o pravnom sadržaju borbe hrvatskog naroda, agresiji, a ne voluntaristički stavljati znak jednakosti između žrtve i agresora."

Ovdje treba posebno naglasiti i to da je dr. Vuković u stvari reagirao na izjavu prof. filozofije Milana Kangrge u listu „Arkzin" iz koje se može iščitati teza o Hrvatskoj kao državi nastaloj na zločinu koja kao takva ne može opstati. Teza koja je u tom vremenu vjerojatno bila i u funkciji očuvanja tzv. Republike srpske krajine, ali i funkciji onoga što danas i jest očita politika Haaškog suda. To se vidi i iz njihove potrebe da se na tom sudu ospore riječi dr. Vukovića. Jasno je tko im je mogao i poslužiti za to. Tko drugi nego Stjepan Mesić koji će u svom svjedočenju (16. – 19. 3. 1998.) reći[13]:

„Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegova čelnika i psihozu u Hrvatskoj. Pristaša sam da se krivnja individualizira na srpskoj, na muslimanskoj i na hrvatskoj strani bez ikakve iznimke. Zbog toga, ja ne izuzimljem od toga nikoga, ničiju taktiku, ničije aktivnosti, ali krivnja se mora individualizirati."

To je Mesić. Prvo pripiše dr. Vukoviću nešto što ovaj uopće nije rekao, zatim za to optuži Vukovića, Vrhovni sud u kome on radi i narod kome pripada! Naravno, u Haagu znaju što je dr. Vuković ali treba im Mesićeva lažna optužba upravo u svrhu ostvarivanja interesa svjetskih moćnika, dakle onih istih moćnika koji trebaju ostvariti ono o čemu je Kangrga i govorio, a čemu se usprotivio dr. Vuković!

5. AGRESIJA NA OKUPIRANA PODRUČJA VLASTITE DRŽAVE

Vjerojatno svaki pravnik zna da je pravo i obaveza svake država da oslobodi svoja okupirana područja. Također je poznato je da su Rezolucijom Vijeća sigurnosti UN-a uvedene sankcije Jugoslaviji i Srbiji upravo radi agresije na Hrvatsku i BiH i to u vrijeme kada su i Hrvatska i BiH bile članice UN-a. Dakle, ta rezolucija definira Jugoslaviju i Srbiju kao agresora, a Hrvatsku i BiH kao žrtve. Hrvatska kao pravno uređena demokratska država ima, dakle, i Ustavom i zakonom uređena prava i dužnosti pojedinih državnih tijela, pa tako i predsjednika kao vrhovnika, vojske, policije i drugih da poduzmu sve pa i vojnoredarstvene akcije za oslobođenje i uspostavu jurisdikcije nad okupiranim područjima.

Prema optužnicama Suda u Haagu Hrvatska nema ta prava koja imaju sve zemlje na svijetu! Među rijetkima u svijetu to je shvatila Margaret Thatcher pa je željeznom logikom objasnila ovo što nam se danas događa s Haagom:

«Pokušaji da se izjednači vojna akcija Bljesak i Oluja, kojom je oslobođeno hrvatsko tlo, s ranijim primjerima srpske agresije, čista su lakrdija.»

A ta lakrdija je očita već kada pogledamo optužnice protiv Hrvata. U njima postoji onaj isti «zločin protiv mira», tj. zločin agresije kojega nema u Statutu tog Suda. Dakle, pogledajmo što stoji u prvoj optužnici protiv generala Gotovine u točki 13.:

[13] Miroslav Tuđman, nav. Djelo str. 372.

Između 17. srpnja 1995. i 15. studenog 1995., Ante GOTOVINA je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje kaznenih djela koja se terete u nastavku, za vrijeme i nakon ofenzive "Oluja".

Vidi se da to odgovara onome što predstavlja "zločin protiv mira". Sjetimo se pri tome da se u toj istoj optužnici na jednak način tretira Republika Hrvatska i tzv. Republika srpska krajina. Dakle, čak se izmišlja i država na koju je izvršena agresija! Sud u Haagu je osnovao UN, a po rezolucijama tog istog UN-a taj prostor nije nikakva država već okupirana područja Republike Hrvatske. Treba li ponovno spomenuti da svaka država po međunarodnim zakonima ima pravo i obavezu osloboditi svoja okupirana područja. Sud u Haagu mora se koristiti očitim neistinama i lažima, izmišljati državu i agresore na nju, upravo zato jer bez njih nema osnova suditi hrvatskim generalima.

Slično je bilo i u slučaju optužnice protiv generala Bobetka. Tu se tvrdi da je general Bobetko vršio *«planiranje, pripremu ili izvršenje progonâ srpskih civila iz medačkog džepa na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi».* Da bi se moglo govoriti o navodnoj agresiji nigdje se ne spominje da su Srbi s Medačkog džepa 738 dana granatirali Gospić, kao ni to da se radi o okupiranim područjima RH.

Dakle Srbi su imali pravo granatirati Gospić. Dapače unproforci koji su bili dužni razoružati Srbe, to nisu uradili, čak su ih štitili i na taj način sudjelovali u njihovim zločinima. Kada je Medački džep oslobođen, na veliki pritisak iz svijeta, Hrvatska vojska se morala povući. Dakle, i tu su Hrvati bili "agresori". A onda nisu zločinci oni koji su 738 dana granatirali Gospić, i oni koji su im to omogućili, dapače štitili ih. Nisu zločinci oni koji su natjerali da se HV povuče s tog oslobođenog teritorija, već oni koji su učinili neki navodni zločin u želji da se spriječe daljnja granatiranja. A što su bili navodni civili iz Medačkog džepa najbolje nam je pokazala "baba Dana" koja se, naoružana do zuba, na televiziji Banja Luka hvalila kako je ubijala Hrvate.

O svemu tome očitovao se Ustavni sud Republike Hrvatske u svom IZVJEŠĆU br. U-X-2271/2002., 12 studenoga 2002. godine, «Narodne novine» broj 133/2006. Kako nas upozorava dr. Milan Vuković Ustavni sud je sasvim jasno i nedvosmisleno izrekao svoje stajalište tvrdnjom[14]:

«Djelovanje oružanih snaga republike Hrvatske poduzeto s ciljem oslobađanja dijelova okupiranog područja Republike Hrvatske – uključujući i otklanjanje neposredne opasnosti za život stanovništva i sprečavanje uništenja imovine, uzrokovane oružanom (vojnim i paravojnim, parapolicijskim i/ili terorističkim) napadima okupacijskih postrojba poduzimanih s okupiranih područja – bilo je u skladu s ustavnom obvezom oružanih snaga Republike Hrvatske da zaštiti suverenitet i neovisnost Republike Hrvatske i obrane njenu teritorijalnu cjelovitost. Pri oslobađanju okupiranih područja Republike Hrvatske, oružane snage Republike Hrvatske djelovale su u ime i po ovlaštenju suverene države s međunarodnopravnim subjektivitetom. Oslobađajući područja

[14] «Hrvatsko slovo», 17. ožujka 2006.

Republike Hrvatske – na kojima je ustrojena protuustavna tvorevina bez demokratskog legitimiteta međunarodnopravnog subjektiviteta – oružane snage Republike Hrvatske suzbijale su oružanu pobunu i otklanjale posljedice izvanjske oružane agresije. One su na ta područja istodobno uvodila nacionalni (ustavnopravni), a time i međunarodnopravni poredak kao njegov dio, sa svim pravima, obvezama i odgovornostima koje su za njih proizlazile iz Ustava i zakona Republike Hrvatske i iz međunarodnopravnih akata koje je Republika Hrvatska prihvatila i ratificirala. Takav ustavni položaj i ulogu oružanih snaga Republike Hrvatske za vrijeme trajanja Domovinskog rata Ustavni sud utvrđuje neospornima i nepobojnima»!

6. «AGRESIJA» NA BIH

Izmišljena agresija Hrvatske na BiH je već glavna točka u optužnicama protiv Blaškića, Kordića i Čerkeza. To je na kraju i jedina optužba zbog koje je potvrđena presuda Dariju Kordiću, čovjeku koji je jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u BiH. Kordiću je prvostupanjska presuda djelomice preinačena – ukinute su presude za progon, napade na civile i civilne objekte, ubojstva, pritvaranja te razaranje i pljačku civilnih objekata, za napade na Bošnjake počinjene u Novom Travniku 1992., u Busovači 1993., te selima Večeriski, Šantićima, Rotilju, Tulici i Svinjarevu 1993. – ali je kazna ostala ista. Drugim riječima, dan je naglasak na političkom dijelu presude, što je svojevrsno priznanje samog suda da je on politički sud. *«Punih sam sedam godina angažiran na ovom predmetu, ali činjenice na temelju kojih je Dario Kordić kao političar proglašen krivim za zločine u srednjoj Bosni, ja ovdje jednostavno – ne vidim»*, kazao je «Vjesniku» Kordićev branitelj Mitko Naumovski. I ne može ih vidjeti kada je nedavno američki vojni povjesničar Charles R. Shrader (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, dokazao da se radilo o agresiji Muslimana na Hrvate, a poznato je da su Hrvati bili u okruženju i deset puta slabiji od agresora. Shrader[15] je odgovorno tvrdio kako Kordić nije kriv i pita se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu. Presuda Kordiću je i odgovor na to njegovo pitanje. Sam sud konstatira kako je razlog za ovako drastičnu presudu što se radilo o agresiji Hrvatske na BiH. Doista, strašna "agresija" u kojoj se Hrvati bore u području u kome su oduvijek živjeli okruženi s deset puta jačim neprijateljem. Jedini logičan zaključak je da Sud u Haagu osuđuje Kordića jer ga smatra najkrivljim što su Hrvati uopće opstali na tim prostorima. Dakle, zato što nije uspjelo njihovo etničko čišćenje. Time Sud u Haagu još jednom potvrđuje umiješanost svjetskih moćnika u zločinima nad Hrvatima – ovaj put nad Hrvatima u BiH. Sud u Haagu im treba da promijene povijest, da njihova prljava uloga u sudjelovanju u tom zločinu bude izbrisana iz nje! Treba li uopće spomenuti stravičnu istinu da im je u toj lažnoj optužnici Hrvatske kao agresora na BiH glavni argument to što je današnji hrvatski predsjednik svojevremeno kao svjedok

[15] 'Večernji list', 10. travnja 2004.

optužbe u procesu protiv generala Blaškića svjedočio u prilog toj lažnoj optužbi Hrvatske. Optužbi, koja se potom provlači kroz sve optužnice Hrvatima iz BiH.

Niz laži Stjepana Mesića s tog svjedočenja razotkrivene su u najnovijoj knjizi prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana «Vrijeme krivokletnika». U toj knjizi[16] imamo nešto na što je ukazao i Haaški optuženik Domagoj Margetić u svojoj knjizi «Stipe Mesić – Dosje izdaje». Naime, kao svjedok optužbe u slučaju Blaškić, kada je želio lažno optužiti Hrvatsku za agresiju na BiH, tvrdio je Mesić kako je njegov nećak, koji je bio hrvatski vojnik, bio u Bosni:

"Nisam bio inspektor. Niti je na meni to ustanovljivati. Ali moj nećak, Vlatko Mesić, koji je bio hrvatski vojnik, bio je u Bosni. Vratio se od tamo, a nije bio dragovoljac u Bosni. Rođen je u Slavoniji. Nema ništa zajedničko s Bosnom, ali bio je tamo. Tražili ste od mene ime. Jedno sam Vam dao.»

Samo četiri godine nakon te izjave Mesićeva je laž postala više nego očita. Međutim, šteta je već nanesena i njegovo ranije svjedočenje poslužilo je za haaške konstrukcije o hrvatskoj agresiji na BiH. U svjedočenju 'protiv' Miloševića 2.10.2002., Stipe Mesić odgovarao je na Miloševićevo pitanje:

«Dobro, gospodine Mesiću, a da li je tačno da je vaš nećak koji nije bio dobrovoljac i koji nije iz Bosne i Hercegovine, takođe bio sa svojom jedinicom u Bosni i Hercegovini. Da li Vam je bar to bilo poznato?»

Mesićev odgovor bio je potpuno suprotan od njegove izjave u svjedočenju protiv Tihomira Blaškića:

«Moji nećaci nisu bili u vojsci. Bili su premladi.»

Tako je Sud u Haagu dobio najvažnije svjedočenje za potvrdu željene im teze o navodnoj agresiji RH na BiH. Miroslav Tuđman u svojoj knjizi (str. 30) navodi i podatak da je sedam zaštićenih svjedoka u prvoj presudi Blaškiću citirano 31 put, a od toga čak je 15 puta citirano Mesićevo svjedočenje, dakle skoro 50% u odnosu na zaštićene (tajne) svjedoke ili 21% u odnosu na svih 17 javnih i tajnih svjedoka, pa konstatira: «I ovaj formalni pokazatelj ukazuje na važnost Stjepana Mesića kao svjedoka za Haaški sud. Strašna je spoznaja da je on njima uopće bio važan svjedok kada je u svom svjedočenju sam priznao da nije osoba kojoj treba vjerovati. Naime, na pitanje[17]:

- *Možemo li zaključiti da niste uvijek govorili istinu – ovisno o političkim stavovima stranke kojoj ste pripadali?*

Mesić je odgovorio:

- *Jedino mi moja žena vjeruje da uvijek govorim istinu.*

Konačno, kada se već govori o krivotvorenju i podmetanju Haaškog suda i u tom sudu spomenimo i ono što tvrdi prof. dr. Zdravko Tomac[18]:

«Dario Kordić drastično je osuđen na dvadeset pet godina zatvora u monstruoznom političkom procesu, na temelju krivotvorina i podmetanja obavještajnih službi, obrane Tihomira Blaškića, nemoralnih kriterija Tužiteljstva i Haaškoga suda, koji su u slučaju Tihomira Blaškića, u ponovljenom suđenju,

[16] Miroslav Tuđman, nav. djelo str. 371-372.
[17] Miroslav Tuđman, nav. djelo, str. 374.
[18] Zdravko Tomac, *Predsjednik protiv Predsjednika*, Zagreb, 2005. str. 193.

napad na Ahmiće tretirali kao legalnu vojnu akciju, a u suđenju Dariju Kordiću kao navodno smišljeni zločinački čin ubijanja civila.

U krivotvorenju i podmetanju išlo se tako daleko, kako argumentirano piše Višnja Starešina u svojoj sjajnoj knjizi 'Haška formula', da se lažno tvrdi kako su zapovijedi za zločin u Ahmićima došle neposredno iz Tuđmanova ureda, zaobišavši zapovjednika Tihomira Blaškića.»

Pri tome se nisu služili samo krivotvorenju i podmetanju već i ucjenama. Supruga Darija Kordića Venera kaže[19]: "Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'."

Naravno, Sudu u Haagu ni Mesić, ni odvjetnici Tihomira Blaškića nisu ni bili potrebni zbog istine! Dovoljno je bilo da imaju nekakvu potvrdu navodne agresije Hrvatske na BiH. Poznati geopolitičar Radovan Pavić upravo tiska u «Fokusu» seriju članaka o geostrategiji rata u BiH pa kaže kako je «više nego zanimljivo uočiti da se u međunarodnoj javnosti agresija Srbije na BiH uglavnom previđa», a «'agresija' Hrvatske na BiH u Velikom je svijetu opće mjesto». Raščlambom dr. Pavić pokazuje: «sve su te 'hrvatske agresije' u onom istom kontekstu u kojem je bila i hrvatska 'agresija' na tzv. 'republiku srpsku krajinu i njezin glavni grad Knin».[20]

6. NOVINARI «RATNI ZLOČINCI»

U situaciji potpunog izokretanja svih vrijednosti koje se vrši u Haagu logično je za očekivati da postoje mnogi stručnjaci koji napuštaju taj sud. I doista niz pravnika je napustilo Tužiteljstvo tog suda smatrajući da im je rad u takvoj ustanovi težak biljeg na njihovim karijerama. Ili jednostavno se kosi s njihovim osjećajem pravde i dužnosti.

Zato je tom sudu neobično važna borba i protiv onih koji sustavno raščlanjuju i ukazuju na takav rad Suda. Zato i ne čudi što su se na udaru našli i hrvatski novinari.

U prvom procesu osuđen su Ivica Marijačić i general Markica Rebić zbog objavljivanja imena zaštićenog svjedoka. Naime, i Marijačić i Rebić su pokazali da je Carla del Ponte svjesno lagala o slučaju Bralo pred vijećem NATO-a, optužujući lažno i Hrvatsku i samog Markicu Rebića. Tužiteljica je lagala, a Rebić je pozvao hrvatske vlasti da objave iz svoje arhive dokaze o tome. Nisu objavili, pa je on sam dao dokument koji to potvrđuje. Iako se radi o tajnom dokumentu,

[19] "Hrvatski list", 23. prosinca 2004.
[20] «Fokus», 9. lipnja 2006.

objavili su ga radi istine. I o sebi i o Hrvatskoj. Pri tome je Sud ponovo pokazao da ih ne interesira istina, a pogotovu ne samoobrana kao univerzalne vrijednosti.

Još je nelogičnija optužba protiv Jovića, Križića, Šešelja i Margetića. Dana 31. svibnja 2006. godine Sud u Haagu optužio je hrvatske novinare za kriminalno udruživanje, zajedničku strategiju i zamisao u razotkrivanju zaštićenih haaških svjedoka. Svjedočenje tog zaštićenog svjedočenja prvi je objavio na svojim internetskim stranicama sam Sud, a sam svjedok Stjepan Mesić je prije optuženih novinara izjavio da je on taj zaštićeni svjedok. Treba samo zamisliti kakva je razina tužitelja i sudaca koji smatraju da se poslije toga neko uopće «kriminalno udružuje zbog razotkrivanja tog tajnog svjedoka»?

Zato je Domagoj Margetić, koji se brani sam, najavio[21] između ostaloga da će *«obrana zatražiti i psihijatrijsko vještačenje glavne tužiteljice MKSJ-a na okolnosti njezine ubrojivosti, kao i psihijatrijsko vještačenje drugih članova tužiteljičina tima u ovom postupku. Naime poznate su neuravnotežene izjave glavne haaške tužiteljice kojima je napadala Katoličku crkvu i razne druge institucije, a posebnu neuravnoteženost i svojevrsnu opsjednutost pokazuje i u ovakvom progonu hrvatskih novinara.»*

7. «ZLOČINAČKI POTHVAT ZLOČINAČKE ORGANIZACIJE»

Dakle, stvar je s pravnog stanovišta jasna. Ali Sud u Haagu i nije ni oformljen zbog toga. Zato Sud i ne poštuje niti istinu niti pravne norme. UN i sve svjetske organizacije i države koje vladaju svijetom prihvaćaju taj način na koji se u Haagu mijenjaju sve norme koje su do sada vladale u svezi s pravom naroda na samoobranu, povratak okupiranih područja pojedinih država i samog pojma agresije. Zato slijedi slijedeći korak u ostvarivanju interesa svjetskih moćnika. Slijedi konačan zaokret: agresori su nevini – krive su žrtve. Naime, u slijedećim optužnicama Gotovini i Hrvatima u BiH govori se o udruženom zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije.

U stvari, u proširenoj optužnici protiv generala Gotovine već imamo da je za sud u Haagu "zločinački pothvat" to što je "od 1992. Hrvatska vojska već radila na stvaranju planova da silom vrati teritorije RSK-a. Godine 1992, 1993, 1994. i 1995. hrvatske snage izvele su vojne operacije kojima je to bio krajnji cilj".

Na proširenje optužnice generalu Gotovini «Glas Koncila konstatira[22]:

"Ta citirana inkriminacija otkriva s jedne strane da u tim optužnicama nije slučajno prešućena povijesna činjenica velikosrpske pobune, agresije i okupacije dijela teritorija u okviru međunarodno priznatih hrvatskih granica i s druge strane da za pisce optužnica tzv. Republika Srpska Krajina ima stanoviti pravni subjektivitet, premda je to apsolutno nespojivo s postavkama međunarodnoga prava i s činjenicom povijesnih službenih odnosa drugih država od kojih ni jedna nikada nije priznala tzv. Republiku Srpsku Krajinu. Ta citirana inkriminacija otkriva također da je piscima tih optužnica zločin već samo planiranje oslobađanja odnosno vraćanja u državno-pravni poredak odmetnutog dijela

[21] CRO-NEWS@googlegroups.com, 2. 6. 2006.

[22] «Glas Koncila", 12-21 ožujka 2004.

teritorija unutar svojih međunarodno priznatih državnih granica! Kad bi se kao mjerodavni kriterij na svjetskoj razini prihvatila tako suptilna inkriminacija haških tužitelja, onda bi sve države i sve vojske na čitavom svijetu mogle biti optužene za planiranje i pripremanje 'zločinačkog pothvata'. Ili pak pisci tih optužnica misle da sve ono što smiju i rade sve države na svijetu, ne smije niti ima pravo Hrvatska?"

Glavni «dokaz» u novoj optužnici protiv generala Gotovine je Brijunski transkript koji je Sudu u Haagu poslan iz Mesićeva ureda i za kojega su sudionici razgovora potvrdili da je falsificiran.

Međutim, u toj optužnici je optuženo cjelokupno hrvatsko državno i vojno vodstvo i praktično svi sudionici oslobađanja hrvatskih okupiranih teritorija. Konstrukcija je toliko priglupa i providna da je nedostojna pučkoškolaca, a ta priglupa konstrukcija je nešto najvažnije svjetskim moćnicima posljednjih nekoliko godina: Naime, Hrvatska država nije organizirala vojno-redarstvenu akciju «Oluju» zbog oslobađanja okupiranih područja vlastite države već zbog protjerivanja srpskog pučanstva koje je već godinama imalo pripremljene planove za bijeg u slučaju takve hrvatske akcije. Implicitno takva optužnica ukazuje na poznatu «genocidnost» hrvatskog naroda jer nije logično da su Srbi smatrali da trebaju pobjeći kada dođe hrvatska vojska: Pa što su oni krivi - odgovorni su samo za stradanje Hrvata!

Dakle, već iz same konstrukcije vidljivo je da su u kreiranju same optužnice sudjelovali i sami Srbi, tj. Savo Štrbac i njegov «Veritas».

Jasno je već da sam čin konstruiranja takve optužnice u kojoj se optužuje cijeli državni i vojni vrh države koja je izložena agresiji i koja je oslobađala svoja okupirana područja, dok na drugoj strani taj isti Sud nije ni pomišljao to uraditi s agresorskom i okupatorskom JNA – zločin je toga Suda do tada nezabilježen u povijesti. Spomenimo npr. da je Dr. Hrvoje Kačić još 1992. upozorio Vijeće Europe i na slučaj tadašnjeg načelnika Generalštaba JNA, generala Blagoja Adžića, koji je na Vojnoj akademiji u Beogradu 5. srpnja 1991. održao ratnohuškački govor iz kojega se jasno vidi što JNA priprema. Pred 150 visokorangiranih oficira JNA Adžić izdaje i slijedeće naloge[23]:

«Višestranačje je dovelo narode u sukobe (...) rušitelji Jugoslavije preuzeli su vlast i okrutno žele promeniti društveno uređenje uvođenjem kapitalizma u svojoj najgoroj formi (...) Izdajice treba ubiti na licu mesta bez milosti i razmišljanja (...) Od sada ... otvorite vatru na svakoga koji se protivi našim akcijama (...) drugovi oficiri, ja Vam čestitam da ste izabrani za ove poslove i zahtevam da u izvršenju ovih zadaća u celosti upotrebite sve svoje znanje i umeće u bitkama za ostvarenje ideala Oktobarske revolucije i u borbi za Jugoslaviju.»

Međutim, još je gora situacija s tzv. «zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije» kada je u pitanju optužnica protiv Hrvata iz BiH:

---

[23] Dijelovi tog govora objavljeni su u dokumentu *Official Report of debates, vol. 1, sittings 1. to 8., Strasbourg 19993*., a sam Kačić ga donosi u knjizi *U službi domovine – Croatia rediviva,* MH, Zagreb, 2003.). Adžićevi nalozi dani su u tekstu *Beograd se odlučuje za agresiju***.** Vidjeti i «Fokus», 25. veljače 2005.

"Počev od 18. novembra 1991. godine ili prije pa do približno aprila 1994. i nakon toga više osoba je osnovalo i učestvovalo u udruženom zločinačkom poduhvatu političkog i vojnog podjarmljivanja, trajnog uklanjanja i etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i drugih nehrvata koji su živjeli na onim dijelovima teritorije Republike Bosne i Hercegovine za koje se tvrdilo da pripadaju Hrvatskoj Zajednici (a kasnije Republici) Herceg-Bosni, te pripajanja tih teritorija kao dijela 'Velike Hrvatske', u kratkom roku ili tokom dužeg perioda, tako što bi one postale dio Republike Hrvatske ili blisko povezane s njom, i to upotrebom sile, zastrašivanja ili prijetnje silom, progona, zatvaranja i zatočavanja, prisilnog premještanja i deportacije, oduzimanja i uništavanja imovine i drugih sredstava koja predstavljaju ili obuhvataju činjenje zločina kažnjivih po članovima 2, 3 i 5 Statuta Međunarodnog suda. Teritorijalni cilj udruženog zločinačkog poduhvata bio je osnivanje hrvatske teritorije u granicama Hrvatske banovine, teritorijalnog entiteta koji je postojao od 1939. do 1941. godine. Udruženi zločinački poduhvat obuhvatao je i kreiranje političke i nacionalne mape tih područja tako da njima dominiraju Hrvati, kako u političkom, tako i u demografskom smislu.

Brojne osobe su učestvovale u tom udruženom zločinačkom poduhvatu. Svaki učesnik je svojim činjenjem, nečinjenjem, postupcima ili ponašanjem, kako individualnim, tako i onim izvršenim u dosluhu s drugim osobama ili preko drugih osoba, bitno doprinio sprovođenju tog poduhvata i ostvarenju njegovog cilja. Sljedeće osobe su, pored ostalih, učestvovale u udruženom zločinačkom poduhvatu: Franjo Tuđman (preminuo 10. decembra 1999.), predsjednik Republike Hrvatske; Gojko Šušak (preminuo 3. maja 1998.), ministar obrane Republike Hrvatske; Janko Bobetko (preminuo 29. aprila 2003.), general u vojsci Republike Hrvatske; Mate Boban (preminuo 8. jula 1997.), predsjednik Hrvatske Zajednice (i Republike) Herceg-Bosne; Jadranko Prlić; Bruno Stojić; Slobodan Praljak; Milivoj Petković; Valentin Ćorić; Berislav Pušić; razni drugi funkcionari i članovi vlade i političkih struktura Herceg-Bosne/HVO-a na svim nivoima (uključujući općinske organe vlasti i mjesne organizacije); razni čelnici i članovi Hrvatske demokratske zajednice (dalje u tekstu HDZ) i Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine (dalje u tekstu: HDZ-BiH) na svim nivoima; razni pripadnici oružanih snaga Herceg-Bosne/HVO-a, specijalnih jedinica, vojne i civilne policije, bezbjedonosnih i obavještajnih službi, paravojnih formacija, lokalnih odbrambenih snaga, te druge osobe koje su djelovale pod nadzorom ili u sadejstvu ili saradnji s tim oružanim snagama, policijom i drugim elementima; razni pripadnici oružanih snaga policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi Republike Hrvatske; te druge osobe, poznate i nepoznate. Te su osobe vodile, upravljale, planirale, pripremale, bodrile, promovisale, podsticale, naredile, izvršile, sprovele, omogućile, učestvovale, doprinijele, podržale i na drugi način djelovale na ostvarivanju udruženog zločinačkog poduhvata." (Tekst prenosimo na jeziku haške administracije. A upravo taj jezik odaje tko su joj bili informatori!)

Ovdje je optužen cijeli hrvatski narod u BiH. Dakle, Haaški sud u svojim optužnicama optužuje hrvatsko državno vodstvo i hrvatsko vojno vodstvo i u Hrvatskoj i u BiH, optužuje hrvatski narod za ono što nije radio ni sud u Nürnberngu u svojim optužnicama protiv Nijemaca. Zato su same optužnice i

neke presude Suda u Haagu zločin nad zločinima. Zato o Sudu u Haagu i govorim kao o zločinačkom sudu, a o ovim njegovim optužnicama kao o «zločinačkom pothvatu tog zločinačkog suda»!

7. ZAKLJUČAK

Odgovor na pitanje iz naslova današnjeg stručno-znanstvenog skupa *Zajednički zločinački pothvat. Što je to?* i nije težak.

Zar nije zločinački pothvat ukidanje jednom narodu pravo na samoobranu?

Zar nije zločinački pothvat svrstavanje na stranu agresora?

Zar nije zločinački pothvat izravno pomagati agresoru?

Zar nije zločinački pothvat izjednačavati agresora i napadnutog?

Zar nije zločinački pothvat optuživati i suditi napadnute zato što su obranili svoja ognjišta?

Zar nije zločinački pothvat od agresora praviti žrtvu a od žrtve agresora?

Zar nije zločinački pothvat već sam pokušaj da cijeli državni vrh jedne države optužiti za zločince jer su oslobodili svoju državu?

Zar nije zločinački pothvat nad pothvatima optužiti cijeli jedan konstitutivni narod u BiH kao zločinački narod?

Naravno da jeste. I doista se radi o zajedničkom zločinačkom pothvatu Suda u Haagu i niza svjetskih moćnika!

Zašto je to tako? Naravno u svemu tome ne treba zaboraviti ono što se dešava danas u svijetu. USA i Velika Britanija mogu – mimo odluke UN-a napasti Irak pod lažnom izlikom. Dakle mogu izvršiti agresiju na neku državu. Nikome u UN-u nije ni palo na pamet da države koje im daju najveći novac u blagajnu optuži za agresiju. Je li i zbog toga trebalo ustanoviti praksu o nevažnosti zločina protiv mira, tj. zločina agresije? Treba li sud u Haagu optužiti Hrvatsku i zbog toga da se ustanovi praksa po kojoj veliki mogu izvršiti agresiju na male, tj. to nije zločin. A zločin je ako se mali brane! Da, doista postoji udruženi zločinački pothvat. Udruženi zločinački pothvat Suda u Haagu i svjetskih moćnika!

Na žalost u tome sudjeluju i hrvatske vlasti od 2000.-te godine do danas! Ne poštuju ni vlastite rezolucije kao što je ona u kojoj jasno stoji da Hrvatska nije agresor na BiH, kao ni spomenuto stajalište Ustavnog suda o djelovanju oružanih snaga RH u oslobađanju okupiranih područja. Umjesto toga prihvaća nekritički sve naloge Suda u Haagu pa hapsi i progoni one koji su najzaslužniji za postojanje ove države i za opstojnost Hrvata u BiH.

Nažalost, djeluju potpuno suprotno onome što sam pisao 2000. godine, a što sam kasnije pojednostavio tvrdnjom:

„Hrvatska treba uči u EU ali pod jednim uvjetom: da nam se ispričaju zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!"

Ponovit ću: ako ne poštuješ sam sebe, neće te ni drugi poštivati!

Izlaganje na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 9. lipnja 2006.
U nešto kraćem obliku tekst je objavljen u zborniku s toga skupa: *Haaški sud: «Zajednički zločinački pothvat» - Što je to?*, Zagreb, 2006., str. 43-55.

ULAZAK U EU I GUBITAK NACIONALNIH VREDNOTA

Čini mi se da poslije uhićenja generala Gotovine uopće i ne trebam šire obrazlagati ono što sam mislio reći u trenutku kada sam prijavio naslov mog današnjeg izlaganja. Slika najslavnijeg hrvatskog generala u lisicama daje odgovor na pitanje što nam donosi ulazak u Europsku uniju. Ne postoje nacionalni interesi ako ponos i dostojanstvo hrvatskih ljudi nisu prvi među njima. A lisice na rukama generala Gotovine su lisice na rukama svih Hrvata. To su lisice na ponos i dostojanstvo hrvatskog naroda!

Skoro je deset godina kako upozoravam da će ulazak Hrvatske u EU značiti veliki gubitak nacionalnih vrijednosti. Evo teksta objavljenog 22. srpnja 1996. u "Domu i Svijetu" ("Večernji list" – inozemno izdanje):

JESU LI VAŽNIJI LJUDI ILI LJUDSKA PRAVA?

Boraveći u Sloveniji Sveti Otac nam je uputio još jednu izuzetno važnu poruku. Upozorio nas je na opasnosti "ideologije neobuzdanog liberalizma". Sveti Otac ne posustaje u svojoj borbi da promijeni svijet. Svijet koji je do njegovog izbora funkcionirao upravo na osnovi podjele na dva jasno izražena dijela svijeta: svijet u kome vlada ideologija neobuzdanog liberalizma i, onog gdje smo mi bili, svijet neobuzdanog komunizma. Dvije strane jedne te iste medalje: bogatija i siromašnija, a koje su mogle egzistirati samo jedna uz drugu! Istina, naš svijet je bio bez imalo ljudskosti u sebi. Tek na kraju su mu pokušali naći i "ljudsko lice". Sjećate li se "socijalizma s ljudskim licem". Svijet bogatih ne bi mogao egzistirati bez tog ljudskog lica. A to ljudsko lice zove se na Zapadu: LJUDSKA PRAVA!

Ruski presedan Vijeća Europe

A što to znači vidjeli smo često puta. Najskorije u Čečeniji. Tamo su ubijali desetine tisuća ljudi, a zapadne zemlje su opominjale Rusiju da krši ljudska prava. To je isto tako jasno izraženo u riječima mr. Andreasa Stadlera, tajnika austrijskoga veleposlanstva u Zagrebu (Nedjeljna Dalmacija od 24. 5. 96.) kada kaže da je "VE već napravilo jedan presedan, prihvativši u svoje članstvo i državu u kojoj još uvijek postoji smrtna kazna." A primili su Rusiju u kojoj su pobijeni deseci tisuća ljudi! Ti su ljudi bili krivi samo zato jer su željeli slobodu. Istina, njihova ljudska prava nisu prekršena, oni nisu osuđeni na smrt, i pogubljeni. Oni su "samo" pogubljeni. A pravo na život ili pravo na slobodu nije u opisu ljudskih prava zapadnih zemalja. Osim ako su oni u pitanju naravno! Ta prava mogu imati i drugi, ali samo ako oni to odobre! A Hrvatskoj nisu odobrili. No, Hrvati i dalje misle da je sloboda nešto vrijedno. I da je ljudski život nešto vrijedno. Vrijednije od bilo čega. Pa čak, zamislite molim Vas, i od ljudskih prava!

I zaista to Hrvati tako i misle. Kada smo krenuli u borbu za svoju slobodu naivno smo vjerovali da će nas zapadne zemlje podržati. Brzo smo shvatili kako

stvari stoje! Jednostavno su nam zabranili braniti se (embargo na uvoz oružja) i tako godinama omogućavali Srbima da ubijaju koliko žele i mogu. Vidjeli smo da ni genocid nije tako strašna stvar. Pa, Srbi su nagrađeni za učinjeni genocid! Naravno, oni su činili dozvoljeni genocid protiv neposlušnih Hrvata.

Gospodin Stadler nas očito dobronamjerno upozorava u svezi neprimanja Hrvatske u Vijeće Europe: "To što se sada dogodilo, prije svega je izraz iskrene brige za ono što se stvarno događa u ovoj zemlji. U tome smislu, hrvatska javnost i politika ne bi trebale to shvaćati kao nepoštenu akciju, kao igru interesa koji su usmjereni protiv Hrvatske ili čak neku vrstu psihološkog rata protiv Zagreba. Naprotiv, posrijedi je poticaj da i vaša zemlja bude u skladu s europskim standardima. Kritiku Vijeća Europe valja sagledati u pozitivnom svijetlu, prije svega u interesu samih građana Hrvatske."

Europski standardi u hrvatskoj zbilji

A sjetimo se europskih standarda. Oni odluče da sve zemlje koje su nastale raspadom bivše Jugoslavije moraju ispuniti stroge kriterije zaštite manjinskih prava. I Hrvatska je morala donositi Zakone mnogo naprednije od zakona tih zapadnih zemalja. A Jugoslaviju poslije učinjenog genocida, Jugoslaviju u kojoj su prava manjina mislena imenica - priznaju odmah.

Da, očito je kako su hrvatski standardi mnogo viši od standarda europskih zemalja. Pa nama su ipak važniji ljudi nego ljudska prava. Nama je problem što je u Rusiji pobijeno onoliko mnogo ljudi, a ne ima li negdje ili nema smrtne kazne. Mi smatramo da se treba pridržavati svojih odluka i primjenjivati ih ravnopravno na sve. A ne recimo donositi silne rezolucije o tome da se neće priznati rezultati etničkog čišćenja. a onda prisiliti žrtve da to moraju učiniti. Naravno, u BiH. U Hrvatskoj je nešto sasvim drugo. Tamo se samovoljni odlazak Srba iz Hrvatske proglašava - etničkim čišćenjem.

Hrvati bi, ali u kakvu Europu

Vratimo se zato Papinoj poruci. Ne treba bezglavo juriti u ralje neobuzdanog liberalizma. Ne treba se spuštati na "europske standarde". Volimo i dalje ljude, njihovu slobodu. A ne samo njihova "ljudska prava". Sačuvajmo svoju dušu.

Dobro je primjetio gosp. Stadler da "postoje Hrvati koji rado ne bi u Europu". Podsjetio me na jednu moju raspravu s nekoliko naših liberalnih novinara. Rekli su mi da sam ja protiv Europe. I priznao sam. Zaista sam bio protiv takve Europe, Europe po mjeri Engleske i Francuske. Europe ideoligizirane neobuzdanim liberalizmom! Rekao sam im: "Ja sam samo za Srednju Europu, a ne Europu u kojoj čak i jedan liberalni prvak (Gensher) nastrada kada pokaže da je više Njemac nego liberal; kad pokaže, braneći Hrvatsku, da mu je više do duše nego do liberalizma."

Dolazi vrijeme kada će, kao kod nas Hrvata, ljudi biti u prvom planu. I na to nas upozorava Sveti Otac. Kada srednjoeuropske vrijednosti postanu ideal imat ćemo drugačiju Europu i svijet. A to će biti tim prije što to shvate i sve srednjoeuropske zemlje. To će biti kad, npr., Njemačka shvati kako ne treba

klečeći čekati da uđe u Savjet sigurnosti UN-a, već se treba okrenuti Srednjoj Europi. Kako treba pomoći u spriječavanju povratka ideologiziranih društava na ovim prostorima, i tako da primjer cijelom svijetu. Jedino takova jedinstvena Europa je i moguća. Nikakva drugačija. Europa u kojoj će ljudi biti važniji od ljudskih prava. Europa u kojoj će ljudska prava biti nešto što proizilazi samo po sebi iz ljubavi prema ljudima.

ODNOS PREMA SLOBODI

A kakvi su standardi koji vrijede u EU je najočitiji se vidi kroz primjer njihovog odnosa prema slobodi. Ono što je najznačajnije istaknuti jest činjenica da su oni i čitav zapadni tzv. demokratski svijet izravno ili neizravno sudjelovali u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku. To su potvrdili i kroz osnivanje Haškog suda kada u Statutu tog suda nisu ni predvidjeli najvažniji zločin – zločin protiv mira. Već time je pokazano da ne želje kazniti agresora.

A poznato je da su Rezolucijom Vijeća sigurnosti UN-a uvedene sankcije Jugoslaviji i Srbiji upravo radi agresije na Hrvatsku i BiH i to u vrijeme kada su i Hrvatska i BiH bile članice UN-a. Dakle, ta rezolucija definira Jugoslaviju i Srbiju kao agresora, a Hrvatsku i BiH kao žrtve. Hrvatska kao pravno uređena demokratska država ima, dakle, i Ustavom i zakonom uređena prava i dužnosti pojedinih državnih tijela, pa tako i predsjednika kao vrhovnika, vojske, policije i drugih da poduzmu sve pa i vojnoredarstvene akcije za oslobođenje i uspostavu jurisdikcije nad okupiranim područjima.

Dakle, stvar je s pravnog stanovništva jasna, kao što je jasno da sud koji ne poštuje takvo što, pa te djelatnosti naziva zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije, nije ništa drugo nego politički sud koji svojim optužbama samo potvrđuje da mu nije obaveza poštivanje zakona pa i međunarodne zajednice, već samo političku volju najmoćnijih. Dakle, jednom riječju sud u Haagu je politički sud. Sud koji sudi onima koji su se izborili za slobodu svoga naroda i to upravo zato što su izborili tu slobodu najbolji je pokazatelj kako se svjetski moćnici postavljaju prema slobodi.

HRVATSKA VLAST U SLUŽBI VLADARA SVIJETA

Povodom uhićenja generala Gotovine održan je prosvjedni skup u Splitu. Najavljen je kao skup potpore generalu Gotovini, a protiv onih koji su ga izručili tom sramotnom sudu. Danas znamo da je upravo POA bila ona organizacija koja je omogućila da se general Gotovina nađe u Haagu. U novinama sam najavljen kao organizator tog skupa a na radiju kao govornik. U stvari postojali su veliki pritisci da se skup pretvori u skup potpore onima koji su omogućili uhićenje našega generala. Dan uoči skupa kasno uvečer nazvali su me iz Splita i najavili da sam određen za govornika. Stigao sam u Split gdje mi je rečeno da ipak neću govoriti. Prije toga su se dogovorili sa Sanaderovom vladom i skup se pretvorio u skup potpore onima koji su uhitili Gotovinu, a sve pod parolom da je to skup

potpore Gotovini i vladi koja na sebe preuzima obvezu obrane generala. Nedugo potom osnovana je Zaklada za istinu o Domovinskom ratu koja treba od naroda skupljati novac za tu obranu i obranu Domovinskog rata. Obveza Vlade svela se očito na to da će dopustiti da sam narod skuplja potreban novac za obranu Domovinskog rata, tj. za obranu prava hrvatskog naroda na slobodu. Neodržani govor nudio sam za tisak „Hrvatskom listu“ i „Hrvatskom slovu“ ali nisu ga tiskali. Tiskao ga je *The Croatian American*, New York, January 17-February 6, 2006 uz slijedeći komentar:

Vodeći se načelom sloboda govora kao jednim od temeljnih uvjeta demokracije, objavljujemo govor što ga je akademik Josip Pečarić trebao održat u Splitu 11. prosinca 2005. na skupu potpore uhićenom generalu Gotovini, ali mu to nije bilo dozvoljeno.

NEODRŽANI GOVOR U SPLITU 11. PROSINCA 2005.

Oprostite mi, ali moram na početku iskazati svoj ponos što su oni koji su najzaslužniji što imamo svoju državu - hrvatski branitelji - po-zvali mene, hrvatskog akademika, da govorim na ovom veličanstvenom skupu potpore najslavnijem hrvatskom generalu i vojskovođi Anti Gotovini.

Lisice na njegovim rukama lisice su na rukama svih Hrvata. To su lisice na ponosu i dostojanstvu hrvatskog naroda!

Mnogi se i danas pitaju: Kako je to moguće? Kako je moguće hapsiti i osuđivati one koji su davali svoje živote za slobodu svoga naroda i svoje domovine jer takvi su oduvijek bili najviše poštovani. Svugdje, i to ne samo u svom narodu. Na primjer, zapovjednik NATO-a, general Clarke, rekao je u Zagrebu 1998., dakle iste godine kada su se u Haagu počeli interesirati za generala Gotovinu:

"Znate, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general-pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Zato je reakcija Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana na zahtjev iz Haaga u svezi s generalom Gotovinom bila reakcija vođe jednog ponosnog i dostojanstvenog naroda: Vlada tada traži od Vijeća sigurnosti da odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti dvjema rezolucijama proglasilo legitimnima, dopuštenima i oslobodilačkima, tj. može li se dogoditi presedan da jedna oslobodilačka akcija i njezina oslobodilačka vojska odgovaraju za oslobađanje okupiranog dijela svoje zemlje! Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran. Tuđman - najveći državnik s kraja dvadesetog stoljeća - morao je poučiti Vijeće sigurnosti u nečemu što je tako očito. Problem je u tome što Hrvatski domovinski rat nije samo velikosrpska agresija, nego su u toj agresiji i izravno i neizravno sudjelovale i najmoćnije države tzv. demokratskoga svijeta.

Izgubivši rat protiv Hrvatske vojske, svjetski su se moćnici okrenuli onomu o čemu je davno pisao kineski filozof i pisac Sun Tsu:

"Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih

i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate." A ljudi koje je Sun Tsu opisao kao najniže i najodvratnije ima u Hrvatskoj puno. Na to su nas upozoravali i Šenoa i Matoš i Šegedin i Tuđman.

"Trećejanuarska" vlast pokrenula je tzv. detuđmanizaciju, tj. obračun s Tuđmanovim djelom koje je "milenijska sreća Hrvata", kako reče akademik Novak. Počinje obračun sa svime što je hrvatsko, a u prvom redu s onim najvrjednijim – s ljudima koji su uz Tuđmana naj-zaslužniji što imamo Hrvatsku: hrvatskim braniteljima i ratnim ministrom Gojkom Šuškom.

Ta vlast omogućuje podizanje optužnice protiv generala Goto-vine, optužnice koju su zajedno sastavili predstavnici poraženih strana u vojnom dijelu Domovinskog rata: Carla del Ponte u ime poraženih svjetskih moćnika i Savo Štrbac u ime poražene velikosrpske soldateske. Vijeće sigurnosti, koje je svojim embargom na uvoz oružja, tj. oduzimanjem prava hrvatskomu narodu na samoobranu, sve to oduševljeno pozdravlja izjednačujući heroja obrambenog rata s onima koji su vršili genocid u BiH, a koje su svjetski moćnici nagradili dajući im državu u državi. Ali detuđmanizacija, a time i slanje hrvatskih generala u Haag, nije mogla uspjeti sve dok je državotvorni dio hrvatskoga naroda bio jedinstven. Svjetskim moćnicima bila je prijeko potrebna detuđmanizacija HDZ-a.

I stvoren je današnji HDZ. Pitam Vas:

"Ima li razlike između Sanadera i Mesića?"

U stvari to je naslov moga teksta objavljenog u srpnju 2003., dakle prije dolaska ovog HDZ-a na vlast. Moj odgovor dan je u podna-slovu:

"Mesić je uzor Sanaderu!"

Tek takav podoban HDZ mogao je po svjetskim moćnicima doći na vlast. I to sam predvidio rečenicom:

"Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu!" Ono što nije mogao sluga Račan, mogao je bolji sluga – Sanader. Sanaderova vlast izravno sudjeluje u hvatanju generala Gotovine. Izravno sudjeluje u stavljanju lisaca na ponos i na dostojanstvo našega naroda.

A lisice na rukama našega generala Gotovine označile su ulazak u posljednju fazu Domovinskoga rata.

Sadašnje vlasti nam kažu kako im trebamo dati povjerenje, jer znaju što treba činiti da bi se obranila istina o Domovinskom ratu i kako na tome već rade.

Crkva u Hrvata im – koliko čujemo - vjeruje.

Možemo li i mi, a da ne zatražimo odgovore na neka jednostavna pitanja?

Zašto je obnovljeno suđenje u Lori s obrazloženjem kako nije bilo omogućeno srpskim ratnim zločincima da svjedoče protiv hrvatskih branitelja?

Zašto hrvatska vlast protuzakonito hapsi hrvatskoga novinara Josipa Jovića, a Sanader protestira kada Sud donosi pravovaljanu pre-sudu ideologu jugoslavenstva zbog kleveta, a koji pritom javno izjavljuje da ne će poštovati odluke hrvatskoga suda i time se otvoreno ruga hrvatskoj državi?

Zašto se sudi u Haagu hrvatskim novinarima?

Zašto unatoč Deklaraciji o Domovinskom ratu, iz koje je razvidno da Hrvatska nije agresor na BiH, ni bivša ni sadašnja vlast nje reagirala kada je zbog toga u Haagu optužen Dario Kordić, koji je jedino zbog toga i osuđen na 25 godina zatvora? Hoće li Hrvatska vlast i danas braniti generala Gotovinu tako kako su nas branili od lažnih optužaba za agresiju Hrvatske na BiH?

Hoće li Gotovinu braniti s onom hrabrošću koju su pokazali ne usuđujući se zapaliti svijeću na grob Gotovinina ratnog ministra Gojka Šuška, čak ni na dan kada smo slavili desetu obljetnicu veličanstvene "Oluje"?

Tko je iz vlasti falsificirao, tj. naredio falsificiranje Brijunskoga transkripta i poslao ga Sudu u Haagu iz Ureda nedostojnog Tuđmanova nasljednika?

Zašto je sadašnja vlast potvrdila da je očito falsificirani brijunski transkript vjerodostojan?

Kada čujemo odgovore na ta i slična pitanja, tek tada ćemo znati želi li sadašnja vlast doista obraniti generala Gotovinu, Domovinski rat i hrvatsku državu. Ako ne dobijemo zadovoljavajuće odgovore, svako od tih pitanja optužuje vlast, a onda nema dvojbe da su u njoj samo još bolje sluge onima koje smo pobijedili u oružanom ratu, a kojima samo trebaju osigurati konačnu pobjedu.

Istina ima i nešto dobro u optužnicama Suda u Haagu. Tim optužnicama optuženi smo izravno i svi mi. Svi mi smo dio "zločinačke organizacije" na čelu s Tuđmanom, Šuškom, Bobetkom, Gotovinom, Kordićem, Praljkom... A priznat ćete – lijepo je biti u tom društvu. Hvala Sudu u Haagu i svima koji ga podupiru, što imaju tako visoko mišljenje o nama. Duboko žalimo što nas sve ne može pozvati u Haag, nego samo ponajbolje među nama, iako bismo to željeli i mi i oni.

Hvala Ti, generale Gotovina, što si svojom žrtvom odgodio završnu operaciju u Domovinskom ratu. Nadam se da si dao dovoljno vremena našim ljudima da shvate, pred kakvom pogibelji se nalazi naša država. Žele je proglasiti državom nastalom na zločinu, a zna se, da takva država ne može postojati. Pobijedio si, generale, u svim bitkama. Sigurno ćeš, zajedno sa svojim narodom, pobijediti i u ovoj![24]

---

[24] Prema "Hrvatskom listu", 29. lipnja 2006. Ivo Sanader je na na zatvorenoj sjednici Predsjedništva HDZ-a, održanoj u povodu obljetnice stranke, na Jarunu 17. lipnja 2006. izjavio:

"Vlada neće ni na koji način osporavati tezu u Haagu o zločinačkom pothvatu, ni rušiti optužnice protiv generala Gotovine, Čermaka i Markača, jer je to uvjet, da neke zemlje podrže primanje Hrvatske u EU! A kad se to dogodi imat ćemo dovoljno vremena da revidiramo te povijesne neistine."

U "Hrvatskom listu" ovo se komentira ovako: "Hrvatski premijer pristao je time na dosad najveću ucjenu iz EU-a i u ovom trenutku je njegovo popuštanje podjednako šokantno i sramotno, gotovo ravno nacionalnoj izdaji."

S druge strane u isto vrijeme Hrvatski Sabor usvaja Deklaraciju o Oluji koju je predložio dr. Slaven Letica (NZ). Akcija Oluja bila je pobjednička i odlučujuća, a ta se vojno-redarstvena akcija mora shvatiti i kao međunarodna saveznička ratna operacija, ističe se u Deklaraciji o Oluji.

Svrha i istinski cilj Oluje bili su oslobađanje okupiranog hrvatskog teritorija, akcija je pripremljena i provedena uz poštivanje svih odredbi međunarodnoga ratnog, humanitarnog i civilnog prava i poštivanje svih međunarodno prihvaćenih obveza.

HRVATSKE VREDNOTE

A da su hrvatski standardi mnogo iznad tih koje imaju zapadne zemlje bilo je jasno mnogima u svijetu. Papa u svojim djelima zapisuje da Poljska, Slovačka i Hrvatska mogu pomoći EU ("Glas Koncila" od 13. ožujka 2005.), a nešto slično ustvrdio je i francuski vojni biskup rekavši da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti ("Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.). Evo kako nas je nedavno opisao kanadski pisac i slikar Michael O'Brien ("Hrvatsko slovo" od 18. ožujka 2005.):

"Ono što mi se prvo nametnulo, kad sam došao kao čovjek iz drugog i dalekog svijeta, ali s otvorenim srcem, i s duhom otvorenim da nešto novo naučim i vidim, je činjenica da sam osjetio kako se ovdje događa nešto apsolutno unikatno. Bio sam u mnogim zemljama, imam prijatelje, pisce i umjetnike iz drugih različitih dijelova svijeta, ali kad sam prvi put došao ovdje, moj duh, moja svijest i moje srce, govorili su mi istu stvar: da je ovdje nešto iznimno živo, dinamično, puno vitaliteta, što nisam vidio drugdje. Ono što posebno karakterizira hrvatske ljude je vaš moralni karakter koji je vrlo snažan, iskušan u vatrama povijesne patnje i borbi! Ova nacija živi na granici između različitih svjetova, zapadnog i istočnog, i vi ste preživjeli u vrlo teškoj situaciji! I ono što je najvažnije i to fascinira u takvim uvjetima, sačuvali ste svijest o sebi, o onome što zapravo jeste. Papa Ivan Pavao II. je lijepo rekao u enciklici o obitelji: Obitelj vas čini onim što jeste. Što znači, mi moramo postati ono što zapravo jesmo! Vi Hrvati imate specifičnu misiju u svjetskoj povijesti, prolazite vatru čišćenja, i vi ovdje možete izgraditi izvornu i iskrenu demokraciju na temelju kršćanskih principa! Vaša misija je u tome da Europi donesete novo duhovno nadahnuće, jer ona vrlo brzo gubi svoju vjeru. Imate veliki poziv, mali ste u brojčanim i zemljopisnom smislu, ali Bog je uvijek one malene i najmanje birao za najveća djela."

Valjda je svima jasno da Papa nije slučajno izabrao da njegov stoti posjet bude Hrvatskoj, i da mu je prva poruka Hrvatima iz grada slobode iz Dubrovnika bila o slobodi!

A ono što su poduzeli svjetski moćnici da unište te moralne vrijednosti hrvatskog naroda davno je opisao kineski filozof i pisac Sun Tsu. Kao da je kineski filozof već davno dao preciznu definiciju onoga što u Hrvatskoj zovemo

---

Oluja je bila tzv. odlučujuća bitka, ne samo za rat u Hrvatskoj, već i za završetak rata u BiH. Obveza je Sabora, hrvatske stručne javnosti,
znanstvenih i obrazovnih ustanova i medija da tu akciju pretvore u bitku
koja se ne smije i neće zaboraviti, stoji u Deklaraciji.

Njegovanje sjećanja na Oluju nužni su nama i našim susjedima, kako se ratovi ne bi ponovno vratili na naše prostore i kako bi bio ostvaren ideal
svih nas: da Oluja bude u povijesti zabilježena i zapamćena, ne samo kao pobjednička i odlučujuća, već i kao «posljednja hrvatska bitka», stoji, uz ostalo, u Deklaraciji.

Očito „igre bez granica" s hrvatskim ratnicima se nastavljaju. Ipak mi se čini da se tako nešto moglo i očekivati i to samo potvrđuje naivnost organizatora skupa u Splitu, koji su taj skup pretvorili u skup potpore politici tog istog dr. Ive Sanadera!

detuđmanizacija. Ili: rashrvaćivanje hrvatske države. "Rad najnižih i najodvratnijih ljudi", kako ih je nazvao Sun Tsu, treba uništiti Tuđmanovo djelo, koje je, kako reče akademik Slobodan Novak ("Hrvatski list, 8. prosinca 2005.), "milenijska sreća Hrvata", tj. "veličanstveno djelo za opstanak, sreću i samosvojnost hrvatskog naroda." Akademik Novak posebno apostrofira jednog od njih. To je Tuđmanov "nedostojni nasljednik", odnosno "formalni pogrešni nasljednik na čelu države". Ali ne zaboravlja one koje je "Tuđman sam, u dobroj vjeri, pogrešno uzdigao". Jer bez podjele državotvornog dijela hrvatskog naroda ne bi bilo moguće staviti lisice na ponos i dostojanstvo hrvatskog naroda.

I pri tome govore kako će na tom sudu dokazati ono što taj sud i zna – da je Domovinski rat bio pravedan oslobodilački rat. Kao da taj sud ne zna da je pravo i obaveza svake države da oslobodi svoja okupirana područja. Kao da nije poznato da je Dariju Kordiću na tom sudu dokazano jedino da je Hrvat. I osudili ga na 25 godina robije!

Ali vratimo se istinskim vrijednostima hrvatskog naroda. Vratimo se Dariju Kordiću i sjetimo se kako je upravo on pokazao koliko je iznad onih koji su ga osudili i iznad njihovih slugu. Dariova supruga Venera kaže ("Hrvatski list" od 23. prosinca 2004.):

"Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'."

A danas već znamo kako su i tadašnje hrvatske vlasti nudile generalu Gotovini nagodbu da svoje navodne grijehe prebaci na Oca hrvatske države dr. Franju Tuđmana i velikog ratnog ministra Gojka Šuška, u zamjenu za nepodizanje optužnice.

HRVATSKO SLUGANSTVO

Možemo li konstatirati da se uhićenjem generala Gotovine Domovinski rat privodi svom završetku - hrvatskim porazom? Ili će se ostvariti ono iz mog neobjavljenog govora: General Gotovina će pobijediti u još jednoj svojoj bitki?

Današnje vlasti najavljuju da će pokušati obraniti istinu U Haagu. A kako brane istinu pokazao nam je slučaj Kordić. Optužen je i osuđen zbog lažne optužbe za agresiju Hrvatske na BiH. Hrvatski Sabor je svojom Deklaracijom jasno stavio do znanja da to nije istina, ali hrvatske vlasti nisu ništa učinile kada su optužba i presuda donesene. Zašto bi bilo drugačije i ubuduće?

Spominjemo vlast jer se ona trudi oponašati današnju oporbu – dojučerašnju vlast. Trudi se biti još bolja sluškinja gorih gospodara. Nadmeću se u svome sluganstvu. Milan Ivkošić npr. piše:

„Ista ta ljevica godinama se zgražala nad postupcima i oslobađajućom presudom suca Lozine u slučaju Lora, da bi trijumfalno dočekala ponovljeno suđenje i teške kazne Hrvatima zbog zlostavljanja i smrti dvojice srpskih zatvorenika, inače pobunjenika protiv hrvatske države (čime samo potvrđuju da nisu željeli i ne žele hrvatsku državu, op. J.P.). *Ali je zašutjela kada je ovih dana objavljeno da je Vrhovni sud za sličan, ali još gori zločin Srba nad Hrvatima u Vojniću optužene abolirao* (hrvatskim ljevičarima zločin nad Hrvatima je dozvoljen jer su oni rušitelji njihove Jugoslavije, op. J.P.). *O Lori su napisane stotine zgražavajućih tekstova, o Vojniću – muk. Lora – mali Jasenovac o kojem se stalno bubnjalo, Vojnić – mali Bleiburg o kojem se stalno šutjelo.“*

„TEORIJA ZAVJERE“

A i hrvatski znanstvenici će svakome tko ukazuje na činjenice koje pokazuju kako se našom sudbinom igraju svjetski moćnici reći da je to „teorija zavjere“. Kao da oni koji su najmoćniji i najbogatiji neće iskoristiti svoju moć i bogatstvo da ostvare svoje interese. A doista ne treba biti previše inteligentan pa zaključiti da je logičnije govoriti o nekakvoj „teoriji interesa“ nego o teoriji zavjere.

Zato i ne čudi kad Ivan Miklenić u „Glasu Koncila“ od 26. 3. 2006. piše:

„Čovječanstvo se, čini se, davno pomirilo s poznatom maksimom da pravo diktira jači, da se o međunarodnoj pravdi može tek sanjati, a da se istodobno međunarodno pravo polako dograđuje, ali i primjenjuje samo kad je to u interesu jačih, moćnijih. Činjenica da će smrću »balkanskog krvnika« ostati bez međunarodno-pravne osude velikosrpska oružana i zločinačka agresija na Hrvatsku, Bosnu i Hercegovinu i na Kosovo, potvrđuje da je međunarodni sud, koji je - kako to neki javno tvrde - izraz civilizacijskih vrijednosti suvremene liberalne demokracije, zapravo tek trebao ostvariti privid kakve-takve pravde. Naime, da je taj sud stvarno želio uspostaviti minimum pravde, onda ne bi za pokretačko djelovanje s tako velikim brojem mrtvih, ranjenih, upropaštenih ljudi optužio samo jednu osoba koja je bila samo jedan od izvršitelja nego bi optužio malo veći broj i ideologa i izvršitelja stvarno odgovornih za prolijevanje nevine ljudske krvi. Kompromis sadašnjih srpskih vlasti, pokazan na sprovodu toga neosuđenog optuženika koji je u Beogradu dobio zapravo formu službenoga državnog pokopa, jasno očituje ne samo da u znatnom dijelu srpskih ljudi velikosrpska agresija i njezine krvave posljedice nisu kritički prosuđene i odbačene nego da upravo taj velikosrpski projekt živi i čeka neki svoj novi trenutak. To je veoma zabrinjavajuća činjenica pred kojom nitko odgovoran ni u svijetu ni u Hrvatskoj ne bi smio zatvoriti oči. A u Hrvatskoj su izostale čak i bilo kakve reakcije kad su prilikom smrti pokajnika Babića predstavnici jedne srpske udruge u Hrvatskoj sa stajališta istoga tog velikosrpskog koncepta javno osporavali istinitost Babićeva svjedočenja na Haškom sudu. Hrvatskoj javnosti nametnuta je rasprava o jednom potezu hrvatskoga generala, haškoga optuženika Gotovine koji je - kako svjedoči Gotovinin odvjetnik - u beogradskim medijima izmanipuliran i pretvoren u potpis na objavljenoj osmrtnici. Jedan civilizacijski i humani, ni po čemu sporni čin, manipulacijom pretvoren u potpis na osmrtnicu,

poslužio je pojedincima u Hrvatskoj da se u javnosti predstave kao veći zaštitnici Hrvata od branitelja generala Gotovine i kao veći poznavatelji katoličtva od samih katoličkih biskupa.“

U stvari to je samo ogolilo činjenicu da već u startu svjetski moćnici nisu htjeli sankcionirati srpski zločin protiv mira. Sve ovo na što ukazuje komentator „Glasa Koncila“ dalo se naslutiti već u samom činu stvaranja Haaškog suda. Istina u to vrijeme je Hrvatska imala državnika koji je bio mnogo iznad ostalih svjetskih državnika i pobjedničku Hrvatsku vojsku!

Od tada se mnogo toga promijenilo. Očito je približavanje hrvatskih standarda onima u EU. Gubitak nacionalnih vrijednosti koje sam najavio člankom iz 1996. godine, danas je tako očit.

ZAKLJUČAK

Jednom sam na pitanje jesam li za ulazak Hrvatske u EU odgovorio:

-Jesam, ali pod jednim uvjetom: Da se ispričaju za svoje sudjelovanje u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku.

-Pa to nećeš nikada dočekati!

-Pa zašto bi bili u društvu onih koji su suodgovorni u velikosrpskom zločinu? Zar nam sve žrtve koje smo dali za slobodu nisu svete, već smo ih spremni prodati ne za sitne novce, već za pusta obećanja? Dakle, ako oni nisu spremni ispričati se samo pokazuju da nas ne žele kao sebi ravnopravne. A ako se ispričaju pokazuju da su promijenili svoj odnos prema poštenju, časti i slobodi. S takvima se isplati biti skupa.

Tuđman jest zagovarao ulazak u Europu, ali je istovremeno stalno naglašavao značaj malobrojnih naroda u takvoj ujedinjenoj Europi. To isključuje mogućnost potpore takovoj Europi u kojoj se su hrvatskim generalima – osloboditeljima.

Uostalom, pa i na presudu generalu Blaškiću se čekalo 7 mjeseci. Čekali su da Predsjednik umre, da na vlast u Hrvatskoj dođu poslušnici, pa su se tek onda usudili donijeti jednu takvu presudu. Ali ni to nije bilo dovoljno da bi mogli napraviti kolonijalnu Hrvatsku. Tek im detuđmanizacijom HDZ-a otvorila vrata za takvu Hrvatsku.

Jasno je da s takvim strankama koje dominiraju hrvatskim političkim životom, mala je vjerojatnost da Hrvatska neće izgubiti svoje nacionalne vrijednosti, pa i ako ne uđe u EU. Svjetskim moćnicima je za to dovoljno da se ostvari njihova vizija Zapadnog Balkana.

U: «Hrvatski nacionalni interesi i EU – Rasprave o strategiji zaštite i promicanja hrvatskih nacionalnih interesa», Zagreb, 2006., str. 147-162.

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

JE LI SUD U HAAGU SRAMOTNI ILI ZLOČINAČKI?

Nedavno je Sud u Haagu donio prvostupanjske presude vukovarskim krvnicima, što je u Hrvatskoj dočekano sa zaprepaštenjem. Evo kako ponašanje hrvatskih medija s pravom opisuje kolumnist «Hrvatskog lista» Damir Pešorda (11. listopada 2007.):

«Haag izrekao 'pravorijek' u slučaju 'vukovarske trojke'. Naslovnice naših novina licemjerno vrište: *Sramota!* Pjeni se HTV, 'konsternirana' je čak i Stojedinica. Kad ne bi bilo neprilično prema obiteljima stradalih u Vukovaru, čovjek bi se do suza mogao smijati toj hinjenoj konsterniranosti, tom ljigavom moraliziranju, toj bijedi hrvatskih medija.»

Slično je i s hrvatskim političarima. Najviše čujemo lažnog svjedoka protiv svoje države u Haagu, da ne spominjemo nezakonito slanje dokumenata, pa i krivotvorenih, ili provoditelja akcijskog plana kojim su hapšeni i general Gotovina (po onom «locirati, identificirati, uhititi, transferirati»**)** i «nepodobni» hrvatski novinari. Nešto slično rekao je kardinal Josip Bozanić: *«U nepravednoj presudi sudjelovali su i oni koji nisu učinili ono što su trebali da hrvatska istina ne bude dovedena u pitanje»*. Dodao bih, kamo sreće da se radi samo o tome što nisu učinili!

Međutim, ima nešto dobro u svemu tome. Pokazali su da znaju kako bi se trebali ponašati, a nisu. Jesu li samo priglupi ili su se prodali?

Ili smo im mi pokazali kako se treba ponašati? Mislim na znanstveno stručne skupove *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?».* posebice na treći skup, dakle onaj održan u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine. Naime, poslije tog skupa HINA je izvijestila, a prenijele su i neke dnevne novine, slijedeće:

«Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske Željko Horvatić izjavio je danas kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zloporabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe.

Govoreći na današnjem, trećem stručno-znanstvenom skupu "Haaški sud - 'zajednički zločinački pothvat' - što je to?", koji je u Zagrebu okupio poznate pravne stručnjake, povjesničare, akademike i neke članove hrvatske Vlade iz vremena srpske agresije na Hrvatsku, profesor emeritus Željko Horvatić istaknuo je kako je glavna tužiteljica odavno postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, jer kontinuirano, kako je istaknuo, nanosi štetu zamisli o njegovu djelovanju kao garanciji supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva.

Prema njegovim riječima, "zajednički zločinački pothvat" nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti.

Postupanje glavne tužiteljice i tužiteljstva Haaškoga suda, iako nije u suglasju s pravnim načelima, kako ističe Horvatić, očito je u suglasju s najavljenim ostvarivanjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići, rekao je, zloporabom međunarodnog kaznenog pravosuđa.

"Ako ta zloporaba makar i djelomično uspije i ako takve 'istine' budu temelj presuda MKSJ-a, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću 21. stoljeća"_ smatra Horvatić.

Akademik Josip Pečarić optužnicu za "zajednički zločinački pothvat" smatra nastavkom agresije na Hrvatsku. "Radi se o zločinačkom pothvatu Carle Del Ponte te krugova u inozemstvu i zemlji koji se s time slažu", rekao je.

Voditelj skupa, bivši predsjednik Vrhovnog suda i umirovljeni sudac Ustavnog suda Hrvatske Milan Vuković, pročitao je dio izlaganja američkog pravnika Eduarda Jambrušića koji je naslovio: "MKSJ - tajni pothvat svjetskih moćnika".

Jambrušić smatra kako je, radi zaštite hrvatskih interesa, potrebno ispitati kompetenciju i nadležnost Haaškog suda. Tematizirajući pitanje "nasilnika i žrtve", ističe kako je stavljanje na istu optuženičku klupu Slobodana Miloševića i Ante Gotovine "neukusno prema vrijednostima zapadne civilizacije".

Milan Vuković je najavio održavanje četvrtoga skupa 7. prosinca 2007. kako bi se razmotrilo koje korake poduzeti zbog ponosa Hrvatske.

Reakcija nije izostala. Prema «Jutarnjem listu» (27.06.2007 .):

«Glavna tužiteljica Haaškog suda Carla Del Ponte nastavlja se žaliti na način kojim hrvatska javnost pristupa slučaju Gotovina. Ona je u utorak, govoreći pred zastupnicima Europskog parlamenta, rekla kako očekuje da će se hrvatska Vlada ograditi od kritika koje je na račun Haaškog suda uputila skupina hrvatskih pravnika."

Iz daljeg teksta vidljivo je da se njena reakcija odnosi na naš skup. Dakle glavna tužiteljica jednog suda utemeljenog od OUN-a javno iznosi tvrdnju da pravni stručnjaci nemaju što govoriti o Sudu u Haagu, tj. da taj sud nema nikakve veze s pravnom znanošću, pa se predsjednik vlade mora ograditi od takvih koji dovode taj sud u vezu s međunarodnim pravom. Vjerovali ili ne! I nitko ne reagira! Niti u Europskom parlamentu - niti u OUN-u!

A kada je takvu reakciju izazvao ovako mali tekst, u kome se – istina – vidi da postoje i pravnici koji znaju što je pravna znanost i kakva je uloga Suda u Haagu u njoj, zamislimo kakva bi pozicija Hrvatske bila da je vode ljudi koji se ne boje reći istinu! Kako bi bilo da su svi novinari, političari i stručnjaci bez straha govorili istinu.

Danas, istina, svi koriste riječ «sramota». Ali ona se odnosi samo na zadnju presudu. A naslov mog prvog teksta o tom sudu iz 1996. godine bio je «Sramotni sud u Haagu». Po tom tekstu nazvao sam i svoju knjigu iz 2001. Danas smatram da je to preblaga riječ i za taj sud i za sve one koji ga podržavaju bilo u zemlji bilo u inozemstvu.

Tih početnih godina to je bila primjerena riječ zbog same činjenice što je u Statutu tog suda propušteno istaći najvažniji ratni zločin: zločin protiv mira – tj. zločin agresije. To je samo otvaralo mogućnost da se ponašanje suda izvitoperi tako da im glavni krivci postanu žrtve, a ne agresori. Gđa Doris Pack, voditeljica izaslanstva Europskog parlamenta u susretu s čelnicima Hrvatskog sabora, dana 25. 3. 2003. godine u Zagrebu je «uvjerena u pogrješnost shvaćanja haškog tužiteljstva i bez ikakvog sustezanja, tvrdi: 'problemi potječu iz pogrješnog stava da Hrvatska nije smjela voditi rat, te da Haaško tužiteljstvo mora shvatiti razliku između AGRESORSKOG i OBRAMBENOG RATA![25]»

Za OUN je donošenje takvog Statuta Suda u kome se «previđa» taj zločin sramotan čin i zbog same činjenice što Glava VII Povelje OUN-a, kako navodi Edward Slavko Yambrušić[26], nosi naziv «Djelovanje u slučaju prijetnji miru, narušenje mira i čina agresije».

U ovom zborniku u Yambrušićevu tekstu i ne samo u njemu naći ćete sve one odluke vodećih svjetskih organizacija o zločinu protiv mira koji su obvezujuće za sve pa tako i za Sud u Haagu. Besmisleno je suditi o ratnim zločinima, a ne uzeti u obzir i najveći ratni zločin – zločin agresije. Međutim, Sud je morao «shvatiti razliku između AGRESORSKOG i OBRAMBENOG RATA» i primjenjivati izravno Rimski statut (članak 5 – (1) – d), Londonski statut (članak 6 – 1945), Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva (članak 16, usvojen od Komisije za

[25] *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007* , str. 22

[26] Isto, str. 111

međunarodno pravo OUN 1996.) ili Rezoluciju 3314 Opće skupštine OUN usvojenu 14. prosinca 1974.

Iz godine u godinu postajalo je sve jasnije da taj sud želi samo nametnuti političku volju svjetskih moćnika. Postajalo je sve jasnije da je reći kako se radi o sramotnom sudu već preblago. Tako sam 2000. godine objavio teksta «Bordel u Haagu"[27]). Međutim, ta usporedba s prostitucijom i nije baš najbolja. Prostitutke obavljaju svoj posao, a suci u Haagu to ne rade. Kako nam je sama Carla del Ponte i pokazala – ono što oni rade u Haagu nema nikakve veze s pravom! Očito sam uvrijedio jedno pošteno zanimanje. Zato se moram ispričati prostitutkama. Srećom knjigu iz 2001. godine nazvao sam «Sramotni sud u Haagu» iako sam dvojio između tog naslova i «Bordela u Haagu».

Biskup Juraj Jezerinac, u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, upozorio je da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta"?

To je bio trenutak kada su naši političari mogli pomoći velikima, pa i uz cijenu žrtve. Umjesto toga oni su se utrkivali tko će im što više pomoći u lažnom optuživanju svoje države. I za to su bili, a nažalost bit će i ubuduće, nagrađivani i na izborima.

Za razliku od njih mnogi u samom sudu bili su svjesni svoje sramotne uloge. Ili su bili svjesni onoga o čemu piše Lujo Medvidović[28] preko sjajne povijesne paralele Termistoklo – Tuđman:

> *«Poslije Termistokla (koji je opravdano slavan budući je 480. godine prije Krista, kod Salamine pobijedio nadmoćnije Perzijance, kao što je Tuđman u akciji OLUJA 1995. pobijedio nadmoćnije agresore), nikada u povijesti jedan vojskovođa nije potjeran iz povijesti zbog pobjede u ratu. Antička Grčka je taj pogrješni postupak 'detemistoklizacije' na sudu povijesti platila najvišom mogućom cijenom – potpunom propasti. Nadati se je da Europa, kao velika civilizacija, baštinik antičke Grčke, ne će represijom protiv svoga najboljeg dijela sama sebe uništiti iznutra, da će vratiti značenje svojim riječima, u sebi pronaći snage te pravim jasnim i razlikovnim riječima imenovati različite pojave. Osobito se nadamo da će Europa, kao poticatelj procesa 'detuđmanizacije' na vrijeme shvatiti da je Tuđman branio europske vrjednote, kao što je Termistoklo branio Grčke, te da se zbog sebe same ne smije ponijeti prema Tuđmanu kao Grčka prema Termistoklu.»*

Zar Medvidovićevo upozorenje ne podsjeća na ono koje je dao bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekavši[29] da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti? Nedavno mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kaćunko:

---

[27] «Hrvatsko slovo", 17. studenoga 2000.; «Hrvatski Glasnik u Švedskoj», Nr. 4/2000, str. 36-37.

[28] *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007* , str. 65

[29] "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.

«Evo sto sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznavao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: "Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe..." Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: "Da, da, mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: "Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe...!" Itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.»

Da, više puta sam pišući o Sudu u Haagu naglasio da je veliki propust što suci nisu vojnici – dakle oni koji znaju što je rat. Ova priča don Kaćunka sugerira mi da oni to nisu jer bi među njima bilo teško pronaći one koji bi obavljali prljave poslove svjetskih moćnika kao što to rade danas u tom sudu.

Još prije nekoliko godina upozoravao sam da je iz Tužiteljstva Suda u Haagu otišlo preko tridesetak zaposlenika koji su postali svjesni da rad Tužiteljstva nema veze s pravom i da će im rad u tom sudu biti crna mrlja u njihovim karijerama. Drugi su progovorili pošto su im istekli mandati za rad u Sudu. Na našem prethodnom skupu govorili smo o pismu glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffreya Nicea i o izjavama istražitelja haaškog tužiteljstva povjesničara Marca Hoarea Attile. To smo okarakterizirali kao «prebacivanje krivnje na Carlu del Ponte»[30]. Na potvrdu tih naših tvrdnji nije trebalo dugo čekati jer je nedavno svijetlo dana ugledala i knjiga «Mir i kazna» donedavne glasnogovornice Haaškoga tužiteljstva Florance Hartmann koja ukazuje na niz prljavih poteza i samog suda i svjetskih moćnika koji su nastavili s aktivnim pomaganjem velikosrpskog nacističkog projekta. Sve to pokazuje koliko smo bili u pravu mi koji smo upozoravali na nepoštenu ulogu Suda u Haagu, koji smo ukazivali na činjenicu da taj sud ima za cilj suditi žrtvama, a amnestirati zločince. Ili kako komentira Pešorda u spomenutom tekstu: *«Već je dovoljno Del Pontičinih*

[30] *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007* , str. 72

bliskih suradnika jasno kazalo i napisalo da plan velikih sila nije bio optužiti vrh JNA ni Srbiju općenito te da je Carla taj plan upravo maestralno provela u djelo.»

A to više nije sramota. To je zločin! I zato sam istog momenta kada je tužiteljstvo tog suda u optužnicama počelo govoriti o zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije shvatio da su oni ponajbolje opisali sam sud.

Nekako u to vrijeme bio je Treći sabor Hrvatskog bloka. Evo mog govora u kome sam prvi put javno govorio o zločinačkom sudu:

GOVOR NA TREĆEM OPĆEM SABORU HRVATSKOG BLOKA [31]

„Sabor Hrvatskog Bloka odvija se u vrijeme u kome se puno govori o nekakvom 'zločinačkom pothvatu' i nekakvoj 'zločinačkoj organizaciji'. I doista se danas s pravom o tome treba govoriti. Kako nam o tome govori Sud u Haagu, postavlja se pitanje jel' nam to, po onoj "drš'te lopova", govore upravo oni na koje se to odnosi. Je li se upravo Sud u Haagu svojim najnovijim optužnicama otkrio kao zločinačka organizacija na vrhuncu svog zločinačkog pothvata?

Za sud u Haagu, je 'zločinački pothvat', to što je 'od 1992. Hrvatska vojska već radila na stvaranju planova da silom vrati teritorije RSK-a. Godine 1992, 1993, 1994. i 1995. hrvatske snage izvele su vojne operacije kojima je to bio krajni cilj'.

Podsjetimo se da je Sud u Haagu osnovalo Vijeće sigurnosti koje je u svojim rezolucijama područje te izmišljenje države RSK proglasilo okupiranim hrvatskim područjima. A svaka zemlja ima pravo i obavezu osloboditi svoja okupirana područja. Zato je sigurno točno ono što se konstatira u 'Glasu Koncila', (12-21 ožujka 2004):

'Ta citirana inkriminacija otkriva s jedne strane da u tim optužnicama nije slučajno prešućena povijesna činjenica velikosrpske pobune, agresije i okupacije dijela teritorija u okviru međunarodno priznatih hrvatskih granica i s druge strane da za pisce optužnica tzv. Republika Srpska Krajina ima stanoviti pravni subjektivitet, premda je to apsolutno nespojivo s postavkama međunarodnoga prava i s činjenicom povijesnih službenih odnosa drugih država od kojih ni jedna nikada nije priznala tzv. Republiku Srpsku Krajinu. Ta citirana inkriminacija otkriva također da je piscima tih optužnica zločin već samo planiranje oslobađanja odnosno vraćanja u državno-pravni poredak odmetnutog dijela teritorija unutar svojih međunarodno priznatih državnih granica! Kad bi se kao mjerodavni kriterij na svjetskoj razini prihvatila tako suptilna inkriminacija haških tužitelja, onda bi sve države i sve vojske na čitavom svijetu mogle biti optužene za planiranje i pripremanje 'zločinačkog pothvata'. Ili pak pisci tih optužnica misle da sve ono što smiju i rade sve države na svijetu, ne smije niti ima pravo Hrvatska?'

[31] Nešto kraća verzija tiskana je u *Hrvatskom slovu*, 16. travnja 2004. pod naslovom: *U Haagu se provodi nova agresija na našu državu – Od Vijeća sigurnosti treba zahtjevati odgovor*.
Izostavljeni djelovi su podvučeni.

Jasno je da to i misle! A to i potvrđuje zločinački karakter samih pisaca i njihovog pothvata! Još sam 2000. godine ('Hrvatsko slovo', *18. kolovoza 2000) upozoravao da cilj Haaškog suda nije samo izjednačavanje krivice agresora i žrtve, već im je cilj da se žrtva, dakle Hrvatska optuži za genocid. Dakle, cilj im je očito bio zločinački!*

Već mnogo puta je hrvatska javnost upozoravana što radi Sud u Haagu. Evo kako je to nedavno (ponovo) formulirao dr. Anđelko Milardović ('Večernji list', 5. ožujka 2004, 'Hrvatsko slovo', 19. ožujka 2004).:

'Kad se sažmu navodi Veritasa od 1998. do 2002. godine, a sumnja se da je Veritas prikriveni ogranak srpske obavještajne službe, dolazi se do četiri bitne točke. Prvo, da preko optužnica treba dokazati da je Republika Hrvatska nastala na zločinu i etničkom čišćenju, zatim da je to etničko čišćenje bilo planirano. Treća je točka da je plan stvorio civilni i vojni vrh. Četvrto, tvrdi se da po logici stvari moraju odgovarati Tuđman i Šušak, a potom generali i niži časnički kadar. Takva se percepcija podudara sa sadržajem optužnica (...) Ako su akteri tog zločinačkog pothvata pokojni predsjednik države i tri generala, znači da je riječ o vojno-političkom vrhu, koji se definira kao zločinačka skupina. Iz toga se može izvesti zaključak da je država nastala na zločinu i etničkom čišćenju, a onda se dovode u pitanje temelji takve države.'

Nije ni bitno je li Veritas, ili nije, prikriveni ogranak srpske obavještajne službe. Činjenica je da su mu ciljevi, kao i oni Haaškog suda istovjetni – zločinački! Zločinački prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. Zato je očito da se doista radi o zločinačkom pothvatu, ali ne hrvatske države već Suda u Haagu. Zločinačke organizacije u Haagu!

Danas su praktično cijeli vojni vrh države koja je oslobađala svoja okupirana područja, optužen za ratni zločin. A s najnovijim optužnicama protiv Hrvata za rat u BiH imamo to isto. Dapače, čujemo da su njihovi navodni zločini mnogo gori od onih Slobodana Miloševića. Veći od onih Hitlera i Staljina zajedno! Nije im bilo dosta što su nevinim Hrvatima iz BiH dodjeli drakonske kazne od 45, 25 ili 15 godina robije. Zar to već nije bio strašan zločin? A najnovije optužnice su pokazale koliko smo bili u pravu kada smo tvrdili i pisali da je sudu u Haagu dovoljno dokazati nekome da je Hrvat i automatski je kriv, tj. da Haag ispisuje optužnicu protiv cijelog hrvatskog naroda.

Opravdanje obrambenog i pravednog rata

Malo je tko vjerovao u trenutcima osnivanja Suda u Haagu da se radi o o osnivanju zločinačke organizacije. Iako se dalo naslutiti. Još sredinom 13. stoljeća, Sv. Toma Akvinski, kako nas je nedavno na propovijedi na Misi za Domovinu upozorio fra Nikola Mate Roščić, dorađuje i sustavno izlaže nauku o pravednom ratu u svom velebnom i nenadmašivom teološkom opusu. A progovorio je i o domovini, domoljublju i dužnostima koje svatko ima prema domovini. U tome je slijedio misao rimskog umnika i govornika Cicerona, koji je zapravo klasik kad je riječ o domovini i domoljublju. Ciceron je učio da svaki čovjek, građanin, treba ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve što se

domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, zaštititi njene građane, interese i granice, drugim riječima biti njen vojnik, borac za domovinu. I to je, doista, dužnost i čast! A u Statutu Suda u Haagu nema razlike između agresora i žrtve, nema zločina protiv mira! Nije zločin ono što je najveći zločin: zločin agresije. Dakle, već tada se moglo naslutiti da je cilj samog suda zločinački pothvat: optužiti one koji ljube, poštuju i brane svoju domovinu.

Na prošlom Saboru sam već govorio o tome kako je reagirao predsjednik Tuđman u trenutcima kada su iz Haaga najavili optužnicu protiv generala Gotovine. Dakle, te 1998. godine, Sud u Haagu ne podiže optužnicu protiv Miloševića, ali interesira se o Gotovini, što je već itekako ukazivalo na već opisani zločinački karakter ove ustanove.

Pitanje postavljeno 1998. godine

Vlada tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobodilačkima, tj. može li se dogoditi presedan da jedna oslobodilačka akcija i njezina oslobodilačka vojska odgovaraju, za oslobađanje okupiranog dijela svoje zemlje! Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran.

A nisu odgovorili ni do dana današnjega. To su im omogućili bivša vlast svojom deklaracijom o suradnji s tim sudom, kojom su poništili odluku Hrvatskog državnog sabora prema kojoj Haag nije bio nadležan za operacije Bljesak i Oluja. Uskratiti nekom narodu ono što imaju svi drugi narodi na ovom svijetu je doista zločinački pothvat i predstavlja nastavak agresije na hrvatski narod i njegovu državu. Zar nije zato vrijeme da Hrvatska vlada zatraži odgovor od Vijeća sigurnosti na to pismo iz 1998. godine? Iako je itekako jasno da se radi o nastavku politike kojom su svjetski moćnici uveli i famozni embargo na uvoz oružja, kojim je hrvatskom narodu bilo oduzeto pravo na samoobranu. Iako je nama itekako jasno da su ovakve optužbe, koje se poklapaju s velikosrpskim optužbama, samo potvrda umiješanosti mnogih u svijetu u osvajački rat protiv Hrvatske. Kako je Hrvatska vojska pobijedila u ratu, haaške optužnice su samo pokušaj da se u miru izbori ono što je izgubljeno u ratu. I dok su u ratu izravno sudjelovali Srbija i Crna Gora, a svjetski moćnici su im asistirali, sada imamo obrnutu situaciju. Dakle, maske su pale.

Članovi HB-a su sve to dobro znali. Stalno i uporno govore da se nikada ne bi složili s odlaskom hrvatskih generala u Haag. A svaka nova optužnica je sve veća i veća sramota civiliziranoga svijeta. Može li se poslije najnovijih uopće uporabiti riječ "civilizirani" za takav svijet? Znamo da su vojnu bitku protiv hrvatskog naroda izgubili, jer su oni itekako na razne načine sudjelovali u tom ratu na velikosrpskoj strani. I sada, ti ratni gubitnici sude nama. Sude pobjednicima u ratu. Oni jednostavno svoj rat protiv hrvatskog naroda nastavljaju svim mogućim sredstvima. Najvažnija ustanova u tome je

zločinačka organizacija u Haagu, koja je ovih dana, kako je već rečeno, na vrhuncu svoga zločinačkog pothvata. Pa kako onda nismo u pravu kada tvrdimo da je ne suprotstaviti se tim zločincima u agresiji na naš narod i našu domovinu čin veleizdaje?»

Od tada, pa do danas govorim o «zločinačkom pothvatu zločinačkog suda». Na našem trećem skupu govorio sam kako i drugi počinju na isti ili sličan način govoriti o tom sudu. Evo i u «Hrvatskom listu» od 11. listopada 2007. imamo reagiranje župnika dr. sc. Franja Jurčevića: *Haag – simbol prijevara, namještanja, cinizma i udruživanja u 'zločinački pothvat' protiv Hrvatske i hrvatskih žrtava.*

Zar to isto ne proizlazi iz riječi biskupa Jezerinca: «Dokaz da je Sotona oko nas i da djeluje jest sramotna presuda Haaškog tribunala za zločine u Vukovaru!» Ili još preciznije iz riječi biskupa Anta Ivasa: «Haag je isto što i Had. To što se dogodilo i što se sve vrijeme događa u Haagu nalikuje na luciferskU, đavolsku pogubu pravde.»

A sjetimo se Rimskoga prava: «Bolje je pustiti sto krivih nego optužiti jednoga pravednoga». Hrvatski pravednici su već osuđeni, ili im se sudi. I u Haagu i u Hrvatskoj. To je još veći zločin i od neosuđivanja vukovarskih krvnika. A «krivnja Hrvata», kako kaže Bosiljko Mišetić[32] «je jednim dijelom bila činjenica da su slobodnom političkom voljom odlučili ostvariti pravo na državu, kao pravo koje ima svaki suvereni narod, a druga 'krivnja' što nam i danas mnogi svjetski moćnici ne opraštaju što smo poništili geopolitički ustroj prve Jugoslavije, kao 'versajskog kopileta' i druge Jugoslavije kao političke tvorevine pobjednika drugog rata».

Ponovimo i riječi Doris Pack kako «problemi potječu iz pogrješnog stava da Hrvatska nije smjela voditi rat» pri čemu ona ne misli na Sud u Haagu. Očito ona misli na svjetske moćnike tj. uvjerenje da se Hrvati nisu smjeli braniti – nisu smjeli voditi obrambeni rat. Sjetimo se «embarga uvoz oružja» kojim je na početku velikosrpske agresije UN i oduzeo hrvatskom narodu pravo na samoobranu.

To detaljno objašnjava i admiral Davor Domazet Lošo[33]:

«Britanac, inače predsjedatelj Konferencije o bivšoj Jugoslaviji, zvan lord Peter Carrington, kako piše Coleman, taj majstor prijevare, poslušnik lorda Rothscilda s iskustvom uništenja Rodezije, Južne Afrike i Argentine, dok su Kadijevićeve i Miloševićeve horde zla provodile svoj krvavi pir u Vukovaru, na upit zašto nešto ne poduzme, ledenom mirnoćom pripadnika tajnoga društva Ozirisa odgovorio je: «Obje strane lažu».

A njegov subrat, član lože Velikoga Orijenta, francuski predsjednik François Mitterrand na isti upit odgovara: «Hrvatska je bila saveznica nacista, a ne Srbija». Ako se ovom britansko-francuskom dvojcu pridoda Warren Zimmerman s porukom iz njegove knjige Izvori jedne katastrofe, *kako su za «rušenje multietničke Jugoslavije krivi nitkovi», onda je jasno da haaška presuda u kojoj je vrh JNA oslobođen svake odgovornosti za vukovarska polja*

[32] Isto, str. 55

[33] «Hrvatski list», 18. listopada 2007.

smrti ima za cilj pisanje povijesti ,zapadnoga Balkana,, ma što o tome izjavljivao izručitelj generala Ante Gotovine u liku hrvatskog predsjednika Vlade.

Zato i ovom prigodom nužnim se čini podsjetiti ne samo Ivu Sanadera i ostale pozicione i opozicione klimoglavce i pilatovske perače ruku, da je ta ista Carla del Ponte 20. travnja 2005. pred 600 studenata prava i članova valdenskoga ureda završila predavanje ovom rečenicom: «Pomirba još uvijek nije na dnevnome redu Balkana. Ona će doći tek kada sudski postupci budu okončani i kada povjesničari budu u mogućnosti objasniti istinitost činjenica koje će utvrditi pravosuđe». Carla del Ponte više je nego jasna i ona poručuje – Na temelju haaških presuda bit će pisana povijest 'zapadnog Balkana'.

Ako je tome tako, a na žalost jest, onda to znači nekoliko čvrstih zaključaka koje imaju aksiomatsko značenje: Prvo*, Haaški sud nije ustanovljen da provodi pravdu i kazni zločince, a ponajmanje agresore, nego da kazni 'nitkove koji su srušili multietničku Jugoslaviju'. Zato je on i osnovan 1993. kada je postalo očito da Milošević ne će moći ostvariti Veliku Srbiju kao zamjenu za versaillevsku Jugoslaviju. Dakle, Haaški sud je naprosto institucija pomoću koje tzv. međunarodna zajednica ciljeve rata ostvaruje drugim sredstvima, po obrascu Clausewitza.* Drugo*, ti nitkovi moraju biti kažnjeni jer su se usudili suprotstaviti oružanoj sili «svih naroda i narodnosti» iako se ona stavila u službu ostvarenja velikosrpskih ciljeva.* Treće*, rehabilitacija poražene JNA izravno vodi rehabilitaciji Jugoslavije, naravno, pod maskiranim nazivom, u ovom slučaju to je 'zapadni Balkan'.*

To je pak moguće postići samo na način da se sudskom presudom oslobode sve 'administrativne' zapovjedne razine JNA, a blagim kaznama kazne operativne ili izvedbene i to ne sve, nego samo one koje su se 'otrgnule' legitimnoj crti zapovijedanja. Četvrto*, a za Hrvatsku i najvažnije – Hrvatska vojska na čelu s vrhovnim zapovjednikom dr. Franjom Tuđmanom, ministrom obrane Gojkom Šuškom, načelnicima Glavnog stožera generalima Jankom Bobetkom i Zvonimirom Červenkom, te svim operativnim zapovjednicima od razine zbornih područja pa niže, paralelni su parasustav u odnosu na JNA. Ta teza nastoji se 'dokazati' ne samo na haaškome sudištu, nego još više na suđenjima u Hrvatskoj. Zato djelovanje i izjave Mesića, Manolića, Nobila, Prodanovića, Špegelja, Tusa, Stipetića, Agotića, Češnjaja ili Brlečića imaju svrhu potvrde te teze kako bi se u konačnici mogli kazniti 'nitkovi' koji su srušili Jugoslaviju, a koje su podržavali Njemačka i Vatikan. Dakle, nastoji se dati za pravo francuskome hijerarhijskom urotniku Françoisa Mitterrandu u njegovoj tvrdnji kako je JNA u Vukovaru i na Ovčari ubijala nikoga drugog nego potomke zločinaca iz Drugog svjetskog rata, a ne nekakve branitelje svoga doma i svoje domaje.»*

Dopustite mi da vas podsjetim na onoga hrvatskoga pravednika kojemu je dosuđena najveća kazna. Osuđen je zbog navodne agresije Hrvatske na BiH. To je Dario Kordić!

Nedavno je Udruga Sv. Jurja objavila šest svezaka časopisa ***National Security and the Future*** na 1500 stranica u kojima se prvi put objavljuju u javnosti

dokumenti Predsjedništva BiH od 1991. do 1994. godine koji definitivno dokazuju da je Hrvatska sačuvala, a ne dijelila BiH. Glavni urednik ovoga izdavačkog pothvata prof. Miroslav Tuđman kaže[34]:

«To prikrivanje istine, odnosno dokumenata s jedne strane, a s druge medijski rat o tome kako je Hrvatska agresor u BiH, imalo je za posljedicu da je u slučaju generala Blaškića trebalo dokazivati da su Ahmići bili vojni cilj, odnosno da su se u Ahmićima vodile oružane borbe između ABiH i HVO-a, i da su u tim sukobima stradali civili. U dokazivanju te činjenice obrana generala Blaškića je zakazala, ali je to uspjela dokazati obrana Darija Kordića. ***(…)*** *U medijima se vodi informacijski rat. Mediji su postali bojišnica na kojoj se sukobljavaju različite informacijske strategije koje imaju za cilj osigurati dominaciju određenih informacija. I to ne samo političku dominaciju, već i gospodarsku, kulturnu, itd. Međutim i tu postoje neka pravila. Vrlo je opasno ići u javnost s dezinformacijama i krivotvorinama ako je, ili kada je, javnost upoznata s činjenicama. Svjedoci smo kako smo iz tjedna u tjedan čitali natpise o "Tuđmanovoj salveti" na kojoj je on "dijelio Bosnu". To je trajalo sve dok nisam objavio knjižicu "Priča o Paddyju Ashdownu i Tuđmanovoj salveti" i donio NATO-ve karte iz 1994. o podjeli interesnih sfera u BiH o čemu je govorio predsjednik Tuđman. Ili, iz dana u dan se ponavljala priča kako su Hrvati srušili Stari Most u Mostaru. To je trebalo poslužiti kao dokaz kulturocida, i biti sadržaj optužnice protiv hrvatskih dužnosnika iz BiH u Haagu. Nakon što je general Praljak objavio ekspertizu po kojoj je utvrđeno da je Stari most miniran a ne srušen tenkovskom granatom, o tome se više ne piše, a haaško tužiteljstvo za to ne tereti hrvatske dužnosnike. Isto je i s Mesićevom izmišljotinom kako su predsjednici Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karađorđevu. O tome se pisalo iz dana u dan, sve dok prošle godine nije tiskana moja knjiga "Vrijeme krivokletnika" koja opovrgava Mesićeve laži. Od tada se ta teza više ne spominje u medijima. «*

A znamo i to da je Mesićevo lažno svjedočenje Sud u Haagu koristio da bi izveo lažnu optužbu o agresiji Hrvatske na BiH, zbog koje – uostalom - sudi i danas Hrvatima iz BiH.

Kada su Darija Kordića bez i jednog dokaza osudili na 25 godina robije izjavio je:

"S ljubavlju i ponosom nastavljam nositi ovaj maleni križ prikazujući ga rođenom Isusu Kristu za dobro i boljitak svome najmilijem hrvatskom narodu."

To je rekao iako je svjestan[35]: "Bog mi je stavio lance, a današnja Hrvatska zategla omču oko vrata."

A u istom tekstu možemo naći i slijedeće riječi Dariove supruge Venere[36]:

---

[34] Portal Hrvatskog kulturnog vijeća

[35] "Hrvatski list", 23. prosinca 2004.

[36] *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007* , str. 71-72

"Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'."

I dok je Kordić osuđen na 25 godina robije, dotle je nedavno[37] «Žalbeno vijeće Haškog suda potvrdilo je u utorak oslobađajuću presudu za bivšeg načelnika štaba Vrhovne komande Armije BiH generala Sefera Halilovića kojem se, kao zapovjedniku, sudilo za ubojstva hrvatskih civila u hercegovačkim selima Grabovica i Uzdol koja su u rujnu 1993. počinili pripadnici Armije BiH. Žalbeno vijeće odbacilo je žalbu haškog tužiteljstva zaključivši da prvostupanjsko vijeće nije pogriješilo u zaključku da Halilović nije imao efektivnu kontrolu nad počiniteljima zločina kao zapovjednik iz koje bi proizašla njegova zapovjedna odgovornost. Prvostupanjsko vijeće 16. je studenog 2005 oslobodilo Halilovića, kojeg se po zapovjednoj odgovornosti teretilo u jednoj točki za ubojstvo u tim selima». Najmlađe ubijeno dijete imalo je četiri godine. Ubijeno je zajedno s majkom koja ga je držala u naručju!

Na pitanje «Što je činiti sadašnjim hrvatskim vlastima glede opstanka toga Suda?» Miroslav Tuđman odgovara[38]**:**

«Službena politika ima dovoljno argumenata da traži ukidanje Haaškoga suda i prije 2010. jer nije ispunio svoju zadaću. Haaški sud u slučaju Šljivančanina, Mrkšića i Radića nije tražio, ni sudio po zapovjednoj odgovornosti ni vojni vrh JNA ni državno vodstvo SFRJ. Zato ima osnove i treba odmah tražiti ukidanje optužnica protiv generala Gotovine, Čermaka i Markača, te hrvatskih dužnosnika iz BiH. Nitko od njih nije ni optužen da je osobno počinio zločin ili da je zapovjedio zločin. Te ne mogu ni oni biti optuženi, a kamo li hrvatsko državno vodstvo, kao odgovorni za stradanja civila. Tamo gdje je toga bilo, trebaju odgovarati neposredno odgovorni. Paradoks je u tome, što je hrvatska službena politika od 2000. godine učinila niz propusta na štetu vlastitih nacionalnih interesa, pa sada može postaviti takav zahtjev s pravom prevarene stranke.»

Presuda vukovarskim krvnicima je prvostupanjska, ali presuda generalu Haliloviću je konačna. Poslije nje morali bi se obustaviti svi postupci koje je Tužiteljstvo pokrenulo po tzv. zapovjednoj odgovornosti. Ili im neće smetati ni to što će postati očito – i onima koji do sada to nisu uvidjeli - da to vrijedi samo za Hrvate, da se po zapovjednoj odgovornosti može osuditi samo Hrvate!

---

[37] «Jutarnji list», 16. 10. 2007.

[38] Portal Hrvatskog kulturnog vijeća

Uostalom, za to im se već sudi i u Hrvatskoj. Tako se sudi generalima Norcu i Ademiju zbog stradanja navodnih civila iako postoje svjedočanstva od srpskih intelektualaca kako tamo nije bilo civila. Tako su Momo Kapor, Dragoš Kalajić i Nebojša Jevrić objavili svoje dojmove s putovanja po Baniji, Kordunu, Lici i Dalmaciji.[39] Tako Momo Kapor piše:

«'Kako ste'? – pita baba Danica Obradović na najisturenijoj jugozapadnoj koti pravoslavnog sveta u Divoselu u blizini Gospića. Ona sedi za teškim mitraljezom 'broving' maskiranim lišćem i nemoćno širi ruke, izvinjavajući se što sem vode, nema čim da nas ponudi (...) ONA JE OBUČILA SVOJE SELJAKE DA PUCAJU IZ MINOBACAČA I MITRALJEZA. NJEN JE POLOŽAJ SA OPASNO OTVORENIM BOKOVIMA (...) ZARASLE SU DVONEDELJNE ČEKINASTE BRADE, BABA-DANIČINI LJUDI RAZGOVARAJU SA PRSTOM NA OBARAČIMA AUTOMATSKIH PUŠAKA.»

A slično piše i Dragoš Kalajić:

«Prva oslobođena srpska država je neosvojiva jer je njezina vojska narod, a narod je vojska. Kroz vatrena krštenja kali se nova ideologija srpskog naroda, koja ujedinjuje najbolje vrline levice i desnice!»

A u Zagrebu sudac garantira tim «civilima» da mogu slobodno doći i svjedočiti protiv hrvatskih generala. Pri tome im se još i zahvaljuje na njihovu svjedočenju iako oni u svojim iskazima tvrde da su bili 'naoružani civili'. Ako ništa drugo sudac bi morao znati da u ratu ne postoje civili s oružjem. Oni koji su 738 dana nemilice granatirali Gospić svjedoče protiv onih koji su to bombardiranje zaustavili! Zar to nije i najbolja potvrda onoga što govori admiral Domazet o ulozi takvih sudova u Hrvatskoj?

Čak i bez obzira na to očito je da je za hrvatske sudove obvezatno da se drže IZVJEŠĆA Ustavnog sud Republike Hrvatske br. U-X-2271/2002., 12 studenoga 2002. godine, «Narodne novine» broj 133/2006. u kome stoji:

«Djelovanje oružanih snaga republike Hrvatske poduzeto s ciljem oslobađanja dijelova okupiranog područja Republike Hrvatske – uključujući i otklanjanje neposredne opasnosti za život stanovništva i sprečavanje uništenja imovine, uzrokovane oružanom (vojnim i paravojnim, parapolicijskim i/ili terorističkim) napadima okupacijskih postrojba poduzimanih s okupiranih područja – bilo je u skladu s ustavnom obvezom oružanih snaga Republike Hrvatske da zaštiti suverenitet i neovisnost Republike Hrvatske i obrane njenu teritorijalnu cjelovitost. Pri oslobađanju okupiranih područja Republike Hrvatske, oružane snage Republike Hrvatske djelovale su u ime i po ovlaštenju suverene države s međunarodnopravnim subjektivitetom.

[39] Momo Kapor, Dragoš Kalajić i Nebojša Jevrić, «Krajiški putopisi, časopis «Vojska Krajine», naznačen kao «List srpske Krajine, broj 4-5, srpanj-kolovoz 1993. godine; *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007* , str. 25-26

Očito je svako nepridržavanje ovako nečega što je obvezatno za sve, pa i za hrvatsku vlast, moguće jedino zbog političkih pritisaka, pa se svako takvo sudište na taj način deklarira kao političko!

Zato se i mi – uvijek kada govorimo o zločinima Suda u Haagu moramo sjetiti i njegovih najvećih žrtava – hrvatskih pravednika kojima se sudilo i sudi. I u Haagu i u Hrvatskoj! Zato ponovimo još jednom riječi biskupa Ivasa: «Haag je isto što i Had. To što se dogodilo i što se sve vrijeme događa u Haagu nalikuje na lucifersku, đavolsku pogubu pravde.» Da, Sud u Haagu je danas daleko od toga da je sramotan. To je zločinački sud!

Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na četvrtom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 7.prosinca 2007. godine / 4, Zagreb, 2007 , str. 103-115.

TKO SU PODLI KURVINI SINOVI?

Rasizam ili bolesni um Carle del Ponte?

Carla del Ponte u svojoj knjizi "Lov: Ja i ratni zločinci", napisane uz pomoć Chucka Sudetica kaže da su se srbijanske vlasti otvoreno suprotstavljale Haaškom sudištu i da su nijekale njegovu nadležnost, a ona je na neki način poštovala njihovu otvorenost - za razliku od stavova Franje Tuđmana i njegovih suradnika. Oni su je, piše, dočekivali osmijesima, obećavali punu suradnju, a zatim "pribjegavali najpodlijim obmanama napadajući me iza leđa". I citira (neimenovanoga) kanadskog tužitelja po kojemu su "Srbi kurvini sinovi, dok su Hrvati podli kurvini sinovi". Na drugom mjestu piše o "mentalitetu balkanskih Slavena".

Naravno, Carla del Ponte po običaju ne govori istinu kada govori o ponašanju dr. Tuđmana. Svima je dobro poznao da je on osporavao nadležnost Haaškog suda kada su u pitanju oslobodilačke akcije Hrvatske vojske o čemu govori i rezolucija Hrvatskog državnog sabora. Tuđman je i pred sudom u Haagu osporavao nadležnosti tog suda, a proces o Sub-poeni oko ratnog ministra Gojka Šuška je i dobio pred tim istim sudom. Carla del Ponte u svom izopačenom pogledu na svijet smatra da je suradnja doslovno izvršavanje njenih isto tako izopačenih zahtjeva. Zato je očito da je njena ogorčenost na Oca hrvatske države samo još jedno priznanje njegovoj politici zaštite državnih interesa.

Čak je možemo i opravdati jer je knjigu pisala poslije dugogodišnjeg podaničke politike onih koji su naslijedili hrvatskog predsjednika i vodili ovu državu. Ta politika dostigla je svoj vrhunac kada je ona u Hrvatskoj, kao vladarica Hrvatske, primala u posjet predsjednike države i vlade te iste države dajući im svakome po deset minuta. Tu je slavila i svoj rođendan uz pažnju kakva i dolikuje vladarima.

Da se ne radi o nekome tako izopačenih pogleda bilo bi čudno zašto ona daje rasističku ocjenu za sve Hrvate tvrdeći da su podli kurvini sinovi (navođenje neidentificiranih izvora zapravo predstavlja iznošenje svojih stanovišta). Njen rasistički istup smeta čak i jednom Inoslavu Beškeru („Jutarnji list", 1. 4. 2008.):

> *Naravno da bi takva rasistički formulirana predrasuda iz pera jednog tužioca trebala biti dovoljna da se ne samo zatvori knjiga u kojoj je tiskana, nego i da se zahtijeva poništenje procesâ koje je inicirao. Tom rečenicom se Carla Del Ponte definitivno svrstava u isti svjetonazor koji je iznjedrio postjugoslavenske ratove, uz ključnu razliku da nije ni činila ni naručila ratne zločine.*

Čitajući drugi dio ovog citata moglo bi se pomisliti da Bešker misli na agresora i velikosrpsku genocidnu politiku da on svoj članak ne počinje ovako:

> *Carla Del Ponte i dalje čvrsto zastupa i argumentira tvrdnju da je tadašnji predsjednik Franjo Tuđman projektirao i vodio zločinački pothvat kojemu je svrha bila etničko čišćenje Srba iz Hrvatske te Srba i Bošnjaka iz dijelova BiH koje je htio pripojiti Hrvatskoj. **To bi hrvatskim čitateljima mogla biti najznačajnija poruka njezine knjige*** (istakao J.P.)**.**

Čini se da su Beškeru obje strane te koje su činili i naručivali ratne zločine. A znamo da ratne zločine čini agresor, zločin u ratu mogu učiniti oni koji se brane od agresije.

A Carla del Ponte i Sud u Haagu su uveli nešto novo u praksi najviših svjetskih institucija – nazvao bih ga - ZLOČIN KOME JE RAT POVOD. Sud u Haagu kao cjelina, a posebice Tužiteljstvo i sama Carla del Ponte su tipični primjeri takvih zločinaca. Na prošlom našem skupu sam obrazložio zašto taj sud više nije sramotni nego je zločinački. Na našem trećem skupu je predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske prof. emeritus Željko Horvatić izjavio kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zloporabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe. Već samo to je zločin, mada je to ponajmanji dio onoga za što bi Carla del Ponte trebala odgovarati.

Ivica Marijačić u «Hrvatskom listu» od 29. svibnja 2008. piše kako je zapravo «zločin bio optužiti Gotovinu, zločin je suditi mu, a nije manje zločin prihvatiti i opravdavati tu optužnicu kao što čini u Hrvatskoj i dan danas jedan njezin dio». Doista je zločinačka djelatnost Haaškog suda najuočljivija na slučaju generala Gotovine zahvaljujući američkim odvjetnicima Gregu Kehoeu i Luki Mišetiću. Evo kako to opisije Mate Kovačević («Hrvatski list», 22. svibnja 2008.):

> *Najprije je kao lažni svjedok raskrinkana bivša bolničarka u kninskoj bolnici Mira Grubor. koja je tvrdila kako u Kninu nije bilo vojnih ciljeva te da je Hrvatska vojska gađala civile. Kad ju je obrana generala Gotovine suočila s izvješćima UN-a, hrvatskih snaga i svjetskih medija, zbunjeno je počela odgovarati kako se više ne sjeća. I bivši vojni promatrač UN-a Tor Munkelien svjedočio je da su hrvatske snage koristile neprimjereno oružje u napadaju na Knin. Suočen s dokazima. zaključio je na kraju, kako zapravo i ne zna tko je pucao po Kninu. Bivši koordinator osiguranja osoblja UN-a u sektoru Jug Andnes Dreyer ustrajavao je u kako ne zna da je u Kninu i oko njega bilo ikakvih vojnih ciljeva koje bi hrvatske snage mogle legitimno napadati. 1 on je u suočavanju s dokazima upao u protuslovlja te zaključio kako je u Kninu ipak moglo biti vojnih ciljeva. Zapovjednik kanadske kopnene vojske. general potpukovnik Andrew Leslie, optužio je Hrvatsku vojsku da je prva dva dana Oluje sustavno granatirala civile u Kninu Nakon protuispitivanja ipak je priznao da je u Kninu i okolici postojao znatno veći broj srpskih vojnih objekata i postrojenja nego što je svjedočio na početku iskaza. Nakon lažnoga svjedočenja u Haagu, dovedena mu je u pitanje vojna karijera u nacionalnoj vojsci. Kad se ovih dana, očito ucijenjen. bivši pripadnik HV-a Vladimir Gojanović, nakon protuispitivanja nije mogao sjetiti gotovo niti jednog imena relevantnog za događaje o kojima je svjedočio dan ranije, utvrdilo se kako krunski svjedok uopće nije sudjelovao u Oluji.*

Ne treba ni spomenuti kako je zločin svjesno korištenje lažnih svjedoka, kao što to očito čine u Haagu. Interesantno je kako se hrvatskim ljevičarima, kao Beškeru, rasizam svodi samo na izričaj, a svjesno rasističko djelovanje prema

jednom narodu, koji je već tako očito samo iz postupaka Tužiteljstva, njima ne znači ništa. Dapače mnogi i podržavaju taj sud.

U isto vrijeme isti takav zločin se događa u Haagu kroz suđenje generalu Praljku i ostalim Hrvatima iz BiH. Slično Gotovininim odvjetnicima i general Praljak raskrinkava svjedoke tužiteljstva.

Netko može primijetiti da bi se taj zločinački karakter trebao odnositi samo na Tužiteljstvo. Pa sud može još uvijek osloboditi i Gotovinu i Praljka i ostale. Da, ali to nisu jedina suđenja. Zar Sud nije osudio Darija Kordića na 25 godina robije, a da mu niti jedan zločin nije dokazan – jer nisu ni mogli dokazati nešto čega nije ni bilo.

Jesu li «podli kurvini sinovi» Mesić, Račan, Sanader?

Kovačević također piše:

Zbog straha da se pred sudom ne raskrinkaju ranija lažna svjedočenja. Tužiteljstvo je odustalo od svjedoka Mesića u postupku protiv generala Slobodana Praljka. Raskrinkavanje krivokletnika vrbovanih na najvišoj razini, što se zahvaljujući odvjetnicima generala Gotovine sad i u javnosti može pratiti. Hrvati s punim pravom sumnjaju u sve dosadašnje presude Haaškoga suda.

Upravo je Mesićevo lažno svjedočenje o navodnoj agresiji Hrvatske na BiH bila osnova da se osudi Kordić. A to je stravičan zločin toga suda! Evo što o tome piše prof. dr. Miroslav Tuđman («Hrvatski list, 15. svibnja 2008.):

Imate jednog predsjednika koji je glavni svjedok optužbe u slučaju Blaškić, a trebao je biti i u slučaju Praljka, Prlića i ostalih. U Haagu su, međutim, procijenili da bi to bila katastrofa pa se nije pojavio. Bio je najavljen, ali neće doći jer su znali da ga obrane optuženika čekaju s posebnom spremnošću i užitkom za protuispitivanje. To bi, i za njega i za tužitelja, bila katastrofa. Tužitelji su predložili da njegovo svjedočenje u slučaju Blaškić uđe kao dokument, obrana se usprotivila, a Sud je prihvatio stajalište obrane. Dakle, više ni Haag ne može računati na takvo svjedočenje.

Dakle ne smeta im što je Mesić lažno svjedočio, što su ljudi zbog toga robijali i još uvijek robijaju. Žao im je što te laži ne mogu i dalje koristiti.

Bit će interesantno pratiti razvoj događaja na tim suđenjima. Da je iole inteligentnija Carla del Ponte je mogla preimenovati «podle kurvine sinove» jednostavno ukazujući na činjenicu da u njenim optužnicama nema ništa više od onoga što je davno prije nje izrekao Stjepan Mesić kao predsjednik RH. O tome nas upozoravaju i Mate Kovačević u istom tekstu i prof. dr. Miroslav Tuđman u «Hrvatskom listu» od 15. svibnja 2008.:

U poduljem mimohodu kao rodonačelnik krivokletstva stupio je još 1998. sadašnji predsjednik republike Stjepan Mesić, zbog čijih su tajnih svjedočenja, čak i novinari došli na crne liste Tužiteljstva, a oni koji su se usudili upozoriti na krivotvorine, završili su kao 'podli kurvini sinovi" pred Haaškim sudom. Kako i dalje nije uputno citirati svjedočenje, zainteresirani za izvore optužnica protiv hrvatskih generala u Haagu. mogu pogledati internetsku stranicu hrvatskoga predsjednika http://www.predsjednik.hr i

tekst njegova predavanja održanoga 2. studenoga 2000. u švicarskom gradu Widenmoosu, pod naslovom 'Nastanak samostalne Hrvatske'. U tom govoru Mesić tvrdi 'da je politika Franje Tuđmana uključivala u sebi i aspiracije prema tuđim teritorijima,' Zbog pokušaja, kako kaže, da pripoji dio susjedne međunarodno priznate BiH, Hrvatska se dovela u praktičnu izolaciju. A zato što je tu ambiciju pokušala ostvariti i silom oružja, u očima mnogih pretvorila se iz žrtve agresije sama u agresora'. Mesić dalje navodi, kako je 'druga tamna mrlja na režimu Franje Tuđmana odnos prema Srbima u Hrvatskoj. ustvrdivši kako je Tuđman 'rat iskoristio da smanji njihov broj u skladu sa svojim zamislima da u Hrvatskoj ne treba biti više od 3 posto Srba u ukupnom korpusu stanovnika. Iz spomenutih izjava, tužiteljica Carle Del Ponte, koja sve Hrvate općenito smatra "podlim kurvinim sinovima', sastavila je glavne optužnice protiv hrvatskoga političkoga i vojnog vodstva za zločinačke pothvate i agresiju na tzv. republiku srpsku krajinu odnosno BiH.

Miroslav Tuđman spominje iste tvrdnje i u predavanjima održanim u Austriji i Kini pa konstatira:

Tako tvrde informacije ne postoje ni u optužnici protiv hrvatskih generala. Ponavljam, takve izjave su i danas na Mesićevoj web stranici. To su predavanja u Švicarskoj studeni 2000 godine u Austriji u veljači 2001., zatim u svibnju 2002. godine u Kini. A on je iznosio takva stajališta prije nego što su se takve kvalifikacije pojavile u optužnicama protiv Gotovine, Markača i Čermaka i u optužnicama protiv generala Praljka i ostale petorice iz BiH. Sjedne strane taj govor je bio uvertira, ali s druge postoji još nešto: optužnica za zločinački pothvat i tzv. zločinačku organizaciju argumentira se isključivo transkriptima. Predsjednik Tuđman je napisao na tisuće stranica tekstova, održao na tisuće govora... Ni u tekstovima ni u govorima nema nijedne formulacije na koju bi se formulacije o etničkom čišćenju kao cilju, koje je iznio Mesić, a Tužiteljstvo prihvatilo, mogle vezati. A sami ti transkripti, od Brijunskog pa nadalje su falsifikati, to su takva natezanja u interpretacijama da to normalan čovjek ne može prihvatiti. Od 2000. godine imate manipulaciju njima, njihovo izravno dostavljanje tužiteljstvu, zatim je nešto išlo preko medija, primarno Mesićevih, Nacionala i Ferala, pa onda, u manjoj mjeri, preko Globusa i Jutarnjeg lista. Iako su Brijunski transkripti formalno deklasificirani krajem 2004. godine, oni su se pojavili dvije godine prije. Milošević ih je koristio u svojoj obrani, ne samo Brijunski transkript, nego i još neke koji se javljaju u optužnici protiv Gotovine i drugih. U predraspravnom govoru haaški je tužitelj u slučaju Gotovina citirao 17 transkripata. Dakle, došli su u Haag i prije deklasifikacije, bez obzira na odluku Vlade iz 2001. godine da Mesić mora predati transkripte, odnosno arhivu Ureda predsjednika. On je rekao da on to ne predaje zato što nema garancije da će se „s dužnom kriminalističkom odgovornošću odnositi prema toj arhivi". Arhiva je predana tek 2005. i 2006. godine. Prema tome, odgovornost za ilegalno i nezakonito dostavljanje transkripata leži na Uredu predsjednika.

Vratimo se Beškerovim navodima iz knjige Carle del Ponte:

Del Ponte kaže da se Račan uhvatio rukama za glavu i zavapio: "O, ne!", netom je spomenula generala Janka Bobetka. Piše da je od Račana zahtijevala da Bobetka stavi pod policijski nadzor i da pazi da ne uteče. Račan joj je, piše, priznao da su Bobetkovi memoari praktično priznanje njegove odgovornosti. Ipak, rekao je: "Ako surađujem s Vama u tome, moja vlada pada. Želite li da moja vlada padne?" I tako desetak puta. (...) Del Ponte je natenane ispripovijedala kako je u svibnju 2000. u krajnjoj tajnosti u Samoboru studirana arhiva HVO-a, kako je 23. svibnja objavljen članak o toj operaciji te kako je Vlada poslala specijalce da čuvaju kuću u Samoboru kako vojnici ne bi uništili dokumente. Opis podsjeća na državne udare. Račan obećava prenošenje svih dokumenata u Državni arhiv, gdje će postati dostupni i haaškom Tužilaštvu, koje ih je zatim "godinama proučavalo", piše Del Ponte. Odmah zatim Račan je obaviješten da je tajno optužen Gotovina, koji je zatim utekao iz Hrvatske. Račan je vapio da "nije pravedno da sudbina Hrvatske ovisi o tom jednom čovjeku", ali je Mesić isti dan obavijestio Del Ponte da Račanova vlada nije obustavila financijska davanja Gotovini niti mu je zaplijenila imutak.

Navod koji izvrsno opisuje kako će i Mesić i Račan zbog vlasti optužiti bilo koga. I generala Bobetka (Račan) i jedan drugoga (Mesić). Međutim odgovornost Račana nije mnogo manja od Mesićeve. To ponajbolje opisuje dr. Milan Vuković. Pa iako on te svoje stavove iznosi u svojim raščlambama na ovim skupovima ja ću ovdje dati poveći dio njegova intervjua u «Fokusu» 2. svibnja 2008.:

• Jeste li mogli vjerovati u ovaj nevjerojatan razvoj događaja?

- Do toga nije smjelo doći i tkogod želi istinu lako će se uvjeriti da je Hrvatska tek nakon radikalne promjene nositelja vlasti iz godine 2000. postala talac Haaškoga suda. Od tada u svojim bitnim odlukama vlast ne zastupa vitalne hrvatske interese i događa se ovo o čemu govorimo. Hrvatska je bila jedna između prvih država koja je tražila da se utemelji Haaški sud, jer je predsjednik Tuđman u obrazloženju toga traženja naveo da je potrebno utemeljiti taj sud kako bi se kaznio agresor i onemogućila daljnja djelovanja agresora na uništenju hrvatskih povijesnih spomenika, mjesta, ubijanja ljudi itd.

Međutim, za Haaški sud je vrlo značajna činjenica da do godine 2000. nitko od hrvatskog rukovodstva vojnog i političkog nije bio u Haagu optužen niti je bio u Haagu u zatvoru. Naime ispušta se iz vida činjenica da je Hrvatski državni sabor 24. kolovoza 1990. donio Rezoluciju o zaštiti ustavnog, demokratskog poretka i nacionalnih prava u Hrvatskoj. Ta je rezolucija bila donesena da bi se na neki način poslije pobune Srba u Kninu 17. kolovoza 1990. smirile te situacije i da bi se one dovele u nekakvu drukčiju poziciju, a ne da se moraju, naprimjer, voditi ratne operacije.

• Ističete prijelomno razdoblje nakon kojega dolazi do neželjenog preokreta u tretmanu Haaškoga tribunala. Kada je to točno bilo?

- Poslije godine 2000. mi imamo jednu poraznu situaciju u društvu. Već 14. travnja 2000. Hrvatski sabor donosi Deklaraciju o suradnji s Haaškim sudom gdje se u točki 3 izričito navodi: "Republika Hrvatska ne dovodi u

pitanje pravo Suda da pokreće postupke utvrđivanja odgovornosti za zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata, obvezujući se istovremeno za odgovarajući suradnički odnos u kaznenom progonu i suđenju optuženima za ratne zločine." Ako se uzme ovakvo stajalište Hrvatskog sabora od 14. travnja 2000. i usporedi s izričitim stajalištem također Hrvatskog državnog sabora, ali od 5. ožujka 1999. onda svima može biti jasno koliko je nova politička garnitura nanijela štete vlastitoj državi.

• U čemu se razlikuju ta dva dokumenta najvišeg državnog zakonodavnog tijela?

- U svemu. Ali dovoljno je navesti samo točku 1 Rezolucije o suradnji s Haaškim sudom od 5. ožujka 1999. koja kaže: "Hrvatski državni sabor utvrđuje da su iznevjerena očekivanja Republike Hrvatske da će Tužiteljstvo i Međunarodni kazneni sud u Haagu, vodeći se jedino načelima pravde brzo i bez odugovlačenja provesti istrage, optužiti i suditi i kazniti djela ratnih i drugih teških zločina počinjenih nad hrvatskim narodom i drugima nesrpskim pučanstvom za vrijeme agresije Srbije i Crne na Hrvatsku i tijekom oružanih pobuna u Hrvatskoj". Prema tome, tu se razumno postavlja pitanje što se je to dogodilo od 5. ožujka 1999. do 14. travnja 2000. i otkud tolika promjena. Dolaskom nove vlasti Saboru se oduzima pridjev hrvatski i kao takav on s lakoćom zaključuje kako "RH ne dovodi u pitanje pravo Suda da pokreće postupke utvrđivanja odgovornosti za zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata".

• Je li tada "Oluja" izručena Haagu?

- Tako je, tada se prvi puta optužuje i Oluja, Medački džep, Maslenica i sve moguće hrvatske vojne akcije. Ta činjenica je sada daleko više došla u pitanje brzinom kojom se neke stvari u Hrvatskoj događaju poslije 14. travnja 2000. Naprimjer, aktualni predsjednik države Stipe Mesić 27. travnja 2000. daje Carli del Ponte transkripte predsjednika Tuđmana i to neselektivno, onako u "u đuture".

• Što nakon toga čini tužiteljica?

- Ona, odobrovoljena gomilom transkripata, već u lipnju 2000. obaviješćuje predsjednika Vlade Ivicu Račana o namjeri uhićenja Ante Gotovine. Poslije tih transkripata u kolovozu 2002. u Hrvatskoj imamo optužnicu protiv generala Bobetka, koja mora se to priznati, ne optužuje Bobetka za "zajednički zločinački pothvat", nego ga optužuje za druga kaznena djela i o tome postoji opsežna dokumentacija u hrvatskom tisku i tako dalje.

• Pokušava li u to vrijeme ijedna relevantna državna institucija reagirati na postojeće kršenje pravde?

- Ustavni sud RH pokušava na to reagirati i na neki način staviti stvari na svoje mjesto. Imamo izvješće Ustavnog suda od 12. studenoga 2002. sa stajalištem koje će itekako uzbuniti hrvatsku javnost, ali stajalište koje je takvoga sadržaja da ono zahtijeva od svih i fizičkih i pravnih osoba u Hrvatskoj određenu akciju. Hrvatske oružane snage su legitimno oslobađale

okupirani prostor RH i zato njihovo djelovanje Ustavni sud drži u skladu s provedbom i zaštitom Ustava.

• Nije li to bilo samo mrtvo slovo na papiru?

- U stvarnosti da. Iako su odluke i rješenja Ustavnog suda obvezatne i dužne su ih provoditi fizičke i pravne osobe kao i sva tijela državne vlasti, lokalne i područne regionalne samouprave u okviru svoga ustavnog i zakonitog djelovanja, a Vlada RH preko tijela državne uprave osigurava provedbu odluka i rješenja Ustavnoga suda!

Čak nitko, osim Narodnih novina, ne objavljuje stajalište najviše pravne institucije u državi. Uz to se događaju sasvim suprotne akcije.

• Koje akcije?

- Tadašnji predsjednik Vlade, pokojni Račan, u Vladinim prostorijama održava sastanak s engleskim veleposlanikom Nicholasom Jarroldom, njegovim pravnim i političkim savjetnikom i predstavnikom Britanske obavještajne službe Gilleom Longhleyem i članom Britanske obavještajne službe g. Boydonom, i to 5. veljače 2003. Uz obrazloženje da je taj susret održan "radi traganja za optuženikom Međunarodnoga kaznenog suda u Den Haagu hrvatskim generalom Antom Gotovinom". Dakle, četiri mjeseca poslije stajališta Ustavnoga suda Račan prima spomenutu gospodu.

• S kakvim obrazloženjem?

- Ističe se "spremnost hrvatskih vlasti za razmjenu saznanja o slučaju Gotovina s relevantnim inozemnim službama", a posebno je istaknuta "stručnost i iskustvo britanskih službi, uzevši u obzir dobre odnose RH s Velikom Britanijom i želju Vlade RH da te odnose unapređuje". Velepolsanik Jarrold je bez ikakva oklijevanja istaknuo spremnost Velike Britanije da Republici Hrvatskoj pruži svu potrebnu pomoć u navedenom predmetu i s tim ciljem je preporučio svoje suradnike kao osobe za suradnju u ovom predmetu.

• U čemu se sastojala "engleska pomoć"?

- Vrlo je zanimljiva stvar da je rezultat te engleske "pomoći" zapravo rezultirao izmjenu optužnice protiv Gotovine i generala 8. ili 10. veljače 2004. U optužnicu se tada unosi tzv. pravna figura engleskog prava o "zajedničkom zločinačkom pothvatu" i Carla del Ponte tu pravnu figuru engleskog prava unosi u optužnicu protiv Gotovine i generala. Njima se u "zajedničkom zločinačkom pothvatu" spočitava da cilj nije bila obrana Hrvatske i pobjeda nad agresorom, nego istjerivanje Srba iz Hrvatske.

• Beograd vješto montira takve kvalifikacije?

- Da, tu je pravnu kvalifikaciju etničkog čišćenja Srba naglašavao Vuk Drašković u knjizi Podsećanja izašloj 2001., a u kojoj on objavljuje i svoj govor održan na četničkom skupu 6. ožujka 1993. u kojem između ostaloga tvrdi: "Samo dva puta za minulih jedanaest vekova, 1941. i 1991. Hrvati su se našli u šansi da stvore sebi državu i oba su puta zbog nemanja državotvorne svesti i odgovornosti posegnuli za etničkim čišćenjem Srba, za logorima, maljem i nožem" (str. 155).

• Objavom knjige bivše haaške tužiteljice doznajemo li zapravo najviše o tome tko je ona?

- Očito, Carla del Ponte sebe razotkriva u knjizi Lov, ja i ratni zločinci, naglašavajući određene pikanterije koje odražavaju veliku problematičnost shvaćanja dužnosti koju je Del Ponte obnašala dugi niz godina kao glavna haaška tužiteljica. Koliko će hrvatska stručna javnost i kako reagirati na tu pojavu Carline knjige, ja ne znam, ali do danas nisam vidio ni čuo kako bi relevantni prigovori išli u pravcu traženja njezine nedostojnosti kod švicarskih vlasti da bude veleposlanica u Argentini; a drugo Vijeće sigurnosti bi moralo povući neke konzekvenije zbog takva ponašanja glavne tužiteljice.

• Carla del Ponte u svojoj knjizi piše da joj je Mesić javljao što radi Račan? Kako to komentirate?

- To su takve situacije u kojima bi Predsjednik Republike morao reagirati i postaviti Carli del Ponte pitanje je li to točno ili nije. Jer ako bi to bilo točno, onda je to nezgodno za Predsjednika. Ako ne bi bilo točno, onda bi on trebao reagirati i tražiti sankcije protiv Carle.

Mesić mora razjasniti što se tada događalo. Javnost i svi građani, na koje se redovito poziva, zaslužuju znati istinu.

Dakle Račanova uloga presudna je upravo u prepuštanju nadležnosti Haaškom sudu nad hrvatskim oslobodilačkim akcijama. Naš veliki književnik Ivan Aralica bio je tada potpredsjednik Županijskog doma Hrvatskog državnog sabora. Račan je tada sazvao sastanak rukovodstva Države gdje je to obrazložio. To me se posebno žestoko suprotstavio tadašnji potpredsjednik Zastupničkog doma Sabora Ivić Pašalić. Prema Aralici sve neugodnosti i napade koje je Pašalić od tada doživio do današnjih dana posljedica je tog njegovog čina. Ono što je interesantno da ga je nedugo poslije toga s mjesta potpredsjednika smijenio predsjednik njegove stranke, dakle Tuđmanov nasljednik na čelu HDZ-a dr. Ivo Sanader. Još prije dolaska dr. Sanadera na vlast 2003. godine objavio sam tekst «Ima li razlike između Sanadera i Mesića?» («Fokus», 18. srpnja 2003.), sa slijedećim odgovorom u podnaslovu: «Mesić je uzor Sanaderu!» Dakle, Araličina priča samo je potvrda onoga o čemu sam tada pisao. Zapravo sam u tekstu dao raščlambu raznih izjava dr. Sanadera iz kojih je već tada slijedio takav zaključak. To se najbolje vidi ako se usporedi ono što je u gornjem intervjuu govorio dr. Vuković sa slijedećim primjerom iz tog članka. Mesić je tada izjavio kako je za sudbinu generala Gotovine kriv HDZ i Tuđman osobno jer mu, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Glupost jednog pravnika koji govori o dokazivanju nevinosti ne treba ni komentirati, ali uvredljivo je za samog generala koji se sigurno ne bi odazvao takvom pozivu, kao što nije ni ministar Šušak, pa je Hrvatska sam spor i dobila. A što je rečeno u samoj Rezoluciji o suradnji s Haaškim sudom od 5. ožujka 1999. naveo je dr. Vuković. Tada je Sanader u TV emisiji *Meridijan* tvrdio kako za to što nije omogućeno Gotovini da dokaže svoju nevinost 1998. godine nije kriv HDZ, nego oni koji su bili tada oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ. Dakle Rezolucija koju je donio Sabor i koju navodi dr. Vuković je očito pogrješna i Mesiću i Sanaderu, s tom razlikom što se samo ne slažu u pitanju odgovornosti za istu.

Danas već znamo kako je po dolasku takvog HDZ-a na vlast jedina promjena bila u još većoj suradnji s Haagom. Račan nije smio uhapsiti Gotovinu, ali je to uspjelo Sanaderu, tj. kako piše Carla del Ponte a prenosi Bešker:

I taman dok Carla Del Ponte viče na Lajola (tadašnji šef vatikanske diplomacije Giovanni Lajola, op. J.P.) *da zna da je Gotovina u franjevačkom samostanu, Sanader joj javlja da je lociran na Kanarima.*

Tako je Sanader završio operaciju oduzimana ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda. Sjetimo se akcijskog plana, davanje vjerodostojnosti falsificiranom Brijunskom transkriptu, hapšenja novinara itd.

Sudovi u Rijeci, Splitu, Zagrebu...

Upravo Sanader može ponajbolje iskoristiti činjenicu da mnogima i u svijetu Sud u Haagu postaje sve više i više simbol nečega nečasnoga.

Još prije nekoliko godina upozoravao sam da je iz Tužiteljstva Suda u Haagu otišlo preko tridesetak zaposlenika koji su postali svjesni da rad Tužiteljstva nema veze s pravom i da će im rad u tom sudu biti crna mrlja u njihovim karijerama. Drugi su progovorili pošto su im istekli mandati za rad u Sudu. Na našem prethodnim skupovima govorili smo o pismu glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffreya Nicea i o izjavama istražitelja haaškog tužiteljstva povjesničara Marca Hoarea Attile. Knjiga «Mir i kazna» donedavne glasnogovornice Haaškoga tužiteljstva Florance Hartmann ukazuje na niz prljavih poteza i samog suda i svjetskih moćnika koji su nastavili s aktivnim pomaganjem velikosrpskog nacističkog projekta. A knjiga same Carle del Ponte s rasističkim izjavama kruna je na sve to.

Jasno je da to može i ima i svojih dobrih strana na sam rad Suda u Haagu. Znamo da je SAD dozvolila da njihovi časnici svjedoče u korist generala Gotovine. Uz sjajan posao njegovih odvjetnika to može dovesti do oslobađajuće presude. U tom slučaju nema dvojbe da će se kod nas to pripisivati uspješnoj hrvatskoj politici. Možda je naznaka za tako nešto i činjenica da se Sanaderova vlada sjetila velikog ratnog ministra Gojka Šuška, pa je na otkrivanje njegova spomenika poslala ministra Čobankovića. Ali za svaki slučaj da se nekome ne zamjere nisu poslali ministra obrane, ili su, zbog toga što mu od momenta kada su došli na vlast nisu ni cvijeće na grob stavili, zaboravili što je on bio u Vladi. Bilo kako bilo oslobađanje Gotovine sigurno će moći iskoristiti samo Sanader.

A hoće li biti oslobođen tek ćemo vidjeti. Znamo kakvima je sve pritiscima bila izložena Hrvatska zbog njega. O istim takvim pritiscima tijekom drugog suđenja generalu Norcu (sjetimo se da je tada «dokaz» bila krivotvorena kazeta i nitko do danas nije osuđen zbog toga) piše Mate Kovačević u «Hrvatskom listu» od 29. svibnja 2008.:

> *Ako se izuzme jedan dio domaćih medija te aktualni šef države, pokrovitelj političkoga procesa protiv generala Norca je Europska unija, što potvrđuju i javni istupi šefa izaslanstva Europskoga povjerenstva Vincenta Degerta. Tijekom spomenutoga procesa, on je sud više puta javno pozivao kako je slučaj 'Ademi-Norac' test slučaj za hrvatsko pravosuđe. Tako je hrvatsko članstvo u Europskoj uniji uvjetovano unaprijed donesenom presudom, što je*

i proistječe iz Degertovih riječi, kako će se hrvatski napredak procjenjivati tek s obzirom na to kako će teći suđenje. Budući je optužnica preuzeta od Haaškoga tužiteljstva, tako su birani i svjedoci koji su trebali potvrditi teze tamošnjeg Tužiteljstva, a zbog očitih protuslovlja i naravno neodrživosti optužnice, domaće je tužiteljstvo po uzoru na ono iz Haaga, nekoliko puta mijenjalo sadržaj optužnice. Kako bi se potkrijepila teza o dvostrukom lancu zapovijedanja, trebalo je napraviti raskol između dvojice generala. Tako je očito ucijenjen bivši časnik JNA Rahim Ademi, najprije priznao da su u operaciji počinjeni zločini što je u završnom dijelu svoje obrane posebno naglasio, ispričavši se navodnim civilnim i vojnim žrtvama. Tim je činom, zapravo i načelno podupro agresiju svoje bivše armije (JNA) i Beograda na Hrvatsku. Optuživši generale Mirka Norca i Janka Bobetka za paralelno zapovijedanje, opravdao je i temelje optužnice protiv generala Gotovine u Haagu, kojem se sudi za sudioništvo u zločinačkoj organizaciji, koja je navodno izvela zločinački pothvat na čelu s predsjednikom Tuđmanom i ministrom obrane Gojkom Šuškom. Uporaba i krađa dokumentacije, na stoje u završnici svoje obrane upozorio general Norac, samo je preslikani dio igara koje su se vodile i oko tzv. Brijunskoga transkripta u Haagu.

Inače Kovačević upozorava kako je u ovom procesu korišteno sve što je poznato iz antihrvatskih djelatnosti od svjedočenja kanadskih časnika, za koje je u Haagu pokazano da su sve drugo samo ne časni, do pripisivanja hrvatskim vojnicima ono što je tradicija kod Srba i koje opisuju u svojim narodnim pjesmama kao obavezna lektira osmoškolcima (nabijanje žive žene na kolac i sl.).

Poznato je da je tužitelj u ovom procesu govorio o «zauzetim prostorima» čime je prekršio Ustav ove države i pokazao nepoštivanje mišljenja Vrhovnog suda RH o kojemu je govorio dr. Vuković. Taj sud je pokazao i nepoštivanje međunarodnih normi jer im postoje nekakvi «naoružani civili». Ali s obzirom da je izvršavao zahtjeve Vincenta Degerta i hrvatskih vlasti sigurno neće odgovarati. Norac hoće!

U «Hrvatskom listu» od 5. lipnja 2008. tiskan je tekst Ivice Marijačića o ovom suđenju s karakterističnim naslovom: *Pravosudni zločin nad generalom Mirkom Norcem».* I naslovnica je u istom tonu: *Zločin a ne pravda / Norac osuđen samo zato što je Hrvat / Hrvatska osudila Mirka Norca na 19 godina, Haag Veselina Šljivančanina za Ovčaru na pet godina, Srbija Milana Bulića na dvije godine za egzekucije na Ovčari…* To je još jedna potvrda kako ljudi sve više i više u Hrvatskoj (vjerujem i u svijetu) dolaze do spoznaje o zločinačkim nakanama i Suda u Haagu i njegovih satelitskih sudova u Rijeci, Splitu, Zagrebu …

Međutim, gore spomenute presude jasno pokazuju kako smo bili u pravu kada smo razlikovali *ratni zločin* koji čine agresori i *zločin u ratu* koji mogu učiniti branitelji. Naime, za svjetske moćnike, Sud u Haagu i slične sudove u Hrvatskoj agresor je Hrvatska a žrtva Jugoslavija! Otud i takove presude!

Zaključak

U Predgovoru svoje knjige «Zločinački sud u Haagu», koja će uskoro izići iz tiska, sam napisao:

A davno sam napisao da osoba koja oslobađanje vlastita teritorija, dakle nešto što je po međunarodnom pravu i po Ustavu svake države pa i RH pravo i obveza, proglasi «zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije» ne može biti normalna osoba. Smatrao sam da je plod bolesna uma vjerovati kako hrvatski narod nije oslobađao svoja okupirana područja zbog toga nego zato da bi etnički očistio taj prostor od onih koji su taj prostor već etnički očistili od Hrvata. Pitao sam se kako je moguće da Vijeće sigurnosti nije poslalo takvu svoju službenicu na psihijatrijsko liječenje. Da je to učinilo, ne bi Del Ponte morala napisati knjigu iz koje je vidljivo kako patološki mrzi Hrvate, te «podmukle kurvine sinove».

Naravno da to nisu mogli učiniti kada je Del Ponte i postavljena na to mjesto da bi uradila upravo to što je uradila. Pa nije ona mogla sve to postići da nije sprovodila politiku svjetskih moćnika. Znamo na primjer da su Britanci bili ti koji su inzistirali da se u Rezoluciji Vijeća sigurnosti uz ratne zločince Karadžića i Mladića stavi i general Gotovina. Uz stvarne ratne zločince stavili su čovjeka koji je jedan od najzaslužnijih što je spriječen genocid nad Bihaćem, dakle još veći genocid od onoga što je načinjen u Srebrenici. Učinio je ono što su trebali učiniti oni u Srebrenici. Njihov posao je odradio i u Bihaću. I zato im je ratni zločinac! Zato ne čudi što je Sud u Hagu, taj zločinački sud, osudio Darija Kordića na drastičnih 25 godina robije bez ikakvog dokaza krivnje (osim što mu je dokazano da je Hrvat). Pa i on je zaštitio jednu od UN-a «zaštićenih enklava».

Dakle nema dvojbe o zločinačkom karakteru Suda u Haagu kome je zadaća – kako možemo zaključiti iz knjige Carle del Ponte – dokazati da su Hrvati podmukli kurvini sinovi. Hrvatima, po tom sudu, dakle nije cilj osloboditi svoje okupirane prostore već im je cilj protjerati one koji su te prostore okupirali. I to zato što su ti koji su taj prostor etnički očistili od Hrvata - druge vjere.

Je li bilo u povijesti većeg zločinačkog pothvata od toga što radi ovaj Sud? A mi živimo tako da su mnogi Hrvati to prihvatili. U Saboru sjede samo oni koji su to prihvatili.

Treba li ovome uopće nešto dodati? Možda samo ovo:

Najčešći je slučaj da ljudi ponajbolje opisuju sami sebe preko svojih tvrdnji o drugima. Zar za rad Haaškog suda, posebice njegova Tužiteljstva i same Carle del Ponte i svih onih koji im pomažu u zločinačkom radu nije ponajbolji opis upravo taj o podlim kurvinim sinovima? Da, zar nije tako očito da se radi o bolesnim umovima i/ili krajnje podlim osobama?

Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganje na petom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 6. lipnja 2008. godine, Zagreb, 2007 .

OPTUŽBA ZA ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT – NASTAVAK AGRESIJE NA HRVATSKU

1. Uvod.

Biskup Juraj Jezerinac je još u trenutku kada je stigla prva optužnica protiv generala Gotovine upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta"!

Zašto bi baš Hrvati trebali biti ti koji bi upozorili svjetske moćnike?

Zato što su u hrvatskom narodu još uvijek vrednote i sloboda i čast i dostojanstvo i ponos. U svijetu velikih te su vrednote zamijenjene «vrednotama» kao što su tržište, novac i sl. I ne samo da su te nekad opće-ljudske vrednote opstale kod Hrvata deklarativno već su Hrvati pokazali u Domovinskom ratu da im je npr. sloboda važnija od vlastitih života. Danas teško možemo naći u svijetu narod u kome živi velika većina ljudi koji se mogu time podičiti. Oduvijek su ljudi koji su davali svoje živote za slobodu svoga naroda i svoje domovine bili najviše poštivani. Svugdje, i to ne samo u svome narodu. Naravno, i u svijetu ima ljudi koji znaju za te vrednote. Tako je, na primjer, zapovjednik NATO-a, general Clarke, rekao u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli interesirati za generala Gotovinu: "Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina." Zato nije slučajno što je francuski vojni biskup rekao (vidjeti npr. "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.) kako »se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti". Zato je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj stoti posjet izabrao Hrvatsku i prva mu je poruka u Dubrovniku bila ona o vrednoti slobode.

Biskupa Jezerinac upozorio je svjetske moćnike ne samo zato što se nepravda čini prema hrvatskom generalu i hrvatskom narodu već i zato što je ta sramotna uloga Haškog suda pogubna i za njih same. Upravo to potpuno iskrivljavanje uloga žrtve i agresora vremenom će njih sve više optuživati. Biskupov apel nije uslišan. Ni u zemlji ni od svjetskih moćnika. Dapače, izmišljena je formulacija o «zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije» kojoj je cilj upravo to izokretanje uloga agresora i branitelja a samim time izokretanja svih moralnih načela na kojima je izgrađena današnja civilizacija.

Ali, svjedoci smo, pogledajmo npr. samo ovo razdoblje u kojem održavamo redovito znanstveno-stručni skup, kako na svjetlost dana izlazi sve više i više podataka i svjedočenja koji pokazuju prljavu ulogu svjetskih moćnika.

2. Krvave ruke zapadnih moćnika!

Zapravo to je naslov teksta koji je u «Fokusu» 1. lipnja 2007. godine objavio Zlatko Markus. Njegov tekst nas vraća na početak rata i ulogu nekih svjetskih moćnika u njemu.

Tako Markus piše kako *«je JNA, tada još treća vojna sila u Europi - barem po broju vojnika i oružju - imala prednost i čak izravnu potporu*

američkoga predsjednika Georgea Busha (starijeg), Jamesa Bakera, ministra vanjskih poslova SAD-a, da ne govorimo o tome koliko su simpatija - pa i vrlo konkretne pomoći - ljudi iz Beograda imali u britanskom premijeru Johnu Mayoru, njegovim ministrima Douglasu Hurdu (njemu posebno i najviše) i Malcolmu Rifkindu. Rifkind je prosvjed Margareth Thatcher protiv srpskoga granatiranja Sarajeva i zločina u Vukovaru nazvao emocionalnom budalaštinom ("emotional nonsens") i nije pretjerano reći da je John Mayor smijenio Thatcher ponajprije zbog njezine osude srpske najezde u Bosni i Hercegovini i Hrvatskoj. The Times je tada zapisao da u Velikoj Britaniji, pa i u Europi, na vlasti sjede "politički pigmeji".

Među žestoke srpske podržavatelje spadao je naglašeno i francuski predsjednik Francois Mitterrand. "Mi nikad ne ćemo ratovati protiv Srbije", rekao je i nakon srpskoga granatiranja sarajevskih ulica i pokolja djece na njima! Kanadski general koji je nadgledao opsadu Sarajeva govorio je o "both sides" - tj. o srpskoj strani koja je pucala i granatirala i drugoj na koju se pucalo, koju se granatiralo.

Ivan Pavao II. tada je - to zaista ne smijemo zaboraviti - u ime Svete Stolice zatražio da se srpske snage oko Sarajeva "razoružaju".

Carl Bildt je tada kao švedski statsministar na taj Papin zahtjev reagirao protupitanjem, tj. rekao je: "Tko kaže da će biti bolje ako se bombardira srpske položaje oko Sarajeva". Povijest je zabilježila obje reakcije.

Carl Bildt 2003. piše tekst u International Herald Tribuneu, u kojem obrazlaže "potrebu" vojne akcije u Iraku.

Ivan Pavao II. je pred kamerama cijeloga svijeta prije nedjeljnoga Angelusa jedva čujnim glasom rekao: "Mir u Iraku"!

Posebno je jadno završila engleska potpora jednoj - tj. srpskoj - strani u tzv. balkanskom ratu. Tiskana je knjiga Sleasing u kojoj se razotkriva da je britanska konzervativna stranka, na čelu s Johnom Mayorom, primila milijune funta srpskih biznismena kako bi aktivno i stvarno preokrenula rat u Bosni i Hercegovini - posebno kad je postojala "opasnost" stvaranja hrvatsko--muslimanske koalicije i respektabilne vojske protiv koje Srbi ne bi imali nikakve šanse.

Treba se sjetiti podmetanja i prijevare koju je pred TV kamerama aranžirao i izveo pukovnik Bob Stewart, optužbom na račun "Bloody croatian militia".

Stvorila je tada Britanija umjetni rat između Hrvata i Muslimana i "srpska stvar" u Bosni i Hercegovini bila je spašena - i spašena je do danas - sa stvarnom kontrolom polovice Bosne i Hercegovine u tzv. Republici Srpskoj. Od svih sudionika Daytona danas se, kako izgleda, jedino Richard Holbrooke osjeća prevarenim i to je nedavno rekao u jednom intervjuu, naglasivši da je srpsko ime za polovicu Bosne i Hercegovine ono zbog čega u pozitivnom smislu nije ništa dobro postignuto i budućnost je nesigurnija više nego ikad.

Zar Vojislav Koštunica javno ne govori da je "pitanje vremena" kad će Republika Srpska u Bosni i Hercegovini postati dio Srbije? (...) George Bush stariji nije htio ni primiti predsjednika Tuđmana niti s njim

razgovarati kad je ovaj usred krize i rata pokušao zatražiti pomoć i razumijevanje - i skidanje embarga na kupnju oružja za Bosnu i Hercegovinu i Hrvatsku.»

U stvari Markus je ovo pisao «kad je pročitao da sud u Haagu danas kao 'krivce' posebno izvlači predsjednika Tuđmana, Šuška i hrvatske generale» pa kaže:

«Svjetska javnost ipak ne će, odnosno ne bi smjela, progutati ovu besmislicu. Kad jedan sud – i to s autoritetom Vijeća sigurnosti iza sebe – ne razlučuje napadača i napadnute – tada je taj sud u pravnoj i moralnoj krizi najvišega stupnja.»

Naravno Markus razmišlja na način i u sklopu onih vrednota koje još uvijek prevladavaju u hrvatskom narodu. Zato su Hrvati posebice u nemilosti kod današnjih svjetskih moćnika. Zato treba pogaziti sve hrvatske vrednote. To je i uloga i suda u Haagu i sudova u Hrvatskoj. Činjenica je – o kojoj smo pisali i govorili na prethodnim našim skupovima - da Vijeće sigurnosti UN-a nije u Statut Suda u Haagu unijelo najvažniji zločin – zločin protiv mira, zločin agresije i time omogućilo ovakvo ponašanje tog suda. Činjenica je da su danas sve veličanstvene pobjede u Hrvatskom domovinskom ratu kriminalizirane.

General Gotovina je u zatvoru upravo zbog onih operacija zbog kojih mu se divio general Clarke. I logično je. On je «Olujom» zajedno sa svojom «zločinačkom organizacijom» i svojim «zločinačkim pothvatom» spasio Bihać od još većeg pokolja od onog u Srebrenici! To tako očito pokazuje činjenica da su nizozemski vojnici dobili ordene za svoju ulogu u Srebrenici. Slično tomu što su kanadski vojnici dobili ordene za navodno suprotstavljanje Hrvatskoj vojsci u operaciji Međački džep, dakle operaciji kojom je zaustavljeno 738-dnevno bombardiranje Gospića! Kako li nam samo ti ordeni pokazuju kakve su to vrednote kojima se diče najmoćnije države današnjeg svijeta!

Ali vratimo se početku rata. Da je pao Osijek, pala bi Hrvatska. Da je pao Gospić, Hrvatska bi bila prepolovljena i osuđena na umiranje. Danas su i general Glavaš i general Norac u hrvatskim zatvorima. Na suđenju generalu Norca otkriveno je da je država krivotvorila kazetu kako bi ga se osudilo. To pokazuje da su dokazi protiv njega ništavni i svugdje u svijetu bi se obustavio taj proces, a pokrenula istraga protiv krivotvoritelja. Svugdje, samo ne kod nas.

3. Nemoralan model suprotstavljenih parnjaka!

Ovo je naslov teksta Hrvoja Markovića iz «Hrvatskog lista» 26. travnja 2007. u kome autor opisuje scenarij po kojem se sudi Hrvatima u Haagu. Marković prvo opisuje scenarij realizacije i aktere realizacije «udruženog zločinačkog pothvata»:

Optužnica o Udruženom zločinačkom pothvatu osmišljena je u Londonu. Cilj tog scenarija je preko Ante Gotovine i operacije Oluja Domovinski rat prikazati etničkim čišćenjem Srba iz Hrvatske, obranu Hrvatske proglasiti ratnim zločinom a ondašnju vlast na čelu s Franjom Tuđmanom ratnim zločincima.

U tu je svrhu Haaško tužiteljstvo pravno formaliziralo optužnicu. Udružen s tim tužiteljstvom, za dokazni postupak, Stipe Mesić, treba osigurati dokumente i prilagoditi ih haškim potrebama. Kao što je vidljivo iz njegova Brijunskog transkripta, navodnog prijepisa tonskog zapisa sa sastanka koji je predsjednik Tuđman održao sa hrvatskim vojnim zapovjednicima na Brijunima uoči Oluje, izgovoreno od nazočnih na sastanku pripisano je najčešće generalu Gotovini te je samim time prijepis krivotvoren. Gotovinu je zapala uloga glavnooptuženoga. (...) Zajedno sa Sanaderom, Mesić je bio zadužen i da britanskim obavještajnim službama omogući uvid u svaki dokument kojim su raspolagale hrvatske obavještajne službe pa su nakon toga Britanci osmislili Akcijski plan - hvatanje generala Gotovine, gdje je glavna uloga namijenjena hrvatskim obavještajcima. Hrvatske obavještajne službe, i civilne i vojne, naročito su bile podložne Britancima u vrijeme mandata Račanove vlade. Naredni 'akter' u realizaciji scenarija o Udruženom zločinačkom pothvatu je hrvatski premijer Ivo Sanader. Određene su mu tri bitne zadaće. Zajedno s Mesićem osigurati provedbu Akcijskog plana u duhu Šeksove zapovjedi: Lociraj! (Španjolska) Uhiti!(Španjolska) Privedi! (Den Haag). Druga Sanaderova zadaće je bila službeno i javno, u ime hrvatske vlade, potvrditi vjerodostojnost Mesićeva brijunskog transkripta, u trenutku kad je svatko debelo sumnjao u tu vjerodostojnost, i kako bi neučinkovita ostala opovrgnuta 'autentičnosti' tih krivotvorina, ljudi koji su nazočili brijunskom sastanku uoči Oluje a čijim su imenima i ulogama Mesićevi dokumenti manipulirali. Treće i najvažnije što je Sanader trebao učiniti, a izvrsno je učinio, što predstavlja temeljni uvjet ostvarenja 'Udruženog zločinačkog pothvata, osigurati Stipi Mesiću i drugi predsjednički mandat. Nema sumnje da je Mesić na tim predsjedničkim izborima pobijedio zahvaljujući isključivo Sanaderu koji mu je za protukandidata odabrao Jadranku Kosor, koja objektivno nije imala nikakvih šansi protiv starog predsjednika, za razliku od Hebranga... Treba napomenuti da je u tom trenutku Stipu Mesića mogao pobijediti jedino ozbiljan HDZ-ov kandidat, što Sanader nije dopustio jer je pristao na londonski scenarij.

Bitnu ulogu po naputku Londona, a u suradnji s Mesićem i Sanaderom, ima velikosrpski Veritas *i Savo Štrbac. Oni su napravili popis pobijenih Srba-žrtava 'udruženog zločinačkog pothvata' i objavili njihova imena. Na Štrpčevu popisu bilo je i 'živih mrtvaca'. Iz tog namjernog propusta velikosrpskog* Veritasa *otvara se uloga za HHO na čelu kojega je dr. Žarko Puhovski čija je zadaća ispraviti namjerne Štrpčeve podvale i na taj način 'objektivizirati srpske žrtve udruženog zločinačkog pothvata', učiniti ih javno uvjerljivim kako bi bile uporabljive haškom tužiteljstvu. U velikosrpskom trolistu (političke naravi) Štrbac-HHO-Prodanović najdelikatniju ulogu ima Čedo Prodanović. Njemu je povjerena obrana ključnih ljudi koji bi trebali biti pozitivni parnjaci u modelu po kojem se sudi istaknutim Hrvatima u Hagu (...). Upravo su zbog toga načela u Beogradu i drugdje organizirani seminari o haškim procesima. Na takvim se seminarima iza kulisa organiziraju susreti i preciziraju uloge pojedinaca a po već spomenutim scenarijima. I više nije*

nikakva tajna da su se Štrbac, Puhovski, Prodanović i drugi sastajali u Beogradu. I mnogi hrvatski novinari su viđani u Beogradu.»

O samom «modelu suprotstavljenih parnjaka» Marković piše u nastavku svoga teksta:

«Je li stoga slučajno Čedo Prodanović istodobno branitelj Čermaku i Ademiju; dvojici optuženika i najbližih Gotovinovih suradnika- Čermak optužen za ulogu u Udruženom zločinačkom pothvatu, a Ademi za Međački džep gdje će mu biti namijenjena uloga pozitivnog parnjaka suprotstavljenog negativnom Mirku Norcu. Nema sumnje da je Čedo Prodanović trebao biti jedan od kontrolora procesa Udruženi zločinački pothvat. Ideja za Prodanovićevu obranu Čermaka i Ademija nastala je u Mesićevu predsjedničkom okružju. Nema nikakve sumnje da je Čermak Prodanovića prihvatio za branitelja računajući na njegove (srpske) veze s Hagom, a na preporuku Stjepana Mesića.

U svemu ovom, poglavito ne treba zaboraviti Antu Nobila. Braneći Tihomira Blaškića Nobilo je prvi prihvatio i obranu postavio po modelu suprotstavljenih parnjaka po kojem se sudi isključivo Hrvatima. Pripadnicima drugih naroda optuženih u Haagu po ovom se modelu ne sudi. Duh spomenutog modela je rimsko načelo Divide et impera. Braneći Blaškića u ahmićkom slučaju, Nobilo u obranu uvodi tezu o dvostrukoj crti zapovijedanja. Braneći Hrvata, u ovom slučaju Blaškića, optužbom drugog Hrvata, Kordića (kojem su po toj tezi nadređeni Tuđman i Šušak), u središte sudskog postupka se uvodi hrvatsko-hrvatski sukob, a iz žarišta izbacuje bit problema-hrvatsko-muslimanski rat. Zaboravlja se situacija koja je dovela do hrvatske intervencije u Ahmićima. A to je i glavna Nobilova nakana.

Model suprotstavljenih parnjaka podrazumijeva sukob pozitivnog i negativno, dobra i zla, podrazumijeva obranu dobra od zla. Model nudi sukob hrvatskog i nehrvatskog u ime hrvatskog, a u biti protiv hrvatskog. Kao načelo prihvatljivo, a kao model pogubno, nemoralno i nepravedno. Odabranoj žrtvi s krivim predznakom po tom se Londonskom scenariju, sudi i prije formalno-pravnog suđenja-sudi mu se medijski. Optužbama odabrane žrtve javnost se priprema za predviđeni ishod presude. U ovoj Nobilovoj obrani, za javnu predodžbu pozitivan je Blaškić a negativan Kordić, zajedno s Tuđmanom i Šuškom, koji su kao ključni ljudi obrane Hrvata u Domovinskom ratu, meta svakog haškog procesa Hrvatima po spomenutom modelu.(Zadnji dan uoči konačne presude, Kordiću je ponuđeno konačno oslobođenje od bilo kakve optužbe pod uvjetom da on optuži Tuđmana i Šuška. Kordić je to odbio). Zapravo su i Blaškić i Kordić, kao i svi drugi u procesu po modelu suprotstavljenih parnjaka, žrtve stvarnog cilja svih haških procesa Hrvatima-neovisne Hrvatske u čijoj su obrani Tuđmanova i Šuškova uloga stožerne.»

Spomenimo ovdje da smo o ponudi Kordiću već govorili na ovim skupovima tj. naveli smo riječi njegove suprug Venere ("Hrvatski list", 23. prosinca 2004.):

"Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije?

Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'."

Vratimo se tekstu Hrvoja Markovića. On dalje tvrdi:

«'Parnjaci' su primijenjeni i u Gospićkom slučaju na riječkom suđenju. Parnjaci su bili i pokojni Janko Bobetko, predočen kao Tuđmanov general i stoga optužen. Dakle, negativan i zao. Samo ga je smrt spasila haškog čerečenja. Njegov parnjak, po uobičajenim standardima pozitivan, Mesićev je general Stipetić kojeg je Hag poštedio samo zato jer je Mesićev, bez obzira na stvarnu krivicu. Suprotstavljeni parnjaci u procesu hrvatskim generalima za Međački džep bez sumnje će postati Norac s negativnim i Ademi s pozitivnim predznakom.(vidi tko ga brani). Po istom modelu Londonskog scenarija trebalo se suditi i Anti Gotovini. Međutim u njegov proces ulaze Amerikanci i kvare posao...

No, prije toga, nešto o svrsi suđenja po modelu suprotstavljenih parnjaka. Ona je barem dvostruka. Konačan cilj modela je presuda Hrvatskoj i Domovinskome ratu kako bi je se uvelo u nove integracije apsolutno staroga duha. S istim starim gospodarima.

Optužujući negativnog parnjaka određenog njegovim svjetonazorom i političkim profilom, stiče se zapravo privid da se opravdano optužuje pojedinac a ne skupina ili čak narod, jer nema kolektivnog zločina (osim Udruženog zločinačkog pothvata). Uz tog se predviđenog 'negativca' redovito veže politika obrane i izgradnje nacionalne države i najvažnijih ljudi koji su obnašali vlast u optuženo vrijeme. Po tom Londonskom scenariju, 'pozitivan parnjak' je onaj koji će preimenovati vlastitu ulogu u tom obrambenom ratu, a poglavito kad je spreman prihvatiti namijenjenu mu ulogu-glavnog svjedoka protiv Udruženog zločinačkog pothvata. I što je najvažnije obranom 'isplaniranih nevinih žrtava', optužbom negativnog parnjaka i oslobađanjem pozitivnog parnjaka krije se stvarna uloga scenarista, uloga provoditelja scenarija, a konačni cilj je optužiti stvarne branitelje Hrvatske a scenariste učiniti prividnim i javnim braniteljima. Po standardima tog modela i planovima londonskih scenarista glavni parnjaci na hrvatskoj nacionalnoj razini su Franjo Tuđman i Stipe Mesić.»

Primijetimo da model «suprotstavljenih parnjaka» spominje i Trpimir Kovač u «Hrvatskom slovu», 27. travnja 2007. U tom tekstu Kovač posebno raščlanjuje i ulogu nekih hrvatskih novinara u londonskom scenariju.

4. Prebacivanje krivnje na Carlu del Ponte

U posljednje vrijeme niz događaja pokazali su kako je ispravno očekivati kako će vremenom sve više i više izlaziti na svijetlo dana istina o sramotnoj ulozi svjetskih moćnika i suda u Haagu. Tako Markica Rebić, jedan iz tajnog dijela

najnovije optužnice o «zločinačkoj organizaciji», u «Hrvatskom listu», 26 travnja 2007. u članku *U mraku, iza Haaških zavjesa – Je li Carla del Ponte vladar međunarodne kaznene scene, ili samo lutka na koncu?* piše:

«Proglasiti Carlu del Ponte jedino i isključivo krivom za sve naše nevolje s Haagom, svojevrstan je čin amnestije za sve one koji su sukrivci, ili su isključivi krivci. Sada, pred sam kraj njezina mandata, glavnu haašku tužiteljicu Carlu del Ponte će njezini dosadašnji saveznici prepustiti da se sama brani od sve učestalijih kritika koje dolaze sa svih strana: iz međunarodnih krugova, iz javnog mnijenja zemalja odakle dolaze optuženici i, naposljetku, od njenih dojučerašnjih suradnika koji s njom ne žele dijeliti krivicu.»

S druge strane sigurno ima puno istine i u onome što piše Trpimir Kovač u «Hrvatskom slovu» od 25. svibnja 2007. kada govori o istome kroz sukob Amerikanaca i Engleza. Sam naslov je karakterističan, a dat ćemo i dijelove te raščlambe:

Amerikanci prokazali Engleze, a oni optužili Carlu del Ponte

«Amerikanci su zbog neslaganja s Britancima oko politike prema Srbiji i neovisnom Kosovu otkrili presudni engleski politički utjecaj na oba haaška suda - Međunarodni sud za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji (ICTY) i Međunarodni sud pravde u Haagu (ICJ), u misiji spašavanja Srbije od osuda za ratne zločine i genocide počinjene u srpskoj agresiji na Hrvatsku i BiH. Ta engleska misija svesrpskog spašavanja izvediva je jedino formulom izjednačavanja srpske i hrvatske krivice u velikosrpskoj agresiji. To priznaje čak i Miodrag Bulatović, nekadašnji crnogorski predstavnik u jugoslavenskom predsjedništvu, koji je u razgovoru za Večernji list (28, travnja 2007.) na pitanje o prirodi haaškog suda doslovno kazao: 'Riječ je o političkoj instituciji koja želi izjednačiti odgovornost za ono što se dogodilo u ratu.' Oko čega se Amerikanci i Englezi ne slažu? Zbog svojih odnosa s muslimanskim svijetom uopće i zbog boljeg geostrateškog pozicioniranja na Sredozemlju, u odnosu na Rusiju na istoku i Europsku uniju na zapadu, Amerikanci žele neovisno Kosovo, bez srbijanskog utjecaja, kao prostor podložan njima, koji istodobno slabi Srbiju za koju su Englezi pak predvidjeli stožernu ulogu u njihovu projektu zapadnog Balkana i jugoistočne Europe. Budući da jedino Srbija, oslobođena svih optužbi za ratni zločin i s potpunom vlašću nad Kosovom, može ispuniti namijenjenu joj ulogu u najnovijoj varijanti 'versajskih političkih modela', kroz koje Britanci tradicionalno više od stoljeća, ostvaruju svoje političke probitke, a koji se, unatoč prirodno dobrim američko-britanskim odnosima, ne uklapaju u američke globalne projekte, ne čudi onda što su se Britanci oduprli neovisnosti Kosova a Amerikanci snažno uzvratili prokazivanjem presudne britanske uloge u procesima haaških sudova. Naravno, ne će se Britanci javno suprotstaviti Amerikancima nego se koriste 'snagom tihe diplomacije i politikom posredničkih uloga'. Kako to praktično izgleda vidljivo je iz reakcije starog

britanskog i srpskog prijatelja, švedskog ministra vanjskih poslova Carla Bildta koji je bivšem američkom veleposlaniku u Ujedinjenim narodima Richardu Holbrookeu poručio da se ne igra vatrom nakon što je Holbrooke na Forumu u Bruxellessu 27. travnja izjavio da će u slučaju ruskoga veta u Vijeću sigurnosti UN-a prigodom glasovanja o neovisnosti Kosova, Amerikanci i neke europske zemlje priznati neovisnost Kosova.

Da se taj američko-engleski sukob izravno lomi i preko hrvatskih leđa nema dvojbe. To se najbolje vidi u naoko pravnom sukobu obrana optuženih hrvatskih generala u objedinjenom slučaju 'Gotovina,Čermak, Markač' i njihovu različitom, često čak međusobno suprotstavljenom osporavanju ključnih teza iz optužbe haaškog tužiteljstva o hrvatskom 'udruženom zločinačkom pothvatu' i navodno planiranom etničkom čišćenju Srba. Taj je sukob trenutno više medijske a manje pravne naravi, jer je proces odgođen, a hrvatski mediji svoje političke projekcije, uglavnom upravljene protiv obrane Ante Gotovine i u militantnom dokazivanju vjerodostojnosti ključnog dokumenta haaškog tužiteljstva 'Brijunskog transkripata', žele nametnuti haškim sucima, ne bi li se i preko Haaga ostvario željeni model političkog djelovanja određen hrvatskoj državi.

(...)

Američko-engleski sukob obznanjen je tekstom u New York Timesu o ulozi haaških sudova u spašavanju Srbije. Ili je on naznačen možda i prije. Naime, već je 01. travnja Slobodna Dalmacija objavila kratki razgovor hrvatske dopisnice iz Bruxellessa Ines Sabalić s Markom Attilom Hoareom, britanskim povjesničarom, istražiteljem haaškog tužiteljstva u procesu Slobodanu Miloševiću, što je još jedna potvrda činjenice da su isključivo Englezi kroz tužiteljstvo nadzirali optužbu protiv Slobodana Miloševića, bez obzira što se Geoffrey Nice od glavnog tužitelja Slobodanu Miloševiću pretvorio u glavnog optužitelja Carle del Ponte. Treba napomenuti da je Hoare svoj znanstveni doktorat obranio pred Ivom Bancem. Već se u tom tekstu naslućivala Hoareova uloga u optužbi haaškog suda, koja je tek nakon teksta u New York Timesu postala sasvim očigledna. (...) Iz ovog razgovora treba izdvojiti tek dvije izjave - prvu da je Haaško tužiteljstvo krivo zbog ne podizanja optužnice protiv vrha JNA i Veljka Kadijevića, i druge da je za napad na BiH trebalo suditi Franji Tuđmanu.

New York Times u svom tekstu objavljenom 09. travnja 2007. doslovno piše da se 'Srbija, nasljednik/baštinik Jugoslavije, izborila za sudsko dopuštenje da dijelove arhiva (za)drži izvan očiju javnosti. Suci i odvjetnici na Međunarodnom sudu za ratne zločine mogli su vidjeti cenzurirani materijal, ali on je izbačen iz javnih izvješća/dokumenata Tribunala'. Iz ovog citata je očito da je sud taj koji je dopustio zaštitu srbijanskih dokumenata. (...)

Pozivajući se na Haaške i beogradske odvjetnike s kojima je, kaže razgovarao New York Times tvrdi kako je 'ishod/rezultat mogao biti sasvim drukčiji, da je Međunarodni sud pravde izvršio pritisak i odlučno tražio pristup cjelokupnom arhivu. U jednom trenutku Sud je odbio bosanski zahtjev

za svim dokumentima, izjavljujući kako je dovoljan dokaz/opsežna dokumentacija dostupna u sudskim izvješćima/arhivu'.

Američke novine nastavljaju da su 'detalji srpske vojne umiješanosti već bili poznati iz izvješća s ranijih slučajeva na sudu. Primjerice, dokazano je da je krajem 1993. više od 1800 časnika i vojnika Jugoslavenske vojske služilo u Vojsci bosanskih Srba, te da ih je Beograd razmještao/slao, plaćao, promicao i umirovljivao Sud je to zabilježio, ali je rekao da "zbiljska/čvrsta podrška" Beograda ne znači automatski da je Vojska bosanskih Srba agent/izvršitelj naloga Srbije'

A pravu prirodu haaškog sudišta otkriva ovaj citat iz američkih novina: 'Priča o zamračenim dokumentima, načinjena na temelju više od 20 razgovora s odvjetnicima i službenicima suda i javnih izvješća, nudi izniman/neviđen uvid u sudske postupke u Haagu, gdje se saslušanja mogu provoditi na zatvorenim sastancima i gdje se dogovori često sklapaju iza zatvorenih vrata. Na znanje svim hrvatskim štovateljima i braniteljima demokratskih načela i pravnih standarda po kojima se sudi u Haagu.

Njujorške novine gospođu Del Ponte spominju samo u trenutku 'kad su se beogradski odvjetnici sastali sa sucima Tribunala sa zahtjevom da njihovi dokumenti ostanu obavijeni velom tajne, predočili su pismo podrške glavne sudske tužiteljice Carle Del Ponte', koja je potvrdila je da je u svibnju 2003. poslala pismo bivšemu srpskom ministru vanjskih poslova, Goranu Svilanoviću, u kojemu kaže kako će prihvatiti pečaćenje "razumnoga" dijela dokumenata. Dakle, nije ni glavna haaška tužiteljica ostala bez posla u londonskoj misiji spašavanja Srbije i osudi Hrvatske, ali je činjenica da ona nije glavni krivac za srpske 'dealove' s Haagom, kako joj želi podvaliti sir Geoffrey Nice, spašavajući sebe i svoje britansko kraljevstvo od stvarne uloge u haaškim sudištima koju su otkrili Amerikanci.

Jedino netko uistinu politički moćan i vrlo zainteresiran za srpske interese može i hoće uskladiti odluke svjetskih sudova, ICTY-ja i ICJ-a, kako bi pomogao Srbiji u spašavanju od logične kazne za sve zločine koje je počinila u agresiji na Hrvatsku i BiH a po nalogu svoga moćnog zaštitnika. A u ovom trenutku jedini logičan izbor je službeni London, koji Hrvatskoj odbija izručiti čak i najobičnijeg ratnog zločinca Srđana Španovića osuđenog na dvadeset godina zatvora s obrazloženjem još jednog kraljeva podanika-britanskog kraljevskog suca da se taj zločin dogodio davno.»

Na tekst New York Times-a reagirao je pismom «Jutarnjem listu» (14. travnja 2007.) glavni tužitelj u suđenju Slobodanu Miloševiću pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju (ICTY) sir Geoffrey Nice:

«New York Times u ponedjeljak je objavio da je u postupku pred Međunarodnim sudom pravde (ICJ) u Den Haagu Srbija zatajila neke od ključnih dokaza svoje uloge u ratu u BiH od 1992. do 1995., učinivši tom najvišem sudu UN-a nedostupnim dio transkripata sa sjednica Vrhovnog vijeća obrane, uz odobrenje Tužiteljstva Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (ICTY)".

Od 2002. do 2006. bio sam zadužen za suđenje Slobodanu Miloševiću i dokumenti koji se ovdje navode bili su upotrijebljeni kao dokaz protiv Slobodana Miloševića. Ovim putem želim naglasiti da ni moj tim ni ja nismo bili dio tog "odobrenja", kako citat gore može eventualno sugerirati.

Odluka o odobrenju za zaštitne mjere (materijal zatvoren za javnost) za veliki broj stranica iz dokumenata Vrhovnog vijeća obrane (VSO-a) SR Jugoslavije potječu osobno od gospođe Carle Del Ponte. Ona je u pismu tadašnjem jugoslavenskom ministru vanjskih poslova Goranu Svilanoviću, u svibnju 2003., dala suglasnost za zaštitne mjere "razumnog" dijela iz kolekcije dokumenata VSO-a, a da nitko iz Tužiteljstva prethodno nije pregledao te dokumente. Njezinoj namjeri sam se suprotstavio i putem pisma je upozorio da ne radi nikakve ustupke Srbiji. Naime, taj sam isti mjesec inicirao pravni postupak, prema kojemu Tužiteljstvo preko sudskog vijeća može tražiti da se ti dokumenti dobiju od Beograda, kako to već propisuju Statut i Pravila MKSJ-a. Moja namjera je bila dobiti dokumente i upotrijebiti ih na otvorenim sjednicama suđenja. Stoga nije slučajno da je upravo u to vrijeme Beograd preko gospođe Del Ponte pokušao postići "deal" i time pokušao ojačati svoju poziciju u pravnoj proceduri koja je bila pred njima. To im je i uspjelo. Moje pismo je gospođa Del Ponte u potpunosti negirala.

Nagodba Carle Del Ponte s Beogradom nije imala nikakvu pravnu osnovu. To je bio nepotreban "deal" koji je Beogradu služio samo da prikrije dokaze o umiješanosti Jugoslavije u ratove u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovina od ICJ-a, ali i od vlastite javnosti. S druge strane, nova vlast u Beogradu nije imala ništa protiv da se na zatvorenoj sjednici ti materijali upotrijebe kao dokazni materijal protiv Slobodana Miloševića. Motivi gospođe Del Ponte da pristane na takvu nagodbu meni ni dan-danas nisu jasni, ni poznati. Naime, Tužiteljstvo ne samo da nije ništa dobilo od tog "deala", nego je stvorilo nepoželjan presedan jer je poslije toga Beograd počeo primjenjivati iste uvjete za slične dokumente - i to s uspjehom, jer je gospođa Del Ponte opet osobno odobravala takve inicijative Beograda.

S druge strane, moj tim i ja potrošili smo mnogo vremena i radne snage uvjeravajući suce da skinu zaštitne mjere s tih dokumenata, u ime transparentnosti sudskog procesa, a osobito u ovakvim slučajevima gdje je riječ o suđenjima na kojima se raskrinkavaju djela državnih institucija koja su se krila i još se kriju, ne samo od raznih sudova i žrtava, nego i od vlastitih građana. Samo u iznimnim okolnostima suđenja mogu i smiju biti zatvorena za javnost.»

Povjesničar Marco Hoare Attila daje intervjue «Globusu» i «Hrvatskom listu» povodom kojih zapravo i piše Markica Rebić svoj spomenuti tekst u kome konstatira i slijedeće:

«Branitelji hrvatskih generala Gotovine, Markača i Čermaka izgleda da su suglasni u jednoj stvari. Svi oni dokaze haaškog tužiteljstva protiv Milana Martića smatraju, po automatizmu, dokazima o nepostojanju zločinačkog plana hrvatskog političkog i vojnog vodstva te, prema tome, ni njihovi branjenici nisu dio zločinačkog plana. Svi oni, kao uostalom i hrvatska

sadašnja politika, nisu niti naslutili plan tužiteljstva koji je podmukliji nego se čini na prvi pogled. Ili, možda jesu pa svjesno sudjeluju u svemu, što je teško povjerovati.

Ne podizanje optužnice protiv Kadijevića i drugih iz srbijanskog vojnog vodstva, zapravo izuzima iz jurisdikcije Haaškog suda razdoblje od početka agresije na Hrvatsku pa do potpisivanja Vanceovog plana. Uostalom, jugoslavenski vrh u tom vremenu se uklapao u plan tzv. međunarodne zajednice o očuvanju i uređenju prilika u Jugoslaviji i imao je njenu nepodijeljenu potporu. Pravi rat, pa onda i zločinstva, zapravo imaju ishodište u tobožnjem dogovoru Tuđmana i Miloševića. Nakon toga su, po mišljenju tužitelja, stvorene dvije organizacije koje bipolarno, ali jedinstveno, svaki na svoj način, izvršavaju zločinački plan. Krajinski Srbi planskim premještanjem srpskog stanovništva, a Tuđmanova vojska napadom na tzv. SAO Krajinu koji je Srbima samo trebao poslužiti kao razlog za premještaj stanovništva.

Tek na ovakvim premisama je moguće shvatiti mnoge, naizgled proturječne, odluke Haaškog tužiteljstva. Kako to da nitko s jugoslavenskog političkog i vojnog vrha nije niti optužen, a da generali Gotovina, Markač i Čermak zajedno s Milanom Martićem dijele haaške ćelije? Kako to da su zločinci s Ovčare praktično optuženi da su radili nešto što tadašnjoj JNA nije bio plan pa su prepušteni jugoslavenskom pravosuđu na pravično suđenje?»

Zapravo svjetskim moćnicima je itekako važno da se u Haagu ne poteže pitanje agresije na Hrvatsku, jer je za razliku od rata u BiH, tu jasno da se radi o agresiji. Pa sjetimo se samo kolone tenkova koja je išla iz Beograda prema Hrvatskoj i cvijeća s kojima su ih obasipali. A uloga svjetskih moćnika se nije ogledala samo u tome što su tzv. embargom na uvoz oružja zapravo oduzeli pravo hrvatskom narodu na samoobranu. Oni su u toj agresiji sudjelovali na strani velikosrpskog nacizma i izravno i neizravno. Njihove ruke su doista krvave, kako je konstatirao g. Markus.

Nedavno je na HTV-u dan i snimak najvažnijih dijelova ključnog sastanka vojnog i političkog vrha Hrvatske održanog 31. srpnja 1995. na Brijunima, uoči akcije Oluja. Neki od objavljenih dijelova temelj su za Haške optužnice protiv hrvatskih generala i uzimaju se kao dokaz za konstrukciju "zločinačkog pothvata", odnosno progona srpskog stanovništva. Haško tužiteljstvo u optužnici citira predsjednika Franju Tuđmana samo do dijela da Srbi moraju nestati, a ne daje nastavka rečenice iz kojeg se vidi da je tu riječ o srpskim vojnima snagama, a ne srpskom stanovništvu: "Prema tome, nije nam glavna zadaća Bihać, nego je nanošenje na nekoliko pravaca takvih udara da se srpske snage više ne mogu oporaviti, nego da moraju kapitulirati".

Oni koji se danas s pravom boje da će zbog svoje podrške takvim namjerama Carle del Ponte biti optuženi za izdaju nacionalnih interesa ne će se moći praviti da nisu znali kako Tuđman misli na vojne operacije, jer je to bilo očito i iz onih do sada objavljenih transkripata. Evo kako sam ih komentirao 23. listopada 2004. za Mostarski "Dnevni list" (vidjeti i moju knjigu «Priznajem, Hrvat sam!», Zagreb, 2005. str. 23 i 86):

"Osvrćući se na trenutačnu situaciju glede Haaškog suda i transkripta s Brijuna od 31. srpnja 1995., Pečarić kaže kako iz tih transkripta doznajemo da je glavni "dokaz" djelovanja "zločinačke organizacije" to što se u objavljenom transkriptu navode Tuđmanove riječi kako "na nekoliko pravaca treba nanijeti takve udarce da Srbi praktički nestanu, a ono što nismo zahvatili da se ne mogu oporaviti, nego da moraju kapitulirati u idućih nekoliko dana". "Time cijela priča s Carlom del Ponte postaje još smješnijom jer iole pismeniji čovjek zna da kapituliraju vojske, a ne narodi, tj. takvom čovjeku bi odmah bilo jasno da su Srbi koji praktički trebaju nestati, u stvari srpski vojnici. Ili Carla del Ponte vjeruje da su svi Srbi u tzv. Srpskoj krajini bili vojna lica?", pita se akademik Pečarić. Cijela priča s objavljenim transkriptima, prema Pečarićevu mišljenju, još više optužuje predsjednika Mesića, međunarodnu zajednicu i Haaški sud."

5. Zaključak

U pravu je Trpimir Kovač kada u «Hrvatskom slovu», 27. travnja 2007. kaže:

Optužba o udruženom zločinačkom pothvatu ima barem dvostruko značenje-strateško i taktičko-strateško: Hrvatsku stvarno osuditi zbog izmišljene optužbe o udruženom zločinačkom pothvatu i na taj način joj onemogućiti svaku samostalnost i mogućnost vođenja samostalne nacionalne politike kakvu ima svaka demokratska i suverena zemlja, osudom je oslabiti politički i gospodarski kako ne bi bilo otpora u bilo kojoj zamišljenoj međunarodnoj asocijaciji na koju bi Hrvatska morala pristati mimo volje vlastitog naroda a po formi prividno izabrane vladajuće elite koja se ne bi smjela suprotstaviti bilo kojoj odluci međunarodnih mentora; presudom uistinu povijesnom Domovinskom ratu ubiti svaku svijest o nacionalnoj samosvojnosti i bilo kakvu hrvatskom identitetu, utrti put strahu kako bi se onemogućio bilo kakav novi osloboditeljski Domovinski rat protiv bilo kojeg novog agresora i krivotvoriti nacionalnu povijest našeg doba iz koje se rađa svaka moderna, hrvatska, nacionalna samosvijest. Kako je taktika provedba strategije, neprecizna optužba o udruženom zločinačkom pothvatu i njezino široko shvaćanje trebala bi onemogućiti bilo kojem poznatijem Hrvatu koji je u doba Domovinskoga rat obnašao bilo kavu ugledniju funkciju, svjedočenje u korist obrane hrvatskih haških optuženika jer je tom taktičkom optužbom Tužiteljstvu dana mogućnost za onemogućavanje svakog svjedoka s mogućnošću da i on sam postane optužen pa zbog sukoba interesa ne može svjedočiti. Isto tako je i s odvjetnicima obrane, jer i oni sami, ako su imali kakvu ugledniju političku ulogu u vlasti, a uglavnom jesu-neki su bili čak i ministri-mogućom optužbom za udruživanje u zločinački pothvat i etničko čišćenje Srba, onemogućuje im se braniteljski status, opet zbog sukoba interesa, pa na kraju Hrvati mogu biti samo svoji optuženici jer samo tu nema sukoba interesa, kao što pokazuje apsurdna situacija u koju je doveden 'krunski' svjedok protiv Branimira Glavaša Krunoslav Fehir, jer prema dogovoru s državnim odvjetnikom Mladenom Bajićem, ako zatreba Fehir će svjedočiti i protiv sebe. Uistinu jačeg svjedoka protiv Fehira, ako zatreba,

Bajić nije mogao naći. Ne treba začuditi ako se Haško tužiteljstvo u suđenju kakvom Hrvatu posluži Bajićevim shvaćanjem prava i pravde.

Mnogi doista vjeruju da bi Haaške presude za zločinački pothvat onemogućilo samu opstojnost države nastale na zločinu. Međutim, sve više u svijetu i pravnim stručnjacima postaje jasno nešto što je očito. Naime, optužiti vrh državne vlasti neke zemlje da je operacija oslobađanja okupiranih područja vlastite države, dakle ono što je njihovo pravo i obaveza i po zakonima vlastite države i po međunarodnom pravu «zločinački pothvat zločinačke organizacije je suludo». Optužiti ih da nisu oslobađali taj teritorij zbog toga već zato da bi etnički očistili taj prostor jeste plod bolesna uma. Zato ne čudi što su nedavno na Međunarodnoj konferenciji o Haaškom sudu, održanoj u Grazu, svjetski pravni stručnjaci upozoravali na pravnu maglovitost zajedničkog zločinačkog pothvata. Zaključili su da je budućnost te doktrine pred Međunarodnim kaznenim sudom, barem u današnjoj formi, pod znakom pitanja. O tome piše Jadranka Jureško Kero u tekstu *Pokusni kunići Carle del* Ponte, «Večernji list» 1. 6. 2007. pa konstatira:

«Hrvati su očito posljednji laboratorijski kunići u "zločinačkom" projektu Carle del Ponte koji naši političari nisu znali ili nisu htjeli zaustaviti na vrijeme. Barem nema pisanih tragova o takvom ponašanju!»

Iako je pridjev «zločinačkom» uz projekt Carle del Ponte dan u navodnicima, to samo potvrđuje da sve više i više ljudi razumije da je na djelu ono o čemu sam govorio i na dosadašnjim našim skupovima, a i prije njih: RADI SE O ZLOČINAČKOM POTHVATU CARLE DEL PONTE I SVIH ONIH KOJI U TOME SUDJELUJU. I U ZEMLJI I VAN NJE. Zato je veličina biskupa Jezerinca upravo i bila u tome što je upozorio i međunarodnu zajednicu i mnoge u Hrvatskoj da ne sudjeluju u tom sramotnom projektu.

Zato bih se priklonio onome što je rekao predsjednik Hrvatske akademije pravnih znanosti profesor emeritus dr. sc. Željko Horvatić u HAZU kada je održana javna rasprava na kojoj je govoreno i o tzv. «zajedničkom zločinačkom pothvatu». Rekao je da se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Hrvatskog domovinskog rata. Dapače, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Ja bih jedino dodao da se to odnosi i na one sudove u Hrvatskoj koji su već osudili, sude ili će suditi po istom receptu hrvatskim braniteljima najzaslužnijima što danas uopće imamo svoju državu!

HRVATSKA ŽRTVA I HAAŠKI TRIBUNAL

Biskup Juraj Jezerinac je još u trenutku kada je iz Haaga stigla prva optužnica protiv generala Gotovine upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta"!

Hrvatska žrtva bila je predodređena još u trenutcima osnivanja Haaškog tribunala kada u Statutu tog sudišta nije ugrađen «zločin protiv mira», tj. «zločin agresije».

Naime, podsjetimo se da Statut međunarodnog kaznenog suda u Haagu koincidira s tzv. Nürnberнškim načelima, dakle prema Nürnberнškom procesu, na kojemu se u razdoblju od 20. studenog 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnom sudu sudilo glavnim ratnim zločincima Trećeg Rajha. Na prvom mjestu tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vođenje napadačkog rata. Suđeno je i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onim koji su počinili zločin protiv mira, dakle onim koji su počinili agresorski rat. Dakle, na stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece staraca u Drezdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.[40]

Danas je očito da Hrvatski državni sabor nije trebao 1996. godine usvojiti Ustavni zakon o suradnji s Haaškim sudom, jer nikada u povijesti pobjednicima u ratu i to obrambenome i oslobodilačkom ratu nije suđeno van pobjedničke države. Očito je procjena bila, zbog činjenice da su na strani gubitnika bile i svjetske

[40] Dr. Milan Vuković u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš («Narodne novine», *20, 19. veljače 2007.*) kaže:

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu ZLOCIN AGRESIJE (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) kojima se "ratni zločin" definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da postoji međunarodni "oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne dominacije i strane okupacije i protiv rasističkih režima, koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima međunarodnog prava". Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina su "kvalificirani oblici nasilja", opisani u članku 3a-d, Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže: "ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države"!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. ("Narodne novine", broj 102/2000.).

velesile, da treba prihvatiti sudište, ali na samom Sudu osporiti takve nečasne namjere. Tako se postupilo u poznatom slučaju «subpoeni» o ministru Šušku, a ministar Šeparović je uspješno vodio postupak osporavanja nadležnosti tog suda nad vojno-redarstvenim operacijama oslobađanja okupiranih teritorija RH.[41]

Međutim, nije se vodilo računa da može doći do promjene vlasti koja će omogućiti današnje sramotno ponašanje Haaškog tribunala. Naime, Hrvatski sabor je 14. travnja 2000. godine donio Deklaraciju o suradnji s Haaškim sudom, kojom je prepustio tom tribunalu nadležnost nad spomenutim oslobodilačkim akcijama.[42] Odlučilo se na žrtvu koja pripada gubitnicima u ratu. Na žrtvu koja poništava sve ono što je hrvatski narod učinio u pravednoj borbi za slobodu i neovisnu hrvatsku državu.

Kada je stigla optužnica protiv generala Gotovine postalo je očito da Hrvatska žrtva mora postojati ili na način kako je to uradila «treće-januarska» vlast, a sprovodi sadašnja, ili onako kako je to sugerirao biskup Jezerinac.

Zašto bi baš Hrvati trebali biti ti koji bi upozorili svjetske moćnike? Zašto su oni mogli biti ti koji će se žrtvovati na način na koji je pozivao biskup Jezerinac?

Zato što su u hrvatskom narodu još uvijek vrednote i sloboda i čast i dostojanstvo i ponos. U svijetu velikih te su vrednote zamijenjene «vrednotama» kao što su tržište, novac i sl. I ne samo da su te nekad opće-ljudske vrednote opstale kod Hrvata deklarativno već su Hrvati pokazali u Domovinskom ratu da im je npr. sloboda važnija od vlastitih života. Danas teško možemo naći u svijetu narod u kome živi velika većina ljudi koji se mogu time podičiti. Oduvijek su ljudi

---

[41] Ustavni sud Republike Hrvatske u svom IZVJEŠĆU br. U-X-2271/2002., 12 studenoga 2002. godine, «Narodne novine» broj 133/2006. je sasvim jasno i nedvosmisleno izrekao svoje stajalište tvrdnjom:

Djelovanje oružanih snaga republike Hrvatske poduzeto s ciljem oslobađanja dijelova okupiranog područja Republike Hrvatske – uključujući i otklanjanje neposredne opasnosti za život stanovništva i sprečavanje uništenja imovine, uzrokovane oružanom (vojnim i paravojnim, parapolicijskim i/ili terorističkim) napadima okupacijskih postrojba poduzimanih s okupiranih područja – bilo je u skladu s ustavnom obvezom oružanih snaga Republike Hrvatske da zaštiti suverenitet i neovisnost Republike Hrvatske i obrane njenu teritorijalnu cjelovitost. Pri oslobađanju okupiranih područja Republike Hrvatske, oružane snage Republike Hrvatske djelovale su u ime i po ovlaštenju suverene države s međunarodnopravnim subjektivitetom. Oslobađajući područja Republike Hrvatske – na kojima je ustrojena protuustavna tvorevina bez demokratskog legitimiteta međunarodnopravnog subjektiviteta – oružane snage Republike Hrvatske suzbijale su oružanu pobunu i otklanjale posljedice izvanjske oružane agresije. One su na ta područja istodobno uvodila nacionalni (ustavnopravni), a time i međunarodnopravni poredak kao njegov dio, sa svim pravima, obvezama i odgovornostima koje su za njih proizlazile iz Ustava i zakona Republike Hrvatske i iz međunarodnopravnih akata koje je Republika Hrvatska prihvatila i ratificirala. Takav ustavni položaj i ulogu oružanih snaga Republike Hrvatske za vrijeme trajanja Domovinskog rata Ustavni sud utvrđuje neospornima i nepobojnima!

[42] Tragično djeluje točka 3. Deklaracije:

U skladu s odredbama Ustavnog zakona o suradnji s Međunarodnim sudom u Den Haagu, te odredbama Statuta Međunarodnog kaznenog suda u Den Haagu, Republika Hrvatska ne dovodi u pitanje pravo suda da pokreće postupke utvrđivanja odgovornosti za zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata.

koji su davali svoje živote za slobodu svoga naroda i svoje domovine bili najviše poštivani. Svugdje, i to ne samo u svome narodu. Naravno, i u svijetu ima ljudi koji znaju za te vrednote. Tako je, na primjer, zapovjednik NATO-a, general Clarke, rekao u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli interesirati za generala Gotovinu: "Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."[43] Zato nije slučajno što je francuski vojni biskup rekao

[43] Novinarka Višnja Starešina sa 4. stručnoga skupa HKV-a o Haaškom sudu o tome piše:

U svojim memoarima, bivši američki predsjednik Clinton o Oluji piše: „U kolovozu (1995.op.a) je došlo do dramatičnoga obrata. Hrvati su pokrenuli ofanzivu za ponovo uzimanje Krajine, dijela Hrvatske, kojeg su lokalni Srbi proglasili svojim teritorijem. Europski i neki američki vojni i obavještajni dužnosnici protivili su se akciji, vjerujući da će Milošević intervenirati kako bi spasio krajinske Srbe, no ja sam navijao za Hrvate. Isto je činio i Helmut Kohl koji je znao, baš kao i ja, da diplomacija ne će uspjeti dok Srbi ne pretrpe ozbiljne gubitke na terenu“ [Bill Clinton, My Life, Izdavač, mjesto i godina, str 666-667].

Toj hrvatskoj akciji za vraćanje ustavnopravnoga poretka na 18 % svoga područja koje je četiri godine bilo pod okupacijom srpskih pobunjenika i zaštitom UN-a, čestitali su brojni diplomati uključeni u postjugoslavenski mirovni proces, nemoćni da mirovnim porukama zaustave velikosrpski ratni stroj. Svojim profesionalnim karakteristikama, Oluja je izazvala respekt vojnih analitičara i iznenadila laike. Za samo 36 sati oslobođen je Knin, dotad smatran neosvojivom tvrđavom srpskih pobunjenika iz koje se četiri godine prkosilo svim međunarodnim mirovnim naporima. „Sve dok hrvatska vojska nije objesila svoju zastavu iznad Knina, nakon jedva 36 sati ofenzive, glasnogovornik snaga Ujedinjenih naroda još je imao prilike pričati o navodno fenomenalnim borilačkim kvalitetama i vještinama srpskih snaga. Hrvatska pobjeda pokazala je da su pričali koješta. Osim što je posramila UNPROFOR i zapadne policy-makere, hrvatska pobjeda stvorila je fundamentalno novu situaciju, otvorila je šansu ozbiljnim mirovnim pregovorima“, komentirao je nekoliko dana poslije Wall Street Journal [WSJ od 10. 8. 95] New York Timesa je iz Sarajeva izvještavao: „I osoblje i pacijenti sarajevske bolnice zahvaljuju ofanzivi hrvatske vojske protiv srpskih pobunjenika u Hrvatskoj, za dašak normalnosti koju sad proživljavaju...

I osoblje i pacijenti računaju kako su srpske snage destabilizirane ozbiljnim napadima na njihove suradnike u Hrvatskoj“ [NYT od 6. 8. 95.] Službeni Washington bio je zadovoljan rezultatom. „ Bio je to prvi poraz Srba u četiri godine i on je promijenio i odnos snaga na terenu i psihologiju svih strana“, piše Clinton [Bill Clinton, My Life, Hutchinston,2004, str. 667]. Otkriva kako je dan uoči početka Oluje posjetio poznatoga dopisnika ABC News-a Sama Donaldsona u bolnici i ovaj je iz bolničkoga kreveta izvijestio da bi hrvatska ofanziva mogla biti korisna u rješavanju sukoba [Bill Clinton, My Life, str. 667]. Na drugoj strani, službena Britanija bila je u prvom trenutku rezervirana prema operaciji i dogovorno s ostalim članicama mirovne kontaktne skupine, SAD-om, Francuskom, Njemačkom i Rusijom, pozvala je Hrvatsku da zaustavi ofenzivu. Već prvog dana operacije Oluja, supredsjedatelj Međunarodne konferencije o bivšoj Jugoslaviji, bivši švedski premijer Carl Bildt, apelirao je za optužnicu protiv hrvatskog predsjednika Tuđmana, ni više ni manje nego zbog – prekomjernoga granatiranja Knina, utvrde i „glavnoga grada“ srpskih pobunjenika. Iz svoje baze u Kninu, UN-ov glasnogovornik izvještavao je kako su gađane i civilne zgrade, uključujući i bolnicu, i da je popucalo dosta stakala. Nekoliko dana poslije tih dramatičnih izvještaja, dopisnik Washington Posta zatekao je u kninskoj bolnici drukčiju sliku: „Gradska bolnica, koja je navodno teško oštećena, pretrpjela je izgleda samo jedan udarac granate. UN-ova službenica koja je u tom trenutku bila u bolnici, vjeruje da su hrvatski topnici gađali srpski tenk koji je pucao s pozicije kraj bolnice.“ [WP od 10. 8. 95] Savo Štrbac, kao tajnik vlade koja nestaje, poslao je tih dana žurno pismo glavnom tajniku UN-a Boutrosu Ghaliju, optužujući Hrvatsku zbog etničkog čišćenja Srba.

No tek koji dan poslije u Banjoj Luci, i kasnije u Beogradu, potpuno se posvetio radu u udruzi Veritas, ne skrivajući da mu je cilj dovesti hrvatsko vodstvo na optuženičku klupu Haaškoga suda. Hrvatske vlasti olakšale su mu taj posao. Nakon briljantne vojne operacije Oluja, u danima

(vidjeti npr. "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.) kako »se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti“. Zato je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj stoti posjet izabrao Hrvatsku i prva mu je poruka u Dubrovniku bila ona o vrednoti slobode.

Zato su Hrvati posebice u nemilosti kod današnjih svjetskih moćnika. Zato treba pogaziti sve hrvatske vrednote. To je i uloga i suda u Haagu i sudova u Hrvatskoj. Na to ukazuju i najnovije spoznaje o prikrivanju srpskih zločina o čemu je pisao *New York Times*, glavni tužitelj u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffrey Nice i bivši istražitelj haaškog tužiteljstva povjesničar Marco Hoare

---

uspostavljanja policijskoga nadzora i administrativne uprave na 10.500 km2 reintegriranoga područja, dogodio se palež i pljačka napuštenih srpskih kuća i počinjeno je više brutalnih ubojstava , uglavnom starijih osoba [fusnota - prema podacima tužiteljstva: Grubori 28.8. 1995 – 7 ustrijeljenih osoba, Gospić 27.8. 1995- 8 ustrijeljenih osoba, Varivode 28.9 1995 -9 ustrijeljenih osoba]. Zakazala je i vojna i civilna hrvatska policija koja nije prepoznala opasnost i nije spriječila zlodjela, koja su počinjana uglavnom nakon okončanja same vojne operacije. [fusnota – vojna operacija Oluja službeno završena 7. kolovoza 1995.] Nakon što su zločini počinjeni, počinitelji su uglavnom kazneno prijavljivani (3.978 kaznenih prijava), osuđene su 1492 osobe, njih trinaest na zatvorske kazne od 1 do 15 godina. Ali činjenica je da hrvatske policijske i sudbene vlasti nisu na profesionalno uvjerljiv način istražile, i provele sudske postupke za nekoliko eklatantnih zločina nad Srbima nakon službenog okončanja operacije, poput Grubora, Varivoda ili Gospića. [fusnota – upravo stoga što ni hrvatski sudovi, niti haaško Tužiteljstvo nisu proveli profesionalnu istragu tih zlodjela i utvrdili činjenice, danas nedostaju vjerodostojni podatci o broju žrtava i o njihovom statusu. Hrvatske su službene vlasti te brojke zanemarivale ili minorizirale dok na srpskoj strani dolazi do značajnih preuveličavanja, u civilne žrtve se ubrajaju poginuli srpski vojnici, stanovnici okupiranih područja koji su umrli prirodnom smrću pa čak i oni koji su ubijeni u međusobnim obračunima]

Velikosrpska propaganda u vezi s operacijom Oluja, kao pomoć u istrazi Tužiteljstva Haaškoga suda o tim događajima, katkad je bila upravo groteskna, primjerice Veritasova brošura „Srpska Krajina, August 95 – Izgon Srba“. Autor tog teksta koji promiče rasističku, velikosrpsku tezu o genocidnosti Hrvata, prof. Svetozar Borak, piše da „Hrvati samo sticajem okolnosti nisu ubili milijun Srba, ali metode obračuna sa starim i nemoćnim, ili sa zarobljenim srpskim borcima, bile su iste kao i u onom prethodnom ratu, prepune nečuvene surovosti i nekrofilnog cinizma“. Nažalost, buduće optužnice za Oluju samo se u nijansama razlikuju od velikosrpske idejne platforme ponuđene u toj brošuri. Prva optužnica, protiv zapovjednika Južnog sektora, generala Ante Gotovine koji je vodio ključni dio operacije uključujući zauzimanje Knina, u Hrvatsku je stigla početkom lipnja 2001. godine. Tjedan dana prije, u srpskim medijima najavio ju je Sava Štrbac. U toj optužnici samoproglašena RSK statusno je izjednačena s međunarodno priznatom hrvatskom državom, a hrvatsko osamostaljenje, iako zajamčeno svim jugoslavenskim ustavima, uključujući i posljednji iz 1974., kvalificirano je kao secesija. Kvalifikacija o hrvatskoj secesiji od Jugoslavije bila je sukladna gledištima službenoga Beograda i suprotna zaključcima međunarodne, tzv. Badinterove komisije koji su ugrađeni u sve dokumente UN-a. General Gotovina tada je iznenada nestao, a Sava Štrbac je likovao. „Optužnica protiv Ante Gotovine redefiniše historiju, ili kako Račan voli da kaže „kriminalizira“ Domovinski rat. U tački 37 priznata je država RSK, više ne kao takozvana, koja je imala svoju vojsku. A u tački 39 potvrđeno je da je u pet napada na RSK, na teritoriju zaštićenu od Ujedinjenih naroda, Hrvatska kao članica UN-a izvršila pet agresija na UN. To otvara ogromne mogućnosti. Jer ako se u Haagu dokaže krivica komandanata najznačajnijih hrvatskih vojnih operacija, na čemu mi radimo, onda će ti komandanti zvanično sloviti za ratne zločince, a akcije koje su vodili bit će zvanično zločinačke akcije. Samim tim, država koja je nastala na zločinu ne može postojati, već se mora redefinovati. To je prilika za nas Srbe da se legitimnim i legalnim sredstvima izborimo za pravo državnosti RSK“, kaže Sava Štrbac [Nedeljni telegraf, kolovoz 2001].

Attila. A očito je da su sve veličanstvene pobjede u Hrvatskom domovinskom ratu danas kriminalizirane.

General Gotovina je u zatvoru upravo zbog onih operacija zbog kojih mu se divio general Clarke. I logično je jer je on «Olujom», zajedno sa svojom «zločinačkom organizacijom» i «svojim «zločinačkim pothvatom», spasio Bihać od još većeg pokolja od onog u Srebrenici! A nizozemski vojnici su dobili ordene za svoju ulogu u Srebrenici. Slično tomu što su kanadski vojnici dobili ordene za navodno suprotstavljanje Hrvatskoj vojsci u operaciji Međački džep, dakle operaciji kojom je zaustavljeno 738-dnevno bombardiranje Gospića![44]

[44] Višnja Starešina sa 4. stručnoga skupa HKV-a o Haaškom sudu o tome piše:

Akcija Medački džep bila je vojno-policijska akcija hrvatskih oružanih snaga, vrlo ograničenoga opsega, koja se odnosila na tri sela u Republici Hrvatskoj: Počitelj, Čitluk i Divoselo. Počela je 9. rujna 1993. godine u 6 sati ujutro i završena je istog poslijepodneva. Medački džep bio je istinski „džep" između planine Velebit na kojoj su bile hrvatske snage, i grada Gospića koji je također bio pod hrvatskom kontrolom. Iz toga „džepa", srpske snage pod zaštitom UNPROFOR-a redovito su granatirale Gospić, a njihove patrole bile su stalna prijetnja hrvatskim snagama na Velebitu. Kanadski bataljun nije činio ništa da spriječi srpsko razaranje Gospića i ubijanje hrvatskih građana. Tadašnji šef stožera HV-a general Janko Bobetko, predložio je, a hrvatski predsjednik Tuđman prihvatio, operaciju vojnoga ovladavanja Medačkim džepom, koja je trajala jedan dan. Nakon međunarodnih pritisaka na Hrvatsku da povuče vojnike s vlastitog teritorija koji je u blitzkriegu bila vratila, 15. rujna potpisan je sporazum o prekidu vatre koji je podrazumijevao i povlačenje hrvatske vojske u roku od dva dana. Po potpisivanju sporazuma i prije isteka roka za povlačenje, pripadnici kanadskoga bataljuna pod vodstvom generala Calvina, na silu pokušavaju ući u Medački džep i dolazi do manjeg sukoba s hrvatskim vojnicima, a noću i do razmjene vatre. U izvješću UNPROFOR-a od 16. 9. 1993. piše da su oko 22h 15min. hrvatske snage zapucale na Kanađane koji su potom uzvratili vatru. Prema francuskom „Le Mondu", bila je to razmjena vatre u kojoj nije bilo žrtava, izravan sukob je izbjegnut. No u interpretaciji kanadske vojske to je postala „najveća kanadska bitka nakon Korejskoga rata", a general Jim Calvin jedan od najvećih kanadskih vojskovođa svih vremena. O vojnom poduhvatu generala Calvina i njegovih vojnika napisana je knjiga Odlučnost na kušnji (fusnota -Tested Mettle, Scott Taylor i Brian Nolan, 1999. Esprit de Corps Books)

Prema Kanađanima, u bitci je ubijeno 27 hrvatskih vojnika. Prema hrvatskim službenim izvorima, u cijeloj operaciji Medački džep ubijeno je 10 hrvatskih vojnika, niti jedan od njih u bitci s Kanađanima, koje zapravo nije bilo. Čak ni srpski vojni izvori „RSK" nigdje ne spominju tu veliku kanadsko-hrvatsku bitku koja bi njima svakako išla u prilog. General Calvin i 875 vojnika 2. bataljuna pješačke borbene grupe „Princeza Patricija", odlikovani su 1. prosinca 2002. godine najvišim kanadskim odlikovanjima „za herojsku i profesionalno obavljenu misiju u vrijeme operacije Medački džep u bivšoj Jugoslaviji u rujnu 1993. godine". Ni general Calvin, ni oni koji su ga odlikovali nigdje ne spominju da se ta operacija vodila na teritoriju Republike Hrvatske, u to vrijeme međunarodno priznate države. Naprotiv, oni tvrde da su bili u mirovnoj misiji u bivšoj Jugoslaviji, tamo su ih napale hrvatske snage, a oni su hrabro uzvratili. „Primjerna akcija borbene grupe zaustavila je hrvatske snage u njihovoj taktici etničkoga čišćenja u tom Sektoru, i bez sumnje spasila mnoge živote civila", piše u obrazloženju odlikovanja. Velika kanadska bitka u Medačkom džepu, izučava se i na kanadskim vojnim učilištima.

Ta izmišljena kanadska bitka postupno je u istrazi tužiteljstva ICTY-a postajala veliki hrvatski zločin etničkoga čišćenja Medačkoga džepa. Kanadski vojnici i zapovjednici svjedočili su da je cilj hrvatske operacije bilo etničko čišćenje Srba i da je bila riječ o primjeni taktike „spaljene zemlje". Savo Štrbac opskrbio ih je dokumentacijom o žrtvama već u ožujku 1995. godine, dakle u vrijeme kad su pobunjeničke „kninske vlasti" na hrvatskom teritoriju naizgled bile u najdubljoj međunarodnoj izolaciji [Savo Štrbac, intervju za „Globus" od 20. 06. 99]. Metodologija je već bila poznata iz slučaja Ahmići: u civilne žrtve uračunati su poginuli vojnici, kolateralne civilne žrtve,

Ali vratimo se početku rata. Da je pao Osijek, pala bi Hrvatska. Da je pao Gospić, Hrvatska bi bila prepolovljena i osuđena na umiranje. Danas su i general Glavaš i general Norac u hrvatskim zatvorima. Na suđenju generalu Norcu otkriveno je da je država krivotvorila kazetu kako bi ga se osudilo. To pokazuje da su dokazi protiv njega ništavni i svugdje u svijetu bi se obustavio taj proces, a pokrenula istraga protiv krivotvoritelja. Svugdje, samo ne kod nas.

Biskup Jezerinac upozorio je svjetske moćnike ne samo zato što se nepravda čini prema hrvatskom generalu i hrvatskom narodu već i zato što je ta sramotna uloga Haškog suda pogubna i za njih same. Upravo to potpuno iskrivljavanje uloga žrtve i agresora vremenom će njih sve više optuživati. Biskupov apel nije uslišan. Ni u zemlji ni od svjetskih moćnika.

Dapače, izmišljena je formulacija o «zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije» kojoj je cilj upravo to izokretanje uloga agresora i branitelja a samim time izokretanja svih moralnih načela na kojima je izgrađena današnja civilizacija.[45] Zapravo, optužiti vrh državne vlasti neke zemlje da je operacija

---

umrli prirodnom smrću, sve što se moglo pribrojiti. Svaka kuća u kojoj su se nalazili srpski pobunjenici i iz koje je pružan otpor, postala je civilni cilj. Svaka ubijena žena postala je namjerna civilna žrtva, iako su se krajinski Srbi ponosili modelom partizanske gerile u kojoj su žene ravnopravni borci. Uobičajena vojnička metoda čišćenja neprijateljskih uporišta, postala je namjerna destrukcija s ciljem etničkoga čišćenja.

Osim dokumentacije, Savo Štrbac nalazio je i svjedoke te ih pripremao za haaško Tužiteljstvo. „ Naš program „Svjedoci za Haag" najviše je financirala Vlada Kanade, preko svoje ambasade u Beogradu. Program traje još od travnja 1996. godine", pohvalio se direktor Veritasa u kolovozu 1999. godine [Savo Štrbac, intervju za „Globus" od 20. 08. 1999]. Potpomognut novcem kanadske vlade, uz podršku pripadnika kanadskog bataljuna i uz blagonaklonost zamjenika haškog tužitelja Grahama Blewitta, Savo Štrbac uspio je velikosrpsku verziju operacije Medački džep pretočiti u optužnice protiv trojice hrvatskih generala. Najprije je optužen Rahim Ademi, a potom mu je pridružen i Mirko Norac. I ratni zapovjednik HV-a general Janko Bobetko, ujedno i planer operacije, optužen je na toj operaciji koja obuhvaća tri zaseoka iz kojih su mjesecima granatirani hrvatski položaji i grad Gospić, a koje su hrvatski vojnici prilikom povlačenja doista spalili, no s obzirom na metode istrage, upitno je koliko je među 37 žrtava koje navodi Tužiteljstvo, doista bilo ubijenih civila. Samu operaciju Tužiteljstvo ICTY-a okarakteriziralo je kao plansko etničko čišćenje Srba, baš onako kako su je okarakterizirali Savo Štrbac i general Calvin.

Tužiteljstvo hrvatskoj državi nije priznalo pravo da jedne hrvatske građane zaštiti od napada drugih, pobunjenih hrvatskih građana u „džepu", a kamoli pravo da vojnim putem vrati pod svoju upravu vlastita okupirana područja. U vrijeme kad je intenzivno istraživalo zločine u Medačkom džepu iz 1993., isto Tužiteljstvo nije imalo ni jednu provedenu istragu etničkog čišćenja koje su srpske snage počinile u agresiji na Hrvatsku 1991. godine. Vukovar [fusnota – Srpski zločini u Vukovaru , svedeni su na slučaj „Ovčara" odnosno egzekuciju ranjenika i pacijenata odvedenih iz vukovarske bolnice nakon što su srpske jedinice zauzele grad], Dalj, Erdut, Ilok, čitav niz sela u istočnoj Slavoniji i Baranji, zatim dalmatinska sela Kijevo, Škabrnja, Nadin, Drniš, Baćin, kao primjeri najbrutalnijega etničkog čišćenja, za Tužiteljstvo nisu postojali. Hrvatska vojna operacija Oluja postala je predmet istrage Tužiteljstva ICTYa odmah po svom okončanju, 7. kolovoza 1995. godine. Dakako, glavni je suradnik bio Savo Štrbac. U svojim memoarima, bivši američki predsjednik Clinton o Oluji piše: „U kolovozu (1995.op.a) je došlo do dramatičnoga obrata. Hrvati su pokrenuli ofanzivu za ponovo uzimanje Krajine, dijela Hrvatske, kojeg su lokalni Srbi proglasili svojim teritorijem.

[45] Višnja Starešina sa 4. stručnoga skupa HKV-a o Haaškom sudu o tome piše:

U međuvremenu, Carla del Ponte pretvorila je Oluju i izrijekom u „udruženi zločinački pothvat“ i krajem veljače 2004. podigla nove optužnice, protiv upravitelja Knina nakon okončanja vojne operacije, generala Ivana Čermaka, i zapovjednika vojne policije, Mladena Markača. Prva mjesta među sudionicima zločinačkoga pothvata zauzeli su pokojnici: prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman, ratni ministar obrane Gojko Šušak, zapovjednici glavnoga stožera Hrvatske vojske generali Janko Bobetko i Zvonimir Červenko. No kao suradnike „udruženoga zločinačkog pothvata“ Carla del Ponte navela je i „ostale pripadnike HDZ-a i lokalnih vlasti“. Na inicijativu britanske diplomacije, u rezoluciji Vijeća sigurnosti general Gotovina uvršten je među najtraženije bjegunce optužene za ratne zločine, uz bok velikosrpskim vođama Radovanu Karadžiću i Ratku Mladiću. Na temelju tvrdnji Carle del Ponte da se Ante Gotovina nalazi u Hrvatskoj, a Vlada ga ne želi uhititi, Hrvatskoj je bilo zapriječeno otvaranje pristupnih pregovora za EU i zaustavljen je pristupni proces NATO-u. Gotovina je uhićen u prosincu 2006. na Kanarima. Prema navodima te optužnice, na području Južnoga sektora u kojem je general Ante Gotovina vodio vojne operacije od 4. do 7. kolovoza 1995., u vrijeme vojne akcije i mjesec dana nakon njezina završetka, protivno ratnom pravu ubijeno je 38 osoba srpske nacionalnosti, od kojih je devetero neidentificiranih. Uz njih del Ponte još navodi u optužnici „najmanje 150 protupravno ubijenih srpskih civila, u Oluji i poslije nje“, bez identifikacije i utvrđivanja, mjesta, vremena i načina na koji su ubijeni.

Prema podatcima koje je iznijela Nataša Kandić, mirovna aktivistica iz Beograda, nakon međunarodne vojne intervencije na Kosovu i uspostave međunarodne uprave, ondje je ubijeno više od 1000 Srba. Baš kao što je još 1996. najavio britanski policajac Simon Leach, voditelj haaškoga istražiteljskog tima za slučaj Lašvanska dolina, prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman i ministar obrane Gojko Šušak našli su se i u „udruženom zločinačkom pothvatu“ etničkoga čišćenja muslimana u BiH. Sama optužnica napisana je tako da bi zahtijevala pomniju pravnu analizu, kako zbog nepreciznosti tako i zbog kolektivizacije kaznene odgovornosti. Onako kako je napisana, ona praktički kriminalizira sve Hrvate u BiH. „Hrvatski udruženi zločinački pothvat u BiH“ počeo je, prema Carli del Ponte, „18. studenog 1991. ili prije“, a trajao do „ približno travnja 1994. godine i nakon toga“. Njegov je cilj bio „ politički i vojno podčiniti te trajno ukloniti i etnički očistiti bosanske Muslimane i druge nehrvate“, kako bi se ostvarila Velika Hrvatska u granicama nekadašnje Banovine Hrvatske. Na popisu članova „udruženog zločinačkog pothvata“, osim Tuđmanu i Šušku, prva mjesta pripala su i zapovjedniku Združenog stožera hrvatske vojske Janku Bobetku i predsjedniku Hrvatske zajednice Herceg-Bosne, Mati Bobanu. Slijede Jadranko Prlić, predsjednik Vlade Herceg-Bosne, Bruno Stojić, ministar obrane Herceg-Bosne, Slobodan Praljak i Milivoj Petković, zapovjednici HVO-a, Valentin Ćorić, ministar policije i Berislav Pušić, koji je bio zadužen za razmjenu zatočenika u logorima. Suđenje njima počelo je 2006. godine u Haagu. I u ovoj optužnici postoji kategorija „ostali“.

Tko su ti „ostali“ sudionici udruženoga zločinačkog pothvata? Prema tužiteljici del Ponte, riječ je o: “raznim drugim dužnosnicima i članovima vlade i političkih struktura Herceg-Bosne/HVO-a, na svim razinama, uključujući i općinske organe vlasti i mjesne organizacije, raznim čelnicima i članovima HDZ-a i HDZ-a BiH na svim razinama, raznim pripadnicima oružanih snaga Herceg-Bosne: HVO-a, specijalnih jedinica, vojne i civilne policije, sigurnosnih i obavještajnih službi, paravojnih formacija, lokalnih obrambenih snaga te drugim osobama koje su djelovale pod nadzorom ili u suradnji s tim oružanim snagama, policijom i drugim elementima; raznim pripadnicima oružanih snaga Republike Hrvatske te drugim poznatim i nepoznatim osobama.“ Za kaznenu odgovornost tih optuženika, prema Carli del Ponte, nije čak ni nužno da svi oni, „ poznati i nepoznati“, budu članovi svehrvatskog zločinačkog pothvata. „Dodatno ili alternativno“, oni mogu biti kazneno odgovorni za pomaganje ili podržavanje udruženog zločinačkog pothvata. Kad bi se formula “dodatno ili alternativno“ primijenila doslovno, kaznena odgovornost za sudjelovanje u hrvatskom zločinačkom pothvatu u BiH mogla bi se proširiti i na cijelo muslimansko političko i vojno vodstvo, uključujući Aliju Izetbegovića i sve njegove vojne vođe jer su oni mnogo puta, čak i u vrijeme najjačeg muslimansko-hrvatskog sukoba u BiH, potpisivali sporazume u kojima su HVO i Armija BiH legalne vojske BiH.

I u ovoj optužnici, popis aktivnosti na ostvarenju „udruženog zločinačkog pothvata“ vrlo je dugačak. Optuženi su, precizira tužiteljica del Ponte, „vodili, upravljali, planirali, pripremali,

oslobađanja okupiranih područja vlastite države, dakle ono što je njihovo pravo i obaveza i po zakonima vlastite države i po međunarodnom pravu «zločinački pothvat zločinačke organizacije» je suludo. Optužiti ih da nisu oslobađali taj teritorij zbog toga već zato da bi etnički očistili taj prostor jeste plod bolesna uma. A da sramota tribunala u Haagu bude još veća u tim optužnicama i protiv Hrvata iz BiH i protiv hrvatskih generala u RH ne figuriraju samo optužnice protiv hrvatskog vojnog i državnog vrha već su u njima optužbe protiv cijelog hrvatskog

bodrili, promovirali, poticali, naredili, izvršili, proveli, omogućili, sudjelovali, pridonijeli, podržali i na drugi način djelovali u ostvarivanju udruženog zločinačkog pothvata." Udruženi zločinački pothvat ostvarivali su: „uporabom sile, zastrašivanjem ili prijetnjom silom, progonom, zatvaranjem i zatočivanjem, prisilnim premještanjem i deportacijama, oduzimanjem i uništavanjem imovine i drugih sredstava." Srž te optužnice čini sam „udruženi zločinački pothvat", odnosno hrvatska politika u BiH i prema BiH. Nitko od optuženika ne tereti se posebno ni za koji zločin, već su svi optuženici, prema funkciji u tom zločinačkom pothvatu, jednako odgovorni za cijeli popis zločina iz optužnice, za Lašvansku dolinu, za zlostavljanje u zatočeničkim logorima HVO-a, ili za ubojstvo koje je počinio neki vojnik HVO-a u nekom selu. Tužiteljica del Ponte nikad nije podigla optužnicu protiv vojnoga vodstva jugoslavenske JNA.

Ta, tadašnja treća vojna sila u Europi, povela je s Miloševićem rat za promjenu unutrašnjih granica nekadašnje Jugoslavije, iako su one i prema jugoslavenskom Ustavu i prema mišljenju međunarodne, tzv. Badinterove komisije, bile zajamčene i nepromjenjive. JNA je u suradnji sa srpskim dragovoljačkim postrojbama, vojnim putem izvršila osvajanje dijelova Republike Hrvatske i Republike Bosne i Hercegovine, provodeći u obje Republike strategiju etničkoga čišćenja razrađivanu i objavljivanu u srpskim povijesnim dokumentima (Mirko D. Grmek, Marc Gjidara, Neven Simac, Le nettoyage ethnique, documents sur une ideologie serbe, Fayard, Paris, 1993.) No optužnica je podignuta samo protiv jugoslavenskoga predsjednika Slobodana Miloševića, vođe i simbola velikosrpskoga projekta. Sudjelujući na jednoj konferenciji u Zagrebu, na pitanje zašto nije optužila vodstvo JNA, del Ponte je odgovorila kako joj je Vijeće sigurnosti ograničilo rok za podizanje optužnica do kraja 2004. godine, dodavši da im se može suditi i pred nacionalnim sudovima. Takav odgovor del Ponte ukazuje na vrhunski cinizam. Naime rok za podizanje optužnica bio je deset godina, nakon što je tužiteljstvo počelo raditi, a to se čini dosta razumnim rokom za završetak istrage protiv glavnih krivaca. Još je ciničnije poručiti da srpskom vojnom i političkom vrhu mogu suditi sudovi u Srbiji.

Britanski povjesničar Marko Atilla Hoare koji je radio u istražiteljskom timu koji se bavio srpskim zločinima u Hrvatskoj i BiH, i potom postao oštar kritičar ICTY-a, smatra kako je time „Tužiteljstvo napravilo ustupak u korist napadača. Vjerujem da je del Ponte izdala sve žrtve jugoslavenskih ratova, time što je optužila samo Miloševića. Tužiteljstvo je optužilo hrvatske generale koji su oslobodili Krajinu, a nije optužilo generale JNA koji su je okupirali" [Marko Atilla Hoare, intervju za sarajevski list Dani od 9.12.2005.] M. A. Hoare otkriva i kako se to dogodilo: „U vrijeme kada sam radio tamo, naš je plan bio da optužimo kompletno srbijansko vodstvo i vodstvo tadašnje JNA uključujući generale Blagoja Adžića i Veljka Kadijevića, Branka Kostića, Borisava Jovića [fusnota : Adžić i Kadijević su bili na čelu JNA, Kostić i Jović Miloševićevi ljudi u krnjem Predsjedništvu Jugoslavije], koji su rukovodili napadom i zločinima u Hrvatskoj i BiH. Međutim, u jednom trenutku, glavna tužiteljica Carla del Ponte je odlučila da sve ostale predmete odbacimo, a optužimo samo Miloševića". Nakon beogradskoga ubojstva srpskog premijera Đinđića 2003.godine, del Ponte je optužila Jovicu Stanišića i Frenkija Šimatovića, Miloševićeve šefove obavještajnih službi koji su Srbe u Hrvatskoj i u BiH naoružavali i pripremali za oružanu pobunu. Haaški sud pustio ih je da čekaju početak suđenja u Srbiji i nije vjerojatno da će se ikad više pojaviti u Haagu, a niti da će ikada biti osuđeni u Srbiji. Nakon Miloševićeve smrti, velikosrpski će projekt pred ICTY-em ostati bez presude na najvišoj političkoj i vojnoj razini, sveden na četničkoga vojvodu Vojislava Šešelja i lokalnoga kninskog policajca Milana Martića koji je u jednom trenutku bio predsjednik „RSK".

naroda, s tim što je u izmijenjenoj optužnici protiv generala Gotovine, Markača i Čermaka ta optužnica dana u aneksu optužbe, na što je hrvatsku javnost upozorio predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić na trećem stručno-znanstvenom skupu "Haaški sud - 'zajednički zločinački pothvat' - što je to?" nedavno održanom u Zagrebu.

Horvatić je također izjavio kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zloporabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe, jer je, kako je istaknuo, glavna tužiteljica odavno postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, te kontinuirano nanosi štetu zamisli o njegovu djelovanju kao garanciji supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva. Prema njegovim riječima, "zajednički zločinački pothvat" nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti. Postupanje glavne tužiteljice i tužiteljstva Haaškoga suda, iako nije u suglasju s pravnim načelima, kako ističe Horvatić, očito je u suglasju s najavljenim ostvarivanjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići, rekao je, zloporabom međunarodnog kaznenog pravosuđa. "Ako ta zloporaba makar i djelomično uspije i ako takve 'istine' budu temelj presuda MKSJ-a, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću 21. stoljeća", smatra Horvatić.[46]

Dakle, i Horvatić, kao i biskup Jezerinac uz ovakav rad Haaškog tribunala vezuje riječ – sramotan. Neka mi bude dopušteno reći da moj prvi tekst o tom tribunalu ima naslov «Sramotni sud u Haagu». Tiskan je 3. ožujka 1996. godine, a po njemu je i nazvana moja knjiga iz 2001. godine! Međutim ta kvalifikacija je preblaga za taj sud. Recimo da je samo točno ono što i sami priznaju o Srebrenici ne bi mogli govoriti o sramoti. Tako prof. dr. Miroslav Tuđman u svom referatu na 4. stručnom skupu o Haaškom sudu kaže:

«Carla del Ponte svjesna je suodgovornosti međunarodnih snaga za zločine počinjene u Srebrenici. Ona je to izrijekom potvrdila: "Međunarodne snage znale su da će (u Srebrenici; op. a.) biti počinjeni pokolji velikih razmjera, o tome su govorili i ništa nisu napravili da ih spriječe"[47]. Osim toga "Strah velikih sila sa će se naći na optuženičkoj klupi izražen je i za vrijeme NATO-ih operacija na Kosovu. Nadležnost ICTY-a geografski je ograničena na bivšu Jugoslaviju, ali nije ograničena na snage u sukobu. Atlantski savez je dakle pod njegovom nadležnošću u slučaju ratnih zločina"[48].»

[46] «Jutarnji list», 8. 6. 2007.
[47] Izjava Carle del Ponte citirana prema knjizi Florence Hartmann: "Mir i kazna", Zagreb: Profil, listopad 2007. str. 105.
[48] Florence Hartmann: "Mir i kazna", Zagreb: Profil, listopad 2007. str. 52.

A nije samo u tome problem. Uloga suda je da optuži žrtvu Republiku Hrvatsku a oslobodi agresore. Najnovije presude srpskim krvnicima to najbolje pokazuju. Zato sam s pravom o tom sudu govorio kao o zločinačkom sudu, a o njihovoj ulozi optuživanja Hrvatske za izborenu slobodu njihovim - zločinačkim pothvatom.

Ali neću završiti svoje izlaganje s time već s onim što je profesor Horvatić rekao u HAZU kada je održana javna rasprava na kojoj je govoreno i o tzv. «zajedničkom zločinačkom pothvatu». Rekao je da se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Hrvatskog domovinskog rata. Dapače, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Ja bih jedino dodao da se to odnosi i na one sudove u Hrvatskoj koji su već osudili, sude ili će suditi po istom receptu hrvatskim braniteljima najzaslužnijima što danas uopće imamo svoju državu! Odnosi se na sve koji sude i osuđuju hrvatsku žrtvu. A optužnica za "zajednički zločinački pothvat" nije ništa drugo nego nastavak agresije na Hrvatsku. To je zajednički zločinački pothvat Carle Del Ponte te krugova u inozemstvu i zemlji koji se s takvim djelovanjem slažu.

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

SUD U HAAGU – NAPAD NA HRVATSKE VRIJEDNOSTI

1. Uvod

„Obilježavanjem 20. obljetnice obrane Zadra i okolice vidimo da veličina naroda nije u njegovoj brojnosti i vojnoj nadmoći, nego u snazi duha i vjere. Kad je agresor počeo uništavati što nam je najmilije, ljude, crkve, spomenike, škole, poduzeća, razbuktao je što je živjelo duboko u našem srcu, a to su vjera, hrabrost, želja za slobodom. Jer čovjek je za slobodu stvoren", poručio je biskup Jezerinac, istaknuvši da se u prigodi te obljetnice „sjećamo svih hrabrih ljudi koji su se agresoru oduprli s krunicom u ruci i iznjedrili velikog generala koji nepravedno leži u zatvoru u Hagu."

Čini mi se da je naš biskup rekao sve o čemu vam trebam govoriti. Iznova nas je podsjetio kako su najveće hrvatske vrijednosti naši ljudi. Spomenuo je i velikog generala Gotovinu, koji nepravedno leži u Haagu. Tamo je nepravedno kao jedan od simbola haaškog napada na hrvatske vrijednosti.

Spomenuo je i hrvatske vrjednote: vjeru, hrabrost, želju za slobodom. Zašto hrvatske, možete me upitati. Pa, mi smo u Domovinskom ratu pokazali da smo skoro svi bili spremni dati svoje živote za slobodu svoga naroda. Tko se time može danas pohvaliti? Sve se vrijeme borimo da očuvamo vrjednote koje bi trebale biti univerzalne – ali više nisu.

Ili jednostavno, hrvatske su zbog riječi bivšega francuskog vojnog biskupa Michela Dubosta na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu.[49] Rekao je

[49] *Hrvatsko slovo*, 3. siječnja 2003.

da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.
U knjizi „Rasizam Suda u Haagu/15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?" dao sam i druge slične izjave. Naravno, moram ponovno naglasiti kako nas je papa Ivan Pavao II proglasio 'narodom nade'. Za svoj stoti posjet izabrao je Hrvatsku i prva poruka – ona u Dubrovniku – bila mu je o vrijednosti slobode.
Uostalom, hrvatskim vrjednotama posvećena je moja knjiga tiskana 2007. godine. Kao i biskupu Jezerincu, obrana naših vrjednota osnovna je zadaća mnogobrojnim državotvornim Hrvatima.
Davno sam rekao kako su nam najbolji ljudi u Haagu. Vidim da se to danas često provlači kroz tekstove u hrvatskim tjednicima. Za tu tvrdnju dobio sam veliko priznanje još 2003. godine kada ju je prenio velikosrpski *Feral Tribune* u rubrici *Greates Shits*.[50] Državotvornim Hrvatima najveća je pohvala bila kada bi dijelove nekoga njihova teksta tiskali u toj rubrici, zar ne?

2. Otac hrvatske države i hrvatske vrjednote

U izdanju lista *Frankfurter Allgemeine Zeitung* od 19.V.2011. objavljen je komentar kršćansko-demokratskog zastupnika u njemačkom Bundestagu Klaus-Petera Willscha: *Mrtvačka sinoda u Haagu*. Autor na početku podsjeća na bizaran događaj iz crkvene povijesti kada je 897. godine tadašnji papa Stjepan VI upriličio sudski proces – protiv svoga pokojnog prethodnika na prijestolju sv. Petra, Formozusa, kako bi ojačao vlastiti legitimitet. Mrtav papa je doista izvučen iz groba, navučena mu je papinska odora – i stavljen je pred sud gdje se od početka znalo kakva će biti presuda: kriv je.
Willsch piše kako se praktično ista stvar dogodila i na Međunarodnom sudu za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji u Haagu 15. travnja 2011. Tog dana sud je proglasio krivim pokojnoga hrvatskog predsjednika Tuđmana zato što je, navodno planirao i proveo protjerivanje pobunjenih Srba prilikom ponovnog preuzimanja područja u Hrvatskoj koja su bila pod srpskom okupacijom. Willsch konstatira:
„Ova presuda je gnjusna, nepravedna i opasna."
I doista, generali Gotovina i Markač izabrani su kao simboli hrvatske vojske i hrvatske policije, izabrani su kao najbolji u hrvatskoj vojsci i hrvatskoj policiji, da im se sudi umjesto Tuđmanu, zato što se drznuo da unatoč želji svjetskih moćnika stvori hrvatsku državu. Kao da Willsch objašnjava sucima u Haagu kako oni zapravo potvrđuju koliko sam bio u pravu kada sam Hrvatskog predsjednika nazvao Ocem hrvatske države.
Ne zaboravimo da se Tuđmanu u Haagu sudi i zato što je onemogućio ostvarenje želje srpskih moćnika da Srbi zavladaju Bosnom i Hercegovinom. Zbog toga je osuđen Dario Kordić, a bit će i general Praljak i njegova grupa.
Osvrnimo se ovdje samo na presude Dariju Kordiću. U prvostupanjskoj presudi bio je naveden niz konkretnih zločina zbog kojih je Kordić osuđen. Za to mu je određena kazna od 25 godina! Njegovi odvjetnici su u žalbi dokazali da je Kordić

[50] 26. srpnja 2003. godine

nevin po svim tim konkretnim zločinima. U drugostupanjskoj presudi su prihvatili sve što su odvjetnici dokazali, zadržali se na jednoj jedinoj (koja nema veze sa zdravom pameti) i presudili: Opet 25 godina! Drugim riječima, Kordiću su dokazali jedino ono što su i mogli: Hrvat je! I to izniman! Kordić i sam svjedoči da se nije sudilo njemu nego Tuđmanu i još jednom velikom Hrvatu – Gojku Šušku. Njegova supruga Venera kaže (*Hrvatski list* od 23. prosinca 2004.):

> … da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi, kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao: „da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji".

Još tada je jedan drugi nehrvat Charles R. Shrader, američki vojni povjesničar (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, šokiran haškim optužnicama protiv Hrvata iz BiH rekao[51]:

> Kad je Tribunal počeo raditi, tužiteljstvu je najlakše bilo optužiti Hrvate. Oni su, naime, s odobravanjem prihvatili osnivanje 'ad hoc' suda i željeli su surađivati s tužiteljstvom kako bi se kaznili zločinci. I onda se dogodilo da je upravo tužiteljstvo pokrenulo lavinu optužbi protiv predsjednika Tuđmana i hrvatskih generala te su počeli promovirati sintagmu o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne. Sve to nema smisla, a nema ni dokaza za takve teze. Odgovorno tvrdim da Blaškić i Kordić nisu krivi i da je strašno kolike su kazne dobili. Kad čitam nove optužnice protiv bosanskih Hrvata, pitam se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu.

Ovdje je značajno napomenuti da je g. Shrader svoju knjigu i svoje spoznaje stekao proučavajući materijale haaškog suda i to najviše upravo haaškog tužiteljstva![52]

Zato ću vas vratiti u vrijeme kada nas je fizički napustio Otac hrvatske države. Bio sam u Australiji. Iako nisam bio član HDZ-a govorio sam na njihovoj komemoraciji.

Evo što sam tada rekao:[53]

> Jučer nas je sve zatekla tužna vijest: umro je predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman. Umro je utemeljitelj i prvi predsjednik voljene nam Hrvatske.

---

[51] *Večernji list*, 10. travnja 2004.

[52] Charles R. Shrader, *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni* / Vojna povijest 1992.–1994., Zagreb, 2004.

[53] "Spremnost, Hrvatski tjednik", 21. prosinca 1999. Tekst je u neznatno skraćenom obliku tiskan u "Vjesniku" od 15. studenoga 1999., a dan je i u sklopu teksta: Komemoracija za predsjednika Tuđmana u Adelaideu *Umro je vođa, ali je ostao svjetionik i slobodna Hrvatska,* Hrvatski vjesnik, 24. prosinca 1999. Govor je pročitan i na hrvatskom programu radija 3ZZZ u Melbourneu. Tiskan je u više mojih knjiga.

Umro je utemeljitelj samostalne i samobitne Republike Hrvatske, sanjane stoljećima, umro je ostvarivši sva svoja obećanja o suverenitetu hrvatskog naroda. Umro je predsjednik svih Hrvata. I onih u Hrvatskoj. I onih u Bosni i Hercegovini. I onih u Boki kotorskoj, Srijemu, Bačkoj, Banatu, Kosovu, Austriji, Mađarskoj. I onih diljem cijeloga svijeta pa i nas u Australiji. Umro je čovjek koji je obilježio ovu epohu. Umro je čovjek koji je stvarao najljepše stranice hrvatske povijesti.

I doista, sjetimo se što je sve hrvatski narod predvođen dr. Franjom Tuđmanom prošao samo u ovih zadnjih deset godina. Deset teških godina, ali najslavnijih u hrvatskoj povijesti! Danas je sve više i više očito kako svjetske velesile nisu željele neovisnost Hrvatske. Zato su dopustile agresiju na Hrvatsku. I ne samo dopustile, nego i aktivno pomagale. Embargo na uvoz oružja u situaciji kada je Hrvatsku napala armija za koju se smatralo da je među 3–4 najjače u Europi, kada su Hrvatsku napale mnogobrojne četničke horde, predstavljalo je oduzimanje Hrvatskoj i hrvatskom narodu prava na samoobranu. U takvim uvjetima doista je trebalo i hrabrosti hrvatskih ljudi, ali i iznimne pameti onih koji su ga predvodili, da bi se postigao cilj – neovisna hrvatska država. Predvođeni dr. Tuđmanom to smo i ostvarili. Ostvarili smo nešto što jest ravno čudu – hrvatsko čudo.

Danas je sve očitije kako su oni koji vladaju svijetom željeli i žele riješiti probleme Bosne i Hercegovine na račun hrvatskog naroda. I takvim pokušajima predsjednik Tuđman se suprotstavljao i uspješno ih onemogućivao.

Sjetimo se također plana Z4 kojim su svjetske sile željele onemogućiti samu mogućnost postojanja neovisne Hrvatske. Sjajne oružane akcije Bljesak i Oluja uvelike su onemogućile ostvarivanje takvog plana. U samo tridesetak sati Tuđmanova Hrvatska je učinila ono što četiri pune godine nisu htjeli, nisu znali ili nisu smjeli učiniti ni UN, ni Europska Unija, ni najmoćniji vojni savez u povijesti čovječanstva – NATO! Ne čudi onda zašto su željeli kriminalizirati ove veličanstvene akcije. Ne čudi zašto se u Haagu sudi uglavnom istinskim pobjednicima u ratu – Hrvatima.

Do današnjeg dana traju pritisci na Republiku Hrvatsku i neskriveno žele vratiti je na Balkan. Takve inicijative se smjenjuju jedna za drugom, a glavni „krivac“ što do sada nisu urodile plodom, bio je upravo naš Predsjednik.

Hrvatska i njezin predsjednik postali su svjetionici malobrojnim narodima u njihovoj borbi za slobodu. Svojim stvaralačkim opusom i u praksi kroz stvaranje neovisne Hrvatske, unatoč protivljenju najmoćnijih država svijeta, predsjednik Tuđman je ukazao da postoji budućnost i malobrojnim narodima. Takvo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojemu je bitan jedino pojedinac. Svijet u kojem nema mjesta ni za obitelj niti za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljitak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese.

I katoličkoj crkvi je važan pojedinac. Ali ona poštuje prirodne zakone po kojima je pojedincu važna i njegova obitelj i njegov narod. Zato je najveći moralni autoritet današnjice, Sveti Otac Ivan Pavao II., iznimno cijenio našeg predsjednika. Itekako je svjestan njegove uloge u obrani malobrojnih naroda i njihove težnje za opstankom i slobodom. Obrani jedne – ljudima prirodnije – vizije svijeta. Zato je

Papa prošle godine u Mariji Bistrici, kada je proglasio kardinala Alojzija Stepinca blaženim i pozvao – mimo protokola – predsjednika Tuđmana da mu tu na oltaru čestita to proglašenje. Time je Sveti Otac rame uz rame blaženom Stepincu postavio i dr. Tuđmana. A da on to nije učinio slučajno pokazao je već sutradan, kada je u Splitu čestitao imendan dr. Tuđmanu, prije nego kardinalu Kuhariću i biskupu Komarici. Zato su, zbog tog poteza Svetog Oca, uslijedili napadi i na Predsjednika i na Katoličku crkvu. Napadi onih koji baš i nisu sretni što postoji neovisna Hrvatska. Oni su time pokazali da su prepoznali poruku Svetog Oca, za razliku od mnogih u Hrvatskoj koji ne samo da tako nešto nisu prepoznali, nego su vjerovali u „crne priče“, priče kojima i jest bio cilj slabljene hrvatske države.

Dr. Tuđman je znao da su pritisci na našu državu ponovno kulminirali u želji velikih sila da se smijeni „neposlušna“ hrvatska vlast. Znao je da u svojoj borbi za voljenu mu Hrvatsku ima veliku potporu u Svetom Ocu. Zato je umjesto na hitnu operaciju otišao u Rim u posjet Svetom Ocu. Vrativši se iz Rima, umjesto na operacijski stol otišao je položiti vijenac svima, kako je napisao, koji su živjeli, stvarali, patili, umirali i ginuli da bi hrvatski narod mogao preživjeti i na kraju ostvariti svoju slobodnu i nezavisnu državu. Precijenio je svoje snage jer je vjerovao da je njegova ljubav prema Hrvatskoj jača od svega. Nije bila. Umjesto da odloži svoj posjet i osigura barem u naredne dvije godine koliko-toliko mirniju poziciju za Hrvatsku – napustio nas je. A možda će upravo to očito samožrtvovanje za Hrvatsku učiniti da će njegova ljubav za Hrvatsku pobijediti i samu smrt. Jer nastavak ostvarivanja Tuđmanove vizije, Tuđmanove Hrvatske, značit će da je njegova ljubav za Hrvatsku pobijedila i samu smrt.

Danas smo suočeni s iznimnom situacijom. Jednostavno smo naučili da imamo Predsjednika koji će uvijek naći najbolje rješenje za sve probleme s kojima se suočava Hrvatska. Sada više njega nema. Morat ćemo te probleme rješavati sami. Hoćemo li uspjeti othrvati se svjetskim moćnicima koji u Hrvatskoj žele provesti svoje interese, a na štetu hrvatskih? On je to uspijevao. Hoćemo li mi bez njega? Da, doista, pred hrvatskim narodom, pred svakim od nas ponaosob, to je velika ali i izazovna zadaća. Ako nam je predsjednik Tuđman svjetionik i misao vodilja, imamo šanse i uspjeti u tome. Bez tog svjetionika bit ćemo osuđeni na ono što smo već imali – služenje drugima. A narod koji ne uči iz svoje povijesti – drugo i ne zaslužuje. Uvjeren sam da će moj hrvatski narod znati to ostvariti i na taj način odužiti se dr. Franji Tuđmanu, utemeljitelju i prvom predsjedniku Republike Hrvatske.

Duboko sam uvjeren da će povijest pokazati da je dr. Franjo Tuđman najveći sin kojega je ikada rodila hrvatska mati. Ali i ne samo to. Danas mnogi dr. Franju Tuđmana uspoređuju po mnogo čemu s tvorcem Njemačke – Bismarckom. To i ne iznenađuje, doista je dr. Tuđman vjerojatno najveći političar i državnik s kraja dvadesetog stoljeća. Napadi onih kojima je onemogućio ostvarenje njihove antihrvatske politike to najbolje pokazuju.

(...)

Kao da sam ovaj tekst pisao danas, a ne prije 12 godina, zar, ne?
Upitao sam se tada i: „Zašto si nas tako prerano napustio?“ Kao da sam predosjetio da oni koje je ostavio nisu dorasli nastaviti njegovu politiku.
U nizu tekstova ukazao sam na činjenicu da je tadašnja oporba, i tada i do dana današnjega, provodila velikosrpsku politiku. Ali ne ćemo danas previše o njima.

Danas govorimo o hrvatskim vrijednostima i onima u svijetu koji rade protiv nas, a ne o onima koji rade protiv interesa vlastita naroda, a koje je kineski ratnik i filozof Sun Tzu nazvao „najnižim i najodvratnijim ljudima“.

3. EU i Sud u Haagu

Zašto bi u kontekstu današnjeg predavanja uopće trebalo govoriti o odnosu EU-a i Suda u Haagu? Pa zar nije baš EU uvjetovao Hrvatskoj da za pristupanje toj zajednici vrhovni autoritet jest taj Sud i poštovanje njegovih odluka. Drugim riječima, vrjednote koje njeguje taj „Sud“ zapravo su one koje poštuju i u EU-u.
Još 1996. godine u tekstu *Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava?*[54] ukazao sam na činjenicu kako njima uopće nisu važni ljudi. Pričati o ljudskim pravima, a ne voditi računa o ljudima, pokazuje da su im „ljudska prava“ samo instrument u ostvarivanju prljavih ciljeva. Sud u Haagu to je najbolje pokazao. General Praljak je sucima tog „suda“ to i rekao:
„Vi se ponašate kao da vam je svejedno radi li se o ljudima, stoci, miševima, glupanima, ... majmunima.“
Ono što je američki povjesničar pokazao proučavajući suđenje Dariju Kordiću još je jednostavnije pokazati na suđenju generalima Gotovini i Markaču.
Sjajni hrvatski novinar i publicist Mate Kovačević još nas je 2008. godine upozoravao kako se na tom “Sudu” koriste krivotvorinama, koje su raskrinkali odvjetnici generala Gotovine:[55]

> Najprije je kao lažni svjedok raskrinkana bivša bolničarka u kninskoj bolnici Mira Grubor, koja je tvrdila kako u Kninu nije bilo vojnih ciljeva te da je Hrvatska vojska gađala civile. Kad ju je obrana generala Gotovine suočila s izvješćima UN-a, hrvatskih snaga i svjetskih medija, zbunjeno je počela odgovarati kako se više ne sjeća. I bivši vojni promatrač UN-a Tor Munkelien svjedočio je da su hrvatske snage koristile neprimjereno oružje u napadu na Knin. Suočen s dokazima, zaključio je na kraju kako zapravo i ne zna tko je pucao po Kninu. Bivši koordinator osiguranja osoblja UN-a u sektoru jug, Andnes Dreyer, ustrajavao je kako ne zna da je u Kninu i oko njega bilo ikakvih vojnih ciljeva koje bi hrvatske snage mogle legitimno napadati. I on je u suočavanju s dokazima upao u protuslovlja te zaključio kako je u Kninu ipak moglo biti vojnih ciljeva. Zapovjednik kanadske kopnene vojske, general potpukovnik Andrew Leslie, optužio je Hrvatsku vojsku da je prva dva dana Oluje sustavno granatirala civile u Kninu. Nakon protuispitivanja ipak je priznao da je u Kninu i okolici postojao znatno veći broj srpskih vojnih objekata i postrojenja nego što je svjedočio na početku iskaza.

Koliko je tim ljudima laž nešto najnormalnije, čega se uopće ne stide, ponajbolje pokazuje Kanađanin Leslie kojega spominje Kovačević. Naime, Ivan Šarac koji je u Kući slavnih američkih obavještajaca, a bio je 90-ih godina vojni ataše u Hrvatskoj i izravni svjedok svih događaja u Kninu u kolovozu 1995. godine, u razgovoru za Hrvatski list kaže[56]:

---

[54] *Domu i Svijetu* (*Večernji list* – inozemno izdanje), 22. srpnja 1996.
[55] *Hrvatski list*, 22. svibnja 2008.
[56] Hrvatski list, 25. kolovoza 2011.

> Kada sam došao u Knin drugog dana „Oluje“ u vojnu bazu, Leslie je bio unutra, u vojnoj bazi, nije uopće izlazio u grad Knin. Iz vojne baze izašao je tek kad smo mi došli, došao je do žice. Pitao sam ga je li uopće i gdje bio. Odgovorio je da nije. Moj kolega Sadler pitao ga je zatim, zašto onda daje izjave i intervjue pune dezinformacija o stanju u Kninu, primjerice za kanadski radio, ako nigdje nije bio i nije izlazio iz vojne baze te kako mu je bilo moguće odrediti jačinu topničkih udara hrvatskih snaga. Leslie u toj vojnoj bazi, naime, nije mogao vidjeti ni pod kojim kutom dolaze topnički udari, od kuda uopće dolaze. On je samo nagađao, šutio je i govorio da je takva izvješća dobio od svojih ljudi, izvora, ali ne otkrivajući koji su to izvori. Kad budem pisao knjigu, o tomu ću opširno pisati, kao što ću pisati i o operaciji u Medačkom džepu u sklopu koje su Kanađani izmislili nekakvu svoju bitku s hrvatskim snagama.

Nikomu od svjetskih moćnika ni tada niti u mnogobrojnim sličnim slučajevima nisu zasmetale laži koje su servirane u tom „sudu“. Nisu im smetale takve „vrjednote“. Nisu ni trebale, jer pripadaju njihovom svjetonazoru, zar ne?
Međutim, na suđenju generalima Gotovini i Markaču krajnji nemoral svijeta kome Hrvatska navodno teži razobličen je do kraja.
Već drugoga dana „Oluje“, legitimne akcije oslobađanja svoga okupiranog područja, Hrvatska je optužena i kažnjena zbog „prekomjernog granatiranja Knina“, a predsjednik Tuđman im je zbog toga bio ratni zločinac. Iz presude generalima razvidno je:
„…jedan posto granata palo je više od 400 m dalje od vojnih ciljeva, a pet posto dalje od 200 m, a zna se da se vojni ciljevi moraju graditi na udaljenosti od 600 m od civilnih objekata.“
Vidjeli smo kako su pokušali lažima dokazati da je bilo žrtava u tom „prekomjernom“ granatiranju. A istina je da nema dokaza o bilo kojoj civilnoj žrtvi ili ranjenoj osobi u tom granatiranju.
Ponavljam, predsjednik Tuđman im je zbog toga odmah bio ratni zločinac!
Generali su osuđeni jer su zbog ovog iznimno preciznog učinka hrvatskog topništva navodno Srbi napustili okupirana hrvatska područja. Iako mi ne mislimo tako loše o Srbima, očito suci u Haagu govore o nevjerojatnom kukavičluku te srpske vojske. Očito su bili povedeni onime što je o tome rekao Slobodan Milošević tjedan dana nakon „Oluje” (dokument koji još uvijek nije dostavljen obrani):

> Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?(…) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

(I Milošević nam govori o hrvatskim vrjednotama – zapravo isto ono o čemu nam govori biskup Jezerinac, zar ne?)
Odvjetnik generala Gotovine Luka Mišetić kaže:

> • Raspravno vijeće je zaključilo da hrvatski vojni i politički vrh nije namjeravao dopustiti zločine poput spaljivanja, pljačke, ubijanja, nečovječnog postupanja, itd.
>
> • Hrvatske državne institucije (MUP, Vojna policija, DORH, sudstvo, HV) nisu imale politiku da ne istražuju zločine.
>
> • Raspravno vijeće nije osudilo generala Gotovinu za zapovjednu odgovornost (...).
>
> • Raspravno vijeće je zaključilo da su transkripti sa sastanka na Brijunima, kao i Gotovinina naredba za napad u Oluji dvosmisleni.

Da bi zaključili:

> • Raspravno vijeće treba vidjeti rezultate operacije Oluja kako bi ustvrdilo je li bilo udruženog zločinačkog pothvata, kao i jesu li brijunski sastanak i Gotovinina naredba za napad bili protuzakoniti.

U svojoj replici tužiteljima Gotovini odvjetnici navode i da na Brijunima nije donesena „formalna odluka“ da se protjeraju Srbi. Međunarodni promatrači UNMO i UNCIVPOL – kao i istražitelji iz SAD-a – zaključili su kako nije bilo nediskriminatornog napada na civile.

Međutim, samooptužujuća za suce i međunarodnu zajednicu jest tvrdnja da su do svojih zaključaka došli na osnovu rezultata operacije „Oluja“!

Zašto? Pa već na početku operacije svjesno su obmanjivali svjetsku javnost o prekomjernom granatiranju kojega očito nije bilo. Dakle, svjesno su išli na uskraćivanje prava jednoj državi na oslobađanje okupiranih područja.

Najstrašnija je činjenica da je glavni rezultat te operacije bilo spašavanje 100 000 muslimana u navodno od UN-a zaštićenoj zoni Bihać. To se sve odvijalo poslije genocida i drugoj od UN-a zaštićenoj zoni – onoj u Srebrenici.

Ivan Šarac u „Hrvatskom listu“ kaže i sljedeće:

> Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštiti Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

Dakle, onima kojima je Haag mjerilo primanja Hrvatske u EU i „dostizanja“ njihovih vrjednota ne znači ništa ni takav rasizam kad nekomu genocid proporcija jednakih onomu u Drugome svjetskom ratu nije vrijedan ni spomena. I rasizam i genocid su dobrodošli kada je u pitanju ostvarenje njihovih interesa. Treba li komentirati činjenicu da izjavu američkog vojnog atašea nitko u drugim hrvatskim medijima nije prenio ni komentirao! Da, kako onda uvjeriti hrvatski narod da s takvima želimo živjeti zajedno. Da takvima želimo prepustiti upravljanje našom državom. Da takvima trebamo prepustiti naše živote.

A poznato je da je cilj svjetskim (bolje reći europskim) moćnicima bio: *Poslije takvog genocida moći će se proglasiti Srbe pobjednicima u ratu*.

To je onemogućila Hrvatska, oslobodila je svoja okupirana područja, što joj je bilo zabranjeno, spriječila je genocid proporcionalan onom u Drugom svjetskom ratu u Bihaću. Zato je Hrvatska kažnjena.

Da, to je Europa kojoj navodno težimo. To je Europa u kojoj, kako je rekao francuski vojni biskup, nema onih vrijednosti koje mi Hrvati imamo. To je Europa koja je uspjela i svakim danom uspijeva sve više i više u Hrvatskoj zatrti naše vrijednosti. Na rukovodeće položaje u vlasti i u oporbi dovedeni su uglavnom oni ljudi koji njeguju njihove, a ne hrvatske vrijednosti.

Razumljivo je da mnogi katolički biskupi, pa i Sveti Otac, žele Europsku Uniju u kojoj su dominantne hrvatske vrjednote, jer se doista radi i o – nekad – općepriznatim vrjednotama.

Ali, tu se zaboravlja na činjenicu da ovo nije Tuđmanova Hrvatska, kada smo doista mogli biti „narod nade“. Danas, kada svuda imamo raspoređene one, kako ih je nazvao kineski filozof, najniže i najodvratnije ljude, teško je da Hrvatska može išta promijeniti u takvoj Europi.

Zato ponavljam ono što sam zahtijevao još 2002. godine na predavanju „Sramotni sud u Haagu“ u Dubrovniku:

„Hrvatska mora zatražiti od EU-a da ispuni samo jedan uvjet da bi mu se priključila:

Moraju nam se ispričati zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!“

Vidimo da ta agresija traje i danas, kao i njihovo sudjelovanje u njoj.

Čitam ovih dana kako Anthony Coughlan, ravnatelj Nacionalne platforme za istraživanje i informiranje Europske Unije iz Irske, te viši predavač profesor emeritus na Fakultetu društvene politike Trinity Collega u Dublinu tvrdi:

> U velikoj smo zabludi što smo u Europskoj Uniji. Pristupili smo prije 40 godina u tu europsku zajednicu i jednako smo u zabludi što ostajemo u njoj. Trenutačno smo u jako lošoj ekonomskoj situaciji. Stopa nezaposlenosti je 15 %, Irskom upravlja Europska središnja banka, Europska komisija i Međunarodni monetarni fond (IMF). Oni svakodnevno donose detaljne odluke i upute koje utječu na apsolutno sve što se tiče Irske, a istu praksu provode i za Grčku, Portugal, Italiju i Španjolsku. Izgubili smo i posljednje trunke demokracije i samostalnosti koju smo imali. Također, bili smo i dovoljno glupi da prijeđemo na valutu euro, što znači da svoje valute nemamo, što nadalje znači da se o kreditnom i deviznom tečaju odlučuje u Bruxellesu i Frankfurtu. Tako da nemamo kontrolu nad našim irskim pitanjima.

Ali to su materijalni razlozi, koji su meni – a trebali bi biti i svima nama – u drugom planu. Prvenstvo dajmo etičkim razlozima. Ne može nam materijalno blagostanje biti važnije od činjenice da su najmoćniji ljudi u EU-u željeli genocid razmjeran onom u Drugom svjetskom ratu (čak su i Amerikanci bili šokirani tom spoznajom). I ne samo to, nego su i drastično kaznili one koji su spasili toliko ljudi od takvog genocida (oni, a ne „Sud“ u Haagu, jer to je politički sud, što će reći da samo provode političku volju svjetskih moćnika).

Bez hrvatskih haaških optuženika i osuđenika na slobodi, bez suđenja u Hrvatskoj po lažnim optužnicama iz Haaga, Hrvatska ne bi smjela pripadati tako nemoralnom svijetu!
Ako prihvate i ispričaju nam se, onda bi pokazali želju za povratak onih općeljudskih vrijednosti koje su izgubili. Možemo li uopće povjerovati da su oni spremni za to? Teško!
Dakle, postavljanje takvog uvjeta nije samo reći NE EU. To znači NE jer su preko „Suda" u Haagu, i ne samo njega, pokazali da su ispod svake etičke razine da bi mi bili zajedno s njima. To jednostavno znači NE nemoralu i ostvarivanju interesa s pomoću rasizma i genocida.
Čak bi i hrvatska Vlada – i pored svega što su dosada učinili – mogla postaviti takav uvjet. Jednostavno mogu reći kako su pokazali da oni mogu učiniti sve što je od njih traženo, dakle i ono najteže, a sada postavljaju i oni EU-u samo taj mali/veliki uvjet: traženje isprike. Da, gospodo iz EU-a, pokažite da su i vama, kao i nama, važni ljudi!
Time bi jasno stavili do znanja da žele raditi ono što su propustili do sada: držati se pravila našega kardinala Franje Kuharića koji je na susretu u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997. rekao:
„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima."
Velika šansa je propuštena u trenutcima kada su stigle optužnice i kada je biskup Jezerinac upozorio da bi Hrvatska „jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta".
Ali tada je na vlasti bio Račan i njegovi koalicijski partneri. Teško je povjerovati da su oni to mogli i željeli napraviti. Zato i nisu. Sanader je i doveden na vlast da završi njegov posao. To je učinio. Želio je i više od onoga što mu je namijenjeno. Želio je biti Predsjednik države, a to su gazde namijenili zaslužnijem – Josipoviću. Čovjeku koji je najzaslužniji što su Gotovina i Markač osuđeni u Haagu! Zato Sanader i jest tamo gdje jest. Nije razumio da je HDZ na vlasti jer im je trebao da detuđmanizira HDZ i uhiti Gotovinu. To je obavio i HDZ im više ne treba. Jesu li svjesni toga u HDZ-u? Teško. Inače bi uradili upravo ovo što im sugeriram!

4. Hrvatski ljudi

Kada već Pravilo našega kardinala ne provode oni koji bi to trebali – hrvatski političari – i oni na vlasti i oni u oporbi, ostaje da to rade naši ljudi. Mislim da je izvrstan primjer naše nedavno Pismo VS-u UN-a. Slobodno se može reći da je poteklo iz naroda. Potpisalo ga je 17 akademika, 2 biskupa i 1 nadbiskup u miru, a supotpisalo ga je skoro 2300 naših ljudi, među njima i oko 250 sveučilišnih nastavnika i znanstvenika. To govori da doista ima mnogo ljudi kojima su svete hrvatske vrjednote i kojima je itekako važno da naš narod očuva svoj ponos i dostojanstvo.

Slično je bilo i s Prosvjedom Hrvatskom saboru. U samo dva dana imali smo skoro 1000 potpisnika! I dok smo s prvim pismom malo iznenadili, pa nam je čak odgovorila i predsjednica Vlade i po neki dnevni list, s drugim su već bili spremni: apsolutni muk. Naravno, podršku uvijek imamo kod hrvatskih portala. Evo kako sam to komentirao:

> Ako mislite da nismo dobili odgovore na naša pisma moram vam reći da baš nisam uvjeren u to. Podsjetit ću vas da smo napisali:
>
> „Sve ove naše nevolje proizlaze iz činjenice da se u Hrvatskoj prihvatilo izjednačivanje agresije i obrane. Počelo se pričama o navodnom građanskom ratu, a provedeno je preko izjednačivanja ratnog zločina, koji čine agresori, i zločina u ratu koji se može dogoditi u obrani kao prekoračenje nužne obrane. To je u suprotnosti s međunarodnim pravom!"
>
> Ako ste slušali izvješća iz Beograda, morali ste primijetiti da nam je odgovoreno. Pa glavna poruka Predsjednika Srbije, a to je odmah prihvatio i Predsjednik Hrvatske, bila je o ratnim zločinima na svim stranama. A i u Saboru ne žele donijeti nikakav zakon koji naznačuje samu mogućnost odgovornosti agresora i nastavka njihove agresije. Da, „popravljanje za Srbiju vrlo negativnih posljedica, nastalih zbog niza izgubljenih ratova u Miloševićevo vrijeme, što je ujedno i temeljni cilj novoga srbijanskog Memoranduma", ostvaruje se.

5. Zaključak

Zato što zadaću koju nam je u nasljeđe ostavio Otac hrvatske države Franjo Tuđman ne ostvaruju hrvatske vlasti, ostaje njegovu narodu da ju izvrši i sačuva naše dostojanstvo, čast i ponos. Da sačuva hrvatske vrijednosti. Da sačuva našu državu!

Predavanje na tribini Hrvatskoga katoličkog društva prosvjetnih djelatnika, 19. listopada 2011.

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

DRUGO PISMO

Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

kada sam Vam u prošlom pismu napisao kako je glavni učinak operacije *Oluja* bilo spašavanje Bihaća, nisam mogao pretpostaviti kako će brzo stići potvrda te tvrdnje. Naime, State Department je skinuo oznaku tajnosti s više od tisuću stranica diplomatskih izvješća o pripremama Dejtonskog mirovnog sporazuma. Sarajevski DANI (17. 7. 2012.) počeli su objavljivati najvažnije dijelove izvješća američkih diplomata u regiji i ključnih američkih pregovarača u Kontakt-grupi i Daytonu o najdramatičnijim i najtežim epizodama završnice ratova na području Hrvatske i BiH.

I kao najvažnije izabrano je spašavanje Bihaća:

> Izvještaj je, s razlogom, označen tajnom:
>
> "Hrvatski ministar obrane Šušak rekao mi je prošle noći (21. srpnja) da je predsjednik Tuđman odlučio spriječiti pad sigurnosne zone Bihać izravnom vojnom intervencijom" – napisao je državnom tajniku SAD-a Warrenu Christopheru američki veleposlanik u Zagrebu Peter Galbraith 22. srpnja 1995. godine. "Na poziv u posljednjem trenutku, odletio sam helikopterom sa Šuškom i ministrom vanjskih poslova Granićem na Brijune, kako bih se pridružio maloj večeri s turskim predsjednikom Demirelom. Tijekom večere Tuđman je rekao Demirelu da je Bihać, kao i Knin, bio glavni grad Hrvatske i 'šalio' se o oslobađanju hrvatskih glavnih gradova. Kasnije je Tuđman navijestio da bi akcija mogla početi sljedećih tjedana."
>
> **Dvije opcije**

U Galbraithovu izvješću, koje nikada ranije nije objavljeno, navodi se da je, poslije večere s Tuđmanom i Demirelom, Šušak rekao Galbraithu da je donesena odluka da se ide na izravnu vojnu intervenciju kroz Krajinu kako bi se spasio Bihać: "Šušak je rekao da Peti korpus Armije BiH procjenjuje da se može suprotstavljati napadima još samo tri dana. Nije bilo letova s isporukama streljiva otkako je u svibnju oboren helikopter u kome je bio pokojni ministar vanjskih poslova BiH Ljubijankić, što je imalo za posljedicu da branitelji Bihaća imaju samo 30 metaka po borcu. Koristeći ruskog pilota, Hrvatska vojska pokušat će noćni let 21. srpnja."

S Galbraithova izvješća o večeri na Brijunima i posljedicama najave hrvatske vojne operacije *Oluja*, State Department je skinuo oznaku povjerljivosti u paketu s više od 1000 stranica diplomatskih izvješća o pripremi Daytonskog mirovnog sporazuma od proljeća do jeseni 1995. godine. Oznaka povjerljivosti skinuta je na zahtjev američkog novinara Johna Bergera (In *telwire.com*). Redakcija Dana, u suradnji s Intelwire.com, objavit će u sljedećim brojevima najvažnije dijelove izvješća američkih diplomata i pregovarača o najdramatičnijim i najtežim epizodama završnice ratova u Hrvatskoj i BiH i pregovora s međunarodnim dužnosnicima i lokalnim akterima u pripremi Daytonskoga mirovnog sporazuma.

U svom komentaru, ambasador Galbraith opisuje Tuđmana kao čovjeka koji se opustio nakon što je donio tešku odluku. Iako nije bio siguran da će hrvatska akcija odmah uslijediti, Galbraith kaže da Hrvatska ne može tolerirati pad Bihaća i da bi bilo kakvo pogoršanje situacije dovelo do vojne akcije. U svom prijedlogu Washingtonu, Galbraith opisuje "dva moguća odgovora na hrvatsku vojnu akciju":

"**Ne raditi ništa**: pad Bihaća stvorit će 160 000 novih izbjeglica i dalje razoriti kredibilitet napora UN-a. Ako međunarodna zajednica ne može spasiti Bihać, zar ne bi bilo bolje da ga Hrvati spase, nego da ga Srbi zauzmu?

Ni obećanja, ni sankcije

Obećati Hrvatima da ako oni budu suzdržani, SAD će se suprotstaviti svakom daljnjem ublažavanju sankcija Srbiji, dok ne prizna Hrvatsku. Mogli smo odgoditi sličnu hrvatsku odluku 13. studenog prošle godine, uvjeravajući Tuđmana da ćemo iskoristi sva sredstva, uključujući održavanje sankcija Srbiji, da dođemo do mirnog rješenja situacije u Krajini. S našim rezultatima s Miloševićem, nemamo ništa za ponuditi Hrvatskoj za miran povratak njezina teritorija. Otuda hrvatska odluka da povrati Krajinu vojnim putem. Pad Bihaća takvu bi akciju otežao, pa srpski napadi samo ubrzavaju hrvatske planove."

"Treća opcija – **prijetnja Hrvatskoj sankcijama** – ne će biti djelotvorna", procjenjuje Galbraith, "jer Vlada Hrvatske vidi da međunarodna zajednica i dalje razmatra nagrađivanje Miloševića, i pored dokaza o njegovoj umiješanosti s bosanskim Srbima u zauzimanje UN-ovih sigurnosnih zona.

Stoga Vijeće sigurnosti ne će nametnuti Hrvatskoj ozbiljne sankcije zbog spašavanja sigurnosne zone. Galbraith naglašava da UN nije uspio spriječiti

> napade na sigurnosnu zonu Bihać s područja Krajine, zbog čega se Hrvatska može pravno pozvati i na svoje međunarodne obaveze da spriječi takav napad sa svoga teritorija. Sve druge bilateralne sankcije ne bi imale veće značenje u usporedbi s hrvatskim vitalnim nacionalnim interesom", zaključuje Galbraith.

Vama je g. Predsjedniče jasno da nije ništa slučajno pa to sigurno nije ni činjenica da se State Department upravo sada odlučio skinuti oznaku tajnosti s ovih dokumenata. Nije slučajno što je američki vojni ataše prije godinu dana pokušao upozoriti hrvatsku javnost i odvjetnički tim generala Gotovine na sramotnu činjenicu da nitko u Haagu niti u Hrvatskoj ne spominje spašavanje tako velikog broja ljudi. Tim prije bi Hrvatska trebala pokrenuti postupak da general Gotovina dobije Nobelovu nagradu za mir.

Šteta što niste mogli odmah reagirati na moje pismo, jer bi tako preduhitrili i sam State Department i pomogli našim medijima da počnu doista pisati istinito o *Oluji* i ne samo o njoj. Kao što znate, ja sam svoje pismo poslao i svim veleposlanstvima u Hrvatskoj i medijima. Zar Vam se ne čini da su prešućivanjem tog pisma naši mediji posredno optužili i Vas da samo provodite politiku svjetskih moćnika? Naime, sva veleposlanstva znaju za to pismo, a o njemu nigdje ništa!? Zaključak je jasan, zar ne?

Uz to pismo poslao sam Vam i Pismo VS-u UN-a koje je potpisalo dvadeset biskupa, nadbiskupa i akademika, a supotpisalo ga je više od 2300 naših ljudi. Da se ne radi o bilo kakvim supotpisnicima pokazala Vam je i redakcija Dana. Naime, oni su komentare dokumenta o spašavanju Bihaća tražili od dva supotpisnika Pisma VS-u UN-a: dr. sc. Davora Marijana, povjesničara koji sistematski istražuje događaje iz ratova devedesetih od Vukovara do *Oluje* i autora knjige *Oluja* i prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, *koji je kao ravnatelj Hrvatske izvještajne službe sudjelovao u ovim događajima*. Sarajevska redakcija je komentar tražila od dvojice od 2300 hrvatskih supotpisnika, a hrvatskim redakcijama nije bilo vrijedno objaviti činjenicu da je VS-u UN-a pisalo dvadeset hrvatskih biskupa, nadbiskupa i akademika, a supotpisalo ga je više od 2300 ljudi (spomenut ću samo nekoliko stotina sveučilišnih nastavnika i znanstvenika)?!

Vjerojatno će Vam za pokretanje postupka da se generalu Gotovini dodijeli Nobelova nagrada za mir itekako potrebna suradnja dr. Marijana kao povjesničara koji je napisao i knjigu o *Oluji*.

Naravno, držim kako će Vam od posebne važnosti biti tekst prof. Tuđmana:

> Dokaz što je tko radio
>
> Izvješće veleposlanika SAD-a Petera Galbraitha State Departmentu od 22. srpnja 1995. samo je još jedan dokaz o razjedinjenosti, nespremnosti i neodlučnosti međunarodne zajednice da poduzme zajedničku akciju protiv ofanzive srpskih snaga u srpnju 1995. na UN zaštićena područja Srebrenicu, Žepu, Goražde i Bihać. Međunarodnoj zajednici bilo je već tada vrlo dobro poznato da je nakon pada Srebrenice 11. srpnja 1995. uslijedila genocidna odmazda nad civilnim stanovništvom. Istodobno je situacija u Žepi bila vrlo

kritična, te je u strahu od novog masakra predsjednik Izetbegović uputio poziv da se omogući iseljavanje pučanstva iz Žepe. To znači da Armija BiH nije imala snage i mogućnosti obrane Žepe, već se orijentirala na obranu Goražde.

Načelnik općine Bihaća 21. srpnja 1995. upućuje apel predsjedniku RH i predsjedniku Sabora RH "da se spasi ovaj herojski grad i njegovo napaćeno stanovništvo". "Sudbina 180.000 stanovnika… je neizvjesna.

Bolnici nedostaju lijekovi, bolesnici primaju samo jedan obrok dnevno, a već smo imali i prve slučajeve umiranja od gladi."

U takvim okolnostima predsjednik Tuđman donio je odluku da se vojno intervenira kako bi se spasila UN-ova zaštićena zona Bihać. Preduvjet za tu intervenciju bilo je potpisivanje sporazuma između RH i BiH.

Predsjednik Izetbegović predlaže (18. srpnja 1995.) razgovor o pitanju "vojnog saveza Republike Hrvatske i Republike Bosne i Hercegovine radi zajedničke borbe protiv srpskog agresora". Prijedlog je prihvaćen istoga dana, ali s porukom da je potrebno "postići i politički sporazum o oživotvorenju Vašingtonskih dogovora te ponuditi zajednički prijedlog svjetskim čimbenicima za razrješenje krize u Bosni i Hercegovini i okupiranih područja Republike Hrvatske". Narednog dana predsjednik Tuđman primio je na Brijunima veleposlanika BiH Kasima Trnku, gdje su dogovoreni detalji oko sastanka u Splitu 22. srpnja 1995. na kojem je potpisana Deklaracija o oživotvorenju sporazuma iz Washingtona i zajedničkoj obrani od srpske agresije.

Galbraith je upozoren da se Bihaćka enklava može braniti tek još nekoliko dana. Ne brine ga sudbina tih ljudi koliko ga brine to da bi novih 160 000 izbjeglica bila pljuska vjerodostojnosti naporima UN-a.

Galbraith izvješćuje da osobno "nije potpuno uvjeren" da će Hrvatska odmah vojno pomoći Bihaću, iako je svjestan što bi za Hrvatsku značio pad Bihaća. Unatoč svojoj sumnji točno nabraja dvije, odnosno tri, opcije koje SAD, odnosno međunarodna zajednica mogu poduzeti kao reakciju na hrvatsku vojnu intervenciju.

Prva je opcija – ne poduzeti ništa. Kako međunarodna zajednica nije spremna intervenirati da spasi Bihać, "bolje je da ga spase Hrvati nego da ga osvoje Srbi".

Druga je opcija – obećati da će SAD vršiti pritisak na Srbiju kako bi priznala Hrvatsku. Sam je svjestan da SAD ne može ništa obećati Hrvatskoj da ona mirnim putem povrati svoj okupirani teritorij.

Treća je opcija i za Galbraitha nerealna: prijetiti Hrvatskoj sankcijama ako se upusti u spašavanje UN zaštićenih zona, kada međunarodna zajednica istovremeno razmatra "nagrade" Miloševiću ako – bez obzira na genocid u Srebrenici – odustane od potpore BH Srbima za napade na UN-ova zaštićena područja.

> Nije slučajno predsjednik Tuđman pozvao Galbraitha na večeru s turskim predsjednikom Demirelom, da ga informira o hrvatskoj vojnoj intervenciji radi spašavanja Bihaća. On je bio svjestan da će Hrvatska biti izložena međunarodnim pritiscima i osudi u oba slučaja: i ako poduzme vojnu operaciju i ako ne poduzme ništa za spas Bihaća. Zbog nejedinstva i oprečnih interesa međunarodnih čimbenika. Za to mu je bila potrebna potpora Turske, koja je članica NATO-a, ali i dobar prijatelj i Hrvatske i BiH. Dobio je od Demirela obećanje i za vojnu i za političku potporu. Za to je bilo potrebno da i Galbraith i Demirel budu upoznati s poduzetim koracima.
>
> Splitski sporazum, potpisan narednog dana, trebao je potvrditi i vojni i politički dogovor RH i BiH radi zajedničkog vojnog nastupa protiv agresora i političkog prema međunarodnim čimbenicima. Galbraith sam piše da Hrvatska ima "obvezu i prema međunarodnom pravu da spriječi napade sa svojeg teritorija na teritorij susjedne BiH države". Unatoč tome, već drugog dana *Oluje* međunarodna zajednica je nametnula sankcije Hrvatskoj, odnosno EU je suspendirao sve pregovore s Hrvatskom – otpalo je potpisivanje Sporazuma o suradnji i Phare program.
>
> Galbraithovo izvješće od 22. srpnja 1995. samo je još jedan u nizu dokaza da se na tlu RH i BiH vodio jedan rat protiv samostalnosti i teritorijalne cjelovitosti i RH i BiH; da međunarodna zajednica nije poduzela odlučne korake da odgovori na 8 000 likvidiranih civila u Srebrenici; da je hrvatska službena politika činila sve da dobije potporu međunarodne zajednice kako bi se spriječili napadi na UN-ova zaštićena područja u BiH i primorali pobunjeni Srbi na mirnu reintegraciju hrvatskih okupiranih teritorija.
>
> Splitski sporazum bio je konačni pristanak Izetbegovića na vojni sporazum s RH, pa su vojne operacije Ljeto '95 i *Oluja* bile jedini konkretni odgovor na srpske napade na UN-ova zaštićena područja. Vojno-redarstvena operacija Oluja oslobodila je 10 400 četvornih kilometara hrvatskog okupiranog teritorija, ali je spasila i 180000 ljudi u bihaćkoj enklavi od progona i masakra. Takvo rješenje očito nije bilo u interesu određenih međunarodnih čimbenika, pa su već drugog dana *Oluje* počele optužbe na račun Republike Hrvatske. Hrvatski generali u Haagu i danas plaćaju cijenu tog razmimoilaženja i različitih interesa međunarodnih čimbenika. Optužbama u Haagu prikriva se suodgovornost međunarodnih čimbenika, u najmanju ruku, za nečinjenje kako to svjedoči i izvješće Petera Galbraitha State Departmentu.

Uz tekst prof. Tuđmana dana su i četiri dokumenta za koja vjerujem da Vam mogu također biti posebno važna u pokretanju postupka za Nobelovu nagradu:

1. Dopis Ambasade Republike BiH Uredu predsjednika RH, 18. 7. 1995.
2. Dopis Ureda predsjednika RH Ambasadi Republike BiH, 18. 7. 1995.
3. Pismo načelnika Bihaća predsjedniku RH dr. F. Tuđmanu i predsjedniku Sabora RH N. Mihanoviću, 21. 7. 1995.
4. Pismo načelnika Bihaća predsjedniku RH dr. F. Tuđmanu i predsjedniku Sabora RH N. Mihanoviću, 21. 7. 1995. – prijepis.

akademik Josip Pečarić

HRSvijet, 19. srpnja 2012.
Hrvatski fokus, 19. srpnja 2012.

JOSIPOVIĆEVA POLITIKA SAVRŠENO SE PODUDARA S INTERESIMA AGRESORSKE SRBIJE!

Akademik Josip Pečarić dao je prije nekoliko dana vrlo zanimljiv intervju australskom Radiju 3zzz u kome je progovorio o niz zanimljivih tema, uključujući i najnoviju inicijativu za oslobađanjem generala Slobodana Praljka i petorice njegovih suboraca za koje Haaški sud traži drakonske zatvorske kazne zbog sudjelovanja u navodnom zločinačkom pothvatu na čelu s Franjom Tuđmanom i Gojkom Šuškom.

Govoriti o akademiku Pečariću ne može se u nekoliko trenutaka ni u nekoliko dana. O njemu i njegovu uzornom domoljubnom dostojanstvu govore njegova djela visoke svjetske razine. Međutim, nešto posebno zrači i obasjava u traženju pravice u obrani hrvatskog dostojanstva, kojemu neke veće imperijalističke sile žele nametnuti ili su već nametnule lažnu presudu; ne samo hrvatskim junacima Gotovini, Markaču, Kordiću i ostalima koji nevini čame po takozvanim osudama moćnika koja su totalna lažna…

Želio bih još toga reći, no naš gost akademik Pečarić upravo je pri brzoglasu.

Dobro Vam jutro, akademiče Pečariću, i dobro došli na naš i vaš Hrvatski radijski program u Australiji…

Hvala na pozivu. Pozdrav svima vama u studiju i dragom slušateljstvu vašeg (slobodno mogu reći) i mojeg hrvatskoga radijskog programa. Pozdrav i mojim prijateljima kojih u Melbourneu imam doista mnogo.

Akademiče, vi ste neumorni borac za ljudska prava, posebice za obranu hrvatskog dostojanstva. Teška lažna osuda hrvatskih junaka Gotovine i Markača prošle godine navela Vas je na pisanje pisama i prikupljanja potpisa za protest UN-u i Međunarodnom sudu u Den Haagu. Što nam ukratko možete reći o tome i kakav je bio odaziv?

Zapravo, s otvorenim pismima započeli smo još od poznatog slučaja oko velikog hrvatskog književnika Mile Budaka, kada smo tražili obnovu svih političkih procesa. Posebno smo bili uspješni s onim pismom biskupa i akademika, kada smo vjerojatno spasili život generalu Branimiru Glavašu koji je štrajkao glađu u zatvoru. Stravična osuda hrvatskih generala Gotovine i Markača dovela je do prvoga pisma VS-u UN-a, koje je potpisalo 20 biskupa, nadbiskupa i akademika, a supotpisalo 2300 hrvatskih ljudi diljem svijeta. Pismo je poslano svim veleposlanstvima pri VS-u UN-a, veleposlanstvima u RH, Vladi RH, Hrvatskom saboru, ministarstvima. Pozvani su svi supotpisnici da pismo šalju na sva "moguća i nemoguća" mjesta, što je i najvažniji – prema mome mišljenju – način djelovanja samog pisma jer na izniman način opisuje Domovinski rat. Međutim, nismo na tome stali. Povodom referenduma za ulazak u EU pokrenuli smo dva takva pisma. Prvo o odgodi referenduma, do presuda našim generalima, a kada to nije uslišeno i poziv na glasovanje protiv, do njihove slobode.

Koliko mi je poznato, hrvatski mediji, ako ih možemo tako nazvati, totalno su ignorirali tu veliku i pravednu obranu. Zbog kojih razloga ti mediji ne stanu u obranu interesa hrvatskih domoljuba i tko stoji iza takve podle igre?

Sve ste već rekli kada ste se upitali možemo li ih nazvati hrvatskim medijima. Doista ne možemo. Nas Apel hrvatskoj javnosti: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA! potpisao je također velik broj naših ljudi. Naravno, i on je bio prešućen u hrvatskim medijima, ali mu je – o tome je pisao Hrvatski list – OESS dao međunarodni značaj tražeći razgovor s nama u svezi s tim apelom.

Jasno je da oni služe onim svjetskim moćnicima kojima je najveći zločin već samo postojanje hrvatske države, tj. kojima je zločin sama sloboda hrvatskog naroda. Već sam i na Vašem radiju upozoravao kako je najpogubnije to što takvu politiku provode i hrvatske vlasti. To sve više uviđaju i kod nas. Tako o tome piše i Ivica Marijačić u najnovijem broju Hrvatskog lista (2. veljače 2012.):

> Nasilna simetrija u krivnji za ono što se dogodilo 90-ih nešto je najgore što se moglo Hrvatskoj dogoditi. To izjednačavanje krivnje, nasuprot svim činjenicama, traje dulje od deset godina i nastavi li se s ovakvim intenzitetom i s ovakvih visokih političkih razina u Hrvatskoj, jednom će prijeći u završnu fazu u kojoj će povijest biti posve izvrnuta naglavačke te će agresori i službeno biti proglašeni žrtvama, a žrtve agresorima.
>
> Josipovićeva politika savršeno se podudara s interesima agresorske Srbije i njegova prijatelja Borisa Tadića kojemu nužno treba ekvidistanca krivnje za ratove iz 90-ih kako bi svoju zemlju oslobodio teških grijeha i bez priznanja krivnje, i bez kajanja, i bez traženja oprosta, i bez plaćanja odštete.

Vi znate da sam o tome već govorio i na Vašem radijskom programu.

Jeste li ikad i od koga dobili ikakav odgovor?

Izravan odgovor nismo ni očekivali. Tu je mnogo važnije da Pismo postoji i da su s njim upoznati oni koji trebaju biti upoznati. Npr., veleposlanstva su o njemu sigurno obavijestila svoje vlade. A to znači, između ostaloga, da toliki broj naših ljudi, među njima i oko 230 sveučilišnih profesora i doktora znanosti, poručuje svijetu da se radi o rasističkim presudama, kako stoji u tom pismu, jer je glavni rezultat *Oluje* bilo spašavanje oko 100 000 muslimana u Bihaću, i to nakon velikoga srpskog zločina u Srebrenici. Tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj nedavno je rekao da je general Gotovina spriječio genocid "razmjera onih iz Drugoga svjetskog rata"!

Bio sam ugodno iznenađen što je na Pismo VS-u UN-a reagirala tadašnja predsjednica Vlade Jadranka Kosor. To je dovelo i do formiranja Savjeta predsjednice HDZ-a i ulaska prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, jednog od inicijatora Pisma, u Sabor na listi HDZ-a. Takvo je reagiranje ukazalo na mogućnost povratka HDZ-a na politiku Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana. Ako se to doista ostvari, to bi bilo itekako značajno za našu državu.

A u svezi s onim što smo govorili o medijima, oni nisu izvijestili ni o pismu predsjednice Vlade nama potpisnicima, što najbolje iznova potvrđuje Vašu konstataciju da to nisu hrvatski mediji.

No, da pređemo na obranu nove pravednosti. Hrvatski junaci Herceg-Bosne i Bosne i Hercegovine, šestorica pravednika na čelu s junakom Slobodanom Praljkom, očekuju presude. Akademiče Pečariću, Vi ste pokrenuli peticiju koju ćete uputiti u UN. Što nam možete reći o toj peticiji?

Zapravo, to je prirodan nastavak onoga što smo započeli s prethodnim pismima jer se obrana od velikosrpske agresije u BiH ne može odvojiti od Domovinskog rata. Svjetski moćnici su i izazvali rat između žrtava agresije, baš zato da bi omogućili pobjedu agresora. Poznato je da su oni omogućili i pokolj u Srebrenici, koja je bila od UN-a zaštićena zona, a planirali su još veći pokolj u Bihaću, koji je također bio od UN-a zaštićena zona, samo zato da bi proglasili Srbe pobjednicima u ratu. Čak su i Amerikanci bili užasnuti spoznajom da im ne smetaju takvi genocidi za ostvarenje tog cilja.

Nemojmo zaboraviti da je od UN-a bila zaštićena i hrvatska enklava u srednjoj Bosni i da je najzaslužniji što ona nije pala bio Dario Kordić, koji je za to spašavanje svog naroda dobio u Haagu 25 godina zatvora. Nudili su mu i slobodu, samo da lažno svjedoči protiv predsjednika Tuđmana i našega velikog ratnog ministra Gojka Šuška, ali je Kordić radije izabrao zatvor. Dokazali su mu samo jedan tzv. zločin: **Hrvat je!** Zato sam jednu svoju knjigu nazvao *Priznajem, Hrvat sam!* U Haagu je takvo priznanje dovoljno za takvu osudu, zar ne?

Pismo je iznimno važno i zbog spoznaje kojoj sam bio svjedokom zahvaljujući mojim boravcima u Australiji. Svjetski moćnici su učinili sve što je u njihovoj moći da izazovu podjelu na Hrvate u Hrvatskoj i one iz BiH.

Ovim pismom im još jednom stavljamo do znanja da smo mi dijelovi jednog te istog naroda.

Sv. otac papa Benedikt i Vatikan duboko su zabrinuti genocidom koji je učinjen nad hrvatskim narodom u BiH. Prema popisu iz 1991. g. bilo je preko osam stotina tisuća Hrvata, a danas je taj broj prepolovljen. Ako se ovako nastavi, u skoroj budućnosti ne će biti ni jednog Hrvata u BiH. Akademiče, kome je to u interesu da nas nestane sa stoljetnih hrvatskih prostora BiH?

Tu zabrinutost Vatikana i navodimo u našem pismu, ali konstatiramo i kako je takvo *elimininiranje Hrvata iz BiH, što vojnim što nevojnim sredstvima, zapravo eklatantan primjer genocida.*

A Vaše pitanje mi upućujemo VS UN-a:

Za čiji račun želite očistiti BiH od Hrvata? U što namjeravate pretvoriti tu državu?

Zapravo, i kardinal Puljić, i biskup Komarica i drugi biskupi već su mnogo puta posvjedočili da je elimininiranje Hrvata iz BiH jedna od zadaća koje su postavili svjetski moćnici. To su im izravno govorili mnogi strani predstavnici: *Ili postanite Bošnjaci ili idite iz BiH.* To vam valjda dođe država tri konstitutivna naroda, za

koju je jednom general Slobodan Praljak rekao kako Hrvati u njoj imaju, vjerovali ili ne, manje prava od onih koje su imali u Jugoslaviji.

U ovoj plemenitoj akciji slanja peticija UN-u mnogi su se potpisani akademičari te ostali hrvatski domoljubi različitih visokih zvanja i zanimanja diljem svijeta, kao i obični domoljubni Hrvati. Kako i na koji način Vam se mogu javiti oni koji Vas žele podržati?

Do sada je broj potpisnika blizu 1100. Veliki je broj akademičara. Samo sveučilišnih profesora i doktora znanosti je preko 100. Kao što i Vi posebno ističete te potpise, tako ih ja u tim popisima stavljam na samom početku. To je poruka onima koji misle da mogu slomiti naš ponos i dostojanstvo, a i našim ljudima da ima – unatoč raznim suprotnim porukama – veliki broj hrvatskih intelektualaca koji misle isto kao oni i koji su spremni i danas svojim potpisima to potvrditi.

Mnogo je potpisnika iz Australije i drugih država u kojima žive Hrvati, a najbolje je da se i dalje skupljaju potpisi i da netko tko koristi elektroničku poštu te popise pošalje meni.

Završni govor generala Slobodana Praljka u Haagu nevjerojatan je veliki uzor istine i ponosne obrane domoljubne i sveopće Hrvatske i HZ HB. Akademiče Pečariću, biste li nam mogli ukratko objasniti tu njegovu obranu?

General Praljak je doista izniman. On na tom tzv. Sudu ne brani sebe, nego hrvatsku državu i hrvatski narod. On brani hrvatske ljude i u Hrvatskoj, i u BiH i svugdje gdje god se mi nalazili. Zato sam odlučio ovaj govor, iako je on podulji za ovakva javna pisma, ipak u cijelosti uvrstiti u samo Pismo. Na taj će način mnogo više naših ljudi pročitati taj govor, a svojim potpisima će potvrditi da je sve to što naš general govori ono što i oni misle i zastupaju. Zbog jednostavnog razloga što je to istina.

Evo, pada mi napamet jedan sitni podatak koji govori o njegovoj veličini. Radi se o unakrsnom ispitivanju. U Haagu je to po 4 sata dnevno, s pitanjima koja su obično zlonamjerna i kojima se na sve moguće načine žele ocrniti ispitanika. I najsnažniji ljudi poslije 4 – 5 dana izgube koncentraciju. To su pokušali i s našim generalom. I što se dogodilo? Vjerovali ili ne, sjajno je odgovarao punih 55 dana!

Sam general je tiskao 16 knjiga dokumenata o Ratu u BiH. Spomenimo da je angažirao i tri stručnjaka nehrvata koji su dokazali da je most u Mostaru srušen zato sto je miniran. Itd., itd.

Zbog koji razloga tzv. hrvatski mediji šute o ovim povijesnim zbivanjima u obrani pravde i istine? U čijem to interesu rade?

Istina ne koristi svjetskim moćnicima. Zato se u hrvatskim medijima već više od deset godina ne spominje spašavanje Bihaća. Nedavno sam na jednom predavanju o ulozi hrvatskih medija to pokazao upravo na jednom podatku koji je iznio general Praljak u svojoj knjizi *Zločini počinjeni nad Hrvatima u BiH 1991.– 1995.* Radi se o zločinima u selima Ahmići i Trusina, gdje su se zločini dogodili istoga

dana. U Den Haagu kažu da je u muslimanskom selu Ahmići ubijeno najmanje 33 civila, a u Trusini je ubijeno 23 nenaoružanih Hrvata. Spomenut ću da je u Ahmićima bila vojna operacija i HVO nije osvojio cijele Ahmiće, a u Trusini su se Hrvati predali.

Na pitanje koliko je puta HTV u svojim emisijama spomenuo Ahmiće, a koliko Trusinu, Praljak je dobio odgovor:

AHMIĆE 998 puta, a TRUSINU 2 puta.

Navodno hrvatska televizija spomene 500 puta vise zločin nad muslimanima nego nad Hrvatima!

I na koncu, akademiče Pečariću, imate li još što reći što je važno spomenuti, a propustili smo tijekom razgovora?

Puno toga se može još reći. Zato je najbolje pozvati sve slušatelje da potpišu ovo pismo, a sve potpisnike da podsjetim da samim potpisom nisu završili ono što se od njih traži. Trebamo učiniti sve što je u našoj moći da što više ljudi dozna za njega. Evo, upravo sam dobio vijest da je o ovom pismu izvijestio i Večernji list (izdanje za BiH).

I na kraju, evo kakvim zahtjevom mi završavamo ovo naše pismo VS-u UN-a:

> Zato mi ponovno tražimo od vas:
>
> Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobodite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prljića, Brunu Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim eliminiranjem Hrvata iz BiH. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni sudit će vam povijest.
>
> Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo …

Akademiče Pečariću, zahvaljujem se u ime hrvatskog slušateljstva na Vašem cijenjenom vremenu koje ste nam posvetili. Želimo Vam svako dobro u nimalo lakom radu koji obavljate u obrani istine i dostojanstva hrvatskog junaštva i, kao suza čiste, hrvatske povijesti.

R. H.

HRSvijet, 13. veljače 2012.

SLOBODAN PRALJAK

NADAM SE DA ĆE NEISTINE OBJAVLJENE PUTEM MEDIJA JEDNOG DANA BITI ZAKONSKI SANKCIONIRANE

Tjednik *Aktual*, kao i najveći dio hrvatskih medija, ovih se dana raspisao o navodnoj imovini generala Slobodana Praljka. Povod takvom pisanju jest odluka Haškog suda po kojoj bi hrvatski general trebao platiti troškove obrane u iznosu 3,3 milijuna eura. Međutim, na prozivke nije ostao nijem ni sam Praljak. Odgovarajući na iznesene tvrdnje, Praljak je pojasnio i pozadinu čitave ove harange temeljene na neistinama.

"Tajništvo Haškog suda za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji objavilo je 22. kolovoza odluku kojom zahtijeva od Slobodana Praljka podmirenje troškova njegove obrane u iznosu od nevjerojatnih 3.293.347 eura.

Ta bi svota trebala pokriti honorare njegovih odvjetnika, pratećeg osoblja, raznih putnih troškova i ostalih troškova obrane. Praksa Haškog suda jest da troškove obrane snosi Sud kako bi se optuženicima osigurao ravnopravan status u odnosu na vrhunski plaćene profesionalce Tužiteljstva suda.

Budući su gotovo svi optuženici tog Tribunala ljudi skromnog ili prosječnog imovinskog statusa kojima je odvjetnički honorar koji prelazi cifru već od desetak tisuća eura nešto krajnje nedostižno.

Stoga kako se vrhunskim profesionalcima Tužiteljstva ne bi suprotstavljali trećerazredni seoski odvjetnici donesen je ovakav propis upravo zbog održanja načela pravde, odnosno pravednog i ravnopravnog suđenja tj. tretmana suprotstavljenih strana na sudu, a to su obrana i tužiteljstvo.

Međutim, iznenada, sasvim neočekivano Haški je tribunal procijenio kako je general Praljak iznimno bogat čovjek. Njegovu je imovinu prema prilično neobičnim kriterijima i metodama procijenio na nevjerojatnih 6,5 milijuna eura te zaključio kako general Praljak ne može spadati u tu tzv. 'socijalnu' kategoriju optuženika.

Ali to ne bješe jedino iznenađenje u ovom slučaju jer je isto tako, iznenada i sasvim neshvatljivo, kao da se redi o generalu neprijateljske vojske, jedan hrvatski niskotiražni tjednik ovih dana dao snažan zamah takvom zaključku Tajništva Suda u Haagu. Taj je tjednik brže bolje, gotovo bi mogli reći po naredbi, prilično paušalno pobrojao svu tu tzv. imovinu generala Praljka. Prema tom napisu ta imovina izgleda ovako:

Kuća u Zagrebu koja premašuje njegove osobne potrebe, mada nije definirano o kakvoj se kući radi, niti kakve su to osobne potrebe Slobodana Praljka i obitelji mu. Potom se navodi stan i garaža u Zagrebu, spominje se državna mirovina, opisno, a ne faktografski tj. brojkom, istaknuti su neodređeni, ali u množini navedeni bankovni računi u Hrvatskoj i Njemačkoj, naravno, ponovo bez navoda iznosa što je samo po sebi bez veze jer posjedovanje računa ne znači baš ništa. Nadalje se navode razna poduzeća i nekretnine u vlasništvu tih poduzeća, kao i

nekretnine u Hrvatskoj i BiH. Zaključak nabrajanja jest nevjerojatna brojka od 6,5 milijuna eura. Te se zaključuje kako to daleko premašuje potrebe njega i supruge mu.

Praljku stavljaju u nekakve oblike vlasništva tvrtke Chromos, Oktavijan, 27 tisuća četvornih metara zemljišta na atraktivnoj Radničkoj cesti u Zagrebu. Spominje se tu i nalaz Državne revizije koji je otkrio razne 'sumnjive' rabote na štetu Chromosa. Tu je i poslovni kompleks tvrtke Oktavijan, misteriozni 'Centar 2000', koji se prema tom napisu sastoji od dvije poslovne zgrade, Aparthotela, garaže, podzemne garaže i bistroa. Doduše, sasvim je nepoznato gdje se nalazi taj Aparthotel u Zagrebu i bilo bi korisno, zbog interesa javnosti, ukoliko itko u ovoj državi to zna, da nas o lokaciji tog hotela obavijesti. Uz Praljka taj niskotiražni tjednik veže i nekakve tvrtke uz riječno pristanište Sisak, spominje se Tvornica duhana u Ljubuškom, potom nekakva protupravna iznajmljivanja prostora, nekakve bilance tih njegovih tvrtki s vrtoglavih 23 milijuna eura, za 2011. se navodi kako je Praljkova tvrtka ostvarila oko 3 milijuna eura prihoda itd., itd., itd.

Pored sve ove tzv. faktografije u istom napisu slijedi i cijeli niz diskvalificirajućih moralnih pamfleta na račun Slobodana Praljka, koje uporno prežvakavaju svi ti samozvani nacionalni, globalni, aktualni i tobože hrvatski tjednici koji ih sustavno godinama objavljuju i pri tom, evidentno doživljavaju punu orgazmičku ekstazu svojih anacionalnih novinarskih, da ne kažemo protuhrvatskih, novinarskih profesionalnih afirmacija.

Na sve ove napise general Slobodan Praljak obratio se ekskluzivno našem portalu Dnevno.hr te nam je dostavio svoje vlastoručno potpisano priopćenje koje u cijelosti objavljujemo:

> U magazinu Aktual, br. 65. tiskanog 28. kolovoza 2012. godine objavili ste tekst (stranice 10., 11. i 12.) naslovljen: 'TAJNA PRALJKOVOG BOGATSTVA'.
>
> 1. Pišete da sam umirovljeni general bojnik. To nije točno. Točno bi bilo da ste napisali da sam umirovljeni general pukovnik HV-a.
>
> 2. Pišete, točnije navodite: 'da Tajništvo Suda u Haagu tvrdi, da Praljak ima kuću u Zagrebu koja premašuje njegove osobne potrebe, stan i garažu u Zagrebu koje ne koristi, prima državnu mirovinu, posjeduje bankovne račune u Hrvatskoj i Njemačkoj itd.'
>
> Ništa od toga nije točno, neistinito je i lažno.
>
> a) Kuća u Zagrebu nije moja i nikada nije bila moja. Prije više od 20 godina jedan je gospodin (a ne ja) kupio zemljište, a zatim je izvadio lokacijsku, pa građevinsku dozvolu, platio troškove gradu Zagrebu i inim institucijama i sagradio kuću u kojoj privremeno boravim. U jednom dijelu te kuće. Ali, vlasnik nisam ja i tu prestaje cijela priča. Lako je provjeriti u zemljišnim knjigama ako bi istina koga zanimala.
>
> b) Isto je i s 'poduzećima', 'nekretninama', 'bankovnim računima'. Ako je to moje ili je bilo moje treba:
>
> - s računa uzeti novac
>
> - nekretnine prodati

- poduzeća staviti na javnu dražbu i namiriti troškove suđenja. U čemu problem jest?

c) Nejasno mi je pravo bilo koga da određuje kolike su moje osobne stambene potrebe.

d) Stan u Zagrebu (s garažom) darovao sam supruzi 2002. godine jer je gospođa znatno ranije prodala svoj stan (na moju zamolbu i obećanje da ću joj to vratiti), a u to vrijeme nije bila moja supruga i stan joj je pripadao iz imovine ranijeg braka.

A i taj je stan prodan, stan moje žene, koji nije bračna stečevina, kako bih se mogao argumentima i suvislo braniti od optužbi:

Sve to lako je provjeriti u postojećim poreznim, financijskim i zemljišnim knjigama.

3. Nadalje pišete: 'Početkom devedesetih bio je (Praljak) politički blizak Marku Veselici i njegovoj Hrvatskoj demokratskoj stranci'.

Točno je sljedeće. Prije devedesetih bio sam politički angažiran, bio sam glavni tajnik Hrvatske demokratske stranke i prije nego što je gospodin dr. Marko Veselica postao predsjednik. Ispisao sam se iz stranke u proljeće 1991.

4. Nisam se 'snažno angažirao u Hrvatskoj vojsci' (ne znam ni što znači biti 'snažno angažiran u vojsci') nego sam 03. 09. 1991. otišao u Sunju kao dragovoljac.

5. Pišete: 'Tamo je (tj. Slobodan Praljak) tijekom rata dovodio brojne kazališ tarce, primjerice redatelja Miroslava Međimorca i glumca Svena Lastu.'

a) Miroslav nije MEĐIMORAC nego MEĐIMOREC

b) Gospoda Međimorec i Lasta dragovoljno su došli u Sunju. Ti se velikani hrvatskog glumišta nikada nisu dali nikome vodati niti dovoditi pa tako ni Slobodanu Praljku. Oni dolaze i odlaze po svojoj volji – osim rođenja i smrti.

6. S pokojnim ministrom obrane RH gospodinom Gojkom Šuškom šest sam godina išao u isti razred u gimnaziji na Širokom Brijegu. A dvije-tri godine sjedili smo u istoj klupi. Nemam pojma što vam to znači 'ministar obrane Gojko Šušak uzeo Praljka pod svoje' – a vama je to rekao neki dužnosnik Vlade.

Ne sjećam se da me je ikada itko (osim moje pokojne mame) uzeo 'pod svoje', a ne mogu zamisliti niti da je to moguće. Intimnom prijatelju, gospodinu Gojku Šušku to nije bilo potrebno. On je radio svoj posao, ja sam radio svoj posao.

7. Tvrdite ili tvrdite da neki Vladin dužnosnik tvrdi da sam u 'Hercegovini bio Bog i batina'. Što to jest i što to znači? Osim poštovanja i ljubavi prema vojnicima kojima sam zapovijedao ništa drugo. Mogli ste njih pitati, bilo bi korektno.

8. Svojedobno je Hebrang utvrdio da se u Hercegovini u to vrijeme slalo 70 milijuna njemačkih maraka mjesečno, a da je za vojsku, i nešto malo što je išlo za zdravstvo, bilo dovoljno dvadeset milijuna. Možete onda zamisliti koliko je novaca tamo otišlo i potrošilo se dok je trajao rat'. Tako se pita

Hebrang ili ‘tadašnji visokopozicionirani dužnosnik Vlade’, ili vaš novinar Marko Čustić.

A nitko od vas troje ne kaže zašto je novac poslan ako nije trošen kako treba, kada i u kojem vremenu je plaćano, zašto nisu prijavili moguće makinacije, zašto nisu sudski gonili moguće pronevjeritelje, zašto…

Namjena je vaše ‘logike’ povezati mene s nekim pričama, nečeg je bilo, svi su krivi pa i Praljak.

Nikad nije kasno, postoji zakon o ratnim profiterima, dignite optužnicu.

9. Nije postojao ‘predstavnik Ministarstva obrane Republike Hrvatske u Hrvatskom vijeću obrane.’ Ni prije svibnja 1993., ni poslije svibnja 1993.

10. Nikada nisam bio načelnik Glavnog stožera HVO-a.

11. Od 24. 07. 1993. do 08. 11. 1993. bio sam zapovjednik Glavnog stožera HVO-a. U vrijeme ofenzive A – BiH na HVO (‘Neretva 93’ – ciljevi: ‘izlazak u Neum, zapadne granice BiH i u Ploče’ – citat Sefera Halilovića).

12. Razriješen sam dužnosti na vlastiti zahtjev, nisam bio smijenjen. Kako je moguće smijeniti nekoga ako je bio ‘Bog i batina’. To vi tvrdite da sam bio nekoliko redaka prije u svom tekstu.

13. Slobodan Praljak nije u svojoj obrani ‘tvrdio da su most srušili bošnjački borci miniranjem’…

Slobodan Praljak je dokazivao kako je srušen Stari most u Mostaru, dokazivao je da to nije učinio, niti je na taj način mogao učiniti HVO. Tko je srušio ja ne znam. Znam tko nije. Pobijte ekspertize, napravite nove, kvalitetnije, stručnije. Moram kratiti tekst kako biste ga objavili pa ću samo nabrojati vaše netočnosti, proizvoljnosti, tlapnje…

14. Nikada nisam bio vlasnik ‘Chromos boje i lakovi’ d.d. niti jedne, ama baš jedne dionice.

15. ‘Chromos boje i lakovi’ nisu prodani ‘Oktavijanu’, nego istina jest da su u kuponskoj privatizaciji pripali jednom od PIF-ova. Kojem? Istražite. Koliko znam, Chromos je prodan Slovencima.

16. Mjesecima kasnije, kasnije od mog odlaska s dužnosti predsjednika NO ‘Chromos boje i lakovi’ taj PIF, vlasnik dionica Chromosa – dakle vlasnik Chromosa, prodao je zemljište u Radničkoj privatnim osobama nakon javnog natječaja.

17. Ako je zemljište Chromos prodano jeftinije od tržišne vrijednosti, kako Vi tvrdite da tvrdi Državno odvjetništvo, zašto nisu proveli istragu, zašto nisu pokrenuli postupak, zašto nisu oduzeli imovinu stečenu na takav način? Zašto to ne pokrenete danas?

18. Koliko znam, a znam, VMD promet sagrađen je na zemljištu koje nikada nije bilo u vlasništvu ‘Chromos boje i lakovi’.

19. Dok sam imao pravo hodati po Zagrebu otišao bih ponekad do Radničke, do neviste odvjetnice, do Nikole, do nekih znanaca i prijatelja na kavu. Ali ja tamo nisam vidio da postoji APARTHOTEL. Kad novinar može napisati da postoji hotel kojeg nema, onda nema novinarstva.

20. ‘Oktavijan’ nije pod mojom kontrolom niti je moj. Isto vrijedi i za ‘Pristanište i skladište’ u Sisku.

21. Iskreno bih se obradovao kad bi mi novinar Marko Ćustić objasnio kakav sam ja to ‘luksuzni život i stil’ sebi priuštio.

Gospodo iz Aktuala, gospodine Ćustiću, ja se (vjerojatno uzalud) nadam da će ovakvo novinstvo, jednog dana biti zakonom sankcionirano i da ne ću morati na Sudu dokazivati kakve je namjere netko imao pišući ovakve količine neistine, insinuacija i laži, nego će biti kažnjive same činjenice ovakvog pisma.

HRSvijet. 3. rujna 2012.

IVAN ZLOPAŠA

POVIJESNE ČINJENICE I POLITIKANTSKE TEZE MORAMO JASNO RAZLIKOVATI

Prikaz knjige Josipa Pečarića "Rasizam svjetskih moćnika", Vlastita naklada, Zagreb, 2012., izrečen na predstavljanju u Vrgorcu 28. rujna 2012.

Akademik, matematičar svjetskog glasa, autor iznimno zapaženih knjiga o domovinskom ratu i nizu drugih "vrućih" domoljubnih tema a istodobno ignoriran i protjeran iz hrvatske javnosti.

Naravno, riječ je o akademiku Josipu Pečariću, čija je knjiga "Rasizam svjetskih moćnika" jedan od ključnih razloga našeg okupljanja.

Stvarne uzroke Pečarićeva prognanstva iz javnosti, kao i nesklonost koju prema njemu pokazuju kreatori medijske scene u Hrvatskoj, nije teško pojasniti. Teme koje Pečarić obrađuje dio su "zabranjenog štiva", satkanog od činjenica i matematički precizno postavljenih teza koje ne ostavljaju prostora za bilo kakvu polemiku.

Naravno, kreatori procesa dekroatizacije Hrvatske to dobro znaju. Stoga je akademika Pečarića i njegove knjige najbolje ignorirati jer će bilo kakva polemika o temama o kojima akademik Pečarić piše i govori mnoge potaknuti da "otvore oči". A to je za sustav zasnovan na neistinama, konstrukcijama, podvalama i dvojbenim tezama iznimno opasno.

Stari uzročnici nove podjele

Uzroke Pečarićevog sukoba sa središtima moći, koji nakon Tuđmanove smrti suvereno vladaju Hrvatskom, iznimno je dobro pojasnio poznati hrvatski kolumnist Mate Kovačević:

Svojom briljantnom knjigom "Srpski mit o Jasenovcu" do srži je raskrinkao polustoljetna sustavna podmetanja srpske, komunističke i jugoslavenske historiografije i propagande, a time na sebe navukao i bijes cijeloga "čopora" prijepornih javnika, profesionalnih lažaca, kvaziznastvenika, ali i različitih političkih i medijskih moćnika, kazao je Mate Kovačević, otkrivajući tako uzroke zbog kojih većina današnjih medija ignorira ono što akademik Pečarić radi ili pokušava poručiti javnosti.

Upravo u tom sukobu s "čoporom jugoslavenskih komunističkih javnika", koji po modelu krivotvorina na kojima je nastao velikosrpski mit o Jasenovcu stvaraju i mitove o "zločinačkom karakteru Tuđmanovog režima" leži i uzrok Pečarićeva ignoriranja u hrvatskoj javnosti.

Suprotstavljajući se nakanama tih središta koja su teško podnijela stvaranje Hrvatske Države, Pečarić se svojevremeno prozvao i "Hercegovcem iz Boke", raskrinkavajući kroz spomenuto djelo rasističko-politikantske pamflete uperene

na samu srž politike na čijim je krilima obnovljena Hrvatska Država i obranjena većina hrvatskih prostora u BiH.

Sloboda govora ili ksenofobija?

Kad Vesna Teršelič, Zoran Pusić, Žarko Puhovski i slični blate one koji drugačije promišljaju onda je to "sloboda govora". Međutim, kad Marko Perković Thompson zapjeva o svojoj ljubavi prema Domovini i hrvatskom narodu ili akademik Pečarić, i njemu slični, pokuša ukazati na neistine koje se lansiraju iz različitih jugonostalgičarskih središta, onda je to ksenofobija, šovinizam, kleronacionalizam, desničarenje, ognjištarenje i što sve ne.

Stoga je Pečarić u svojoj knjizi "Thompson u očima hrvatskih intelektualaca" vrlo uspješno raskrinkao zavjeru uperenu protiv Thompsona, dokazujući da iza te zavjere stoje upravo oni koji stoje i iza ostalih zavjera uperenih protiv opstojnosti moderne hrvatske države.

Raskrinkao je Pečarić i posljednjeg jugoslavenskog predsjednika Stjepana Mesića i njegovu "veleizdajničku" politiku. U knjizi "Kraj vremena veleizdajnika?" analizirao je Pečarić većinu Mesićevih podvala, postavljajući istovremeno dvojbu "kako to da kazneno djelo za koje je u britanskom zakonodavstvu predviđena smrtna kazna u hrvatskoj zbilji bude honorirano sa dva predsjednička mandata".

Potvrdu Josipu Pečariću nedavno je neizravno dao i "zviždački" Wikileaks, što je u hrvatskoj javnosti ostalo skoro nezapaženo.

Objavljujući, naime, izvješće o razgovorima vođenim 17. svibnja 1995. između tadašnjeg američkog veleposlanika u Republici Hrvatskoj Petera Galbraitha i tadašnjeg vođe "pučista" Stjepana Mesića postalo je očito kako je Mesić nepuna tri mjeseca prije Oluje zastupao teze na kojima je kasnije podignuta optužnica protiv hrvatskih generala Ante Gotovine i Mladena Markača. Slično je i s haškom optužnicom protiv čelnika nekadašnje Herceg- Bosne, o čemu je u tom razdoblju upravo Stjepan Mesić i njegovi istomišljenici vodili intenzivne razgovore s nizom diplomatskih izaslanstava akreditiranih u Republici Hrvatskoj.

Naravno, mediji su se potrudili da upravo na taj način lansirane teze postanu dio službene istine a transkripti "Vrhovnog saveta odbrane Jugoslavije" kao i javno objavljeni transkripti Ratnog predsjedništva BiH, iz kojih je vidljivo tko je odgovoran za hrvatsko-bošnjački sukob, postanu dio zabranjenog znanja.

Činjenice ili sumnjive i neistinite teze!?

Cijeli niz Pečarićevih knjiga posvećen je obrani činjenica i raskrinkavanju sumnjivih i neistinitih teza koje su odabrane i lansirane kao povod za progon hrvatskih branitelja pred domaćim i međunarodnim sudovima.

Jedna od tih knjiga je i "Rasizam svjetskih moćnika", o kojoj večeras govorimo.

Temeljni i nosivi motiv ove knjige svakako je pismo Vijeću sigurnosti Ujedinjenih naroda, u kojem skupina više od tisuću uglednih hrvatskih intelektualaca poziva utemeljitelje Haaškoga suda da Hrvatskoj vrate natrag hrvatske branitelje, kojima je međunarodni kazneni sud "dokazao jedino činjenicu da su Hrvati".

Raščlanjujući u svojim tekstovima procese kojima smo izloženi Pečarić otvoreno i matematički precizno raskrinkava pokušaje namjerne zamjene činjenica i teza,

kojom se koristi tužiteljstvo haškog suda kada preko časnih hrvatskih muževa kakvi su generali Ante Gotovina, Slobodan Praljak i Dario Kordić pokušava dokazati da je projekt stvaranja i obrane Hrvatske Države zapravo provela tzv. zločinačka organizacije na čelu sa Franjom Tuđmanom i Gojkom Šuškom.

Negiranjem činjenica vezanih za legitimnu borbu hrvatskog naroda za slobodu, uz istodobno plasiranje neistinitih teza o navodnoj odgovornosti za progon etničkih Srba i bosanskih muslimana, čitav projekt stvaranja Hrvatske Države pokušava se staviti pod znak pitanja, što akademik Pečarić otvoreno raskrinkava.

Međutim, opet naglašavam, to što se pokušava dokazati nisu činjenice. To su ničim potkrijepljene teze kojima se želi krivotvoriti povijest, umanjiti stupanj odgovornosti agresora, izbrisati vlastita odgovornost i upletenost u puno toga moralno dvojbenog te sankcionirati one koji su se drznuli postići onakvo političko rješenje koje svakako nije plod želja određenih središta globalne moći.

Dakle, samostalna i neovisna Republika Hrvatska, po svemu sudeći, nikako nije bila plod želje onih središta moći koja upravljaju krizama i "oblikuju okružje" sukladno vlastitim potrebama i zacrtanim strateškim ciljevima. Bezbroj je dokaza koji potvrđuju kako je opstanak Jugoslavije bio njihov primarni strateški cilj. Ako bi taj cilj bio neostvariv, odgovarala bi im i "krnja Jugoslavija", istočno od crte Virovitica-Karlovac-Karlobag, što su velikosrpski stratezi vidjeli kao priliku stoljeća.

Upravo zbog realiziranja tih i takvih ciljeva, Slobodan Milošević i JNA su započeo ratni sukob 1991., i upravo u ta dva generatora krize treba tražiti uzroke i odgovornost za sve što se kasnije dogodilo. Međutim, to se danas pokušava prešutjeti. Odgovornost JNA se prešućuje, a umjesto toga kao suodgovorna osoba se spominje dr. Franjo Tuđman.

Jasno i zbog čega!

Umjesto uzroka i stvarne odgovornosti, pokušava se govoriti o posljedicama a čitavom sukobu pokušavaju se dati kvalifikacije građanskog rata, čime se pokušavaju neutralizirati činjenice i materijalni dokazi a odgovornost pokušava podijeliti između jednog od agresora i jedne od žrtava.

Juppe otkrio uzrok, Bildt dao povod za napade na VRO Oluja

O čemu je zapravo riječ potvrdila je i izjava tadašnjeg francuskog premijera Alaina Juppea kada je početkom kolovoza 1995. zabrinut rezultatom VRO Oluja kazao: "Ako ovakav ishod priznamo, pristali smo na promjenu rezultata Prvoga svjetskog rata."

Ako prihvatimo tezu da je izjava tadašnjeg šefa diplomacije otkrila uzroke, onda moramo vjerovati kako je izjava Carla Bildta, izrečena tih dana, dala naslutiti metodologiju koja će biti primjenjivana u povratku na nekadašnje stanje. Bildt je tih dana, naime, u medijski prostor doslovce "upucao" tezu o prekomjernom granatiranju Knina, koja je posljednjih godina bila ključnim povodom različitih pritisaka na Hrvatsku.

Dakle, Juppe nam je otkrio uzroke a Bildt povod čitave ove priče s prekomjernim granatiranjem, topničkim dnevnicima, izjavama Ivana Šimonovića, itd.

Međutim, najnovija događanja vezana za proces oko hrvatskih generala daju naslutiti da čitava ova priča jednostavno pada. Teza o tzv. zločinačkoj organizaciji neodrživa je a izricanje presude po zapovjednoj odgovornosti nije moguće, jer isto nije bilo plod sudske rasprave.

Kakva će u konačnici ta presuda biti nezahvalno je prognozirati. Ipak, postoje opravdana i sasvim utemeljena nadanja da će teza o tzv. zločinačkom pothvatu ostati samo jalov pokušaj Save Štrpca i njegovih istomišljenika u Republici Hrvatskoj da uz potporu određenih središta međunarodne moći vrate kotač povijesti unatrag i blistavu vojnu pobjedu pretvore u politički poraz.

Činjenice su neumoljive: HVO i HV su obranili neovisnost BiH

Ono što nas sve skupa, unatoč velu šutnje, treba također zabrinjavati jest presuda šestorici vojno-političkih čelnika nekadašnje Herceg Bosne, koji su od strane haškog tužiteljstva optuženi da su zajedno s Franjom Tuđmanom i Gojkom Šuškom činili tzv. zločinačku organizaciju koja je imala za cilj anektiranje dijelova BiH.

I u ovom slučaju, akademik Josip Pečarić je prepoznao važnost ove presude, kako za Republiku Hrvatsku tako i hrvatski narod u BiH.

Inicirajući potpisivanje peticije VS-u OUN-a za oslobađanje generala Praljka i njegovih suboraca, koju večeras možete potpisati, Pečarić zapravo ponovo ukazuje na činjenice, istodobno poručujući kako ih trebamo razlikovati od neistinitih i proizvoljnih teza koje haško tužiteljstvo, zajedno sa svojim mentorima i satelitima, pokušava prikazati kao dokaze.

Međutim, u ovom predmetu, kao i predmetima Gotovina, Markač i Kordić, materijalnih dokaza jednostavno nema, nego je tužiteljstvo prinuđeno koristiti se labavim konstrukcijama i iskazima po čuvenju prikupljenih iz druge ili treće ruke te modificiranih po sustavu "drži vodu dok majstori odu".

Kakva je metodologija prikupljanja tzv. dokaza u režiji haškog tužiteljstva i što je temeljni cilj čitave ove priče svojevremeno je otkrila izjava Venere Kordić, supruga Darija Kordića:

> ...da mu je (Dariju) bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi, kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao: "Da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji."

Dakle, cilj je očit. Projekt stvaranja hrvatske države i prvoga hrvatskog predsjednika treba uzdrmati i preko projekta Herceg-Bosne, pri čemu je "metoda mrkve i batine", samo jedan u nizu pokušaja zamjene činjenica.

Povijesne činjenice i politikantske teze treba razlikovati

U medije je zbog toga ciljano plasiran čitav niz neistinitih teza putem kojih je ogromnoj većini prosječnih poznavatelja događaja iz naše bliže prošlosti jednostavno bačena sjena na činjenice.

Stoga ću otvoreno iznijeti nekoliko lako provjerljivih činjenica a vi ih usporedite s tezama koje guraju mediji i sami donesite svoj sud.

– Ključnu ulogu u obrani BiH nema Armija BiH, nego HVO i HV. Zahvaljujući aktivnostima hrvatskih snaga vođenim od rujna 1991. do ljeta 1992. obranjena je dolina Neretve te prostor Livanjskog polja, čime je onemogućeno spajanje Podgoričkog s Kninskim i Banjalučkim korpusom. Uloga HV-a u Hercegovini u potpunosti je legitimna i u skladu s međunarodnim konvencijama, jer je bila u funkciji deblokada Dubrovnika, koji se iz srpsko-crnogorskog okružja mogao izvući jedino na taj način. Da je kojim slučajem došlo do drugačijeg razvoja događaja, onda bi BiH postala provizorij pod upravom Slobodana Miloševića a upitna bi bila i dalja mogućnost obrane uskog priobalnog pojasa od Pelješca do Maslenice, uključujući i već okruženi Dubrovnik.

– Tijekom 1992. Hrvatska vojska je ušla na dio Bosanske Posavine. Međutim, cilj tog ulaska nije bio aneksija nego je bio u funkciji aktivne obrane čiji je temeljni cilj bio ugrožavanja koridora Beograd – Banja Luka – Knin, što je opet sukladno međunarodnim konvencijama i običajima ratovanja. Naravno, iluzorno je bilo očekivati dugotrajni ostanak na tom području jer bi to ujedno značio i slom režima Slobodana Miloševića, agresorske JNA i kraj rata, za što Hrvatska u tim trenucima, na žalost, nije imala potrebne kapacitete. Do povlačenja je došlo nakon izjave Blagoja Adžića o "agresiji Hrvatske na BiH", koja je dospjela i pred Vijeće sigurnosti UN-a nakon čega su određena središta međunarodne moći zaprijetila Hrvatskoj. Suočeno s prijetnjom sankcijama, hrvatsko vrhovništvo je donijelo odluku o povlačenju, što se danas pokušava protumačiti kao "izdaja Bosanske Posavine". Međutim, nitko ne postavlja pitanje: *Što je Alija Izetbegović učinio na obrani Posavine, doline Neretve i prostora Livanjskog i Duvanjskog polja?*

– Republika Hrvatska ni političko vodstvo hrvatskog naroda u BiH nisu kreatori niti jednog dogovora o političkom ustrojstvu BiH. Carington-Cutillierov, Wance-Owenow i Owen-Stoltenbergov plan, koji su predviđali federalno ili konfederalno uređenje BiH, plod je zajedničkih inicijativa europskih i američkih diplomata. Sve ove sporazume službeni Zagreb i vodstvo hrvatskog naroda u BiH su prihvatili. Međutim, politički predstavnici Srba i Bošnjaka nisu, što je u konačnici rezultiralo rasplamsavanjem sukoba a ne primirjem. Američka diplomacija je kreator Washingtonskog i Daytonskog mirovnog sporazuma, do koga se došlo zahvaljujući u prvom redu Republici Hrvatskoj.

– Zahvaljujući činjenici da su spremni dočekali velikosrpsku agresiju, Hrvati u BiH su ne samo obranili prostor između Livanjskog polja i doline Neretve, nego su pod svoj nadzor stavili i dijelove Središnje Bosne, uključujući i važne komunikacijske pravce i namjenske tvornice naoružanja smještene na tom području, koje su imale i te kako značajnu ulogu u početnom opremanju HV-a i HVO-a. Međutim, jačanjem Armije BiH dolazi i do definiranja bošnjačkih političkih ciljeva, koje je bošnjačko političko vodstvo definiralo u pet ključnih točaka:

1) Ostvarivanje nadzora nad glavnim gradom,

2) Ostvarivanje potpunog nadzora nad zemljopisnim središtem države, odnosno Središnjom Bosnom,

3) Ostvarivanje teritorijalne povezanosti između glavnog grada i Bihaćke enklave,

4) Izlazak na rijeku Savu,

5) Izlazak na Jadransko more u području Neuma.

Sagledavajući kazano u ovih pet točaka, vidljivo je kako su dvije izravno uperene protiv hrvatskog naroda. Naravno, riječ je o Središnjoj Bosni i Neretvanskom operativnom pravcu, gdje se u biti i vodio bošnjačko-hrvatski sukob, a koje su i danas predmet aktivnosti Haškog suda, različitih međunarodnih pritisaka ali i otvorenog bošnjačko-hrvatskog trvenja.

Ovakvih i sličnih činjenica ima beskonačno mnogo i za svaku od njih postoji obilje dokaza. Odlučio sam se spomenuti samo nekoliko njih koje po mome dubokom uvjerenju raskrinkavaju čitavu sagu teza o navodnom dogovoru u Karađorđevu, koji je, iako ne postoji niti jedan relevantan dokaz, postavljen kao središnji mit u pokušaju podjele krivnje između Srbije i Hrvatske, odnosno između agresora i žrtve.

Umjesto zaključka

O stvarnim posljedicama ovih događaja šuti se ili ih se krivo interpretira. Činjenicu da su Hrvati Središnje Bosne desetkovani pokušava se prešutjeti ili se ide toliko daleko da se odgovornost za progon skoro 200.000 Hrvata pokušava svaliti na navodno lošu Tuđmanovu politiku, pri čemu se želi neizravno poručiti kako su Hrvati glavni krivci za zločine u Trusini, Grabovici, Uzdolu, Doljanima, Križančevom selu, Travniku, Zenici i mnogim drugim mjestima.

Istodobno, prešućuje se i činjenica da na sjevernom dijelu tzv. Neretvanskog operativnog pravca skoro da i nema Hrvata. Početkom XX. stoljeća hrvatski narod na tom području je naime bio većinski narod. Međutim, agrarna reforma 1921., stradanja u II. svjetskom ratu i poraću, izgradnja hidroakumulacija na tom području, iseljavanje i najnoviji ratni događaji, izbrisali su Hrvate s tog područja. Umjesto realnog sagledavanja tih pitanja kao temeljnih preduvjeta normalnom i održivom suživotu, iz Sarajeva se najavljuje izgradnja luke u Neumu, rušenje čitavih hrvatskih naselja u istočnoj Hercegovini što nije ništa drugo nego nagovještaj nemirne i neizvjesne budućnosti, ne samo hrvatskom narodu u BiH nego i šire.

Na koncu, sve vas skupa pozivam da dobro promislite o činjenicama koje sam pokušao oteti zaboravu i usporedite ih s politikantskim tezama kojima smo svakodnevno izloženi. U tom kontekstu gledajte i ukupan rad akademika Pečarića, čije tekstove i knjige od srca preporučam vašoj pažnji.

HRSvijet, 6. listopada 2012.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

VELIČINA PREDSJEDNIKA JOSIPOVIĆA

Predsjednik Republike Srbije, pardon Hrvatske, Ivo Josipović svojevremeno je optužio vlastiti narod i vlastitu državu i time amnestirao velikosrpsku agresiju kao glavnog krivca za sve zlo koje se dogodilo u BiH, tvrdeći da odgovornost za to ide na račun političkog i vojnog vodstva Hrvatske 90-ih godina. Vođa SDA Sulejman Tihić odgovorio mu je kako to tako nije bilo i da bi u BiH bilo mnogo gore da nije bilo Hrvatske i njezine politike!

Koliko je bio u pravu predsjednik Republike Srbije, pardon Hrvatske, Ivo Josipović, a ne vođa SDA Sulejman Tihić pokazale su i najnovije dvije presude Suda u Haagu:

Haaški sud (ICTY) zaključio je u srijedu da su šestorica bivših političkih i vojnih čelnika Hrvata u BiH, zajedno s političkim i vojnim vodstvom Hrvatske, bili članovi udruženog zločinačkog pothvata (UZP) čiji je krajnji cilj bila uspostava hrvatskog entiteta u granicama Banovine Hrvatske iz 1939. i njegovo pripojenje Hrvatskoj kako bi se ponovno ostvarilo ujedinjenje hrvatskog naroda.

U četvrtak Sud je većinom glasova utvrdio da Stanišić i Simatović nisu imali namjeru pridonijeti ostvarenju navodnog udruženog zločinačkog pothvata na čelu sa Slobodanom Miloševićem kojemu je cilj bio uklanjanje većine nesrba iz velikih dijelova Hrvatske te BiH od 1991. do 1995. Prema optužnici, koju je sud odbacio u cijelosti, u tome pothvatu bili su uz Stanišića i Simatovića i bivši jugoslavenski predsjednik Slobodan Milošević te vođe bosanskih i hrvatskih Srba Ratko Mladić, Radovan Karadžić, Biljana Plavšić, Milan Martić, Goran Hadžić i Milan Babić,

vođa srpskih radikala Vojislav Šešelj i zapovjednik paravojnih postrojbi Željko Ražnatović Arkan.

Zapravo vidim koliko sam griješio kada se već više od deset godina čudim državotvornim Hrvatima koji su govorili da je na djelu izjednačavanje krivnje i kada sam tvrdio da se radi o izvrtanju teza tj. da se teži proglasiti Hrvatsku agresorom, a Srbiju žrtvom. Nekome će se možda učiniti kako sam u prvom dijelu tvrdnje bio u pravu, a nisam daleko ni u drugom, ali taj je u krivu. Pa ove dvije presude savršeno potvrđuju ono što je rekao predsjednik Republike Srbije, pardon Hrvatske, Ivo Josipović. I dok se meni može oprostiti jer nisam znao za tako dubokoumno razmišljanje predsjednika Republike Srbije, pardon Hrvatske, Ive Josipovića, vođi SDA Sulejmanu Tihiću ne može, jer je to bio njegov izravni komentar tvrdnji predsjednika Republike Srbije, pardon Hrvatske, Ive Josipovića. Pa, g. Tihiću, kako ste mu se mogli tako suprotstaviti kada znate da je on i sveučilišni profesor na Pravnom fakultetu u Zagrebu?

Ali g. Tihić je političar pa se to donekle i može razumjeti. Ali kako razumjeti da potpuno suprotno mišljenje ima sudac Jean-Claude Antonetti? Ljubomora što je Josipović svojim sjajnim radom na pitanjima ratnog zločina omogućio sucima u Haagu da pravilno detektiraju agresore? Ili jednostavno Antonetti nije znao za mišljenje predsjednika i sveučilišnog profesora Josipovića?

Bilo kako bilo, da bi se uvidjeli svu veličinu predsjednika i profesora Josipovića, prenosim što je tvrdio Antonetti:

JEAN-CLAUDE ANTONETTI:

TUĐMAN SE NIKADA NIJE SUPROTSTAVLJAO MEĐUNARODNOJ ZAJEDNICI

Predsjedavajući sudac raspravnog vijeća ICTY-ja koje je na čelu sudskog vijeća u srijedu osudilo šestoricu bosansko-herce-govačkih Hrvata na kazne zatvora od 10 do 25 godina Jean-Claude Antonetti u izdvojenom mišljenju osporava dio presude o vojnom angažmanu Hrvatske u Bosni i Hercegovini i teze o planovima hrvatskog vodstva o podjeli te zemlje, na temelju čega je zaključeno postojanje udruženog zločinačkog pothvata, prenosi Hina.

"Republika Hrvatska je intervenirala u Bosni i Hercegovini uglavnom slanjem dobrovoljaca i časnika poput (Slobodana) Praljka, (Milivoja) Petkovića i (Ante) Rose. Materijalna pomoć je bila stalna. Što se izravne vojne intervencije HV-a tiče, čini se da je ona bila vrlo ograničena, ako je do nje uopće došlo", kaže sudac Antonetti u svom izdvojenom mišljenju koje ima 581 stranicu. Sudac dodaje da svi planovi tadašnjeg hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana o uređenju Bosne i Hercegovine nisu bili u suprotnosti sa stajalištem međunarodne zajednice.

"Franjo Tuđman stalno se osvrće na međunarodnu zajednicu, spominjući pitanje sankcija. Vidi se da se nikada nije htio suprotstaviti međunarodnoj zajednici i da je bio prisiljen priznati postojanje granica, idući čak dotle da predloži da se UNPROFOR rasporedi na granicama", navodi sudac, referirajući se na

transkript sa sastanka održanog 2. lipnja 1993, na kojem su bili Tuđman i međunarodni posrednici David Owen i Thorvald Stoltenberg. Na tom je sastanku Tuđman predlagao da se UNPROFOR rasporedi na granice BiH sa Srbijom i s Hrvatskom.

Sudac Antonetti, koji je u raspravnom vijeću bio preglasan mišljenjem druge dvojice sudaca, do takvog je zaključka došao analizirajući 64 transkripta iz ureda hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana. Ti transkripti su uvedeni kao dokaz u predmetu Kordić i Čerkez, a sudac Antonetti navodi da ih je proučio kako bi bolje razumio kontekst sukoba u BiH. Također je analizirao i neke zapisnike sa sjednice Predsjedništva BiH početkom 90-tih.

Antonetti navodi da je Tuđman na sastanku Vrhovnog državnog vijeća 18. studenoga 1991. godine, kada je proglašena HZ Herceg-Bosna, rekao da se ne radi o stvaranju zajednice Herceg-Bosna, nego o deklaraciji koja dokazuje da Hrvati Bosne i Hercegovine rade na tome da se uspostave kao zajednica bez odvajanje od BiH.

"Taj dokument ne podupire teoriju o 'velikoj Hrvatskoj' jer prema Franji Tuđmanu Hrvati Bosne i Hercegovine ne žele njezinu podjelu", smatra sudac.

Sa sastanka od 8. siječnja 1992. godine, sudac izdvaja Tuđmanove riječi da su »Europa i ostatak svijeta skloni poticanju podjele BiH između Srbije i Hrvatske kako bi se izbjeglo stvaranje islamske države u Europi".

"Franjo Tuđman sa svoje strane izriče pretpostavku o stajalištu Europe u pogledu podjele BiH; to mi jača osjećaj da je Franjo Tuđman bio svjestan da je podjela stvar nadležnosti međunarodne zajednice, a ne njegove volje", zaključuju sudac Antonetti.

Iz transkripta sa sastanka 15. srpnja 1993. na kojem su bili Tuđman, Mate Granić, Gojko Šušak i Janko Bobetko, sudac izdvaja Tuđmanove riječi da u BiH nema jedinica HV-a.

"Te riječi su važne jer dovode u poteškoće teoriju o međunarodnom oružanom sukobu. Treba primijetiti da su na sastanku najviši dužnosnici Republike Hrvatske i da nema nijednog razloga za travestiju jer se svi sudionici poznaju i zajedno rade pod vodstvom predsjednika Republike."

Sudac izdvaja i transkript sa sastanka od 23. studenoga 1993. kada je Tuđman na sastanku sa Šuškom i Bobetkom rekao da će osim dobrovoljaca u BiH poslati i redovne postrojbe HV-a. "Neosporno izgleda da dolazi do promjene smjera. Tuđman kaže da je spreman poslati redovne postrojbe", zaključuje sudac.

Antonetti navodi više dokumenata u kojima se Tuđman zauzima za suradnju Hrvata i Muslimana u BiH.

Sa sastanka VONS-a od 27. studenoga 1992., Antonetti navodi "nedvosmislenu" Tuđmanovu izjavu da BiH treba organizirati kao zajednicu triju konstitutivnih naroda te da, ako međunarodna zajednica dopusti Srbima da imaju svoju regiju, Muslimani trebaju biti saveznici s Hrvatima.

Također se navodi što je Tuđman rekao na sastanku 5. prosinca 1992. "o značenje bosanske Posavine za sigurnost Republike Hrvatske, a da je pri tom ne prisvaja te ponavlja da BiH treba organizirati kao zajednicu triju nacija".

Sa sastanku Tuđmana, Davida Owena i Cyrusa Vancea 20. siječnja 1992. Antonetti tumači transkript kao "ponovnu potvrdu da Tuđman poziva na suradnju Hrvate i Muslimane, da je rezerviran prema ideji nekih Hrvata da neke pogranične općine u BiH treba pripojiti Hrvatskoj, savjetujući im da organiziraju referendum i da trebaju surađivati s Muslimanima".

Prema transkriptu sa sastanka VONS-a od 27. travnja 1993. Tuđman je izjavio da svijet neće dopustiti etničko čišćenje i da treba naći kompromis, koji bi mogao biti na tragu planova međunarodnih posrednika Ahtisaarija, Cutileira, Vance i Owena. Također je rekao da bi "ustupci u istočnoj Slavoniji i Baranji bili najmanje bolni za Hrvate".

Sudac Antonetti na temelju toga transkripta zaključuje kako je "jasno da je Tuđman za međunarodno rješenje i da osuđuje etničko čišćenje". Sa sastanka VONS-a od 11. svibnja 1993. sudac izdvaja izjavu Josipa Manolića: "Najčudnija je izjava Josipa Manolića, prema kojoj BiH ne može postojati i da je rješenje u tome da se ostavi mala Bosna s muslimanima", kaže sudac Antonetti.

Što se tiče dokumenata iz Bosne i Hercegovine, Antonetti navodi da je za razliku od hrpe dostupnih dokumenata iz Hrvatske, iz BiH bilo dostupno samo njih šest.

"Proučavanjem tih dokumenata otkriva se da je izvor sukoba između Hrvata i Muslimana u dubokom neslaganju političara dviju zajednica oko sudbine BiH nakon referenduma o neovisnosti 29. veljače", kaže sudac Antonetti opisujući različite poglede dviju strana o unutarnjem ustrojstvu zemlje prije organizacije referenduma.

Sudac Antonetti u svom izdvojenom mišljenju zamjera tužiteljstvu na selektivnosti pri uvođenju dokaznih materijala.

"Čini mi se da ja apsolutno potrebno reći, kada na terenu koegzistira više suprotstavljenih strana uz nazočnost triju vojski (VRS, HVO i ABiH), da se jedan događaj može razumjeti samo kroz horizontalno ispitivanje tih zločina, a ne kroz dokumente koji dolaze od jedne vojske, dokumente koji idu u pravcu teze tužitelja", kaže Antonetti.

Ali, očito je Velika Britanija itekako svjesna zasluga predsjednika Republike Srbije, pardon Hrvatske, pa je nedavno Josipoviću i odala velike počasti. Tom prigodom primila ga je i sama Kraljica. I mi trebamo biti ponosni na predsjednika Republike Srbije, pardon Hrvatske, prof. dr. sc. Ivu Josipovića, zar ne?

Hrsvijet, 31. 5. 2013.

"SUD"U HAAGU I RASISTIČKA PODJELA NARODA

Mislio sam da sam s trilogijom knjiga završio s pisanjem o rasizmu. Međutim, zadnje dvije presude pokazale su koliko sam bio naivan.

Kako sada stoje stvari, "Sud" je izvršio svoju osnovnu zadaću: SRBIJA NIJE AGRESOR! Zapravo, potvrđeno je samo ono što sam odavno tvrdio i uporno ponavljao: Ne mogu svjetski moćnici optužiti Srbiju kada je ona samo izvršavala ono što su oni od nje tražili. U praksi to znači da mogu činiti bilo kakva zvjerstva, pa i genocid na drugim narodima. A zapravo to znači sljedeće: kada kao narod višeg reda i učine genocid – TO NIJE GENOCID! I doista: Kako biti agresor ili napraviti genocid nad bićima niže vrste?

Zapravo je mnogo zanimljivije pogledati koliko je time "Sud" imao problema kada je u pitanju Hrvatska. Naime, od početka je bilo jasno da su Hrvatska i Hrvati krivi od momenta kada je velika većina hrvatskog naroda bila protiv Jugoslavije pa ta neprirodna država nije mogla opstati. Ali ne možeš baš lagano objasniti da je Hrvatska zbog toga agresor, a moraš dokazati da agresor jest!

To je bila druga osnovna zadaća "Suda" u Haagu!

Još dok nisu smislili "Udruženi zločinački pothvat zločinačke organizacije" Hrvatska je bila agresor u optužnicama protiv hrvatskih generala jer su izvršili agresiju na (od "Suda") priznatu državu RSK. Nije im smetalo što je "Sud" tijelo UN-a, koji je tu "državu" proglasio okupiranim područjem RH. Od početka je bilo jasno da se radi o konstrukciji dostojne svake psihijatrijske bolnice, ali je poslije "oplemenjena" spomenutim zločinačkim pothvatom izdržala na ovaj ili onaj način sve dok sudac Meron nije konstatirao kako je tako nešto "nerazumno" (moj termin je od početka bio "suludo").

Ostala je još jedina mogućnost – Hrvatska je agresor na BiH.

Glavni junak je Mesić, poslije čijeg lažnog svjedočenja (vidjeti knjigu Miroslava Tuđmana "Vrijeme krivokletnika"") Blaškić dobiva 45 godina zatvora. Poslije u režiji odvjetnika Nobila i njegove "paralelne linije zapovijedanja" Blaškić biva osuđen na onoliko koliko je bio u zatvoru.

Kordić ne prihvaća tu igru i odbija lažno optužiti Oca hrvatske države akademika Franju Tuđmana i velikog ratnog ministra Gojka Šuška. A kada se doznalo da je za drugostupanjsku presudu Kordiću glavnu ulogu odigrao krivotvoreni dokument Nobilo/MUP RH onda je i takva priča o hrvatskoj agresiji propala! Ostala im je jedino presuda Jadranku Prliću, Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću, Bruni Stojiću, Valentinu Ćoriću i Berislavu Pušiću. "Sudu" u Haagu je okupirani, od UN-a proglašen dio RH, bio priznata država, dotle im je legitimna Herceg-Bosna (po Cutilierovom planu uvjet za međunarodno priznanje BiH kao samostalne države, koji su muslimani potpisali) koja je priznavala državu BiH postala najveći zločin. Hrvatska, zbog čije pomoći BiH doista i jest država, postaje agresor. Istina, čudan neki agresor pa još uvijek imamo i nekakvu zločinačku organizaciju s

Tuđmanom, Šuškom i s gore navedenima na čelu i sa skoro svim ostalim Hrvatima u toj organizaciji. Samo se navedu svi zločini kojih je, kao u svakom ratu, bilo i oni su za sve to odgovorni. To što su prvo muslimani napali Hrvate nije važno. Nisu važni ni zločini koje su izvršili muslimani nad Hrvatima (imali su knjigu o tome: *Slobodan Praljak*, ZLOČINI KOJE SU POČINILI NEKI PRIPADNICI ABiH NAD HRVATIMA U BiH). Ratni general Hrvatskoga vijeća obrane i povjesničar prof. dr. Ivo Lučić (Portal HKV-a, 19. lipnja 2013.) kaže:

Mnogi su Muslimani (Bošnjaci) stradali od strane HVO-a, svima su poznati zločini u Ahmićima i Stupnom Dolu, kao i logori u Gabeli i Dretelju. Nitko relevantan u hrvatskoj javnosti to ne niječe niti opravdava, ali svi se događaji moraju sagledati u kontekstu. O zločinima koje su počinili pripadnici HVO-a gotovo sve je poznato i nema potrebe to ponavljati, ali neprihvatljivo je isticati Ahmiće, a šutjeti o Trusini, Grabovici, Malinama, Uzdolu i Doljanima. Nemoralno je naglašavati Dretelj i Gabelu, a šutjeti o 331 zatvoru i logoru u kojima su pripadnici Armije BiH zatvorili 14.444 Hrvata, i to 10.346 civila i 4.098 vojnika.

Od toga su broja 632 logoraša Hrvata ubijena, a njih 50 okrutno je pogubljeno na ritualan način. Zločin je šutjeti o 1.051 hrvatskom civilu kojega su ubili vojnici Armije BiH. Među njima bilo je i 121 dijete. Oko 170.000 Hrvata protjerano je ili izbjeglo s prostora koji su bili pod nadzorom Armije BiH. Haaški sud navodi kako ih je HVO silom otjerao! A kako to da su Hrvatima kuće spaljene i da su povratnici ubijani u organiziranim akcijama!?

Naravno, ne treba zaboraviti da su u cijeloj priči itekako sudjelovale i hrvatske vlasti. Spomenimo samo kako Nika Pinter, odvjetnica generala Slobodana Praljka (Portal HKV-a, 17. lipnja 2013.) kaže:

Svojedobno sam rekla da se hrvatska država ponašala infantilno vezano za postupak protiv ove šestorice. U odnosu na generala Praljka moram reći kako je taj odnos bio krajnje indiferentan i nedopustiv, a sad bih se usudila reći i sramotan, pri čemu mislim na to što su njegove knjige proglasili šundom.

Znam da su njegovu tvrtku ovršili. Zamislite da činjenice koje govore o Hrvatskoj, koje govore o naporima da je hrvatska država, a koja je optužena u Haagu, vodila agresorsku politiku i da je bila involvirana u potpuno negativnom konceptu u događanja u BiH, dokumente koji pokazuju točno što se događalo s nespornim činjenicama proglašavaju šundom. Mislim da general Praljak ima vlastitu arhivu dokumenata od 1991. do 1995., jednu od boljih arhiva. I to proglasiti šundom. To je sramotno!

Zapravo je posebno zanimljivo kako odvjetnica Pinter komentira samu presudu:

Oni se uvijek mogu pozivati da se radi o diskrecijskoj ocjeni koju je uvijek teško pobijati. Međutim, i ta diskrecijska ocjena mora imati određenu životnu i pravnu logiku. Velika je pogreška, po meni, Haaškoga suda što su suci u odnosu na pravni

postupak laici. Jer ovo je kazneni postupak, a ne panel diskusija o posljedicama rata i stradanju žrtava koji ih je, naravno, bilo i kojih nam je svima žao.

Najviše zamjeram što ta presuda nije kaznena presuda, a radi se o kaznenom sudu u kojem se utvrđuje kaznena odgovornost, što znači da treba utvrditi radnju izvršenja i oblik odgovornost: jesi li izvršio radnju, zapovjedio, ili si odgovoran propustom. Reci nam u čemu je bio propust. To kako je ova presuda napisana nije presuda u kaznenom postupku jer u kaznenom postupku pišu se presude koje ne mogu imati argumente tipa "moglo bi se zaključiti", nego se uključuje i kaže "Praljak, ti si tada i tada izdao takvo i takvo naređenje koje je imalo to i to za posljedicu". A toga u presudi nigdje nema.

Zapravo, ovdje je odvjetnica Pinter na tragu onoga što je zagovarao predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus dr. sc. Željko Horvatić i svojevremeno u slučaju Carle del Ponte, tako i sada u slučaju sudaca koji su svojim nerazumnim odlukama naštetili mnogim optuženim Hrvatima i mnogima od nas na Tribini "Što poslije haaških presuda bosanskohercegovačkim Hrvatima". Ti suci su napravili zločine za koje bi trebali odgovarati. Umjesto da se zadovoljavamo time da nevini na kraju budu oslobođeni, trebamo tražiti da ovi zločinci u sudačkim odorama budu kažnjeni. Tako je naslov jedne od mojih knjiga "Zločinački sud u Haagu" iz 2008. dobio potvrdu od najvišeg autoriteta u hrvatskoj pravnoj znanosti.

Poseban zločin ovih sudaca jest to što njihove presude jasno odražavaju njihov rasistički odnos prema pojedinim narodima na ovim prostorima. Već smo komentirali kako su njihove presude jasno stavile do znanja svima kako smatraju da su Srbi narod višeg reda!

Međutim, zanimljiv je njihov rasistički pristup u odnosu na ostale narode. Spomenute presude se zapravo odnose i na nekakvo njihovo rangiranje muslimana i Hrvata. Znamo da su muslimani s radošću dočekali presude hrvatskoj šestorki iz BiH. Hrvati su dobili 111 godina, a oni su za sve one zločine koje navodi dr. Lučić dobili 6 godina! Znači Hrvati su po svjetskim moćnicima niža vrsta od njih. Bit će novaca kada budu tužili agresora, zar ne?

A je li to tako? Srbima su dali 15 dana na početku rata da pokore Hrvatsku. A na njih je bio otvoren lov sve vrijeme. Poslije genocida u Srebrenici dopustili su još veći u Bihaću gdje je u okruženju bilo 160 000 – 180 000 ljudi. Kako je to izgledalo dano je u sljedećem pismu:

PISMO NAČELNIKA BIHAĆA PREDSJEDNIKU RH DR. F. TUĐMANU I PREDSJEDNIKU SABORA RH N. MIHANOVIĆU, 21. 7. 1995.

Vaša ekselencijo, dugo pripremana i od strane Srbije otvoreno potpomognuta ofanziva na bihaćko područje, započeta je prije nekoliko dana. Glavni pravci napada usmjereni su iz privremeno okupiranih dijelova republike Hrvatske, a koncentracija četničkih snaga evidentirana je i na ostalim linijama u zoni

odgovornosti Petog korpusa Armije Republike Bosne i Hercegovine, Glavnog Stožera Hrvatskog vijeća obrane Regije Bihać i Ministarstva unutarnjih poslova Bihać.

Zbog siline topovskih djelovanja stanovništvo iz pograničnih zona iseljava se i kreće prema gradu Bihaću.

Dramatičan položaj se iz sata u sat usložnjava jer je humanitarna situacija još od ranije katastrofalna. Već Vam je, vjerojatno, poznata činjenica da smo imali i prve slučajeve umiranja od gladi. Nada da će se stanje, koliko-toliko, popraviti nakon skidanja žita sa zasijanih prigradskih prostora, sada je propala. Upravo ta područja agresor najviše drži pod vatrom, gađajući ih zapaljivim granatama.

Posebno je teško u bolnici, kojoj nedostaju lijekovi, sanitetski materijal, a zbog nedostatka hrane bolesnici primaju samo jedan obrok dnevno. Sudbina oko 180 tisuća stanovnika Unsko-Sanskog Kantona je neizvjesna. Mi možemo samo obećati da ćemo se boriti bez obzira na cijenu i neodlučnost međunarodne zajednice. Jedinu nadu polažemo u naše hrabre borce i prijateljski hrvatski narod, pošto nam je sudbina, koju nam je agresor namijenio, ista.

Stoga Vas molim da sa svoje strane učinite sve što je u Vašoj moći, da se spasi ovaj herojski grad i njegovo napaćeno stanovništvo.

S poštovanjem,

Adnan Alagić,

Načelnik općine Bihać

Zapravo, zar se taj genocid ne bi ostvario da nije bilo "agresorske" Hrvatske. Samo slijepi žele eliminirati Hrvate iz BiH vjerujući da će im poslije biti lakše sa Srbima. Da ne bude obratno? Pa BiH je nastala i opstala zahvaljujući prvenstveno hrvatskom oružju. Sam Milošević je srpske vojnike nazvao zečevima kada se ravnopravno suprotstave hrvatskim vojnicima.

Razumiju li muslimani u BiH da je to rasističko svrstavanje Hrvata iza njih samo kazna Hrvatima zato što svjetski moćnici nisu uspjeli u svojim zločinačkim namjerama? Razumiju li da je to zapravo priprema i njihovog nestanka u BiH? Genocid u Bihaću se nije dogodio. Ostaje dovoljno prostora za još veći. Mogu ga spriječiti samo oni koji su već od Srba napravili zečeve. Sjajno je ako tih više ne bude, a Hrvatska ne bude zainteresirana da tako nešto spriječi, zar ne?

Hrsvijet, 23. lipnja 2013.

Portal HKZ u Švicarskoj, 24. ožujka. 2013.

Glas Broynja, 24. lipnja. 2013.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

PROF. DR. SC. ZDRAVKO TOMAC

MATEMATIČKA ISTINA

Predgovor knjizi akademika Josipa Pečarića: *Ako voliš Hrvatsku svoju*

Akademik Josip Pečarić je čovjek s mnogo talenata i izvanredne energije ali i organizacijskih sposobnosti. On je hrvatski znanstvenik kojemu su radovi najviše objavljivani u znanstvenim časopisima u svijetu. Jedan je od vodećih svjetskih matematičara, a u njegovu se čast organiziraju velike međunarodne znanstvene konferencije. Njegovo je područje djelovanja cijeli svijet, tako da pored svih svojih obveza stigne i predavati u dalekom Pakistanu i tamo "proizvoditi" doktore matematike.

Mislim da je akademik Josip Pečarić jedinstvena pojava i osobnost u znanstvenom svijetu. Jer, iako je najpoznatiji hrvatski matematičar i znanstvenik, on je istodobno i jedan od najplodnijih hrvatskih publicista. Godišnje objavljuje dvije knjige u kojima piše o svojoj Hrvatskoj koju beskrajno ljubi, o problemima i dostignućima. Nema događaja za nacionalne interese kojega Pečarić ne komentira i o kojem ne piše. Vrlo je kritičan i u ruci ima pravi duhovni mač kojim udara bez milosti po petoj koloni i neprijateljima hrvatskog naroda. Organizirao je mnoge peticije, znači nije samo znanstvenik individualac, nego je i sjajan motivator i organizator, koji pokušava pokrenuti uspavanu hrvatsku elitu kako bi shvatila da u sudbinskim danima borbe za sudbinu hrvatskog naroda nema pravo šutjeti i žmiriti na zlo protuhrvatske politike koja se širi i jača. Više puta sam zajedno sa

akademikom Pečarićem pokretao neke društvene akcije i peticije te smo se zajedno borili za istinu o Domovinskom ratu, suprotstavljali smo se krivotvorinama, suprotstavljali smo se petoj hrvatskoj koloni, branili smo istinu o teškoj sudbini Hrvata u Bosni i Hercegovini i njihovoj borbi. Borili smo se protiv nepravdi Haaškog suda, a što je po mom mišljenju najznačajnije, branili smo hrvatske heroje od groznih napada i krivotvorina. O toj borbi akademik Josip Pečarić razlikuje se od svih nas drugih koji se borimo za iste ciljeve kao i on. On je matematičar i za njega nema kompromisa, za njega je dva i dva četiri i ne može biti ni tri ni pet. Tom matematičkom logikom on se kao jedan od vodećih hrvatskih publicista u svojim tekstovima, esejima, kolumnama i knjigama služi matematičkom metodom. Nije spreman na trule kompromise, nije spremna prešutjeti istinu ma koliko ona gorka bila. Ponekad sam i sam bio malo začuđen pa i uplašen misleći da pretjeruje u nekim svojim reakcijama. On je vrlo argumentirano Haaški su nazvao zločinačkim Haaškim sudom. Mislim da je bio u pravu. Uvijek kaže punu istinu, ništa prešućuje, ne taktizira i zato ima mnogo neprijatelja. Zato nije čudno da glavni mediji u Hrvatskoj prešućuju značajne konferencije u njegovu čast. Nije slučajno što akademik Josip Pečarić faktično nema pristupa hrvatskoj televiziji i hrvatskom radiju, što nema velikih intervjua koje je zaslužio u glavnim hrvatskim medijima, što nema prikaza njegovih knjiga. Oni koje on s pravom kritizira imaju strategiju kritizirati, prešutjeti i ignorirati njegov lik i djelo. Mi znanstvenici politolozi i sociolozi često smo skloni relativiziranju određenih događaja, procesa i pojava, spremni smo na određene kompromise. Za razliku od nas, Pečarić uvijek kaže bobu bob a popu pop, bez obzira na posljedice za njega i njegovo djelo. Zato je on izuzetna osobnost, izuzetna pojava u hrvatskom znanstvenom, političkom i društvenom životu. Veliki je domoljub, traži i bori se da hrvatski narod za svoje vođe izabere domoljube, ljude koji vole Hrvatsku, koji ju ne mrze, koji ju ne podcjenjuju, koji ju ne vrijeđaju kako to rade Stjepan Mesić, Ivo Josipović, Zoran Milanović, Vesna Pusić, Milorad Pupovac i drugi. Zato je njegovo oštro pero i u ovoj knjizi sjajno seciralo djelovanje sadašnje hrvatske nenarodne vlasti, odnosno zašto je potrebno razbuditi hrvatski narod kako bi izašao na izbore i promijenio nenarodnu vlast. Za Pečarića je to uvjet izlaska iz krize.

U Pečarićevom društvenom djelovanju značajno mjesto zauzima borba za iznošenje istine o hrvatskim domoljubima, o hrvatskim herojima koji se sustavno sotoniziraju i napadaju upravo zato što vole svoj hrvatski narod, što su se žrtvovali za svoj hrvatski narod ali i zato što hrvatski narod njih voli. Pečarić polazi od stajališta da je izuzetno značajno za prošlost, sadašnjost i budućnost hrvatskog naroda obraniti istinu o našim velikanima, osobito o dr. Franji Tuđmanu. On spada u grupu od tridesetak intelektualaca koji su, okupljeni uz prof. dr. Miroslava Tuđmana, iz godine u godinu govorili istinu o Franji Tuđmanu, suprotstavljali se krivotvorinama i procesima detuđmanizacije. Dakle, stalna tema Pečarićevog djelovanja i njegovih knjiga jest prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman. I u ovoj Pečarić vrlo oštro i argumentirano pokazuje svu bijedu Tuđmanovih protivnika i argumentirano odgovara na njihovo protuhrvatsko djelovanje. On spada u one

ljude koji je godinama podržavao hrvatskog branitelja i pjevača Marka Perkovića Thompsona, koji se suprotstavio njegovoj sotonizaciji, koji je borio protiv zabrane njegovog nastupanja u Puli i drugdje. U svojim sjajnim tekstovima pokazao je svu bijedu kritičara Marka Perkovića Thompsona, pokazao je i dokazao je da ga napadaju zbog njegove popularnosti, zbog toga što ga hrvatski narod voli a posebno zbog toga što Thompson svojim pjevanjem budi emocija i ljubav prema hrvatskoj domovini i hrvatskom narodu, osobito prema Hrvatima u Bosni i Hercegovini, koji su ugroženi, čiji se opstanak dovodi u pitanje. Bio je inicijator objavljivanja knjige članaka i političkih eseja hrvatskih intelektualaca koji su govorili istinu o Marku Perkoviću Thompsonu kao čovjeku ljubavi, a ne mržnje. Sjećam se s kakvim oduševljenjem smo dočekani na promociji knjige u Puli, istoj Puli u kojoj Marku Perkoviću Thompsonu ne dopuštaju pjevati u Areni. I u ovoj knjizi ima niz sjajnih analiza o Marku Perkoviću Thompsonu, kroz koje akademik Pečarić razobličuje petu hrvatsku kolonu i djelovanje nenarodne vlasti.

Znatan dio knjige posvećen je hrvatskom mučeniku i heroju Dariju Kordiću. U prvom dijelu knjige, pod naslovom "Dario Kordić", akademik Pečarić konstatira da je on svojim životom i djelom moralna veličina koja je svojom čvrstinom porazila one koji su ga nepravedno osudili i one koji ga pokušavaju progoniti kao navodnog ratnog zločinca i ubojicu do kraja njegovog života. Pečarić posebno ističe da je, za razliku od mnogih drugih, Dario Kordić izuzetna moralna veličina, jer je odbio optuživanjem drugih skinuti krivnju sa sebe. Dario Kordić odbio je ponudu da optuži Tuđmana i Šuška za ono za što su njega lažno optuživali i da se nagodi sa sudom. Dakle, odbio je optužiti druge kako bi skinuo optužnicu sa sebe. I tu je veličina Darija Kordića o kojoj akademik Pečarić opširno piše. On pokazuje i dokazuje da je Dario Kordić bio ponosan što se borio za iste ideale s Tuđmanom i Šuškom te da mu nije padalo na pamet pokušati ih optužiti. Kordić je smatrao da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti. Na isti način se ponašao i drugi hrvatski heroj kojem još uvijek sude, Slobodan Praljak, koji je odbio bilo kakvu nagodbu i optuživanje Franje Tuđmana, rekavši da je Franjo Tuđman stvorio Republiku Hrvatsku i spasio Bosnu i Hercegovinu te da bi bilo sramotno prihvatiti bilo kakvu trulu nagodbu sa sudom kojemu je ustvari i bio cilj da suđenjem Kordiću, Praljku i drugima optuži Franju Tuđmana, državno i vojno vodstvo Hrvatske kao udruženi zločinački pokret kako bi se Hrvatska mogla optužiti da je nastala na zločinu.

Dakle, Dario Kordić je jedna od središnjih osoba ove nove Pečarićeve knjige. Kroz sudbinu Darija Kordića Pečarić prikazuje političke borbe u Hrvatskoj, djelovanje pete kolone ali i hrvatske nenarodne vlasti. Pečarić smatra da je borba za istinu o Dariju Kordiću presudna za našu budućnost. On smatra, s pravom, da je potrebno angažirati svjetske pravne eksperte koji bi znanstveno dokazali neodrživost Kordićeve presude i krivnje. Nakon što su oslobođeni Gotovina i Markač, s nadom da će biti oslobođeni i Praljak, Prlić i drugi, protivnicima Hrvatske kao nacionalne države hrvatskog naroda, protivnicima ravnopravnosti naroda u Bosni i Hercegovini ključna je presuda Dariju Kordiću. Oni žele na toj pravomoćnoj sudskoj presudi kako tako opravdavati svoje monstruozne optužbe

protiv hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini i protiv Tuđmanove Hrvatske. Moralna rehabilitacija Darija Kordića i ljubav i zahvalnost koju mu pokazuje hrvatski narod strašno su uznemirili petu haašku kolonu i nenarodnu vlast te su krenuli u sramotnu sotonizaciju Darija Kordića i svih onih koji su ga prihvatili kao slobodnog čovjeka sa svim ljudskim pravim, a koji su ga prihvatili kao mučenika i kao čovjeka koji govori o ljubavi i širi ljubav a protiv svake mržnje.

Druga bitna ličnost nove Pečarićeve knjige sisački je biskup dr. Vlado Košić. U mnogo tekstova u ovoj knjizi Pečarić piše o biskupu Košiću kao velikom humanistu i domoljubu koji, slično Pečariću, ne kalkulira, koji se bori za istinu, koji se bori za prava svakog čovjeka bez obzira što je svjestan da će od mnogih doživjeti strašne napade. Biskup Košić posjećivao je u zatvoru Darija Kordića, držao je mise. Dočekao ga je i u zagrebačkoj zračnoj luci i pred nekoliko tisuća ljudi molio zajedno s Kordićem. Navodim kao vrlo značajan sljedeći tekst iz knjige, piše Pečarić:

Zato sam s radošću pročitao kako je u Frohnleitenu kod Graza 28. ožujka održana sv. Misa, po želji Daria Kordića, a koju su predvodili biskupi mons. Valentin Pozaić, mons. Vlado Košić i mons. Juraj Jezerinac

U homiliji je biskup Košić istaknuo kako je sam ovaj susret zapravo propovijed za sebe: "To što si Ti, Dario, na slobodi, pa makar i privremenoj, te činjenica da si želio da se okupimo ovdje, u crkvi i slavimo sv. Misu te da smo se okupili u ovako velikom broju, Tvoji najbliži – obitelj i prijatelji, već sve govori. Ali treba to i istaknuti riječima: to znači najprije da si nam mnogima drag, da Te volimo i da se za Tebe molimo; to znači da se Ti moliš za nas i za našu Domovinu, da si izdržao do sada noseći teški križ uništva tolike godine, ali i da konačno malo po malo stižeš do kraja tog križnog puta. Mi se tome veselimo i svi mi se molimo dobrom Bogu da Ti okonča taj Tvoj put križa i vrati Te Tvojoj obitelji, na što imaš puno pravo i što si zaslužio svojim ustrajnim uspravnim stavom pred nepravednom osudom i onima koji Te ne razumiju, kao što ne razumiju ni našega Gospodina koji je prvi bio nevin osuđen i nosio za sve nas ljude teški križ, bio raspet na njemu, umro, ali i treći dan uskrsnuo od mrtvim", poručio je biskup Košić Dariju, te dodao kako su i mnogi naši Hrvati trpjeli i trpe nepravde i osudu i tamnicu, ali – najvažnije je da se nisu dali slomiti, da stoje uspravno i vjeruju u pobjedu istine i kad-tad pravorijek pravednosti u korist našeg hrvatskog naroda.

Biskup je rekao kako bi Dario mogao najbolje protumačiti pročitanu Riječ Božju i kako on to čini svojim životom, svojom žrtvom, svojom neviđenom ljubavlju kojom obuhvaća sve ljude, i svoje najbliže, i svoj hrvatski narod, kako u Hrvatskoj tako i u Bosni i Hercegovini, i sve druge narode, i prijatelje i neprijatelje.

http://narod.hr/eu/biskup-kosic-dariju-kordicu-mnogi-hrvati-su-trpjeli-ali-najvaznije-je-da-se-nisu-dali-slomiti/

Biskupove riječi podsjetile su me da sam odmah nakon presude Kordiću napisao kako je Sud u Haagu nešto najsramotnije što je svijet stvorio jer je Dario Kordić jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u BiH.

U ovoj knjizi akademik Pečarić pokazuje da neprijatelji hrvatskog naroda ne mogu do kraja života oprostiti Dariju Kordiću upravo to što je jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u Bosni i Hercegovini. Zbog toga je on za njih zločinac nad zločincima, kojeg treba izopćiti iz ljudske zajednice kao da ima kugu. Taj "zločin" koji mu ne opraštaju jest veliki doprinos organiziranju hrvatskog naroda u obrani hrvatskog doma, svoje obitelji, u obrani opstojnosti hrvatskog naroda u Lašvanskoj dolini i Bosni i Hercegovini u cjelini.

Znaju njegovi tužitelji i progonitelji da Dario Kordić nije zločinac, da nije ubojica, da nije kriv za ono za što su ga optužili i presudili. Ali baš zato u strahu od istine koja bi neprijatelj hrvatskog naroda dovela do velike teškoće oni su krenuli u pravi križarski rat ne samo protiv Darija Kordića, nego i biskupa Košića i Katoličke crkve i svih onih koji se bore za istinu o Dariju Kordiću. Jer kroz borbu za istinu o Dariju Kordiću borimo se za istinu o hrvatskom narodu kao žrtvi agresije.

Jer, nakon što je, ipak, na kraju krajeva, u konačnoj presudi Haaškog suda utvrđeno da Gotovina i Markač nisu zločinci, da hrvatsko državno i vojno vodstvo na čelu s Franjom Tuđmanom nije provelo udruženi zločinački pothvat etničkog čišćenja Srba, neprijateljima hrvatskog naroda još je važnije istrajati na sotoniziranju Darija Kordića i Hrvata iz Srednje Bosne.

Suđenje Hrvatima iz Srednje Bosne od početka je bio lakmus papir za davanje odgovara na pitanje: *Tko su istinski Hrvati domoljubi i zagovaratelji istine i pravde, a tko su peta hrvatska kolona i kukavice i izdajice koji su spremni žrtvovat svoje heroje i pomagati da se krivotvorinama pretvaraju u navodne zločince, ubojice i ne ljude*? Ovo je prilika da javno kažem i o jednom osobnom kontaktu s Darijem Kordićem. Prilikom mise na hipodromu, koju je slavio Papa Ivan Pavao II., iza mene i moje supruge, između ostalih, sjedio je i Dario Kordić. U kratkom razgovoru rekao sam mu da mora biti jako oprezan jer da imam informacije kako se spremaju velike optužbe protiv Hrvata iz Srednje Bosne, kako se spremaju i velike podvale pa i organiziranje zločina za koje će onda optužiti Hrvate. Dario Kordić mi je rekao da paze što rade i nasmiješio se i rekao: ništa ne ćemo raditi bez dogovora s vama u Zagrebu jer naša borba za slobodu je jedinstvena. Kasnije se dogodilo ono što se dogodilo. Hrvati u Srednjoj Bosni su napadnuti, Britanci su poticali sukobe, Muslimani Bošnjaci su krenuli u osvajanje Srednje Bosne. Oni su bili agresori a Hrvati su se branili a britanska politika je preko Haaškog suda krivotvorinama i lažima pokušala dokazati obrnuto. Pohapsili su Hrvate, od njih deset sedam je oslobođeno kroz nekoliko godina a kola su se slomila na Dariju Kordiću ali njega nisu mogli slomiti i zato im je on i dalje trn u oku. U zatvoru nisam posjetio Darija Kordića, ali sam mu preko Ante Đapića, koji ga je išao posjetiti, poslao pismo u kojem sam ga podsjetio na naš tadašnji razgovor te mu zaželio da bude čvrst jak i da pobijedi nepravdu. Ante Đapić mi je donio njegov odgovor, jedno dugo emotivno pismo u kojem je Kordić opisao svoju vjeru, svoje obraćenje i kako je u zatvoru postao drugi čovjek, mnogo jači. Cijelo vrijeme sam se borio za istinu i pokušao sam dokazivati i kao mnogi drugi da Kordić nije kriv, da Hrvati u Srednjoj Bosni nisu agresori, nego žrtve koje su očajničkom snagom branili živote svojih obitelji, svoje domove i svoju opstojnost. Dakle, spadao sam

u one malobrojni intelektualce koji su od početka branili istinu i suprotstavljali se lažnim optužnicama. U toj borbi za istinu upoznao sam a kasnije se i sprijateljio i krenuo u zajedničku borbu s akademikom Josipom Pečarićem.

Zbog svog političkog djelovanja ja sam došao na udar te sam, ne slažući se s hrvatskom politikom, napustio politički život. Tako da sam nakon odlaska s političkih dužnosti sve svoje vrijeme posvetio borbi za istinu o Domovinskom ratu i borbi za rehabilitaciju hrvatskih heroja. Međutim, još dok sam bio potpredsjednik Hrvatskog sabora i predsjednik Odbora za vanjsku politiku bio sam tretiran kao crveni ustaša, kao nacionalist i šovinist, kao neprijatelj koga treba istjerati iz javnog života. Bio sam prisluškivan i kontroliran. Pismo Darija Kordića spremio sam u stol u kabinetu u Hrvatskom saboru i zaključao ga, ali su mi ga svejedno ukrali. Ne mogu prežaliti što ga nisam fotokopirao i što nisam imao prilike objaviti ga kao izvanredno svjedočanstvo velikog čovjeka, mučenika kojega nikakve patnje nisu mogle slomiti, dapače, koje su ga učinile još čvršćim i jačim.

U svojoj knjizi Pečarić piše o hrvatskoj sramoti, o hrvatskom ponosu. On piše o svim najvažnijim događajima u posljednje dvije godine. Zato je ova knjiga dragocjena ne samo kao svjedočanstvo burnih vremena u kojim živimo, nego i kao poticaj hrvatskim domoljubima kako bi se angažirali u predstojećim sudbinskim danima u kojima je nužno još jedanput obraniti istinu o Vukovaru, o Domovinskom ratu, o dr. Franji Tuđmanu, o hrvatskim herojima Gotovini, Markaču, Kordiću, Praljku i drugima. Bila mi je izuzetna čast surađivati i zajedno raditi s akademikom Josipom Pečarićem. S obzirom da sam ga mogao bolje upoznati i kao čovjeka i kao znanstvenika kroz naš zajednički rad, s još više argumenata mogu tvrditi da je akademik Josip Pečarić jedan od vodećih hrvatskih ljudi u borbi za istinu i, što je posebno značajno, da svojim emocijama i svojim domoljubljem potiče uspavani hrvatski narod da shvati kako smo još uvijek narod nade koji može odlučiti o svojoj sudbini. Prva prilika za to su sljedeći predsjednički izbori. Ova je knjiga svojevrsni pledoaje zašto bi bila katastrofa kada bi hrvatski narod ponovno za predsjednika izabrao Ivu Josipovića. Dakle, akademik Josip Pečarić uvijek je jasan u svojim stavovima, a baš zato što smatra da je Ivo Josipović prava katastrofa nije se kolebao u svojoj knjizi to pokazati i dokazati.

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac

"MORAL" NAJOGAVNIJIH

Sun Tzu je one koji rade za neprijatelje svoga naroda nazvao najogavnijim pripadnicima ljudskog roda. Da bi pobijedio neprijatelja bez oružja dobro plati te najogavnije da rade za tebe, sugerirao je kineski filozof i ratnik. Mnogi naši novinari su doista dobro plaćeni za takvo djelovanje. Nedavno je objavljen i popis onih koji su najbolji, tj. najbolje plaćeni za to.

Od povratka Daria Kordića gotovo da i nema nekog od takvih profesionalnih pljuvača po Domovinskom ratu i braniteljima koji nije napao Daria Kordića. Popis je zanimljiv (*Koliki je stvarni broj žrtava zločina u Ahmićima?*, Hrsvijet 29. 06. 2014.) Boris Dežulović, Ante Tomić, Davor Butković, Jelena Lovrić, Sandra Benčić, Jelena Berković, Katica Biljaković, Danko Bosanac, Gordan Bosanac, Ivica Buljan, Sanjin Buzo, Nadežda Čačinović, Vlatko Čerić, Bogdan Denić, Uroš Desnica, Oliver Frljić, Igor Galo, Mirjana Galo, Ljiljana Gehrecke, Jovo Grkinić, Rajko Grlić, Sinan Gudžević, Hrvoje Harambašić, Drago Hedl, Tomislav Jakić, Eugen Jakovčić, Miljenko Jergović, Pero Jurišin, Damir Keglević, Boris Knežević, Snježana Kordić, Peter Kuzmić, Predrag Lucić, Oleg Mandić, Ljubo Manojlović, Siniša Maričić, Renato Matić, Predrag Matvejević, Milorad Milun, Biserka Momčinović, Mladen Momčinović, Boris Pavelić , Drago Pilsel, Milorad Pupovac, Vesna Puhovski, Zoran Pusić, Urša Raukar, Sanja Roić, Sanja Sarnavka, Senka Sedmak, Vesna Teršelič...

Naravno, najogavniji imaju svoj "moral". Da bi sami sebi opravdali svoju pripadnost najogavnijima moraju svi napadati Darija Kordica. Zašto? Zato jer njima stravično zvuče poznate Kordićeve riječi tj. kako je on odgovorio *ka*da mu je *bilo ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Zašto to nije na*pravio i umjesto u slobodu odleža*o skoro 17 godina zatvora? Jer je ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drug*ih. Rekao *je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji.*

Srećom hrvatski narod zna š*to je moral pa je prepoznao s*vu veliči*nu Darija* Kordić*a. Svi hrvatski komentatori* i ističu upravo ovo što od Kordić*a* či*ni moralnom vertikalom hrvatskog naroda (da spomenem samo naslov teksta Ivana Ugrina na Hrsvijetu od 28. 06. 2014.: Dario Kordić nije pristao na prljave nagodbe, mada itekako treba po*gledati i tekstove Nenada Piskač*a, Portal* HKV-a, 29. 06. 2014.; Dinka Pejčinović*a, Portal HKV-a, 30. 06. 2014.,* i*li pismo Sv. Ocu* Franji Ružice *Ćavar, Hrsvijet, 29. 06. 2014.). Zapravo*, priređujući *K*ordiću veličanstvene dočeke *prokazao je one najogavnije koji su doista pristali na prljave nagodbe i z*a to su dobro, doista dobro plaćeni. Zato najogavnijim najteže *p*ada to što je Kordića u Zagrebačkoj zračnoj luci dočekao *jedna druga hrvatska mo*ralna vertikala biskup Vlado Košić. Da i ne spominjemo što je sve Kordić doživio u Zagrebačkoj katedrali. Sigurno sa svime tim nisu sretni ni gazde ovih

najogavnijih, jer im je opet hrvatski narod predvođen svojim biskupima očitao lekciju iz morala.

Zato je zabavno kada netko od najogavnijih "očita" lekciju iz "morala" bilo kome ko zna što je moral. Da stvar bude još smješnija Jelena Lovrić, nekadašnja članica CK SKH to uradi s jednim biskupom. Naravno, takova bedastoća nije mogla promaći tako vrsnom kolumnisti kakav je Zvonimir Hodak (Dnevno.hr, 30. 06. 2014.). Zato je doista zabavno pogledati kako to komentira Hodak:

Ali zato se oglasila "prijateljica" našeg Premijera Jelena Lovrić. Naslov njenog komentara udara u srž našeg odnosa prema dragim komšijama "Moralno dno biskupa Košića". Naravno radi se o onom provokativnom dočeku Darija Kordića na zagrebačkom aerodromu. Tada je skoro nastradao jedan nevini jugonostalgičar koji se počeo derati "Ua, ubico!". Jelena je popiz.....! Kako to biskup dočekuje čovjeka koji je sudski osuđen za ratni zločin u Ahmićima. Bio sam godinu dana u Haagu kao branitelj Blaškića. Nije bitno što je on dobio 9 godina, a Kordić 25 godina za isto mjesto Ahmiće! Oba s time nisu imala nikakve veze! Zna Jelena dobro za britanskog pukovnika Stuarta i njegove režije oko Ahmića. Sve je to ipak samo pitanje ljevičarskog gledanja na moral. Lovrićka je već odavno operirana protiv objektivnosti. Kordić je za nju politički gubavac od kojeg svi, pa i Crkva, moraju okrenuti leđa jer je pravomoćno osuđen. I Blaškić je bio pravomoćno osuđen pa kad se vratio nije Lovrićka smatrala da je politički gubavac. I Čačić je pravomoćno bio osuđen, pa što? Sad ide, na opće pa valjda i Lovrićkino, veselje kazniti Vesnicu i njeno društvance u HNS-u. Stepinac je također bio pravomoćno osuđen, a uskoro će biti proglašen svecem. To je, po Jeleni, sigurno još jedan moralni pad Crkve. Nezaboravni zločinac drug Tito bio je kažnjen pravomoćno u bombaškom procesu sa osam godina zatvora, pa su Jelena i ostali novinarski ljevičari o tome godinama slinili kao o nezapamćenom herojstvu. Postavljanje bombi među nevine građane je stvarno veliko herojstvo! Ali kad to ima ideološki lijevi predznak, za Jelenu i njene ljevičare to odmah postaje herojstvo. Sreća da su Gotovina i Markač oslobođeni. To je skoro koštalo srčanog udara Snježanu Pavić. Da su kojim slučajem naši generali ipak bili osuđeni Jelena bi uživala što je konačno ipak zabijen glogov kolac u Tuđmanovu državu, a Gotovina i Markač se ne bi smjeli ni približiti Jutarnjem jer bi zgrozili sirotu čistunku Jelenu što su uopće još živi. Aldous Huxley je napisao: "Mišljenje jedne žene je pristojnije negoli mišljenje muškaraca jer ga ona tako često mijenja."

Lovrićki nikada neće ni biti jasno da je ono što je njoj i drugim najogavnijima moralno dno, onima koji ne pripadaju tom društvu nešto najuzvišenije. Zato završimo ovaj tekst riječima biskupa Košića iz intervjua danom Katoličkom tjedniku iz Sarajeva u kojima i biskup ponavlja Kordićeve riječi koje najogavniji ne mogu i neće nikada razumjeti:

"Ja ne vjerujem da je Dario Kordić zločinac bez obzira na presudu. Smatram da je ona rezultat političke nagodbe i političkih igara, a ne na temelju dokaza", rekao je Košić nazivajući Kordića prijateljem kojega je pobliže upoznao dok je bio u zatvoru Karlau u austrijskom Grazu.

Pojasnio je kako je krunski svjedok protiv njega imao zaštićen identitet te da je povukao iskaz u kojemu je tvrdio da je Kordić sudjelovao na sastanku gdje se planirao napad na Ahmiće. Pri tome je biskup Košić naveo da su i drugi hrvatski velikani poput Zrinskih i Frankopana, Stjepana Radića, Franje Tuđmana, pa i kardinala Alojzija Stepinca redom bili osuđivani i odlazili u zatvor, a da nisu bili krivi.

Otkrio je kako su mu predstavnici haaškog tužiteljstva nudili različite nagodbe po kojima je trebao okriviti bivšeg hrvatskog predsjednika Franju Tuđmana i ministra Gojka Šuška čime bi mu se kazna drastično smanjila.

"No on to nije mogao jer je rekao – kako ću se u tom slučaju moći pogledati u zrcalo, kako ću stati pred svoju djecu i pogledati ih u oči? Ne, on je moralna veličina jer je na sebe preuzeo teret krivnje koja nije utemeljena na činjenicama", dodao je biskup Košić.

Zapravo, ne treba se ljutiti na ove najogavnije. One koji ne mogu razumjeti ovo o čemu govori naš biskup treba doista žaliti. Pa očito ih je Bog već kaznio, zar ne?

Glas Brotnja, 01. 07. 2014.
Dragovoljac.net, 01. 07. 2014.
Hrsvijet, 02. 07. 2014.

HOĆEMO LI OTKRITI ZAŠTO VUKUŠIĆ BRANI ONE KOJEPROF. DR. SC. MIROSLAV TUĐMAN NAPADA U SVOM INTERVJUU? II.

Komentar prvog dijela ovog teksta našeg bivšeg veleposlanika Mladena Iblera bio je:

Sapienti sat.

Ipak dogodilo se nešto čemu sam se nadao: niz komentara na Hrsvijetu gdje je prvi dio teksta objavljen. Naravno, nitko nije ni pokušao pokazati mi dio intervjua prof. Tuđmana u kome je on (navodno) branio Josipa Perkovića. Zabavno je bilo čitati kako se na razne načine koristi Vukušićeva ideja o napadu na predsjednika Tuđmana preko napada na njegovog sina. Zabavno zato što doista samo mala djeca mogu povjerovati da je Miroslav Tuđman išta radio bez Predsjednikova znanja.

Dr. Ibler bi se, s pravom, trebao naljutiti što poslije njegova komentara uopće pišem ovaj nastavak. A to mi doista ne bi bilo drago jer radi se o čovjeku s impresivnom biografijom:

Dr. Mladen Ibler, veleposlanik, liječnik, rođen je u Zagrebu 18. prosinca 1937. godine. Diplomirao je na Medicinskom fakultetu u Zagrebu 1963.godine, a stekao isto tako diplomu Medicinskog fakulteta u Aarhusu, Danska, 1969. Specijalist je anesteziologije i intenzivne medicine od 1975., docent kliničke anesteziologije na Medicinskom fakultetu u Kopenhagenu te predavač na poslijediplomskim tečajevima anesteziologije Svjetske zdravstvene organizacije (WHO) od 1975. do 1979. Od 1979. šef Odjela za anesteziologiju i intenzivnu medicinu Općinske

bolnice u Holbaeku, Danska. Stručno i znanstveno se usavršavao u Houstonu, Minneapolisu i Grazu, te objavio preko pedeset originalnih radova. Od 1972. objavio je veći broj članaka o hrvatskoj povijesti, politici i kulturi u domaćim, iseljeničkim i inozemnim časopisima i novinama. O istim temama je držao predavanja na Sveučilištu u Aarhusu, na televiziji i u danskom Parlamentu. Organizirao je hrvatski seminar na međunarodnim konferencijama Zaklade za mir i sporazumijevanje u Kopenhagenu 1989. i u Beču 1991. godine. U studenom 1989. učlanjuje se u HDZ. God. 1990. organizira Hrvatsku kulturnu zajednicu u Kopenhagenu i njen je predsjednik. U suglasnosti s Predsjednikom Republike, neslužbeni je predstavnik Republike Hrvatske u

Kraljevini Danskoj od 1990. do 1993. Imenovan je opunomoćenikom Hrvatskog Crvenog križa u

Danskoj 1992. godine, te počasnim konzulom RH u Danskoj od 1994. do 1996. godine.

Bio je veleposlanik RH u Švedskoj od 1996. do 1999., akreditiran i u Finskoj od 1997. do 1998., te u Estoniji, Litvi i Latviji od 1997. do 1999. Nakon toga bio je veleposlanik RH u Australiji od 1999. do 2005., akreditiran i u Novom Zelandu od 2000. do 2005.

Ipak, moram to učiniti iz jednostavnog razloga što su mi se jako svidjeli komentari g. Branka Jurića iz Požege.

Čak i slijedeći, iako itekako diskutabilan, jako puno govori:

> *...nađite druge pa njih isporučite ...ovog ne jer je bio uz ministra Šuška i dr. Tuđmana kad je trebalo...*

Prvo, treba ga isporučiti zato što današnja vlast brani sebe i Partiju, a ne Josipa Perkovića!

Drugo, pitanje je kako su se oni koji su i slijedili *ministra Šuška i dr. Tuđmana* ponašali poslije.

Treće, Hrvatska je u Pristupnim pregovorima to potpisala. Mora se poštivati ono na što se država obvezala, zar ne? Pogledajte kako se u Ministarstvu prave ludi. Oni pišu Europskoj komisiji:

> *Kako nas se usuđujete prozivati?!...Republika Hrvatska nije jedina država članica EU koja ima vremensko ograničenje primjene Europskog uhidbenog naloga. Takvo vremensko ograničenje imaju još i Austrija, Francuska, Italija, Luxembourg i Češka. Dakle, očito se ne radi o instrumentu koji se primjenjuje na jedinstveni način u okvirima EU.*

Naravno, nigdje ne kažu jesu li se te države obvezale kao Hrvatska. A Hrvatska jest! Kakvo je to ministarstvo koje tvrdi da se ne mora poštivati ono što si potpisao? Bolje reći, pa kako možeš bolje pokazati privrženost Beogradu nego pokazivanjem da im ništa ne znači ono na što su se država obvezala, a što nas u svijetu automatski svrstava na Balkan.

Četvrto i najvažnije je ono o čemu piše naš sjajni kolumnist Mate Kovačević u ovotjednom broju Hrvatskog slova (a vjerojatno će biti objavljeno i na Hrsvijetu), a opet govori o težnji današnjih vlasti za povezanost i podčinjenost Hrvatske Srbiji (kako sam jednom komentirao: Jednom sluga –uvijek sluga; jednom izdajica – uvijek izdajica):

Nu bez obzira što kontroverzni zakon nosi Perkovićevo ime, stratezima njegova kreiranja, premda to na površnoj razini može tako izgledati, nije primarna zaštita Josipa Perkovića i njemu sličnih, koji su se početkom jugoslavenske agresije na Hrvatsku stavili na raspolaganje njezinoj obrani (i ovo je zgodno usporediti s Jurićevim komentarom, JP). *Ključ za razumijevanje problema pružila nam je zadnjih dana hvaljena ministrica Pusić, koja je okrenuvši leđa bliskoistočnoj politici Sjedinjenih Država, blokirala njihovu eventualnu intervenciju, u slučaju da Europska komisija, na izazivačke i drske poruke hrvatskoga premijera, u svojim kaznenim mjerama odluči Republici Hrvatskoj zabraniti ulazak u t. zv. shengenski prostor, čime bi granica EU ostala na Sutli. Takvom odlukom, unatoč svim naporima da se uspostavi shengenska granica na istoku države, Hrvatska bi bila vraćena u predvorje EU, a njezina granična propusnost prema Srbiji postala bi još otvorenijom nego danas, što bi dugoročno omogućilo meko prodiranje velikosrpskoj politici u Hrvatsku. Za tu svrhu je očito pomno birano vrijeme donošenja lex Perković i njegova današnja tvrdoglava obrana. Da se ne radi o bezazlenim i drskim potezima nedoraslih političara, nego o ozbiljnom političkom programu, svjedoče i svakodnevni televizijski pozivi Srbima, koji su svojevoljno napustili stanove i tako izgubili stanarska prava, da se jave za preuzimanje novoizgrađenih stanova, što ih je izgradila hrvatska vlast na račun svoga osiromašena naroda. Jedan je to od perfidnijih dijelova taktike za osvajanje susjednih područja, koju pod nadzorom ruskih stručnjaka za dijasporu vodi srbijanska vlada. Sudeći po aktualnim političkim događajima, u tome ih svesrdno pomaže i hrvatska vlast. O tomu najbolje svjedoči ruska stručnjakinja za rad sa stranim dijasporama Tatjana Položki, koja, kako kaže, raspolaže velikim analitičkim materijalom za Hrvatsku. Ona ima konzultativnu ulogu u penetraciji srpske politike u Crnu Goru, BiH i Hrvatsku. Srbi u Hrvatskoj, smatra Položki, ne smiju se orijentirati samo na kulturne manifestacije i festivale, nego se ulaženjem u politički sustav, trebaju baviti svojom realnom politikom. To se, kako što vidimo u Hrvatskom Podunavlju , ali i u visokoj politici u Zagrebu svakodnevno događa. Sve to pokazuje kako bi možebitni ostanak Hrvatske izvan shengenskoga područja Hrvate vratio pod srpsku dominaciju, a Hrvatsku sve više približio ruskom interesnom području.*

A koliko ih je zabolila činjenica da sam u prvom dijelu teksta spomenuo i Beograd vidi se iz žestine nekih komentara (iako svako malo dijete zna da su se krucijalne odluke kao što je ta o ubojstvima političkih protivnika po svijetu donosila u Beogradu, zar ne?),. To je zapravo uvijek i pokazatelj da ste pogodili bit problema.

Ali vratimo se Jurićevoj tvrdnji. Vjerojatno je bit njegove tvrdnje da bi bilo tako kako on kaže da se pregovaralo držeći se Tuđmanove ostavštine. Umjesto što su za iste gazde sprovodili detuđmanizaciju. Tada sigurno Hrvatska ne bi okrenula

leđa Njemačkoj pa se, poslije veličanstvene pobjede kada je sam Milošević svoje vojnike nazvao zečevima, nudila ponovo služiti Srbima, Britancima i Rusima. Istina, današnje vlasti i nisu željeli ni neovisnu Hrvatsku, ni pobjedu u ratu. Ali oni vjeruju da su to znali i njihovi glasači kada su ih doveli na vlast. Veličanstveni doček generala Gotovine i Markača nije ih uvjerio da su samo uspjeli prevariti veliki dio svojih glasača.

Ali ono što mene posebice zanima u Jurićevoj poruci i što jasno izbija iz nje jest Tuđmanova ideja o pomirbi. Zapravo, pokazuje da je ono što najviše smeta mnogima u Tuđmanovom intervju upravo taj dio o pomirbi:

> *"Dio medija", odnosno autori u tim medijima, koji izvrću činjenice i laž žele prikazati kao istinu, i sami su najčešće dio propalog komunističkog establishmenta, ili zarobljenici komunističkog mentaliteta. Predsjednik je Tuđman pozvao sve Hrvate: od oficira u JNA koja je napala Hrvatsku, Hrvata u jugoslavenskoj diplomaciji koja je tražila embargo na oružje kako se Hrvatska ne bi mogla braniti, do Račana, da SKH uđe u Vladu demokratskog jedinstva – iako zastupnici SKH nisu htjeli glasovati za neovisnu Hrvatsku. Slijedom takve politike, preuzeo je i one djelatnike Službe državne sigurnosti koji su pristali uz program neovisne Hrvatske. Kada se nakon međunarodnog priznanja RH počeo iznova stvarati izvještajni sustav hrvatske države, koncem 1992., tada u njemu nije bilo mjesta na ključnim pozicijama za Boljkovca, Manolića, Mustača i Perkovića. Sustav se počeo stvarati na novim osnovama i po novim pravilima. Međutim, upravo su Manolić i Mesić, s potporom dijela ljudi koji su izgubili ključne političke i državne pozicije išli rušiti predsjednika Tuđmana već 1993. - 1994. godine. Onaj 'dio medija' koji danas plasira tezu da je 'Franjo Tuđman možda projekt dijelova agenture bivše države' tada je bio na strani Manolića i Mesića. Svakom pismenom i pametnom čitatelju vrlo je jasno da se s takvim diskreditacijama želi umanjiti i uloga predsjednika Tuđmana i osporiti veličina borbe za samostalnu i suverenu Hrvatsku.*

Zato je dobro ovdje dati prošireno i autorizirano izlaganje akademika Dubravka Jelčića na Okruglom stolu "Hrvatska – deset godina poslije: Nacionalne vrijednosti – vizije i postignuća", što se u povodu 2. obljetnice smrti dr. Franje Tuđmana održao u Zagrebu, 6. prosinca 2001. (tiskano je u zbornik radova: *Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća.* Zagreb, 2002.).

FILOZOFSKA I POLITIČKA PODLOGA

TUĐMANOVE IDEJE O POMIRBI

Nacrt za studiju

Gospođe i gospodo, svoju temu izložit ću samo u natuknicama, koje bih nekom sljedećom zgodom želio još proširiti i čvršće potkrijepiti; jer ona je, ta tema, takva da zahtijeva s jedne strane i sažeti odgovor na pitanje, koje istaknuti naslov implicite postavlja, ali također zahtijeva s druge strane i opširnu razradbu s cjelovitim "dokaznim postupkom". Neka to za sada ostane mojom obvezom.

Ako je pomirba jedan od najvažnijih, a rekao bih, bez straha da ću pretjerati, čak i najvažniji, bitni princip Tuđmanove ideologije i njegova političkog programa, kao i temeljna pragmatika njegove politike u doba pripremanja i ostvarivanja našega povijesnog cilja, tj. stvaranja neovisne i suverene hrvatske države, a vjerujem da to nitko ne osporava, barem nitko među nama i nitko od politički i moralno odgovornih ljudi, onda je logično što želimo otkriti izvore tog principa i te pragmatike, kako bismo ga mogli spoznati u punoći njegova smisla.

Ideja pomirbe jednoga zavađenog, međusobno podijeljenog, čak i oružjem suprotstavljenog naroda nije bez primjera u povijesti. Od antičkih vremena preko srednjovjekovlja pa do američkoga građanskog rata sredinom XIX. stoljeća, a najzad i do španjolskoga građanskog rata krajem tridesetih godina XX. stoljeća, uvijek je ona dolazila, u raznim varijantama, kao spasonosni izlaz iz (najčešće obostranih) zabluda, kad se neki narod našao na bespuću koje ga je vodilo u samouništenje. Dolazila je kao otrježnjenje i nagovještaj novih, boljih vremena, i premda se uvijek s više ili manje teškoća probijala do svijesti naroda, najzad se ipak uspijevala i realizirati.

Na takvu bespuću našao se i hrvatski narod u drugoj polovini XX. stoljeća. Ipak, u hrvatskoj povijesti ona je, ta ideja, jedinstvena, unikatna pojava bez uzora. Kao bitni element Tuđmanove političke doktrine u drugoj polovici XX. stoljeća ona je plod naše povijesne situacije, pa je možemo smatrati izvornom, samoniklom pojavom. Specifičnost hrvatskog razdora, do kojega je došlo sredinom XX. stoljeća razornim djelovanjem dviju nepomirljivih, na smrt zavađenih totalitarističkih ideologija na našem tlu, opravdava pretpostavku da ta ideja u Tuđmanovoj političkoj misli i praksi nije bila refleksom tuđih poticaja, bez obzira na sve izvanjske sličnosti, koje bi se u ovom slučaju mogle navesti uspoređujući, primjerice, španjolski građanski rat 1936.-1939. i hrvatski građanski rat 1941.-1945. Dok se u Španjolskoj odlučivalo o tome, hoće li, pojednostavljeno rečeno, državom upravljati "lijevi" ili "desni", u Hrvatskoj se nije radilo samo o tome, hoće li se država nagnuti "desno" ili "lijevo" nego hoće li je kao države uopće biti. Razdor je dakle u Hrvatskoj, među Hrvatima, bio puno dublji i sudbonosniji. Pa kad je razvijao ideju pomirbe u svojim povijesno-političkim razmatranjima i kad ju je ugradio u svoju političku koncepciju, Tuđman je znao da poduzima nešto bez primjera ne samo u hrvatskoj nego valjda i u svjetskoj povijesti, jer

je njegov pokret za stvaranje hrvatske države morao ne samo navesti pripadnike i sljedbenike zaraćenih ideoloških opredjeljenja, koja su povijesno već bila i prevladana ali nisu napuštena u ponekim svijestima, da zaborave svoja neslaganja, nego je morao i privući hrvatske renegate, da se osvijeste i prionu radu za slobodu vlastite domovine.

Žarište Tuđmanove ideje o pomirbi i jest upravo to: pitanje slobode. Pitanje slobode, ili još bolje, sloboda sama: to i jest bitni poticaj Tuđmanove ideje. Sloboda i jest izvor iz kojega proizlaze i cilj kojemu se vraćaju i utječu svi elementi te slojevite ideje. Ali ne slobode kao apstraktna pojma, nego slobode kao konkretne životne stvarnosti, koja i u praktičnoj realizaciji ima barem tri razine, što se međusobno uvjetuju, prožimlju i sjedinjuju: sloboda države, sloboda društva (a to prije svega znači i slobodu naroda) i sloboda čovjeka. Te tri razine čine jedinstvo, ali tako da jedne bez drugih nema. Nema slobodne države bez slobodna naroda ni slobodna naroda bez slobodnih ljudi. Kao što ni, obratno, nema slobodnog čovjeka u neslobodnom narodu ni slobodna naroda u neslobodnoj državi.

U hijerarhiji vrijednosti, na kojoj počiva Tuđmanov filozofsko-politički sustav, tako shvaćena sloboda zauzima bezuvjetno prvo mjesto. Sloboda nije samo uvjet da bi se ostvarivale sve druge vrijednosti, ona je još puno više od toga: ona je zapravo jedina i nezaobilazna predpostavka dostojnog života uopće.

Promišljajući o slobodi u uvjetima višedecenijske neslobode i potlačenosti u okvirima jugoslavenske tvorevine, i to promišljajući o sve ove tri njene konstitutivne razine, bilo je presudno odgovoriti na početni izazov: od čega poći, kako ih ostvariti i kojim redom. A da bi se to znalo, valjalo je utvrditi uvjete, koje valja ispuniti da bi se uopće moglo krenuti u njihovo ostvarenje. Drugim riječima, potrebno je bilo otkriti, ukloniti, iščupati korijenje tadašnje naše neslobode: i državne, i narodne, i osobne, i to svakog pojedinca napose.

Iskustvo je govorilo, da su ti korijeni duboko u našem povijesnom nasljeđu, bremenitom međusobnim razračunavanjima, a ona su rezultat s jedne strane podijeljenosti, koje su nam često bile smišljeno podmetnute, a s druge strane našom već u više navrata dokazanom nespremnošću da ih se oslobodimo. "S gledišta potreba današnjeg povijesnog trenutka [...] ne može biti prijeporno", napisao je Tuđman, "da se suvremena politička misao u Hrvatskoj mora graditi na povijesnim spoznajama i iskustvima, odnosno da se suvremena nacionalna svijest, koja jedina može biti sigurnom podlogom uspješnog rješavanja svih hrvatskih problema, mora zasnivati na kritičkoj prosudbi svih ideja i pokreta, osobito iz novije povijesti hrvatskog naroda" Napisao je te riječi u raspravi znakovita naslova Prosudba povijesnih

odrednica što oblikuju hrvatsko nacionalno biće, koja je u podnaslovu označena kao "nacrt teza za Kongres hrvatske kulture (1971)", a bio je prvi put i tiskan te iste godine.

Takva "kritička prosudba svih ideja i pokreta" iz naše novije povijesti sugerira zaključak da nijedna od njih nije bila ni samo pozitivna ni samo negativna, a upravo ta spoznaja čini bit Tuđmanovih kako znanstvenih pogleda tako i političkih polazišta; u njegovoj političkoj doktrini ta spoznaja predstavlja ključ koji Hrvatima otvara vrata u novo razdoblje njihove povijesti.

Time je Tuđman, po mome osjećaju isto toliko racionalno koliko i vizionarski, definirao svoj projekt našeg puta do slobode: afirmacijom ideje pomirenja. Nasuprot starozavjetnom načelu osvete, a osveta dakako podrazumijeva i mržnju, koja razara i samu pomisao na sklad i bilo kakvu suradnju, Tuđman se i u politici priklanja kršćanskom načelu praštanja, pa ga zagovara svjestan da ne može biti slobodan narod koji je trajno razjedinjen međusobnim podjelama iz prošlosti, narod koji ne može kritički prosuditi svoje suprotnosti i ukloniti ih iz svoje svakodnevne politike. Slobodnija interpretacija njegove misli mogla bi se izraziti ovako: Nema slobode bez pomirenja. A pomirenje počinje s čovjekom. Svakim napose. Gledajući sa stajališta Hrvata, koji su i kao pojedinci i kao nacionalna cjelina bili žrtve jugokomunističkoga gotovo polustoljetnog nasilja i terora, pomirba je bila oblik praštanja. Praštanje je čin milosti, a milost je dar božanske dobrote. I kad Tuđman zagovara oprost i pomirbu, on izražava i vjeru u božanski nauk, ali i u moralnu superiornost hrvatskog naroda, koji se uklanja svakoj mržnji. Računao je pritom s više nego milenijskom katoličkom tradicijom Hrvata i njihovom vjernošću visokim moralnim načelima katoličanstva.

Na prvome mjestu valja dakle osloboditi čovjeka. "Sloboda je neophodna hrana ljudske duše", napisala je Simone Weil u knjizi Sloboda i tlačenje & drugi eseji. A da bi duša bila slobodna, mora se osloboditi pritisaka, koji je sputavaju. Ali ona to mora učiniti snagom svoje volje. Vlastitim izborom. Kao što i kaže Simone Weil u nastavku citirane rečenice: "U stvarnom značenju riječi, sloboda se sastoji u mogućnosti izbora. Radi se, razumije se, o stvarnoj mogućnosti." Čovjek dakle mora sâm izabrati svoju slobodu. Pri tome valja mu znati ono na što također upozorava Simone Weil: "U svakom zajedničkom životu izbor ograničavaju pravila koja nameće opća dobrobit." A ideja opće dobrobiti, ili općeg dobra, koja je u današnje vrijeme egoističnog individualizma možda najprezrenija i najosporavanija moralno-politička kategorija, ideja koju je tako svesrdno isticao i Ante Starčević kao osnovni zahtjev skladnog života i prosperiteta, potječe također iz kršćanske filozofije: iako neizričito, ona je implicite udjevena već u djelu Aurelija Augustina, a prvi ju je podrobnije razvio Toma Akvinski, koji je načelo općeg dobra vidio

kao znak približavanja božanskom zakonu, koji nalaže, da zbog općeg dobra žrtvujemo svoje pojedinačne osobne probitke. Iako sv. Augustin nije cijenio politiku i nije bio njen teoretičar, kao što je to bio Toma, on je inicirao tu ideju u svojoj viziji "države Božje", u kojoj čovjekov duh teži dobru, jer je i stvoren zato da bude voluntatis bonae. Ali te dobrote i te dobre volje nema bez ljubavi. Jedino ona, ljubav, unosi u čovjeka osjećaj slobode, sreće i mira. Slobode, koja mu jedino jamči dostojanstvo; sreće, na koju ima pravo svaki čovjek; i mira, koji je ontološka datost, jer bez njega nema ni života. A kako se čovjek odlikuje društvenošću, što su utvrdili već i antički mislioci, takav čovjek prenosi iste vrline i u svoju okolinu, pa onda i u cijelo društvo u kome živi.

Ljubav je dakle ishodište, a ona isključuje mržnju u svim njenim oblicima. Čovjek ispunjen mržnjom i opsjednut njome nije i ne može biti slobodan. Mir u duši, kako je nekom prilikom augustinovski rekla Ivana Brlić Mažuranić u svome predavanju pod istim naslovom, jest prvi i nezaobilazni uvjet sklada među ljudima, sklada i u različitostima, a sklad je temelj slobode, jer je uvjet reda u duši.

Iz svega što smo dosad rekli makar i u ovako sažetim natuknicama, proizlazi zaključak, koji se može izreći ovako: Pomirba kao viši red praštanja, koje ne zastaje na pasivnoj razini međusobne tolerancije nego uključuje i aktivni suodnos ljudi različitih mišljenja i njihovu konstruktivnu suradnju u svim bitnim pitanjima koja su im svima zajednička i neupitna, ili bi im takva po samoj prirodi stvari morala biti, ta i takva pomirba ima čvrsto uporište već u filozofiji Augustinovoj, poglavito u njegovu pojmu ljubavi, ljubavi kao izrazu i obliku društvene suradnje, pojmu koji on još dopunjuje i pojmom pravednosti, i to pravednosti u kršćanskom smislu, pravednosti koja je dar Božji. Ljubavi i pravednosti, dakle, koje on vidi kao konstitutivne čimbenike, bez kojih se ne može konstituirati jedinstveni narod ni stabilizirati perspektivna država. Bez njih, kako kaže jedan uvodničar u Augustinovo djelo O državi Božjoj (Sergio Cotta), "političko" se ne može konstituirati, a ako oni prestanu, "političko" se raspada i prestaje postojati.

Augustinovu filozofsku misao o slobodi, izraženu u okvirima teoloških kategorija, Tuđman je ovako "preveo" na politički jezik, prihvatio kao svoje načelo i pretočio u svoju koncepciju oslobođenja Hrvatske: "Našavši se pred povijesnom zadaćom ponovnog konstituiranja hrvatske države, današnji naraštaji, poglavito političari, državnici i znanstvenici, nađoše se i pred zadaćom da hrvatsku nacionalnu svijest 'oslobode' svih regionalnih, stranačkih i ideoloških ograničenosti, isključivosti i zaslijepljene zadrtosti. Drugim riječima, da iz svih sastavnica hrvatskog političkog života u novijoj povijesti odbace sve što bijaše negativno, nerealno i zabluda, ali da baš zbog toga pomno i razborito izvuku sve što bijaše pozitivno, dajući svemu određenu, povijesno zasluženu mjeru vrijednosti." I dalje: "Vrhovno mjerilo

u toj prosudbi, što ima razlučiti trajne i privremene, glavne i sporedne, svrhovite i štetne, prave i lažne vrijednosti – mora biti spoznaja, da se nacionalna, državna politika ne može uspješno i trajno voditi na pokušajima zanemarivanja ili, što je još gore, odbacivanja ili iskorjenjivanja bilo koje komponente, pokreta, ideje ili ličnosti, što u povijesnoj zbilji – svim silama usprkos – bijahu preteče današnjeg razvitka svojim prinosom i žrtvama za održavanje samobitnosti hrvatskog nacionalnog bića."

Tuđman se oslanja na duh Augustinova djela, a misao kršćanskog filozofa o pobjedi dobra nad zlom u njegovu tumačenju postaje implicite osnovica njegove vjere u pobjedu hrvatstva nad jugoslavenstvom. Hrvatstvo, ako se živi svjesno, dobre volje i punim srcem, za njega je u bitnosti čak i više etička nego nacionalna kategorija: ono je sama emanacija dobra. Nikada valjda u povijesti nije bilo čovjeka koji je više od Tuđmana vjerovao u hrvatstvo i u etičku svijest i postojanost hrvatskog naroda.

Upozorit ću na ono što mi se čini bitnim: Tuđmanova pomirba, kao što se vidi, ne zahtijeva ni od koga da se odrekne pozitivnog nasljeđa svoje opcije, ona predviđa samo to, da svi međusobno uskladimo sve što je u davnim ili nedavnim shvaćanjima svakoga od nas bilo djelotvorno u pozitivnom smislu. Tuđmanova pomirba dakle nije ni selektivna ni jednostrana ni nepravedna. Samo takva ona je mogla računati s uspjehom i samo takva mogla je otkloniti potrebu bilo kakvog vraćanja u tragičnu prošlost i samo takva mogla je usmjeriti naše misli i energije prema zajedničkoj budućnosti svih nas. A i ta njena – slobodno možemo reći demokratska koliko i pragmatična – osebina može se dovesti u vezi s idejom Augustinovom.

U Domovinskom ratu ta ideja potvrdila je svoju povijesnu opravdanost. Prihvatila ju je većina hrvatskog naroda i ona je bitno pridonijela ostvarenju slobodne Hrvatske. Prividno su je (i prešutno) prihvaćali svi, sve dok su se nepokajani krivci iz prošlih vremena zaklanjali i zaštićivali njome u strahu od optužbi za svoja zlodjela. Ali čim su se osjetili sigurniji, istupili su ponovno u javnosti sa svojim poznatim ideološkim isključivostima i etiketama, negirajući čak i povijesne istine koje su već dokazane. Jest, slabašni otpori ideji pomirbe javljali su se već od prvih dana hrvatske slobode, ali tada još vrlo oprezno i sasvim na marginama javnog života, političkog i društvenog. Destrukcija je svom snagom izbila tek poslije pobjedničke 1995. i 1997., kada je dovršena mirna reintegracija Hrvatskog Podunavlja. Oni koji tu ideju nikada nisu prihvaćali, pritajili su se i čekali povoljan trenutak, da je napadnu. A tko je to nije prihvatio? i zašto je nije prihvatio? i kako to da, koliko znam, jedino u Hrvatskoj ona ne uspijeva steći opći pristanak, iako nikome ta suglasnost o svestranoj općoj pomirbi ne bi bila potrebnija nego nama?

Ostaje nam raspraviti sva ta pitanja u nekoj drugoj prigodi. Ali već sada možemo reći, da odgovor na njih nije suviše težak.

Što se tiče ovih iz današnjih vlasti na toj tribini sam konstatirao da se od njih ne može očekivati ostvarenje pomirbe, jer oni su Jugoslaveni, a bit pomirbe se odnosi na isti narod. To vjerojatno ne bi smetalo u intervjuu. Međutim, profesor Tuđman ne govori o takvima. On govori o tzv. desničarima koji nikada nisu prihvatili ideju pomirbe. Mnogima od njih je zato Predsjednik bio stalna meta napada. Ako ne smiju javno napasti Predsjednika, dobro im dođe profesor Tuđman, zar ne?

Pri tome ne možemo znati zašto oni to rade.

Je li im bila važna samo njihova žrtva?

Jesu li mislili da je njihova žrtva važnija od hrvatske države?

Ili su vjerovali da bolje znaju od Tuđmana što treba raditi (znamo da je nekada u zavodima za psihijatriju bilo ponajviše Napoleona)?

Ili su jednostavno služili Beogradu?

Miroslav Tuđman sigurno nije slučajno spomenuo pomirbu i one koji je ne prihvaćaju iz naših redova. Već sam napisao za njega da jedino on, slično ocu, od svega ovoga pravi znanost. Ne zaboravimo ni to da je on glavni urednik međunarodnog časopisa *National Security and the Future*. Ako ne zaboravimo tvrdnju akademika Jelčića kako je pomirba bila *najvažniji, bitni princip Tuđmanove ideologije i njegova političkog programa, kao i temeljna pragmatika njegove politike u doba pripremanja i ostvarivanja našega povijesnog cilja, tj. stvaranja neovisne i suverene hrvatske države* jasno je kako nije slučajan ni napad na njega, zar ne?

Sjećam se svog boravka u Australiji 1992.-93. Tada sam doista često morao objašnjavati našim ljudima zašto moraju poštivati ideju o pomirbi. Znate i sami da je tamo puno naših ljudi koji su sami ili njihove obitelji doista puno stradale u poratnim zbivanjima, a sada trebaju oprostiti svojim nekadašnjim progoniteljima. Uvažavali su moje stavove, ali teško im je bilo i prihvatiti ih. Tako mi jedan od njih, čovjek koji je doista puno učinio u borbi za Hrvatsku, reče:

- *Profesore, lako je vama pričati o oprostu. Pitam Vas ja bili Vi oprostili u sličnoj situaciji.*
- *Već sam oprostio onome koji mi je zatvorio oca. Naime kada je Partija odlučila da se hrvatski komunisti trebaju u Crnoj Gori izjasniti na popisu 1948. kao Crnogorci svi koji su bili na vlasti u Kotoru to su učinili. Svi*

su ostali Crnogorci i kada su ih na vlasti zamijenili sa svojima. Svi osim onoga koji mi je zatvorio oca i do kraja života bio je Hrvat. Majka mi je umrla i nije razumjela zašto sam mu oprostio.

Naravno, nisam mogao ni očekivati da će majka razmišljati o hrvatskim nacionalnim interesima. Ali, kad se slično ponašaju oni koji kao vode računa o njima, pa su bili protiv pomirbe onda je prirodno zapitati se:

Jesu li oni uopće bili za hrvatsku državu?

28- 08- 2013.

JE LI TUĐMANOVA POMIRBA OSTVARENA?

Na okruglom stolu uz drugu obljetnicu smrti jedinoga hrvatskog predsjednika sudjelovao sam u raspravi i po pitanju Pomirbe (*Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća*, Rasprave za okruglim stolom uz drugu obljetnicu smrti prvoga hrvatskog predsjednika, Zagreb 2002., str. 52-54, 128, 226-227.

Josip Pečarić, *Trijumf Tuđmanizma*, Zagreb, 2003., str. 26-28.). Tvrdio sam:

Tuđmanova pomirba je ostvarena

Kad je riječ o pomirbi, meni se čini da bi mi mogli postaviti čak i suprotnu tezu - Tuđmanova pomirba je ostvarena. Naime, među državotvornim Hrvatima danas imate i onih koji su partizanski sinovi i koji su ustaški sinovi. Osnovna nakana pomirbe je ostvarena. Riječ o pomirbi među Hrvatima, a mi stalno zaboravljamo osnovnu činjenjicu: tijekom postojanja Jugoslavije u Hrvatskoj je od Hrvata postalo puno Jugoslavena. Kad se govori o pomirbi u Hrvatskoj neki bi tu Tuđmanovu ideju sveli otprilike na pitanje: Kako od Jugoslavena napraviti Hrvata? Meni je to čudno. Bilo bi dobro kad bi se to moglo, ali ja mislim da to nije baš tako jednostavno i da to nije bila Tuđmanova ideja. Tuđman je svima dao šansu. Dakle, ovo što je general Praljak rekao doista je bilo točno. Ideja je izvrsno funkcionirala za vrijeme rata, nisu izravno bili na protivničkoj strani: bilo im je ostavljeno da sami izaberu hoće li biti Hrvati ili će ostati ono što su u međuvremenu postali. Volim kroz nekakve šale objašnjavati stvari, pa sam vjerojatno zbog toga smislio onu moju pitalicu, koju vjerojatno vi već znate. Bar dvaput je ta pitalica bila u Feral Tribune-u: «Koja je razlika između Jugoslavena i četnika?» Znate već i odgovor: četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik. Meni je pitanje o pomirbi između Hrvata i pokvarenih četnika veoma neobično i čudno.

Dakle, moje mišljenje o pomirbi je time čvrsto definirano. Međutim, mogućnost potpuno suprotnog viđenja Pomirbe otvorio je Bože Vukušić (***Hrvatski tjednik***, u broju od 29. kolovoza 2013.), tj. kako je to komentirao prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, za Vukušića program pomirbe predsjednika Tuđmana nije ni argument niti je povijesna i politička činjenica. U tu se raspravu uključio i prof. dr. sc. Zdravko Tomac tekstom ***Politika pomirbe ne isključuje lustraciju***. Naslov sugerira suprotno viđenje od gornjeg teksta i onoga što je dano u mojim tekstovima u kojima sam komentirao Vukušićevo shvatanje pomirbe (*Hoćemo li otkriti zašto Vukušić brani one koje prof. dr. sc. Miroslav Tuđman napada u svom intervjuu? I. i II.*). Doista je teško vjerovati da se može naći puno ljudi koji ima drugačije mišljenje o Tuđmanovoj Pomirbi od onog u tim mojim tekstovima. I doista usporedba onoga o čemu piše prof. Tomac pokazuje da su razlike doista male. Možemo se samo malo razlikovati o mogućnosti provođenja lustracije sada kada su na vlasti oni koje bi trebali biti uključeni u lustraciju. Zapravo osobno

osjećam da sam jako dobro lustriran, kao i mnogi državotvorni Hrvati – tuđmanisti. Međutim, pisati o lustraciji na način kako to radi prof. Tomac je jako dobro jer može pomoći u ostvarenju osnovnog preduvjeta za to: vlast mora biti u rukama onih koji vole hrvatsku državu i hrvatski narod.

Što se tiče povijene istine o Pomirbi, zapravo je dobro što su Vukušić i Vukojević, bez obzira kakve su im bile namjere, pokrenuli ponovno razmatranje iste. Zapravo, napadajući Miroslava Tuđmana i ministra Šuška otvorili su pitanja koje, čini se, nitko do sada nije postavio:

Koji su stvarni razlozi zbog kojih su ljudi poput Manolića, za koje prof. Tomac kaže da su itekako zaslužni za stvaranje države, okrenuli k onima koji tu državu nikada nisu voljeli i koji nikada nisu prihvatili Tuđmanovu pomirbu? Je li razlog za to isključiva borba za vlast, ili su na tu borbu bili prisiljeni?

Naravno, to će vjerojatno istraživati povjesničari, ali posebno je zaslužan za to Vice Vukojević, ako je on dao medijima transkript njegova razgovora s Predsjednikom iz studenog 1993. Povod je bio to što je Vice Vukojević kao predsjednik Vijeća za utvrđivanje žrtava državnog terora u inozemstvu, koje je radilo u sklopu Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava poslao izvještaj na više relevantnih državnih adresa. Zanimljivo je kako nikome nije čudan dio razgovora:

> ***Predsjednik:*** *Ti postavljaš što sa arhivom, što sa ovim. Prije svega, kada si to tako dao, prije nego što smo politički razmotrili, onda bih ja bio za to da se da jedno priopćenje da je to Vijeće za utvrđivanje žrtava državnog terora završilo rad. Sa svoje strane završilo rad i dalo na raspolaganje državnom odvjetništvu i ministarstvima rezultate svoga rada.*

> ***Vukojević:*** *Ja to najprije moram iznijeti na Komisiju, da Komisija to verificira. Ovo je sirov materijal i zato je državna tajna. Ministar unutarnjih poslova, ministar unutarnje sigurnosti, Vi, mimo toga ne smije izići.*

Sam Vukojević u Hrvatskom tjedniku (19. 09. 2013.) kaže da on nikoga ne optužuje, samo konstatira «praktički općepoznate činjenice». Tako nas je doista i upoznao s činjenicom da je materijal koji nije verificirala Komisija, bez da je to kako Predsjednik kaže, politički razmotreno poslao na više relevantnih državnih adresa! Zašto?

Je li razlog tomu što je na taj način bilo sigurno da će materijali doći u ruke onih drugih? Je li to bilo uzrok promjene njihove politike? Je li Vukojević uvijeno želio podjelu u HDZ-u? A ako je tako, je li to uzrokovano time što je poslije Medačkog džepa svjetskim moćnicima postalo jasno (vidjeti Hrvatski tjednik, 19. 09. 2013.) da Tuđmana ne mogu vojno poraziti, pa su strani neprijatelji i domaći

izdajnici pobjedu trebali pretvoriti u poraz? Sjetimo se da su 20. 09. 1993. Ivo Banac, Krsto Cvijić, Slavko Goldstein, Vlado Gotovac, Vesna Pusić i Ozren Žunec optužili Predsjednika i tražili njegovu ostavku zbog njegove navodne «dugogodišnje orijentacije na podjelu Bosne i Hercegovine».

Vjerojatno će biti teško naći prave odgovore. Ja sam pitao jednog bliskog predsjednikovog suradnika što misli o svemu tome. Odgovorio mi je:

«Tzv. Hrvatska desnica je red budala red provokatora, razliku je vrlo teško prepoznati!»

Doista, kako drugo objasniti činjenicu da nakon Milanovićeve prijetnje s King Kongom, tzv. Desničari odmah istrče s Miroslavom Tuđmanom i Gojkom Šuškom?

S druge strane doista se može pročitati puno toga što znaju reći ozbiljni ljudi a izaziva podsmjeh mnogih. Npr. dio intervjua Vice Vukojevića u Hrvatskom tjedniku od 19. 09. 2013.:

Miroslav Tuđman u odgovoru Boži Vukušiću u* Hrvatskome tjedniku *apostrofirao je: «Kako to da je gospodin Vukojević bio progonjen, a imenovan je za ustavnog suca»?

Da me spasi od svoga sina i Haaga, predsjednik Tuđman poslao me u Ustavni sud 1999. godine.

Zlobnici bi komentirali: Ma kako je samo znao da ga neće progoniti oni koji su slijedeće godine došli na vlast?

Ravno tomu može biti jedino viđenje pomirbe od strane Miljenka Jergovića u Jutarnjem listu od 23. 09. 2013.: *Tuđman je Josipa Perkovića prigrlio isključivo zato što je Perković znao kako u građanima održavati strah.* (zapravo je Jergović simpatičan – priča svoju priču i negira ono o njemu i nacističkoj uniformi.) Ali to je ipak Jergović i nešto pametnije od njega i ne očekujemo!

Ali vratimo se Predsjedniku Tuđmanu. Znamo da je on i Mesića i Manolića držao na čelnim pozicijama u Saboru, pokušavajući spriječiti raskol u HDZ-u. Ali nije uspio i oni su prvo pokušali preuzeti vlast u državi sami (da su uspjeli nikada ne bi bilo «Oluje»), a potom se potpuno okrenuli onima koji nikada nisu voljeli ni Hrvatsku ni hrvatski narod. Sigurno su im pomogli da upravo ti imaju skoro cijelu vlast u Hrvatskoj. A vidimo, ako budu i morali nekoga suditi, to će prvo (možda i jedino) biti ovi koji su pomagali u stvaranju države, a onda se priključili onima koji se nisu radovali Oluji i nisu željeli hrvatsku državu.

Josip Pečarić

PRILOG:

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac,

Politika pomirbe ne isključuje lustraciju

Preopasno je ako su u vrhu države nasljednici ljudi koji su bili dio represivnog aparata - U Mariji Bistrici kardinal Josip Bozanić ponovno je poslao vrlo jasne poruke hrvatskoj vlasti o neodrživosti politike zaštite komunističkih zločinaca. Kardinal Bozanić je između ostalog rekao da se i dalje u Hrvatskoj skriva istina o komunističkom teroru, da se čak veličaju nalogodavci i izvršitelji komunističkih zločina. Kardinal Bozanić bio je vrlo jasan i u ocjeni da se hrvatska vukovarska rana otvara na križu bešćutnih političara. O istom temama govorio je i biskup splitsko-makarski Marin Barišić. Tako su najviši predstavnici Crkve još jedanput stali uz svoj narod u obrani istine o našoj prošlosti i zatražili od političara da prestanu provoditi ne narodnu politiku.

Situacija vezana za sukob s Europskom unijom i nerazumljivom i sramotnom pokušaju Hrvatske da promjenom zakona onemogući istragu i suđenje okrivljenim za zločine koje je učinila Udba u Njemačkoj kao i sramotno ponašanje hrvatskih političara koji idu tako daleko da čak hrvatske branitelje u Vukovaru proglašavaju šovinistima i neprijateljima demokracije i pravne države otvorila je mnoga pitanja. Jedna od tih aktualnih tema je odgovor na pitanje je li potrebno pokretanje novih zahtjeva za provođenjem lustracije pripadnika represivnog komunističkog sustava. Otvorilo se i pitanje je li Franjo Tuđman načinio veliku pogrješku što nije proveo lustraciju nego je svojom politikom pomirbe uključio sve u obranu Hrvatske bez obzira na ideološko opredjeljenje i prošlost. Ustvari postavlja se pitanje je li hrvatski narod odnosno Franjo Tuđman kao vođa u procesu stvaranja i obrane države mogao doći do slobode i samostalne i suverene države bez profesionalaca udbaša i kosovaca. Dakle, jesu li u borbi za slobodu Hrvatskoj nužno trebali udbaši, nalogodavci ubojstava i ljudi krvavih ruku? Jesu li Tuđman i njegova ekipa pogriješili kada su pod hrvatski barjak pozvali sve od ustaša do udbaša, dakle sve koji su spremni bez obzira na svoju prošlost boriti se za slobodu hrvatskog naroda i za samostalnu i suverenu državu.

Povijesna je činjenica da su se pozivu Tuđmana odazvali mnogi udbaši i kosovci i mnogi bivši komunisti, komunistički diplomati i političari koji bi došli pod udar zakona da je provedena lustracija. Mnogi od njih su dobili značajne dužnosti i položaje u hrvatskoj državi, mnogi su postali ključni ljudi u novoj politici. Nikako se ne može osporiti i veliki doprinos nekih od njih u stvaranju i obrani hrvatske države. Josip Manolić je bio jedan od najbližih suradnika Tuđmana u najtežim danima. Josip Boljkovac je bio ministar unutarnjih poslova

u vrijeme rata, a Josip Perković jedna od ključnih osoba u stvaranju hrvatskih obavještajnih službi i u borbi protiv stranih obavještajnih službi. Tu su i mnogi drugi koji ne samo da nisu lustrirani niti su na bilo koji način odgovarali za svoju represivnu djelatnost u bivšem režimu nego su čak postali vrlo moćni ljudi tako da se danas u Hrvatskoj govori, s obzirom da su ostali na ključnim položajima i dobili nove položaje, da je Udba jača nego ikada.

Njemačka traži čiste račune

Ulaskom Hrvatske u Europsku uniju hrvatska vlast suočila se s novim problemima. Njemačka kao najmoćnija država Europske unije nije se dala prevariti i vrlo je energično preko Europske unije zatražila da joj se isporuči Josip Perković, jedan od ključnih ljudi bivšeg sustava ali i novog sustava, čak bi se moglo reći i bliski suradnik predsjednika Tuđmana i Gojka Šuška u kojega su oni imali veliko povjerenje. S obzirom da je Josip Perković bio šef Udbe i kao šef odgovoran je za ubojstva emigranata izvršenih u Njemačkoj. Sadašnja vlast koja ne želi da se sazna istina o komunističkim zločinima odlučila se na riskantni potez, sukob s Njemačkom i Europskom unijom kako bi pod svaku cijenu spriječili da se na njemačkim sudovima otvori rasprava o tome tko su bili nalogodavci ubojstava hrvatskih emigranata. Ustvari pokazalo se da sadašnja vlast koja vuče korijenje iz bivše komunističke vlasti živi u smrtnom strahu da bi se izručivanjem Josipa Perkovića otvorio proces utvrđivanja nalogodavaca. Povijesni dokumenti koji se ipak otkrivaju potvrđuju da su nalogodavci bili ljudi iz vrha Saveza komunista, za vrijeme života to je bio Tito a poslije njegove smrti izvršni komiteti Centralnih komiteta komunista u republikama. Tako bi se došlo do centralnog komiteta Saveza komunista Hrvatske i ljudi iz tih komiteta koji su kasnije kao i Manolić i Perković odigrali vrlo pozitivnu ulogu u borbi za samostalnu Hrvatsku i njenu obranu od velikosrpske agresije.

Dakle, nova vlast ne štiti Perkovića nego štiti sebe jer se boji utvrđivanja istine o Savezu komunista Hrvatske i ključnim ljudima koji po zapovjednoj odgovornosti mogu postati odgovorni za učinjene zločine. Kako sam u to vrijeme stvaranja i obrane hrvatske države bio jedan od ključnih ljudi pretvaranja Saveza komunista Hrvatske u Hrvatske socijaldemokrate, kako sam bio i potpredsjednik Ratne vlade i bliski suradnik Franje Tuđmana mogu i kao sudionik i svjedok tih povijesnih burnih događaja pokušati doprinijeti odgovoru na pitanje zašto mislim da Franjo Tuđman nije pogriješio kada je umjesto lustracije proveo politiku nacionalne pomirbe kao bitnu pretpostavku bez koje bi teško stvorili i obranili samostalnu i suverenu državu. U to vrijeme bili smo bez bilo kakve podrške za samostalnu Hrvatsku, čak štoviše, Milošević i JNA su imali podršku da vojnom silom zadrže Hrvatsku u Jugoslaviji. Bili smo bez svoje Hrvatske policije (70 % policajaca bili su Srbi). Bili smo razoružani i bilo nam je zabranjeno stvarati vlastitu vojsku, bio je uveden embargo na uvoz oružja, bili smo optuživani da je svaka ideja samostalne hrvatske države ustaška ideja, da je Tuđmanova Hrvatska obnova

Pavelićeve ustaške Hrvatske.

Pomirba - spasonosna ideja

U takvoj situaciji Tuđmanova strategija da pozove u obranu Hrvatske i stvaranju hrvatske države sve Hrvate ma gdje bili i ma kakvog ideološkog opredjeljenja bili ako su se spremni uključiti u obranu Hrvatske bila je spasonosna ideja bez koje ne bi stvorili svoju državu. Dakle, kasniji događaji su pokazali da je takva politika Franje Tuđmana dovela do naše pobjede i da smo ostvarili samostalnu državu, da smo ju obranili u uvjetima kada je to izgledalo gotovo nemoguće. Dakle, Franjo Tuđman nije pogriješio što je odbio lustraciju. Međutim, ostaje otvoreno pitanje jesu li napravljene pogrješke nakon što je Hrvatska međunarodno priznata nakon 1997. kada je konačno uspostavljena hrvatska vlast na cijelom teritoriju hrvatske države što tada nije izvršena djelomična lustracija. Ona bi bila vjerojatno provedena da se Tuđman nije razbolio. Današnja situacija u Hrvatskoj pokazuje da je u određenom obliku ona i danas potrebna, da je uvjet da se sazna istina o komunističkim zločinima i da se konačno u Hrvatskoj prestane braniti komunistički režim kao navodno demokratski režim.

Lustracija bi trebala biti dobro smišljena, relativno uska ali temeljita, trebalo bi utvrditi barem političku odgovornost svih onih ljudi koji su u bivšem sustavu bili dio represivnog komunističkog aparata koji su i osobno sudjelovali u sustavu represije. To se odnosi na udbaše koji su sudjelovali na ovaj ili onaj način u pripremanju ili izvršavanju ubojstava, koji su imali ulogu u represiji prema neistomišljenicima. To se odnosi na suce i tužitelje pa i svjedoke koji su lažno svjedočili i koji su na taj način direktno odgovorni za represiju nad nevinim ljudima. Ta lustracija bi više bila politička nego krivična ali bi ona onemogućila da i dalje u hrvatskoj državi i hrvatskom društvu ključne pozicije drže sudionici komunističkog represivnog aparata. Dakle, treba nam istina. Treba politička osuda svih onih koji su bili dio represivnog aparata. Mislim da njihovu krivnju i potrebu utvrđivanja krivnje ne mogu amnestirati i eventualne njihove zasluge u stvaranju i obrani Hrvatske. Za zasluge treba im odati priznanje ali ta priznanja ne mogu skinuti odgovornost za eventualnu krivnju koju su učinili kao dio represivnog aparata bivše države. Posebno je opasno za Hrvatsku ako u vrhu države nasljednici, ljudi koji su bili dio represivnog aparata, da bi obranili njihovu čast sprječavaju utvrđivanje istine i provođenje barem djelomične političke lustracije.

Mora se u Hrvatskoj konačno utvrditi mogu li i dalje biti suci, tužitelji i ljudi koji su na montiranim političkim procesima osuđivali nevine ljude. Mora se konačno u Hrvatskoj utvrditi postoji li odgovornost pojedinih partijskih funkcionera koji su bili politički nalogodavci represije ili su bili na čelu tijela koji su provodili represiju bez obzira na njihove kasnije zasluge u stvaranju i obrani

Hrvatske. Mora se konačno reći istina i o pojedinim intelektualcima, profesorima koji su lažno svjedočili protiv studentskih čelnika i na kraju bili dio represivnog aparata a danas su gotovo službeni tumači demokracije i javni sudci koji presuđuju o svim događajima u Hrvatskoj. Dakle, u Hrvatskoj danas ima mnogo ljudi koji nemaju moralno pravo biti tumači demokracije, slobode i ljudskih prava, koji nemaju moralno pravo biti savjest hrvatskog društva.

I na kraju mislim da ideja pomirbe nije u suprotnosti s potrebom djelomične lustracije ljudi represivnog komunističkog režima koji su i danas na ključnim pozicijama u društvu i koji sprječavaju da se u Hrvatskoj konačno završe ideološke borbe crvenih i crnih. A te borbe se mogu završiti samo na istini. Tek kada utvrdimo istinu onda će nas prošlost prestati progoniti, onda će hrvatski narod moći graditi novo zajedništvo koje nam je potrebnije nego ikad.

http://www.hrvatski-fokus.hr/index.php/aktualno/8579-politika-pomirbe-ne-iskljucuje-lustraciju

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

IVAN RUNJE

MILANOVIĆ, JOSIPOVIĆ I LEKO NISU SVOJOM VOLJOM SLAVILI OLUJU

Hrvatski fokus, 16. kolovoza 2013.

Peti kolovoza jedan je od svijetlih dana u povijesti hrvatskog naroda, jer tog dana započela je vojno-oslobodilačka operacija Oluja koja simbolizira oslobođenje hrvatskog naroda od stoljetne srbočetnike i komunističke tiranije, kulturne, nacionalne i ekonomske obespravljenosti, progona, procesuiranja Hrvata, pojedinačnih i masovnih likvidacija hrvatskih domoljuba, te stoljetne pljačke hrvatskih dobara. To su razlozi zbog kojih je hrvatski narod posebno ponosan na hrvatske branitelje koji su uz velike žrtve, u Domovinskom ratu izvojevali slobodu pod vodstvom prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana i ministra obrane Gojka Šuška.

Dok se hrvatski narod, pod vodstvom prvoga hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana, suprotstavljao srbočetničkoj ideologiji i vojnoj agresiji, istovremeno srbočetnički i jugokomunistički ideolozi bili su protiv razbijanja Jugoslavije i protiv stvaranja samostalne Hrvatske. Kako su hrvatski branitelji vojno pobijedili srbočetničkog agresora, ali uz podršku određenih međunarodnih moćnika, nisu ga do kraja porazili, pa i danas, uz hrvatsku Petu kolonu, nastavljaju svoju anacionalnu antihrvatsku politiku. Otvoreno rade protiv dr. Franje Tuđmana i svega što je stvoreno u Domovinskim ratom i što simbolizira samostalnu

Hrvatsku, jer su izgubili svoju Jugoslaviju u kojoj su bezuvjetno vladali, koristili ogromne privilegije, a protivnike tog režima progonili, procesuirali i likvidirali.

U Kninu *zaboravili* Tuđmana i Šuška

Jedan od glavnih programa srbočetničko-komunističkih ideologa je da obezvrijede prvoga hrvatskog predsjednika dr. Franju Tuđmana, ratnog ministra obrane Gojka Šuška i HDZ kao najveću nacionalnu prohrvatsku stranku koja je bila vodeća nacionalna stranka u Domovinskom ratu, oko koje se okupljao veliki broj hrvatskoga naroda. Što se tiče HDZ-a, i njegove uloge u stvaranju samostalne Hrvatske, admiral Davor Domazet Lošo kaže: HDZ kao najveća nacionalna prohrvatska politička stranka, poveznica je hrvatskog naroda, koju je osnovao dr. Franjo Tuđman i dok je tako dotle će biti i samostalne Tuđmanove Hrvatske. Takvom izjavom admiral Domazet želi poručiti Hrvatima, da je razbijanje HDZ-a, razbijanje jedinstva hrvatskog naroda, što je cilj svakog neprijatelja. To su razlozi da je svaki nacionalno osviješten Hrvat osjetljiv na obezvrjeđivanje simbola i vrijednosti Domovinskog rata i samostalne Hrvatske, te ignoriranje i neprimjeren odnos prema hrvatskim braniteljima, a posebno prema progonu, procesuiranju i zatvaranju hrvatskih branitelja, na čemu intenzivno rade srbočetnički ideolozi i hrvatska Peta kolona, a sve realiziraju putem pročetničke udruge „Dokumente“, na čelu koje je Vesna Teršelič.

Prilikom proslave Oluje u Kninu, 5. kolovoza 2013. godine okupio se politički vrh Hrvatske na čelu s predsjednikom Republike Hrvatske Ivom Josipovićem, predsjednikom Hrvatskog sabora Josipom Lekom, i predsjednikom Vlade RH Zoranom Milanovićem. Izlaskom na govornicu Zorana Milanovića, uslijedio je zvižduk nazočnih građana. Na taj zvižduk Tomislav Karamarko, predsjednik HDZ-a, reagirao je izjavom da su na taj način pokvarili dojam proslave Oluje. Ja pitam Karamarka, jesu li ti građani protestirali s namjerom da pokvare dojam svečanosti proslave Oluje ili zbog razloga za koje ti građani smatraju opravdan takav doček Zorana Milanovića, na ovu svetu pozornicu gdje se slavi Oluja. Mislim da oni koji su protestirali protiv Zorana Milanović možda pamte više i dulje nego Karamarko.

Ovo je još jedan dokaz da povijest ništa ne zaboravlja, da povijest nema očeve, stričeve i ostale simpatizere, povijest, bila duga ili kratka, ona ne zaboravlja povijesne činjenice. Naime, u politici ništa se ne događa slučajno, pa tako ni izlazak Ive Josipovića, Josipa Leke i Zorana Milanovića na proslavu Oluje. Oni su došli jer to zahtijeva državni protokol. Izlazak na govornicu Zorana Milanovića sastavni je dio tog protokola. Ovi što protestiraju svjesni su toga da Zoran Milanović, kao ni Ivo Josipović i Josip Leko nisu došli na ovu proslavu iz ljubavi prema rezultatima Oluje, već isključivo iz protokolarnih razloga, kako bi opravdali fotelje na kojima sjede i privilegije koje uživaju zahvaljujući hrvatskim braniteljima.

Nakon oslobađajuće presude generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču, kod političkog vodstva Hrvatske nije bilo veselja, suprotno tomu, Milanović izjavljuje da je moglo biti i drukčije jer oslobađajuća presuda nije donijeta jednoglasno, rezultat glasovanja bio je 3 : 2, pa je moglo biti i drugačije. To govori

da i Milanović smatra da su generali možda krivi, a imali su sreću kod glasovanja. To su pokazali i dokazali sva trojica, jer ni jedan nije spomenuo dr. Franju Tuđmana i Gojka Šuška pod čijim vodstvom je organizirana i izvedena Oluja. Spomenuli su hrvatske branitelje i to s *knedlom u grlu,* jer su do sada dokazali da ih nikad nisu štitili, i u nikakvoj prilici nisu stali u zaštitu hrvatskih branitelja. Suprotno tomu, usko surađuju s Vesnom Teršelič, predsjednicom protuhrvatske udruge Documenta, koja ima ulogu ispostave udruge Veritas, na čijem čelu je velikosrpski ideolog Savo Štrbac. Koliko Josipović vrjednuje rad i aktivnosti te pročetničko komunističke udruge govori podatak da ju je Ivo odlikovao, a to odlikovanje uručio gospođi Vesni Teršelić.

I ljudi i povijest pamte

Na žalost, puno toga ima, a gospoda Josipović, Milanović i Leko trebaju znati da povijest pamti i piše sve što čine za Hrvatsku i hrvatski narod, pa bi se i njihova djeca jednog dana mogli upitati je li moguće da je to moj otac činio svom hrvatskom narodu. Dakle, gotovo je nemoguće pronaći neko dobro djelo koje su ideološki predvodnici SDP-a, HNS-a, IDS-a i HSLS-a učinili za hrvatske branitelje, za samostalnu Hrvatsku i zaštitu hrvatskih nacionalnih interesa, a navedena tri predsjednika ideološki su predvodnici tih političkih udruga. Nemoguće je zaboraviti da je ta prokomunističko srbočetnička ideologija 14. travnja 2000. donijela zakon o progonu hrvatskih branitelja, čiji je službeni naziv: Deklaracija o suradnji sa sudom u Haagu. Predsjednik Ivo Josipović bio je i član stručnog tima koji je pisao Deklaraciju o suradnji sa Sudom u Haagu, na temelju kojeg akta se progone hrvatski branitelji.

Ti ideolozi, u progon generala Ante Gotovine i ostalih hrvatskih branitelja, uključili su specijalce Velike Britanije, stoljetne prijatelje velikosrpskog agresora, a mrzitelje dr. Franje Tuđmana i protivnike samostalne Hrvatske. Ti ideolozi su, 2000. godine, započeli i 2013. godine dokrajčili lustracijom hrvatskih branitelja i ostalih prohrvatskih kadrova u svim državnim institucijama i poduzećima u državnom vlasništvu. Tako, tadašnji ministar unutarnjih poslova Šime Lučin, s ravnateljem policije Rankom Ostojićem, očistili su iz hrvatske policije preko pet tisuća policajaca proizašlih iz Domovinskog rata. Istovremeno, Lučin je tada u hrvatsku policiju primio 39 četnika, koji su s Domovinskom ratom imali zajedničko to što su nosili četničke odore s kokardom na šajkači, što su pucali u suprotnom pravcu od hrvatskih branitelja i što su mrzili Tuđmana, a služili Slobodanu Miloševiću.

Ta ista povijest pamti kako je Zoran Milanović, kao predsjednik SDP-a, jedne od slijednika prokomunističke ideologije, rekao da mu je drug Tito bliži i draži nego dr. Franjo Tuđman. Ta povijest dobro pamti i Ivu Josipovića koji je slavio četnički ustanak u Srbu i tamo izjavio kako lijepo stoji crvena zvijezda petokraka na kapi titovci. To jasno govori o političkoj ideologiji Ive Josipovića, a govori i o njegovom odnosu prema Domovinskom ratu, prema hrvatskim braniteljima u kojem se Hrvatska oslobađala od te srbočetničko komunističke oligarhije.

Gospodin Ivo Josipović izjavom u Knessetu da Hrvatskom još uvijek gmiže ustaška zmija, tako je ponovno optužio hrvatski narod da je proustaški, a to znači

genocidan, a to je nastavak srbočetničko-komunističke politike prema hrvatskom narodu, koja je vladala od 1945. do 1990. godine. Ivo Josipović izjavio je u Sarajevu da su politike 1990.-91., bile pogrješne, što znači da, unatoč prijetnji oko dva milijuna „miroljubivih" Srba s Gazimestana, „jogurt" i „balvan" revolucije i otvoreni prijetnji da će Hrvatska biti onolika koliko se vidi iz Katedrale. Dakle, Tuđman je trebao mirno promatrati agresora i pustiti građane Hrvatske da kleknu i bez otpora da čekaju srbočetničke koljače.

Draža mu Srbija od Hrvatske

Predsjednik Ivo Josipović glavni je inicijator povlačenja tužbe protiv Srbije za izvršeni genocid nad hrvatskim narodom. Ako znamo da je ta srbočetnička mašinerija još 5. prosinca 1918. započela s masovnim likvidacijama Hrvata, a 1941. do 1945. nije prestala, a intenzivno nastavljena 1945. do 1990., tad to povlačenje tužbe, dobiva pravi smisao, svoju težini i svjesnu namjeru. Činjenica da se srbočetnička mašinerija nije pomirila s vojnim porazom, a to sami govore, jer Dobrica Ćosić i Ljubo Tadić, napisali su novi Memorandum 2 SANU-a, u kojeg daju upute kako će negirati agresiju Srbije ili izjednačiti krivnju za agresiju sa žrtvom, a ono što nisu osvojili u ratu to moraju ostvariti u miru. Taj Ljubo Tadić otac je bivšeg predsjednika Srbije Borisa Tadića velikog prijatelja Ive Josipovića.

Što se tiče politike Ive Josipovića u odnosu na samostalnu Hrvatsku, gospodin Zdravko Tomac kaže: Ivo Josipović, u prvih sto dana predsjednikovanja učinio je više štete za Hrvatsku nego Stipe Mesić u deset godina. Ako znamo da je Stipe Mesić još 1990./91., kao član Predsjedništva SFRJ, surađivao s generalom JNA Aleksandrom Aksentijevićem šefom jugoslavenskog KOS-a, obavještavajući ga kako se Hrvatska ilegalno naoružava, pa Tužiteljstvu u Den Haagu dostavljao ogromne količine transkripata kako bi optužio Tuđmana i hrvatsko vojno i političko vodstvo, a uz to i sam je išao svjedočiti kao strana Tužiteljstva, pa se s pravom postavlja pitanje političke štete koju je učinio Ivo Josipović. Izjavom da u Hrvatskoj još uvijek gmiže ustaška zmija, Josipović je nastavio s optužbama prema hrvatskom narodu da je proustaški, govori i radi isto kao što su srbočetnički i komunistički ideolozi optuživali Hrvate od 1945. do 1990. godine, kako bi Hrvate držali u ideološkoj pokorenosti. Tako, svaka borba ili pokušaj iskazivanja hrvatskih nacionalnih vrijednosti i hrvatskih nacionalnih simbola, tretira se kao proustašku politika.

Unatoč tomu što je Republika Hrvatska, 1. srpnja 2013., službeno primljena u europsku zajednicu civiliziranih naroda, Josipović nas vraća u zagrljaj onih koji su bili protiv razbijanja Jugoslavije, protiv stvaranja samostalne Hrvatske i koji su cijelo vrijeme podržavali agresorsku Srbiju. Tako je Josipović tijekom srpnja 2013., posjetio Veliku Britaniju i sklapao prijateljstvo. Istovremeno, na dan prijma Hrvatske u EU okuplja predsjednike balkanske regije, s tim da je prethodno, putem ministrice Vesne Pusić, kao pročetničkog ideologa molio Tomislava Nikolića da se pridruži toj proslavi.

U skladu s ranijim dogovorom, u roku petnaest dana Josipović ugovara drugi balkanski sastanak u Ljubljani, a smišljeno organiziran da mu pokrovitelj bude predsjednik Francuske, kako bi veza s Balkanom bila što čvršća. Dakle, sve one

koji su bili protiv Tuđmanove politike osamostaljenja Hrvatske Josipović okuplja, a s ciljem kako bi Hrvatsku udaljio od prijateljske Njemačke i Amerike. To su sve činjenice koje potvrđuju mišljenje Zdravka Tomca o politici koju vodi Ivo Josipović, skupa s predsjednikom Sabora i predsjednikom Vlade RH.

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

PREDGOVOR KNJIGE MLADENA PAVKOVIĆA *MOJ OBRAČUN S OVIMA I ONIMA*

Nekako dok sam razmišljao da upitam Mladena Pavkovića zašto brojna svoja reagiranja ne sakupi u jednu ili više knjiga dobio sam poziv da napišem ovaj predgovor knjige M*oj obračun s ovima i onima***,** koja u sebi sadrži njegove kolumne nastale u zadnje dvije-tri godine.

Već sam naslov pokazuje o kakvim se kolumnama radi. Pavković gotovo svakodnevno polemizira s onima koji rade protiv hrvatskih nacionalnih interesa, i rade u provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2 o čemu admiral Davor Domazet Lošo kaže (direktno.hr, 06. 07. 2015):

"Ono što se prešućuje u medijima u Hrvatskoj jest da od 2011. godine postoji memorandum koji kaže da Srbija u miru provodi ono što nije dobila u ratu. Srbija mora sve učiniti da sve hrvatske vlade budu slabe u BiH. Vidimo kakve su vlade bile u posljednjih 15 godina, ne zna se koja je bila gora", rekao je.

Dodao je kako se drugi memorandum u Hrvatskoj provodi unutarnjom agresijom, ne vanjskom. "Vlade će biti slabije, a to se iščitava u posljednja dva predsjednika. Unutarnja agresija podrazumijeva blokadu svih stvaralačkih snaga u zemlji. Egzodus ljudi je recimo blokada stvaralačkih snaga. Ali, mi imamo veći problem, a to je demografska slika. Odnosno, danas se najpametniji tjeraju van zemlje", objasnio je Lošo.

"Neprekidno se medijski prostor 'upucava' time da je Hrvatska kriva, unatoč tome što je došla oslobađajuća presuda za generale. Oni se ne mire s Hrvatskom, Domovinskim ratom kao činom dobra, ne mire se s ratom kao najčišćim u povijesti, ne mire se operacijom Oluja koja je dosegla najveću etiku u povijesti,

ne mire se s činjenicom da je to jedina operacija koja je spriječila genocid. Oni ne žele da Oluja bude temelj države", rekao je.

Admiral je već ranije ovakvo djelovanje unutar Hrvatske nazvao unutarnja agresija, a one koje sudjeluju u njoj vučjim čoporom.

Nasuprot njima i sam branitelj Pavković piše o svojim suborcima. Tu su Veljko Marić, generali Gotovina i Markač, Dario Kordić, Josip Klem, Đuro Glogoški, Ante Deur, Gojko Šušak, Branimir Glavaš, general Željko Sačić, general Praljak i ostali prvostupanjsko osuđeni u Haagu zbog, vjerovali ili ne, udruženog zločinačkog poduhvata u kome su sudjelovali: Franjo Tuđman, Gojko Šušak, Janko Bobetko, Mate Boban, i mnogi drugi.

Pavković piše i o Zvonku Bušiću, ali ne zaboravi rođendan gospođe Tuđman.

To je i logično jer su svi spomenuti, kao i svi drugi branitelji glavna meta napada pripadnika vučjeg čopora. Oni koji su oružjem izborili neovisnu hrvatsku državu su uvijek bili i bit će trn u oku onih koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu. Njihova „krivnja“ je još i veća kada se sjetimo kako su branitelji porazili srpske „ratnike“. Prvo su razoružali Hrvatsku, potom je Vijeće sigurnosti UN-a zabranilo Hrvatskoj naoružavanje. Tako ohrabreno srpski „ratnici“ su krenuli osvajati hrvatska područja. Ali nisu uspjeli to ostvariti i onih odobrenih 15 dana. Ipak se tu i tamo našlo nešto malo oružja da bi se suprotstavilo agresoru. I znamo kako je završilo „bežanijom“ - srpskih „ratnika“ ili kako ih je „vidio“ Milošević srpskih zečeva - iz Knina.

A tim „ratnicima-zečevima“ služili su i još uvijek služe oni o kojima piše Pavković u ovoj knjizi. To su: Jelena Lovrić, Vedrana Rudan, Veljko Džakula, Antifašistička liga, Josip Manolić, Josip Boljkovac, Ivan Fumić, Predrag Matić, Oliver Frljić, Krunoslav Olujić, Slavko Goldstein, Ante Tomić, Predrag Matvejević, Predrag Lucić, Rade Šerbedžija, Viktor Ivančić, Ante Nobilo...

Piše i o radu Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES-a). Neovisno od toga suda Pavković je pisao o djelovanju onih koje je HNES već etički osudio ili optužio za veleizdaju. To su Ivo Josipović, Vesna Pusić, Stjepan Mesić, Milorad Pupovac, Vesna Teršelić. HNES je pokrenuo postupak i protiv Josipa Broza Tita, koji je – kako izvrsno Pavković uočava - i počasni akademik HAZU i počasni građanin (uz niz drugih sličnih njemu) grada Zagreba.

Pavković piše i o Srbima iz Srbije kao što su Novak Đoković, Vojislav Šešelj, Aleksandar Vučić...

Ovih dana je veliki odjek u domoljubnoj javnosti izazvao Pavkovićev prijedlog Aleksandru Vučiću. I sam sam ga komentirao ovako (kamenjar.com, 05. 07. 2015. i Glas Brotnja, 06. 07. 2015.):

PAVKOVIĆEV PRIJEDLOG VUČIĆU: 5. KOLOVOZA – DAN „UTEKLIH ZEČEVA I BEŽANIJE“

Poslije nedavnog mog prijedloga Hrvatskom saboru da 5. kolovoza proglase *Danom domovinske zahvalnosti i danom domovinske žalosti zbog Srba zečeva* Mladen Pavković, predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.) predložio je predsjedniku srpske vlade Aleksandru Vučiću da i oni proglase sličan spomen dan - *Dan „uteklih zečeva i bežanije“.* Napomenut ću samo da je poznati hrvatski odvjetnik i kolumnist Zvonimir Hodak 5. kolovoza

već proglasio *zečijom traktorijadom* (7Dnevno, 03. 07. 2015.).
Zatim sam dao prijedlog g. Pavkovića i završio:
Svoj prijedlog Hrvatskom saboru sam poslao još 2012.. Nije bilo odgovora pa sam ga nedavno obnovio kada sam pročitao o Vučićevom prijedlogu. Kao i ja očito i Pavković smatra da nisu baš ni u Srbiji, kao ni mi u Hrvatskoj, pogodili s nazivom toga dana. Zato evo nekoliko riječi o predlagaču....
Tekst sam završio s biografijom Mladena Pavkovića koju možete naći na kraju ove knjige.

Akademik Josip Pečarić

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017.

PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR, III.

Poštovana Predsjednice Republike Hrvatske
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade
Poštovani Predsjedniče Hrvatskoga sabora

Podsjetit ću vas da sam svoje prethodno pismo završio riječima:

Nadam se da će vaši analitičari uskoro shvatiti o čemu se tu radi i konačno da ćete prije presuda u Haagu predložiti generala Praljka za Nobelovu nagradu za mir! Bez toga teško se možete obraniti od biskupove optužbe za političku prostituciju.

Nedavno sam poslao prijateljima obavijest što vi (ne)činite po pitanju naših haških uznika:

Naslov:*900 potpisa: PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR*
Datum:*Wed, 28 Jun 2017 09:38:03 +0200*

Imamo točno 900 potpisa (4 potpisa ' 896 supotpisa) za Pismo ***PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR.***

Kao što znate Pismo je već ranije poslano Predsjednici RH, Predsjedniku HS i Predsjedniku Vlade RH, ali ste vi nastavili slati svoje potpise.
Zato sam odlučio sakupiti sve što sam vam slao ove godine u knjigu:

Josip Pečarić: 'SRCE MOJE NIJE ZEMLJE ŠAKA' / GENERALU PRALJKU NA DAR
Jesmo li dobili nekakav odgovor od vlasti?
Izravno nismo ni očekivali. A je li neizravni njihov odgovor dan u zahtjevu: "Hrvatska ponovno želi sudjelovati u postupku protiv Prlića i ostalih, tužitelji se protive"?
https://www.vecernji.ba/vijesti/hrvatska-ponovno-zeli-sudjelovati-u-postupku-protiv-prlica-i-ostalih-tuzitelji-se-protive-1178277
Podsjetimo se da su taj zahtjev imali i prošle godine i odbijeni su:
http://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/sud-u-haagu-odbio-zahtjev-hrvatske-da-se-ukljuci-u-proces-prlicu-i-ostalima/4542425/
Vidjet ćemo što će biti ove godine tj. ako ih ponovno odbiju hoće li prihvatiti našu sugestiju i pokazati da im je doista do hrvatskih nacionalnih interesa, a ne poslušno izvršavati ono što im kažu gazde.
Zašto sam napisao '(ne)činite'?
Ne mogu vjerovati da vaši suradnici koji su osmislili ovu "pomoć" nepravedno zatvorenim Hrvatima u Haagu nisu znali kako će im biti odgovoreno:

„Nove činjenice"
Ponovno odbijen zahtjev Hrvatske za sudjelovanjem u postupku koji se vodi protiv Haške šestorke
Vijesti
srp 05, 2017

Haški sud (ICTY) odbio je kao neosnovanu žalbu Hrvatske kojom je zatraženo da im se dozvoli sudjelovanje u predmetu protiv Jadranka Prlića i još petorice optuženih za zločine počinjene za vrijeme rata u BiH.
Predsjednik suda u Haagu Carmel Agius u odluci je naveo da hrvatske vlasti nisu dokazale da je odluka da im se onemogući sudjelovanje u predmetu bila pogrešna ili nepravedna.
- Obzirom da Hrvatska nije ni navela da je prvobitnom odlukom došlo do greške u odlučivanju, i s obzirom da preispitivanje ove odluke nije potrebno kako bi se spriječila nepravda, zaključujem da zahtjev nije opravdan - naveo je Agius.
Predsjednik Haškog suda je kazao i kako Hrvatska nije stranka u postupku, te da zbog toga ne može imati status u predmetu.
Hrvatska je početkom mjeseca podnijela zahtjev da se preokrene odluka kojom je odbijen njihov zahtjev da se pojave kao prijatelj suda u predmetu protiv Jadranka Prlića, Brune Stojića, Slobodana Praljka, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića.
Hrvatskoj je prošle godine prvobitno odbijeno da se pojavi kao prijatelj suda u predmetu protiv Prlića, Stojića, Praljka, Petkovića, Ćorića i Pušića, koji su

osuđeni na ukupno 111 godina zatvora za zločine počinjene u Bosni i Hercegovini u periodu od 1992. do 1994. godine.
Vlasti Republike Hrvatske su u žalbi rekli kako su navodi tužitelja o tome da su Franjo Tuđman, Gojko Šušak i Janko Bobetko bili sudionici udruženog zločinačkog pothvata na području BiH - "nove činjenice", zbog čega su zatražili da im se dozvoli da se obrate Žalbenom vijeću prije donošenja konačne presude šestorici optuženih za zločine u Herceg-Bosni.
Haški tužitelji su se usprotivili ovoj žalbi, kazavši kako je Prvostepeno vijeće donijelo pravilnu odluku kada je odbilo zahtjev Hrvatske da se pojavi kao prijatelj suda.
Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju (MKSJ/ICTY) osudio je 2013. godine Prlića, Stojića, Praljka, Petkovića, Ćorića i Pušića za sudjelovanje u udruženom zločinačkom pothvatu koji je za cilj imao progon i etničko čišćenje Bošnjaka s područja Herceg-Bosne, koju su htjeli priključiti "velikoj Hrvatskoj". Presudom je Prlić osuđen na 25 godina zatvora, Stojić, Praljak i Petković na po 20 godina, Ćorić na 16, dok je Pušiću izrečena kazna od deset godina zatvora.
Na presudu su ove godine iznesene žalbe, u kojima su Obrane tražile da se presuda ukine ili preinači i da se ponište zaključci o udruženom zločinačkom pothvatu i sudjelovanju Tuđmana, Šuška i Bobetka. Haški tužitelji su zatražili veće kazne za optužene i potvrđivanje zaključaka o udruženom zločinačkom pothvatu. Žalbena presuda se očekuje do kraja ove godine, javio je BIRN BiH.
Dnevnik.ba
http://www.dnevnik.ba/vijesti/ponovno-odbijen-zahtjev-hrvatske-za-sudjelovanjem-u-postupku-koji-se-vodi-protiv-haske

Zar vas ponašanje Europske komisije u slučaju granica sa Slovenijom nije upozorilo da treba voditi drugačiju politiku?
http://direktno.hr/direkt/agresoru-ne-idete-u-glavni-grad-udara-li-se-u-trstu-temelj-nove-jugoslavije-91013/
https://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-sto-valja-nauciti-iz-poruke-europske-komisije-arbitrazi

Zato ponavljam završnu poruku iz prethodnog pisma:
Nadam se da će vaši analitičari uskoro shvatiti o čemu se tu radi i konačno da ćete prije presuda u Haagu predložiti generala Praljka za Nobelovu nagradu za mir! Bez toga teško se možete obraniti od biskupove optužbe za političku prostituciju.

S poštovanjem
Akademik Josip Pečarić
P.S. Pošto smo vam biskupi Košić i Pozaić, akademik Jelčić i ja poslali prvo pismo s supotpisima naših ljudi, ti supotpisi su nastavili stizati pa vam u Prilogu šaljem sve supotpise (preko 900) koje sada imamo.

M. KOVAČEVIĆ: KNJIGE GENERALA PRALJKA PRAVI SU ARSENAL ČINJENICA

Portal HKV-a, 02. lipnja 2014.

SLOBODAN PRALJAK: THE TRUTH ABOUT POLITICAL POSITIONS OF THE REPUBLIC OD CROATIA TOWARDS BOSNIA AND HERZEGOVINA I DEVELOPMENT OF POLITICAL AND MILITARY PREPARATIONS REGARDING THE ATTACKS OF ABIH ON HVO IN CENTRAL BOSNIA AND THE VALLEY OF THE NERETVA RIVER IN THE PERIOD FROM 1992 TO 1994, OKTAVIJAN, ZAGREB, 2014.

General Slobodan Praljak iznimna je pojava u hrvatskoj kulturi, a s kraja 80-ih godina, dakle, od početka demokratskih i nacionalno-preporodnih gibanja, Praljak svoju fizičku i duhovnu iznimnost uklapa u borbu hrvatskoga naroda za nacionalnu i državnu afirmaciju. Početkom velikosrpske agresije na Hrvatsku, već je dragovoljac Domovinskoga rata, a organizacijske sposobnosti praktično primjenjuje u ustrojavanju hrvatske obrane u Sunji.

Stanovito vrijeme je pomoćnik ministra obrane za političku djelatnost, a velikosrpskim napadajem na hercegbosanske Hrvate, general Praljak je kao čovjek hercegovačkoga zavičajnoga podrijetla ponovno dragovoljac, pa njegovim organizacijskim sposobnostima ponovno možemo zahvaliti da JNA i srpske snage nisu dolinom Neretve izbile na Jadransko more te tako presjekle hrvatski državni teritorij.

Dakle, taj velikosrpski agresivni pothvat nije samo planiran nego i vođen s područja Bosne i Hercegovine, čiji tadašnji predsjednik Predsjedništva Alija Izetbegović javno poručuje, kako srpsko zlosilje nad Hrvatima u hercegovačkom mjestu Ravno, nije njihov, muslimanski rat.

Operacije što ih nije svojedobno na neretvanskom području uspjela provesti JNA i srpska vojska, preuzela je kasnije muslimanska vojna i politička strategija, opravdavajući svoje agresivne, a vrlo često i zločinačke pothvate, potragom za izgubljenim prostorom, što su im ga .u području istočne Bosne, etničkim čišćenjem otele srpske snage.

Generalu Praljku smo zahvalni što muslimanska "lukava strategija" nije realizirana etničkim čišćenjem Hrvata iz doline rijeke Neretve, pa je još jedna varijanta jugoslavenskoga prodora na hrvatska područja uspješno spriječena.

Možda upravo u tim uspješnim generalovim pothvatima, koji su spriječili realizaciju jugoslavenske političke strategije treba tražiti silnu uznemirenost "konglomerata različitih jugoslavenskih politika" protiv Slobodana Praljka. Kad ga nisu uspjeli pobijediti na vojnom pa i političkom polju, igru su prebacili na

područje haaškoga sudovanja, koje je znatnim dijelom pretvoreno u poprište poslijeratne provedbe različitih međunarodnih strategija na području bivše SFRJ.

Izvanrednoga intelektualca poput generala Praljka, koji u svojoj osobnosti sažimlje tehnička, humanistička, umjetnička i organizacijska umijeća, teško je bilo poraziti i na sudbenom bojištu, pa su njegovi politički protivnici, koje je jedno vrijeme zastupala švicarska tužiteljica Carla del Ponte, nedostatak sudskih argumenata zamijenili rasističkim vrijeđanjem cjelokupnoga hrvatskog naroda, a posebice njegovih zatočenih generala.

Del Ponte

Nije general Praljak ni na to ostao dužan pa je tada još uvijek moćnoj Carli del Ponte, koja je Hrvate nazivala "podmuklom kopiladi" odvratio kako se služi govorom mržnje, a njezina uporaba trajnoga glagola "služiti" u prijepornoj sintagmi odčitava "uobičajen način šovinističkog i rasističkog karakteriziranja Hrvata". Podsjetivši na izostanak bilo kakve reakcije na takav profašistički način govora o jednom narodu, general Praljak je s pravom pitao je li u ozračju takvoga mišljenja napisana protiv njega i haaška optužnica. Premda je tražio da se to ispita i utvrdi sudskim postupkom pred MKSJ u Haagu, to se naravno nikad nije dogodilo.

Nu, nakon toga, a kao posljedak, zbog silne energije koju je uložio u vlastitu obranu pred sudom, ali i u obranu politike hercegbosanskih Hrvata te politike Republike Hrvatske prema BiH, što se najbolje može vidjeti nizom objavljenih knjiga prepunih izvorne građe o ratu u BiH, odgovor je ubrzo došao iz hrvatskih ministarstava kulture i financija, koja su ga teretila za porez na objavljene knjige. Na međunarodnoj, odnosno haaškoj razini financijski udar na generala Praljka opetovan je upravo ovih dana, zahtjevom da plati troškove vlastite obrane u visini od preko tri milijuna eura.

.Ovaj nepokolebljivi hrvatski general nije se predao ni nakon donošenja drakonske, u prvom redu političke prvostupanjske presude Haaškoga suda šestorici hercegbosanskih Hrvata. U presudi hercegbosanskim Hrvatima haaško je Tužiteljstvo nadoknadilo ono što je izgubilo u oslobađajućoj presudi generalima Markaču i Gotovini.

Naime, pod predsjedanjem američko-židovskoga sudca Theodora Merona hrvatsko državno i vojno vodstvo je oslobođeno optužbi za zločinački pothvat u operaciji Oluja, ali je zato sudsko vijeće u drukčijem sastavu prvostupanjskom presudom hercegbosanskim Hrvatima optužilo hrvatsko državno vodstvo na čelu s predsjednikom Franjom Tuđmanom i ministrom obrane Gojkom Šuškom, a hrvatsku država za agresiju na Bosnu i Hercegovinu.

General Praljak je nakon presude uložio silan trud, rad te vrijeme i na engleski jezik preveo mnoštvo dokumenata o ratu u BiH te ih objavio u dva, od planiranih pet svezaka. Nisu to samo dokumenti hrvatske strane, koji svjedoče o politici, što

ju je vodila hrvatska država, Hrvati u BiH, odnosno Hrvatska zajednica, a kasnije i HR Herceg Bosna, nego i ključni dokumenti muslimanskoga političkog vodstva u BiH, koji otkrivaju bit islamističke politike vješto pokrivane plaštem što stvarne, ali i što izmišljene žrtve.

General Praljak je objavio na engleskom jeziku i ključne dokumente jugoslavenske i srpske strane, koji zaista omogućuju sudu, ali i povjesničarima te svakom zainteresiranom da dođe do stvarne istine o ratu u Bosni i Hercegovini. Ono što nisu napravile institucije pojedinih država - Hrvatske, BiH, Srbije, ali i Haaški sud, napravio je bez selektivnoga pristupa građi upravo general Slobodan Praljak, a njihov prijevod na engleski jezik, omogućuje dostupnost širokom krugu međunarodno zainteresiranih stručnjaka različitih profila. Oni bi, naravno, ako žele, napokon mogli utvrditi karakter rata, a prema tim činjenicama onda bi se mogla ravnati i voditi znatno uravnoteženija politika.

.Objektivno gledano, to se teško može napraviti preko noći, no vjerojatno je neupitan dugoročni učinak. Ono što možemo žaliti jest da taj silni trud i rad oko ovog projekta ipak nije cjelovitije dovršen, što svakako nije odgovornost generala Praljka.

Ciljevi sukobljenih strana

Naime, knjige ovih izvornih dokumenta, bolje bi bile primljene u međunarodnoj stručnoj javnosti da su uz engleske prijevode bili otisnuti i preslici njihovih hrvatskih, bošnjačkih i srpskih izvornika. Druga značajka ovih knjiga izvora jest temeljit uvod u problematiku, kojeg je studiozno napisao prof. dr. Miroslav Tuđman. Uz pitanje javnoga znanja, ulogu toga znanja u informacijskom prostoru i primjenu informacijskih strategija te njihovo političko djelovanje i posljedični učinci, knjigu čine prvorazrednom građom za buduće istraživače.

U konkretnom pak sudbenom slučaju, kad bi se imalo dovoljno snage i volje, možda bi za potrebe budućega američkog odvjetnika generala Praljka trebalo napraviti izbor ključnih dokumenta važnih za sam slučaj i za potrebe obrane, objaviti, uz njihov izvornik i engleski prijevod, kako bi se s hrvatske države i hrvatskoga vojnog i političkoga vodstva skinula zločinačka stigma o odnosu prema BiH.

Naime iz navedene dokumentacije jasno proistječu ciljevi sve tri sukobljene političke strategije u BiH. Velikosrpska strategija je težila zaposjedanju cijele BiH i njoj pograničnih dijelova u Hrvatskoj, što je jugoslavenske i velikosrpske strege prisililo da svoje operacije vode na jedinstvenom ratištu - koje je BiH i Hrvatsku tretiralo kao jedinstvenu cjelinu. Muslimanska pak strategija očitovala se u ciljanom stvaranju islamističke države, a kad je muslimansko vodstvo uvidjelo srpsko moć, politiku je prilagođavalo održavanju unitarističke državice na račun Hrvata.

Hrvatska politika se ravnala, upravo onako kako je to najbolje moglo odgovarati interesima Republike Hrvatske - cjelovita BiH kao država, a njezino unutarnje ustrojstvo trebalo je omogućiti da sva tri konstitutivna naroda imaju teritorijalnu autonomiju. Nije li upravo nedavna Rezolucija Europskoga parlamenta o BiH potvrdila ispravnost hrvatske strategije, kao što to pokazuju i tragične poratne posljedice sadašnjega državnog ustrojstva te države. Dakle, Rezolucija Europskoga parlamenta o BiH u izravnoj je protimbi s prvostupanjskom presudom generalu Praljku i drugima. Ta činjenica pokazuje da je i politika Europske unije bila bliska hrvatskim stajalištima, pa bi možebitno potvrđivanje prvostupanjske presude hercegbosanskim Hrvatima bila i svojevrsna presuda Europskoj uniji.

Naravno u više navrata, zbog kaosa i borbe s različitim frakcijama naslijeđenim iz jugokomunističkoga sustava, ali i nekim tajnim pa čak i otvorenim djelovanjem pojedinih međunarodnih čimbenika dolazilo je do ekstremnih situacija, koje ni jedna strana nije mogla do kraja nadzirati.

Hrvatska i BiH su susjedne države, koje ne dijele samo međusobno dugu zajedničku državnu granicu, nego su zbog svoga specifičnog položaja također međusobno gospodarski, zemljopisno, povijesno i geostrateški povezane. Upravo je zbog tog položaja srpska strana i definirala Hrvatsku i BiH jedinstvenim ratištem tijekom velikosrpske agresije na ove dvije države. To se razvidno može razabrati iz pripremnih i operativnih navalnih planova bivše JNA, koja je, kao vojni instrument Beograda, poslužila Miloševićevoj ratnoj politici da zaposjedne dijelove tih država. Upravo su okupirani dijelovi Hrvatske i BiH u završnici, nakon formalnoga ujedinjenja, trebali činiti jedinstveni teritorij u zajednici sa Srbijom.

Potpora cjelovitoj BiH

Svjesna upravo svih tih činjenica hrvatska politika nije mogla sve i da je htjela voditi drukčiju politiku, osim potpore cjelovitoj BiH. Nisu točne tvrdnje jednoga dijela političke javnosti u Hrvatskoj, nastale tek kao promidžbeni pokušaj oporbe da se kao protivnici dr. Tuđmana i HDZ-a domognu vlasti, kako je Hrvatska zajednica Herceg-Bosna bila kamen spoticanja hrvatske državne politike prema BiH.

Naime, zahvaljujući toj organizaciji i njezinim političkim predstavnicima u Skupštini BiH je donesena odluka o proglašenju nezavisnosti BiH, a hrvatski je narod tu odluku svojih političkih predstavnika podupro i više nego jasnim očitovanjem na referendumu o neovisnosti. Ubrzo nakon proglašenja nezavisnosti, Hrvatska je priznala BiH kao suverenu državu. Nesuglasice i razilaženja između hrvatske i bošnjačko-muslimanske strane otvaraju se u pitanjima oko unutarnjega uređenja BiH, što opet jedan dio političke oporbe u Hrvatskoj koristi za međustranačka nadmetanja, a te razlike muslimansko-bošnjačka politika rabi za potvrđivanje vlastite nacije u nastajanju.

Potiskivanje i progoni muslimanskoga stanovništva s područja koja su zaposjele srpske snage te njihov dolazak na područja u kojima se dotada održavala ustaljena brojčana ravnoteža između Muslimana i Hrvata otvarao je prostor budućega međusobnog sukobljavanja. Unatoč sukobima i na kraju počinjenim zločinima s obje bosanskohercegovačke strane - dakle i onih Armije BiH i onih HVO-a, Republika Hrvatska je tijekom cijeloga rata slala ratnu, sanitetsku i humanitarnu potporu i hrvatskoj i muslimansko-bošnjačkoj stranu u BiH, a jedne i druge je poticala na zajednički otpor velikosrpskoj agresiji, istodobno skrbeći o najvećem broju muslimansko-bošnjačkih izbjeglica u Hrvatskoj.

Hrvatska zajednica Herceg Bosna prerasla je 1993. u Hrvatsku Republiku Herceg Bosnu, kao buduću upravnu jedinicu hrvatskoga naroda u sklopu BiH, nu ni HZ HB ni kasnija HR HB nikad nisu donijele ustavnu odluku o raskidu odnošaja s BiH te su i jedna i druga u svim aspektima poštovale njezinu suverenost. Kasnije je, 1994., potpisivanjem Washingtonskoga sporazuma pod pokroviteljstvom Sjedinjenih Država, Herceg-Bosna urasla u sustav muslimansko-hrvatske Federacije.

Nedostatak pak političkoga suglasja oko unutarnjega ustrojstva BiH doveo je u poratnom razdoblju praktično do podjele te zemlje na srpski entitet - Republiku Srpsku i Federaciju BiH, koja se zahvaljujući majorizaciji uglavnom pretvorila u muslimansko-bošnjački entitet. Kao posljedica neriješenoga muslimansko-hrvatskoga pitanja prepolovljen je broj Hrvata u BiH u odnosu na 1991. Brojidba pučanstva jasno pokazuje kako je broj Bošnjaka i Srba veći nego 1991. dok je broj Hrvata skoro prepolovljen u odnosu na popis iz 1991.

Apsurdne optužnice

Tako danas, na području Republike Srpske nedostaje oko 92 posto katolika, uglavnom Hrvata, a u Federacija BiH oko 35 posto katolika–Hrvata, što bi mjerodavnima trebalo biti upozorenje da ozbiljno razmisle o preustroju države, kojim bi se omogućila jednakopravnost Hrvatima s druga dva naroda. To je upravo pitanje oko kojeg su se razilazila hrvatska i muslimansko-bošnjačka gledišta tijekom pregovora o unutarnjem uređenju BiH.

Koliko su pak apsurdne optužnice Haaškoga tužiteljstva ali i prvostupanjska presuda šestorici hercegbosanskih Hrvata (Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću, Valentinu Ćoriću i Berislavu Pušiću) o udruživanju u zajednički zločinački pothvat na čelu s predsjednikom Republike Hrvatske Franjom Tuđmanom, ministrom obrane Gojkom Šuškom i načelnikom Glavnoga stožera HV-a generalom Jankom Bobetkom kako bi iz sastava BiH izdvojili dio teritorija i priključili ga t. zv. velikoj Hrvatskoj, osim navedenih podataka, ponajbolje svjedoči održavanje stalne helikopterske veze Zagreb-Bihać, kojom je okruženoj i zaštićenoj zoni UN-a stizala infuzija pomoći u različitim obrambenim i sanitetskim potrebama.

U izvješću Glavnom stožeru HV-a od 21. srpnja 1995. „komanda 5. korpusa ABiH" navodi kako je Korpus pretrpio „velike gubitke u živoj sili i značajan gubitak teritorije" te da su im „zalihe municije i borbenih sredstava ispod kritičnog nivoa", i da „pri ovakvom tempu napada agresora, može pružati organizovanu odbranu u naredna dva do tri dana".

Istoga dana pak u pismu koje je poslao predsjedniku Republiku Hrvatske Franji Tuđmanu, tadašnji načelnik bihaćke općine Adnan Alagić navodi da se „dramatičan položaj iz sata u sat usložnjava jer je humanitarna situacija još od ranije katastrofalna", da su zabilježeni prvi slučajevi umiranja od gladi, da je „sudbina oko 180.000 stanovnika Unsko-sanskog kantona neizvjesna", da će se „boriti bez obzira na cijenu i neodlučnost međunarodne zajednice", te da „jedinu nadu polažu u naše hrabre borce i prijateljski hrvatski narod".

Pa ako se pomoć "prijateljskoga hrvatskoga naroda", na čelu s hrvatskim političkim vodstvom u presudi šestorici hb. Hrvata, proglasi zločinačkim pothvatom, Republika Hrvatska agresorom na BiH, onda to ne će biti samo udarac hrvatskoj državi, nestajućim Hrvatima u BiH, nego dugoročno i onima koji su tu pomoć tražili i dobili od "prijateljskoga hrvatskog naroda", ali i međunarodnoj pravdi, na kojoj počivaju odnošaji u međunarodnoj zajednici.

Zaključak

Zaključno ipak treba istaknuti kako su Hrvatska, a posebice hercegbosanski Hrvati izgubili, unatoč svojoj pravednoj borbi, svojedobno medijski rat. Njega s obzirom na tijek vremena ne možemo više dobiti. No ipak, svojim veličanstvenim nakladničkim pothvatom general Praljak je stvorio preduvjete za dugoročno istraživanje istine o ratu u BiH.

Nama pak ostaje tek sudska borba za pobijanje apsurdnih točaka optužnice. Knjige generala Praljka pravi su arsenal činjenica, a prevedene na engleski jezik dostupne su i široj pravosudnoj javnosti. Što se pak tiče same obrane, možda bi u šesti dopunski svezak pravnički vješt um trebao iz ovih dokumenta izabrati upravo ono što je najvažnije za pobijanje pojedinih točaka prvostupanjske presude. S pravničkim pogovorom te verifikacijom Hrvatskoga memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskoga rata, uz te bi dokumente na engleskom jeziku trebalo objaviti i njihov izvorni preslik. U rukama ozbiljna američkoga odvjetnika 6. svezak bi mogao biti prava riznica za pobijanje političke presude hercegbosanskim Hrvatima.

Knjige pak generala Praljka preporučam svim istraživačima, a sve ostale pozivam da generalu i zatočenim Hrvatima pružimo punu potporu kako bi na kraju izvojštili još jednu pobjedu, ne samo sebi, nego hrvatskom narodu i Republici Hrvatskoj!

Mate Kovačević

DR. SC.MIROSLAV MEĐIMOREC,

U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE HRVATSKOJ ŠESTORCI: PODLISTAKO GENERALU SLOBODANU PRALJKU I HRVATSKOJ ŠESTORCI U HAAGU

I.

Istina je jedna, i u zgodno i u nezgodno vrijeme.
- *Papa Ivan Pavao II*

Kad pomislim na ili se spomenem sudbine Šestorice Hrvata iz BiH – Jadranka Prlića,
Brune Stojića, Valentina Ćorića, Slobodana Praljka, Milivoja Petkovića i Berislava Pušića - koji čekaju konačni pravorijek Žalbenog vijeća Tribunala u Den Haagu ŠUTNJA je riječ koja će mi se prva nametnuti. ŠUTNJA je odgovor većine sugovornika kad im postavite pitanje o njima šutnja ili sažalijevanje. Oni ne zaslužuju ni jedno ni drugo. Šuti hrvatska vlasti, javni mediji, intelektualci, branitelji, šutnju .branitelja ponajteže mogu razumjeti?! Iako su se borili i ginuli za slobodu misli i djela ŠUTE.

Javljaju se tek poneki časni glasovi poput Višnje Starešine, Zvonimira Hodaka, Marka Ljubića, Nine Raspudića, Miroslava Tuđmana, Josipa Pečarića, Zdravka Tomca, oni snimaju filmove, pišu kolumne i knjige, govore, stalno i uporno. Kontinuirano su u „Hrvatskom slovu“ organiziraju Tribine podrške Šestorki BiH Hrvata, od vremena do vremena (da se Šestorka Hrvata ne zaboravi) pišu se osvrti i komentari na portalu HKV-a, i to je sve. Ionako je toga malo.

Nešto češći su glasovi Hrvata iz BiH, javljaju se glasovi potpore na portalima poput „Kamenjara“. U hrvatskim medijima pojavljuju se,

uglavnom senzacionalističke vijesti poput traženja Tribunala da Praljak plati svoju obranu ili da mu sin investira milijune eura u novu zgradu, ali uglavnom prevladava ŠUTNJA. Iako rijetki trezveni glasovi upozoravaju da će presuda Šestorki Hrvata imati veće posljedice po RH i Hrvate u BiH nego navodi optužnice protiv generala Gotovine, Markača i Čermaka Hrvati i Hrvatice šute, vlast i javno mnijenje šute, šuti hrvatski narod.

Nikoga se više ne tiče sudbina ljudi koji su se žrtvovali za domovinu i narod, tisuće će se skupiti na krivotvoreni poziv o navodnom zastoju i odustajanju od reforme školstva, ali se ni šaka ljudi ne će skupiti kako bi upozorili na nepravdu suda u Den Haagu. Usprkos optimističnim tvrdnjama haškog tužitelja Braemertza o uspješnosti Tribunala i njegovom velikom doprinosu miru, pravdi i istini o ratovima na prostoru bivše Jugoslavije tu tvrdnju u dijelu optužnice protiv Šestorke iz BiH - za ZZP i agresiju RH na BiH – ne potkrijepljuju nikakve

ČINJENICE. To je svojim izdvojenim mišljenjem protiv tog dijela optužnice izrijekom potvrdio i predsjednik Prvostupanjskog suda sudac Antonetti.

Ako Žalbeno vijeće Tribunala potvrdi tezu Tužiteljstva o zločinačkom pothvatu i agresiji RH na BiH te za ta djela učini odgovornima Prlića, Stojića, Praljka, Petkovića, Ćorića i Pušića i uz njih tadašnji vrh hrvatske vlasti - pokojnoga predsjednika Tuđmana, ministra obrane Šuška, HDZ te mnoštva znanih i neznanih sudionika u toj navodnoj agresiji RH protiv BiH imat ćemo ogromne političke, međunarodne i materijalne posljedice po Hrvatsku i Hrvate. Protivno razumu i činjenicama i dalje traje ŠUTNJA, nikoga ne zabrinjava približavanje jeseni i proglašenje pravorijeka Žalbenog vijeća.

Portal HKV-a će pokušati nadglasati tu šutnju svojevrsnim feljtonom, nizom priloga o tom suđenju, prvenstveno pokrijepljenih manje poznatim činjenicama iz obrane i knjiga generala Slobodana Praljka vodeći se riječima molitve koju često ponavlja i general Slobodan Praljak: - Samo reci riječ i ozdravi dušu moju. Reci jednu riječ oslobodi me.

dr. sc. Miroslav Međimorec

Prilog: Članak iz "Jutarnjeg lista", 6. lipnja 2004., dan odlaska Šestorke u Den Haag

JUTARNJI U AVIONU SA ŠESTORICOM HRVATA IZ BIH NA PUTUT ZA HAAG

Ispraćaj uz pjevanje himne 'Lijepa naša'

Šestorica bivših političkih i vojnih dužnosnika Herceg Bosne optuženih za ratne zločine, Slobodan Praljak, Milivoj Petković, Jadranko Prlić, Bruno Stojić, Valentin Ćorić i Berislav Pušić, oprostili su se jučer u Zračnoj luci Pleso od brojnih suboraca, prijatelja i rodbine koji su ih pozdravili prije odlaska u Haag. Prije samog ulaska u avion Slobodan Praljak pozvao je sve okupljene da se oproste pjevajući himnu "Lijepu našu". U vrlo emotivnom obraćanju optuženi su poručili okupljenima kako ne idu u Haag dokazivati svoju nevinost nego da oni u Haagu moraju dokazati njihovu krivnju.

Među osobnim stvarima koje je ponio u Haag Slobodan Praljak rekao je da se našlo mjesta i za knjige, među kojima su i eseji Miroslava Krleže "Deset krvavih godina". Umirovljeni general Milivoj Petković rekao je da je očekivao optužnicu jer je bio na vrhu zapovjednog lanca, a nekadašnji ministar vanjskih poslova BiH Jadranko Prlić poručio je da u Haag odlazi čiste savjesti.

Na ispraćaju u zračnoj luci bili su i mnogi suborci optuženih, među kojima i mnogi invalidi, poznate osobe iz javnog života te nekoliko političara. Miroslav Tuđman nije želio komentirati optužnicu u kojoj se njegova pokojnog oca i nekadašnjeg

ministra obrane Gojka Šuška tereti za združeni zločinački pothvat. (A. Nižetić-Capković)

Del Ponte pozdravlja poteze Vlade

DENHAAG ■ Glavna tužiteljica Haaškog suda CarlaDel Ponte pozdravila je korake koje je hrvatska Vlada poduzela na prebacivanju optuženika u Haag, izjavila je jučer glasnogovornica Tužiteljstva nakon što su u pritvor ICTY-ja stigla šestorica optuženih Hrvata.
- Tužiteljica je zahvalna za korake koje je poduzela Vlada vezano za prebacivanja optuženih - izjavila je glasnogovornica FlorenceHartmann. Tužiteljica istodobno očekuje od Hrvatske da poduzme sve napore za lociranje generala Gotovine, dodala je Hartmann. Kada je u pitanju predmet protiv generala Čermaka i Markača, u kojem se očekuje odluka sudskog vijeća o njihovu zahtjevu za privremeno puštanje, glasnogovornica Tužiteljstva je rekla da nema promjene stava tužiteljice Del Ponte koja se usprotivila zahtjevu za puštanje iz pritvora dok Tužiteljstvo s njima ne obavi dodatni razgovor. - Tužiteljica će drukčije razmotriti situaciju kada naši ljudi obave razgovor u pritvoru - rekla je Hartmann. Istaknula je da vijeće može donijeti odluku o puštanju do suđenja i unatoč protivljenju Tužiteljstva. (H)

Praljak: Nema sumnje da su počinjeni zločini

Piše: Ivan Zvonimir Čičak
Iz zagrebačke luke Pleso jučer su u Haag otputovali Jadranko Prlić, Slobodan Praljak, Bruno Stojić, Valentin Ćorić, Milivoj Petković i Berislav Pušić. Radi se o šestorki koju je Tužilaštvo Haaškog tribunala optužilo kao najodgovornije osobe za ratne zločine počinjene u proteklom ratnom sukobu u BiH na hrvatskoj strani. Svi optuženi otputovali su za Haag s namjerom da se sami predaju Sudu.
Za razliku od dosadašnjih ispraćaja, ovaj je protekao u dosta turobnoj i mirnoj atmosferi. Osjećao se šok koji je svojom silovitošću i nabojem proizvela optužnica CarleDel Ponte ne samo na hrvatsku javnost, nego još više na same optužene.

Čitanje optužnice

I u samom zrakoplovu bilo je tiho i mimo. U ozbiljnoj atmosferi samo su se međusobno konzultirali optuženi i njihovi branitelji te se prelistavao dnevni tisak bez velikih komentara. Možda je tome pridonio i rigidni stav što ga je, vezano uz mogućnost puštanja iz pritvora do suđenja Čermaka i Markača, imala tužiteljica Tribunala Carla Del Ponte. Iz tog stava optuženi su mogli iščitati kakav će biti njezin stav i prema njima, što je sigurno kod njih prizivalo misao da se možda neće tako skoro vratiti na zagrebački aerodrom.

Ovaj put u zrakoplovu nije bilo novinske konferencije ni HTV-ove kamere. Novinari su pred kraj puta tek pokušali napraviti par posljednjih fotografija i uzeti

posljednje izjave iako, osim Prlića i Praljka, većina optuženih nije bila sklona razgovorima.

Vlasti na amsterdamskom aerodromu ovaj put su drukčije organizirali slijetanje hrvatskog zrakoplova, tako da su potpuno onemogućili snimanje iz pristanišne zgrade optuženih prilikom izlaska iz zrakoplova. U samoj zrakoplovnoj luci, uz hrvatskog veleposlanika Krnića, bio je nazočan i veći broj istražitelja i prevodioca, njih više od desetak, koji su potom optuženima u ispražnjenom zrakoplovu pročitali skraćene verzije njihovih optužnica, uručili ih i potom optužene odveli u scheveningenski pritvor.

Optuženi su iz zrakoplova izvedeni u pancirnim prslucima i s lisicama na rukama, a general Slobodan Praljak u rukama je držao maslinovu grančicu. Prije slijetanja u amsterdamsku zrakoplovnu luku Slobodan Praljak rekao je da mu je savjest čista. - U Haag odlazim dragovoljno, smiren i čiste savjesti. Imam puno povjerenje u Haaški sud i osjećaj za pravednost njegovih sudaca. I to, prije svega, zbog toga što imam povjerenja u činjenice koje stoje iza mene i iza nas šestorice. Sretan sam što ću "prisilno" imati dovoljno vremena da dokažem točku po točku, da u tom ratu i ja i ostala petorica barem u onom dijelu gdje smo se mi nalazili i susretali nema ničega što bi nam se u okvirima ljudskih mogućnosti moglo prigovoriti.

Stojić: Imam povjerenja u Sud

Na pitanje da ga optužnica tereti s preciznim inkriminacijama za kaznenu odgovornost Praljak je rekao da on osobno, ali i ostala petorica s tim nemaju nikakve veze. - Mnogi su zločini počinjeni. U to nema sumnje. I nitko pametan ne negira činjenicu zločina. Ja se čak usuđujem tvrditi da bi 90 posto tih momaka koji su počinili te zločine bili sretni da ih se procesuira.

Time bi sa sebe, ali ne samo sa sebe, skinuli teret velike muke i grižnje savjesti zbog onog što su počinili. No, pritom bi se morale uzeti u obzir okolnosti i cjelokupno stanje njihovog duha i duha u cijeloj sredini u vrijeme kada su se zločini dogodili. Mislim daje sazrilo vrijeme i da bi hrvatska javnost prihvatila činjenicu da mi sami počnemo procesuirati za ratne zločine. Radi nas samih - zaključio je Praljak.

Valentin Ćorić je u avionu izjavio: - Odlazim u Haag vjerujući u pravednost Suda. U pobjedu istine bez obzira koliko ona bila gorka. Ja sam spreman za jedan fer sudski proces kroz koji ćemo doći do istine. Ne stidim se nijednog svog dana ni čina u ratu. Usto, nadam se i vjerujem da ćemo bez problema dokazati daje 99 posto Hrvata u BiH koji su sudjelovali u ratu koji nam je bio nametnut, bili pošteni i čisti do kraja. To što je jedan posto njih bilo negativaca koji nas je ocrnio i okaljao, za to bi oni trebali odgovarati pred sudovima. Ni Ćorić pak ne negira činjenicu počinjenih zločina. - Zločini su počinjeni sa svih strana. Svaka bi strana trebala procesuirati svoje zločine. Svjestan sam težine križa koji ću ponijeti i nositi. Bruno Stojić također tvrdi da ima povjerenja u Haaški sud.- U Haag idem bez imalo straha, smiren i mirne savjesti. Smatram i vjerujem da su tamo u Haagu

u Sudu normalni, pošteni suci koji će znati što je istina, a što nije. Imam povjerenja u pravednost Haaškog suda. Zločina je bilo. Ja znam da ih nisam učinio. Ne želim imenovati nikoga niti bilo koga optuživati, niti ću to učiniti - rekao je Stojić.

Objedinjena optužnica

Šestorica optuženih jučer su, nakon dobrovoljne predaje, stigli u haaški pritvor u Sheveningenu. Haški sud objavio je jučer poslijepodne konsolidiranu optužnicu protiv šestorice osumnjičenika. Sud je prošloga petka objelodanio optužnicu u dijelu koji se odnosi na Prlića, Stojića, Praljka i Petkovića, a nakon što je danas nadležni sudac otpečatio optužnicu u dijelu za Ćorića i Pušića, objavljena je kao objedinjeni dokument.

Stranke o navodima u optužnici; Picula: Vlast u Herceg Bosni je znala za zločine

Da nije bilo Hrvata i pokojnog dr. Tuđmana, BiH ne bi bila nezavisna, smatra Luka Bebić iz HDZ-a

ZAGREB - Čelnici stranaka jučer su komentirali navode u optužnici za šest osumnjičenika koje Tužiteljstvo smatra najodgovornijim za zločine počinjene na hrvatskoj strani u sukobu na teritoriju BiH. Bivši ministar vanjskih poslova, SDP-ovac Tonino Picula, ne dvoji da su na području Herceg Bosne počinjeni zločini, no dvoji jesu li oni bili sustavno i politički organizirani. Vjeruje kako je vlast u Herceg Bosni morala biti informirana o nečasnim postupcima pojedinaca, a u postupku Haaškog suda kaže pokazat će se jesu li te vlasti propustile reagirati na zločine.

Kada je riječ o ulozi Franje Tuđmana u ratu u BiH, Picula ističe kako dosad dostupni dokumenti ne dovode u izravnu vezu Franju Tuđmana s planom podjele Bosne iako je, kaže, neosporno da je Tuđman ohrabrivao političke strukture Herceg Bosne na emancipaciju. Kada je riječ o navodnoj okupaciji dijelova BiH od strane Hrvatske, Picula kaže kako se od početka sukoba postavlja pitanje je li Hrvatska prešla granicu nužne samoobrane. - Nedvojbeno je da su resursi hrvatske države bili stavljeni na raspolaganje hrvatskom vodstvu u BiH, međutim, ne postoji nikakav trag odluci Vlade ili Sabora koja bi značila "zeleno svjetlo" za okupaciju BiH od strane Hrvatske - naglašava Picula.

- lako su kvalifikacije u optužnicama za Hrvatsku vrlo teške, treba se odgovorno prihvatiti posla da se one pobiju ili relativiziraju i da se ustanovi istina – naglasio je Picula. Da nije bilo Hrvata i pokojnog dr. Franje Tuđmana, BiH nikada ne bi bila nezavisna, a sve su ostalo objede, smatra potpredsjednik Sabora Luka Bebić (HDZ). - Dakle, upravo suprotno od objeda da je Tuđman htio stvoriti Hrvatsku u okvirima Banovine - tvrdi Bebić. Hrvatska nikada nije okupirala BiH, a naše snage su, dodaje Bebić, na teritoriju BiH intervenirale dva puta, i to na poziv Alije Izetbegovića i na temelju sporazuma između Hrvatske i BiH. - Da nije bilo Hrvatske vojske, koja je deblokirala Bihać, dogodila bi se i veća tragedija od one

u Srebrenici - kaže Bebić. - Upravo je Tuđman pomogao da BiH bude suverena država jer je savjetovao Hrvatima u BiH da za to glasuju na referendumu - tumači Bebić. Također naglašava kako vodstvo Herceg Bosne nije odgovorno za zločine u BiH. - Ako je zločina i bilo, odgovorni su pojedinci, a ne vodstvo - smatra Bebić. Potpredsjednik IDS-a Damir Kajin za zločine počinjene na teritoriju Herceg Bosne odgovornijima smatra "one koji su instruirali vodstvo Herceg Bosne - političko vodstvo Hrvatske, Franju Tuđmana i Gojka Šuška". Uvjeren je kako je Tuđman želio Hrvatsku u granicama Banovina - Zbog te njegove opsesije Hrvatska je već bila na stupu srama, a i ubuduće će snositi konzekvence - kaže Kajin dodajući kako mu je žao što će na kraju odgovarati vojnici, a ne kreatori takve politike. Predsjednik HSP-a Anto Đapić je jučer poslao pismo premijeru Sanaderu u kojem traži hitan sastanak kako bi se dogovorili o strategiji odnosa s Haagom i Vijećem sigurnosti. (A.P.,N. B.,K. T.)

Čačić: Banovina je bila osobna ambicija Tuđmana

Prema mišljenju predsjednika Središnjeg odbora HNS-a Radimira Čačića, Franjo Tuđman imao je osobnu ambiciju stvoriti Hrvatsku u okvirima Banovine. To, kaže Čačić, potvrđuju brojne Tuđmanove izjave, a i famozna salveta. Međutim, naglašava Čačić, Tuđman je bio svjestan međunarodnih političkih pozicija pa kao predsjednik Hrvatske nije provodio takvu politiku. Čačić smatra kako vodstvo Herceg Bosne snosi određenu odgovornost, ako su znali za zločine, a nisu ih sankcionirali. No ne misli da je Hrvatska okupirala BiH. - Ali sigurno je točno da je bilo neformalnih hrvatskih paravojnih formacija u BiH - kaže Čačić.

Jutarnji list

Portal HKV-a, 7. rujna 2017.

U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE HRVATSKOJ ŠESTORCI
II.

Obavit ćemo posao do kraja jer nam ništa drugo ne ostaje. U Božje ime – izgovorite riječ i spasite dušu!
- *Slobodan Praljak*

Što je ostalo nakon truda male skupine ljudi, niza tribina, članaka, raščlambi, knjiga o Šestorici BiH Hrvata osuđenih prvostupanjskom presudom u Haagu? U jesen ove godine dobit ćemo pravi odgovor na to pitanje, dat će ga nakon Žalbenog postupka pravorijek Haškog tribunala.
Početkom travnja 2004. Šestorka bh Hrvata dragovoljno je odletjela u Haag. Trinaest godina traje suđenje, trinaest .godina optuženici sjede u haškom pritvoru, bez mogućnosti da poput Vojislava Šešelja izađu i na slobodi sačekaju donošenje pravomoćne presude. Donesene su prvostupanjske drakonske kazne od ukupno 111 godina, očekuje se drugostupanjska pravomoćna presuda. To je najveći proces pred Haaškim tribunalom, Šestorka je okrivljena i pred prvostupanjskim sudom osuđena za Zajednički zločinački pothvat i agresiju RH na BiH za koje su, uz njih, krivi i pokojni predsjednik Tuđman, pokojni ministar obrane Šušak, vojni i politički dužnosnici Herceg Bosne te znani i neznani branitelji i hrvatski narod koji je zdušno podupirao obranu Hrvata i Bošnjaka/Muslimana od napada i agresije JNA, Srbije i bosanskih Srba.

Proces protiv Šestorke bio je u sjeni jednako važnog procesa generalima Gotovini, Markaču i Čermaku, oko kojeg se HKV i skupina rodoljuba snažno uključila nizom skupova na kojima su razotkrivene i srušene konstruirane optužbe Tužiteljstva. Zaslugom časnog hrvatskog odvjetnika Milana Vukovića, začetnika te zamisli organizirani su skupovi, objavljen je niz knjiga u kojima su objavljene sjajne raščlambe djelovanja Haškog tribunal i razotkrivena njegova politička svrha. Sažetak je preveden i objavljen na engleskom jeziku. Kad je za generale i RH taj proces sretno završio vlast i mediji nastavili su uvjeravati hrvatsku javnost da je suđenje Šestorki Hrvata unutarnja stvar BiH, da su okrivljeni Hrvati državljani druge države u čija pitanja se hrvatske vlasti nakon 2000. nisu htjele miješati. Optuženici, s biljegom krivaca za navodnu agresiju RH na BiH, prepušteni su na milost i nemilost Haškog tribunala, ti navodni ratni zločinci, svi odreda optuženi po zapovjednoj odgovornosti, odbačeni su od hrvatskih vlasti, žigosani i sotonizirani od medija i politike. Polako padaju u zaborav, najveći dio hrvatske javnosti gotovo je uvjeren da zaslužuju optužbu i kazne koje su im izrečene prvostupanjskom presudom i drže da će na Žalbenom vijeću biti potvrđena. Prlić, Stojić, Petković, Praljak, Ćorić i Pušić prepušteni su sami sebi, svojim obiteljima, rijetkim prijateljima i slabašnim nastojanjima poput naših da ih ne proguta šutnja i zaborav.

Posegnuo sam za pismohranom i u brojnim izlaganjima i pisanim tekstovima pokušao sam izmjeriti što smo zapravo učinili, pokušao sam razumjeti gdje smo griješili, pokazali nemoć da tu važnu stvar podignemo na opću razinu, uvjerimo

hrvatsku javnost u njenu važnost, prodrmamo političare da se osvijeste i priznaju bjelodanu činjenicu da je optužnica protiv Šestorice BiH Hrvata teža i dalekosežnija za opstojnost Hrvata u BiH i budućnost RH od svih dosadašnjih optužbi, da bez zavaravanja o pravičnosti uvaže činjenice I shvate geopolitičku funkciju Haškog tribunala, uvide njegovu nepravdu i političku svrhu i koliko god mogu pomognu našim zatočenicima.

Što nam govori ova mala kronologija naših nastojanja da uvjerimo javnost u važnost procesa Šestorici BiH Hrvata? Krenimo redom.

2004.

Pri odlasku Slobodan Praljak i ostala petorica Hrvata imali su puno povjerenje u Haški sud, u osjećaj

pravednosti njegovih sudaca, trebalo im je nekoliko godina da shvati kako činjenice, istina, nedužnost nisu presudne za pravedno suđenje.

Izjava Slobodana Praljka Zvonimiru Čičku u zrakoplovu za Haag - Jutarnji list. 6.travnja 2004. Vjerujemo u pravednost Haaškog suda

- U Haag odlazim dragovoljno, smiren i čiste savjesti. Imam puno povjerenje u Haški sud i osjećaj za pravednost njegovih sudaca. I to, prije svega, zbog toga što imam povjerenje u činjenice koje stoje iza mene i iza nas šestorice. Sretan sam što ću prisilno imati dovoljno vremena da dokažem točku po točku, da u tom ratu i ja i ostala petorica, barem u onom dijelu gdje smo se nalazili i susretali, nema ničega što bi nam se u okvirima ljudskih mogućnosti moglo prigovoriti.

I dodaje: - Nema sumnje da su počinjeni zločini.

Radimir Čačić u istom izdanju JL: - Banovina je bila osobna ambicija Tuđmana(...)To potvrđuju brojne izjave, a i famozna salveta.

Tonino Picula (...) ne dvoji da su na području Herceg Bosne počinjeni zločini, no dvoji jesu li politički i vojno organizirani.

Luka Bebić: Da nije bilo Hrvata i pokojnog dr. Franje Tuđmana BiH nikad ne bi bila nezavisna.

Damir Kajin: (...) odgovornima smatra one koji su instruirali vodstvo Herceg Bosne, političko vodstvo Hrvatske, Franju Tuđmana i Gojka Šuška. Uvjeren je kako je Tuđman želio Hrvatsku u granicama Banovine. Zbog te njegove opsesije Hrvatska je već bila na stupu srama i u buduće će snositi konzekvence(...) žao mu je što će na kraju odgovarati vojnici, a ne kreatori takve politike.

2005.

HKV Hrvatsko kulturno vijeće donijelo je 20. prosinca 2005. Deklaraciju o stanju i budućnosti hrvatskoga naroda u Bosni i Hercegovini: Spriječimo nepravdu prema Hrvatima u BiH

2006.

Travanj 2006. Hrvatsko slovo - Demontiranje optužnice o rušenju Starog mosta – opširni članak MM-a u HS Tko ne želi istinu o Starom mostu? Počelo je skidanje vela tajne s rušenja Staroga mosta u Mostaru, paradigmi hrvatskog zločina.

2007.

Travanj 2007.Ušutkajte Praljka – tužitelj Scott iznerviran Praljkovim ispitivanjem svjedoka pokušao je utjecati na suce da oduzme Praljku to pravo. Sudac Antonetti dopustio je nastavak Praljkova ispitivanja.

2010.

Rujan 2010. Izlažem na Tribini o Šestorici BiH Hrvata u Kaštelima

Citat - Dosadašnja šutnja je pomogla da se obezvrijede vrijednosti koje smo držali nedodirljivima: sloboda, neovisnost, suverenost, Pravda (...) prestanimo šutjeti. General Praljak (i suoptuženici) već su moralni pobjednici, oslobodili su činjenice i kakva god bila osuda oni su pobjednici.

- Slobodan Praljak- A to što ove činjenice ne odgovaraju proizvedenim lažima, nije me briga. To je ili će postati problem onih koji su lagali, koji su govorili neistine, koji su šutjeli!
10. prosinac 2010. Tribina Hrvatskog slova - Izlaganje Mate Kovačevića – Hrvate u BiH ne može se uništiti

– izlaganje M.M.- Dosta je šutnje o BiH Hrvatima zatočenima u Haagu. Citat: - Poštovane gospođe i gospodo, večeras ću vam govoriti o šutnji oko procesa skupini Hrvata iz BiH, takozvanoj Šestorki, pred Međunarodnim sudom za bivšu Jugoslaviju. Zašto ću vam govoriti o šutnji oko tog procesa? O procesu Gotovini, Markaču i Čermaku još smo nešto povremeno doznavali dok je o ovom procesu u hrvatskim medijima vladala i vlada posvemašnja šutnja. Šuti politika, šute mediji, šuti hrvatska javnost.

2011.

1. 6. 2011- Promocija 18 knjiga generala Praljka - Istina mora biti zasnovana na činjenicama.

Papa Ivan Pavao II - Istina je jedna, i u zgodno i u nezgodno vrijeme.

- Ljubazna zamolba generala Praljka - Provjerite činjenice, molim, i ako su točne, prihvatite ih kao dio vašeg stava i govora.

Haški sud uzvraća udarac: Bogati general Slobodan Praljak raspolaže milijunima, želimo svoj novac natrag. Praljak mora vratiti 3 milijuna eura.

2013.

Tribina Hrvatskog slova, 31.svibnja 2013.

Izlažu biskup Vlado Košić, Miroslav Tuđman, Ivo Lučić, Hrvoje Hitrec, Mate Kovačević, Ivo Farčić, Zlatko Vitez, Diana Glasnova, Miroslav Međimorec.

... u ozbiljnom času hrvatske povijesti kada sa zebnjom iščekujemo presudu Haškog suda Šestorici bosanskohercegovačkih Hrvata, političara i generala...

- Kada smo se odlučili ovako okupiti kao njihovi prijatelji, znali smo da je naša snaga pred silama svijeta preslaba, glas pretih i zaglušen zavijanjem vučjih čopora, da je moć lažnog prikazivanja domaćih haških pomagača snažna, odmicanje i prešućivanje hrvatske politike i političara od tog pitanja trajno i da je prekasno na bilo koji način utjecati na ishod ovog, po obimu dokaza i trajanju, najvećeg suđenja u povijesti Haškog tribunala. Ipak bili smo odlučni ne podleći sindromu hrvatske šutnje i nečinjenja i pokušavamo učiniti ono što svaki pojedinaca koji ima savjesti može i mora učiniti. Pravedna je samo oslobađajuća presuda.

- 13. lipnja 2013. Prvostupanjska presuda Šestorki BiH Hrvata.

Nekoliko sati nakon presude Praljak me nazvao telefonom i citirao Hamletov stožerni monolog Biti ili ne biti, ali i dijalog Hamleta i Guldernsterna o sviranju na fruli.

Hamlet: Pa to je lako kao lagati. Pokrijte rupice prstom i palcem...

Guldernstern: Ali ja ih ne mogu prisiliti; nedostaje mi vještina.

Hamlet: No sada vidite kakvu bezvrijednu stvar od mene činite! Htjeli biste svirati na meni...na meni ne ćete svirati. U podlu igru sumnjam. O da je već noć! Dotad mir, moja dušo! Makar zakopana, Podla će djela izaći na svjetlo dana.

Što nam je dalje činiti nakon ove neizdržljive grube prijevare, podlog, gadnog juridičkog umorstva?

Izjava Komisije Hrvatske biskupske konferencije Iustitia et pax, lipanj 2013. Izjavu potpisuje biskup Vlado Košić:

- Nepravedna nepravomoćna presuda bh Hrvatima – Republika Hrvatska mora pomoći opovrgnuti tezu

o udruženom zločinačkom pothvatu(...)nedosljednost Haškog suda, pokušaj da se od toga suda napravi pravni eksperiment, a ne instrument pravde. (...)Pozivamo na solidarnost hrvatski narod i političke vođe u Hrvatskoj kako svojim ishitrenim, paušalnim ili subjektivnim izjavama ne bi stvorili krivu sliku o ulozi hrvatskoga političkog vodstva iz vremena rata u BIH.

U pismu koje mi general Praljak piše iz pritvora-tamnice u Den Haagu 5.lipnja.2013. ... jednostavno rečeno nije moguće razumjeti taj sustav zaključivanja. Poderali su mi um. Nema pravnog načina da se to probije, jer oni od dokaza uzimaju što hoće, od svjedoka što hoće, izvode zaključke. kako hoće i

dobiju što hoće. Prava je logika nad činjenicama, a ako to netko ne će badava ti pravo. Obavit ćemo posao do kraja jer nam ništa drugo ne ostaje. U Božje ime – izgovorite riječ i spasite dušu!

Citat iz pisma generala Praljka nakon vijesti koju sam mu priopćio da pripremamo još jednu Tribinu, den Haag 17. 06. 2013.: Hvala ti, ali od tribina istomišljenika slaba je korist. Kako probiti blokadu? Ako ide, ali ovako ne ide.

2014.

29. svibnja 2014. Predstavljanje knjiga generala Slobodana Praljka- Dokumenti su činjenice i te činjenice mogu i moraju graditi razumni zaključak.

U srpnju 2014.posjećujem generala u pritvoru.

Praljak - Ništa se tu više ne može učiniti, ionako je sve već odlučeno.

22. prosinca 2014. Predstavljanje dviju novih knjiga Slobodana Praljka, Histrionski dom, Zagreb.

- Sam sam se bi postavio pitanje što možeš učiniti za Šestoricu bh Hrvata, posebice za prijatelja Slobodana Praljka?

– To pitanje me proganja i pritišće godinama. Ono zahtijeva odgovor! Što sam/smo učinili u proteklih deset godina za naše mučenike u Haagu? Jesu li žrtvovani za viši cilj, za dobrobit Hrvata i zaboravljeni? Još jedan niz Hrvata koji su u hrvatskoj povijesti prošli sličan Križni put, žrtvovali se za ideale slobode i neovisnosti da bi ih većina Hrvata, posebice mladi, jedva pamtili. Upozoravali smo, raščlanjivali, ukazivali na činjenice, napadali hrvatsku vlast, i lijevu i desnu, zbog nečinjenja i potpunog zanemarivanja toga, za hrvatsku budućnost, prevažnog pitanja. Bezuspješno smo pozivali hrvatsku vlast da se uključi u obranu, pomogne okrivljenicima, stane uz njih, bude prijatelj suda. Kad su to konačno učinili Tužiteljstvo i Sud ponudu su odlučno otklonili. Prekasno, nedovoljno, neučinkovito. Svi smo učinili malo, mi koji smo se trudili učinili smo onoliko koliko smo znali i mogli, koliko su nam dozvoljavale moćne sile tu oko nas, i dalje, u velikom svijetu velikih interesa i kapitala. Pokušavali smo, naš glas se nije daleko čuo, ali naše izgovorene i napisane riječi su dovoljne za spas naših duša. Činjenice, istina, podvrgavaju se zamislima velikih redatelja svjetskog poretka. Od prvotne vjere u pravednost Suda došli smo, poput generala Praljka, do zaključka kako treba do kraja obaviti svoju dužnost, sve ostalo je izvan našeg dosega.

Kakva će biti pravomoćna presuda? Od oslobađajuće do doživotne, realističan je general Praljak. Važno je srušiti dio optužbe o ZZP-u koja bi u budućnosti teško opterećivala RH i Hrvate u BiH. Zanemarujući osobnu sudbinu general Praljak i ostali dali su sve od sebe da sruše taj dio optužnice. Njihova osobna sudbina već je određena dugogodišnjom tamnicom.

- Je li u Haagu već sve odlučeno? Sud se zatvara, valja na neki način sve uravnotežiti, završiti projekt izjednačavanjem krivnje i pomirenjem. Zar to nije vidljivo u odnosu prema ulasku Srbije u EU? Neki polažu nade u predsjednika Žalbenog vijeća suca Merona, jednog od rijetkih sudaca u Haagu koji nisu spremni zanijekati svoje ljudsko i sudačko poštenje. On je u pravomoćnoj presudi Gotovini, Markaču i Čermaku odlučno odbio kvalifikaciju Zajedničkog zločinačkog pothvata. Mnogi vjeruju da će se i ovdje, na tragu izdvojenog mišljenja suca Antonettija u prvostupanjskoj presudi, postići odbacivanje ZZP-a i kvalifikacije o agresiji na BiH. Ne dijelim njegov optimizam. I Slobodan Praljak misli da se ostvaruje ono što je shvatio tek nakon dugih godina suđenja i silnog napora da skupi i pred sud podastre sve činjenice. Logika suda je nad činjenicama, kao što nam je bjelodano pokazala prvostupanjska presuda Vojislavu Šešelju, čak što više, činjenice se u njegovoj oslobađajućoj presudi protumačene na groteskan, sablažnjiv, apsurdan način, protivan zdravom razumu - huškanje na zlo tumači se kao motivacija, poticanje na zločin kao legitimna obrana srpskog naroda.

- Što sam/smo učinili? Od samoga početka razotkrivali smo pravu prirodu i narav Haškog tribunala, ukazivali na potrebu pune uključenosti svih hrvatskih vlada do sada u razobličavanju lažnih optužbi i obrani naših BiH optuženika.

Govorili smo, pisali, tumačili, protivili se nehaju i nebrizi za naše haške uznike. Molili za njih. Je li to dovoljno? Možda i nije, ali smo učinili sve što je u našoj, ograničenoj ljudskoj moći. Valentin Ćoriću, Slobodane Praljak, Milivoje Petkoviću, Jadranko Prliću, Berislave Pušiću, Bruno Stojiću, oprostite nam, više nismo znali ni mogli učiniti.

dr. sc. Miroslav Međimorec

PRILOG: Deklaracija Hrvatskoga kulturnog vijeća o stanju i budućnosti hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini

Polazeći od neprijeporne činjenice da su Hrvati najstariji narod u Bosni i Hercegovini; polazeći od činjenice da je hrvatski narod u Bosni i Hercegovini potvrdio svoj suverenitet na referendumu 29. veljače i 1. ožujka 1992., izražavajući političku volju da Bosna i Hercegovina opstane kao državna zajednica; podsjećajući da je Republika Hrvatska priznala 1992. državu Bosnu i Hercegovinu; podsjećajući isto tako da su hrvatski narod, Hrvatsko vijeće obrane i Hrvatska vojska odigrali ključnu ulogu u suprotstavljanju velikosrpskoj agresiji na Bosnu i Hercegovinu; polazeći od činjenice da je Hrvatska Republika Herceg-Bosna u trenutku ugrozbe hrvatskoga nacionalnog bića u BiH bila izraz težnje za očuvanjem slobode i identiteta na područjima gdje živi pretežito hrvatsko pučanstvo; podsjećajući da su Hrvati u BiH nakon kratkotrajnih sukoba s muslimanima (Bošnjacima) - koji se nisu odvijali na cijelom teritoriju BiH - pristali na oblikovanje Federacije BiH te Washingtonskim sporazumom još jednom potvrdili svoj suverenitet; podsjećajući da su vojni uspjesi Hrvatskoga vijeća obrane i Hrvatske vojske omogućili sklapanje Daytonskih sporazuma, u kojima se utvrđuju suverena prava hrvatskoga naroda na cjelokupnom području

BiH; podsjećajući da nije ostvaren sporazum o posebnim odnosima između Federacije BiH i Republike Hrvatske; podsjećajući također da su nametnute ustavne korekcije 2002. pogoršale položaj Hrvata u BiH; suočeni s mogućnošću da najavljene ustavne promjene ponište suverenost i konstitutivnost hrvatskoga naroda u Bosni i Hercegovini, donosimo ovu Deklaraciju:

1.

Hrvati u Bosni i Hercegovini neodvojiv su dio jedinstvenoga hrvatskog nacionalnog korpusa. Republika Hrvatska ima povijesno utemeljenu, Ustavom propisanu, međunarodnim ugovorima prihvaćenu i strateški razvidnu obvezu štititi prava i opstojnost hrvatskoga naroda u Bosni i Hercegovini. Ta obveza podrazumijeva i uvažavanje stava Republike Hrvatske u najavljenim izmjenama Daytonskih sporazuma, kojih je Republika Hrvatska jedna od potpisnica. Činjenice govore da se Hrvatsku u tom pitanju pokušava zaobići. Također je činjenica da službena politika u Republici Hrvatskoj nije predočila svoju viziju uređenja BiH, koje bi jamčilo punu slobodu narodnoga života Hrvata u Bosni i Hercegovini.

2.

Hrvatski intelektualci, okupljeni oko Hrvatskoga kulturnog vijeća, traže zato da Hrvatski sabor formulira i izloži javnosti jasan i nedvosmislen stav, u suglasju s predstavnicima Hrvata iz Bosne i Hercegovine, te da zatim hrvatski narod kao cjelina zastupa dogovoreno rješenje. Ovu Deklaraciju držimo mogućim temeljem za donošenje službenoga stava.

3.

Sadašnji razvoj događaja u svezi s budućim uređenjem BiH daje naslutiti da je riječ o dugoročnom očuvanju podjele Bosne i Hercegovina na dva entiteta, s tendencijom prema potpunom ukidanju konstitutivne uloge hrvatskoga naroda u BiH.

4.

Zadržavanje statusa quo značilo bi nastavak i dovršenje eliminiranja jednoga od triju suverenih naroda u Bosni i Hercegovini – hrvatskoga naroda. Taj plan se godinama provodi u oba entiteta: u Republici srpskoj gotovo potpunim sprječavanjem povratka izbjeglica, a u Federaciji BiH stalnim pokušajima asimiliranja Hrvata. Rečena nasilja odigravaju se uz šutnju, pristanak ili poticaj međunarodnih predstavnika, koji uvode metode nepoznate u zemljama razvijene demokracije. Hrvatski narod u BIH u ovom se trenutku ne bori samo za svoj suverenitet i konstitutivnost, nego i za svoj identitet, za hrvatski jezik i pravo na naobrazbu na svome jeziku, za hrvatsku baštinu i nacionalnu povijest, za svoju kulturu, za temeljna ljudska prava i narodne slobode.

5.

Razvidno je, dakle, da se sa stajališta interesa hrvatskoga naroda u BiH, buduće uređenje Bosne i Hercegovine ne može zasnivati na dosadašnjoj dvojnoj entitetskoj podjeli.

Nedopustiv je i protivan načelima suvremene civilizacije opstanak Republike srpske, koja je rezultat genocidne i kulturocidne srpske agresije na područja od kojih je značajan dio bio naseljen hrvatskim pučanstvom. Federacija BiH pokazala se, pak, sredstvom za provođenje interesa mnogobrojnijeg naroda na uštrb Hrvata.

6.

Držimo da je za budućnost Hrvata u BiH i budućnost Bosne i Hercegovine u cjelini, nužno uspostaviti takav teritorijalno-administrativni ustroj, koji će omogućiti pun nacionalni i kulturni razvitak svim trima suverenim narodima. Smatramo da je u sadašnjim okolnostima rješenje u kantonizaciji Bosne i Hercegovine na cjelokupnom njezinu teritoriju, uz poštovanje načela suverenosti i konstitutivnosti sva tri naroda na cijelom području BiH. Budući ustav BiH trebao bi definirati ovlasti kantonalne vlasti i središnje državne vlasti, u čija tijela svaki narod sam bira predstavnike.

7.

Ukoliko bude inzistirano na entitetskom ustroju Bosne i Hercegovine, Hrvatska i Hrvati u BiH imaju pravo zahtijevati uspostavu hrvatskog entiteta koji (bez obzira na teritorijalnu nepovezanost) obuhvaća i hrvatska područja u Posavini, na temelju popisa stanovnika prije srpske agresije. Također, treba osigurati punu samoupravu općina s hrvatskom većinom koje ostaju u sastavu preostala dva entiteta.

8.

Stabilna središnja državna vlast u kojoj sudjeluju sva tri konstitutivna naroda, te kantonalna vlast koja omogućuje slobodan nacionalni i kulturni život većinskoga naroda u kantonu – uz poštovanje svih zajamčenih prava pripadnika ostalih naroda – trebali bi biti temeljem izglednije budućnosti Bosne i Hercegovine. Tako ustrojena Bosna i Hercegovina bit će poželjna susjedna država Republike Hrvatske i pridonijeti konačnom sređivanju prilika u ovom dijelu Europe.

Hrvatsko kulturno vijeće
U Zagrebu, 20. prosinca 2005.

Portal HKV-a, 15. lipnja 2017.

Kao trinaesti prilog u podlistku o Slobodanu Praljku i hrvatskoj šestorci u Haagu donosimo predgovor Slobodana Praljka knjizi „Pad Bosanske Posavine 1992.“, uputu ministra obrane Gojka Šuška o zabrani djelovanja Hrvatske vojske izvan granica Republike Hrvatske i zabranu Petra Stipetića o tome da Hrvatska vojska djeluje izvan RH. (hkv)

SLOBODAN PRALJAK: PAD BOSANSKE POSAVINE 1992. GODINE (PREDGOVOR)

Bilo je ljudi u Europi koji se nikako nisu slagali s (politički od svijeta) dopuštenom agresijom JNA na Hrvatsku.

Činjenica jest da je VELIKI POLITIČKI SVIJET prava hrvatskog naroda na slobodu i državu smatrao secesijom i rušenjem toliko im drage komunističke tvorevine. Mnogi mladići iz Europe došli su Hrvatskoj pomoći u obrani.

Bilo je među njima i problematičnih osoba, ali velika većina ih je doš1a iz iskrenih i čistih moralnih pobuda.

S nekima od njih i ja sam razgovarao po službenoj dužnosti: (Pomoćnik Ministra obrane RH)

Ti ljudi su zaboravljeni.

Njima nisu data nikakva odličja, nisu dobili pravo na dionice, njih se, osim privatno, ne poziva na proslave, nikad im nije službeno napisano ni uljudno pismo zahvale.

To nije pravedno i neuljudno jest u građanskom smis1u te riječi : Jednog od tih dragovoljaca Domovinskog rata, NIJEMCA, po njegovoj želji, uputio sam na ratište kod Dervente.

Dan-dva prije pada Dervente taj mladi NIJEMAC pojavio se kod mene u Zagrebu ljut, uzbuđen i žalostan. Objasnio mi da je tamo kaos i da s njim moram otići vidjeti što se događa. Osjećaj odgovornosti koji je pokazivao i njemačka upornost lomili su sve moje argumente o tome da ja tamo nemam što raditi, da imam posla u Zagrebu, da tamo zapovijedaju Tus, Stipetić, Štefanek i zapovjednici brigada, itd. itd...

Kasno navečer, poslije završetka radnog vremena, krenuli smo prema Slavonskom Brodu u koji smo stigli oko tri sata iza ponoći. U nekoj napuštenoj zgradi legli smo na neke krevete bez madraca, malo odspavali i ujutro se pojavili pred zapovjedništvom u Slavonskom Brodu.

Malo prije osam sati ujutro „službenici“ zapovjedništva polagano su dolazili na posao, a stražar me upitao jesam li se najavio gospodinu pukovniku Vinku Štefaneku.

Kada u ratu naiđete na takvu sliku dva su moguća zaključka:

a) Ili je situacija na bojišnici odlična, a vojna organizacija funkcionira besprijekorno (Nijemac je u krivu)

b) Ili tu nešto temeljito ne štima - “j... lud zbunjenog“ (Nijemac je u pravu).

A sad ću ubrzati ovu priču:

1. Dobijem auto i vozača i odlazim preko mosta na Savi do prednjih crta.

2. Odlazim u zapovjedništvo 101. brigade HVO (bosansko brodska).

3. Linije obrane pokidane su na mnogim mjestima i prazne.

4. Nitko od zapovjednika na terenu ne zna što mu se događa s lijeve i desne strane odgovornosti.

5. Fortifikacija obrambenih položaja je nula.

6. Uvečer se vraćam u Slavonski Brod. Derventa je zapravo već pala, narod i vojnici 103. brigade HVO (Derventska) skupljaju se oko mosta na Savi.

7. Vojna policija im ne dozvoljava prijelaz preko mosta u Hrvatsku.

8. Izvješćujem Štefaneka o svemu.

9. Na svoju ruku, (samostalna odluka) tražim da se iz Dervente izbjegli narod i razbijena, depresivna vojska pusti u Hrvatsku. Svi ti ljudi su bili na ledini s BiH strane mosta, nije bilo nikakvog pokušaja da se negdje smjeste, uostalom nitko nije ni znao što se zapravo događa u Derventi.

10. Zove me telefonom predsjednik Vlade gospodin Franjo Gregurić i prosvjeduje što sam pustio ljude u Hrvatsku, „gdje će on s njima“? (Datum ?)

Odgovaram mu da ti ljudi ne mogu noćima spavati na ledini, da će početi pucnjava i „neka ih nahrani i odvede na granicu prema Europi, neka kaže da Hrvatska više ne može izdržati teretagresije i stotine tisuća prognanika iz BiH, neka problem malo prebaci na Europu jer će jedino na taj način Europa shvatiti da problem postoji i možda će, ta Europa, problem agresije tada početi rješavati na način koji ne će biti samo deklarativno nadmudrivanje“.

11. Tražim dragovoljce za prelazak preko Save!. Nitko ne može izdati zapovijed da se ide ratovati u drugu državu. Možda je netko i može napisati, ali svi časnici i vojnici HV-e znaju da takvu zapovijed mogu odbiti bez ikakvih posljedica.

12. Dobrovoljno prelazi grupa iz Vukovara - tridesetak boraca, manje od pola satnije 2"A" brigade, momci s kojima sam ratovao u Sunji - Crnković, Cavrić,..., Sven Lasta.

13. Te ljude uvodim (osobno kako se to kaže) na crtu, raspoređujemo se. Pomaže mi jedan domaći momak - poginuo je nekoliko dana kasnije.

14. Razgovaram sa Zapovjednikom 139. i 157. brigade - ne ide im se preko Save, što je i razumljivo. Oni dobro znaju da se tamo preko ne zna .“Tko pije, a tko plaća“.

15. Tražim (stalno tražim) sredstva za utvrđivanje položaja i za vrijeme mog boravka nisam dobio ništa - baš ništa.

16. 0 tome što sam radio na prednjoj crti ne želim pričati, a ne želim pričati ni kako su izgledale borbe.

Sa mnom su bila dva vozača, bio je tamo i Romić i Janko FA i Crnković, i, i, i zapovjednik 101. brigade HVO-a i grupa Vukovaraca kod vodotornja pa ako nekoga od velih hrvatskih novinara ili drugog znatiželjnog istraživačkog svijeta bude interesiralo može ih pitati.

17. A kada je tenkovska granata pogodila položaj (iza jedne kuće kod Žeravca) mojih momaka iz Sunje. ubila jednog mladića, otkinula nogu Miroslavu Crnkoviću (i još neke dijelove tijela), ranila još nekolicinu, među njima i Svena Lastu, i kada sam otkrio da u kući u kojoj je trebao biti Sanitet nema nikoga, i kada smo ipak zbrinuli te ljude u bolnici u Slavonskom Brodu pojavio se general Petar Stipetić s Josipom Perkovićem.

18. I sve što sam ja generalu Petru Stipetiću kao ratniku i vojniku imao reći rekao sam tada. Prilikom iznošenja svog mišljenja stradao je i dio namještaja u jednoj školi: Nisam vrijeđao gen. Stipetića, to nije stil koji smatram dobrim, ako iznošenje mišljenja nije vrijeđanje kako se to obično smatra u društvu „općeg bratstva i jedinstva“.

19. Nikome nisam napisao zapovijed da pređe Savu i ode u Bosansku Posavinu i nikome nisam napisao zapovijed da ode iz Bosanske Posavine. To nisu bile moje ovlasti.

20. Ja sam tamo boravio kao borac koji je imao nešto autoriteta i radio sam to što sam radio i borio se tako kako sam se borio. O tome, iz razloga pristojnosti, mogu govoriti samo oni koji su tamo sa mnom bili. Oni koji su bili sa mnom i ja nismo u vrijeme boravka izgubili niti metar bojišnice.

21. Događaj:

Prilikom obilaska crta, na punktu prema Vodotornju, u dva sata poslije pola noći susreo sam grupu vojnika (50-60 ljudi) kako idu cestom.

Pitam: „Tko je zapovjednik“?

Odgovor je: „Ja sam!“

„Kako se zove postrojba“?

„Zmajevi od Bosne“?, odgovara mladić koji se predstavio kao zapovjednik i čije sam ime zaboravio.

Pitam: „Kuda idete“?

Odgovara : „Zapovjeđeno je povlačenje“.

„Tko je zapovjedio povlačenje“?

Odgovor je: „General Praljak“!

„Ja sam general Praljak“, kažem, „i nikakvog povlačenja nema“.

Kažem da idemo nazad.

Jednostavno su nestali u šumi i mraku.

22. Informacija:

Nekoliko dana prije pada Bosanskog Broda u Slavonski Brod je sa svojom svitom došao i Alija Izetbegović da vidi što mu radi i kako ratuje regularna vojska HVO-a. Pitao ih je mogu li izdržati još dva-tri dana, jer će on zapovjediti SeferuHaliloviću da im pošalje pojačanje.

Kakvo pojačanje, kuda će poslati, koju vojsku !?...

Blagi moj Bože!

Samo nedostaju rečenice „Drugovi, led je krenuo“ i „Pješake treba voljeti“ da uokvirimo sliku impresionistički slikanog vojnog krajolika.

A za cijelo vrijeme borbe za „Koridor“ Tuzlanski korpus A-BiH nije k....m ni mrdnuo, niti je SeferaHalilovića bila briga što se događa s tim Hrvatima i Muslimanima u Posavini.

To nije bio njegov primarni interes.

A momci su se usprkos svemu borili i hrabro i časno.

Nakon deset, vjerojatnije dvanaest dana izbivanja, vratio sam se u Zagreb i usmeno izvijestio što tamo u Posavini jest i što bi trebalo učiniti. Je li je bilo moguće učiniti to što je trebalo učiniti drugo je pitanje, ali o svemu tome opširnije nekom drugom zgodom. I tako sam ja Posavinu napustio 11. 7. 1992. godine (možda 12. 7.) dok je Posavina pala 6. ili 7. 10. 1992. godine. Tri mjeseca poslije mog odlaska. A prema Stipetiću i ostalim genijima ja sam kriv. Ma bravo!

Svima koji se žele baviti ovom temom pružam dokumentaciju na CD-u.

Ako pri pregledu činjenica uložite malo truda i upotrijebite malo logike kod stvaranja mišljenja i zaključaka doći ćete i do istine.

Kako je jednom dijelu hrvatskih novinara, političara, a i drugih ljudi kopanje po činjenicama posao vulgaran i glup, posao težak i ispod njihove intelektualne razine, kako im je nešto što se zove logika, disciplina koja bi te činjenice trebala slagati u razumne, misaone cjeline uglavnom strana, to umjesto istine dobivamo impresije i dojmove, laži, i opsjene, političke diskvalifikacije i uvrede.

Ti su vrli istraživači bježali kao vrag od tamjana od matematičkih misaonih izvoda i od snage i jasnoće fizikalnih zakona, njima su se još u školi gadili Platonovi „Dijalozi", to suho, isprazno štivo, ta logika kvarila je umjetnički dojam idealnog komunističkog svijeta i osnovnog postulata komunističkog intelektualnog promišljanja.

Tako jest, jer je rekao drug Tito, drug Aca, drug Bakarić, drug Begić, itd, itd...

Današnji drugovi, nastavljači logike velikih drugova kažu da je Franjo Tuđman prodao Bosansku Posavinu i da je oružje išlo samo u Hercegovinu, a i Praljak je dobrano kriv u svemu tome.

Neće biti tako.

Gospodin Đuro Matuzović i njegovi momci iz Orašja, eto nisu slušali nikoga, ni predsjednika Tuđmana, ni Tusa, ni Stipetića, ni Štefaneka, bogme ni Praljka.

Momci su se organizirali, ukopali, borili i ostali nepobjedivi.

I ako hrvatski narod u BiH (suveren i konstitutivan narod) ikada dobije svoj federalni prostorni dio Orašje će biti u njemu.

Slobodan Praljak

PRILOG 1: Šuškova uputa

REPUBLIKA HRVATSKA

MINISTARSTVO OBRANE

41000ZAGREB

7. srpnja 1992.

UPUTA MINISTRA OBRANE SVIM ZAPOVJEDNIŠTVIMA HRVATSKE VOJSKE

Nije dozvoljeno ni jednom zapovjedniku slanje ili upotreba Hrvatske vojske izvan granica Republike Hrvatske. Svi koji to učine bez izričite zapovjedi Vrhovnog zapovjednika snosit će posljedice za svoje postupke. Ukoliko dobrovoljci iz hrvatskih postrojbi koji su rodom iz Bosne i Hercegovine žele ići na ratište i braniti svoje domove, zapovjednici ih ne smiju u tome zaustavljati.

MINISTAR OBRANE

Gojko Šušak

Prilog 3: Stipetićeva zabrana

REPUBLIKA HRVATSKA

MINISTARSTVO OBRANE

GLAVNI STOŽER HV

HITNO

STROGO POVJERLJIVO

Klasa: 8/92-01/23

URBROJ: 5120-03-92-8

Zagreb, 08. travanj 1992. god.

OZSPLIT

Veza vaš akt: klasa: 81/92-02/56; urbroj: 1080-01-92-1 od 08.04.1992. god.

FORMACIJSKI SUSTAVI Hrvatske vojske ne mogu ići izvan teritorija Republike Hrvatske. Odobrava se odlazak dobrovoljaca, koje organizirati u odgovarajuće postrojbe. Ljudstvo ne može nositi oznake HV niti bilo kakva druga dokumenta.

Odobrava se pružanje svih vrsta materijalne pomoći, kao i stručne pomoći u organizaciji obrane i drugih vrsta otpora. Očekivati je dolazak ljudstva i iz drugih sastava HV pa iste prikupljati u rajonu Imotski i angažirati po planu Operativne grupe.

ZAMJENIK NAČELNIKA GSHV

ZA BORBENI SEKTOR

general-bojnik

Petar Stipetić

Portal HKV-a, 24. kolovoza 2017.

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, DRUGO PROŠIRENO IZDANJA, ZAGREB, 2017.

MIROSLAV MEĐIMOREC,

VARIJACIJA NA SHAKESPEAREOVOG „HAMLETA“ NAKON PRVOSTUPANJSKE PRESUDE HERCEGBOSANSKOJ ŠESTORKI HRVATA

Tek nekoliko sati nakon nepravomoćne presude general Slobodan Praljak javio mi se telefonom, sabran, miran, razložan, citirao mi je središnji Hamletov monolog:

Biti, il ne biti-to je pitanje.

Da li je časnije u duši trpjet

Metke i strelice silovite sudbine

Il' pograbit oružje protiv mora jada

Oduprijet im se i pobjedit?-Umrijet-

-Usnut

Ništa više; dokončamo li u tom snu

Bol srca i tisuće drugih udaraca

Koje tijelo baštini, tad je to svršetak

Što pobožno ga treba željet. -Umrijet-

-Usnut-

Usnut! I možda sanjat. Da, tu je smetnja;

Jer snovi što nas u snu smrti mogu snaći,

Kad stresemo sa sebe vrtlog taj zemaljski,

Oklijevat nas čine. Zbog tog obzira

Ta nesreća života tako dugo traje.

(William Shakespeare *Hamlet*, preveo Josip Torbarina, NZ Matice Hrvatske, Zagreb 1979.)

Potaknut tim telefonskim razgovorom, tom Praljkovom potrebom da se neposredno nakon izricanja presude, kad su još odzvanjale sučeve riječi *u smućenoj mi glavi*, prisjeti i posluži stihovima velikog dramatičara, pjesnika i filozofa Williama Shakespearea kako bi najtočnije izrazio svoje osjećanje, odlučio sam se večeras poslužiti citatima i parafrazama dijelova tragedije *Hamlet*, i u njima potražiti sličnosti, aluzije ili tek slučajne podudarnosti koje na pjesnički način oslikavaju njegov i položaj njegovih sudrugova u sudbini koju im je namijenio Haški sud: dugogodišnje okajavanje grijeha koje nisu počinili, nametanje krivnje koju nisu skrivili, poigravanje sa sudbinama i optuživanje pojedinaca i cijelih naroda, iskazivanje nadmoći svjetskih silnika, oblikovanje, sviranje na njima poput dijaloga Guildensterna i Hamleta u kojem Hamlet pokazuje svoju odlučnost i ne dopušta gaženje svog ljudskog dostojanstva, ne dopušta iskrivljavanje niti stvaranje istine na laži:

Hamlet : Hoćete li svirati na ovoj fruli?

Guldenstern : Ne mogu, moj gospodaru.

Hamlet : Molim vas.

Guiledenstern: Vjerujte mi, ne mogu.

Hamlet : Ali, preklinjem vas.

Guildenstern: Ja uopće ne znam svirati, moj gospodaru.

Hamlet : To je lako kao lagati. Pokrijte ove rupica prstom i palcem, puhnite ustima i frula će progovoriti najrječitijom glazbom. Gledajte; tu su rupe.

Guildenstern: Ali ja ih ne mogu prisiliti da skladno progovore; nedostaje mi vještina.

Hamlet : No, sada vidite kakvu bezvrijednu stvar od mene činite! Htjeli biste svirati na meni; htjeli biste se pretvarati da to znate; htjeli biste isčupati srce moje tajne; htjeli biste me ispitati od najniže note do vrha mog registra. O, ima mnogo glazbe, izvrsnog zvuka, u ovom malom organu, a ipak ga ne možete navesti da govori. Krvi mi božje, mislite da je na meni lakše svirati nego na fruli? Zovite me kakvim god instrumentom hoćete; premda me možete srditi, na meni nećete svirati.

General Slobodan Praljak nije bio iznenađen prvostupanjskim ishodom suđenja mnogo puta je u razgovorima za vrijeme kratkotrajne uvjetne slobode nagoviještao ishod 2:1, od samog početka suđenja je shvatio kolika je intelektualna i ljudska nesposobnost, profesionalni manjak i višak predrasuda kojima su se vodila dva suca (Mađar Arpad Prandler i Švicarac Stephan Trechsel). Nespremni razumjeti i prihvatiti sve argumente obrane, zadojeni svojim komunističkim (Mađar) i svojim socijalističkim nasljeđem (Švicarac), ali i potpunom profesionalnom nesposobnošću na koju je čak i pismenim podnescima upozoravao glavni sudac Jean Claude Antonetti (*da do nekih njihovih zaključaka ne bi došao ni student prve godine prava*) ponašali su se kao oni pravnici/odvjetnici o kojima govori Hamlet u svom razgovoru s grobarima nad Ofelijinim grobom. Dvojica pravnika, Mađar i Švicarac, kao da su gledali samo svoj mali, materijalni interes i veliki politički interes svojih mentora, nezainteresirani za široku sliku svijeta koji ne poznaju i dramatične događaje o kojima presuđuju:

Hamlet : (uzima lubanju iz groba)

Tu je još jedna. Zašto to ne bi bila lubanja nekog odvjetnika? Gdje su sada njegove smicalice, njegova cjepidlačenja, njegove parnice, njegove spletke i dovitljivosti? Zašto trpi da ga taj prosti lopov prljavom lopatom mlati po bundevi, i ne prijeti da će ga tužiti za povredu? Hm! Možda je on u svoje vrijeme bio veliki zastupnik dobara i možda je imao svoje obveznice, svoje mjenice, svoje dionice i kapare, svoja dupla osiguranja, svoje punomoći. Je li to puna moć njegovih punomoći? Je li to njegov finiš *te mu je fina tikva puna fina praha? Hoće li mu osiguranja i*

dupla osiguranja osigurati i od njegovih dobara više od nekoliko pustih papira? Sve darovnice njegovih imanja jedva bi stale u tu rupu. (pokazuje na grob)

Gospoda Slobodan Praljak, Jadranko Prlić, Bruno Stojić, Milivoj Petković, Valentin Ćorić i Berislav Pušić jedino su se mogli pouzdati u um i ogromno sudačko iskustvo francuskog suca Jean Claude Antonettija i njegov trud kako bi razumio, kako bi duboko prodro u zamršena pitanja: od široke povijesne slike BiH do najsitnijih pojedinosti telefonije, opskrbe strujom i vodom, humanitarne pomoći, navodne blokade Mostara pa do rušenja Staroga mosta. On je u dugim raspravama tražio od generala Praljka i ostalih optuženika objašnjenja, razloge, povijesno-tradicionalne uzroke sukoba koji su doveli do optužnice koja ih je teretila. To se i vidjelo u njegovom izdvojenom mišljenju i intervjuu koji je dao neposredno nakon izricanja presude. Antonetti je i iz tako zamršenog klupka političko-vojno-povijesno-kulturološko-vjersko-nacionalnog pitanja koje sa sobom nosi BiH izvukao onu jedinu nit istine: Ne postoji ZZP (Zajednički zločinački pothvat) i međudržavni sukob dok su druga dva suca od početka do kraja suđenja ostajala na položaju krajnje neprijateljskog odnosa i nerazumijevanja optuženika i njihove odbrane. Neposredno nakon presude general Praljak je bio smućen nedostatkom svake logike, svakog razumnog objašnjenja, svake uzročno-posljedične argumentacije koja bi dokazala njegov ili crimen svakog od šestorice, ta to je jedino i zahtijevao u svojoj završnoj riječi – *da ga Sud u krivnju uvjeri razumnim činjenicama i on će prihvatiti i krivnju i presudu.* Za takvu presudu nisu trebale godine suđenja, mnoštvo svjedoka niti ogromne sume novca da bi se činilo kao da su suci prepisali tužbu, odbacili svaki argument obrane, optužili vodstvo jedne države- Hrvatske- za Zajednički zločinački pothvat protiv druge (BiH) i cijeli jedan konstitutivan narod (hrvatski), znane i neznane sa svojom legitimnom vojnom silom HVO za agresiju, secesiju i razbijanje države koja jedno vrijeme nije ni postojala, u kojoj su se sukobljavale tri zamisli o njenom funkcioniranju, u kojoj su se sukobljavali interesi mnogih sila, poticalo zlo i nije se brinulo o ljudskim i ostalim pravima i zaštitama. Slavio se krvavi pir u kojem su se mnogi dobri ljudi, među njima i šestorka Hrvata iz BiH, našli na položajima s kojih su činili sve kako bi se zlo smanjilo na najmanju moguću mjeru.

U *Hamletu* kao da se odražava i odnos hrvatske politike prema zahtjevima svjetskih moćnika i Haškog suda, njihova podložnost, savitljivost, oportunizam, snishodljivost i sluganstvo? Zar se sve to ne ocrtava u dijalogu Hamleta i Polonija u kojem Polonije spremno odgovara svakom pa i na nevjerojatnijem Hamletovom zahtjevu za iskrivljavanjem istine kako bi zadovoljio njegovu, svakoga moćnika, volju i hir?

Hamlet : Vidite li onaj tamo oblak koji gotovo ima oblik deve?

Polonije : Mise mi, zaista sliči devi.

Hamlet : Meni se čini da sliči lasici.

Polonije : Ima leđa poput lasice.

Hamlet : Ili poput kita.

Polonije : Mnogo je nalik na kita.

Postoji i dijagnoza stanja u državi u kojoj se dogodio zločin, skrivanje i stvaranje nove istine osnovane na laži. Dok Hamlet odlazi za Duhom svog oca koji će ga na najvišem bastionu Elsinora upoznati s istinom o njegovoj smrti dvojica Hamletovih pratitelja progovaraju o državi:

Marcel : Nešto je trulo u državi Danskoj.

Dobri Horacije ne gubi nadu, on zna da je posljednji presuditelj Svemogući, njegova posljednja riječ je – ISTINA.

Horacije : Nebesa će je voditi.

Hrvatskim pobjedama i slamanjem srpskog ratnog stroja 1995. „ Nebesa“ su vodila Hrvatsku i BiH prema završetku krvavog klanja. Tko je u takav rasplet vjerovao 92., 93. 94? Nakon Srebrenice i u očekivanju pada Bihaća Carl Bildt i Velika Britanija predlagale su da se Srbija proglasi pobjednicom u ratu i da se tako okonča taj trašni sukob. Sile nesklone Hrvatskoj, nesklone i kivne na navodne razbijače Jugoslavije, prvenstveno Hrvatsku, dok su podupirale stvarnog razbijača Srbiju, radile su potajno i podlo, rafinirano i cinično na prividu u kojem će agresor Srbija i Crna Gora- nju nikako ne treba apsolvirati od krivnje, crnogorski „junaci“ su 1991. kao i njihovi *đedovi i prađedovi* 1808. i 1918. popalili i popljačkali sve hrvatsko do zidina Dubrovnika) -postati pobjednici i biti nagrađeni teritorijalnim dobitcima dok će napadnute Hrvatska i BiH biti pobjeđene, kažnjene i prisiljene biti izjednačene sa svojim napadačima.

Hamlet : *U podlu igru sumnjam. O da već je noć!*

Dotad mir, moja dušo! Makar zakopana,

Podla će djela izaći na svjetlo dana.

Hamlet je tragedija o oklijevanju, ne činjenju, o kasnoj odluci. I mi smo oklijevali, nismo dovoljno činili. Što nam je sada činiti? Što nam valja činiti? Sjećati se! Ne zaboraviti! Pronositi istinu, govoriti je, pisati. Kao što Hamlet pamti, kao što se on sjeća istine o umorstvu svoga oca:

Duh: Čuj Hamlete:

Razglasiše da me je zmija ujela

Dok u svom vrtu spavah; tako je sva

Danska

Krivotvorenim prikazom o mojoj smrti

Grubo prevarena. Znaj, vrli mladiću;

Zmija što je tvog oca na smrt ujela

Sad nosi krunu njegovu.

……

Zbogom, zbogom,zbogom! Sjećaj me se.

*(*duh odlazi*)*

Hamlet : O, sve vi čete nebeske! O, zemljo! Što još?

Da dodam pakao?-O fuj!-Izdrži,

Srce

Ti moja snago, nemoj ostarjeti smjesta,

Već na noge me podigni.-Da te se

sjećam!

Da jadni duše, sve dok ima pamćenja

U ovoj glavi zbunjenoj.-Da te se sjećam!

……

To je tvoja lozinka:

Zbogom, zbogom! Sjećaj me se!

Što nam je dalje činiti nakon ove neizdržljive, *grube prevare, podlog, gadnog juridičkog umorstva*?

Okupljati se kao večeras? Kao na dan izricanja presude? Kao u dane prije tog teškog i ponižavajućeg 29. svibnja 2013. ili poput skupine BiH studenata na Markovom trgu? Glasno su rekli što misle, glasno su rekli istinu. I spasili svoju dušu.

Jer istina će pobijediti!

Moliti se?

Raščlanjivati do u sitnice presudu i sve njene posljedice?

Okupiti se, poput mladih hrvatskih povjesničara i stručno pripomoći obrani?

Pisati pisma podrške osuđenicima? Sudu u Haagu? UN-u poput akademika Josipa Pečarića? Hrvatskoj vladi?

Sada je kasno od nje tražiti neka otvori arhive, upregne sve najbolje pravničke umove, okupi najbolje odvjetnike, odriješi kesu i u žalbenom postupku pomogne srušiti tu sramotnu presudu. Previše kasno.

Mnogo je pitanja? Na mnoga ja ne znam odgovore.

Jedno sigurno znam-Ne smijemo, ne možemo ŠUTJETI!

Moramo govoriti, suprotstavljati se laži i sudskom nasilju.

Svim svojim srcem rušiti tu lažnu konstrukciju o Zajedničkom zločinačkom pothvatu i agresiji na susjednu BiH, neslagati se sa stvaranjem privida, virtualnim modeliranjem prošlosti, Domovinskog rata i ratova na području bivše Jugoslavije, nedavne povijesti u kojoj će Hrvatska presudom Šestorki BiH Hrvata postati jedina država optužena za agresiju i „ZZP“, u kojoj će bit osuđeni svi pripadnici HVO-a i bosanskohercegovački Hrvati, Hrvatska i njeni čelnici, pokojni predsjednik Tuđman i ministar obrane Šušak, i mnogi znani i neznani. Ni Slobodan Milošević nije posthumno proglašen krivim za agresiju, ratne zločine i genocid u BiH kao što će biti proglašeni krivim Tuđman, Šušak i mnogi znani i neznani, među njima i mnogi od vas prisutnih pa i ja zbog mog skromnog udjela u obrani BiH Hrvata. Izokrenuta je istina, bezočnim manipuliranjem stvorena nova stvarnost, nova povijest, nova prošlost. Pred očima stotine tisuća svjedoka

koji su živjeli tu stvarnost, tu povijest, tu prošlost. Koji nisu željeli rat ni smrt, ratne bogalje, siročad, silovane majke i djevojke. Koje nikakav *konglomerat loših politika* niti *nacionalistička politika* nisu poveli u rat već nam je on bio nametnut, planiran, pa čak i urođen u samoj nakaznoj prirodi bivše jugoslavenske države, njenih političara, Partije, njene oružane sile. Svi mi smo bili njene žrtve, nama su oduzeli i ukrali tolike godine naših života, ponajviše žrtvama i junacima poput bosanskohercegovačke šestorke kojima su presudili 111 godina tamnice.

Tolike godine suza, boli, nesreće i zla. Tko će nam to vratiti, tko će osuditi prave pokretače rata, prave kradljivce naših života za to razbojstvo, za taj strašan zločin kad Haški sud nije ni podignuo optužnice i proglasio krivim prave pojedince i države, krive za otpočinjanje rata i tako ih oslobodio svake krivnje za agresiju, ratne zločine i genocid?

Tko?

Možemo li to mi, svaki ponaosob, svojim slabim moćima ili zajedno, promijeniti? Na ovakvim mjestima ili na onima gdje narod odlučuje, na izborima ili koristeći se širokom lepezom demokratskih sredstava, od peticija, zahtjeva svojim zastupnicima u Saboru pa sve građanskog neposluha i demonstracija. Ako ne izaberemo ni jedan od tih načina ostaje nam onaj Hamletova prijatelja Horacija: PO ISTINI ĆU PRIČATI !

Horacije : I dajte da neupućenom svijetu kažem
Kako se sve to zbilo. Tako ćete čuti
O neljudskim i bludnim, groznim činima,
Nepromišljenu sudu, slučajnom ubojstvu,
O smrti što je lukavost i sila skrivi,
I konačno o neumješnim spletkama
Što pale su na glave začetnika. Sve to
Po istini ću pričati.

Zagreb, Dvorana *Vijenac*, Kaptol, 21. Studenoga 2017.

Dr.sc. Miroslav Međimorec

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.

E K S K L U Z I V N O

Objavljujemo transkript iskaza američkoga vojnog atašea Richarda Herricka koji ruši optužnicu i spašava Praljka i Hrvatsku, ali hrvatska vlast nije pokazivala nikakav interes za njega

HOĆE LI ITKO TRAŽITI I IMA LI NADE ZA REVIZIJOM SRAMOTNE PRESUDE PROTIV GENERALA PRALJKA?

Sud je odbio tajni iskaz bivšega američkog vojnoga atašea u Hrvatskoj Richarda Herricka baš zato što temeljito ruši sve navode iz optužnice protiv Praljka. Da Hrvatska ima nacionalnu politiku i diplomaciju, lako bi pronašla novi dokaz kao razlog za reviziju, kao što je pronalazila Srbija u svojim predmetima

Praljak nije imao nikakvu državu iza sebe. Ona koja je trebala stajati iza njega, zdušno se borila da prođe što gore. Sjetimo se samo ponašanja Plenkovićeve ministrice kulture. Srbija je u slučaju Momčila Perišića pronašla „nove dokaze“ i prvostupanjsku presudu od 27 godina zatvora pretvorila u oslobađajuću

Piše: IVICA MARIJAČIĆ

Nešto manje od dva mjeseca prošlo je od drakonske haaške presude šestorici Hrvata iz BiH u predmetu Prlić i ostalima te od šokantnoga samoubojstva generala Slobodana Praljka koji je u znak prosvjeda protiv osuđujuće presude ispio čašu otrova uz riječi: „Slobodan Praljak nije ratni zločinac. Presudu s prijezirom odbacujem!“ Sama presuda i njegov čin izazvali su poplavu ogorčenja u cijeloj Hrvatskoj, osim naravno kod jugosrpske i petokolonaške manjine kod koje je prevladalo zadovoljstvo. Za njih je general Praljak nesumnjivi ratni zločinac neovisno o utemeljenosti presude, kao što im je uostalom i kardinal Stepinac zločinac jer ga je osudio komunistički partijski sud.

Hrvatski su vlastodršci u prvome trenutku pokazali solidarnost s osuđenima, napose s generalom Praljkom i njegovom obitelji, sli već sutradan uplašivši su se reakcije iz međunarodne politike, pokazali su svoje pravo poltronsko lice. Što se hrvatskoga naroda tiče, Praljak ne samo što je percipiran kao žrtva haaških ubojica i hrvatskih izdajica, nego će u budućnosti njegov istodobno i tragičan i veličanstven čin biti dovoljan da ga se doživljava kao nacionalnoga junaka.

Iako je u prvim reakcijama nakon presude i Praljkova čina predsjednik Vlade Andrej Plenković govorio da će se razmotriti mjere koje stoje na raspolaganju radi revizije presude, dosad u tome smjeru ništa nije učinjeno. Niti je Vlada što poduzela, niti formalno-pravno ona može bilo što poduzeti jer nije stranka u postupku. Zahtjev za obnovom može podnijeti obrana pokojnoga generala Praljka, ali njegova odvjetnica Nika Pinter kaže da je za takvo što malo stvarnih mogućnosti. Da bi zahtjev za obnovom postupka bio utemeljen i imao izgleda, obrana mora predočiti novi dokaz, novu činjenicu, do koje se nije moglo doći tijekom redovitoga postupka, a da ta činjenica bitno mijenja „silogizam“ Haaškoga suda iz kojega je uslijedila osuđujuća presuda kao „jedina moguća“. „Mi smo tijekom dugotrajnoga sudskoga postupka iskopali sve što smo mogli i do čega smo mogli doći, tako da ne znam što bismo to novo mogli otkriti“, kaže odvjetnica Pinter. Posebno, naravno, i zbog činjenice što je i golemi prikupljeni dokazni materijal bio sasvim dovoljan za oslobađajuću presudu, ali ga je sudsko vijeće, na prvome i drugome stupnju ignoriralo.

Onima koji su nešto intenzivnije pratili suđenje šestorici, a napose generalu Praljku, danas je neshvatljivo da Haaški sud nije uzeo u obzir dokaz – iskaz bivšega američkoga vojnoga atašea u Hrvatskoj Richarda Herricka. U početku su promatrači mislili da je riječ o propustu obrane generala Praljka, ali ne radi se o tomu. Na naše pitanje odvjetnici Pinter zašto svjedok Herrick ne bi mogao biti predložen kao nova činjenica, dakle kao novi svjedok, odnosno da to bude argument zahtjeva za revizijom presude, ona kratko odgovara: „To za Haaški sud nije nova činjenica!“

Odvjetnica Pinter u nastavku o tome nije više htjela reći ni riječi. Doznajemo da je Herrickov iskaz zapravo zaštićen tajnom i da o njemu stranke u postupku ne smiju javno ništa reći. Haaški sud stavio je embargo na njegov slučaj i zaveo pod određenim brojem na zahtjev vlasti SAD-a koje su davne 2005. dopustile Praljkovim odvjetnicima da saslušaju u SAD-u Richarda Hericcka. Američke vlasti dopustile su mogućnost da se Herrick može pojaviti i kao svjedok obrane na samome sudu, ali sve uz uvjet da to bude obavijeno tajnošću. Isto tako, obrani

je odmah i prije početka saslušanja Herricka rečeno, a za svaki slučaj bili su nazočni i američki dužnosnici, da Herrick ne će odgovoriti na pitanja za koje se procijeni da spadaju u zaštićeni američki interes. Kako bilo, bivši američki vojni ataše u Hrvatskoj Richard Herrick dao je opsežan iskaz o stanju u BiH i generalu Praljku. Njegov iskaz, kao što možete pročitati, poštovani čitatelji, radikalno ruši optužnicu protiv generala Praljka. Njegov iskaz istodobno predstavlja i stajalište američke politike prema tadašnjoj situaciji u BiH. Obrana se ovjerenim Herrickovim iskazom, ali i s mogućnošću da ga pozove kao svjedoka u sudnicu, vratila u Haag s podosta optimizma. No nakon što je sudu predložila taj dokaz, Sud ga je odbio bez obrazloženja. Danas je jasno i zašto: zato što uvjerljivo demantira sve inkriminacije i lako ruši optužnicu. Treba reći da to nije jedini dokaz koji je sud odbio obrani pa se čini da je istina ono što je rekao američki odvjetnik, branitelj Jadranka Prlića, Michael Carnavas, da je Sud nastupao kao drugo tužiteljstvo. Sud može odbiti dokaz koliko god se obrani dokaz činio odlučnim, kao u slučaju Herrickova iskaza.

I sada, nakon što se dogodila tragedija s Praljkom, nakon što se dogodila jedna nevjerojatna sramota i nepravda, s obzirom na to da je dokazano kako Praljak nije ni planirao, ni zapovijedio ni počinio ratni zločin, nego je proglašen krivim jedino uz pomoć konstrukta tzv. udruženoga zločinačkoga pothvata, koji je i izmišljen zbog nedostatka dokaza protiv njega, postavlja se pitanje grijeha propusta mnogih. Ali tu smo onda na terenu politike i djelovanja hrvatske države. Toga djelovanja nije bilo i presuda je najviše posljedica indolencije hrvatske vlasti, odnosno izdajničke politike koja je razvijala idolopoklonstvo i apsolutnu servilnost prema Haaškome sudu, a posebno optužene Hrvate iz BiH tretirala kao ljude do kojih joj nije uopće stalo. I danas, kada je sudbina generala Praljka definitivna, hrvatska vlast nije promijenila pristup. Umjesto ponešto kurtoazne lamentacije na početku, uslijedio je potpuni zaborav. Neovisno o činjenici koju smo spomenuli, a to je da Hrvatska formalno nije stranka i ne može pokrenuti ništa, tajna diplomacija i vješta politike mogu sve. Svijet tako funkcionira. Da je Hrvatska uistinu imala interesa i poduzimala potrebne zaštitne radnje, ovakve presude ni slučaja generala Praljak ne bi uostalom ni bilo. Srbija je sebe uspješno zaštitila u slučajevima u kojima je to htjela. Primjerice, zamračila je dio dokumentacije koji je osjetljiv i nije dopustila tužiteljstvu da ga koristi, što hrvatskoj vazalskoj vlasti nakon 2000. godine nije palo na pamet, nego je predavala sve, po riječima tužiteljice Carle Del Ponte, i više nego što je od nje traženo. I u slučajevima koje je pravomoćno gubila, Srbija je s lakoćom pronalazila nove dokaze, zapravo nove svjedoke i tako u dobivenoj reviziji postupka preokrenula ishode. To, po našim izvorima, nisu bili nikakvi „novi svjedoci“, ali ih je tajna srbijanska politika i suradnja s Haaškim sudom pretvarala u bitne. Formalno, sve su to radili odvjetnički timovi optuženih Srba, a ne država, ali stvarno, dakako da se država Srbija itekako lavovski borila da zaštiti svoje interese i državljane do kojih joj je bilo naročito stalo.

Šestorica Hrvata iz BiH, koji su u BiH branili i spašavali Hrvatsku, u zemlji iz koje je dolazila agresija na Hrvatsku, među njima i general Praljak, nisu, za razliku os optuženih Srba, imali nikakvu državu iza sebe. Ona koja je trebala stajati iza njih, zdušno se borila da prođu što gore. Plenkovićeva ministrica kulture,

podsjetimo, Nina Obuljen Koržinek proglasila je knjige dokumenata generala Praljka šundom i nametnula mu plaćanje poreza. Ona i njezin nadređeni u Vladi, predsjednik Vlade RH Andrej Plenković ne bi, kada bi imali imalo nacionalne časti i dostojanstva, smjeli bilo što reći. Od njih stoga nije ni moguće očekivati aktivnosti u pogledu eventualne revizije užasne Praljkove presude.

POVJERLJIVO - SAMO ZA INTERNU UPOTREBU!!

Bilješka

- razgovor sa Richard Herric, umirovljeni pukovnik US Army -

Razgovor je obavljen 2O.6.2OO5. u Washington D.C. - Department of State, Office of Legal Counsel. Razgovor je trajao od oko 1O,OO do 15,3O sati (sa pauzom od oko 15').
Prisutni:
1. R. Herric (RH),
2. Schmidt,
3. Saidenstricker,
SD General Counsel's Assistant,
B. Kovačić.
Nakon uvodnih ljubaznosti i objašnjenja restrikcija (pitanja koji bi mogla biti u vezi sa sigurnošću SAD biti će uskraćen), započeo je interview.
P: Curriculum - iskustvo?
O: Časnik SAD. Više od 2O godina iskustva na poslovima vojne analitike u inozemstvu. 1977 - 1978 radio u YU - Beograd. Poslije magistrirao na temu „Uloga JNA u jugoslavenskom društvu". Vojni Attache u Veleposlanstvu SAD u Bgd 1991. Od 8/1992 - 8/1995 ista funkcija u Veleposlanstvu SAD u Zgb. Kao vojni promatrač bio je zadužen za događaje u RH i BiH. Smatra da je bio kvalificiran za taj posao, a za izvršeni rad dobio je najviše ocjene.
P: Kada ste prvi puta sreli Generala Praljka (dalje GP)?
O: U 9. ili 1O. mj. 1992 u MORH-u u ZGB.
P: Stoje tražio od GP?
O: Sastanak sa Petkovićem u BiH. GP organizirao pratnju i kontakt sa Petkovićem kojeg je sreo u Grudama u 1O/92. Ponovo razgovarao sa GP u Zgb. U 11/92. Uz GP više puta je razgovarao sa Šuškom, a uz to držao je relativno redovite kontakte sa Rebićem i Međimurcem.
P: Glavna zadaća u RH?
O: Promatranje zbivanja u RH i BiH - prvenstveno vojni aspekti te izvješćivanje Vlade SAD o saznanjima.
P: Kakav je bio stav MORH-a, HV i HVO prema RH?
O: Svi su bili kooperativni i davali su tražene informacije. HVO je bi otvoren i pošten u odnosu, ali ne i u cijelosti otvoren. HVO nije otkrivao ono što su mislili da ne treba otkriti - to je bilo potpuno razumno. Interes za suradnju na strani MORH-a i HVO prvenstveno je bio u tome da sugovorniku objasne situaciju, svoja gledanja i svoje ciljeve.
P: Je li GP bio korektan u odnosima?
O: Da, bio je vrlo korektan kao osoba i ugodan sugovornik - ništa nije krio, bio je maksimalno korektan i otvoren, ali neke stvari je sigurno zadržao za sebe iako vjerujem opravdano.
P: Je li GP izvršavao ono što bi obećao?

O: Da, ne sjećam se da bi ikada nešto obećao što ne bi i izvršio. Moglo se osloniti na njega u tom smislu.
P: Koliko puta ste ukupno susreli GP?
O: Ne znam točno, ali najmanje 1O - 12 puta.
P: Je li Vas GP ikada razočarao kao osoba?
O: Ne, nikada.
P: Jeste li GP-a dobro upoznali?
O: Ne mogu reći da ga dobro poznajem, ali sam svakako imao sa njime dobar odnos i u određenoj mjeri sam shvaćao kako on funkcionira. Još i prije no Što sam ga osobno upoznao čuo sam samo pozitivne stvari o njemu. Čuo sam da je odlično organizirao i zapovijedao obranom na jednom sektoru na području Siska 1991 godine u RH. Znam da nije imao formalnu vojnu spremu, ali sam znao i da je bio iskusan filmski režiser što znači da je imao određena znanja i vještine za organiziranje i rukovođenje ljudima. Također sam znao da ima visoko obrazovanje i da je bio osoba punog povjerenja pokojnog ministra obrane Šuška pa i predsjednika Tuđmana. Znam da je Tuđman odabrao GP-a za sređivanje stanja u HVO-a zato što je GP uživao potpuno povjerenje Šuška i zato što je pokazao odličan rezultat na području Siska. Moja je ocjena da je GP imao glavne karakteristike koje su bile veliki plus za uspješnog zapovijednika. Stekao je i određena vojna iskustva u zapovijedanju prije no što je došao u BiH.
P: Jeste li imali priliku posjetiti GP-a u zapovijedništvu u BiH?
O: Da, mislim da sam ga posjetio dva puta.
P: Jeste li u tim prilikama mogli vidjeti karte sa položajima zaraćenih strana?
O: Da.
P: Je li to uobičajeno da se na zidu zapovjedništva ostavljaju karte u vrijeme posjete stranog časnika?
O: Ne sjećam se da bih ikada vidio karte sa planovima akcija. Samo stanje na terenu - situacija - raspored snaga i fronte baš i nisu bile tajna. No, ipak ostavljanje karata na zidu demonstriralo je otvorenost odnosa ili da se ništa ne želi skrivati pred nama.

Meni je prihvatljivo bilo obrazloženje HVO-a o zadržavanju civila u logorima, no predugo je to trajalo. General Praljak nikada ništa loše nije napravio

---

P: Jeste li kada čuli bilo što negativno o GP od međunarodnih promatrača?
O: Ne sjećam se da bi bilo takovih informacija.
P: Jeste li čuli bilo što negativno o GP od lokalnih ljudi bilo koje etničke pripadnosti?
O: Ne nisam. No moram reći da sam u tom pravcu nikada nisam niti postavljao pitanja sugovornicima. Nitko nije ništa volontirao u tom smislu.
P: Je li GP ikada odbio neko vaše traženje - neki zahtjev?
O: Nije nikada.

P: Jeste li osobno vidjeli slučajeve kršenja humanitarnog prava od strane HVO za što bi mogli smatrati odgovornim GP?
O: Ne nisam, ali osobno sam posjetio logor Helidrom u Mostaru 1993. Zapovjednik, HVO časnik, mi je rekao da razumije obveze međunarodnog prava u vezi detencije civila ali je objasnio da se radi o privremenom zadržavanju civila zbog sigurnosti njih samih ali i trupa HVO. To sam smatrao prihvatljivim, ali je postalo vidljivo da to privremeno zadržavanje traje predugo. U to vrijeme GP je bio zapovjednik HVO-a. Moram reći da mi nije bilo jasno zašto HVO drži civile u zatočeništvu. HVO to nije skrivao. Znam da je bilo nekoliko lokacija detencije civila.
P: Jeste li očekivali tako žestoki konflikt u procesu raspada SFRJ - kakve su bile procjene uoči raspada?
O: Za SAD, i za mene osobno, raspad je bio očekivan, ali ne i sa sukobima tolikog intenziteta ili trajanja. Tijekom 9O/91 u Beogradu diplomati ZE zemalja su u određenoj mjeri dobro predvidjeli kuda bi stvari mogle ići ali bilo je različitih procjena pa nitko nije bio sasvim siguran u procjene.
P: Jesu li SAD imale drugačiju procjenu od ZE?
O: To je teško reći jer niti ZE zemlje nisu bile jedinstvene u procjeni događaja.
P: Koliko ste imali direktnih informacija o stanju u BiH u to vrijeme - neposredno prije no što je JNA sa lokalnim Srbima počela agresiju u BiH?
O: Trudili smo se prikupiti što više informacija sa terena. Osobno sam putovao u BiH prije početka sukoba, prije referenduma o samostalnosti 1991 i početkoml992 dva puta i to u sjeverni dio BiH, zatim u Sarajevo, Mostar, odakle sam otišao u Dubrovnik. Drugi puta išao sam u istočnu Hercegovinu, Mostar i Sarajevo. Bilo je dosta očito da nacionalne tenzije rastu, kritična točka je bio referendum o samostalnosti poslije čega je počeo napad JNA/VRS na BiH.
P: Kakva je bila razina organiziranosti i opremljenosti HVO i ABiH/TO 1992, i koja je komponenta bila bolje organizirana i opremljena u to vrijeme?
O: HVO se počeo pripremati za nadolazeći sukob sa Srbima prije no što je to učinila TO. ABiH nije niti postojala u to vrijeme. No, HVO je zapravo bio skup lokalnih milicija prvenstveno vezanih na općinske vlasti - naravno u općinama u kojima su Hrvati bili značajnija grupacija. Mislim da su te lokalne snage bile najbolje organizirane u području Mostara i u okolici. Znam da se dobar dio aktivnosti HVO-a, ali i TO-a, odnosio na pripreme sprečavanja JNA da odnese oružje i opremu, a u tom smislu je kasnije bilo i određenih akcija.
P: Što je bilo sa časnicima Muslimanima u JNA?
O: Koliko znam uglavnom su napustili JNA dosta rano i mnogi su još 1991 otišli u HV, a u „miješanim" općinama u HVO. U pretežito muslimanskim općinama prešli su u TO.
P: Kakav je bio odnos HVO - TO u to vrijeme - 1992?
O: Nema sumnje da su bili saveznici u obrani od Srba tj. JNA/VRS. U nekim dijelovima BiH to savezništvo je bilo izuzetno snažno, na pr. Tuzla. TO treba gledati kao fazu nastanka obrane BiH. U kasnijem djelu 1992 TO je „prerastao" u Armiju BiH.

P: Kada je postalo sasvim jasno da počinje konflikt između Bosanskih Hrvata i Bosanskih Muslimana?
O: Kasno 1992 javljaju se napetosti između te dvije grupe. Događaju se incidenti - manji i veći - značajniji ili manje značajni. No, ne mislim da tu postoji neki plan sve do samog kraja 1992 i rane 1993 kada postaje jasno da je vizija Izetbegovića stvaranje Muslimanske države. Negdje u proljeće 1993 jasno je da su dosadašnji saveznici sada postali zaraćene strane. Naravno, postoje i drugi opći faktori koji su utjecali na nastanak tog sukoba.
P: Je li pod opće faktore razumijevate činjenicu da su Muslimani Hrvati bili satjerani na 1/3 teritorija, da su bili bez resursa, hrane, lijekova itd.?
O: Između ostaloga ti su faktori bili značajni. Radilo se o preživljenju a ne samo o budućnosti.
P: Jesu li vaše procjene stanja u BiH od kraja 1992 na dalje bile drugačije od procjena UNPROFOR-a/ECMM-a?
O: Nije točno reći da smo mi (SAD) imali drugačije procjene o događajima u BiH u odnosu na međunarodne organizacije koje su tamo bile prisutne. No, imali smo dosta različitih procjena kada s radi o pojedinim konkretnim kategorijama. Na pr. Međunarodne snage su cijenile da je prisustvo HV snaga u BiH značajno veće od naših procjena. Isto je bilo i sa kvalitetom i kvantitetom logističke potpore HV-a HVO-u. Mi (SAD) smo smatrali da je broj trupa HV u BiH značajno manji od broja koji su navodile međunarodne organizacije. Na pr. UNPROFOR bi zabilježio prisustvo cijele HV jedinice u BIH na temelju uočavanja grupe pripadnika te jedinice. U nekim prilikama bilo je jasno da je takva određena jedinica stvarno u RH, a samo par ljudi iz te jedinice (vod ili slično) bio je u BiH.
P: Jeste li za vrijeme sukoba bili u DBK?
O: Bio sam i prije sukoba i u 9/92 za vrijeme primirja

Postojao je opravdan razlog za ulazak Hrvatske vojske u BiH jer je to bilo u funkciji obrane vlastitoga teritorija

Pratio sam zbivanja u BiH od 1992. do 1995. Osobno sam sudjelovao u pripremi vojnoga sporazuma. Stanje u BiH nije bilo crno-bijelo, nego sivo

P: Je li činjenica da JNA napada Dubrovnik i Dubrovačko primorje sa teritorija BiH davala opravdani razlog za ulazak HV na određena područja BiH?
O: Svakako je postojao vojno opravdan razlog za ulazak HV u dijelove BiH u funkciji obrane vlastitog teritorija. No, to pitanje bi trebalo posebno analizirati i teško je o tome sada govoriti bez uključivanja mnoštva podataka koji se odnose na odrađeni vremenski period i/ili lokacije.
P: Je li smatrate da tijekom 1993 zaista postoji država BiH - država u smislu postojanja svih elemenata koji čine državu?
O: Smatram da je BiH zaista postojala kao država u to vrijeme. Točno je da je ta država imala znatne nedostatke, na pr. nije imala kontrolu nad velikim djelom

teritorija, nije imala mogućnosti provođenja vlasti na velikom djelu teritorija, nije mogla izvršavati neke klasične funkcije vlasti, ali ipak je postojala. Bila je priznata od trećih država i multilateralnih organizacija, bila je pregovaračka strana u raznim pregovorima itd.

P: Slažete li se sa tvrdnjom da je u BIH bilo više različitih ratova (razna vremena, razni učesnici)? (uz potpitanja)

O: Kako sam rekao, promatrao sam zbivanja u BiH od 1992 do 1995. Osobno sam učestvovao u pripremi vojnog sporazuma u Zagrebu i Splitu te i na Washingtonskom sporazumu. Vjerujem da sam imao dobre informacije i da sam imao realnu sliku rata odnosno ratova u BiH. Osnovna je ocjena da stvari nisu bile crno/bijele, sve je zapravo bilo u tonovima sive boje. Saveznici u jednom periodu (na pr. Hvati i Muslimani) postajali su oponenti u drugom periodu. Interni sukobi su također postojali. Lokalna pripadnost je također bila faktor. Situacija, na pr. u Tuzli, Srednjoj Bosni ili u Hercegovini ili u Posavini, bila je sasvim drugačija.

Znam za više slučajeva suradnje ABiH i HVO čak i u vrijeme kada su već bili u međusobnom sukobu. Isto tako znam i za slučajeve suradnje HVO sa JNA/VRS na štetu ABiH. U takvim slučajevima teško je tvrditi koji su razlozi bili za takvo ponašanje, a kamoli je li to bilo nužno ili opravdano. Kako sam rekao sve je to bilo sivo a ne crno - bijelo.

P: Je li GP zaista bio *de facto* zapovjednik HVO-a u BiH u vrijeme dok je formalno bio na toj funkciji?

O: GP nije mogao biti zapovjednik HVO snaga u BiH u stvarnom značenju pojma zapovjednik. Znam da je Tuđman poslao GP-a u BiH upravo zato da organizira HVO tako da postane vojska sa svim elementima koji su potrebni (subordinacija, hijerarhija, disciplina, povratne informacije, komunikacija). Tuđman je to učinio da bi izbjegao često opravdane kritike HVO-a odnosno ponašanja bosanskih Hrvata u BiH što je bilo podupirano tvrdnjama da Tuđman predstavlja autoritet u BiH i da je u tom smislu odgovoran za ponašanje HVO-a. Znam da je GP imao namjeru organizirati pravu vojsku koja bi bila pod kontrolom zapovjedništva. GP je u jednom djelu uspio poboljšati stanje organizacije HVO-a koji je postao nešto „bolja" vojska, ali na kraju mislim da je GP dao ostavku upravo zato što nije uspio postoci željeni cilj tj. stvoriti čvrstu vojnu strukturu. U datim okolnostima, unatoč nastojanju GP, HVO nije mogao postići potrebnu razinu „command - control" odnosa. To se i nije moglo postići u datim okolnostima posebno zbog nedostatka logistike, komunikacija i sl.

Sjećam se jednog sastanka u 9/93, mislim daje to bilo u G. Vakufu, kada je GP sazvao lokalne zapovjednike. Bili su prisutni i neki časnici iz glavnog zapovjedništva HVO uz GP-a. Tu sam imao prilike razgovarati malo detaljnije sa nekoliko časnika HVO-a. Uočio sam da su „regionalni" ciljevi (i/ili regionalna gledanja) važniji od zajedničkih ciljeva HVO-a. Primijetio sam i podvojenost lokalnih zapovjednika zbog utjecaja lokalnih političkih struktura koje su imale značajan utjecaj jer je centralni sustav HZHB bio relativno slab.

Kad je Gen. Roso preuzeo zapovjedništvo po odlasku GP-a, stanje se nije promijenilo u prvo vrijeme. Međutim, tek poslije Washingtonskog sporazuma počelo je poboljšanje, HVO je sve više postajao vojska. To nije bio rezultat boljeg

zapovjedništva već opće situacije koja je dozvoljavala stvaranje čvršće strukture i discipline HVO-a.

P: Je li u datim okolnostima, GP mogao postići više ili bolje u jačanju strukture HVO-a u BiH za vrijeme njegova zapovjedništva?

O: Ne. Ne vjerujem da je GP u datim okolnostima koje su bile vrlo složene, mogao postići više na jačanju discipline i općenito vojne strukture HVO-a. Radi demonstracije okolnosti, sjećam se događaja kada je GP osobno sjeo na vozilo da bi prisilio razjarenu masu civila da propuste konvoj sa humanitarnom pomoći koja je bila namijenjena Muslimanima. To demonstrira da nije imao druge mogućnosti — na pr. narediti svojim podređenima da osiguraju prolaz konvoja - koje bi zapovjednik normalno morao imati. Dakle, nije imao potpunu ili dovoljnu kontrolu.

P: Ako sam dobro razumio, zadovoljavajući standard kontrole nije postojao u HVO-u ? Kakvo je stanje bilo u pogledu drugih faktora koji čine vojsku slabijom ili boljom?

O: Točno ste razumjeli, element kontrole nije bio postignut iz ranije navedenih razloga. S druge strane motivacija trupa pa i vojni moral je bio pozitivan element jer se radilo o vojnicima dobrovoljcima koji su naravno motivirani za postizanje ciljeva koje su prihvatili. No, element dobrovoljnosti ima i negativne aspekte, a to je da takvi ljudi ne prihvaćaj odlazak na druge lokacije - oni su se voljni boriti da bi zaštitili svoje selo/grad, oni ne žele ići na položaje radi neke „opće" vojne potrebe.

P: Koja je bila uloga RH u Muslimansko - Hrvatskom konfliktu u BiH i što je RH željela postići?

O: Moja je procjena da je RH imala cilj postići granice iz 1939 godine, dakle pripojiti dio teritorija BiH. Da je RH to mogla učiniti vjerujem da bi to i učinila. No objektivno to nije bilo moguće. Mnoge stvari upućivale su na takav zaključak. Na pr. RH je davala državljanstva bosanskim Hrvatima. To vidim kao prvi korak u procesu stvaranja uvjeta za aneksiranja djela teritorija. Ipak, mislim da je Tuđman bio svjestan da to neće ići pa je izbjegao da se nedvojbeno i jasno izjasni u tom pravcu. Boban mi je u jednom razgovoru rekao da želi odcjepljenje djela Hercegovine i priključenje RH. Zato mislim da je to bio politički cilj HZHB/HRHB.

Republika Hrvatska je, moja je procjena, imala cilj postići granice iz 1939. No mislim da je Tuđman bio svjestan da to ne će ići pa je izbjegao da se kompromitira, a sukob između HVO-a i Armije BiH izazvao je Izetbegović svojom vizijom muslimanske države

---

P: Je li vam poznato da je RH davala državljanstva i Muslimanima iz BiH?

O: Da to je točno, ali to nije u kontradikciji jer nije rečeno da je RH željela aneksirati dio teritorija koji bi bio naseljen isključivo Hrvatima. Uz teritorij nužno

bi došli i pripadnici drugih entiteta.
P: Je li znate da je RH davala humanitarnu pomoć Muslimanima i Hrvatima u BiH i omogućavala tranzit humanitarne pomoći iz trećih zemalja kroz RH?
O: Da. Nema sumnje da je RH to činila i znam da je to bio slučaj i 1993 kada su Muslimani i Hrvati bili u sukobu u djelu BiH. Znam i za izbjeglice i ranjenike koji su bez diskriminacije zbrinjavani u RH.
P: Znate li da je RH i tijekom 1993 dozvoljavala i pomagala u tranzitu oružja i vojne opreme iz trećih zemalja za potrebe ABiH?
O: Da. Znao sam da RH dozvoljava prolaz oružja iz trećih zemlja namijenjenih ABiH.
P: Zašto bi RH to dozvoljavala ako je imala namjeru „pobijediti" i aneksirati dio teritorija?
O: RH je morala dopustiti prolaz oružja za ABiH da bi održala Muslimanske enklave koje VRS nije uspio osvojiti. Iako je JNA/VRS osvojio veći dio teritorija koji su željeli osvojiti, to još nije bilo gotovo i očekivalo se da će VRS poduzeti još niz ofenziva da bi zaokružili osvojena područja.
P: Neosporno je da su pojedini pripadnici HVO, ili manje jedinice HVO, počinile neka djela protiv međunarodnog prava, je li to bila politika HZHB/HVO ili se ti događaji mogu pripisati drugim razlozima?
O: Znao sam za više incidenata u kojima su vrlo vjerojatno bili počinjeni ratni zločini nad civilima ili pripadnicima ABiH od strane pripadnika HVO. No, ne mislim, i nismo imali takvih informacija, da bi to bila politika HVO odnosno da bi zločini bili naređeni „odozgo". Također mi je poznato da su postojale razne kvazi milicije koje su samo ponekad bile pod zapovjedništvom HVO-a dok su dio vremena djelovale za vlastite ciljeve bez obzira na pripadnost HVO-u. Ali isto tako znam da HVO vlast (civilna ili vojna grana) nije pokušavala kazneno goniti počinitelje zločina.
P: Jeste li ikada razgovarali o tome sa GP:
O: Nisam, niti sa GP niti sa Petkovićem kojeg sam također sreo par puta. Jednom prilikom, to je bilo negdje u vrijeme Washingtonskih sporazuma, pitao sam Gen. Rosu zašto ne poduzima ozbiljne korake u cilju kažnjavanja počinitelja kaznenih djela i on mi je rekao da je svaki pokušaj u tom pravcu osuđen na neuspjeh, prvenstveno zbog utjecaja i snage lokalnih političkih vlasti, ali je naveo da postoje i drugi razlozi. Ne sjećam se više njegovih objašnjenja, ali su mi tada zvučala prilično razumna tj. uvjerljiva.
P: Jeste li znali podjelu izvršne vlasti HZHB/HRHB?
O: Da. Organizacija i struktura HZHB/HRHB/HVO bila nam je objašnjena u više prilika i bilo je sasvim jasno da postoji civilna i vojna struktura kao dio izvršne vlasti tj. HVO-a. To pitanje nije bilo u fokusu mog interesa. Ja sam se prvenstveno bavio vojnim aspektima i odnosima vojnih snaga na terenu, ali naravno, da bi razumjeli situaciju, morali smo znati osnovno o političkoj strukturi.
P: Koji su bili razlozi dolaska Mujahedina (M) iz trećih zemalja u BiH?
O: Vlasti u Sarajevu i razne pro-mujadedinske organizacije javno su deklarirale da dobrovoljci dolaze u BiH da bi pomogli Muslimanima koji nemaju nikog drugog iza sebe u ratu u BiH. Realno pak, sukob u BiH je bio izvanredno dobra

prilika za muslimanske fundamentaliste da si otvore put u Europu.
P: Jesu li M bili realna vojna snaga?
O: Da bili su objektivno značajna vojna snaga na strani ABiH. Naročito u nekim područjima, na pr. Zenica gdje su među ostalim djelovali Crni Labudovi i šire Srednja Bosna. M su gotovo isključivo bili angažirani u borbama protiv Hrvata, ne i u borbama protiv Srba.
P: Iz kojih zemalja su M dolazili?
O: Iz raznih zemalja, ali većina su došli iz Afganistana i Egipta. Na području Zenice poginuo je jedan egipatski general koji je bio zadužen za trening novodošlih M u BiH. HVO nam je dao njegove identifikacijske dokumente koji su pronađeni uz tijelo.
P: Kakav je bio stav predsjedništva BiH o M?
O: Izetbegović je javno pozvao M da dođu u BiH i da pomognu u njihovoj borbi za opstanak.
P: Kojim putevima su M dolazili u BiH?
O: Gotovo isključivo kroz RH.
P: Kakav je bio stav RH u odnosu na prolazak M kroz RH?
O: Vlada RH je ubrzo shvatila da M prolaze kroz RH na svom putu u BiH i pokušavala je to onemogućiti, ali je u tome bila prilično neuspješna.
P: Znate li koliko je bilo M u BiH?
O: Točan broj snaga nije utvrđen. Procjene su značajno varirale. Vjerujem da je tijekom 1993 u svako vrijeme u BiH bilo više stotina stranih M. To je bila jezgra i oni su ubrzo regrutirali značajna broj lokalnih ljudi u svoje redove. Nakon Washingtonskog sporazuma 1994, broj M u BiH je narastao na nekoliko tisuća
P: Koji su bili glavni motivi M boraca za njihov dolazak?
O: Uglavnom religija - pomoć pripadnicima iste religije za koju su smatrali da je ugrožena. Sto dalje to je religija postajala sve značajniji faktor. To je rezultiralo brojnim regrutacijama domaćih muslimana.
P: Je li se HVO, ili posebno GP, žalio na zločine nad hrvatskim stanovništvom počinjene od M?
O: Ne. Nikada mi se GP ili netko drugi iz HVO nije žalio na takve događaje iako sam imao nešto informacija o zločinima koje su navodno počinili M nad hrvatskim pukom.
P: Znate li stanje naoružanja i opreme HVO i ABiH u pojedinim periodima - tko je u koje vrijeme bio bolje opremljena vojska?
O: Općenito, obje strane su bile loše opremljene. Njihova oprema je pretežno nabavljena osvajanjem baza JNA u ranoj fazi bosanskog konflikta te i podjelom oružja TO koje se nalazilo u svim općinama. Pretežito je bilo malo pješadijsko oružje i nešto lagane artiljerije te vrlo malo teže artiljerije. ABiH je imala i nekoliko osvojenih tenkova dok HVO nije imao tenkove, barem nikada o tome nisam čuo. Ne mogu reći koja strana je bila općenito gledajući bolje opremljena/naoružana.
P: Rekli ste da je RH vjerojatno željela aneksirati dio teritorija BiH, ali činjenica je da je RH formalno priznala proglašenu RBiH odmah po proglašenju. Zašto bi to učinila ako planira uzeti dio teritorija?

O: Na prvi pogled izgleda da je to bio kontradiktoran potez. Međutim, priznanjem BiH kao nezavisne države - države izvan SFRJ, politički jača i poziciju RH koja je stajala na stanovištu da republike članice federacije imaju pravo na izlazak iz federacije i na samostalnost. Tu tezu su prihvatile i ZE i druge zemlje pa i SAD i UN priznajući Sloveniju i RH prije toga. Dakle, RH tu i nije imala neki izbor. Morala je priznati BiH jer je i sama bila priznata na istim osnovama.
P: Jeste li ikad čuli da bi bilo koji predstavnik RH ili BiH rekao da je njegova zemlja u ratu sa drugom spomenutom zemljom?
O: Ne, nikada nisam čuo takve tvrdnje.
P: Imate li bilo kakvu detaljniju informaciju o rušenju Starog mosta u Mostaru?
O: Ne.
P: Znate li tko je naredio odnosno tko je srušio Stari most?
O: Ne. Znam da je GP bio u fazi odlaska odnosno predaje zapovjedništva Gen Rosu u vrijeme kada je Stari most srušen. No ne znam je li GP već otišao iz Mostara ili je još bio tamo kada je most srušen.
P: Je li rušenje Starog mosta moglo imati vojno opravdani razlog?
O: Rekao bih ne, gotovo sigurno ne.
P: Osim spomenutog ranije, znate li zašto je HVO uspostavio logor i zatvor u Čapljini, u Ljubuškom i Mostaru?
O: Nismo imali interesa saznati što su razlozi za uspostavljanje rečenih mjesta detencije. Znam da su neka mjesta detencije postojala, bilo je razloga da se civili neko kraće vrijeme zadrže radi sigurnosti, ali se civile nije smjelo zadržati duže vrijeme bez razloga.
P: Je li HVO imao plan etničkog čišćenja?
O: U 6/93 nisam vjerovao da postoji HVO plan etničkog čiščenja kojim bi se izazvao odlazak Muslimana iz povijesno hrvatskih dijelova BiH. No, kasnije me zabrinula činjenica da je HVO zatočio Muslimane civile i da ih je držao u zatočeništvu nepotrebno dugo vremena. Stoga nije sasvim jasno je li zaista postojao plan etničkog čiščenja.
P: Jesu li snage JNA/VRS granatirale Mostar i za vrijeme sukoba ABiH - HVO na tom području?
O: Znam da je ranije Mostar bio granatiran od VRS-a i znam da je VRS imao artiljerijske položaje u blizini Mostara sa kojih je mogao granatirati Mostar, ali ne znam je li to i činio tijekom sukoba između HVO i ABiH.
P: Je li GP promijenio svoj stav prema vama nakon što je HVO ušla u konflikt sa ABiH?
O: Ne. GP je imao isti odnos prema meni i prije i poslije početka tog sukoba. Odnos je bio dobar i korektan kao što sam ranije rekao.
P: Jeste li bilo kada došli u zapovjedništvo GP-a nenajavljeni?
O: Vjerujem da nisam. Mislim da sam uvijek bio najavljen. Uvijek sam imao i potrebnu asistenciju HVO-a da bih uopće mogao doći.
P: Je li vam GP omogućio uzorke i informacije vezano na vojnu industriju u BiH?
O: Da. U više prilika dobili smo informacije i uzorke koje smo tražili kao i one za

koje je GP ili netko drugi iz HVO ili iz Zagreba ocijenio da bi za nas mogle biti vrijedne.
P: Vi ste bili viši po rangu od Gosp. Šarca?
O: Da. Šarac je bio meni podređen.
P: Je li Šarac bio uvijek sa Vama prilikom vaših posjeta BiH-u ili je išao i sam?
O: Uglavnom smo uvijek išli zajedno prvenstveno stoga što Šarac odlično govori hrvatski jezik dok je moje znanje minimalno. Koliko se sjećam Šarac je bio bez mene u obilasku u 5/93 par dana. No u svakom slučaju u cijelosti smo dijelili informacije do kojih smo došli i diskutirali smo o zaključcima ili ocjenama stanja

---

Bilo je zločina, ali to nije bila politika HVO-a niti nekoga nadređenoga

---

P: Je li biste pristali biti svjedok u postupku protiv Praljka i drugih- pred Tribunalom ukoliko bi vas obrana pozvala za svjedoka - karakterni svjedok i/ili činjenični svjedok?
O: Da. Rado ću se odazvati ako obrana smatra da mogu doprinijeti utvrđivanju istine, podložno pristanku vlade SAD.
Molim prenesite gosp. Praljku,

Sukob u BiH bio je idealna podloga za muslimanske fundamentaliste koje je pozvao Alija i koji su ratovali isključivo protiv Hrvata

---

Hrvatski tjednik, 19. siječnja 2018.

ZVONIMIR HODAK

PRESUDE 'ČASNIH HAŠKIH SUDACA' SU UJEDNO I PRAVOMOĆNE PRESUDE SUŽIVOTU BOŠNJAKA, HRVATA I SRBA U BIH!

Dana 29. XI. stvorena je nikad prežaljena Jugoslavija. Za njen raspad platit ćete vi koji ste ju uz potporu USA i srušili. I to baš na 29.XI. Na taj dan neće biti objave presude krvniku svih krvnika Ratku Mladiću jer bi u podsvijesti stare pokvarene Europe mogla ostati maglovita slika o tri dana i 8.300 ubijenih, nenaoružanih muškaraca. Na taj dan podsjetit ćemo hrvatske nacionaliste da "udruženi zločinački poduhvat" mora biti kažnjen.

I za sam kraj, parodija od Haškog suda i parodija od presude. Praljkovo samoubojstvo ujedno je i moralno samoubojstvo jednog pseudo suda i njegovih "časnih sudaca". Suda i sudaca kojima je trebalo 14 godina da očiglednu farsu pretvore u dramu s jasnom i nedvosmislenom porukom. Dana 29. XI. stvorena je nikad prežaljena Jugoslavija. Za njen raspad platit ćete vi koji ste ju uz potporu USA i srušili. I to baš na 29.XI. Na taj dan neće biti objave presude krvniku svih krvnika **Ratku Mladiću** jer bi u podsvijesti stare pokvarene Europe mogla ostati maglovita slika o tri dana i 8.300 ubijenih, nenaoružanih muškaraca. Na taj dan podsjetit ćemo hrvatske nacionaliste da "udruženi zločinački poduhvat" mora biti kažnjen. I "časni sudci" razgališe srca i duše naših "časnih" jugonostalgičara, orijunaša, antifašista i nevladinih udruga.

Normalno je i očekivano zadovoljstvo predsjednika Srbije **Aleksandra Vučića.** Pa ako baš hoćete normalne su mi reakcije **Matije Babića** koji nas je, sat nakon Praljkovog sokratovskog čina, podsjetio da Hrvatska jedina u Europi ima aerodrom koji nosi ime "ratnog zločinca" Tuđmana. Neće Matija predložiti da se aerodrom nazove po Ratku Mladiću. On je sirovi ubojica i neotesana vojničina. Ali vjerojatno ne bi imao ništa protiv da mu se dade ime doktora filozofije **Vojislava Šešelja**. Naime to je ista filozofija. I dr. Vojo je ogorčen što je Zagrebački aerodrom nazvan po ratno zločincu i ustaši. Haaški sud, human kakav se i pokazao, pustio je dr. Voju 'da se leči' u Beogradu da Voja ne umre u Haagu. Voja je na slobodi "živnuo", ali je iznenada umro Haaški sud!!! Normalna mi je i reakcija **Branimira Pofuka**, upornog jugonostalgičara, koji nas u subotnjem *Večernjaku*podučava "Bit ćemo bliži pravdi tek onda kad svjedoke zločina prestanemo zvati izdajnicima, a počinitelje herojima. Nije znak pijeteta prema žrtvama Ovčare to što uz njih ne spominjemo desetke ubijenih Vukovaraca Srba rukom zločinaca koji su uživali zaštitu hrvatske države…" E, moj (Po)fuku… Pametni Latini rekoše: "Nomen est omen" ili ime je znamen. Poruka za priglupe

postala bi ljudska i prihvatljiva kad bi ti napokon imao hrabrosti napisati jednostavnu istinu. Tko je koga napao, razorio, okupirao, devastirao, masakrirao na Ovčari, bolnici, Veleprometu. Tvoji, druže Beogradski! Uz cvijeće i preludij Beogradske filharmonije. Što o presudi misle **Jelena Lovrić, Hrvoje Klasić, Tvrko Jakovina, Dragan Markovina, Vjekoslav Perica, Ivo Godstein, Snješka Banović, Ivica Buljan, Davor Butković kako god da se sad zove, Igor Mandić, Ante Tomić, Jurica Pavičić, Miljenko Jergović, Oliver Frljić, Mile Kekin, Josip Manolić, Stipe Mesić, Ivo Josipović, Buda Lončar, Nenad Stazić, Milorad Pupovac, Beus kako god se zvao, Stanimirović, Rada, Rade i familija, Žarko Puhovski, Vesna Pusić, Boris Dežulović, Zoran Erceg**…a sad vi koji čitate ovu kolumnu nastavite nabrajati do sutra i do kraja života, ali nećete sve uspjeti pobrojati. Dobro, nabrojao sam samo ugledne i etablirane jugonostalgičare.

Nisu mi, međutim, normalne one stotine i stotine nepoznatih jugobolesnika na društvenim mrežama koji se ne skidaju s fejsa. Oni nas podučavaju da svaki zločin mora biti kažnjen. To je njihov gornji misaoni limit, mantra koju su ih naučili. Da se barem jedan od njih zapitao kako to, ako su Hrvati izvršili agresiju na BIH, zašto muslimani nisu bježali u Srbiju umjesto u Hrvatsku. Oko pola milijuna ljudi bježi agresoru, liječi se u agresorskim bolnicama, smješten je u agresorskim hotelima? Zlobna **Tanja Torbarina** u to vrijeme je napisala da je više BiH izbjeglica poginulo od "ležećih policajaca" nego u borbi na ratištu. Zašto Rusi, nakon napada Hitlera, nisu pred saveznikom koji je iznenada postao agresor, bježali u Njemačku? Dobro, Rusi su čudni. Ne vole bježati. Ali ni njemački policajci nisu izgledali tako leženo kao naši "ležeći". Javili su se "pametni idioti" koji su tragičan Praljkov kraj izjednačili sa smrću Hermana Goeringa koji se 15. listopada 1946.g. ubio u ćeliju u Nuernbergu. Tu Indeks-ovu mudrost potpisao je "velikan" pisane riječi izvjesni R.I. Razliku bi uočio i **Nenad Stazić.** Goeringu su bili odbrojani dani. Za par mjeseci visio bi u dvorištu zatvora. A Praljak bi uskoro, nakon izdržane 2/3 kazne, bio slobodan.

Hrvateki se stalno čude, kako bi rekli Zagorci "kak' pura dreku", kako je moguće da se sudi ratnim pobjednicima? Krivo. U ovom slučaju sudi se gubitnicima. RH je rat u BiH jednostavno rečeno izgubila. Onog trenutka kad je predsjednik Tuđman poslušao svog visoko kvalificiranog lobistu **Matu Granića** i raspustio Hrvatsku zajednicu Herceg Bosnu, rat je izgubljen. Tada su u BiH ostali kao globalni igrači samo Srbi i Bošnjaci. Još kad se pod pritiskom srpsko-bošnjačko-američkog lobija odustalo od zauzimanja Banja Luke propala je i zadnja mogućnost da se, nogometnim rječnikom rečeno, osvoji barem jedan bod. Danas, zahvaljujući tadašnjim hrvatskim trulim kompromisima, Haag sudi Hrvatima da su "udruženim zločinačkim pothvatom" protjerali 52.000 Bošnjaka s prostora pod nadzorom HVO-a. U isto vrijeme ne sudi se nikome za trajno protjerivanje 170.000 Hrvata s područja koje je kontrolirala Armija BiH. I tko je za to krv? Haaški sud? Sarajevo… ne samo i isključivo hrvatske vladajuće nomenklature koje su došle na vlast nakon smrti **Franje Tuđmana**. Njegova smrt je dočekana

sa sličnim oduševljenjem kao i danas presuda "Bosanskoj šestorci" kako se Praljak i drugovi godinama tituliraju u lijevoj medijskoj "falangi" u RH. Toliko o Hrvatskoj kao ratnom pobjedniku koji je ostao bez etniteta, bez Mostara, bez prava da bira svog člana Predsjedništva BIH, bez prava na povratak u Srednju Bosnu i Republiku Srpsku, ratni pobjednik koji u Sarajevu u jedanaest javnih i državnih firmi ima slovima i brojkama jednog zaposlenog. Možda se u međuvremenu zaposlio i još jedan. Ali dvojim…

Što na kraju krajeva očekivati od ovakvog "časnog suda" i ovakvih "časnih sudaca?" Dovoljno je na TV ekranu pogledati te ishlapjele fizionomije koje kao programirani roboti odrađuju svoj zadatak. Sve je unaprijed zadana rutina. Ali ako se slučajno optuži rabijatni Vojislav Šešelj sve se raspada. Šešelju nije ni na kraj pameti poltronski oslovljavati bilo koga "časnim sudcima". Pristojno i fino ih pred kamerama poziva da mu popuše k…. Časnog suca **Kevina Parkera** zove "smežurano kenguruovo mudo", suca **Frederika** "raspamećeni danski alkoholičar", haaški tužilac je za našeg Voju" najveći idiot u Haagu", **O-Gon Kvon** je "južnokorejska gnjida", a **Jan Bonomi** je "narogušeno škotsko govno". Takvim ponašanjem je itekako dobro uzdrmao te trgovce ljudskim dušama. Tresli su se na ročištima na kojima je dominirao Šešelj. I kad je ovaj pokušao zadnji blef, tražeći da ga se pusti da umre u otadžbini, sretni su ga pustili uz uvjet da se slučajno ne pokuša vratiti nazad. Šešelj prosto nije mogao 'da veruje'. "Koje su to budale" bio je jedan je njegov komentar kad je izišao. Ne bih volio da se naši optuženici ponašaju kao sirovi četnik Šešelj. Ali kmetsko, poltronsko hrvatsko savijanje i klanjanje pred haaškom kamarilom je bilo najblaže rečeno bljutavo. Sjetite se **Carle del Ponte**. Sjetite se Sanadera i Kosorice, sjetite se hapšenja zbog tobožnjih topničkih dnevnika… Dolazak te iste Carle del Ponte u Beograd srpski su mediji dočekali toplo i prijateljski s naslovom "Dolazi nam ni baba ni deda." I zato danas Srbija trijumfira. Njihovi zločinci nemaju uzročnu vezu ni sa **Slobodanom Miloševićem** ni sa sadašnjom "naprednom" Srbijom. "Šta ćeš bre kad se sve radilo na svoju ruku". Kakve veze ima s budućom EU Srbijom Ratko Mladić-doživotni robijaš, **Ljubiša Beara** također doživotni robijaš, **Zdravko Tolimir** još jedan doživotni robijaš, kao i doživotni robijaši i ratni zločini **Vujadin Popović i Stanislav Galić, Milan Lukić**. Neosuđeni su Haaškom sudu umrli **Sloba Milošević, Goran Hadžić, Momir Talić, Milan Kovačević, Slavko Dokmanović, Đorđe Đukić, Milan Babić** koji se jedini prije smrti ispričao, Zatvorske kazne dobili su **Radislav Krstić**-46 godina, **Radovan Karadžić** -40 godina, **Milomir Stakić**-40 godina, **Goran Jelišić**-40 godina, **Mile Martić**-35 godina, **Radoslav Brđanin**-30 godina, **Dragomir Milošević**-29 godina, **Momčilo Krajišnik**-27 godina, **Sredoje Lukić**-27 godina, **Vlastimir Đorđević**-27 godina, **Sreten Lukić**-22 godine i **Nikola Šainović**-22 godine.
Zašto sam vas zamarao sa svim ovim nabrajanjima koje su "popušili" srpski zločinci. Samo zato da biste mogli, nakon svih ovih likova i njihovih silnih godina zatvora, procijeniti koliko je suptilna bila intuicija suca **Alphosa Oriea** koji je, u obrazloženju presude Ratku Mladiću, ustvrdio da je Slobodan Milošević bio ljut kad je čuo da je osnovana Republika Srpska u BiH. Samo u teatru apsurda može

se dogoditi da je dvojici oktroiranih bezličnih birokrata kao što su to Alphons Orie i **Carmel Agius** bilo dopušteno da stvaraju svoju unaprijed zadanu povijest rata na prostorima bivše Juge. Njihove presude ujedno su i pravomoćne presude suživotu Bošnjaka, Hrvata i Srba u BiH. Sve priče o tome kako ćemo snažno poduprijeti ulazak ovakve BiH u EU ostaju samo priče. Na tragu onog što je predsjednica RH prva imala hrabrosti javno reći, nakon svih Vulina, Dačića, Irineja pa i Vučića jasno je da će još puno vode proteći Dunavom prije nego li će Srbija i Hrvatska postati prijatelji. Što prije prestanemo trabunjati o prijateljstvu "naših naroda i narodnosti" to ćemo se lakše razumjeti i surađivati u zajedničkom interesu. Bratstvo i jedinstvo ostavimo gay grupama i njihovim interesima. I ne treba sad cviliti i optuživati jer smo skrbili o 500.000 izbjeglica iz BiH, liječili oko 100.000 ranjenika, jer je sva humanitarna pomoć i naoružanje u BiH dolazilo preko Hrvatske, deblokirali smo im Bihać da im se ne dogodi druga Srebrenica, transferirali mudžahedine kroz Hrvatsku… sve u stilu "pomozi sirotu na svoju sramotu".

Muslimani sa zahvalnošću i ljubavlju prihvaćaju darove koje im Haag šalje. Mi moramo imati svoju istinu koja se uvijek može dokazati. Moramo demaskirati haaške floskule da smo vjerojatno prva zemlja u Europi koja je četiri godine vršila agresiju na drugu država dok je za to vrijeme sama bila okupirana na 1/3 svoga teritorija. Štoviše, po završetku rata predsjednik etnički očišćene BiH **Alija Izetbegović** primio je najviši hrvatski orden od svog "agresora" Tuđmana. Otprilike kao da završetkom Drugog svjetskog rata Hitler odlikuje Staljina. Parodija… Kao što je parodija kad Haag prepušta suđenja za ratne zločine Sarajevu, pa Zolja, ubojica iz Trusine za 30 ubijenih civila dobije 6 godina robije. Egzemplarna kazna, nema što!!! Hrvat **Krešo Lučić** za šamaranje zatvorenih muslimana kažnjen je s 5 godina zatvora. Te dvije presude ne govore ništa o BiH pravosuđu. Tu se sve zna. One govore zapravo sve o Haagu i personalnoj kvaliteti ljudi koji ne mogu završiti ozbiljniji predmet ni nakon 14 godina suvislom presudom. Dokaz: Slobodan Milošević je, navodno po njima, bio ljut što je osnovana Republika Srpska. Jednog dana će se mlađi Izetbegović naljutiti kad čuje da je Armija BiH imala 331 sabirnih logora. Zinut će kad dozna da su džihadističke jedinice počinile 444 obredna klanja građana BiH. Neće vjerovati da su u napadima 2001. godine na WTC tornjeve 6 od 12 napadača bili pripadnici Armije BiH. I hoće li se, nakon svega što ovih dana čujemo i čitamo iz BiH, netko sjetiti da predsjednici KGK savjetuje da vrati Sarajevu nagradu Isa Beg Isaković? Da se i dalje ne nalazi u društvu Mesića, Josipovića, Banca… Mate Granić sigurno neće! A nije zgodno ostati u društvu recimo Mesića i Josipovića… Dokaz PO2719 koji je kao transkript poslan iz Ureda predsjednika je telefonski razgovor od 11.srpnja 1993.g. između Tuđmana i Alije Izetbegovića. Alija prijeti Tuđmanu: "Znate, ja se ne radujem tome što će se ustanoviti da smo vi ili mi krivi. Ali budite uvjereni da će svijet, kad se sve sabere, kazat da su dole Hrvati krivi". I izgleda da je Alija imao kvalitetnije informacije, valjda zato jer mu ministar vanjskih poslova nije bio Mate Granić.

Uzmimo samo jedan pravno perverzan detalj: tekst pravomoćne presude kaže da zapovjednici HVO-a nisu naredili napad na Stupni Dol 23. listopada 1993.g, ali su svejedno krivi jer je taj pokolj 35 Muslimana bio "dio obrasca"… i jer su kasnije pokušali prikriti taj zločin. Pravno rečeno, prikrivanje zločina je isto kao i izvršenje. Zaista, haaški sud svakako zaslužuje titulu "časni sud".

Treba nabaviti Praljkovu "šund" knjigu "Priručnik s uputama kako treba misliti (mens rea) i što treba činiti (actus rea) kako bi na sudu u Den Haagu bili proglašeni članom udruženog zločinačkog poduhvata. Kako postati udruženi zločinac". Slobodan Praljak je bio i ostao veliki čovjek, Hrvat, pravednik! U izboru između slobode u poniženju i ponosne smrti odabrao je ponosnu smrt. Veličina njegovog zadnjeg čina je i u tome što je tom političkom sudištu Hrvatima u Haagu, tim "časnim sucima" poručio: "prezirem vas i ne priznajem vašu presudu!" A tko normalan može priznati sud koji odbacuje molbu RH da u Praljkovom procesu dobije status amicus curiae (prijatelj suda), a utvrđuje postojanje zločinačkog pothvata između Hrvata iz BiH i Tuđmana, Bobetka i Šuška???!!! Da apsurd ovakvog suđenja Haaškog suda bude još veći, u obrazloženju presude Carmel Agius navodi da RH nije i ne može biti odgovorna za BiH. To isto navodi i za Tuđmana, Šuška i Bobetka, što je potpuno divergentno drugostupanjskoj presudi. Kad su Bošnjaci i Srbi žrtve, zagovara i štiti ih "Amnesty International", a kad su zločinci, tretira ih "Amnezy international."

http://www.7dnevno.hr/kolumnisti/presude-casnih-haskih-sudaca-su-ujedno-i-pravomocne-presude-suzivotu-bosnjaka-hrvata-i-srba-u-bih/

MLADEN PAVKOVIĆ

SMRT SLOBODANA PRALJKA

Činjenica je da Haaški sud sudi kako vjetar puše. Zbog čega se mi moramo složiti s njihovim optužbama i presudama? Samo zato da se stječe dojam da mi poštujemo njihov nemoralni sud? Sad nakon presuda optuženoj šestorki hrvatskih branitelja iz Bosne i Hercegovine, odnosno nakon spektakularnog samoubojstva časnog i uvaženog generala Slobodana Praljka mnogi su i u Hrvatskoj „progledali". Sa svih strana stižu osude ovom sudu, koji je znao i drastično pogriješiti, primjerice kod generala Gotovine i Markača. Već smo tada trebali reći „stop" takvim sucima i takvom sudu. Kad je taj sud dva tjedna prije osudio srpskog zločinca Ratka Mladića već nam je tada moralo biti jasno da će nakon toga osuditi i generale iz BiH, pa da ponovno budemo jedan-jedan. Malo njihove, malo naše. Mnogi pričaju kako to nije presuda Hrvatskoj već – pojedincima, odnosno da taj sud ne sudi državama. A koji to onda sud sudi državama, pa da već jednom znamo tko je bio agresor, a tko žrtva? Generala Praljka možemo vratiti među „žive" samo ako na sudu dokažemo da nije kriv, kao što i nije. U medijima i na portalima sada je sve puno Praljkovih prijatelja, koji se čudom čude njegovom činu koji je zaprepastio cijeli svijet. A još prije nekoliko godina većina od njih je o ovoj temi šutjela ili je marginalizirala. Među onima koji su se slabo čuli bili su i hrvatski generali (svaka čast iznimkama). General Pavao Miljavac je izjavio da „nisu samo Mesić i Pusić svjedočili protiv Hrvatske u Haagu, već su to činili i neki generali", ali da ne želi reći njihova imena. Nu, podsjetio bih na jedan tekst koji je objavljen u ožujku 2015., a na koji nije bilo nijednog komentara, dok ih danas, kao što rekosmo, ima kao „mladoga graha". Očito da Hrvatima treba da ih netko „pukne po glavi", pa da tek onda reagiraju, da se probude. Tada sam među ostalim (bez odjeka!) napisao i objavio:

„U hrvatskim mediji nema više ni slova o Jadranku Prliću, Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću, Bruni Stojiću, Valentinu Ćoriću i Berislavu Pušiću. Riječ je o šestorici bosanskohercegovačkih Hrvata koji su sredinom svibnja 2013. nepravomoćno osuđeni u Haagu na ukupno 111 godina zatvora. Prema optužnici terete se za sudjelovanje u udruženom zločinačkom podhvatu (?) koji je imao za cilj političko i vojno podjarmljivanje, trajno uklanjanje i etničko čišćenje bosanskih Muslimana i ostalih ne-Hrvata s područja Hrvatske Zajednice, kasnije Republike Herceg – Bosne, odnosno s prostora Hercegovine i središnje Bosne. U optužnici je dalje navedeno da je u tom udruženom zločinačkom podhvatu sudjelovalo više osoba, a među njima su Franjo Tuđman, Gojko Šušak, Janko Bobetko, Mate Boban, ali i neki drugi.

Stječe se dojam da je Hrvatska ostavila ove Junake Domovinskoga rata na milost i nemilost, kao da su oni vodili neke svoje privatne ratove. (Gdje su presude za one koji su istjerali Hrvate iz bosanske Posavine?). No, ako budu i pravomoćno proglašeni krivima, ovaj bi predmet mogao imati dugoročne posljedice na

Republiku Hrvatsku, s obzirom na optužbe i izrečenu formulaciju o udruženom zločinačkom pothvatu.
General Praljak se bori poput lava. Objavio je relativno veliki broj knjiga, prikupio na desetke tisuća dokumenata, ali osim nevolja, prije svega za sebe i svoju obitelj, nije ništa drugo postigao. Izostala je podrška Hrvata, što je sramno da sramnije ne može biti.
Pogledajte samo kako se i na koji način bore Srbi, koji su bili agresori na Hrvatsku, BiH, Sloveniju i Kosovo, kako se bore za svoje „pomozbog" junake. I ne samo to: Srbija kao agresor sudi i zatvara hrvatske branitelje (Veljko Marić i još neki drugi). A što radimo mi, odnosno hrvatsko pravosuđe i Ministarstvo vanjskih poslova? Ništa!
Osim ove šestorke, za Hrvatsku se borio i iznimno veliki broj pripadnika HVO-a. Bili su dobri kad je trebalo. A danas? Danas ih se sramno odbacuje. (Zar ne, ministre Matiću?) Više se cijene članovi Saveza boraca iz II. svjetskog rata nego vojnici HVO-a, što je nedopustivo.
Da su ostali na životu: Tuđman, Šušak, Bobetko i Boban sigurno bi završili u Haagu. Sjećate li se riječi generala Janka Bobetka – ja im živ u ruke ne idem? Čovjek se borio za stvaranje slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, a ta ista država htjela ga je sramno otjerati u Haag, kao što su to učinili i sa generalima Gotovinom i Markačom te Darijom Kordićem.
U Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini nije bilo nikakvog udruženog zločinačkog pothvata. Tko je to izmislio – laže. Lako je sada optuživati Tuđmana (ponajprije sramni Stjepan Mesić) kad se ne može braniti.
Ali, da nije bilo šestorice bosanskohercegovačkih Hrvata teško da bi Hrvatska završila rat u današnjim granicama.
Međutim, potpuno se zaboravlja i činjenica da je Hrvatska izdvajala znatnu logističku potporu Armiji BiH, ali i da je zbrinula nekoliko stotina tisuća muslimanskih izbjeglica iz BiH i osigurala liječenje ranjenim vojnicima Armije BiH u bolnicama, i to u jeku najžešćih sukoba s HVO-om. Je li to taj „zločinački pothvat"?
I tako, dok su general Praljak i ostali (nepravomoćno) osuđeni, što je s onima koji su ubijali i rušili u Vukovaru, Škabrnji, Kninu, Voćinu i u stotinama mjesta i gradova u Bosni i Hercegovini?
Koja to zemlja, poput Hrvatske, proganja svoje istaknute ratne zapovjednike?"

Hrvatsko slovo, 8. prosinca 2017.

DR. SC. ANTE NAZOR

NAKON PRESUDE ŠESTORICI BOSANSKOHERCEGOVAČKIH HRVATA – ŠTO O RATU U BOSNI I HERCEGOVINI KAŽU POVIJESNI IZVORI

„SUCI, SLOBODAN PRALJAK NIJE RATNI ZLOČINAC. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU“

Na znakovit datum, 29. studenoga 2017, u Haagu je, kao zadnja u mandatu privremeno uspostavljena Međunarodnog kaznenog suda za područje bivše Jugoslavije, pročitana drugostupanjska presuda šestorici Hrvata za događaje u Bosni i Hercegovini u razdoblju od siječnja 1993. do travnja 1994: Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, Valentinu Ćoriću, Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću i Berislavu Pušiću. Tom je presudom spomenutoj šestorici hrvatskih dužnosnika zapravo u najvećem dijelu potvrđena prvostupanjska presuda iz 2013, u kojoj su optuženi na ukupno 111 godina zatvora. No samo izricanje presude, a sada možemo reći i cjelokupni rad takva suda, obilježio je junački i moralni čin hrvatskoga generala Slobodana Praljka, koji je s prijezirom odbio odluku sudaca da je ratni zločinac i život pod takvom, nepravedno mu nametnutom stigmom.

Osnivanje spomenutoga MKSJ-a u Haagu načelno sam, a sad vidim i naivno, smatrao civilizacijskim iskorakom, kao upozorenje da će počinitelji ratnih zločina biti kažnjeni, ne pomišljajući da će tumačenje zapovjedne odgovornosti biti ovako široko. Na kraju, nakon što se na spomenutom Haškom sudu nije proveo postupak protiv vrha JNA i KOS-a u predmetu Vukovar, nakon što srpskom generalu (JNA/VRS) Mladiću nije suđeno za zločine u Hrvatskoj (uostalom, kakva je to pravda kad se osudi „izvođač radova“, a njegovo djelo – Republika Srpska – ostane netaknuta), nakon lakrdije s četničkim vojvodom Šešeljem, nakon maltretiranja nevinih ljudi koji su privedeni kao zločinci, a potom nakon višegodišnjega boravka u zatvoru pušteni, bez prave isprike (ne mislim samo na besramno suđenje generalima Gotovini i Markaču), nakon što se Beogradu pomoglo sakriti cjelovitu istinu o ulozi tadašnjega srbijanskog vodstva u zločinima u BiH te nakon što je 29. studenoga 2017, nakon trinaest godina (!) trajanja postupka, izrečena ovakva drugostupanjska presuda šestorici Hrvata, može se primijetiti golem raskorak između želje da se „individualizacijom krivnje kazne počinitelji zločina i zadovolji pravda, kako bi žrtve dobile moralnu zadovoljštinu“ i načina na koji se to provodilo. Zapravo, i sama činjenica da MKSJ nema mandat za određivanje uzroka rata u Hrvatskoj i BiH (tko je započeo rat, tko je agresor?!) pokazuje da su u pravu bili oni koji su od početka rada toga suda upozoravali na narodnu izrijeku o „pravu i pravdi“.

Na nepravedan sadržaj drugostupanjske presude šestorici Hrvata priopćenjem je reagiralo i Predsjedništvo Hrvatskog narodnog sabora BiH, upozorivši pritom na moguće dalje posljedice: „Ukoliko se već odlučilo koristiti tezu o udruženome zločinačkom pothvatu (UZP), odgovorno tvrdimo kako su se sva tri navedena vida UZP u istoj ili većoj mjeri mogla i trebala primijeniti i na civilna i vojna rukovodstva Bošnjaka u BiH te ostalih država koje su na različite načine bile uključene u rat u BiH. Stoga ponavljamo kako je UZP apsurdna optužba i ideološko-politički konstrukt izmišljen zbog toga jer Tužiteljstvo nije raspolagalo konkretnim dokazima i činjenicama na osnovu kojih bi bilo moguće utvrditi pojedinačnu i individualnu krivnju optuženih dužnosnika HZ/HR HB i zapovjednika HVO-a. (...) Duboko potreseni gestom generala Praljka, ali svjesni i političke odgovornosti prema hrvatskom narodu i državi Bosni i Hercegovini, posebno upozoravamo na mogućnost da se UZP kao očiti ideološko-politički konstrukt pokuša iskoristiti kao argument za nastavak višegodišnje kontinuirane prakse pravnog i političkog nasilja nad Hrvatima u BiH, odnosno, prakse kršenja i oduzimanja ustavnih, institucionalnih i političkih prava Hrvatima u BiH koju provode zastupnici bošnjačko-bosanskih unitarističkih, majorizacijskih, hegemonističkih i šovinističkih politika potpomognuti određenim predstavnicima međunarodne zajednice u BiH. Sve njih podsjećamo kako su Hrvati u BiH konstitutivan narod. Konstitutivnost Hrvata je zapisana u Daytonskom sporazumu i Ustavu BiH, te potvrđena višekratnim odlukama Ustavnog suda BiH.“

Okretanje teza

Ovakvom presudom šestorici Hrvata za događaje u BiH, koja sugerirajući udruženi hrvatski zločinački pothvat potpuno ignorira povijesne činjenice, spomenuti Haški sud zapravo je presudio sam sebi. Pritom nitko objektivan i ozbiljan ne negira da su i pripadnici hrvatskih snaga počinili zločine nad pripadnicima drugih naroda, što je sramotno i što je za osudu. No, pravda se ne može postići nepravednim presudama ljudima koji zločin nisu počinili, niti su ga planirali ili zapovjedili, samo zato da bi se zadovoljila politička odluka da treba kazniti i nekoga od „visokih dužnosnika“ s hrvatske strane. Hrvatska zajednica Herceg-Bosna osnovana je, u skladu s odredbama Ustava BiH, iz nužde u razdoblju kad središnja vlast u BiH nije mogla zaštititi hrvatski narod od velikosrpske agresije. Jednako tako, Hrvatska republika Herceg-Bosna osnovana je u skladu s planovima međunarodne zajednice o unutarnjoj podjeli BiH (o razlozima njezina osnivanja i njezinu djelovanju vidi: Jadranko Prlić, Prilozi za povijest Hrvatske republike Herceg Bosne, Mostar, 2017). Zahvaljujući Hrvatima BiH je na referendumu stekla uvjete za priznanje, a Hrvati i Hrvatska najzaslužniji su što se BiH uspjela obraniti od velikosrpske agresije. Taj hrvatski obrambeni, a potom i oslobodilački pothvat Haški sud ne spominje, a ističe samo razdoblje od siječnja 1993. do travnja 1994, koje nije moguće razumjeti bez spoznaje o događajima iz prethodnog razdoblja.

Višegodišnja medijska kampanja o zločinima Hrvata u BiH i odgovornosti hrvatskoga vodstva za „pogrešnu“ politiku .prema BiH razlog je što i danas u

dijelu hrvatske javnosti postoji snažna percepcija o negativnoj ulozi Hrvatske i Hrvata u ratu u BiH. Umjesto teze „da je drugostupanjska presuda šestorici Hrvata konačan epilog pogrešne hrvatske, odnosno Tuđmanove – HDZ-ove politike u BiH“, kako su to ovih dana prokomentirali neki političari, nameće se zaključak da je ona epilog dužeg razdoblja specijalnog rata protiv Hrvatske i Hrvata u BiH tijekom kojega su u medijski prostor ubačene brojne laži, dezinformacije i poluistine, a prešućeno je mnogo toga.

Svaki zločin treba osuditi, a njegove počinitelje kazniti – neovisno o njihovoj nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti, te izraziti sućut prema svim nevinim žrtvama u ratu u RH i BiH, no činjenica je da su zločini nad Hrvatima u BiH uglavnom medijski prešućeni ili umanjivani, iako nisu bili ništa manje brojni ni rasprostranjeni od onih za koje se optužuju Hrvati. Istina je da su zločini koje su počinili pripadnici hrvatskih postrojbi u Ahmićima i Stupnom Dolu te zatvaranje i protjerivanje Bošnjaka-muslimana na pojedinim područjima BiH pod nadzorom hrvatskih snaga privukli veliku pozornost politike, medija i međunarodnog Tribunala u Haagu, za razliku od zločina koje su počinili pripadnici Armije BiH nad Hrvatima u Trusini (istoga dana kad je počinjen i zločin u Ahmićima) i drugim naseljima u općini Konjic, Doljanima (općina Jablanica), Gornjem Vakufu, Bugojnu i okolnim naseljima (Gračanica, Vučipolje...), Dusini, Šušnju i drugim naseljima u općini Zenica, Zavidovićima, Kiseljaku (Žepče), Kiseljaku kraj Sarajeva, Varešu, Kaknju i okolici, Vitezu i okolnim naseljima (Križančevo Selo, Buhine kuće, Brdo – Zabilje, Bobaši...), Busovači i okolici, Novom Travniku i okolnim naseljima (Rastovci, Zenepići...), Travniku i okolnim naseljima (Maljine, Čukle, Dolac...), Uzdolu i Hudutskom (općina Prozor), Gračanici, Fojnici i okolnim naseljima (Polje Šćitovo, Ostružnica...), čak i u Grabovici, duboko iza linije bojišta, na teritoriju pod kontrolom Armije BiH (općina Mostar), dijelu Mostara, i drugim naseljima. Prema podacima iz izvora „najmanje sedam puta više civila Hrvata i zarobljenih pripadnika HVO-a ubili su ‘neki’ pripadnici ABiH, nego što su ‘neki’ pripadnici HVO-a ubili civila Muslimana – Bošnjaka i zarobljenih pripadnika ABiH“, a isti omjer navodi se i kod međusobnog protjerivanja.

Prešućeno je i u hrvatskoj javnosti malo poznato čak i ubojstvo osmero hrvatske djece u Vitezu, među koje je 10. lipnja 1993, oko 20.45 sati, pala mina kalibra 120 mm ispaljena iz smjera položaja Armije BiH na prostor zaštićen od snajpera, na kojem su se redovito igrala djeca, hrvatska i muslimansko-bošnjačka. Toga dana nije bilo nijednog muslimansko-bošnjačkog djeteta. Videosnimke toga ubojstva, koje je snimila lokalna TV Vitez, ni jedna inozemna TV-kuća nije htjela objaviti... (Srećko Stipović, Terorizam bez kazne – stradanje Hrvata Lašvanske doline, 1992–2014, Vitez, listopad 2014.)

Koliko ljudi u Hrvatskoj zna za sudbinu srednjobosanske Kate Šoljić, Hrvatice Anice Jurić iz Kovača, kojoj su pripadnici Armije BiH na Sv. Antu 1993. naočigled ubili supruga i tri sina? Jednako tako, u medijima se malo govorilo o zatvaranju i protjerivanju Hrvata na područjima pod vlašću Bošnjaka-Muslimana, a tijekom rata bošnjačko-muslimanske vlasti uspostavile su 331 logor i zatvor, u kojima je bilo zatočeno 14.444 Hrvata, od čega su 10.346 bili civili, a 4098

vojnici. Od toga broja 632 logoraša i zatvorenika su ubijena, a njih 50 okrutno je pogubljeno na ritualan način. Nije se isticao ni podatak, koji je također zanemario Haški sud, da je s područja pod kontrolom HVO-a prognano i izbjeglo 52.000 Bošnjaka, a da je s područja pod kontrolom ABiH prognano i izbjeglo 172.000 Hrvata. S „hrvatskih područja“ otišlo je 9,12%, s „muslimanskih područja“ 43,10%, a sa „srpskih područja“ 47,40% od ukupnog broja prognanih i raseljenih osoba u BiH.

Navedeno vodi zaključku da su u hrvatskom medijskom prostoru, kad je riječ o BiH, svjesno prevladavale informacije o žrtvama jednog naroda kako bi se politika vodstva drugog naroda – Hrvata – mogla prikazati kao zločinačka. Naglašavam da ovo govorim kao osoba koja smatra da je velikosrpska politika glavni uzrok stradanja u Hrvatskoj i BiH te kao osoba koja je vjerovala u mogućnost zajedničkoga hrvatsko-muslimanskog otpora zajedničkom agresoru u BiH. Nakon svega, samo iskreno suočavanje vodstva svakoga konstitutivnog naroda u BiH sa zločinima koje su počinili pripadnici postrojbi vlastitih oružanih snaga može osigurati mirnu budućnost u BiH, čiji stanovnici trebaju živjeti jedni uz druge.

Konstruiranje hrvatske krivnje

Činjenica je i da bi većina odluka, odnosno objašnjenja odluka Žalbenoga vijeća kojim se opravdava teza o UZP-u, pala u svakoj ozbiljnijoj znanstvenoj raspravi. Stoga je tvrdnja da je udruživanje Hrvata u Hrvatsku zajednicu / republiku Herceg-Bosnu zločinačke naravi, kao i pomoć koju je pritom pružilo hrvatsko vodstvo, za Hrvate neprihvatljiva i uvredljiva. Budući da ovdje nema dovoljno prostora za cjelovitu i detaljnu raščlambu, samo ću se osvrnuti na neke navode iz priopćenja Tužiteljstva nakon proglašenja drugostupanjske presude. Primjerice, da je „Žalbeno vijeće potvrdilo zaključke Raspravnog vijeća da su ključni članovi tadašnjeg čelništva Hrvatske, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, ministra obrane Gojka Šuška i Janka Bobetka, visokog generala Hrvatske vojske, dijelili zločinački cilj da etnički očiste bosanske muslimane i doprinijeli ostvarivanju tog cilja“. Ta netočna teza temelji se na necjelovito prikazanim izvorima, posebice na selektivno prikazanim transkriptima razgovora iz Ureda predsjednika. U zaključcima o tadašnjoj „pogrešnoj“ politici hrvatskoga vodstva prema BiH vidljivo je da Haško tužiteljstvo, kao i dio političara i povjesničara u Hrvatskoj, koji ni danas ne smatraju da je za raspravu o sadržaju transkripata iz Ureda predsjednika potrebno pročitati barem neke od njih, potpuno zanemaruje sadržaj razgovora između hrvatskoga predsjednika Tuđmana i predsjednika bošnjačko-muslimanskog dijela Predsjedništva BiH Alije Izetbegovića, u kojima je on zastupao ultimativan i isključiv stav da će BiH „biti građanska država ili će biti građanski rat“! O tome govore brojni izvori objavljeni u novoj knjizi Miroslava Tuđmana, Druga strana Rubikona – politička strategija Alije Izetbegovića (Zagreb, 2017).

Fokusirajući se uglavnom na predsjednika Tuđmana i traženje krivnje Hrvatske, mnogi su „zaboravili“ da se korijeni Izetbegovićeve doktrine nalaze u njegovoj

Islamskoj deklaraciji, koju je napisao 1969–1970. Za njega su nacionalni interesi nelegitimni u višenacionalnoj BiH te se zbog toga uporno zalagao za jednu, unitarnu Bosnu i Hercegovinu, bez tri konstitutivna naroda i bilo kakvih entiteta na nacionalnoj osnovi.

Jednako tako, Tužiteljstvo je u priopćenju istaknulo da je zajednički cilj sudionika UZP-a bio „preuzimanje kontrole nad teritorijem u BiH“ kako bi se „omogućilo ujedinjenje hrvatskog naroda u Hrvatskoj i BiH“ te da je zbog toga, između ostaloga, u navedenim općinama „prisilno raseljena desetina hiljada bosanskih Muslimana“, od siječnja 1993. do travnja 1994. No takvoj tezi suprotstavlja se pitanje kako je Žalbeno vijeće moglo zanemariti činjenicu da su upravo Hrvati pristali na sve prijedloge unutarnje podjele BiH, kao i da su potpisali Washingtonski i Daytonski sporazum, što izravno negira spomenutu tvrdnju Tužiteljstva. I sam pogled na memorandume i pečate Hrvatske zajednice, a poslije i republike Herceg-Bosne, na kojima se uvijek na početku nalazi naziv države – „Bosna i Hercegovina“, a potom naziv zajednice/republike Herceg-Bosne, govori o ciljevima hrvatskoga vodstva. Činjenica da naziva države Bosne i Hercegovine nema na memorandumima i pečatima Republike Srpske, jasno pokazuju kakve su namjere bile srpskoga vodstva u BiH, i upozoravaju da ih nije primjereno poistovjećivati s politikom hrvatskoga vodstva.

Izvori govore drukčije

Također, dok se govori o prisilno raseljenim muslimanima, prešućuje se podatak da su u istom razdoblju pripadnici ?Armije BiH i mudžahedini na području Središnje Bosne, koje se prema planu međunarodne zajednice trebalo naći u hrvatskoj provinciji, protjerali više od 150.000 Hrvata i ubili 1051 Hrvata, od toga 121 dijete. Zar to nije UZP, zar nije očigledna namjera Armije BiH da spomenuto područje osvoji i etnički očisti od Hrvata, o čemu svjedoče izvori o sastancima i planovima zapovjedništva Armije BiH, te provedba i ciljevi operacije „Neretva ‘93“?

Oružani sukob između Hrvata i Bošnjaka-Muslimana u BiH nije moguće objektivno ni cjelovito prikazati ako se ne razumije što je rat, odnosno ako se zanemaruju vojni i sociološki aspekti rata. Sukladno tomu, američki vojni povjesničar Charles R. Shrader u svojoj knjizi Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni – vojna povijest 1992–1994. (Zagreb, 2004) zaključio je da su „ključne činjenice o muslimansko-hrvatskom sukobu na tom području temeljito iskrivljene zbog raznih ideologijskih, političkih i društvenih i osobnih interesa“, da su rijetki koji su pisali ili govorili o tom sukobu, posebice novinari, „bili dovoljno osposobljeni ili spremni činjenično stanje analizirati i o njemu točno izvještavati“ te da „svatko tko zna išta o vojnim pitanjima (i o dokazima) nikad ne bi zaključio da su Hrvati započeli sukob u središnjoj Bosni“, odnosno da je „ICTY pogrešno presudio da je postojao veliki plan etničkog čišćenja tog područja od Muslimana“, jer je „zapravo bilo sasvim obratno“. Uostalom, omjer snaga Armije BiH i HVO-a u središnjoj Bosni bio je znatno u korist Armije BiH – od 6:1 do 9:1, posebice nakon što se na području Travnika, Bugojna, Zenice i u Lašvanskoj

dolini do kraja 1992. našlo najmanje 70.000 Bošnjaka – Muslimana protjeranih s teritorija pod kontrolom srpskih snaga, koje je trebalo zbrinuti i osigurati im krov nad glavom (Slobodan Praljak, Pomoć RH Muslimansko-Bošnjačkom narodu i Armiji BiH tijekom 1991.–1995., Zagreb, lipanj 2007).
Shrader drži da je vrlo rano, „već u jesen 1992, muslimansko vodstvo u Sarajevu donijelo strategijsku odluku o pokretanju rata protiv Hrvata, zato što su oni bili slabiji od Srba", a pritom se poziva na izjave prvoga načelnika Glavnog stožera Armije BiH generala Sefera Halilovića i njegovu knjigu Lukava strategija (Sarajevo, 1997). U prilog tomu govori i podatak da je zapovjednik Armije BiH Sefer Halilović već potkraj prosinca 1992. u Sarajevu, u sjedištu Prvog korpusa u Ulici Danijela Ozme, na sastanku zapovjednika Armije BiH održao govor te uzviknuo: „Naš barjak će se viti u Pločama!" (Slavko Zelić, HVO u obrani Sarajeva 1992/3, ZG–Mostar). Dakle, izvori jasno pokazuju da je Armija BiH imala planove za napad na Hrvate i HVO prije siječnja 1993, odnosno razdoblja u kojem je, prema tvrdnji Haškoga suda, počela provedba hrvatskoga UZP-a!
U tom kontekstu treba spomenuti da tvrdnja iz priopćenja Haškoga tužiteljstva da su dijelovi Hrvatske vojske „direktno sudjelovali u sukobu u Bosni i Hercegovini" prešućuje činjenicu da oni nisu angažirani u BiH radi promjene granica i pripajanja dijela teritorija Hrvatskoj, kao srpske snage u RH, nego radi obrane hrvatskih područja i autonomne jedinice unutar BiH, prvo od agresije srpskih snaga na BiH, a potom od napada brojčano nadmoćnijih snaga Armije BiH, čiji je cilj bio izlazak na more te eliminacija Hrvata iz središnje Bosne i područja uz Neretvu. S obzirom na to da u razdoblju koje Haško tužiteljstvo uzima kao sporno (siječanj 1993–travanj 1994) broj angažiranih dragovoljaca i snaga iz HV-a u BiH, u sukobu s bošnjačko-muslimanskim postrojbama, koje su popunjavali i mudžahedini pridošli iz raznih islamskih država, nikada nije bio veći od 1400, maksimalno 1800 ljudi (ako se ne gleda samo pješaštvo na liniji), i laicima je jasno da te snage nisu bile dovoljne ni za kvalitetnu obranu, a kamoli za agresiju na drugu državu.
O tome zašto je došlo do sukoba Armije BiH i HVO-a mišljenja se razlikuju, iako cjelovito pregledani izvori nedvojbeno pokazuju da je hrvatska politika prema BiH bila jasna u pokušaju zaštite hrvatskoga naroda, ne dovodeći u pitanje međunarodno priznate granice te države. Na kraju, politika tadašnjega hrvatskoga vodstva prema BiH, odnosno prema drugim narodima u BiH, bez koje Bosna i Hercegovina ne bi opstala kao država, može se prikazati kroz govor ratnog ministra obrane Gojka Šuška, Hrvatima iz BiH, na skupu u Livnu: „Vi niste pomogli ni hrvatskom narodu u Herceg-Bosni, ni hrvatskoj republici koja je matica svih Hrvata, ako Musliman u Livnu i Srbin u Mostaru ne bude imao ista prava kao i Hrvat, jer to je samo garancija da će Hrvat u Sarajevu i Hrvat u Banjaluci i Hrvat u Zenici imati svoja prava. I ako oni prema nama učine zločin, onda dokažimo da nas ni vjera, ni civilizacijska tekovina nije uputila na to i neće dozvoliti da im uzvraćamo istom mjerom."
To je bila politika hrvatskog vodstva i Hrvata prema BiH!

dr. sc. Ante Nazor

Vijenac

https://www.hkv.hr/vijesti/komentari/28291-nakon-presude-sestorici-bosanskohercegovackih-hrvata-sto-o-ratu-u-bosni-i-hercegovini-kazu-povijesni-izvori.html

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.

IVICA RADOŠ

PRALJAK MI JE REKAO: NEĆE SUDITI SAMO SRBIMA, HAAG ĆE NAS SVE SJ...!

Ivica Radoš, autor knjige "Tuđman izbliza" opisao je što mu je Praljak rekao prije odlaska u Haag.

Suđena hrvatska šestorka, Prlić i ostali, dragovoljno je otišla u Haag, što je dokaz da su ondje išli u dobroj vjeri. HAAŠKO TUŽITELJSTVO: 'Hrvatska treba procesuirati druge odgovorne za zločine u BiH' Međutim, kao „najtanja karika“, osuđeni su. Tuđman je podržao stvaranje Haaškog tribunala, vjerojatno zbog političkog trenutka jer su Srbi već bili okupirali trećinu RH i dvije trećine BiH. HV do stvaranja Suda nije vodila napadačke ni oslobodilačke akcije, a HVO nije bio u sukobu s muslimanskim postrojbama. 1 / 29 Svijeće za Praljka Međutim, nakon potpisivanja Daytonskog mirovnog sporazuma na udaru su se najprije našli bosanskohercegovači Hrvati. General Praljak, prije odlaska u Haag, kao da je predvidio što će se dogoditi. „Osnovna ideja je bila da će Amerikanci suditi Srbima u Haagu, no ja sam rekao: – Neće suditi samo Srbima, Haag će sve nas sj....! Prije svega, važna je razlika između ratnog zločina i zločina u ratu. – O tome sam pričao s Gojkom Šuškom. Kako sam bio zapovjednik HVO-a, Šušak me molio da razgovaram s Nobilom (odvjetnikom, nap.a.). Odem k Nobilu, kažem mu da sam bio od samoga početka dolje, da sam bio u središnjoj Bosni i da sam

značajna figura toga rata u vojnom pogledu, a mene čovjek koji počinje braniti Blaškića ispituje samo 20 minuta, od čega me 10 minuta uopće nije slušao. Računao sam da će me ispitivati četiri-pet dana“, rekao je general Praljak prije odlaska u Haag autoru ovoga članka za knjigu „Tuđman izbliza“.
https://www.vecernji.hr/vijesti/slobodan-praljak-presuda-haag-1211001

ODVJETNICA SLOBODANA PRALJKA: U PREDMETU PROTIV KORDIĆA I ČERKEZA NASTAO ZAMETAK UZP-A

Moglo bi se reći da je upravo u predmetu Kordić Čerkez nastao zametak UZP-a, koji je kasnije primijenjen u predmetu Prlić i ostali, tvrdi odvjetnica Nika Pinter - Nika Pinter, odvjetnica preminulog generala Slobodana Praljka, u ekskluzivnom intervjuu za Dnevnik.ba, govori o selektivnom pristupu haaškog tužiteljstva dokaznim materijala u predmetu "Prlić i ostali", otkriva na kome je tužiteljstvo "kalilo" primjenu instituta udruženog zločinačkog pothvata kao oblika kaznene odgovornosti, zašto i kako je ratni Dnevnik Ratka Mladića presudio hercegbosanskoj šestorci, zanemarenim ofenzivama i zločinima tzv. Armije BiH nad Hrvatima, haaškim navodima o mudžahedinima kao propagandi HVO-a Središnja Bosna.

Predmet „Prlić i ostali“ u kojem ste 14 godina branili generala Slobodana Praljka okončan je 29. studenog ove godine potvrđivanjem prvostupanjske presude o postojanju udruženog zločinačkog pothvata i međunarodnog oružanog sukoba u BiH. Čitanjem drugostupanjske presude hercegbosanskoj šestorci Haaški tribunal kakav smo poznavali kao instituciju nakon 24 godine, zatvorio je vrata. Je li slučajno „hrvatska šestorka iz BiH“ ostavljena za kraj?

Moguće je, radilo se o opsežnom predmetu, a sud se zatvara. Ne vidim neke posebne razloge zbog kojih je predmet Prlić i ostali posljednji u radu MKSJ, osim opsega samog predmeta.

Šestorka je osuđena na 111 godina zatvorske kazne, što je potvrđeno i u prvostupanjskoj presudi, kao i udruženi zločinački pothvat. Međutim, u drugostupanjskoj je međunarodni oružani sukob proširen i izvan teritorija Hrvatske Republike Herceg-Bosne, odnosno, na teritoriji cijele BiH? Što, uopće, znači pravni institut „UZP“ u ovoj konkretnoj presudi i predmetu? Mislite li da bi šestorka bila oslobođena po svim točkama optužnice da se nije primijenjen UZP? Vidjeli smo kroz zasjedanja Raspravnog vijeća, izlaganja obrana, kako vaših, tako i kolega odvjetnika, da ne postoji nijedna izravna naredba nijednog od osuđenih za konkretna kaznena djela, koja su im, kasnije stavljena na teret?

- O presudi Žalbenog vijeća ne mogu govoriti jer je nisam niti pročitala niti analizirala, sažetak koji je čitan 29.studenog nije presuda stoga ne bih bez čitanja i analize presude davala bilo kakve ocjene, pogotovo o dijelu pitanja o postojanju međunarodnog oružanog sukoba izvan teritorija HRHB.

S moje strane to bi bilo krajnje neprofesionalno govoriti i argumentirati zaključke koje nisam pročitala i ne znam jesu li uopće točno interpretirani. I ostali dio Vašeg pitanja , moram ostaviti bez odgovora. Presuda ima skoro 2000 strana, nisam je još ni pročitala, čitam je, ali ne mogu odgovarati na pitanja što bi bilo kad bi bilo.

Ono što mogu reći, uvjerena sam da nije postojao UZP, da su dokazi obrana to pokazali, a kakav je rezon drugostupanjske presude tek ću saznati.
Ipak, moram reći da sam sigurna u tvrdnji da nije bilo UZP, a zanimaju me razlozi Žalbenog vijeća zbog čega su žalbe obrana odbijene i zašto nije prihvaćena argumentacija obrana. Svih šest osoba nije osuđeno kao neposredni izvršitelji zločina niti su kao neposredni izvršitelji optuženi. Nisam u stanju dokučiti kakva bi odluka MKSJ bila da nije bilo pozivanje na UZP, ali sam sigurna, svjesna svih dokaza, uzimajući u obzir navode optužnice, da je jedini, na dokazima utemeljen ishod, oslobađajuća presuda. No ona nije bila oslobađajuća i s tim sada moramo živjeti.

Što je navodila optužnica, a da je po Vašem mišljenju, bilo potpuno neutemeljeno, neargumentirano?
- Ne mogu u ovom kratkom tekstu elaborirati optužnicu jer je njezin vremenski, teritorijalni i personalni opseg iznimno opširan. Mogu samo reći da je optužnica potpuno zanemarila ofenzive i napade ARBIH. Prema optužnici, HVO je napadao nebranjenu civilnu populaciju što je neistinito. Prema optužnici HVO je propagandom o mudžahedinima provodio svoj plan premještanja Hrvata iz Srednje Bosne u svrhu stvaranja teritorija isključivo naseljenog Hrvatima, jer Hrvati nisu imali baš nikakav razlog da napuste područje Srednje Bosne, nisu bili ugroženi niti su bili izloženi napadima. Takva tvrdnja optužnice a i presude je činjenično netočna.
Ofenzivne operacije ABiH protiv HVO-a u Srednjoj Bosni, koje su trajale od ožujka 1993 do potpisivanja Washingtonskih sporazuma 1994. bile su vrlo intenzivne u ožujku i travnju 1993., zatim lipnju i srpnju, te rujnu i listopadu 1993. godine iako u cijelom tom razdoblju nisu prestajale. Hrvatski je narod etnički očišćen iz Srednje Bosne (samo je u Travniku smanjena populacija Hrvata za 20.000, u Kaknju za 15.000, u Bugojnu za 15000), a civilne i vojne žrtve bile su ogromne.
Ukupno je ubijena 1051 civilna osoba (od tog broja 121 dijete). Ubijeno je 644 zarobljenih vojnika HVO-a, odnosno ubijeno je civila i vojnika 1.695. Znam da pripadnici HVO ne vole čuti tvrdnju, da je zločina počinjenih od strane Hrvata i pripadnika HVO bilo, ali bilo ih je, to nije sporno i s tim se moramo suočiti. Nisam sklona manipulaciji s brojkama ,dovoljna je i jedna žrtva nastala protupravnim ponašanjem da bi zločin postojao. Sporan je način optuženja i oblik kaznene odgovornosti.

Postupak protiv Prlića i ostalih trajao je 14 godina. Kako je sve to skupa izgledalo, jesu li obrane zakinute za vrijeme izlaganja dokaza, ispitivanje svjedoka, uvođenje dokaznih materijala u spise? Rekli ste, primjerice, kako se pogrešno tvrdilo da je HVO u Srednjoj Bosni, izmislio mudžahedine. Što je od dokaznog materijala vezano za mudžahedine uopće prikazano u haaškoj sudnici?
Da, mislim da su zakinute. Svih šest optuženika tretirano je kao jedan optuženik, pa nam se i vrijeme za izvođenje dokaza obrane i vrijeme za unakrsno ispitivanje

dijelilo sa 6. A svaki od optuženika je morao imati pravo svoju obranu cjelovito iznositi, svoja prava obrane cjelovito ostvariti, oni nisu bili jedna šestina optuženika.
Tužiteljstvo je bilo privilegirano od strane vijeća i većine vijeća jer su njihovi dokazi uvođeni u predmet prilično nekritički, dok su dokazi obrane odbijani sa paušalnim obrazloženjima. To se lako može provjeriti u odlukama o uvođenju dokaza, u izdvojenim mišljenjima predsjedavajućeg Sudskog vijeća i na kraju u njegovom izdvojenom mišljenju u odnosu na prvu presudu. Da, imali smo problema pri uvođenju dokaza o mudžahedinima, no ipak smo , neke od njih, uspjeli osigurati da budu uvršteni u sudski spis. Ali ti dokazi nisu po vijeću ocjenjivani.

Jeste li imali mogućnost koristiti dokazne materijale Tužiteljstva u predmetima protiv Rasima Delića, Envera Hadžihasanovića i Amira Kubure?
Da, jesmo i koristili smo ih. Upravo smo optužnicom protiv Hadžihasanovića dokazivali, naravno uz druge dokumente i izjave svjedoka, postojanje ofenzive ARBIH.

Koliki značaj je imao Dnevnik Ratka Mladića? Jeste li tražili ispitivanje Ratka Mladića kao svjedoka, je li bilo logično da Mladić u ovom predmetu, potvrdi ili negira autentičnost onog što je napisao, ili da obrane iznesu suprotne dokaze na tvrdnje iz Mladićevog Dnevnika?
Dnevnik Ratka Mladića, izvadci iz Dnevnika imali su u odnosu na generala Praljka ključni značaj, a general Praljak u odnosu na uvođenje tog dokaza bio je potpuno lišen svojeg prava obrane, prava da svjedok protiv njega bude ispitan i da ga on može unakrsno ispitati kao i prava da dokumentima pobija navode. Dnevnik je uveden u spis kada smo već završili obranu, kada se više nismo mogli očitovati na dokument koji direktno tereti generala.
Istovremeno, izjave svjedoka obrane generala Praljka, odbijene su jer ga se u tim izjavama spominje i vijeće je zaključilo da izjava koja spominje okrivljenog ne može biti uvedena kao dokaz bez unakrsnog ispitivanja. Tužiteljev dokaz, Dnevnik je ujedno i izjava koja direktno spominje generala Praljka i prema odluci donesenoj u odnosu na naše svjedoke, takav dokaz, trebao je biti odbijen.

U Haaškoj sudnici mnogo smo puta čuli kako je HVO agresor na vlastitu zemlju, da je okupirao teritorij u Središnjoj Bosni, Hercegovini, da su sve jedinice na čelu s generalom Praljkom planirale i predvidjele napade na Muslimane, njihova etnička čišćenja… Jesu li ove teze Haaškog tužiteljstva zasnovane na „pretpostavci da je netko mogao pretpostaviti da će se možda negdje dogoditi zločin“? Kako je HVO-, odnosno, vojska bh. Hrvata, mogla okupirati recimo, Vitez, Stolac, Kiseljak, Ljubuški?
HVO je bio organizacija hrvatskog naroda koji žive u BiH i imaju državljanstvo BiH. Pravno i logički je nemoguće da HVO okupira prostor u kojem su Hrvati legitimno živjeli stoljećima. Hrvati u BiH, kao i bilo koji drugi narod, imali su

pravo da slobodno određuju svoj politički položaj i slobodno nastave svoj gospodarski, društveni i kulturni razvoj. HVO kao legitimno tijelo hrvatskog naroda u BiH imao je pravo nastojati ostvariti legitimna prava hrvatskog naroda koji živi u BiH, a koja su priznata i zajamčena od strane glavnih međunarodnih ugovora i ugovora ljudskih prava. Ciljevi HVO-a nisu bili usmjereni uništiti vlasti BiH, bili su isključivo za ostvarenje prava hrvatskog naroda koji živi u BiH u okviru BiH kao nezavisne države i unutar međunarodno priznatih granica.
Prema članku 42. Haških pravila "Teritorij se smatra okupiranim kad je zapravo stavljena pod vlast neprijateljske vojske". Dakle, za uspostavu stanja okupacije, međunarodno humanitarno pravo zahtijeva da neprijateljska vojska uspostavlja svoju vlast u zamjeni za legitimne vlasti na području na kojem je izvršila invaziju. HVO, njegova vojna komponenta, je bio tijelo koje je priznato od strane civilnih i vojnih vlasti u BiH, a koji je od 1992. pa nadalje komponenta RBiH oružanih snaga, što je, dakle, pravno i činjenično nepojmljivo da je HVO mogao okupirati bilo koji teritorij BiH.
Prema Sporazumu potpisanom u travnju 1993, Armije BiH i HVO-a su oba legalne vojne snage RBiH i jednako su tretirani. U žalbi smo tvrdili da je Raspravno vijeće pogrešno zaključilo da je HVO bio neprijateljska vojska u smislu međunarodnog humanitarnog prava i napravilo je pogrešku kada je zaključilo postojanje stanja okupacije.

Obrane nisu negirale zločine koje su pripadnici HVO-a nesumnjivo počinili. Smještali ste zločine u kontekst ratnih zbivanja, ukupne vojne, političke, pa i sigurnosne situacije tih godina? Sudac Antonetti u izdvojenom mišljenju na prvostupanjsku presudu naveo je kako HVO nije mogao okupirati BiH sa 16 posto stanovništva, da je HVO gubio teritorij, a Armija BiH ga osvajala. Zašto Antonettijevo izdvojeno mišljenje nije imalo nikakvu težinu u procesu donošenja pravomoćne, presude?
Predsjedavajući sudskog vijeća bio je nadglasan, njegovi argumenti nisu prihvaćeni. Kako se nije slagao sa ocjenom većine vijeća, dao je svoje izdvojeno mišljenje i obrazloženje zašto smatra da većina vijeća nije u pravu. Izdvojeno mišljenje nije presuda koja se žalbom pobija. Žalbeno vijeće ne ocjenjuje argumente izdvojenog mišljenja, a detaljnije ću moći odgovoriti nakon što pročitam i analiziram cijelu žalbenu presudu.

Imate dugi staž pred Haaškim tribunalom. Zastupali ste i Maria Čerkeza u predmetu „Kordić/Čerkez“ za zločin u Ahmićima kod Viteza, odnosno, kako je presuđeno, „kampanju progona bosanskih Muslimana iz Lašvanske doline“. U presudi Kordić/Čerkez pojavljuje se i „element svijesti“, odnosno, zajedničke zločinačke namjere. Možemo li povezivati predmet Kordić Čerkez i Prlić i ostali, i na koji način? Je li preteška kvalifikacija reći da se institut „UZP“ čeličio na neki način, upravo, na Lašvanskoj dolini, odnosno njenoj političkoj i vojnoj strukturi. Kordiću je, ipak, presuđeno kao potpredsjedniku Hrvatske Republike Herceg-Bosne, političaru, koji možda i nije imao efektivnu kontrolu nad vojnicima HVO-a u Središnjoj Bosni? U

kontekstu činjenica kako je Prlić bio premijer Vlade Herceg-Bosne, Bruno Stojić, ministar obrane itd…
Element svijesti mora se pojavljivati u presudama, jer to je dio mens rea ili kako mi u našem pravnom sistemu kažemo namjere, umišljaja ili nehata, propusta. Moglo bi se reći da je upravo u predmetu Kordić Čerkez nastao zametak UZP-a, koji je kasnije primijenjen u predmetu Prlić i ostali.

Prema Haaškom tribunalu, Hrvatska Republika- Herceg Bosna bila je nelegitimna tvorevina. Znači li to da je i taj hrvatski entitet osnovan u BiH, zločinačka organizacija, a da je šestorci presuđeno kao njenim dužnosnicima, i temeljem toga, je Sudskom vijeću, bilo vrlo lako, donijeti zaključak o postojanju udruženog zločinačkog pothvata? Član ste organizacije koju tretiramo kao zločinačku, a samim time imate i velike šanse biti dijelom zajedničkog zločinačkog plana?
Samoorganiziranje Hrvata u HZHB u obrani prostora na kome su živjeli i obrana od agresije snaga JNA 1992., bilo legitimno pravo prema tada važećem Ustavu SFRJ, da je 1993. HVO bio u sukobu sa ABIH a ne sa civilnom populacijom-Bošnjacima, ignorirala je činjenicu da su HVO i ABIH dvije vojske iste države i ignorirala je činjenice koje su prezentirane i koje pokazuju da civilni i vojni dio HVO-a i predstavnici vlasti Republike Hrvatske nisu imali plan etničkog čišćenja prostora radi osnivanja hrvatskog entiteta. HZ-HB – stvorena je da brani BiH, niti u jednom dokumentu ne osporava se BiH, a stvorena je da Hrvati u 30 općina iskoriste temeljno pravo na obranu ne samo Hrvata nego svih ljudi koji žive na tom području.
U svim je međunarodnim planovima svaki od tri konstitutivna naroda imao pravo na svoj teritorij: provinciju, kanton ili republiku u BiH. Legitimno je da svako, pa tako i hrvatsko vodstvo (kako u BiH, tako i u RH – pogotovo jer je svo vrijeme vršena agresija s teritorija BiH na RH) raspravlja o ustavnom ustrojstvu BiH i o teritoriju koji bi trebao tim planovima pripasti Hrvatima kao konstitutivnom narodu. Hrvatska strana i predsjednik Tuđman naglašavali su poštivanje i priznavanje BiH u njezinim granicama.
Razgovori, i rasprave, pregovori oteritorijalnom ustroju ne mogu se kategorizirati kao teritorijalne težnje za etnički čistim prostorima, jer ako bi to bilo točno onda su sudionici podjele Bosne i Hercegovine kako visoki međunarodni predstavnici (Cutilliero, Vance, Owen i ostali) tako i međunarodna zajednica EZ, SAD, UN i ostali. Predsjednik Tuđman je u svim svojim razgovorima i pregovorima zagovarao političko rješenje krize i rata u BiH, što su potvrdili i međunarodni predstavnici Cyrus Vance i lord Owen u svom izvješću Međunarodnoj konferenciji o bivšoj Jugoslaviji.
HRHB nije bile nelegitimna, nastala je na temeljima međunarodnog sporazuma nazvanog Owen Stotenbergov plan konačno definiran u rujnu 1993. U njezinom kreiranju sudjelovali su predstavnici međunarodnih organizacija, sudjelovale su i sve tri strane u sukobu. Ako je na hrvatskoj strani postojao UZP, onda su njegovi članovi bili i svi ostali potpisnici sporazuma iz 9. mjeseca 1993. O ovoj temi vrijedi pročitati knjigu Mate Arlovića i Miroslava Tuđmana.

Kada se prvi puta pojavio UZP kao oblik kaznene odgovornosti pred Tribunalom? Simptomatično je kako se institut UZP-a od 2013. godine koristi i pred Sudom BiH, upravo kada je izrečena prvostupanjska presuda šestorci. Koristi li pravosuđe u Republici Hrvatskoj UZP kao oblik kaznene odgovornosti, i ako koristi, o kakvim je predmetima, ustvari, riječ?

U Republici Hrvatskoj ne koristi se oblik odgovornosti UZP, postoje u Kaznenom zakonu odredbe o saizvršiteljstvu, poticanju, pomaganju i zločinačkom udruženju. Pred Tribunalom prvi puta je uveden pojam UZP u žalbenoj presudi u predmetu Duško Tadić. Što se tiče korištenja UZP pred Sudom BiH tu je velika odgovornost na braniteljima da takav oblik odgovornosti pobijaju.

Naime, ne smije se zaboraviti da se radi o kaznenom postupku u kojem moraju biti utvrđeni baš svi elementi kaznene odgovornosti. To što je Tužiteljstvo „kreativno“ upozorava obranu da mora razgraditi tu kreativnost. Mislim da je veći problem u nejednakosti optuženih osoba pred sudom, u negiranju ofenzivnih akcija ARBIH, zbog čega se na pripadnike HVO primjenjuje zločin protiv čovječnosti (zločin nad civilnom populacijom u sistematskom široko rasprostranjenom napadu), a u ono malo predmeta protiv pripadnika ARBIH primjenjuje se zakon koji zločin protiv čovječnosti ne poznaje, dakle, primjenjuje se blaži zakon na blaže činjenične supstrate, iako znamo da postoji niz zločina nad hrvatskim civilima i zarobljenicima nad kojima su izvršeni upravo zločini protiv čovječnosti. Za zločine izvršitelji moraju odgovarati a tužiteljstvo i sud nemaju pravo na arbitrarnost jer u tom slučaju postupaju protivno odredbama Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Pripadnici HVO-a u BiH već su dugi niz žrtve pravosudnog progona u BiH. U kojoj će mjeri ova presuda doprinijeti nastavku tog progona, je li strah pripadnika HVO-a opravdan, znači li ovo da su na meti svi pripadnici HVO-a, od domobrana pa do zapovjednika pojedinih postrojbi? Hoće li pravosuđe u BiH kao presuđenu činjenicu u postupcima uzimati postojanje međunarodnog oružanog sukoba i UZP? Ako im takav pristup pojedini pravni standardni omogućavaju, postoji li, mehanizam zaštite od toga?

Ovdje je puno pitanja u jednom pitanju. Ja ne znam kako će postupati pravosuđe u BiH, no mogu, iz dosadašnje prakse reći da takvo postupanje ne bi bilo opravdani niti zakonito. Za kazneno djelo i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti može odgovarati samo osoba kojoj se dokažu svi bitni elementi bića kaznenog djela, objektivni i subjektivni. Nema objektivne odgovornosti u kaznenom postupku.

Ne znam kako će pravosuđe u BiH uzimati i hoće li uzimati utvrđene činjenice, ali svaka se utvrđena činjenica može pobijati. Mi smo je pobijali i u MKSJ, jer kvaliteta pobijanja po sudu utvrđenih činjenica ovisila je i o aktivnosti obrana u tim predmetima. Ako međunarodni oružani sukob u predmetu od strane obrane nije pobijan, kao u slučaju Blaškić, to ne znači da se on u drugom predmetu ne može pobijati. Interes obrane u predmetu Blaškić i predmetu Prlić i ostali nije bio isti, zato nam je vijeće i dozvolilo da ga pobijamo.

Na jednom te istom području, optuženi iz Prlić i ostali bili su u međunarodnom sukobu, a zapovjedni kadar ARBIH na tom istom području nije bio u međunarodnom sukobu. Činjenično, pravno i konvencijski to ukazuje na selektivnost i nejednakost optuženih osoba. Naime i HVO i ARBIH bile su dvije vojne komponente iste države.
Raspravno vijeće je prihvatilo tvrdnju da su časnici HV-a integrirani u HVO-a ostali istovremeno časnici HV-a, pri čemu je propustilo prihvatiti da je isti režim primijenjen na časnika HV-a koji su otišli u ARBiH. Republika Hrvatska je nastavila plaćati plaće svima HV časnicima i pripadnicima HV-a koji su otišli u HVO-a a časnici HV-a koji su otišli u ARBiH također su plaćeni od strane Republike Hrvatske i zadržali su svoj status u Hrvatskoj vojsci. Nije bilo razlike u tretmanu časnika HV-a koji su se pridružili HVO-a i onima koji su se pridružili u ARBiH.
Nedosljedan pristup Tužiteljstva o prirodi sukoba između Armije BiH i HVO-a može biti štetno za trajno održanje mira u regiji. U cilju saniranja nedosljednosti Tužiteljstva i kako bi se spriječile bilo kakve predrasude koje bi mogle nastati zbog nedosljednosti trebalo je razmotriti s posebnom pažnjom ovo pitanje, uzimajući u obzir samo konkretne pouzdane dokaze koji su prezentirani pred njim.

U drugostupanjskoj presudi stoji kako su postrojbe HV-a sudjelovale u borbama protiv Armije BiH, na strani HVO-a, i da je Hrvatska imala stvarnu vlast u BiH preko HVO-a i Herceg-Bosne. Što znače uloge Tuđmana, Šuška i Bobetka u ovom kontekstu? Je li Hrvatskoj presuđenoj, kako se to laički, tvrdi, kao agresoru na BiH? Kako je, uopće, došlo do ovakvih zaključaka Sudskog vijeća? Jesu li zanemarane činjenice da je Hrvatska priznala BiH, da je Armija BiH imala logističke centre po Hrvatskoj, čak i u Zagrebu, zajedničke akcije, poput one u Bihaću? Što je još prema vama dostupnim materijalima i dokazima Hrvatska učinila za BiH i današnje Bošnjake u BiH, a što je pogrešno utvrđeno prema Tribunalu?
Dokazi ne podržavaju zaključak da su HV i Hrvatska imali kontrolu nad vojnim operacijama. Hrvatskoj nije presuđeno, tako to javno na Vijeću sigurnosti UN-a kaže predsjednik Žalbenog vijeća, tako je rekao i tužitelj, a MKSJ nema ni mandat suditi Hrvatskoj. Franjo Tuđman, Gojko Šušak, Janko Bobetko nisu bili optužene osobe, a kako je presuda, opet prema najvišim dužnosnicima Tribunala, isključivo presuda šestorici optuženika, onda ona nije presuda dužnosnicima Republike Hrvatske.
Zadovoljit ću se tim tumačenjem, mada presuda, kako je napisana i kako je vođen postupak do njezinog donošenja, ne bi prošla provjeru na Europskom sudu za ljudska prava da se na tom sudu može pokrenuti postupak. Presuda u svakom segmentu osobi na koju se odnosi mora biti razumljiva, nedvosmislena i donesena u postupku kojim prava obrane nisu bila narušena.

S koliko je glasova uopće usvojena drugostupanjska presuda? Sudeći prema medijskim navodima, sudac Pocar je bio protiv, a sam Agius je rekao kako bi je trebalo ukinuti, no da će je svejedno izreći? Je li to indikativno?

Već sam na početku naglasila da nisam pročitala niti analizirala cijelu presudu, vrijeme je prekratko, a ozbiljnost analize zahtjeva detaljno čitanje a ne samo prelet preko teksta presude.
Po medijima se spominje mogućnost revizije postupka, a bošnjačke udruge proistekle iz rata najavljuju odštetne zahtjeve prema Hrvatskoj. Je li i prema kakvim mogućnostima revizija moguća? Mogu li bošnjačke udruge tražiti odštetu od Hrvatske u odnosu na činjenicu da Hrvatska nije bila strana u postupku?
Sukladno Pravilniku o postupku i dokazima moguće je tražiti reviziju presude. No, da bi taj zahtjev bio uspješan, obrane petorice optuženih morale bi naći neki novi dokaz, koji , da je bio poznat u vrijeme suđenja, bi doveo do drugačije odluke i do tog dokaza obrane nisu mogle ni uz najveću pažnju doći. Koliko poznajem predmet, nisam sigurna da postoji mogućnost revizije. No to ne znači da je nemoguće ishoditi reviziju.
Što se tiče odštetnih zahtjeva, prema izričitoj izjavi i suca Agiusa, predsjednika Žalbenog vijeća i tužitelja Bramertza, ova je presuda, presuda izrečena samo šestorki i ne odnosi se na Republiku Hrvatsku niti na hrvatski narod. Temeljem takve izjave, izgledi za naknadu štete ne postoje.

Na sjednici Vijeća sigurnosti UN-a posvećenoj Haaškom tribunalu, Serge Brammertz, glavni tužitelj, i Carmel Agius, istaknuli su kako je nasljeđe tribunala pozitivno u kontekstu pravde za žrtve u regiji. Pozvali su i Hrvatsku da surađuje s tužiteljstvima u BiH, Srbiji, ali i da DORH procesuira i ostale zapovjednike HVO-a. Haaško tužiteljstvo DORH je pozvalo već sat, dva, nakon što je izrečena presuda šestorci 29. studenog. Kako komentirane sveukupni rad Tribunala, presude koje su izrekli, ali i ove pozive DORH-u da, praktično, nastavi tamo gdje su oni stali glede HVO-a?
Pravda za žrtve u regiji, po meni nije nastupila, ako su presuđene osobe koje nisu direktni izvršitelj zločin. Žrtva ne može biti zadovoljna ako osoba koja je izvršitelj zločina slobodno šeće, a u zatvoru sjede osobe koje sa žrtvom ni u kojem obliku nisu imale kontakt.
Što se tiče poziva tužitelja, zanimljivo je da nije pozvao i tužiteljstvo BiH da nastavi sa postupcima ratnih zločina u kojima su žrtve Hrvati. Kako pravda može biti zadovoljena ako zločini ARBIH nisu procesuirani, ako hrvatske žrtve nisu dobile zadovoljštinu, ako tužiteljstvo selektivno bira počinitelje i potpuno ignorira hrvatske žrtve. Takav pristup ne doprinosi pomirenju, već ogorčenju i zabrinutosti.
Poziv tužitelja Bramertza ukazuje da i dalje provodi selektivan pristup, da mu pomirenje nije cilj, da se progon pripadnika HVO treba nastavljati. Moj je stav da ova presuda u predmetu Prlić i ostali nije abolirala odgovorne zapovjednike i pripadnike ARBIH od zločina koji su počinili nad Hrvatima u Srednjoj Bosni i u Hercegovini i da je dužnost tužiteljstva te zločine procesuirati, jer su počinitelji poznati a poznate su i žrtve.
Napadi ABIH na HVO i Hrvate i prostore na kojima su živjeli i posljedice tih napada nisu procesuirani. Počinitelji tih zločina nisu izvedeni pred sud, nitko nije pozvan na odgovornost po zapovjednoj odgovornosti iako postoje dokazi za

odgovornost vojnih i političkih dužnosnika Bošnjaka. Nisu procesuirani zločini nad Hrvatima u općini Konjic počinjeni u ožujku 1993 (znatno prije Ahmića), zločin u Uzdolu, Stipića livade, Buhine kuće, Križančevo selo, Guča Gora, zločini na području općine Čapljina i Stolac u 7. i 9. mjesecu 1993 i mnoga druga mjesta poput Travnika, Bugojna, Kaknja, Vareša, Zenice, Usore, Lašvanske doline, Fojnice i ubojstva fratara, Bihaća i ubojstva gen. Šantića, Sarajeva i ubojstva Joze Leotara, gdje su nad Hrvatima izvršeni zločini a za koje još nitko nije odgovarao.

Kako komentirate činjenice da su haaški tužitelji pripadnike Armije BiH nazivali braniteljima selima, Armiju BiH tretirali kao oružane snage Vlade BiH? Iako je riječ o krnjoj Vladi BiH i njenom Predsjedništvu jer su Srbi, a potom i Hrvati, napustili njene institucije? Je li takav „jezik“ doprinio ovakvim presudama i tumačenjima ratnih zbivanja u BiH?

Da , ARBIH nije bila jedina i isključiva oružana snaga BiH i zato nije primjereno zvati je oružanim snagama Vlade, iako je u optužnicama titulirana kao snage Vlade BiH. Da, u selima su bili civili i branitelji sela, po optužnicama, a mi smo kroz obranu pokazali da se radilo o jedinicama ARBIH. Ratni dokumenti, dokumenti o pripadnosti oružanim snagama nedvojbeno govore da su u mjestima sukoba i sukobi bili sa ARBIH a ne sa civilima i ponekim naoružanim civilom.

Kako komentirate činjenicu da su iz Armije BiH odgovarala tek petorica, odnosno, Delić, Hadžihasanović i Kubura za zločine nad Hrvatima u Središnjoj Bosni? I to ukupno na 8 i pol godina, a HVO Središnja Bosna na 119 godina? Jesu li pripadnici Armije BiH iz rata u BiH izišli kao „dobri dečki“? Zašto je Haško tužiteljstvo zanemarilo činjenice o islamiziranoj vojsci Alije Izetbegovića, pomoći bliskoistočnih zemalja, velikom broju mudžahedina u njihovim redovima, ritualnim odscijenjima glava po Središnjoj Bosni?

Ja ne mogu odgovarati na pitanje zašto netko nešto nije učinio, to može samo onaj tko nije nešto učinio. Slažem se da je tužitelj zanemario puno činjenica koje idu na štetu pripadnika ARBIH, a zašto je to učinio , to samo on zna. Međutim, činjenice su tvrdoglave i neumorne, kao i istina. Presude, takve kakve jesu ne mogu biti povjesne istine, a duboko se nadam a će nekad netko imati strpljenja pročitati zapisnike sa rasprava, pregledat dokumente, makar su nam i oni selektivno prihvaćani i tada ozbiljnom analizom, lišenom strasti, utjecaja i tko zna kakvih još okolnosti, utvrditi činjenice i istine-. Tribunal to nije učinio.

Hrvati u BiH smatraju kako su visoki časnici Armije BiH, zapravo, abolirani svake kaznene odgovornosti, i to zahvaljujući, upravom Tribunalu, ali i domaćem pravosuđu. Može li Republika Hrvatska procesuirati pojedine časnike Armije BiH za zločine nad Hrvatima u BiH i po kojem principu? Što je s kaznenim prijavama koje je DORH-u podnijela Udruga hrvatskih logoraša iz BiH? Znate li nešto o tome?

Nemam posebnih saznanja, ali Republika Hrvatska ima pravo štititi interese i prava svojih državljana pa ima pravo i pokretanja postupka pod određenim

okolnostima. Već sam rekla visoki časnici ABIH nisu amnestirani, ako tužiteljstvo ne pokreće postupke, žrtve imaju pravo na podnošenje kaznenih prijava i traženje satisfakcije kroz sudske postupke. Samo, ništa se ne dešava samo od sebe, potrebna je aktivnost.

Neko ste vrijeme radili u i u BiH, točnije, vodili ste Ured za pravnu pomoć pripadnicima HVO-a pri Glavnom vijeću Hrvatskog narodnog sabora u BiH. Zbog čega je prekinut vaš angažman u Mostaru? Prema informacijama u hrvatskim medijima u BiH, ostvarili ste tada, kao voditeljica tog ureda, zapažene rezultate.
O rezultatima ne bih govorila, osobe koje su od Ureda imale pomoć i rezultate to znaju. Angažman je prekinut mojom odlukom nakon što sam dobivala udare sa svih strana i zaključila sam da moje znanje, moje iskustvo i moje godine ne mogu dozvoliti takvo ponašanje. Meni Mostar nije bio potreban, u zaštiti svojeg dostojanstva i znanja nisam željela niti mogla podnositi udare sitnih duša.

Kada smo već kod službenog Mostara, kakav su odnos hrvatski političari iz BiH, imali prema obrani generala Praljka, jesu li se uopće uključili, kada i na koji način?
Obrana generala Praljka od Hrvata, političara iz BiH ,nije imala nikakvu pomoć, ali su obrani generala Praljka znatan doprinos dali pripadnici HVO, vojnici, zapovjednici koji su nesebično pružali dragocjene podatke o činjenicama, spremno davali izjave za potrebe postupka. Kako u ratu tako i u pravosudnoj bitki za istinu stali su uz generala Praljka. Na tome im hvala.

Slobodan Praljak vam je ostavio pismo naslovljeno s „Nika“. Jeste li ga dobili? Što mislite, hoće li istraga nizozemskih institucija uroditi plodom? Postoji li šansa da netko iz Tribunala odgovara za njegovu smrt, tko uopće može biti odgovaran za ono što se dogodilo?
Nisam dobila pismo, još ga uvijek čekam. Nemam nikakvih saznanja o tijeku istrage, niti na ova pitanja mogu odgovoriti.

Nakon gotovo 20 godina rada u međunarodnom kaznenom pravu, što je po vašem mišljenju, dovelo do sukoba HVO-a i Armije BiH, što je u osnovi tog sukoba bilo? Jesu li se Hrvati u BiH već krajem 1992. osjećali izdano od središnje vlasti u Sarajevu?
Povjesničari će dati svoje analize i objasniti uzroke sukoba, a ono što ja zaključujem da je više faktora utjecalo na izbijanje sukoba. No, nisam ja pozvana davati povijesne ocjene. Ja mogu i želim baratati samo činjenicama.

Bošnjački politički predstavnici presudu šestorci već su najavili kao presudu ideji hrvatske jednokopravnosti u BiH. Je li Bakir Izetbegović nastavio politiku svog oca, Alije Izetbegovića? Mitovi o podjeli Bosne između srbijanskog i hrvatskog rukovodstva, "agresijama združenih neprijatelja". Mislite li kako su hrvatski politički predstavnici u BiH dorasli ovakvom

vremenu? Smatrate li kako će se Hrvatska sada odlučnije zauzeti za Hrvate u BiH ili su to tek deklarativne izjave u tjednima kada je presuda još uvijek glavna tema?

Ja nisam političar i ne dajem političke ocjene niti uzimam za pravo da ocjenjujem političke poteze, a i ne znam dovoljno činjenica da bih mogla dati ocjenu. Kao pravnik suzdržavam se od ocjena bilo kojeg stanja ili pitanja o kojem ne znam dovoljno, o kojem ne vladam svim relevantnim činjenicama.

Ono što sigurno mogu tvrditi na temelju dokumenata koje sam proučila kao i na temelju činjeničnog stanja je da podjele BiH, onako kako to prikazuje tužitelj nije bilo, ne postoje dokazi u tom pravcu, a događaji nakon navodnog sastanka u Karađorđevu o podjeli BiH dokazuju sasvim suprotno. Svjedoka razgovora između Slobodana Miloševića i Franje Tuđmana nema, a svjedoka agresije na Republiku Hrvatsku ima, granatiranja i ubijanja hrvatskih civila dokazuju upravo suprotno, a o razaranju Mostara i drugih djelova Bih od strane JNA i VRS ,nakon sastanka u Karađorđevu, da i ne govorim.

AUTOR Vecernji.ba

https://www.vecernji.ba/vijesti/u-predmetu-protiv-kordica-i-cerkeza-nastao-zametak-uzp-a-1213157

ROJS O PRESUDI I GENERALU PRALJKU: MESIĆ JE VEĆ TREBAO BITI U REMETINCU, A PUSIĆ JE KAO SOTONA!

"Trebamo prikupiti financijska sredstva i goniti te suce, na kraj svijeta ako treba," rekao je Rojs o unašanju otrova u sudnicu

"Imali smo i boljih večeri i boljih dana", rekao je na početku Bujice urednik i voditelj Velimir Bujanec, koji je cijelu emisiju posvetio hrvatskom junaku – generalu Slobodanu Praljku. Gledatelje je pozvao da u svojim domovima, na ulicama i na radnim mjestima zapale svijeća za pokojnog generala. I on je zapalio svijeću, i to crven-bijelu-plavu s hrvatskim grbom – u studiju Z1 televizije. Izrazio je sućut njegovoj supruzi Kaći, kćeri Nataši i sinu Nikoli, kao i svim njegovim suborcima.

Sućut je izrazio i gost Bujice, general-bojnik HV-a i general-pukovnik HVO-a Ljubo Ćesić – Rojs, prijatelj i suborac generala Slobodana Praljka. Emisija je bila izrazito emotivna, a Bujanec nije stao samo na pitanjima, već je kroz emisiju aktivno komentirao ovakav razvoj situacije i jasno osudio izjave Vesne Pusić te aktivnosti Stipe Mesića i ostalih – koje su dovele do presude hrvatskoj šestorci u Haagu.

Na početku emisije puštena je snimka koja je jučer obišla cijeli svijet, a to je izricanje presude generalu Praljku nakon kojeg je popio otrov i tako si oduzeo život zbog velike nepravde… Bujica je u pozadini pustila ton poznate Škorine pjesme 'Sude mi' i fotografije generala Praljka… U jednom dijelu pjesme koji spominje dušmane, puštene su fotografije Stjepana Mesića, Vesne Pusić, Carle Del Ponte i kadrovi malteškog suca Carmela Agiusa…

ROJS: SUDAC AGIUS PRESUDIO JE PRALJKU ZA NEŠTO ŠTO SE DOGODILO 250 KM DALJE, A TKO ĆE ODGOVARATI ZA ONO ŠTO SE DOGODILO U SUDNICI – 5 METARA OD NJEGA?!

Rojs se prije emisije čuo s Nikolom Praljkom, generalovim sinom: "Teško im je, samo oni znaju kako im je. Ne samo njima, nego svim i njegovim suborcima. Rasplakao sam se kao malo dijete kada sam vidio da je popio tu tekućinu… Nagnala ga je nepravda jer je 1990. i 1991. bio spreman dati život za svoju Domovinu i svoj narod, a to je dokazao i junačkim činom u haaškoj sudnici. Nije mogao podnijeti da se sudi Republici Hrvatskoj – jer sud ni u jednom iskazu nije optužio generala Praljka da je on osobno naredio ili počinio zločin ili ubojstvo. Kako tog suca nije sram?! I on će jednog dana doći pred Svemogućeg Boga. Kako netko može biti odgovoran za zločin udaljen 250 kilometara, a presudi mu sudac Agius koji ne kontrolira niti situaciju u vlastitoj sudnici, na udaljenosti od svega 5 metara?!"

Rojs je postavio pitanje – hoće li netko odgovarati za to što je otrov unesen u prostorije suda!?

”Trebamo prikupiti financijska sredstva i goniti te suce, na kraj svijeta ako treba,“ rekao je gost Bujice.

ROJS ZAPLAKAO U DOMU UMIROVLJENIKA, PUSIĆKU USPOREDIO SA SOTONOM!

Inače, Rojs i Bujanec zajedno su pratili izricanje presude na zagrebačkom Ksaveru, u Nemetovoj 2 – u Domu za starije i nemoćne osobe, gdje general služi kaznu rada za opće dobro zbog nedavne presude koja mu je izrečena zato što je pomagao Hrvatima u Bosni i Hercegovini… Rojs je, nakon što je Praljak popio otrov, briznuo u plač, a sve su zabilježile kamere Bujice…

”On će ostati junak Domovinskog rata, kao i ostali osuđeni! Da nije bilo hrvatskih snaga, Bosna i Hercegovina niti bi nastala ni opstala, a Bihać bi doživio sudbinu Srebrenice! Umjesto da budu zahvalni hrvatskim snagama što smo primili tolike izbjeglice i prognanike bez da smo pitali tko je koje vjere i nacije, sada nam vraćaju na ovakav način… Veliko zlo leži u strukturama svih političkih opcija u RH, nije badava Tuđman govorio da ima 30 posto onih koji ne žele Hrvatsku, a nakon njegova odlaska baš su takvi u našoj zemlji obnašali visoke dužnosti! Što se čudimo tom sudu, ako naši saborski zastupnici, kasnije ministri – kao nekada Vesna Pusić, tvrde da je Hrvatska izvršila agresiju na BiH! Oni nemaju savjesti, oni su kao sotone,“ rekao je Rojs.

MESIĆ JE ODMAH NAKON IZRICANJA PRESUDE TREBAO ZAVRŠITI U REMETINCU!

Nezainteresiranost hrvatskih političara za događaje u haaškoj sudnici do trenutka kada je Praljak popio otrov, Rojsa ne čudi. Izjavio je da ih “nigdje nije bilo ni kada je Hrvatska napadnuta, a Hrvati ubijani, naše majke i sestre silovane”…

”Ima i onih koji likuju, to su hrvatski veleizdajnici! Mogu oprostiti, ali ne i zaboraviti – neprijateljima koji su izvršili agresiju na RH, ali hrvatskim judama nikada neću oprostiti! Oni su opljačkali Hrvatsku, iznijeli novac vani i dali klasificiranu dokumentaciju britanskim službama i Haaškom tužiteljstvu. Na čelu te zločinačke organizacije veleizdajnika je Stipe Mesić. Da sam ja predsjednik Vlade, Mesić bi večeras bio Remetincu, bio bi zatvoren po kratkom postupku,“ rekao je Rojs i dodao da su Srbi i muslimani stali iza svojih vojski, ali ne i hrvatska vlast.

Priznao je kako ga je DORH ispitivao kako su za vrijeme i nakon rata skidali registarske pločice i išli u Orašje pomagati Hrvatima, a nitko ne postavlja pitanje za koga je poginulo 3.000 Posavljaka?!

”Da se Orašje nije sačuvalo, ne bi bilo Slavonskog Broda, spojile bi se srpske slavonske snage s banjalučkim korpusom, ne bi bilo Hrvatske, osim Zagreba i onoga što vidimo sa Sljemena,“ kategoričan je bio Rojs.

U Bujici je puštena snimka Vesne Pusić koja je 2000-ih u Saboru govorila o agresiji Hrvatske na BiH. Konstatirano je da je istu politiku nastavila voditi i kao ministrica vanjskih poslova…

Da je Srbija imala ministre koji su davali ovakve izjave i oni bi bilo osuđeni za agresiju na BiH – konstatirao je Bujanec.

I HRVATSKE SLUŽBE SLALE SU DOKUMENTE U HAAG!

”Nije ni čudo da je tako govorila jedna Vesna Pusić, kada sam i u vlastitoj stranci – HDZ-u, imao ljude koji su me optuživali zašto napadam one koji govore da je vladavina Franje Tuđmana bila 10 godina mraka… Pusić je 2004. godine za Sanadera izjavljivala da je on ‘uglađeni europejac’… Iskreno, sve njih vodi samo novac! Narodu se prelijeva voda preko grla, veleizdajnicima treba suditi, a najprije bih očistio hrvatsko pravosuđe i DORH,“ rekao je Rojs i podsjetio da je i Đuro Brodarac ubijen u zatvoru – i to hrvatskom u mandate Jadranke Kosor. No, tu nije stao:

”Tvrdim pod punom moralnom i kaznenom odgovornošću, prvi je ubijen Jozo Martinović, drugi Mate Boban, treći Gojko Šušak, a četvrti predsjednik Tuđman! Kada smo išli na CT isti dan i isti sat Tuđmanu i Šušku pojavio se tumor! Odgovorno tvrdim da su ozračeni i ubijeni!“

Pozvao je i prozvao Bošnjake: “I među njima ima časnih i poštenih ljudi, neka se sada jave i kažu koliko smo im i kako pomagali – od konvoja za Sarajevo, do deblokade Bihaća.

No, vraćaju nam novim optužnicama, kakav je to zalog za budućnost?! Jedan dio njihova političkog vodstva su veleizdajnici, kao i naše vodstvo! Imaju svoje KOS-ovce i udbaše koji su surađivali s našim KOS-ovcima i udbašima. I naši su u Haag slali izvješća koja su optuživala šestorku! Praljak je za sve nas platio cijenu.”

Bujanec je Praljkov čin nazvao dubokom, sokratovskom porukom… “Očito je da je htio poslati poruku – isto kao i Zvonko Bušić jer bi bio na slobodi vrlo brzo zbog odslužene dvije trećine kazne,” komentirao je voditelj, a Rojs je kritizirao braniteljske udruge i nevladine organizacije:

“Braniteljska populacija i u ovom slučaju neće napraviti ništa, neće biti novih prosvjeda, razjedinjeni smo, a što se tiče Documente i raznih ‘inicijativa’ – jednim potezom ugasio bih sve nevladine udruge koje pljuju po Hrvatskoj, ukinuo bih im sredstva, neka se sami financiraju pa da vidimo dokle će izdržati.”

VLAST PRALJKA MORA POKOPATI UZ NAJVIŠE DRŽAVNE POČASTI!

Prozvana je i aktualna ministrica kulture Nina Obuljen – Koržinek koja je knjige generala Praljka svojedobno nazvala šundom, a general je zbog toga ovršen sa 450 tisuća kuna! „Sram je bilo,“ rekao je Bujanec, a Rojs je podsjetio da je general objavio čak 18 knjiga u kojima ima dokumentacije do koje nije došla ni hrvatska država…

U Bujici je prozvan ‘tehničar fine mehanike’ i osuđeni kriminalac, osnivač portala, kako ga je voditelj nazvao – Imbex.yu, koji je napisao odurnu objavu na Facebooku, a kasnije je obrisao…

“Hrvatska je od danas jedina europska zemlja čiji aerodrom nosi ime ratnog zločinca,“ napisao je Matija Babić, a Bujica objavila screenshot.

Gost Bujice komentirao je sramotan potez Gorana Beusa – Richembergha, kojega je voditelj nazvao “lažnim Nijemcem”, koji se protivi minuti šutnje za generala Praljka u Hrvatskom državnom saboru.

”Ne znam što je to u njemu sada, valjda njegovi geni. No, on nije pričao sam za sebe, već i u ime stranke čija je članica i Vesna Pusić…”
Hrvatska država, Vlada i Predsjednica moraju pokopati generala Slobodana Praljka u Aleji hrvatskih branitelja, uz najviše vojne i državne počasti i tu ćemo osvijetliti obraz! Neka nas bude stotinu tisuća,“ zaključio je Ljubo Ćesić – Rojs u Bujici.

http://www.7dnevno.hr/vijesti/rojs-o-presudi-i-generalu-praljku-mesic-je-vec-trebao-biti-u-remetincu-a-pusic-je-kao-sotona/

JE LI TRIBUNAL UTVRDIO DA JE FRANJO TUĐMAN ODGOVORAN ZA ETNIČKO ČIŠĆENJE U BOSNI I HERCEGOVINI?
(*National Security and the Future,* Svezak 18, br. 3, 2017.)

LUKA MIŠETIĆ

„Kažu da je sunčeva svjetlost najbolje dezinfekcijsko sredstvo a električna rasvjeta najučinkovitiji policajac.“
Louis D. Brandeis, sudac Vrhovnog suda SAD-a, iz njegove knjige, Tuđi novac i kako ga bankari koriste (1914.)

Međunarodni kazneni sud za bivšu Jugoslaviju („MKSJ“) donio je 29. studenog 2017. godine svoju zadnju presudu u predmetu Tužitelj protiv Jadranka Prlića i dr. Završetak rada MKSJ-a bio je šokantan iz više razloga, naročito zbog samoubojstva jednog od optuženih u tom predmetu, Slobodana Praljka, koji je samoubojstvo počinio u sudnici tijekom izricanja presude. Šokantno je i ono što se presudom sugerira da je hrvatsko vodstvo – uključujući konkretno hrvatskog predsjednika Franju Tuđmana, sudjelovalo u udruženom zločinačkom pothvatu („UZP“) u Bosni i Hercegovini. I doista, tužitelj MKSJ-a, SergeBrammertz, nakon izricanja presude konstatirao je da je *„Žalbeno vijeće potvrdilo zaključke Raspravnog vijeća da su ključni članovi tadašnjeg čelništva Hrvatske, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, ministra obraneGojka Šuška i Janka Bobetka, visokog generala Hrvatske vojske, dijelili zločinački cilj etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i doprinijeli ostvarivanju tog cilja."*[57].
Kao što kasnije objašnjavam, Brammertzov zaključak dovodi u zabludu. Ni Raspravno niti Žalbeno vijeće MKSJ-a nije utvrdilo nikakve dokaze u potporu Brammertzovih zaključaka protiv Tuđmana. Tužiteljstvo je u predmetu Gotovina koristilo određene dvosmislene izjave iz sada već poznatih Brijunskih transkripata kao i javne izjave predsjednika Tuđmana iz njegovih govora i drugih nastupa ne bi li dokazao da je Tuđman imao kaznenu namjeru etničkog čišćenja Srba tijekom Operacije Oluja. U predmetu Prlić ne postoje nikakvi Brijunski transkripti. Žalbeno vijeće nije navelo niti jednu Tuđmanovu izjavu koja bi se makar teoretski mogla smatrati dvosmislenom i ukazivati na namjeru „etničkog čišćenja bosanskih Muslimana.“ Isto vrijedi i za ministra Šuška i generala Bobetka. Stoga je zabrinjavajuće što je Brammertz izdao priopćenje za tisak u kojem kao

[57] Izjava Tužiteljstva povodom presude u predmetu Tužitelj protiv Jadranka Prlića i dr., 29. studenog 2017., dostupno na sljedećoj adresi:
http://www.icty.org/bcs/press/izjava-tu%C5%BEila%C5%A1tva-povodom-presude-u-predmetu-tu%C5%BEilac-protiv-jadranka-prli%C4%87a-i-drugih

članovima UZP-a imenuje pojedince koji nisu bili strane u postupku, koji nisu imali priliku braniti se ili da ih drugi brane, i koje MKSJ i dalje smatra nevinima.[58] Jednako je zabrinjavajuće što MKSJ zatvara svoja vrata bez da je ikad utvrdio da je čelništvo Srbije bilo uključeno u UZP u Bosni i Hercegovini. Samo tjedan dana prije presude Žalbenog vijeća u predmetu Prlić, Raspravno vijeće utvrdilo je u slučaju Ratka Mladića da *„Dokazi koji su predočeni Raspravnom vijeću ne pokazuju da su Slobodan Milošević, Jovica Stanišić, Franko Simatović, Željko Ražnatović, ili Vojislav Šešelj sudjelovali u ostvarenju"* bosansko-srpskog UZP-a u Bosni i Hercegovini.[59] Rezultat toga je neuvjerljivo povijesno nasljeđe koje ostaje nakon MKSJ-a: čelništvo Republike Hrvatske sudjelovalo je u zločinima u Bosni i Hercegovini, ali čelništvo Srbije nije. Nema tih objektivnih pravnih kriterija prema kojima je MKSJ mogao smatrati da dokazi nisu dovoljni za utvrđivanje uloge Srbije u zločinima u Bosni i Hercegovini ali da jesu dovoljni za utvrđivanje uloge Hrvatske u istima. Implikacije protiv Tuđmana očekivano su dolile ulje na vatru i pogoršale već ionako napete odnose između Srba, Hrvata i bosanskih Muslimana.

Svi oni koji su pratili rad MKSJ-a znaju da visoko-profilne presude gotovo uvijek rezultiraju optužbama da je Tribunal ispolitiziran. Kad se osudi netko sa srpske strane, Srbi tvrde da je Tribunal zapravo NATO-ov sud čiji je cilj nepravedna difamacija srpske nacije. Kad se osude pripadnici drugih nacionalnosti, to je zbog toga što Tribunal ima politički cilj unošenja ravnoteže u etnički sastav svojih osuđenika ne bi li se izbjegle optužbe o protu-srpskoj pristranosti. Isto tako, koliko god se one željele praviti da su bolje od „balkanski nacionalista" na koje gledaju svisoka, razne nevladine organizacije, „organizacije za zaštitu ljudskih prava" i njihovi saveznici u medijima (uključujući saveznike u medijima u samoj zgradi MKSJ-a) tvrde da su neke od istaknutijih oslobađajućih presuda MKSJ-a (Gotovina, Perišić) bile rezultat političkog uplitanja zapadnjačkih sila. Sve te skupine imaju nešto zajedničko: vrlo malo njih upoznato je sa konkretnim zaključcima MKSJ-a u pojedinačnim predmetima, ako ijedna uopće i jest, a još ih je manje zapravo razmotrilo dokaze ne bi li došli do vlastitih zaključaka o legitimnosti presuda MKSJ-a.

Obzirom na količinu pažnje koja se pridaje presudi Žalbenog vijeća u predmetu Prlić i implikacijama te presude za nasljeđe predsjednika Tuđmana, ova objava pokušaj je da se objasni pojam udruženog zločinačkog pothvata neupućenim promatračima i da se pokaže da Žalbeno vijeće u predmetu Prlić nije utvrdilo postojanje bilo kakvih dokaza u potporu Brammertzovih tvrdnji da su hrvatski dužnosnici „dijelili zločinački cilj etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i doprinijeli ostvarenju tog cilja." Ne postoji pravilo koje kaže da se presude MKSJ-a ne mogu preispitivati. Za razliku od toga, svih šestero optuženih u predmetu

[58] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Odluka po Zahtjevu Republike Hrvatske za odobrenje za postupanje u svojstvu Amicus Curiae i podnošenje Amicus Curiae podneska,* u točci 9 (19. srpnja 2016).

[59] Tužitelj protiv Ratka Mladića, Presuda Raspravnog vijeća, Svezak IV, str. 2090, fusnota 15357

Prlić imalo je temeljno pravo na javno suđenje. Imali su pravo na pismeno obrazloženje u kojem se objašnjava na čemu se temelje njihove osuđujuće presude. Svrha tih prava jest da se osobi osigura da se postupak ne odvija na koruptivan ili nepravedan način, te da se osigura razumno i pravedno javno suđenje.

I. Što je udruženi zločinački pothvat?

Da bi mogli razumjeti zaključke Tribunala o Tuđmanovom navodnom sudjelovanju u UZP-u, potrebno je najprije razumijeti što tužiteljstvo mora dokazati da bi se utvrdila nečija odgovornost za sudjelovanje u UZP-u. Za utvrđivanje UZP-a tužiteljstvo mora dokazati postojanje sljedećih elemenata:

1. **Množina osoba**. Udruženi zločinački pothvat postoji onda kada više osoba sudjeluje u ostvarenju zajedničkog zločinačkog cilja.

2. **Zajednički zločinački cilj („mens rea“).** Udruženi zločinački pothvat postoji ako postoji zajednički cilj koji predstavlja ili uključuje počinjenje **kaznenog djela predviđenog Statutom.** Traženi *mens rea* (tj. nečija namjera) jest da su sudionici UZP-a, uključujući i optuženu osobu, imali zajedničku namjeru izvršenja kaznenog(ih) **djela predviđenih Statutom** koja su dio cilja koji treba ostvariti.

3. **Sudjelovanje optužene osobe u provođenju cilja („actus reus).** To obilježje ostvareno je kad je optužena osoba počinila kazneno djelo koje je dio zajedničkog cilja (i predviđeno Statutom) (u pravnom rječniku poznato kao „actus reus“). Alternativno, i bez počinjenja namjeravanog kaznenog djela u svojstvu glavnog počinitelja, postupci optuženika mogu ostvariti to obilježje ako uključuju pribavljanje ili pružanje pomoći u izvršenju kaznenog djela koje je dio zajedničkog cilja. Doprinos optuženika UZP-u ne mora, u pravnom smislu, biti nužan odnosno bitan, ali mora barem biti **značajan doprinos kaznenim djelima** za koja je optuženiku utvrđena odgovornost.[60]

Ukratko, da bi tužiteljstvo dokazalo da su Tuđman, Šušak, i Bobetko bili članovi UZP-a, moralo je dokazati da su (1) djelovali zajedno ili s većim brojem ljudi, (2) s namjerom počinjenja kaznenog djela predviđenog Statutom MKSJ-a (kaznena djela koja se eufemistički nazivaju „etničko čišćenje“), te da su (3) zapravo i počinili kazneno djelo predviđeno Statutom MKSJ-a ili pomogli drugima u počinjenju takvog kaznenog djela. Svi ti elementi moraju biti prisutni da bi tužiteljstvo moglo dokazati sudjelovanje hrvatskih dužnosnika u UZP-u.

Nažalost, pri razmatranju navodnog postojanja UZP-a u *predmetu Prlić*, Tribunal je uveo novi pojam: tzv. *„Krajnji cilj UZP-a“*. Nisam mogao naći niti jedan drugi predmet MKSJ-a u kojem se spominje *„Krajnji cilj“* UZP-a. Umjesto toga, nadležnost MKSJ-a za UZP dosad je uvijek bila usmjerena na utvrđivanje gore navedene točke 2, odnosno „zajedničkog zločinačkog cilja“ (skraćeno „ZZC“). Zabune u javnosti rezultat su MKSJ-ovog uvođenja ovog novog pojma *„Krajnji cilj“* pri čemu su mnogi pretpostavili da je dokaz o Tuđmanovoj navodnoj želji da podijeli Bosnu („Krajnji cilj“) dovoljan za utvrđivanje njegovog sudjelovanja u UZP-u. To nije tako.

[60] Tužitelj protiv Ante Gotovine „*Presuda Raspravnog vijeća*, Svezak II, točka 1953.

Činjenica da je MKSJ u predmetu *Prlić* istaknuo razliku između „*Krajnjeg cilja*“ i „zajedničkog zločinačkog cilja“ vrlo je važna. Za dokazivanje „zajedničkog zločinačkog cilja“ bilo je potrebno dokazati da su Tuđman, Šušak i Bobetko namjeravali počiniti etničko čišćenje. Za dokazivanje činjenice da su Tuđman, Šušak i Bobetko dijelili „Krajnji cilj“ UZP-a nije bilo potrebno dokazati da su namjeravali počiniti etničko čišćenje. Štoviše, nije bilo potrebno dokazati da su namjeravali počiniti bilo kakvo kazneno djelo predviđeno Statutom MKSJ-a. Kao rezultat toga, i Raspravno i Žalbeno vijeće utrošilo je strahovito puno vremena na razmatranje dokaza o Tuđmanovom „Krajnjem cilju“, odnosno njegovoj navodnoj želji da podijeli Bosnu i Hercegovinu (što nije kazneno djelo predviđeno Statutom MKSJ-a te stoga nije dovoljno za utvrđivanje njegovog sudjelovanja u UZP-u), ali su zato utrošili jako malo vremena na razmatranje dokaza o Tuđmanovoj navodnoj namjeri da sudjeluje u zajedničkom zločinačkom cilju, odnosno njegovoj navodnoj namjeri počinjenja etničkog čišćenja stanovništva bosanskih Muslimana.

Sljedeća analogija pokazuje o čemu se ovdje radi. Recimo da skupina od deset ljudi živi u kući na malom zemljištu. Oni odluče da trebaju proširiti svoje zemljište i željeli bi pribaviti dio zemlje od svog susjeda (tzv. „Krajnji cilj“). U ovom trenutku, Krajnji cilj može se ostvariti zakonito ili nezakonito. Sad pretpostavimo da sedam od tih deset ljudi (*„množina osoba“)* otiđe na susjedovu zemlju s namjerom da ga nasilno istjera sa zemljišta da bi ga pribavili za sebe („zajednički zločinački cilj“, ili „*mens rea*“), te zapravo i počine nasilje da bi istjerali susjeda („*actus reus*“). Tužiteljstvo bi u takvom scenariju moglo dokazati da je sedam od tih deset ljudi koji su dijelili „Krajnji cilj“ bilo uključeno u UZP.

Ali što s preostalih troje ljudi koji su dijelili Krajnji cilj ali nisu otišli na susjedovo zemljište? Tužiteljstvo bi moralo dokazati, van svake razumne sumnje, da su (1) se udružili sa ostalom sedmoricom („množina osoba“), (2) da su namjeravali nasilno istjerati susjede sa zemljišta kako bi ga pribavili za sebe te da su stoga dijelili zajednički zločinački cilj, te (3) da su sudjelovali u počinjenju nasilja bilo izravno ili pružanjem pomoći onima koji su činili ta nasilna djela („*actus reus*“). Tuđman, Šušak i Bobetko su u predmetu Prlić poput ovih troje u gore spomenutoj analogiji koji su ostali kod kuće. Ako je Tužiteljstvo htjelo dokazati da su Tuđman, Šušak i Bobetko *„dijelili zločinački cilj etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i doprinijeli ostvarenju tog cilja“* tada je trebalo napraviti daleko više nego dokazati da je Tuđman namjeravao podijeliti Bosnu („Krajnji cilj“, tj. pribaviti susjedovo zemljište). Trebalo je van svake razumne sumnje dokazati da su namjeravali pribaviti susjedovo zemljište provođenjem etničkog čišćenja te da su doista počinili etničko čišćenje ili pomogli drugima u počinjenju istoga.

Niže slijedi razmatranje procjene Žalbenog vijeća da li je Tužiteljstvo dokazalo svako od tih obilježja u odnosu na Tuđmana, Šuška i Bobetka. Želim naglasiti da je ova objava razmatranje zaključaka MKSJ-a samo u odnosu na Tuđmana, Šuška i Bobetka. Ovo nije procjena zaključaka Tribunala vezano za šestoricu optuženih u tom predmetu, za što bi mi trebalo daleko više vremena. Za potrebe analize u ovoj objavi početi ćemo od zaključka Tribunala da je van svake razumne sumnje dokazalo da su šestorica optuženika u ovom predmetu tvorila „množinu osoba“ s

ciljem počinjenja kaznenih djela u sklopu UZP-a. Stoga je pitanje za Tribunal bilo da li su se Tuđman, Šušak i Bobetko pridružili toj navodnoj množini osoba na način da su (1) dijelili zajednički zločinački cilj *(„mens rea"*) etničkog čišćenja bosanskih Muslimana, te da su (2) počinili djela etničkog čišćenja ili pomogli drugima u počinjenju djela etničkog čišćenja *(„actus reus"*).

II. Ni Raspravno niti Žalbeno vijeće nije utvrdilo postojanje bilo kakvih dokaza da su Tuđman, Šušak i Bobetko dijelili zajednički zločinački cilj počinjenja etničkog čišćenja

Žalbeno vijeće u svojoj presudi navodi da je „Krajnji cilj" UZP-a bio *„stvaranje hrvatskog entiteta kojim bi se, barem dijelom, obnovile granice Banovine, čime bi se omogućilo ponovno ujedinjenje hrvatskog naroda; te (2) da se takav entitet trebao ili pripojiti Hrvatskoj izravno ili postati nezavisna država unutar BiH s bliskim vezama s Hrvatskom"*.[61] Žalbeno vijeće zatim posvećuje 62 stranice svoje presude potvrđivanju da je Tuđman imao tu namjeru. Ali takav „Krajnji cilj" nije kazneno djelo predviđeno Statutom MKSJ-a te stoga ne može biti osnova za utvrđenje da je Tuđman bio sudionik UZP-a. Jedino što je Tribunal utvrdio jest da je Tuđman namjeravao pribaviti za sebe susjedovo zemljište. Za utvrđivanje Tuđmanove odgovornosti kao člana UZP-a bilo je potrebno dokazati da je Tuđman namjeravao ostvariti svoje političke ciljeve etničkim čišćenjem (tj. zajednički zločinački cilj). Žalbeno vijeće naglašava tu razliku.[62] Čak i da je Tuđman imao navodan cilj ujedinjenja Herceg-Bosne s Hrvatskom, to ne znači nužno da je to mogao ostvariti jedino etničkim čišćenjem.[63]

Žalbeno vijeće potvrdilo je zaključak Raspravnog vijeća da Zajednički zločinački cilj potreban za utvrđivanje odgovornosti za UZP nije bila navodna želja za podjelu Bosne, već želja za „*dominacijom Hrvata u Hrvatskoj Republici Herceg-Bosni putem etničkog čišćenja muslimanskog stanovništva."*[64] Prema Žalbenom vijeću, Raspravno vijeće utvrdilo je da je taj zajednički zločinački cilj „*počeo postojati tek sredinom siječnja 1993. godine, zbog nedostatka dokaza kojima bi se utvrdilo njegovo postojanje prije tog vremena*."[65] Vijeće je stoga zaključilo da je Udruženi zločinački pothvat počeo postojati sredinom siječnja 1993. obzirom da Zajednički zločinački cilj nije postojao prije tog vremena.[66] Također je utvrdilo da je UZP iz sredine siječnja 1993. stvoren s ciljem provođenja prethodnog Krajnjeg cilja koji je formiran ranije.[67]

---

[61] Tužitelj protiv Jadranka Prlića,*Presuda Žalbenog vijeća,*Svezak II, točka 592.

[62] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, vezak II, točka 836.

[63] Npr. prema Washingtonskom sporazumu iz 1994. Republika Hrvatska i Federacija Bosne i Hercegovine (što je uključivalo i muslimanski i hrvatski dio Bosne) pristali su na ulazak u konfederaciju. Nadalje, u predmetu*Perišić*je MKSJ zaključio da to što je Srbija dostavljala oružje bosanskim Srbima s ciljem promicanja političkih ciljeva bosanskih Srba ne znači da je sudjelovala u etničkom čišćenju

[64] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća,* Svezak II, točka 828.

[65] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 842.

[66] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*,Svezak II, točka 842.

[67] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća,* Svezak II, točka 783.

Da li je Tuđman stoga dijelio Zajednički zločinački cilj etničkog čišćenja muslimanskog stanovništva? Dok Žalbeno vijeće posvećuje 62 stranice razmatranju Tuđmanove želje da podijeli Bosnu, daleko je premalo prostora dodijelilo bilo kakvoj analizi daleko važnijeg pitanja Tuđmanove namjere da počini etničko čišćenje. Što su „Brijunski transkripti" ovog predmeta? Žalbeno vijeće ne navodi ništa takvo.

Žalbeno vijeće prvo objašnjava kako je Raspravno vijeće *„zaključilo da su već u prosincu 1991. članovi rukovodstva Hrvatske zajednice Herceg-Bosne, među kojima i Boban, i čelnici Hrvatske, među kojima i Franjo Tuđman, ocijenili da je za ostvarivanje krajnjeg cilja UZP-a neophodno promijeniti nacionalni sastav stanovništva na teritorijima za koje se tvrdilo da pripadaju Hrvatskoj zajednici Herceg-Bosni."*[68] Međutim, ovakav zaključak Raspravnog vijeća temelji se na njegovom tumačenju Dokaznog predmeta P00089 (Transkript zapisnika sa sastanka Predsjednika RH od 27. prosinca 1991. godine) te Dokaznog predmeta P00021 (knjige bosanskog Hrvata Ante Valente,).[69] Žalbeno vijeće razmotrilo je Transkript zapisnika sa sastanka Predsjednika i zaključilo, *„Relevantni dijelovi Transkripta zapisnika sa sastanka Predsjednika promatrani u cijelosti ne odražavaju jasan konsenzus o političkom cilju koji bi kao svoju logičnu posljedicu imao etničko čišćenje.*[70] Što se tiče knjige g. Valente, Žalbeno vijeće zaključilo je da iako se u knjizi poziva na premještanje Muslimana u središnju Bosnu, *„njegova knjiga ne podupire širu pretpostavku da su članovi UZP-a dijelili to uvjerenje u prosincu 1991.*"[71]

Prema tome, dokaz na koji se Raspravno vijeće oslanjalo u svojoj presudi prema Žalbenom vijeću ne podupire zaključak da je Tuđman, ili bilo tko drugi, namjeravao počiniti etničko čišćenje počevši od prosinca 1991. godine.

Unatoč tomu, Žalbeno vijeće pokušava rehabilitirati zaključak Raspravnog vijeća o Tuđmanovoj namjeri etničkog čišćenja tvrdnjom da je Raspravno vijeće donijelo „zaključke u drugim točkama" svoje presude koji podupiru takav zaključak:

Raspravno vijeće donijelo je brojne zaključke u drugim točkama koji pokazuju da je čelništvo HZ(R) HB-a zajedno s Tuđmanom usvojilo namjeru da promijeni nacionalni sastav stanovništva na teritorijima za koje se tvrdilo da pripadaju HZ(R) HB-u – dakle, da etnički očisti teritorij koji se smatrao hrvatskim od Muslimana – prije početka postojanja UZP-a sredinom siječnja 1993. godine. Petković te zaključke nije osporavao u ovoj pod-osnovi žalbe. Bilo kako bilo, Žalbeno vijeće napominje kako je Raspravno vijeće izričito utvrdilo da je ZZC nastao tek sredinom siječnja 1993. zbog nedostatka dokaza u potporu zaključka da je isti postojao prije tog vremena. Žalbeno vijeće stoga je konstatiralo da

[68] Tužitelj protiv Jadranka *Prlića, Presuda Žalbenog vijeća,*Svezak II, točka 783.
[69] Tužitelj protiv Jadranka Prlića,*Presuda Raspravnog vijeća*,Svezak IV, točka 43.
[70] Tužitelj protiv Jadranka Prlića,*Presuda Žalbenog vijeća*,Svezak II, točka 841.
[71] Tužitelj protiv Jadranka Prlića,*Presuda Žalbenog vijeća*,Svezak II, točka 841.

Petković nije uspio pokazati da bi **nejasnoće u dokaznoj osnovi koju je iznijelo Raspravno vijeće** mogle imati ikakvog utjecaja na njegovu osuđujuću presudu.[72] Međutim, Žalbeno vijeće nije navelo nikakve konkretne „zaključke u drugim točkama" presude Raspravnog vijeća gdje je Raspravno vijeće pokazalo kaznenu namjeru Tuđmana, Šuška i Bobetka. Kao „zaključke u drugim točkama" gdje je Raspravno vijeće pokazalo Tuđmanovu kaznenu namjeru Žalbeno vijeće navodi točke 9-24, 44 i 1232 presude Raspravnog vijeća.[73] Međutim, u tim se točkama presude Raspravnog vijeća ne navode nikakve dokazi Tuđmanove namjere da počini etničko čišćenje:

U točkama 9-24 presude Raspravno vijeće razmatra Tuđmanovu želju da podijeli Bosnu („Krajnji cilj") a ne njegovu navodnu želju počinjenja etničkog čišćenja („zajednički zločinački cilj").

Točka 44 presude Raspravnog vijeća ne sadrži nikakav dokaz da su hrvatski dužnosnici namjeravali počiniti etničko čišćenje. Umjesto toga, kaže sljedeće:

„Dokazi pokazuju da su, od sredine siječnja 1993., rukovodioci HVO-a i neki hrvatski rukovodioci imali plan da konsolidiraju kontrolu HVO-a nad provincijama 3, 8 i 10, koje su prema Vance-Owenovom planu trebale pripasti bosanskim Hrvatima, te, **prema njegovom tumačenju rukovodstva HVO-a,** da eliminiraju svaki otpor Muslimana u tim provincijama i izvrše „etničko čišćenje" Muslimana kako bi one postale većinski ili gotovo isključivo hrvatske."[74]

Prema tome, Raspravno vijeće zaključilo je da su čelnici HVO-a bili ti koji su namjeravali počiniti etničko čišćenje bez ikakvog izričitog zaključka da su hrvatski čelnici dijelili tu istu namjeru. Nadalje, u točci 44 presude Raspravnog vijeća ne navodi se nikakav dokaz koji bi podupirao takav zaključak protiv hrvatskih dužnosnika.[75]

I na kraju, Tuđman, Šušak i Bobetko se uopće ne spominju u točci 1232 presude Raspravnog vijeća te stoga zaključci izneseni u toj točci ne mogu služiti kao potpora tvrdnji Žalbenog vijeća da je Raspravno vijeće iznijelo „zaključke u drugim točkama" u potporu svog zaključka da su oni dijelili zajednički zločinački cilj počinjenja etničkog čišćenja.[76]

---

[72] Tužitelj protiv Jadranka Prlića,*Presuda Žalbenog vijeća*,Svezak II, točka 842.

[73] Tužitelj protiv Jadranka Prlića,*Presuda Žalbenog vijeća*,Svezak II, točka 842., fusnota 2674.

[74] Naglasak dodan

[75] U točci 783. svoje presude Žalbeno vijeće također navodi da je Raspravno vijeće iznijelo zaključak u točci 44. svoje presude da su „rukovodioci HVO-a i neki hrvatski rukovodioci imali plan da konsolidiraju kontrolu HVO-a nad provincijama 3, 8 i 10, i da 'etnički očiste' Muslimane kako bi one postale 'većinski ili gotovo isključivo hrvatske'." Međutim, kao što je gore spomenuto, u točci 44. presude Raspravnog vijeća ne spominje se nikakav takav zaključak u odnosu na namjeru „hrvatskih dužnosnika." Za razliku od toga, Raspravno vijeće zaključilo je da su rukovodioci HVO-a i „hrvatski dužnosnici" htjeli uspostaviti kontrolu nad određenim provincijama, te da su rukovodioci HVO-a protumačili da je za ostvarenje tog cilja potrebno etničko čišćenje Muslimana.

[76] Žalbeno vijeće možda se namjeravalo referirati na točku 1231 presude Raspravnog vijeća (u kojoj se doista i spominju Tuđman, Šušak i Bobetko) pa su pogrešno naveli točku

Prema tome, zaključivši da se Raspravno vijeće pogrešno oslanjalo na Transkript zapisnika sa sastanka Predsjednika RH od 27. prosinca 1991. i na knjigu g. Valente kao dokaz Tuđmanove namjere počinjenja etničkog čišćenja, Žalbeno vijeće ne može navesti nikakve druge dokaze uvedene u zapisnik koji bi mogli poduprijeti takav zaključak. Isto se odnosi i na ministra Šuška i generala Bobetka. Ne postoje nikakvi „Brijunski transkripti" ili sličan dokaz koji bi sugerirao da su hrvatski dužnosnici namjeravali etnički očistiti bosanske Muslimane. Bez dokaza o njihovoj kaznenoj namjeri za počinjenje etničkog čišćenja, predsjednik Tuđman, ministar Šušak i general Bobetko bili bi oslobođeni bilo kakvih optužbi da su sudjelovali u udruženom zločinačkom pothvatu.

III.Ni Raspravno vijeće niti Žalbeno vijeće nije utvrdilo da su Tuđman, Šušak i Bobetko sudjelovali u etničkom čišćenju (ne postoji Actus Reus)

Za treći element sudjelovanja u UZP-u potrebno je dokazati da je optuženik počinio kazneno djelo predviđeno Statutom MKSJ-a ili da je pomogao drugima u počinjenju takvog kaznenog djela („*actus reus*" UZP-a). Nije dovoljno da *namjeravate* počiniti kazneno djelo. Morate zapravo *i napraviti nešto* da počinite kazneno djelo ili da pomognete drugima u istome. Koja su onda kaznena djela počinili Tuđman, Šušak i Bobetko u svrhu promicanja navodnog cilja etničkog čišćenja bosanskih Muslimana?

Raspravno vijeće nije iznijelo nikakve zaključke kojima bi pokazalo da su Tuđman, Šušak i Bobetko počinili takva kaznena djela. U izostanku takvih zaključaka, te se hrvatske dužnosnike ne bi moglo smatrati odgovornima za sudjelovanje u UZP-u. Tijekom žalbenog postupka u predmetu *Prlić*, Tužiteljstvo nije moglo ukazati ni na jedan takav zaključak u presudi Raspravnog vijeća. Shodno tomu, Tužiteljstvo je pokušalo popuniti tu rupu u obrazloženju Raspravnog vijeća o Tuđmanu, Šušku i Bobetku tvrdnjom da je Raspravno vijeće „*razumno zaključilo da je Tuđman bio član UZP-a*"[77] unatoč tomu što nije donijelo nikakve konkretne zaključke da je Tuđman (ili Šušak, ili Bobetko) počinio ikakva kaznena djela etničkog čišćenja. Sa stajališta Tužiteljstva, dokazi uvedeni u spis podupiru zaključak da su hrvatski dužnosnici pomogli počinjenju etničkog čišćenja između ostalog opskrbljivanjem HVO-a oružjem.[78] Iako je Žalbeno vijeće uzelo u obzir stajalište Tužiteljstva, ono u svojoj presudi nigdje ne navodi da se slaže s argumentima Tužiteljstva. Štoviše, dva suca Žalbenog vijeća u predmetu *Prlić* (Agius i Meron) također su bili suci u predmetu Momčila Perišića te su glasali za poništavanje osuđujuće presude Perišiću upravo iz razloga što snabdijevanje oružjem – bez dokaza o konkretnoj namjeri za počinjenje zločina – nije dovoljno za utvrđivanje kaznene odgovornosti.

1232. Međutim, čak i da je tako, čitanje točke 1231 pokazuje da Raspravno vijeće nije navelo nikakve dokaze u potporu zaključka da su Tuđman, Šušak ili Bobetko *namjeravali etnički očistiti bosanske Muslimane*

[77] Tužitelj protiv Jadranka Prlića,*Transkript sa suđenja*(21. ožujka 2017.), str. 350, redovi 23-24.

[78] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća,* Svezak II, točka 1750, fusnota 5775.

Ni Raspravno niti Žalbeno vijeće, stoga, nije ustanovilo da su predsjednik Tuđman, ministar Šušak i general Bobetko počinili (ili pomogli drugima da počine) bilo kakva kaznena djela te stoga ne bi niti mogli biti odgovorni za sudjelovanje u udruženom zločinačkom pothvatu. Žalbeno vijeće to je potvrdilo u svojoj ranijoj Odluci od 19. srpnja 2016: „**Raspravno vijeće nije donijelo nikakve konkretne zaključke vezano za sudjelovanje [Tuđmana, Šuška i Bobetka] u UZP-u te ih nije proglasilo krivima ni za kakvo kazneno djelo**“.[79]

IV. Žalbeno vijeće nije razmatralo odgovornost hrvatskih dužnosnika

Nemogućnost Tribunala da navede dokaze koji utvrđuju *mens rea* i *actus reus* potrebne za utvrđivanje odgovornosti za UZP u odnosu na Tuđmana, Šuška i Bobetka, pokazuje da ova tri hrvatska dužnosnika nisu bila odgovorna za kaznena djela etničkog čišćenja u Bosni i Hercegovini. Obzirom na velik interes javnosti za tvrdnju Tužiteljstva da su Tuđman, Šušak i Bobetko bili članovi UZP-a, Žalbeno vijeće trebalo je konačno razriješiti to pitanje. Ono to nije učinilo.

Suočeno s izričitim zahtjevom žalitelja da razriješi pitanje sudjelovanja hrvatskih dužnosnika u UZP-u, Žalbeno vijeće presudilo je da žalitelji „*nisu pokazali kako bi ikakva navodna greška glede sudjelovanja Tuđmana, Šuška i Bobetka u UZP-u utjecala na zaključak da*“[80] su žalitelji sudjelovali u UZP-u. Nadalje, „*Žalbeno vijeće podsjeća da nije potrebno, u pravnom smislu, da raspravno vijeće donosi zaseban zaključak o namjeri svakog pojedinog člana UZP-a*,“ a Raspravno vijeće „*nije bilo dužno razmatrati pojedinačna djela ili u detalje ispitati namjeru svakog pojedinog člana UZP-a koji nije optuženik u ovom predmetu*.“[81] Posljedično tomu, Žalbeno vijeće odlučilo je da je pitanje odgovornosti Tuđmana, Šuška i Bobetka (ili izostanak njihove odgovornosti) za UZP irelevantno za žalbu šestorice optuženika te da ga Žalbeno vijeće stoga ne treba razmatrati.

Šteta je što je Žalbeno vijeće odlučilo ne riješiti ta važna pitanja. Žalbeno vijeće trebalo je ili naglasiti da hrvatski dužnosnici nisu bili stranka u ovom predmetu te ih se stoga nije moglo niti imenovati članovima UZP-a, ili je trebalo obrazložiti na čemu se temelji njihova odgovornost za UZP. Umjesto toga, Žalbeno vijeće odabralo je najgoru moguću opciju: odbilo je razmotriti to pitanje čime je tvrdnja da su Tuđman, Šušak i Bobetko bili članovi UZP-a ostala takva kakva je iako Tribunal (prema riječima samog Žalbenog vijeća) nije donio „**nikakve konkretne zaključke vezano za sudjelovanje [Tuđmana, Šuška i Bobetka] u UZP-u**“, tj. Tribunal nije donio potrebne zaključke vezano za *mens rea* i *actus reus* da bi utvrdio njihovu odgovornost.

Odluka Žalbenog vijeća da ne razmotri to pitanje još je više zabrinjavajuća u svijetlu činjenice da je Žalbeno vijeće itekako svjesno da niti jedan dužnosnik Republike Srbije nije od strane MKSJ-a proglašen sudionikom u brojnim bosansko-srpskim UZP-ovima za koje su Ratko Mladić i Radovan Karadžić

[79] Tužitelj protiv Jadranka Prlića,*Odluka po Zahtjevu Republike Hrvatske za odobrenje za postupanje u svojstvu AmicusCuriae i podnošenje AmicusCuriae podneska,*u točci 9 (19. srpnja 2016).

[80] Tužitelj protiv Jadranka Prlića,*Presuda Žalbenog vijeća,*Svezak II, točka 1911.

[81] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća,* Svezak II, točka 1751.

(među mnogim drugima) osuđeni. Što su Tuđman, Šušak i Bobetko napravili u Bosni a Slobodan Milošević nije? Ako je utvrđivanje da je HVO imao namjeru osnovati Herceg-Bosnu bilo dovoljno za utvrđivanje Tuđmanove odgovornosti u sklopu UZP-a za zločine koje je HVO počinio protiv bosanskih Muslimana, zašto MKSJ nije mogao utvrditi da je Milošević bio član UZP-a zbog toga što je naoružavao bosanske Srbe s namjerom osnivanja Republike Srpske, znajući da su bosanski Srbi činili zločine?

MKSJ je imao nebrojeno mnogo prilika da utvrdi da je Milošević bio član UZP-a u Bosni. Tužiteljstvo ga je imenovalo članom UZP-a u optužnicama protiv Mladića, Karadžića, Momčila Krajišnika, i drugih. U svakom od tih predmeta Raspravno vijeće odbilo je utvrditi da je Milošević ili bilo koji drugi dužnosnik Republike Srbije bio član UZP-a. U predmetu Jovice Stanišića, koji je bio izričito optužen za sudjelovanje u UZP-u sa Slobodanom Miloševićem s ciljem počinjenja zločina u Hrvatskoj i Bosni, Raspravno vijeće uložilo je maksimalne napore da u svojoj presudi izbjegne razmatranje pitanja da li je čelništvo Srbije (uključujući točno Miloševića) bilo uključeno u UZP.[82] U predmetu Momčila Perišića, bivšeg srpskog generala koji je bio načelnik Generalštaba Vojske Jugoslavije, Tužiteljstvo ga je optužilo za suučesništvo u zločinima bosanskih Srba zbog opskrbljivanja bosanskih Srba oružjem iz Srbije. Međutim, Tužiteljstvo u optužnici nije optužilo Perišića (ili bilo kojeg drugog srpskog dužnosnika) da je bio član udruženog zločinačkog pothvata s bosanskim Srbima.

Pitanje dvostrukih mjerila MKSJ-a stoga je legitimno pitanje. Kakvi god su pravni standardi bili primijenjeni na Srbiju, isti su trebali biti primijenjeni i na Hrvatsku. Međutim, kao što je gore navedeno, MKSJ nije donio konkretne zaključke da su hrvatski dužnosnici bili sudionici UZP-a. Nažalost, Žalbeno vijeće odlučilo je ne izreći jasno da dokazi ne pokazuju postojanje obilježja actus reus i mens rea potrebnih za utvrđivanje odgovornosti Tuđmana, Šuška i Bobetka za UZP. Rezultati propusta Žalbenog vijeća da to učini su očekivani: zaprepaštenost u Hrvatskoj, pogrešan osjećaj opravdanosti u Srbiji jer „mi nismo bili uključeni u zločine u Bosni ali Hrvatska jest“, te kombinacija jednog i drugog u Bosni i Hercegovini.

Nažalost, dio nasljeđa MKSJ-a jest također i to da novinari, vlade, žrtve i javnost u cjelini rijetko čitaju presude MKSJ-a i dokaze na kojima se te presude temelje. Umjesto toga, dojmovi o presudama MKSJ-a nastaju u minutama ili satima nakon izricanja presuda, često na temelju sažetaka presuda ili priopćenja za tisak od strane Tužiteljstva. Ali, sve presude su javno dostupne. Većina dokaza u predmetima MKSJ-a javno je dostupna na internetskim stranicama MKSJ-a.

Javnost ima pravo – možda i dužnost – ispitati presude i dokaze. Pod sunčevim svjetlom presuda u predmetu *Prlić* pokazuje da ne postoje uvjerljivi dokazi da su Tuđman, Šušak i Bobetko bili odgovorni za zločine počinjene u sklopu udruženog zločinačkog pothvata.

A Tribunal nije donio potrebne izričite zaključke da jesu.

[82] Tužitelj protiv Jovice Stanišića, *Presuda Žalbenog vijeća,* na stranicama 11-42.

* Uz suglasnost autora tekst je preuzet s njegovog bloga http://miseticlaw.blogspot.hr/2017/12/osvjetljavanje-presuda-haskog-tribunala.html?_sm_au_=iVV77VJjL8nSMkZF.

§ Luka Misetic represents clients in state, federal and international litigation, including commercial, civil, white-collar criminal and international criminal cases. In business litigation, Mr. Misetic represents corporations and partnerships, as well as their directors, officers and partners in breach of contract and fiduciary duty claims, regulatory matters, trade secrets claims, fraud and negligence suits, and a variety of other claims. Mr. Misetic represented Croatian General Ante Gotovina before the International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia in The Hague, The Netherlands.

MIROSLAV TUĐMAN: PRODUCENTI PROGRAMIRANE KRIVNJE

S PREZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU
(*National Security and the Future*, Svezak 18, br. 3, 2017.)

"Suci. Slobodan Praljak nije ratni zločinac!
S prezirom odbacujem vašu presudu!"
Slobodan Praljak, 29.11.2017.

Hrvatska je službena politika već u studenome 1991. uputila apel stranim državnicima i glavnom tajniku UN-a za formiranjem *Međunarodnog suda za ratne zločine,* zbog zločina počinjenih u agresiji na Hrvatsku:
Također apeliramo na Vas da podržite inicijativu za formiranje Međunarodnog suda za ratne zločine protiv hrvatskoga naroda i drugih nesrpskih naroda, pa i protiv lojalnih Srba, pred kojima savjest međunarodne zajednice više ne bi smjela zatvarati oči.[83]
Više je nego znakovito da zločini počinjeni od strane JNA i srpskih paravojnih postrojbi protiv hrvatskoga naroda u Vukovaru i Škabrnji, nisu bili dovoljan razlog međunarodnim čimbenicima da odgovore na apel Hrvatske. "Međunarodni kazneni tribunal za bivšu Jugoslaviju"[84] (MKSJ) ustanovljen je 25. svibnja 1993. rezolucijom Vijeće sigurnosti UN-a.[85] MKSJ počeo je raditi 1994., te nakon 24 godine od utemeljenja, koncem 2017. prestaje s radom.
Nakon 24 godine „statistička" bilanca Međunarodnog kaznenog tribunala za bivšu Jugoslaviju je sljedeća: MKSJ podigao je optužnice protiv 161 osobe, a osuđeno je njih 90. Osuđena su 64-ica Srba i Crnogoraca, a 18 Hrvata su kažnjeni sa 6 do 25 godina zatvora. Izrečeno je ukupno šest doživotnih kazni i sve su ih dobili Srbi.[86] Političke i pravne pak ocjene smisla, rada i učinkovitosti Međunarodnog kaznenog tribunala za bivšu Jugoslaviju su oprečne, ne samo u državama nastalim

[83] Pismo predsjednika. dr. Franje Tuđmana Glavnom tajniku UN-a i stranim državnicima, 21. studenoga 1991., *Tuđmanov arhiv*, prva knjiga, str. 479-480.
[84] Eng. International Criminal Tribunal for the FormerYugoslavia.
[85] Puni naziv suda glasi "Međunarodni tribunal za kažnjavanje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na području bivše Jugoslavije (engl. *International Tribunal for the Prosecution of Persons Responsible for Serious Violations of International Humanitarian Law Committed in the Territory of the Former Yugoslavia since 1991*.)
[86] Iako je presudom šestorici BiH Hrvata,sud završio s radom, tri procesa: Karadžiću, Mladiću i Šešelju još nisu dovršena. Žalbe će preuzeti Mehanizam za međunarodne kaznene sudove, kao i ponovljeno suđenje bivšim pripadnicima srbijanske Službe državne sigurnosti - Jovici Stanišiću i Franku Simatoviću. (Izvor: https://dnevnik.hr/vijesti/hrvatska/sto-ostaje-iza-haskog-suda-161-optuznica-90-osudjenih-5-dozivotnih-kazni-i-1-mehanizam---498256.html).

raspadom Jugoslavije, nego i među stručnjacima i teoreticima međunarodnoga prava i međunarodnih odnosa.

Na koncu mandata postavlja se političko i pravno pitanje ocjene opravdanosti i učinkovitosti MKSJ, utemeljenog sa svrhom da u razumnome roku kazni počinitelje zločina u agresiji na Hrvatsku i ratovima u BiH. Nažalost, glavni akteri agresije na Hrvatsku i nalogodavci počinjenih zločina u agresiji na Hrvatsku nisu ni optuženi a kamo li osuđeni. Vojni vrh JNA koji je planirao i okupirao 30% Hrvatske i 70% Bosne i Hercegovine, a pritom je JNA počinila niz zločina nad civilnim stanovništvom,nije ni bio predmetom haških optužnica - sukladno sporazumu glavne haške tužiteljice Carledel Ponte s Beogradom o neotvaranju arhiva JNA.

No, nećemo se upuštati u političku ocjenu i pravnu procjenu politike Tužiteljstva i prakse haškoga Tribunala. Ocjenu njegova sveukupnoga rada treba prepustiti vremenu i povjesničarima.

Međutim, ostaje gorki dojam da je postupak zatvaranja MKSJ bio režiran tako da potvrdi politički smisao njegova mandata: izjednačavanje krivnje "svih strana" zbog ratova i raspada Jugoslavije. Naime, službeni je stav ureda haškoga Tužiteljstva bio „da su svi ratni lideri svih strana krivi za ratne zločine",[87] a razliku su vidjeli u tome da "Srbi su kopilad … Dok su Hrvati podmukla kopilad".[88]

Tribunal je 22. studenog 2017. osudio na doživotni zatvor generala Ratka Mladića jer je zapovjedio izvršenje genocida u Srebrenici. Znakovito je da Tužiteljstvo MKSJ oficira JNA Ratka Mladića, nije ni optužilo za jednako teške zločine počinjene u Hrvatskoj - od razaranja Zadra do Škabrnje.

Protuteža presudi Ratku Mladiću izrečena je nakon sedam dana, 29. studenoga 2017.,a mjesec dana prije zatvaranja MKSJ. Implicitna je porukada MKSJ prestaje s radom izricanjem zadnje presude i to u predmetu IT-04-74-T šestorici Hrvata: dr. Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, generalu Slobodanu Praljku, generalu Milivoju Petkoviću, Valentinu Ćoriću i Berislavu Pušiću. Tako sud završava s političkom porukom, da JNA nije izvršila agresiju na Hrvatsku i BiH, Srbija nije agresor na BiH, a da je Hrvatska jedini agresor u ratovima tijekom raspada Jugoslavije i to na BiH.

Šestorica Hrvata su optužena da su bili članovi udruženoga zločinačkoga pothvata (UZP), koji je prema Tužiteljstvu imao za cilj stvaranje hrvatskoga entiteta u BIH, a „krajnji cilj" bio je pripajanje toga entiteta Hrvatskoj te stvaranje „Velike Hrvatske"- u nekom budućem vremenu. Taj se cilj prema Tužiteljstvu nije mogao

[87] Američki veleposlanik WilliamMontgomery svjedoči „da smo direktno od Carledel Ponte čuli da se službeni pristup njene kancelarije temelji na stavu da su svi ratni lideri svih strana krivi za ratne zločine, a da zatim razmatra koji su to određeni zločini i kako da dokaže njihovu krivicu. Takvo gledište tada mi se učinilo – i još mi se čini – pogrešnim po mnogim osnovama. William Montgomery: *Struggling with democratic transition; After the cheering stops*. 2010., str. 114; citirano prema Slobodan Praljak. *Završne riječi obrane*, 21.2.2011.

[88] Glavna haška tužiteljica citira mišljenje jednoga od tužitelja u svojem Uredu. Činjenica da je takvo mišljenje našlo svoje mjesto u memoarima glavne haške tužiteljice, vjerodostojno svjedoči o mentalitetu imperijalne bahatosti i predrasuda prem Hrvatima. Carla Del Ponte. *LaCaccia – Io e i Criminalidi Guerra*, str. 254. Citirano prema Slobodan Praljak. *Završne riječi obrane,* 21.2.2011.

ostvariti bez etničkoga čišćenja Muslimana, a budući da je u njemu sudjelovalo i političko i vojno vodstvo Hrvatske radi se o međunarodnom sukobu, te je slijedom toga Hrvatska bila agresor u Bosni i Hercegovini.
Osim političkoga i vojnoga vodstva Hrvatske te optužene šestorke, Tužiteljstvo sudionicima udruženoga zločinačkoga poduhvata smatra sve političke predstavnike hrvatskoga naroda u BiH, sve čelnike i članove HDZ-a u RH i BiH, pripadnike oružanih snaga, policije, izvještajnih službi RH, „te druge poznate i nepoznate osobe“:
… Među ostalim učesnicima bili su sljedeći: članovi rukovodstva i organa vlasti Herceg-Bosne/HVO-a (kao što je navedeno u paragrafu 25), uključujući razne funkcionere i članove vlade i političkih struktura Herceg-Bosne/HVO-a na svim nivoima (uključujući općinske organe vlasti i mjesne organizacije); razni čelnici i članovi Hrvatske demokratske zajednice (dalje u tekstu: HDZ) i Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine (dalje u tekstu: HDZ-BiH) na svim nivoima, razni oficiri i pripadnici oružanih snagaHerceg-Bosne/HVO-a (kao što je opisano u paragrafu 25), razni pripadnici oružanih snaga, policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi Republike Hrvatske, te druge poznate i nepoznate osobe.[89]
Ovako definirani sadržaj instituta *udruženi zločinački poduhvat* s neograničenim brojem sudionika ima za posljedicu potpunu inverziju pravne logike i povijesne istine. Pravna je logika izopačena jer polazi od aksioma *presumpcije krivnje*. Tužiteljstvo ne mora dokazivati nečiju krivnju, već optuženik mora dokazivati svoju nevinost, budući da UZP,prema Tužiteljstvu, čine članovi i dužnosnici HDZ-a, stranke koja je osvojila apsolutnu većinu u RH, te stranke HDZ BiH koja je dobila apsolutnu potporu hrvatskoga naroda u BiH. Ne samo da su svi dužnosnici i pripadnici tih stranaka, koji su na ishodu demokratskih izbora preuzeli vlast,članovi*udruženoga zločinačkoga pothvata*- već su i „druge poznate i nepoznate osobe“ članovi *UZP-a*.
Zbog toga što su HDZ RH i HDZ BiH dvije sestrinske stranke, Tužiteljstvo na toj hipotezi izvodi zaključak da je Hrvatska agresor u BiH. Inverzija političkih zbivanja i povijesne istine time je potpuna: Hrvatska prestaje biti zemlja koja se brani od velikosrpske imperijalne politike i agresora već postaje država koju je MKSJ proglasio krivom za agresiju, a time i za rat na području bivše Jugoslavije. Destrukcija povijesnoga konteksta, logike političkih zbivanja i ciljeva vojnih operacija onemogućila je svaku raspravu o činjenicama, zločinima i odgovornosti. Optuženici su proglašeni krivima i prije nego što je proces počeo, neovisno o dokumentima i svjedocima što ih je Tribunal prihvaćao a češće odbijao pod krinkom nedostatka vremena za njihovo konzumiranje, a ne relevantnosti za meritum stvari.
… pa postane moguće ono što nije bilo moguće
Ključne figure velikosrpske politike Milošević, Karadžić, Mladić prisilno su a ne dobrovoljno završili u Haagu, *a priori* odbijajuću nadležnost i suradnju s MKSJ.

[89] Brammertz, Serge. 11. juna 2008. Predmet br. IT-04-74-T. Druga izmijenjena optužnica. Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju.

Za razliku od njih hrvatska je šestorka dragovoljno došla u Haag 2004. godine, uvjerena u svoju nevinost i u nadi da će imati pošteno suđenje.
Proces dr. Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, generalu Slobodanu Praljku, generalu Milivoju Petkoviću, Valentinu Ćoriću i Berislavu Pušiću najduži je proces što je vođen na MKSJ, što znači da je Tribunalu trebalo 13 godina da shvati je li Hrvatska umiješana u rat u BiH, te da utvrdi njihovu odgovornost za zločine koji su učinjeni od strane Hrvata u Srednjoj Bosni i Hercegovini.[90] Tužiteljstvo ih nije optužilo da su osobno počinili zločine ili da su naredili zločine. Tužiteljstvo je tražilo da budu osuđeni za zločine koje nisu zapovjedili, koje nisu mogli spriječiti i za koje nisu znali.
Iako je uvažilo niz njihovih žalbenih osnova, Žalbeno vijeće potvrdilo je kazne koje su izrečene u prvostupanjskoj presudi.[91] Kada je predsjedavajući Žalbenoga vijeća sudac Carmel Agius[92] pročitao presudu Slobodanu Praljku, general je izjavio:
"Suci. Slobodan Praljak nije ratni zločinac! S prezirom odbacujem vašu presudu!"
- i sljedećeg je trena pred kamerama oduzeo sebi život.
Nazočni i TV gledatelji u nizu zemalja ostali su u šoku, osim suca Agiusa koji nije shvatio što se zbiva i nastavio je čitati sažetak presude. Nevjerica, stres, strah, zgražanje, očaj, bol preplavili su hrvatsku javnost ali i uzdrmali same temelje haškoga Tribunala. Kolektivni šok i stres hrvatske javnosti i međunarodnoga gledateljstva prouzročili su Praljkovapobuna protiv nepravde, odlučnost da ustraje na istini, njegov prezir prema nesposobnim sucima i očaj što više nema prostora i vremena dokazivati elementarnu činjenicu: *Slobodan Praljak nije ratni zločinac!*
Praljkov čin u haškoj sudnici nije bio teatralna gesta, niti bijeg od odgovornosti za svoje čine, niti gesta kukavice u strahu pred osudom, niti potez očajnika koji u depresiji bježi od kazne. To je bila 'hladna, racionalna logika' pobune protiv suda kao sile, Suda koji nije racionalno, dokumentirano dokazao da je Slobodan Praljak kriv. Suda koji je omogućio da „postane moguće ono što nije bilo moguće".
Praljkov čin logična je posljedica moralnoga načela i uvjerenja da nije kriv, te da ne može prihvatiti osudu da je „ratni zločinac". To je jasno i precizno rekao u svojoj završnoj riječi na suđenju:
Nisam kriv!
I ne mislim pritom na osjećaj krivnje. Hladno, racionalno, logikom koja je kritički provjeravana desetine puta - znam da nisam kriv.

[90] Nitko od optuženih nije negirao da su počinjeni zločini nad Muslimanimai od pripadnika HVO, odnosnopojedinaca. Zato su i optužnica i presuda jednako nepravedne prema žrtvama koje nisu dobile zadovoljštinu jer nisu osuđeni zločinci koji su počinili zločine.
[91] Dr. Jadranko Prlić osuđen je na 25 godina zatvora. Bruni Stojiću, generalu Slobodanu Praljku i generalu Milivoju Petkoviću potvrđene su presude na 20 godina zatvora, a Valentinu Ćoriću na 16 godina. Potvrđena je i presuda Berislavu Pušiću, osuđenom na deset godina zatvora. Oni su 2004. godine dragovoljno otišli u Haag. Prema odluci Žalbenoga vijeća vrijeme provedeno u zatvoru računa im se u zatvorsku kaznu.
[92] Žalbeno vijeće činili su suci Carmel Agius, Liu Daqun, Fausto Pocar, Theodor Meron, Bakone Justice Moloto (http://www.icty.org/x/cases/prlic/acjug/en/171129-judgement-vol-1.pdf)

Časni suče Antonetti; ako vaša presuda bude suprotna mom zaključku, ja ću, poštujući opće načelo opovrgljivosti svakog mišljenja, zaključka ili stava, otvoreno i hrabro preispitati svoj stav o vlastitoj odgovornosti.
Ako spoznam pogrešku, izdržavat ću kaznu jer ste vi pravični. Znat ću što sam mogao bolje, kako sam mogao bolje, gdje sam mogao bolje i kada sam mogao bolje; i to mišlju, riječju, djelom i propustom.
Ako me ne uvjerite, ako vaše tumačenje činjenica bude nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaja neke od društvenih znanosti:
pa postane moguće ono što nije bilo moguće,
pa postane jednostavno ono što nije jednostavno,
pa moć da se nešto učini postane prosta zamjena za želju ili htijenje,
onda ću ja biti u zatvoru samo zato jer je sud sila.
A to zbilja ne bi bilo ništa novo.[93]
Činjenica da bi nakon pravomoćne presude bio na slobodi nakon nepune dvije godine – nije mogla utjecati na odluku čovjeka koji nije kriv.
Redefiniranje političkog konteksta i povijesnih činjenica
Ključni problem Bosne i Hercegovine kao višenacionalne države koju čine tri konstitutivna naroda - bio je i još uvijek jeste - ustavno uređenje koje treba definirati ravnopravnost i konstitutivnost tri njezina naroda.
Povijesna je pak činjenica da je međunarodna zajednica (MZ) od prvoga dana raspada Jugoslavije bila svjesna da su međunacionalni odnosi pravi uzrok i razlog sukoba u BiH. Zato je MZ uvjetovala priznanje BiH prethodnim dogovorom triju nacionalnih strana kao ustavnom uređenju BiH. Hrvatsko, muslimansko i srpsko vodstvo prihvatili su tzv. Cutileirov plan kao osnovu ustavnoga uređenja BiH. Izetbegović je dobio međunarodno priznanje, ali je odbacio Cutileirov plan. Prihvatio je i druga dva mirovna plana Vance-Owenov i Owen-Stoltenbergov plan. Sva tri plana imala su istu početnu premisu Cutileirova plana: „Bosna i Hercegovina će biti država sačinjena od tri sastavne jedinice temeljene na nacionalnim načelima i vodeći račun o gospodarskim, zemljopisnim i drugim kriterijima“.[94] Sastavne jedinice u tim su planovima imale različite nazive (kantoni, provincije, republike), a pojedini su konstitutivni narodi mogli računati s većim ili manjim postotkom prostora svoje sastavne jedinice. No, u sva tri predložena mirovna plana osnovno načelo ustavno-političkoga uređenja BiH bilo je da su „tri sastavne jedinice temeljene na nacionalnim načelima“.
Izdvojeno pak mišljenje suca Claude-a Antonettija zorni je dokaz upućen javnosti da haško Tužiteljstvo nije htjelo, a većina sudaca Raspravnog i Žalbenog vijeća u predmetu IT-04-74-T nije znala ili nije htjela, prepoznati taj povijesni i politički

[93] Predmet IT-04-74-T, Tužitelj versus Prlic et al.
Završna riječ obrane generala Slobodana Praljka, Ponedjeljak, 21 veljače 2011., str. 5210-5220. (Transkript preuzet s društvenih mreža.)
[94] Cutileirov plan: *Tekst izjave o načelima za novo ustavno ustrojstvo Bosne i Hercegovine (Sarajevo, 18.3.1992.).* Dokument usvojen na petoj rundi pregovora o BiH pod pokroviteljstvom EZ (Izvor: Vjesnik, 19.3.1992.)

kontekst kako bi mogli racionalno i „van razumne sumnje“ prosuđivati o uzrocima i razlozima rata i ratova o kojima su sudili.

Ključni datumi i događaji uvijek su presudni za razumijevanje konteksta pojedinih zbivanja. Zato sudac ClaudeAntonetti u svojem izdvojenom mišljenju (napisanom na 565 stranica) prvo utvrđuje slijed zbivanja na koji se odnosi optužnica, a da bi se moglo razumjeti značenje pojedinih izjava i dokumenata. Sudac Antonetti rekonstruirao je „pregled datuma događaja navedenih u Optužnici“.[95] No, u „pregledu datuma događaja“ na kojima Tužiteljstvo gradi optužnicu u predmetu IT-04-74-T mirovni planovi međunarodne zajednice ne postoje.

Potpisivanje plana Carrington-Cutileiro od strane Izetbegovića, Karadžića i Bobana (18.3.1992.) ne postoji kao datum i događaj u optužnici. *Prezentacija Vance-Owenovog plana u Ženevi (podjela BiH u 10 provincija) 3. siječnja 1993.* nije datum, a *odbacivanje Vance-Owenovog plana od strane Skupštine Republike Srpske u BiH (5-6. svibnja 1993.)* nije događaj. *Prezentacija Owen-Stoltenbergovog mirovnog plana: podjela BiH u 3 konstitutivne republike: srpsku (51%), bošnjačku (30%) i hrvatsku (16%)* nije za Tužiteljstvo ni datum ni događaj, kao ni *Washingtonski sporazum (Osnivanje hrvatsko-muslimanske federacije Bosne i Hercegovine) 1.3.1994. godine.*[96]

Okvir za razumijevanje smisla i ciljeva triju politika ali i napadnih odnosno obrambenih vojnih operacija bilo HVO-a, Armije BiH ili vojske RS je prihvaćanje, odbijanje, negiranje, ignoriranje, poništavanje mirovnih planova MZ od sukobljenih strana. Sama pak činjenica da optužnica ne spominje te mirovne planove, dokaz je nevjerodostojnosti Tužiteljstva, odnosno nezainteresiranosti za istinu i razumijevanje motiva i ciljeva rata.

Sudac Antonetti u bilješci kojom komentira svoju tabelu događaja relevantnih za razumijevanje konteksta političkih zbivanja na koje se odnosi optužnica daje slijedeće tumačenje:

Činilo mi se da nije potrebno u fusnotama navoditi izvore u vezi s opšte poznatim događajima, to su istorijskečinjenice koje se ne moraju dokazivati, no treba naglasiti da su svi ti događaji pomenuti u dokumentima koji su uvršteni u spis ili su ih pominjali svjedoci.[97]

Jasno je da su svi mirovni planovi međunarodne zajednice *„istorijske činjenice koje se ne moraju dokazivati“,* te da je,*„istorijska činjenica*“ kako je hrvatska strana jedina prihvaćala i potpisivala sve predložene mirovne sporazume u

---

[95] Izdvojeno mišljenje suca Claudea Antonettija. (vidi: Pretresno vijeće III, u sastavu: sudija Jean-Claude Antonetti, predsjedavajući sudija Árpád Prandler, sudija Stefan Trechsel, sudija Antoine Kesia-Mbe Mindua, rezervni sudija. Sekretar: g. John Hocking. Datum: 29. maj 2013. Predmet IT-04-74-T, TUŽILAC protiv Jadranka PRLIĆA, Brune STOJIĆA,Slobodana PRALJKA, Milivoja PETKOVIĆA, Valentina ĆORIĆA, Berislava PUŠIĆA..

Izvor: http://www.icty.org/x/cases/prlic/tjug/bcs/130529_6.pdf.)

[96] Kurzivom je označen tekst datuma i događaja kako ih sudac Antonetti navodi u svojoj tabeli koja treba „pomoći će da se izjave date u Zagrebu i u Sarajevu stave u kontekst političkih događaja iz tog vremena“. (Vidi: Izdvojeno mišljenje suca Claudea Antonettija.)

[97] Izdvojeno mišljenje suca Claudea Antonettija.

(Izvor: http://www.icty.org/x/cases/prlic/tjug/bcs/130529_6.pdf.)

cijelosti, za razliku od srpskoga i muslimanskoga vodstva. No, Tužiteljstvo haškoga tribunala ne može optužnicu graditi na tim „istorijskim činjenicama“,budući daje hrvatski entitet definiran u svim međunarodnim mirovnim planovima, pa bi bilo nelogična i besmislena optužnica da je „sredinom januara 1993. počeo da postoji udruženi zločinački poduhvat (ili UZP) s ciljem da se stvori hrvatski entitet u Bosni i Hercegovini koji bi omogućio ponovno ujedinjenje hrvatskog naroda“.[98]

Zbog toga što su u svim mirovnim planovima MZ tih „osam opština“ u kojima se zbivaju sukobi i događaju ratni zločini već sastavni dio provincija 8 i 10 (prema Vance-Owenovu planu), odnosno hrvatske republike prema (Owen-Stoltenbergovu planu), tj. entiteta s većinskim hrvatskim stanovništvom, to bi Tužiteljstvo trebalo optužiti i Vancea, Owena i Stoltenberga za UZP „s ciljem da se stvori hrvatski entitet u Bosni i Hercegovini“.[99]Zato Tužiteljstvo konstruira teoriju o uspostavi Banovine Hrvatske iz 1939. kako bi optužili hrvatsko političko i vojno vodstvo da žele 'stvoriti hrvatski entitet' – koji su već dobili pristankom i potpisivanjem spomenutih mirovnih planova.

Hrvatsko je političko vodstvo u BiH znalo da je potpisivanjem mirovnih planova MZ svaki put ostvarilo maksimum onoga što se u danim (političkim i vojnim) okolnostima moglo postići. Međutim, mirovne je planove rušila, s jedne strane, nezadovoljna velikosrpska separatistička politika a, s druge, nezasitna muslimanska unitaristička politika. Hrvatski je problem bio kako u sendviču tih dvaju politika sačuvati ono što su dobili za diplomatskim stolom. To je logični i politički zaključak koji slijedi iz analize odnosa triju nacionalnih politika prema planovima MZ ustavno-političkoga uređenja BiH. To su *„istorijske činjenice koje se ne moraju dokazivati“.*

Međutim, u svojoj konstrukciji UZP-a Tužiteljstvo MKSJ ne prihvaća mirovne planove MZ kao relevantne datume i događaje, jer bi u tom slučaju moralo odustati od optužnice da su Hrvati nastojali formirati entitetkoji im je MZ već ionako *priznala mirovnim planovima*. Zato protivno logičkom načelu Occamove britve, UZP grade na hipotezi da je dr. Franjo Tuđman vodio „dvostruku igru“, te da je hrvatska politika imala za „krajnji cilj“ stvaranje Banovine Hrvatske, odnosno „taj krajnji cilj … je bilo stvaranje hrvatskog entiteta kojim bi se obnovile ranije granice i koji bi omogućio ponovno ujedinjenje hrvatskog naroda“.[100]

Slijedom inverzije političkih činjenica i povijesnih događaja Tužiteljstvo sudionicima UZP-a smatra dr. Franju Tuđmana, ministra Gojka Šuška i generala Janka Bobetka, jer su oni imali za cilj vojnim putem postići ono što je većdogovoreno i potpisano od strane hrvatskih predstavnika iz BiH, a čemu su dužnosnici RH bili svjedoci. Predsjedavajući Raspravnoga vijeća sudac Antonetti

---

[98] Sažetak presude Žalbenog vijeća u predmetu Prlić i drugi (http://www.icty.org/x/cases/prlic/acjug/bcs/171129-summary-bcs.pdf.)

[99] Sve je prijedloge mirovnih planova prihvatilo i Vijeć esigurnosti UN-a, pa bi dosljednost zahtijevala postavljanje pitanja odgovornosti i međunarodne zajednice.

[100] Sažetak presude Žalbenog vijeća u predmetu Prlić i drugi (http://www.icty.org/x/cases/prlic/acjug/bcs/171129-summary-bcs.pdf.)

u svojem je izdvojenom mišljenju mogao samo ustanoviti, da se hipoteza Tužiteljstva, ne gradi na materijalnim dokazima i činjenicama nego samo na određenom broju zapisnika:

što se tiče dokaza o njihovom učešću u zajedničkom planu raspolažemo uglavnom samo predsjedničkim transkriptima.[101]

Zato je sudac Antonetti smatrao da je „od ključne važnosti" analizirati ne samo dvadesetak „predsjedničkih transkripata" koliko ih citira optužnica, nego je analizirao njih 64. On u svojem Izdvojenom mišljenju, od 7 do 58 stranice, secira te transkripte jedan po jedan i uz svaki daje svoj komentar. Spoznaje do kojih je došao raščlambom transkripata dovele su ga do zaključka da je optužnica o udruženom zločinačkom poduhvatu neutemeljena.

Tužiteljstvo optužnicu u predmetu IT-04-74-T zasniva na hipotezi da je predsjednik Tuđman vodio „dvostruku igru", odnosno „dvoličnu politiku" kako su ga optuživali Alija Izetbegović i Stjepan Mesić.[102] Sudac Antonetti nakon raščlambe 64 predsjednička transkripta dolazi do sasvim oprečnoga zaključka:

… predsjednik Franjo Tuđman se uvijek izjašnjavao u prilog održavanju granica koje je priznala međunarodna zajednica i u prilog priznavanju tri konstitutivna naroda u Republici Bosni i Hercegovini. Takavstav, ponovljen više puta, u suprotnosti je s glavnom tezom tužilaštva. Dakako, tužilaštvo je iznijelo tvrdnju da je Franjo Tuđman igrao dvostruku igru, ali, kako je mogao da igra dvostruku igru naspram sagovornika na tako visokom nivou kao što su bili lord Owen, Cyrus Vance, Alija Izetbegović ili Slobodan Milošević? Dali je on mogao da igra dvostruku igru i prilikom rasprava u Savjetu bezbjednosti? Ne mogu da vjerujem u tu verziju, posebno s obzirom na to da imamo dokaze koji se sastoje od niza razgovora vođenih u uskom krugu, u kojima on, i to čak i pred najbližim saradnicima poput Bobetka ili Šuška, govori isto što je izjavljivao pred drugim ljudima u drugim prilikama.[103]

Sudac Antonetti odbacio je hipotezu Tužiteljstva da je predsjednik Tuđman vodio „dvoličnu politiku" ili „dvostruku igru", te je konstrukciju udruženog zločinačkoga pothvata, kako je definiran optužnicom smatrao bespredmetnom:

---

[101] Podvučeno u izvorniku. Izdvojeno mišljenje suca Claudea Antonettija.
(Izvor: http://www.icty.org/x/cases/prlic/tjug/bcs/130529_6.pdf.)

[102] Alija Izetbegović: "..dvolična politika HDZ-a vodila je u dalje proturječnosti. Bojeći se promjene granica i otcjetpljenja dijelova teritorija pod kontrolom odmetnutih Srba, hrvatski politički vrh deklarativno podržava suverenitet i teritorijalni integritet Bosne i Hercegovine, a istovremeno dosljedno i planski radi na razgradnji Bosne i Hercegovine"A. Izetbegović: "Pogubnost dvolične politike", u Ć. Ribičič. *Geneza jedne zablude.* Zagreb: Naklada Jesenski i Turk, 2001., str. 12.
Tužitelj M. Harmon najavio 16.3.1998. godine Haškom sudu svjedoka optužbe Stjepana Mesića u slučaju generala Blaškića: "On će svjedočiti o dvostrukoj politici Predsjednika Tuđmana spram Bosne ...". Predmet IT-95-14-A, svjedočenje S. Mesića 16.-19.3.1998.

[103] Podvučeno u izvorniku. Izdvojeno i djelimično suprotno mišljenje sudije Jean-Claudea Antonettija, predsjedavajućeg vijeća.Tom 6 od 6.
(Izvor: http://www.icty.org/x/cases/prlic/tjug/bcs/130529_6.pdf, str. 435-436.)

U krajnjoj instanci, čini mi se da stav Tuđmana, koji je on ponovio mnogo puta u ta 64 razgovora, protivurječi tezi o udruženom zločinačkom poduhvatu za koji tereti tužilaštvo.[104]

Na osnovu dubljeg proučavanja tih izjava uspio sam da izvedem više konstatacija za koje se čini da upućuju na činjenicu da Franjo Tuđman nije osporavao rezolucije Savjeta bezbjednosti i da je odobravao Vance-Owenov plan koji se protivio bilo kakvom komadanju Republike Bosne i Hercegovine, što nije isključivalo eventualno pripajanje Hercegovine Republici Hrvatskoj ako bi došlo do pripajanja srpskog dijela Republike Bosne i Hercegovine Srbiji.[105]

Za takav zaključak navodi niz činjenica na temelju raščlambe stavova iz predsjedničkih transkripata „uglavnom" jedinih dokaza o UZP. Transkripti ne nude ni jedan dokaz da je Hrvatska vojno intervenirala u BiH, odnosno nema potvrde da je bila uvučena u međunarodni sukob – a još manje da bi bila agresor: Republika Hrvatska je intervenisala u Bosni i Hercegovini, ali prije svega putem dobrovoljaca i oficira upućenih na lice mjesta, poput Praljka, Petkovića ili Rose. Materijalna pomoć je stalna tema njegovih diskusija.

Što se tiče direktne intervencije Hrvatske vojske (HV), ona je izgleda bila veoma ograničenih razmjera, ako je uopšte postojala. Franjo Tuđman stalno pominje međunarodnu zajednicu i pitanje sankcija.

Vidi se da on nikada nije htio konfrontaciju s međunarodnom zajednicom i da je bio primoran da prizna postojanje granica, te da je čak predložio da se na granice razmjesti UNPROFOR.[106]

Štoviše, Antonetti ocjenjuje da je spominjanje Banovine Hrvatske imalo više psihološko, nego političko značenje:

Eksplicitno pominjanje Banovine, rekao bih, više je psihološkog nego političkog karaktera.[107]

Profiteri programirane krivnje

Neovisno o tome što je sudac Antonetti ostao u manjini, nije moguće opovrgnuti činjenicu da u predmetu IT-04-74-T Tužiteljstvo ne gradi optužnicu na relevantnim povijesnim činjenicama i zbiljskim događajima. Također, ostaje činjenica da predsjednički transkripti nisu dovoljan dokaz da je postojao UZP, niti da je on bio planiran ili motiviran od strane političkoga i vojnoga vodstva u RH.

---

[104] Izdvojeno i djelimično suprotno mišljenje sudije Jean-Claudea Antonettija, predsjedavajućeg vijeća.Tom 6 od 6.
(Izvor: http://www.icty.org/x/cases/prlic/tjug/bcs/130529_6.pdf, str. 57.)

[105] Izdvojeno i djelimično suprotno mišljenje sudije Jean-ClaudeaAntonettija, predsjedavajućeg vijeća.Tom 6 od 6.
(Izvor: http://www.icty.org/x/cases/prlic/tjug/bcs/130529_6.pdf, str. 435.)

[106] Izdvojeno i djelimično suprotno mišljenje sudije Jean-ClaudeaAntonettija, predsjedavajućeg vijeća.Tom 6 od 6.
(Izvor: http://www.icty.org/x/cases/prlic/tjug/bcs/130529_6.pdf, str. 7-57.)

[107] Komentar uz zapisnik razgovora u Predsjedničkim dvorima u Zagrebu, predsjednika Franje Tuđmana, lorda Davida Owena i Thorvalda Stoltenberga, 7. srpnja 1993. Izdvojeno i djelimično suprotno mišljenje sudije Jean-ClaudeaAntonettija, predsjedavajućeg vijeća.Tom 6 od 6.
(Izvor: http://www.icty.org/x/cases/prlic/tjug/bcs/130529_6.pdf, str. 36.)

Zato Tužiteljstvo kulise optužnice za *udruženi zločinački poduhvat* gradi na izjavama svjedoka koji nisu sudjelovali u pojedinim događajima, nego daju svoje tumačenje tih događaja. Svjedoci, čak i kada su dobronamjerni, svojim tumačenjem događaja kreiraju novi događaj jer je naknadno tumačenje uvijek barem jedan korak odmaka od zbilje, a jedan korak bliže virtualnoj stvarnosti. Time postaje nejasna granica između objektivnoga znanja i subjektivnog prikaza zbilje.

No, Tribunal i optuženici nisu bili suočeni s dobronamjernim svjedocima Tužiteljstva. Bili su suočeni s proizvodnjom dobro planiranih, pomno plasiranih i medijski orkestriranim dezinformacijama.

Skoro od samoga vremena utemeljenja MKSJ, bošnjačka je politika planski koristila svoje izvještajne službe sa zadaćom diskreditacije HR HB, njezinih lidera i optuživanja RH za „lažno savezništvo". Do tih su planova i dokumenata došle međunarodne snage (IFOR) u BiH već 1996. kada su upale u kamp na Pogorelici, gdje su obučavani pripadnici AID-a.[108] Na temelju procjene zaplijenjenih dokumenata do kojih je došao IFOR Agencija za istraživanje i dokumentaciju BiH izradila je procjenu moguće štete po svoju službu i bošnjačku politiku:

…. izvršili smo procjenu i došli do zaključka da, s tim u vezi, postoji ozbiljna vjerovatnoća mogućih političkih, diplomatskih i drugih štetnih posljedica po interese RBiH… Navedeni zaključak je, između ostalog, izveden i iz tema seminarskih radova koji su svakodnevno izrađivali polaznici Kursa, a koji su također zaplijenjeni od strane IFOR-a.[109]

Nakon što je u ime Bošnjaka Alija Izetbegović potpisao Washingtonske i Daytonske sporazume, djelatnici AID-a u kampu na Pogorelici educiraju se za zadaće na programu: „'tiha okupacija' naše zemlje od strane SAD-a i IFOR-a", „protivbošnjački i protivislamski interesi IFOR-a, SAD-a, Francuske i V. Britanije".

No, nisu samo IFOR, SAD, Francuska i Velika Britanija bili neprijatelji „bošnjačkih interesa" već je to bila prvenstveno „hrvatska strana".[110] Zato je AID sustavno radio da se Hrvati optuže za „lažno savezništvo" te „spajanje tzv. Herceg-Bosne i Hrvatske i rasparčavanje RBiH". Nakon razotkrivanja programa rada bošnjačke tajne službe, AID u svojem izvješću precizno navodi zadaće za koje su njihovi djelatnici bili obučavani:

prijedlozi mjera Službe prema ličnostima iz političkog života:

---

[108] IFOR je upao u kampna Pogorelici na temelju saznanja da iranski instruktori pripadnike AID-a obučavaju i za terorističke akcije.

[109] AID je svjestan da su pronađeni dokazi koji ih terete za ugrožavanje interesa BiH: „ –u pogledu mogućih optužbi za opstrukciju dejtonskog sporazuma; - u pogledu odnosa sa SAD-om i njihovim ob. službama; - u pogledu mogućeg narušavanja odnosa sa hrvatskim partnerima u Federaciji.." *Agencija za istraživanje i dokumentaciju BiH.* Direktoru agencije. *Predmet: Desant IFOR-a na Pogorelici, moguće štetne posljedice.* Broj. 563. Dana: 17.02.1996., službena tajna. Strogo povjerljivo.

[110] AID izvješćuje i štiti samo "bošnjačke interese" a ne interese Federacije, odnosno države BiH. Već sama ta činjenica dostatno svjedoči o odnosima prema Hrvatima kao konstitutivnom narodu u Federaciji i BiH.

Dario Kordić – hapšenje
Mate Boban – kompromitacija
Ivan Bender – kompromitacija
Jadranko Prlić – kompromitacija.[111]
Nakon dva desetljeća bošnjačka izvještajna služba može se pohvaliti svojim uspjesima – ostvarila je svoje glavne ciljeve jer im je uspjelo preparirati haško Tužiteljstvo u dovoljnoj mjeri da ono optuži Hrvatsku za „lažno savezništvo" i za „spajanje tzv. Herceg-Bosne i Hrvatske i rasparčavanje RBiH".
Daytonski sporazumi parafirani su 21. studenog 1995., a potpisani su u Parizu 14. prosinca 1995. godine. Izvješće AID-a otkriva da je bošnjačka politika te sporazume,već u vrijeme njihova potpisivanja, smatrala „tihom okupacijom naše zemlje" te da SAD, Francuska, Velika Britanija i IFOR vode „protubošnjačku" i „protuislamsku" politiku. Kako bi neutralizirali „tihu okupaciju" AID je dobio zadaću diskreditirati i eliminirati Hrvate kao politički čimbenik u Federaciji BiH. Tu je zadaću uspješno odradilo haško Tužiteljstvo, i prije izricanja presude političkom i vojnom vodstvu HVO-a, objavivši na portalu *Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju* - kao utvrđenu činjenicu čiju istinitost ne treba dodatno pojašnjavati - da je hrvatska politika imala za cilj „rasparčavanje RBiH": … vođe Srbije i Hrvatske su se tajno sastali već 1991. godine i dogovorili o podeli Bosne i Hercegovine, ostavivši Muslimanima malu enklavu.[112]
Poznato je da za takvu tvrdnju nikada nitko nije iznio niti jedan dokaz. Ne postoji zapisnik sa sastanka u Karađorđevu, a predsjednici Tuđman i Milošević u svojim su izjavama i pisanim priopćenjima tvrdili da na tom sastanku nije bilo razgovora o Bosni i Hercegovini, niti o podjeli BiH. Sama pak tvrdnja da se radi o „tajnom" sastanku je neodrživa jer je medijski bio popraćen od niza novinskih agencija. No, takva je tvrdnja potrebna Tužiteljstvu kako bi susret dvojice predsjednika prikazali kao urotnički prema Muslimanima i kao glavni dokaz za UZP.
Zagovornicima mita o Karađorđevutaj sastanak je dokaz o dogovorenom ratu protiv Muslimana. To što će par mjeseci nakon Karađorđeva početi opća agresija velikosrpske politike na Hrvatsku,a krvavi se rat voditi narednih četiri godine kako bi Hrvatska oslobodila 30% svojega teritorija od Miloševića – samo je po sebi već dokaz bespredmetnosti i besmislenosti tvrdnje o dogovoru *„o podeli Bosne i Hercegovine"*.
Međutim, dezinformacija se ne gradi na smislenom sadržaju, već na konstrukciji njezine dvosmislenosti kako bi bila u neposrednoj funkciji interesa i ciljeva kreatora i promotora dezinformacije. Mit o „podjeli Bosne" u Karađorđevu za zagovornike unitarne BiH i neprijatelje njezina federalnoga uređenja je samoispunjavajuće proročanstvo kojem, kao i svakom proročanstvu, ne treba dodatnih dokaza.

[111] Agencija za istraživanje i dokumentaciju BiH. Direktoru agencije. Predmet: Desant IFOR-a na Pogorelici, moguće štetne posljedice. Broj. 563. Dana: 17.02.1996., službena tajna. Strogo povjerljivo.
[112] http://www.icty.org/bcs/o-mksj/sta-je-bivsa-jugoslavija/sukobi.

Za Izetbegovića i njegovu politiku Karađorđevo je apsolutni događaj, događaj koji određuje sve druge događaje:
… danas je jasno kako to što se dogodilo u Karađorđevu obilježava čitavu historiju naših odnosa i objašnjava događaje koji su slijedili svih ovih četiri-pet godina nakon toga.[113]
Neprijeporna je činjenica da je začetnik toga mita bio je Alija Izetbegović. On je plasirao tezu o „podjeli Bosne“ i to dan prije nego što je održan sastanak u Karađorđevu:
Uvjeren sam (a u tom pogledu imam i izvjesne informacije) da će Vam On u bilateralnim razgovorima ponuditi neka parcijalna rješenja, koja bi dijelom bila ostvarena na račun Muslimana i BiH.[114]
Haškom je pak Tužiteljstvu potreban mit o Karađorđevu, kako bi mogli isfabricirati tezu o UZP koji ima za cilj „podjelu Bosne“. Međutim, vjerodostojnost mita o „podjeli Bosne“ bila bi upitna kada bi se znalo da ga je prvi plasirao Alija Izetbegović. Zato je on u kasnijim svojim izjavama tvrdio da je o „podjeli Bosne“ saznao tek nakon Karađorđeva, te je mijenjao priču o izvoru svojih informacija. Tužiteljstvo bi isto imalo problema s vjerodostojnošću ako bi se pozivalo na Izetbegovića. Zato su kao krunskoga svjedoka mita o „podjeli Bosne“ koristili Stjepana Mesića:
Tužitelj M. Harmon najavio je 16.3.1998. godine haškom Tribunalu svjedoka optužbe Stjepana Mesića u slučaju generala Blaškića:
On će svjedočiti o dvostrukoj politici Predsjednika Tuđmana spram Bosne, jednoj koja je bila javna politika za priznanje neovisnosti Bosne, i o prikrivenoj politici podjele Bosne između Hrvatske i Srbije.[115]
Kao svjedok Tužiteljstva i optužbe Stjepan Mesić je već 1998., na haškom Tribunalom postao krunskim svjedokom o "podjeli Bosne" u Karađorđevu. Većina onoga što je rekao u svojem svjedočenju bilo je neistinito, lažno i kontradiktorno. Raščlamba njegova svjedočenja dokazala je da je on na sudu bio krivokletnik.[116]
Njegovo kontradiktorno i lažno svjedočenje svatko može koristiti prema svojim potrebama. Naime, Stjepan Mesić, zaprisegnuti svjedok, svjedok Haaškoga tužiteljstva, izjavio je na tomistomprocesu da ni u siječnju 1994. još nije postignut dogovor između predsjednika Tuđmana i Miloševića, jer je on, Stjepan Mesić, kao predsjednik Sabora RH, bio zapreka postizanju toga dogovora pa je zato tražena njegova ostavka.[117]

---

[113] A. Izetbegović. Sjećanja. Autobiografski zapisi. Sarajevo: TKD Šahipašić, 2001., str. 419.

[114] Alija Izetbegovićšalje faksom rukom pisano pismo predsjedniku Tuđmanu 24.3. 1991., dan prije sastanka u Karađorđevu, s porukom kako je „uvjeren“ da će mu Milošević ponuditi "podjelu Bosne". Faksimil pisma prvi put je objavljen 2006. godine u knjizi M. Tuđman. *Vrijeme krivokletnika.* Zagreb : Detecta, 2006., str. 435.

[115] Predmet IT-95-14-A, svjedočenje S. Mesića 16.-19.3.1998.

[116] Podrobna raščlamba njegova svjedočenja prikazana je u: M. Tuđman. *Vrijeme krivokletnika.* Zagreb : Detecta, 2006.

[117] M. Tuđman. Vrijeme krivokletnika, str. 216-221; Iskaz Stjepana Mesića haškim istražiteljima, 19. travnja 1997.

Ni Alija Izetbegovićnije dosljedan u tvrdnji da je dogovor o „podjeli Bosne“ postignut u ožujku 1991., već će naknadno tvrditi da je dogovor o „podjeli Bosne“ trajao godinama:

Razgovoreo ovome započeli su Tuđman u Milošević u Karađorđevu 25. marta 1991. godine, a nastavili ih do kraja rata u Bosni i Hercegovini.[118]

Mit o podjeli Bosne i Hercegovine postao je realna činjenica u javnome prostoru iako nije utemeljen na činjenicama i dokazima o sastanku u Karađorđevu. Mit je postao istinit po svojim posljedicama: predrasuda zasnovana na nedokazivim tvrdnjama i lažnim svjedocima. Predrasuda zajednička bošnjačkoj politici koja je protiv federalizacije BiH, te lijevim hrvatskim medijima i promotorima politika detuđmanizacije.

U službi haškoga Tužiteljstva bio je izravno drugi hrvatski predsjednik Stjepan Mesić, a posredno i treći predsjednik RH Ivo Josipović, čije su izjave također bile potvrda optužnice o UZP-u i prilog osudi Hrvata kojima se sudi u Haagu. Izjave predsjednika Republike uvijek imaju težinu činjenica i onda kada nisu potkrijepljene dokazima. Pogotovo kada su izrečene na račun hrvatske politike u Parlamentu BiH:

Politike koje su devedesetih - bilo to iz zloćudnosti, neznanja, arogancije ililudosti - vjerovale da je rješenje za Bosnu i Hercegovinu - podjela, posijale su u Bosni i Hercegovini ali i u svojim zemljama zlosretno sjeme. Zavedeni su narodi i pojedinci požnjeli rat, smrt i sakaćenje stotina tisuća, milijune raseljenih, uništena gospodarstva, uništene obitelji, a ovdje u Bosni i Hercegovini ostavili za sobom rastrgano tkivo jednoga nedvojbeno posebnoga društvenog i kulturnoga bića utemeljenog namultietničnosti i multikonfesionalnosti. Dubokožalim što je i Republika Hrvatska svojom politikom u devedesetim godinama prošlog stoljeća tome doprinijela. Duboko žalim što je takva hrvatska politika doprinijela stradanjima ljudi i podjelama koje nas i danas muče. Došlo je novo doba, doba u kojemu odlučno treba prepoznati pogreške prijašnjih vremena, i hrabro kročiti novim putem, putem koji će trajno u regiji donijeti mir, stabilnost i prosperitet.[119]

Političkim profiterima optužnica i presuda Hrvatima u Haagu bit će potpuno nevažno što je izrečena presuda uvreda za samu pravdu i degradacija institucije međunarodne pravde. Za razliku od političkih izjava dvojice hrvatskih predsjednika i sličnih izjava njihovih sumišljenika, većina haških odvjetnika dijeli uvjerenje Michaela Karnavasa, pravnika s dugogodišnjim međunarodnim iskustvom i ugledom:

… dio mračne ostavštine MKSJ-a… / je/ … školski primjer kako ne treba voditi predmet, kako ne treba birati sudsko vijeće, kako ne treba voditi sudsku raspravu, kako ne treba analizirati dokazni materijal, kako ne treba pisati presudu … /to je/ bila parodija, šarada, teatar apsurda zamaskiran suđenjem.[120]

---

[118] A. Izetbegović. Sjećanja. 2001., str. 121.

[119] Govor Ive Josipovića u Parlamentarnoj skupštini BiH 14. travnja 2010. (Izvor: https://hr.wikisource.org/wiki/Govor_Ive_Josipovi%C4%87a_u_Parlamentarnoj_skup%C5%A1tini_BiH_14._travnja_2010.)

[120] Michael G. Karnavas

Prezirom dokinuti apsurd

Dr. Jadranko Prlić, Bruno Stojić, general Slobodan Praljak, general Milivoj Petković, Valentin Ćorić i Berislav Pušić dragovoljno su otišli u Haag i haški pritvor 2004. godine. Što je sudski proces duže trajao, a trajao je 13 godina i bio je najduži proces što je vođen na MKSJ, to su šestorica Hrvata bili sve manje zatočenici u haškome pritvoru a sve više zatočenici haškoga teatra apsurda.

Što je vrijeme njihova zatočeništva bilo duže, to se zdanje svijeta apsurda u kojem su se našli sve rigidnije protivilo zdravome razumu.

Potvrđivanjem optužnice IT-04-74-T podijeljene su uloge u teatru apsurda. Optužnicom su u ponor zaborava bačene žrtve zločina, jer neće ni nakon 24 godine dobiti zadovoljštinu, jer ni nakon 24 godineneće biti osuđeni počinitelji zločina.

Optužnica IT-04-74-T protiv šestorice Hrvata podignuta je jer su „podmukla kopilad“, a ne zato što su naredili ili počinili zločine. Oni su morali biti krivi jer su „svi ratni liderikrivi za ratne zločine“. Taj je aksiom haškoga Tužiteljstva učinio besmislenim svaki pokušaj dokazivanja nevinosti pozivanjem na dokaze i argument „izvan razumne sumnje“.

Optužnica IT-04-74-T protiv šestorice Hrvata podignuta je jer su se udružili u UZP kako bi vodili „dvoličnu politiku“ i „dvostruku igru“, a ključni je dokaz to što su prihvaćali i potpisivali sve mirovne planove koje je nudila međunarodna zajednica. Srpski i muslimanski lideri - koji nisu prihvaćali te planove ili su ih prihvaćali pa ih se odricali – nisu vodili ni „dvoličnu politiku“ ni „dvostruku igru“. Kriva je „podmukla kopilad“ koja je željela i činila sve kako bi ostvarila te planove.

Inverzija istine pobijedila je logiku zdravoga razuma. Zato je u virtualnome svijetu UZP-a moguće da postane moguće ono što u zbilji nije moguće.

Jedino je u svijetu apsurda moguće tvrditi da je hrvatska politika obučavala, opremala, snabdijevala muslimanske postrojbe cijelo vrijeme rata; omogućavala odlazak Muslimana iz Hrvatske vojske u Armiju BIH, liječila tisuće muslimanskih ranjenika u hrvatskim bolnicama - a sve sa ciljem da bi ratovala protiv Armije BiH.

Jedino je u Orwellovu svijetu moguće tvrditi da je Hrvatska prihvatila stotine tisuća muslimanskih izbjeglica, smjestila ih u svojim odmarališima i hotelima, organizirala školovanje za prognanu djecu u svojim školama, omogućila im besplatnu socijalnu skrb – a sve sa ciljem da etnički protjera Muslimane iz onih općina u kojima su Hrvati ionako bili većina.

Jedino je u „Pohvali ludosti“ Carledel Ponte i Brammertza moguće zamisliti da Predsjedništvo BiH zasjeda u Zagrebu, muslimanski lideri gostuju u hrvatskim medijima i spavaju u hrvatskim hotelima, njihove obitelji cijelo vrijeme rata imaju VIP tretman na hrvatskom Jadranu – i da je sve to dokaz kako Srbija nije, a Hrvatska jest agresor u BiH.

Jedino u sudnici haškoga Tribunala suci mogu gledali na ratove u BiH kao na izoliranu Leibnizovu monadu koja se ne tiče ni njih ni ostatka svijeta – a sve sa

(Izvor: http://michaelgkarnavas.net/blog/2017/12/05/slobodan-praljak/)

zadaćom da međunarodna zajednica ostane nevina od bilo koje odgovornosti kao četvrta strana u sukobu.
Završnom scenom u haškome teatru apsurda stvoren je nepremostivi jaz kako pravda ne bi dohvatila istinu prošlih vremena. Postalo je moguće ono što se protivi zdravome razumui što bi trebala postati istina u budućim vremenima.
Prihvatiti presudu bez pobune i ogorčenja značilo bi ostatak života provesti u svijetu apsurda, odustati od smisla života, dokinuti moralna načela,odreći se ponosa i časti, poniziti istinu, zaboraviti pravdu. Slobodan Praljak to nije mogao. S prezirom je odbacio svijet apsurda, nije htio u njemu živjeti i oslobodio ga se samožrtvovanjem. Nije prihvatio poraz jer se nije htio odreći smisla života, ni svoje časti, ni svojega ponosa. Porazio je suce i tužitelje haškoga Tribunala jer je u zadnjoj sceni neopozivo napustio njihovu predstavu – minutu prije nego što je pao zastor. Oduzeo si je život da bi sačuvao pravo na vlastitu sudbinu, vrijednosti za koje je živio, da bi ostao ono što je cijeloga života bio: Slobodan Praljak.
Praljkov čin i sramotna presuda na koncu dvadeset i četiri godine postojanja *Međunarodnog kaznenog tribunala za bivšu Jugoslaviju* bit će politički alibi međunarodnim čimbenicima da je „moć da se nešto učini“ posredstvom Tribunala, u konkretnom predmetu bila tek sredstvo skidanja vlastitog dijela odgovornosti za nametanje mirovnih planova, ali i nespremnosti da svjedoče tko su im bili parteri a tko protivnici u provođenjupotpisanih planova o BiH tijekom 1992.-1995.
Presuda izrečena 29. studenog 2017. nije i neće pridonijeti političkoj stabilizaciji i mirnom suživotu u BiH, sve dok se na nju pojedine politike budu pozivale. Presuda neće biti kraj jednoga procesa, nego početak novih dugoročnih obračuna s onim Hrvatima koji zagovaraju opstojnost BiH kao države triju konstitutivnih naroda u kojoj i Hrvati moraju imati jednaka prava kaoi druga dva naroda. Sudski procesi hrvatskim političkim predstavnicima i pripadnicima HVO-a i Herceg-Bosne vodit će se samo kao aneksi presude u Haagu. Službena bošnjačka politika svoje je stajalište već davno vrlo precizno najavila:
Od sada tko god spomene treći entitet i Herceg Bosnu nastavlja zagovarati zločinački pothvat.[121]

[121] Bakir Izetbegović, 16.06.2013. (Izvor:
https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/bakir-izetbegovic-%E2%80%98treceg-entiteta-u-bih-nece-biti-jer-bi-to-bio-zlocinacki-poduhvat%E2%80%99/1153814/)

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.

'BOBETKOV GENERAL'

U pismu „Zahvala biskupu Košiću“ obećao sam dolazak biskupu u Sisak na blagoslov kipa bl. Alojzija Stepinca. U Sisku je bilo prekrasno. Sam blagoslov možete pogledati na:
https://kamenjar.com/biskup-kosic-otkrio-spomenik-blazenog-alojzija-stepinca/
Zapravo o tom prelijepom danu u Sisku najbolje je pročitati tekst našeg poznatog kolumniste Marka Ljubića:
https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/m-ljubic/29360-m-ljubic.html
O našem domaćinu biskupu Košiću Ljubić piše:
Biskup Košić usidrio se u načela
Zašto Sisak, zašto baš biskup Vlado Košić? Integracija ne bi bila potpuna da se jedan velikan Katoličke Crkve i hrvatskoga naroda nije vratio kući. Ne bilo gdje, nego upravo u novouspostavljenu biskupiju, biskupa koji nije zamišljao određujući se za svećenika, da će jednoga dana biti biskup, niti je slutio s čime će se suočiti nakon pogibelji srpske agresije i slave obrambenoga rata svoga naroda. Ali, Vlado Košić je postao biskup. Sisački .I usidrio se u načala, teologiju istine, od koje ne odstupa ni pod kakvim „višim interesima“, niti ga izazov svakodevnih iskušenja taktiziranja može omesti.
Uostalom, kako biti Stepinčev sljednik ili nasljednik, a ne imati snažno prepoznato sidrište, ne biti jasan, kako teološke vrjednote komunicirati, a da te ne razumiju tisuće ljudi, kako biti svećenik, a ne imati integrativni odnos sa svojim pukom i narodom. To pitanje je Vlado Košić očito odavno razriješio i odavno se opredijelio. Njemu Stepinac jest uzor i on se svakodnevno tako ponaša. Svjedoči. Zlo naziva zlom, dobro dobrim. U njegovim riječima sve ima svoje ime, jasno značenje i potpuno prepoznatljivu vrjednotu. Njegov narod ga razumije, ne

trebaju mu interpretacije njegovih poruka. O zid se razbijaju pokušaji interpretacija i reinterpretacija, pri čemu, što su izraženije to više svjedoče gubitništvo i slabost interpretatora.
Zato je Stepinac u Sisku došao doma. Vratio se ondje gdje pripada, upravo na mjesto gdje je njegova simbolika, s jedne strane najviše ugrožena, a s druge strane, najviše veličana i svjedočena. Pitate me kako znam? Pa, vidio sam jučer na stotinama lica. Pogled i susret očiju sretnih ljudi, koji su to prepoznali, pa čak ako i šute –jasno govore. Jer, ni spomenik ne govori, a priča, kako sam rekao, romane. Samo je bitno znati čitati.
Uvijek je čovjeku drago kada ga susreću ljudi koji znaju i prate ono što radi. Tako sam jednoj gđi obećao i dolazak na ređenje njenom sinu koji voli čitati i koji prati sve što radim.
Naravno posebno me je razveselio susret s članovima Hrvatskog generalskog zbora (gen. Pavao Miljavac, gen. Ivan Tolj, gen. Ljubo Ćesić Rojs, gen. Marinko Krešić, gen. Zvonimir Peternel, gen. Ivan Bobetko, gen. Marko Lukić, gen. Ivan Penić, brig. Neđo Perić, puk. Rudi Klicper). Kao i mene i njih je oduševila biskupova propovijed:
https://kamenjar.com/biskup-kosic-blazeni-alojzije-stepinac-je-najplemenitiji-izraz-svih-nasih-narodnih-i-vjerskih-stremljenja/
Posebno mi je drago bilo poslije dužeg vremena sresti i generala Ivana Bobetka. Naime njegov otac je – ne znam zašto – ali imao poseban odnos prema meni. Bio sam mu drag.
Zato sam se, kada je general Rojs tražio da budem s njima tijekom blagoslova i na misi, našalio:
- Pa i ja sam general. Za razliku od vas koji ste Tuđmanovi generali ja sam 'Bobetkov general'. Naime kada ste osnivali prvu generalsku udrugu na osnivanju sam uz generale, na Bobetkov zahtjev, govorio i ja.

General Rojs je komentirao:
- Da to je bilo društvo Viribus Unitis!

Na kraju Svete mise biskup je posebno pozdravio i generale, Marka Ljubića, Damira Borovčaka, a mons. Juraj Batelja nam je osobno poklonio i knjižicu u kojoj je tiskano predavanje koje je tom prigodom održao: *Bl. Alojzije Stepinac – Zaštitnik malenih u ratu i u miru.*
Poslije predavanja nastavljeno je druženje. Tako sam imao zadovoljstvo biti još sa svojim „kolegama“ generalima. Za mene je tako taj dan postao poseban i zbog podsjećanja na dragog nam generala Bobetka.
A zapravo govor zbog kojeg sam sam sebe proglasio u šali 'Bobetkovim generalom' nije održan na osnivanju već promotivnom skupu prvog generalskog *društva 25. ožujka 2002.*
Evo tog govora:

Promotivni skup Društva domovinskog ponosa i časti VIRIBUS UNITIS

Ukazana mi je izuzetna čast što danas među proslavljenim hrvatskim ratnicima sudjelujem na promotivnom skupu Društva domovinskog ponosa i časti **VIRIBUS UNITIS**.

Znamo da su svakom narodu najveći ponos njihovi ratnici. Hrvatima je to još više jer su hrvatski ratnici izvojevali pobjedu u veličanstvenom oslobodilačkom i obrambenom ratu u kojem je stvorena hrvatska država i tako ostvarena stoljetna težnja hrvatskog naroda. Činjenica da ovakvo društvo, koje su osnovali najviši zapovjednici jedne takve vojske, uopće postoji govori kako su danas u Hrvatskoj ugrožene sve vrijednosti pa i sam ponos ovog naroda.

A vjerojatno je osnovna institucija koja to treba ostvariti – sud u Haagu. Još 1996. godine nazvao sam ovaj sud sramotnim zbog činjenice da se u njemu treba suditi zajedno i žrtvi i agresoru. Za osnivače ovog suda – svjetske moćnike, napisao sam tada i slijedeće:

«Pa sve je bilo u cilju očuvanja njihovog užasnog čeda zvanog "Jugoslavija". Srbi su za njih samo ljudi koji su kao njihove sluge vršile prljave poslove u zaštiti njihovih interesa. I za to trebaju plaću. Istina, Srbi nisu dobili plaću kolika im je obećana, ali dobili su je. U BIH je tridesetak posto Srba dobilo 49% teritorija. I tako su oni koji su po svjetskim načelima za učinjeni genocid trebali biti kažnjeni, za taj isti genocid nagrađeni! "Agresori" su u stvari Hrvati koji su krivi za smrt Jugoslavije, a Srbi su bili branitelji.»

O tome neizravno govori **Alain Finkielkraut** (Kulturni Obzor, Večernji list, 11. ožujka 2002.) kada kaže:

«Zamislite da su u Nürnbergu prodefilirali glavni nacistički zločinci, a da su istovremeno Varšava ili Prag ostavljeni Njemačkoj!" Ili: "Ne vidim kako takva instanca (sud u Haagu, op. J.P.) može zasjedati, nikad ne dovodeći u pitanje držanje određenog broja međunarodnih instanci. Ne zagovaram utamničenje generala **Janviera** ili gospodina **Akashija**, ali da bi taj sud imao vezu s istinom, valjalo bi ga navesti da se o tome izjasni."

Naravno, i Janvier i Akashi su samo izvršitelji volje svjetskih moćnika koji su osnovali politički sud. Dakle, umjesto suda u kojemu se trebalo suditi ratnim zločincima, osnovali su sud koji će provoditi političke želje svjetskih moćnika. Očito mnogi od njih su mnogo odgovorniji od generala Janviera ili gospodina Akashija. Zato možemo slobodno reći da Hrvatskoj danas sude oni koji nisu uspjeli ostvariti svoje zamisli, pa na neki način imamo absurdnu situaciju da poraženi sude pobjednicima.

I zato je ovaj sud sramotan. To je potvrdio i kanadski odvjetnik **Christopher Blac** koji je rekao da je taj sud "sramota civiliziranog svijeta", kao i vojni ordinarij, **Juraj Jezerinac** kada je, poslije podizanja optužnice protiv generala Gotovine, upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta."

A optužnica protiv generala Gotovine daje očitu potvrdu da je sud u Haagu politički sud koji je osnovan da se sudi Hrvatskoj zbog "krivnje" za rušenje Jugoslavije, dakle za ono o čemu sam pisao 1996. godine. Očito je da je optužnica pripremana za Oca hrvatske države dr. Franju Tuđmana, a kako ni on, a ni ministar

Šušak, nisu više živi, naslovljena je na najveću legendu Domovinskog rata - na generala Gotovinu. U njoj se od UN-a proglašeni hrvatski okupirani teritorij proglašava nekakvom državom RSK, na koju je Hrvatska izvršila agresiju planirajući njeno etničko čišćenje.

Tako i **Brian Gallagher** iz Londona u *Biltenu Britanske Liberalne Internacionale*, smatra optužnicu protiv generala Gotovine kontroverznom, a o tome su pisali i *Newsweek i Wall Street Journal.* Gallagher ističe da je «operacija Oluja bila akcija za oslobađanje teritorija. Sve zemlje imaju pravo na samoobranu. S obzirom da su sami tužitelji unutar Miloševićeve optužnice napisali kako je Hrvatska bila jednom trećinom okupirana tada je karakteriziranje operacije Oluja, kao akcije za provođenje etničkog čišćenja zaista previše. Bivši američki veleposlanik u Hrvatskoj (**Galbright)** izjavio je u Newsweeku «Ne možete prognati ljude koji su već otišli».

O tome piše Hrvatsko žrtvoslovno društvo u nedavnom priopćenju u kome spominje i činjenicu da je **Florance Hartman,** bivša glasnogovornica MKS-a napisala 1999. godine: »*Beograd je izazvao odlazak Srba iz Krajine prema Banjoj Luci i sjevernoj Bosni kako bi kasnije opravdao zadržavanje tih prostora.»* Zamislite moral Suda koji tako brzo zaboravi što je tvrdila njihova glasnogovornica.

U normalnom svijetu bi zato glavna tužiteljica za takvu konstrukciju vjerojatno bila povrgnuta liječničkom tretmanu, ali u ovom ona je izazvala negativne reakcije samo zbog činjenice da je u akciju "Oluja" bila uključena i američka administracija. *Odbor za međunarodne odnose američkog Kongresa* raspravljao je nedavno o tom sudu. U optužnici protiv Ante Gotovine osporena je objektivna zapovjedna odgovornost, naglašeno je i pitanje «jesu li događaji za koje je optužen bili dio operacije poduzete uz znanje i u suradnji sa SAD» (**H. Hyde**). Rečeno je da «nije dobro oduzimati, a osobito ne uzurpirati ovlasti nacionalnih sudova»», da je»svaka zemlja odgovorna suditi na svom teritoriju a iznimke se moraju točno odrediti»(**J. Rabkin**), pa čak i to da je u postupku protiv Tihomira Blaškića tužiteljstvo zatajilo dokaze koji su ga oslobađali krivnje, a iste je dokaze upotrijebilo protiv Daria Kordića.

David Keene, predsjednik Američke konzervativne unije u »Washington Timesu» upozorio je da se na primjeru Ante Gotovine pred sudom u Haagu mogu naći i američki vojnici i dužnosnici; sudio bi im isti sud koji danas sudi Slobodanu Miloševiću. Tvrdi da je Clintonova administracija pridobila Hrvatsku vojsku da pokrene ofenzivu protiv srbijanskih snaga u Hrvatskoj i Bosni, poznatu pod imenom «Oluja». «Dokazi upućuju da je Washington zamislio i upravljao cijelom operacijom», tvrdi Keene i navodi pisanje londonskog «Observera» i memoare američkog veleposlanika Richarda Holbrooka.»Mi smo Hrvatima i rekli kad da napadnu, koje gradove da zauzmu i kad da se zaustave. Holbrook jasno kaže da su oni učinili točno ono što smo željeli», piše Keene i zaključuje da Gotovina nije optužen da je osobno počinio ili naredio zločin nego po zapovjednoj odgovornosti za zločine drugih.. Po toj logici odgovornost se može protegnuti i do Clintona i njegove vlade.

Zato se na Zapadu sve više i više upozorava i na nesposobnost samoga suda. **Patricia Wald,** bivša sutkinja MKS kritizirala je Sud u New York Timesu tvrdeći da u Haagu sude diplomati i profesori, bez sudačkog iskustva, pa odatle i njihova sporost i propusti.

Bushov veleposlanik za ljudska prava **Pierre Richard Prosper** izjavio je: "Sudovi su loše vođeni, čine se pogreške ili zloporabe i previše troše. Sud bi trebalo zatvoriti najkasnije do 2008. godine." Ivica Marijačić piše (Fokus, 14. ožujka 2002.): "Uostalom, sam dolazak američkog veleposlanika Prospera u Haag je vrlo znakovit. Da su kojim slučajem on i glavna tužiteljica Carla del Ponte zaključili kako se general Ante Gotovina naprosto mora uhititi, ako se sam ne preda, onda se zacijelo ne bi ustručavali to izjaviti na konferenciji za novinare nakon sastanka. Još jedan detalj mogao bi se pokazati ključnim i za sudbinu Haaškog suda i za sudbinu nepravedno optuženog hrvatskog generala. Američki je Kongres, naime, deset puta smanjio proračunska sredstva za Haaški sud u 2003. godini. Dosad je SAD godišnje odvajao 25 milijuna dolara, sad pak tek 2,5 milijuna dolara. Tu vrlo značajnu činjenicu hrvatski mediji pod režimskim nadzorom svjesno prešućuju kao, uostalom, i događaje iz Kongresa."

Dakle, ono o čemu mnogi državotvorni Hrvati govore od trenutka uspostave tog suda počinju govoriti i u državama koje su osmislile jedan tako sramotan sud. Ne zaboravimo da je u hrvatskom Saboru, prilikom donošenja zakona o suradnji sa sudom u Haagu, ministar Šušak upozorio da će u Haagu suditi onim Hrvatima koji su sačuvali hrvatske enklave u srednjoj Bosni. Bivša hrvatska vlast je očito bila svjesna problema koje će imati jer je bila prisiljena donijeti taj zakon, ali bila je i spremna s njima se suočiti, pa i izlaziti kao pobjednik. Uostalom s bolešću predsjednika Tuđmana svjetske velesile mijenjaju svoju politiku, ali ipak nisu smjeli donijeti presudu generalu Blaškiću sve dok je Predsjednik bio živ, i dok nisu doveli svoje poslušnike na vlast u Hrvatskoj. Kada je i na osnovu lažnog Bevandina svjedočenja general Blaškić osuđen nova je vlast odmah donijela Deklaraciju o suradnji sa Sudom u Haagu, i ovom sudu predali u ruke nadležnost nad najveličanstvenijim hrvatskim pobjedama - Bljeskom i Olujom. Tom odlukom ova vlast omogućava sudu u Haagu da im pomogne u kriminalizaciji Domovinskog rata. I ne samo to. Nedavna izjava Dražena Budiše po kojoj je Carla del Ponte rekla Goranu Graniću da će hrvatskoj vladi sigurno optužnice protiv Ademija i Gotovine politički odgovarati, pokazuje kako im ovaj sud pomaže i u njihovim političkim obračunima. A treba li nas uopće čuditi što ovoj hrvatskoj vladi politički odgovaraju optužbe u kojima se u stvari optužuje hrvatska država? Kako je jadna vlast u trenutcima kada se svijet, koji su bespogovorno slušali prihvaćajući jednu takvu sramotnu optužnicu, okreće od njih i suda u Haagu i sve glasnije traži da se ta optužnica ukine. Ivica Marijačić o tome piše: "Jedna politika, koja je svoju snagu i svoj žalosni identitet gradila na bezuvjetnom podaništvu prema moćnicima u svijetu, sada doživljava svoj moralni i politički debakl."

Nenad Ivanković ("Hrvatsko Slovo", 22. veljače 2002.) s pravom konstatira: "Pogledajmo optužnice koje su pisane u maniri staljinističkih montiranih političkih procesa! Vidite da su braća Kupreškić 4 godine odsjedili 'na pravdi Boga' u Haagu da bi zbog potpunog nedostatka dokaza morali biti pušteni i da bi

sutkinja, koja je poništila presudu prvostupanjskog suda, rekla da su optužnica i presuda ispod civilizacijske razine demokratskih država. A iste takve optužnice, koje su ispod civilizacijske razine demokratskih država, prihvaća Račanova vlast, prihvaća Bevanda i ponavljaju tezu poznatu iz staljinističkih vremena: 'Ako su generali nevini, neka idu u Haag i dokažu – nevinost'! Nigdje u demokratskom svijetu se ne dokazuje nevinost, nego optužba mora dokazati krivnju. A u Haagu nitko ne može dokazati nevinost, kad su optužnice smišljene iz političkih razloga, da se izbalansira krivnja, da se u konačnici kaže kako su na ovom prostoru svi žrtve i agresori, a iz toga treba izvesti nešto drugo – da se poništi pravo malim narodima da se brane, jer mali narodi time remete poslove velikim narodima te da se pravo na ratovanje prizna samo velikima. Veliki imaju pravo na ratovanje, na vojne intervencije, a mali, bez obzira na to bili agresori ili žrtve nemaju, i zato je izmišljen Haaški sud da na neki način to sankcionira: svatko tko sudjeluje u ratu može biti kažnjen."

Jedno je očito: general Gotovina je bio loš izbor ma koliko god to politički odgovaralo sadašnjim hrvatskim vlastima!

Primijetimo da je još prije rasprave u američkom Kongresu nekadašnji ravnatelj SIS-a Markica Rebić o toj raspravi rekao slijedeće (*Fokus*, 28. veljače 2002.): "Amerikancima ova optužnica protiv Gotovine može poslužiti kao presedan, kao argument u njihovu stajalištu protiv MKS u Rimu, što može imati implikacije i na Sud u Haagu. Logika velikih sila, posebice SAD-a, kosi se s nastajućom logikom tih sudišta. Za SAD je opasnost da ti sudovi izrastu u tijelo bez nadzora, da djeluju izvan vremena i prostora i da dođe do birokratizacije koja može biti štetna za američke interese (primijetimo da sličnu tvrdnju iznosi i Finkielkraut, op. J.P.). U tom slučaju, sudilo bi se mnogima po preširoko zahvaćenoj zapovjednoj odgovornosti, kao sada Anti Gotovini. Velesile se s tim nikad neće pomiriti, uostalom i ruska Duma je protiv Međunarodnog kaznenog suda. Velike sile su radije za ad hoc sudove (zašto, vidljivo je iz Ivankovićeva komentara, op. J.P.). Američki vojnici ne mogu biti odgovorni za Vijetnam jer ni sama operacija nije upitna, a ako su što loše učinili, tada je to stegovni problem, a ne ratni zločin. Paradoks slučaja Gotovine sastoji se u tome da je on kao general u oslobodilačkom ratu optužen za genocid, a Milošević, predsjednik zemlje koja je izvršila agresiju na RH, tek za povredu običaja rata u oružanom sukobu. Čini se da su to namjerno učinili, jer da su Miloševića optužili za agresiju na Hrvatsku, ne bi mogli Gotovinu za genocid u obrani od te agresije."

Ponovimo onu moju rečenicu iz teksta napisanog 1996. godine: "Agresori" su u stvari Hrvati koji su krivi za smrt Jugoslavije, a Srbi su bili branitelji. Jasno je onda zašto je za sud u Haagu veći krivac Gotovina od Miloševića: Gotovina im je agresor, a ne Milošević! Pogotovo kad to politički odgovara poslušničkoj hrvatskoj vlasti. Ali, očito su se preračunali jer nisu pitali o tome svoje gazde.

A ako je Amerikancima rat u Vijetnamu neupitna operacija, onda je to s mnogo više prava Domovinski rat. Zato se moramo iznova vraćati na Referendum za koji je Stožer za obranu digniteta Domovinskog rata sakupio potrebnih 400.000 potpisa. Treba li uopće uspoređivati ulogu hrvatskih ratnika u Domovinskom ratu i američkih u Vijetnamu? To je jedino ispravno rješenje naših odnosa s Haagom.

Na to nas upozoravaju i najnovija uhićenja u Šibeniku, najave novih optužnica iz Haaga, a i Budišino poistovjećivanje s bivšim ministrom Tušekom po pitanju takvih optužnica. Moramo preispitati naš odnos prema tvrdnji «nitko nije protiv toga da se sudi zločincima u Domovinskom ratu i na našoj strani». Može li biti zločinaca i na našoj strani?

Naravno, u ratu mora biti i zločina. Pitanje je: je li veći zločinac koji u takvim uvjetima u kojima je bila Hrvatska, u takvim situacijama i napravi nešto loše, od onih koji su izvršili agresiju i od onih iz svijeta koji su je omogućili. Moramo uvijek imati na umu da je čak i onaj hrvatski vojnik koji je načinio nešto loše pozitivac u odnosu na agresore i njihove pomagače iz svijeta. Priča o individualnoj odgovornosti je smišljena da bi se Hrvate moglo suditi za obrambeni i oslobodilački rat. Naspram njihove «individualne odgovornosti» stoji individualni, pa čak možemo reći i kolektivni zločin agresora i njihovih podupiratelja. Gospodo, ne tražite nikakve «smrtonosne sastanke» po Hrvatskoj. Na takvim sastancima ste vi sudjelovali kada ste odlučivali o pomoći velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku. Vaš je zločin mnogo, mnogo veći.

Naučimo jednom za uvijek ono što nam poručuje naš poznati odvjetnik Željko Olujić:

Hrvatski branitelji nisu samo ustali u obranu hrvatskoga naroda i države od Miloševićevoga i Šešeljevoga divljaštva.

Hrvatski su junaci branili svetinje prošlosti, sadašnjosti i budućnosti i žene i djecu. Hrvatski su se branitelji borili za neovisnu hrvatsku državu.

Zato su hrvatski branitelji pozitivci.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su branili mir.

Zato što su postupali po zakonima, jer je Hrvatska imala pravo na neovisnost po tadašnjim zakonima.

Zato što su štitili narodnu volju, koja je bila i ostala za neovisnost.

Zato što su branili napadnute.

Zato što su napadnute branili od najdivljijih hordi na ovim prostorima u novije doba.

Zato što su imali hrabrosti otići u rat i suprotstaviti se daleko nadmoćnijoj sili.

Zato što su u tome ratu hrabro ginuli i bili ranjavani.

Zato što su bili disciplinirani i časni vojnici, koji su se držali zakona.

Zato što su odano izvršavali čestite zapovijesti svojega vodstva, na čelu s predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom.

Zato što su uspješno obranili stotine tisuća odraslih i malih, muških i ženskih, od pokolja i zatvora, a milijune stanovništva od porobljavanja.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su stvorili Republiku Hrvatsku kao instrument buduće obrane hrvatskih nacionalnih interesa i hrvatskoga naroda.

To su hrvatski branitelji radili za nas. Znali su da će u prljavom ratu svašta proživjeti, ali su se žrtvovali za nas. Tko od nas ima pravo njima reći išta drugo osim - veliko hvala. Nema sumnje da su negativci svi oni koji takve ljude uopće uspoređuju s zločincima. Oni koji ih maltretiraju i ponižavaju. Oni koji su

dezertirali ili koji su svo vrijeme bili protiv slobode svoje domovine. Oni koji su slušali i izvršavali naredbe onih u svijetu koji su bili, a i danas su, protiv neovisne hrvatske države.

Kada vam kažu da oni žele Hrvatsku ravnopravnu drugim zapadnim državama pitajte ih: Pa koja od tih država dozvoljava suđenja svojih ratnika? Mala Nizozemska? Velika Amerika?

Ovih dana je i dr. Adalbert Rebić rekao: «Haag neka sudi počiniteljima zločina počinjenih izvan granica neke države, kao što je to slučaj s Miloševićem (dakle agresorima, op. J.P.). Haag nema prava suditi ljudima koji su branili svoju domovinu.Ako je koji Hrvat kriv za zločine, neka mu sudi domaće sudstvo.» Ja bih dodao vojno sudstvo, jer oni znaju doista što je to rat za razliku od civilnog kakav je onaj u Rijeci, Splitu i na drugim mjestima gdje u optužnicama koriste «dokaze» iz agresorskih zemalja i time pokazuju svoju nekompetentnost!

Zapamtimo, čak i oni koji su počinili neki zločin u takvom nametnutom prljavom neravnopravnom ratu, još uvijek su pozitivci i žrtve velikosrpske agresije koju su omogućili svjetski moćnici. Zato je sud u Haagu, zamišljen da sudi ne samo agresorima nego i žrtvama, nešto najprljavije i najnemoralnije što je veliki svijet smislio za ostvarenje svojih interesa. Hrvatski ratnici, sve da su i napravili neki zločin, na sudu u Haagu bi bili pozitivci, a nekad časni suci koji su prihvatili raditi u takvoj nečasnoj instituciji, negativci.

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.

JOSIP PEČARIĆ

PREDSTAVLJANJE KNJIGA O GENERALU PRALJKU U HERCEGOVINI

Naše je veliko zadovoljstvo što predstavljamo knjige o generalu Praljku u njegovoj rodnoj Hercegovini tj. u Hercegovini velikog ratnog ministra Gojka Šuška. Dakle u Hercegovini dvojice izuzetnih Hrvata koji su u Širokobriješkoj gimnaziji sjedili u istoj klupi. Zato se zahvaljujemo organizatorima koji su nam to omogućili kao i svima vama koji ste došli na ovo predstavljanje.

Ključna riječ u ovim predstavljanjima je ZABORAV. Ne samo da se silno trude izbrisati iz sjećanja našeg naroda generala Praljka već do duže vrijeme rade i s našim sjećanjem na Šuška.

Meni kao doktoru matematičkih i magistru elektrotehnike posebno je zanimljivo što je general Praljak diplomirao elektrotehniku, a Šušak je studirao matematiku prije nego što je otišao vani. A njihov profesor matematike bio je Širokobriješki zet – po meni najveći živući hrvatski znanstvenik - prof. dr. sc. Zvonimir Janko koji je dopisni član HAZU. Unatoč tome i on spada među zaboravljene izuzetne Hrvate. A kada je odlazio u mirovinu na njegovom sveučilištu u Heidelbergu jedan poznati njemački matematičar je njegova otkrića u matematici usporedio s padom Berlinskog zida. Čini mi se da je on itekako doprinjeo u izboru studija elektrotehnike i matematike ovo dvojice naših velikana.

Veliku zahvalnost dugujemo dr. sc. Marku Tokiću koji je predstavio ove knjige (u Širokom Brijegu i Ljubuškom), kao što je to i dosad radio. U drugoj i trećoj knjizi dani su i tekstovi koji nam pokazuju kako je dr, Tokić reagirao na ČIN SAMOŽRTVOVANJA, ČIN SEBEDARJA generala Praljka. Čini mi se da je dr. Tokić prvi tako i definirao taj čin, ili sam ja prvi put to čuo od njega i od tada ga stalno i koristim.

Dr.. Tokić je predstavljao gotovo sve moje knjige koje sam predstavljao u BiH.

Na jednom od tih predstavljanja održanom u Mostaru govorio je o četiri stupa Pečarićeve Hrvatske. Ta četiri stupa su mu Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković Thompson i biskup Vlado Košić. Više puta sam navodio te riječi dr. Tokića iznoseći svoje mišljenje da je njih dr. Tokić izdvojio kao predstavnike pojedinih skupina naših ljudi kao one koji su najviše napadani među njima. Zapravo ovo spominjem danas zato što je tu dr. Tokić i zato što mi se čini da ovaj stup koji pripada Dariju Kordiću, koji je 17. godina bio u zatvoru a jedini zločin koji su mu dokazali bio je to da je izniman Hrvat, treba zamijeniti sa stupom generala Praljka. Zahvaljujem dr. Tokiću što je to prihvatio!

Zapravo ova predstavljanja u Hercegovini su mi posebno značajna i zbog pisma 90-godišnjeg Dragana Hazlera velikog domoljuba iz Švicarske i donedavnog predsjednika HAZUDD-a, u kome on kaže kako je 25. ožujka 2011. godine u Baselu - predložio SLOBODANA PRALJKA za Redovnog člana - Hrv. akad. HAZUDD-a.

Doista nisam znao, a vidim da nije ni dr. Međimorec da je od 2011.-e Slobodan Praljak član HAZUDD-a!

U tom pismu je spomenuta i ploče u prostorijama HAZU Mostar na kojoj će biti uneseno i Praljkovo ime i to me je podsjetilo na riječi kojima je dr. Međimorca u Petrinji završio svoj govor predstavljanju ovih knjiga:

Kad god odem u Sunju zapalim svijeću ispod biste velikog glumca i hrvatskog branitelja Svena Laste. Volio bih da se jednog dana kraj njega nađe i bista našeg Hemingwaya. Bista već postoji, izradio ju je akademski kipar Stjepan Gračan. Mislim da bi valjalo razmisliti o takvom skromnom znaku poštovanja velikog životnog djela generala Slobodana Praljka?

S druge strane ovo Praljkovo članstvo u HAZUDDU-u i činjenica da je dr. Franjo Tuđman bio akademik, dakle redoviti član HAZU-a podsjeća me s kolikim pravom sam stalno upozoravao na bliskost ova dva hrvatska velikana.

Čin samožrtvovanja, tj. čin sebedarja generala Praljka pratit će sve hrvatske političare jer će odnos prema našem generalu biti jednostavni pokazatelj našim ljudima o njima samima. Ostvarenje želje dr. Međimorca o postavljanju biste u Slunju bio bi samo pokazatelj da se krenulo u pravom smjeru, tj. da odaju počast hrvatskim velikanima, a ne samo da misle o vlastitim interesima. Plenković je, vidjeli smo, odmah krenuo s politikom zatiranja svakog pomena tog čina generala Praljka - čina kojim je general Praljak za prokazivanje sramotne uloge tog „suda“ učinio daleko više od svih hrvatskih političara zajedno. Zapravo su u svom nadmetanju tko će biti bolji sluga sve radili protiv hrvatske države. Pa sjetimo se samo da je Mesić zbog lažnog svjedočenja dva puta nagrađen mjestom predsjednika države.

Ali prvo nešto o veličini našeg generala – čovjeka koga je Hrvatsko slovo proglasilo OSOBOM GODINE, a Hrvatski tjednik OSOBOM GODINE, DESETLJEĆA, STOLJEĆA...
General Praljak je porazio, kao što znamo i Haški sud i one koji su mu služili.. Kao da sam to i najavio još 31. siječnja 2002. na predstavljanju moje knjige *Sramotni sud u Haagu*, Zagreb, 2001. (a prvi predgovor *Zašto zapadnim zemljama treba sud u Haagu* napisao joj je Slobodan Praljak), a ponovio i dvije godine kasnije kada sam generalu posvetio svoju knjigu o Boki kotorskoj:

POSVETA KNJIGE „U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI“, Zagreb 2004.

Posvećeno dragom prijatelju
Generalu Slobodanu Praljku

„General Slobodan Praljak nije samo izvanredno vodio predstavljanje ove knjige (Sramotni sud u Haagu, op JP), već je i napisao prvi predgovor knjizi. Njemu prijete Haaškim sudom još negdje od 1995. godine. Nedavno sam u Australiji, prilikom predstavljanja engleske verzije mojih knjiga Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2, pročitao da generala ponovno spominju i tada napisao slijedeći tekst koji je donesen u ovoj knjizi.
Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozorava na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku" u Zagrebu promovirao uz prof. Dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamo li Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: "Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali." Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelu i rade samo takvi, zar ne?
U stvari čini mi se da tužitelji i suci u Haagu itekako dobro znaju za generalove nastupe i da se u ovom slučaju najbolje vidi kako je na tom sudu sve okrenuto naopako. Naime, umjesto da se general boji optužbi za navodne ratne zločine jer uviđa kako je to sudstvo kojemu istina ništa ne znači, pa se nevine ljude osuđuje na drakonske kazne, tužitelji i suci boje se suočiti s generalom jer znaju koliko će ispasti glupi i smiješni.“

Predstavljanje knjige Sramotni sud u Haagu,
Zagreb, 31. siječnja 2002.

Generale,
Skupili su hrabrosti suočiti se s Tobom. Doista se ponosim time što mogu reči da si mi prijatelj.

Akademik Josip Pečarić
Zagreb, 5. travnja 2004. g.

Iste godine kada smo predstavljali knjigu Sramotni sud u Haagu u samom su Sudu potvrdili istinitost mojih riječi. O tome je nedavno svjedočila njegova odvjetnica Nika Pinter. Evo djela intervjua koji to pokazuje, a koji moramo stalno ponavljati jer samo taj primjer pokazuje veličinu našeg generala:
„***Koliko mu je bilo opasno svjedočiti za Mladena Naletilić Tutu? Djelovalo je kao da ga tužitelj, Kenneth Scott, iz pozicije svjedoka u predmetu Naletilić uvlači u poziciju optuženik u predmetu Prlić...***
- *Nije to Scott mogao učiniti, on nije bio dorastao Praljku* (ponavljam „ON NIJE BIO DORASTAO PRALJKU).. *Činjenica je da se upravo zato što je Praljak bio suveren u predmetu Naletilić, jako zamjerio Scottu. Uvjerena sam da je Scott imao Praljka kao svoj projekt* (rekao bih da je Praljak bio projekt cijelog Suda u Haagu, J.P.). *U jednom je trenutku sutkinja Maureen Harding Clark rekla Scottu: "Kolega Scott, jako ste dugo odvjetnik, imate veliko iskustvo. No, morate znati da se u svojoj karijeri možete sresti s osobom koja je jača od vas". To je bio Praljak.*
Kada je to bilo?
- *Tijekom unakrsnog ispitivanja u slučaju Naletilić. Scott tada nije uspio od Praljka dobiti ništa što bi mu koristilo i mislim da je odatle proizlazila ta Scottova fiksacija na Praljka. Kasnije se to pokazalo i u suđenju Praljku. Scott je bacao naočale, izlazio iz sudnice. Jednom je prilikom, usred rasprave, izašao iz sudnice i u predmetu nije bilo tužitelja! Svi smo samo gledali što se događa, ostavio je praznu tužilačku klupu. Sasvim nedolično ponašanje i da je to napravio bilo tko od branitelja, bio bi kažnjen. Možda sam subjektivna, ali to se događalo. Mislim da je početak Praljkove optužnice bilo to svjedočenje 2002. godine."*
https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/braniteljica-slobodana-praljka-za-jutarnji-otkriva-dosad-nepoznate-dijelove-haske-slagalice-mislim-da-optuznicu-nije-procitao-evo-zasto/6850899/
Ja sam morao spomenuti knjigu o mojoj Boki koju sam posvetio svom prijatelju generalu Praljku i zbog riječi dobodošlica koje mi je uputio fra Andrija Nikič, a kojoj je očito ta knjiga poslužila kao svojevrstan uzor:
Sretan dolazak u Hercegovinu, *gdje svaki kamen pjeva hrvatski.*
Hvala i fra Andriji i svima vama.

Josip Pečarić

DODATAK: Jedna pjesma s predstavljanja u Mostaru

Pjesmice za naše velikane!

Što su krivi naši generali,

da im sude svjetski mešetari

Na svom pragu mi smo ratovali,
da bi rodnu grudu obranili!

Nisu pošli u tuđu krajinu,
Branili su svoju djedovinu!

Knjige će se o ratu pisati,
naraštaji naši će čitati!

Povijest piše a i narod pamti,
kako su se sudili Hrvati!

Čuvali smo mi ognjište svoje,
Hrvati se nikoga ne boje!

Herceg-Bosno uvijek živa bila,
Hrvatima i draga i mila!

O Mostaru u srcu te nosim,
Herceg-Bosno tonom se ponosim!

Nedam svoje Humskozemne grude
Bit ću ovdje pa kako mi bude!

Nek' se širi vira Isusova
i hrvatskom krvlju natopljena.

Sveto zemlja Hercegova ima
Sunca, krša, kadulje i smilja

Nek' nam živi zemlja Hercegova
Humska zemlja naših pradjedova!

Tu su fratri stoljećima bili
Za vjeru su svoju krv prolili!

Kuća moja od kamena siva
Koda vidim svoga dida živa

Punu kuću dice izrodio
I žuljavim rukam' odhranio

Da čuvaju zemlju Hercegovu

Kršnu, rodnu, sunčanu i plodnu

Hercegovac cijeli svijet naseli
A ognjište svoje ne raseli

Dok je sunca i kamena siva
Hercegova zemlja bit će živa!

Sveti Ante čuvaj naše fratre
Spasili su vjeru i Hrvate!

Fra Andrija povjesničar mio
Stotinu je knjiga objavio!

Veliko vam hvala fra Andrija
Jer povijest je od svih najstarija!

Nevenka Ćubela, Mostar, 17. svibnja 2018.

http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/05/19/predstavljanja-knjiga-o-generalu-praljku-u-hercegovini/
http://glasbrotnja.net/josip-pecaric-predstavljanja-knjiga-generalu-praljku-hercegovini/

IVICA RADOŠ

SMRT SLOBODANA PRALJKA: POD SVAKU CIJENU ŽELIO JE DA SE SPRIJEČI MUSLIMANSKO-HRVATSKI RAT. 'PA ŽENA MI JE MUSLIMANKA'

Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbijam vašu presudu!", tako je prije godinu dana rekao general Slobodan Praljak i u sudnici haaškog suda i pred svjetskom javnošću ispio otrov. Praljak za života nije bio kontroverzan, kakvim ga pojedinci uporno žele okarakterizirati, nego baš suprotno, dosljedan. Njegov život doista jest za filmski scenarij.

Rođen je u Čapljini 1945. godine. Osnovnu školu pohađao je u Čapljini i u Rami, a prva dva razreda gimnazije u Širokom Brijegu. U istom razredu bio je i Ljiljanko Naletilić.

– Otišao je 1961., na kraju drugog razreda gimnazije, u Mostar jer mu je otac Mirko, koliko znam, dobio u Mostaru posao. Sjećam se da smo 1959. zajedno bili u izviđačkom odredu. Bilo nas je oko 150 i išli smo na Boračko jezero. Slobodan je bio izvanredan učenik, nadaren za matematiku, fiziku, povijest umjetnosti, film, bio je briljantan govornik. Za njega nije bilo toga što ne bi naučio, znao je puno o filmovima, o ulogama. Jednom je u školi bio kviz, 1961., pobijedio je – prisjeća se Ljiljanko Naletilić.

I Blago Lasić Kaškić sjeća se Praljka iz osnovne škole.

– Sjedili smo dva mjeseca zajedno u istoj klupi. Imao sam prema njemu dosta strahopoštovanja u to vrijeme jer je bio pola metra viši od mene, ali se on uvijek smijao i govorio: 'Ne boj se, jarane'. Praljak je bio izuzetno simpatičan, ali je nosio hipoteku oca koji je bio oznaš – priča Blago Lasić. A kad je Praljak 1961. nastavio gimnaziju u Mostaru, članovi širokobriješke grupe u kojoj su, uz ostale, bili Gojko Šušak i Blago Lasić 1962. optuženi su da su pripadnici HOP-a. Navodno je Praljkov otac, koji je radio u Mostaru, spasio Šuška jer ga je prepoznao kao dječaka koji je bio s njegovim sinom u školi.

Student i elektrotehničar

Nakon gimnazije, Praljak je 1963. upisao u Zagrebu studij elektrotehnike, a za vrijeme studija je ljeta redovito išao s prijateljima raditi u Njemačku. Najbolji prijatelji bili su mu Tihomir Penavić, Stanko Ramljak Ćana i pokojni Jere Đerek iz Vinjana. Nakon studija elektrotehnike, budući da ga je zanimalo kazalište i film, Praljak je 1969. upisao režiju na Kazališnoj akademiji.

– Upoznao sam ga na Akademiji, bio sam starija godina, i otad smo prijateljevali. Zarađivao je za život kao elektrotehničar – priča Međimorec. Zlatko Vitez je također poznavao Praljka.

– Ja sam 1968. upisao glumu, a on godinu kasnije kazališnu režiju. Bilo nas je relativno malo, svi smo se odlično poznavali… No, došla je 1971. pa je počela podjela na ideološkoj razini. Kad je trebalo izglasati studentski štrajk, sjećam se da se Praljak zalagao za studentski štrajk… – prisjeća se Zlatko Vitez. Nakon završetka kazališne režije, Praljak je imao uspjeha.

"Dreyfusovu aferu" J. C. Grumberga režirao je 1979., potom "Paklenu naranču" Burgessa 1981. koja je u to vrijeme bila provokativan komad, društveno i politički. Nakon toga radio je Keslerovo "Pomračenje u podne", komad o staljinističkim procesima koje je Kesler prepoznao još prije 2. svjetskog rata, poznavajući situaciju u SSSR-u.

Protukandidat Tuđmanu

Režirao je i TV film "Jegulje putuju u Sargaško more" 1979., televizijsku seriju "Blesan i tulipan" po djelu Gorana Babića, te TV dramu "Novela od Stanca" 1980. Dramu "Povratak Katarine Kožul" snimao je 1989., prema scenariju koji je radio zajedno s Abdulahom Sidranom. Glazbu za taj film pisao je Arsen Dedić. Početkom demokratskih promjena 1990. režirao je dokumentarni film "Sandžak i duhan".

O Praljkovu političkom angažmanu početkom 90-ih zna se gotovo sve, pogotovo o njegovu angažmanu u Hrvatskoj demokratkoj stranci Marka Veselice. Valja se prisjetiti da je na prvim demokratskim izborima bio predsjednički protukandidat Tuđmanu u Dubravi.

Poslije se Praljak priklonio HDZ-u priznavši da je „Tuđman bio u pravu". A kada je počeo rat, Praljak je otišao na prvu crtu u Sunju.

– Žarka Pešu, koji je bio u policiji, susreo je na Trgu bana Jelačića, dan ili dva prije odlaska Pešine skupine rezervnih policajaca u Sunju. Pita Slobodan Pešu:

– Kamo ideš? – Vodim ljude u Sunju! – Idem i ja. – Dobro. Dođi u nedjelju ujutro na Trg, spremi se i ideš s nama.

U Sunji se pojavio s jednim ruksakom na leđima i sa starim njemačkim šmajserom, obješenim o jednu običnu špagu – priča Miro Međimorec koji je također kao dragovoljac otišao u Sunju. Pridružio im se i glumac Sven Lasta.

Nakon što se proslavio u Sunji kao vojnik i zapovjednik, Praljak je otišao u Hercegovinu. Uslijedila je epizoda s oslobođenjem vojarne JNA u Čapljini. Svjedoci tvrde da je Praljak u tome odigrao herojsku ulogu. Vojarna je oslobođena u travnju 1992. General Praljak, koji je vodio akciju, ostao je zapamćen po tome što je prema zarobljenicima postupao vrlo humano. Dr. Goran Moro, Srbin po nacionalnosti, svjedoči o tome.

Štoviše, ostao je nakon toga živjeti i raditi u Čapljini. Lipanjske zore, operacija oslobođenja Mostara 1992., također će biti zapamćena po tome što je za njezin uspješan završetak najzaslužniji Slobodan Praljak. Naime, oslobođenjem donjeg toka rijeke Neretve i Mostara, Hrvatska se oslobodila pritiska na jugu. Operacija Lipanjske zore je zapravo prva hrvatska Oluja kad su u pitanju oslobodilačke akcije. Poznato je i to da je general Praljak slao oružje, protuoklopna sredstva i streljivo postrojbi Dragana Vikića u Sarajevo. I nesebično oružjem pomagao Bošnjake.

Nije nepoznanica ni to da je Praljak pod svaku cijenu želio da se spriječi muslimansko-hrvatski rat.
– Zar ja da imam nešto protiv muslimana?! Pa moja je žena muslimanka – govorio je Praljak. Za vrijeme toga rata, Praljak je, što mnogi ne znaju, smještao muslimane izbjeglice i prognanike u svoju vikendicu u Pisku, ali i u kuću u Zagrebu. I to u jeku najžešćih borbi između HVO-a i Armije BiH.
– I u tome je Slobodan velik, malo je ljudi to uočilo – priča jedan od njegovih prijatelja.
– Tamo gdje sam ja bio, količina zla bila je manja – govorio je Praljak u haaškoj sudnici. Abdulah Sidran nije bio raspoložen za razgovor o Praljku, samo je podsjetio na jedan intervju koji je nekoć dao Miljenku Jergoviću.
– U tom intervjuu rekao sam da je Praljak, kakvog ga ja poznajem, bio častan čovjek. Zbog toga sam imao velikih problema. Bio sam izložen raznim pritiscima Bošnjaka iz Hercegovine. Oni ne razumiju da govorim o Praljku kakav je tada bio. Ne bih dodao ništa što nisam rekao u tom intervjuu. U romanu "Otkup sirove kože" također govorim o Praljku… Mi nismo držali sudbinu u svojim rukama, nego su naše sudbine bile u rukama naših očeva – rekao je Sidran koji smatra da su svi Praljkovi problemi nastali zbog autoritativnog oca.
No, tko je Mirko Praljak, otac generala Slobodana Praljka?
Djed je bio veliki radićevac
Mirko Praljak je kao mladić prihvatio komunističke ideje za vrijeme Kraljevine Jugoslavije dok je radio u Sisku. Za vrijeme rata bio je u partizanskim odredima na Biokovu i u okolici Vrgorca. Ženu Filomenu, Slobodanovu majku, koja je iz okolice Omiša,upoznao je u partizanima. Poslije rata, Mirko Praljak bio je pripadnik Ozne, službovao je u Rami, Širokom Brijegu, Mostaru… Umirovljen je nakon pada Rankovića 1966. godine.
Na napade zbog oca, general Praljak je 90-ih uzvraćao neka mu sude ako je kriv, ali da je Mirko Praljak njegov otac i da ga se nikad neće niti može odreći. Zanimljivo, djed Slobodana Praljka, Šimun, u Čapljini ostao je zapamćen kao veliki radićevac i HSS-ovac. Unucima je, prema pričanju prijatelja obitelji, znao govoriti:
"Djeco, politika je kao pokvareni avion, maknite se od nje!".
Danas, godinu dana nakon smrti generala Slobodana Praljka, njegovi prijatelji i poznanici otkrivaju da je zapravo dao naslutiti samoubojstvo bude li osuđen. Govorio im je da „ni jedne minute neće živjeti kao ratni zločinac".
– Kad bi me telefonski nazvao iz haškoga pritvora, prisjećali smo se nekih mlađih dana, predstava, glumaca… Nije nikada dao naslutiti što će učiniti, čak ni ženi! A posljednja dva-tri mjeseca prije presude rekao je da ga ne posjećujemo. Nije želio nikoga primiti. Dakle, možda se moglo iz toga zaključiti što će učiniti. Još se osjeća njegov duh, imam osjećaj da će se pojaviti, sa svojim glasom, smijehom, dosjetkom, toliko je bilo života u njemu, snage i energije, borbenosti do kraja – priča Miro Međimorec.
– Rekao bih da je njegov čin (samoubojstva, nap. a.) na razini neke antičke tragedije. To je sigurno duboko promišljen čin – zaključio je Zlatko Vitez.

–Njegov čin je njegova odluka, sasvim svjesna i razu mna. Da je haaški sud normalan sud, bio bi to udarac za sud – rekla je Nika Pintar, Praljkova odvjetnica.

Piše: **Ivica Radoš** /HMS/http://hms.ba/Hrvatsko neb

http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/11/29/smrt-slobodana-praljka-pod-svaku-cijenu-zelio-je-da-se-sprijeci-muslimansko-hrvatski-rat-pa-zena-mi-je-muslimanka/

PREDSJEDNICA I 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2019.

ZDS I PUPOVČEV SRPSKI PATRIOTIZAM

Za Srbe je Matoš rekao: „Oni Lažu. To je njima od Boga."
Tako je i Pupovac komentirao izjavu Predsjednice.
On na početku kaže:

Predsjednica je u petak izjavila da je 'Za Dom' jedna od povijesnih varijanti hrvatskog pozdrava i pokliča, a 'Za Dom spremni' službeni, kompromitirani pozdrav NDH koji treba razlikovati od pokliča 'Za Dom spremni' pripadnika postrojbi iz Domovinskog rata, koji je dio njihovih nikad zabranjenih insignija.
Pupovac na pitanje novinarke N1 televizije kaže (snimak je dan i u večerašnjoj Bujici, JP) *da razlike u pozdravima nema. "Ne postoji razlika. Možda postoji razlika među ljudima koji su to uzvikivali. I sigurno postoji. Možda neki znaju što to znači, možda neki ne znaju što to znači. Ali oni koji su uveli pozdrav 'Za Dom spremni' u vrijeme Domovinskog rata su znali što to znači", rekao je Pupovac.*

Naravno Pupovac zna da je ZDS nastao 1932. godine kao antifašistički pozdrav i odgovor Ustaša na srpski fašizam u Prvoj Jugoslaviji, a doista je fašizam borba protiv srpskog fašizma, a u Domovinskom ratu se ZDS koristio protiv srpske fašističke agresije, pa je Pupovac u pravu da nema razlike između ZDS i ZDS.
Međutim u svijetlu Matoševe tvrdnje nama je zanimljiviji dio u kome on sebe definira kao dobrog Srbina.
Svi znaju, a vjerojatno mu je to i donijelo veliko poštovanje i kod Sanadera i kod Plenkovića, o njegovim lažima tijekom Domovinskog rata o prekrštavanju srpske

djece i o dr. Šreteru, za koje nije nikada odgovarao, Dapače vidimo kako je nagrađen. On dalje tvrdi:

"Tko je to govorio? I zato su slike poglavnika Pavelića imali u svojim uredima, zato su se pozdravljali s dizanjem desne ruke u zrak i pozdravljali su se sa 'Za Dom spremni' i smatrali su se nasljednicima ustaša" (podcrtao JP)**,** *dodao je saborski zastupnik srpske nacionalne manjine.*
Pupovac smatra kako se tom izjavom predsjednice i dalje 'drže otvorena vrata za ustaško nasljeđe'. "To znači da se unosi smutnja i nered među ljude, to znači da se i dalje drže otvorena vrata za ustaško naslijeđe u Hrvatskoj i da se sam Domovinski rat zapravo na taj način povezuje s time".

https://direktno.hr/domovina/pupovac-oni-koji-su-uveli-za-dom-spremni-u-vrijeme-domovinskog-rata-smatrali-su-se-nasljednicima-ustasa-148417/

Nećemo spominjati da je veliki ratni ministar Gojko Šušak pozdravljao sa ZDS da ne bi povrijedili zastupnika srpske nacionalne manjine jer je Šušak bio ministar koji je na kraju natjerao 'hrabre' srpske ratnike da pobjegnu, kako reče Slobodan Milošević, kao ZEČEVI. To je davno bilo, a jedan drugi bivši Tuđmanov ministar i veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec danas kaže ,
Rečeni pozdrav spominjem u knjizi ipak samo na jednom mjestu: već je siječanj 1992. i u Osijeku se nešto lakše diše, u Tvrđi velika svečanost oko datuma međunarodnog priznanja Hrvatske, puna dvorana vojske, izlazi stasiti zapovjednik i vikne „Za Dom !“, a stara se zgrada zatrese od odgovora „Spremni“. Nitko od tih hrabrih ljudi nije mjerio kukuruz, štono riječ, nije podignuo ruku u skladu s rimskim pozdravom, nije slavio Pavelića ni Hitlera, ne (podcrtao JP)**,** *bilo je to izgovoreno iz srca odvažnih hrvatskih vojnika koji su već u mnogim krvavim danima 1991. dokazali da su za dom spremni dati sve.*
U nastavku je Hitrec unaprijed odgovorio Pupovcu:
I ne će meni nitko docirati, posebno ne oni koji su se u onim strašnim vremenima skrivali ili bili tijelom ili samo duhom na neprijateljskoj strani, kao što su i sada. Ni oni hrvatski političari koji su se dali navući u zamku pa se panično brane od možebitne optužbe za neoustašluk, dok istodobno srbijanska štampa nema skrupula pa i nadalje baš sve Hrvate naziva ustašama – baš kao u vrijeme rata.
https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/31330-h-hitrec-smrtopis-povijesti-u-hrvatskom-skolstvu.html
Međutim, ipak treba uvažavati Pupovćevu potreba da se dokaže kao pravi Srbin, a ne etno-biznismen pa ću navesti što za njih kaže veliki srpski književnik i bivši predsjednik Srbije Dobrica Ćosić:

Mi lažemo da bismo obmanuli sebe, da utješimo drugoga; lažemo iz samilosti, lažemo iz stida, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju bijedu, lažemo zbog poštenja. Lažemo zbog slobode. Laž je vid srpskog patriotizma i potvrda naše urođene inteligencije. Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.
(iz romana "Deobe")

U tom znaku je Pupovac govorio i o pokrštavanju, i o dr. Šreteru. A ovdje ga zbog toga prozivaju. Pa očito je da se u Hrvatskoj ne poštivaju nacionalne manjine, kada vidimo ne poštivaju njihove glavne osobine tj. iskazivanje patriotizma. Ali zato još uvijek imamo Plenkovića koji to zna cijeniti, zar ne?

Josip Pečarić

POGLEDAJTE snimak Bujice i:
https://kamenjar.com/barabara-jonjic-lomu-se-i-dalje-koplja-okolo-zds/
https://direktno.hr/direkt/od-svih-politicara-hrvatskoj-desnici-dapic-prvi-reagirao-istup-milorada-pupovca-148475/

MOJIH STO MOJIH KNJIGA, ZAGREB, 2020.

JOSIP PEČARIĆ

PREDSTAVLJANJE KNJIGE *DARIO KORDIĆ*

Prije svega moram se zahvaliti svima vama koji ste došli na ovo predstavljanje jer ste sa svojim dolaskom zapravo iskazali svoju ljubav i poštovanje prema našem Dariju kojega također pozdravljam i u ime svih nas nazočnih kao i gđu Veneru i sve članove njegove obitelji. Velika hvala i predstavljačima biskupu Vladu Košiću, g. Zvonimiru Hodaku i profesoru Marku Tokiću na njihovim lijepim govorima, kao i na tome što su na razne načine i svojim tekstovima doprinijeli da imamo ovu knjigu. Posebna zahvalnost i g. Iliji Tokiću koji je pomogao tiskanje knjige, kao i g. Branku Hrkaču na prelijepim koricama.
Zapravo na koricama smo izdvojili dva momenta iz života Darija Kordića koji zorno pokazuju koliko je on veliki čovjek i Hrvat.
Ali prvo ću vas pitati nešto što sam svojevremeno pitao naše Hrvate u Australiji.

- Mi Hrvati smo u Domovinskom ratu ali i kroz cijelu povijest pokazali da smo najhrabriji ljudi na svijetu. Znate li tko je jedini na svijetu hrabriji od Hrvata?
- HRVATICE!

Dakle ta dva momenta iz života našeg Darija su vezane uz dvije takve Hrvatice.
Prvi je opisala Dunja Ujević - koju pozdravljam - u knjizi "Ministar obrane – jedno sjećanje na Gojka Šuška", str. 170.:

Rata u Laštvanskoj dolini još nije ni bilo kada je Venera tog dana prolazila cestom po kojoj se događa sve što se tamo uopće događa. Hodala je polako. Baš je nekako bila bezbrižna. A onda je ugledala konvoj. Golemi konvoj JNA, neke ljude, Darija

u bijeloj majici i svog plavoga fiću kojega je njen Dario ostavio nasred ceste! (...) Oficir je urlao na Darija da 'neće njega balavac zaustaviti'. Kordić mu je uzvratio da dobro, kako hoće! 'Pucat će na vas', rekao mu je.
To iz čega bi oni bili 'pucali' na njih, bila su fingirana mitraljeska gnijezda. Ali konvoj koji je vozio oružje Srbima u Hrvatsku je zaustavljen, zaustavio ga je Kordić, i UNPROFOR je proglasio da je on najmoćniji čovjek srednje Bosne. Pa, kad je uspio zaustaviti konvoj!
I da nije, bilo bi isto. Ali, ovako je taman legao u priču koja im je bila potrebna: bio je svemoćan, dakle, potencijalno kriv za sve.

Dakle već tada je bilo jasno da će tzv. sudu u Haagu on biti posebno zanimljiv za ostvarivanje njihove zadaće kažnjavanja hrvatskog naroda zbog onemogućavanja onoga što su željeli svjetski moćnici a to je uspjeh srpske fašističke agresije.
A kako im je on u Haagu odgovorio na njihovu ponudu da sudjeluje u njihovoj prljavoj raboti opisala je Venera Kordić u Hrvatskom listu od 23. prosinca 2004.:

Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'.

Zato je bilo prirodno da sam u svojim tekstovima često govorio i o Dariju, a i posvetio sam mu 2003. god. knjigu „Hercegovac iz Boke“. Predstavljanje te knjige bilo je u prepunoj dvorani Novinarskog doma i tada su svi nazočni na prvom primjerku knjige napisali božićne čestitke našem Dariju.
Presuda je bila onakva kakva se mogla i očekivati od onih koji su Dariju davali ovakve ponude.
Ali to i nije bilo najgore jer je poznato da su oni na kraju dobili od hrvatskih vlasti krivotvorene dokumente da bi ga se uopće moglo osuditi.
Nije to bilo jedino što su hrvatski režimi činili u svom dodvoravanju svjetskim moćnicima. Sjetimo se samo topničkih dnevnika (tada sam sam sebe prijavio Predsjednici Vlade jer sam ih pronašao u svom računalu), spremnost na laganje pred sudom, ali da političari-lažovi ne gledaju naše junake u oči dok lažu, pa do naplate poreza iz kategorije šunda generalu Praljku za materijale tj. knjige za njegovu obranu.
Svi takvi su, kao što znamo, nagrađeni za svoja „junačka“ djela! I nemaju problema da sami sebe pogledaju u zrcalo. Vjerojatno su im zabavnije druge priče o ogledalima, kao ona kada je Milošević gledajući sebe u ogledalu tvrdio kako je to što vidi Musolinijev portret. Vjerojatno im je manje zabavna moja priča o ogledalu.

Naime kada sam 1992. godine prvi put došao u Australiju javio sam se g. Tomislavu Bošnjaku koji je organizirao večeru u jednom hrvatskom restoranu. Nazočni su bili on, njegov brat Marjan i g. Mato Verkić sa suprugama.
Prvo što sam rekao bilo je upozorenje o nama - Hrvatima iz domovine:
- Znate svi mi koji smo odrasli u komunizmu imamo jednog malog crvenog u svojim glavama. A znate, operacije na mozgu su vam najteže.
Pri kraju večere su to i komentirali:
-Profesore Vi nama pričate o malom crvenom u glavi. A zar nam i Vi ne dolazite iz Domovine?
-Zato Vas i upozoravam na to jer i sam ponekad otkrijem da sam postupio onako kako diktira taj mali crveni. I znate li što tada uradim - odem pred ogledalo i pljunem u gada.
Kada sam desetak godina kasnije opet bio u Melbourneu, g. Verkić je ponovo komentirao tu moju priču:
-Profesore, na izborima u Hrvatskoj je pobijedio onaj mali crveni o kojemu ste nam pričali.
Ali nećemo više o gadovima i huljama. Okupili smo se u čast hrvatskog velikana Darija Kordića, a njegova priča o zrcalu je doista nešto izuzetno. U mnogim svojim tekstovima govorio sam o njemu pa i ponavljao tu priču. Koliko je Dario bio značajan u mojim tekstovima ponajbolje je opisao upravo g. Tokić koji je još prije pet godina na predstavljanju mojih knjiga u Mostaru kazao kako je Dario Kordić jedan od četiri stupa moje Hrvatske.
Zato sam i mogao na najnovije napade onih koje je još kineski filozof i ratnik Sun Tzu nazvao najogavnijim ljudima odgovoriti knjigom. Samo sam izabrao među tekstovima o Kordiću u drugim mojim knjigama. Na kraju sam dao i tekstove drugih domoljubnih autora koji su komentirali te napade najogavnijih ljudi.
A ideja o ovakvoj knjizi je itekako vrijedna jer počinje i završava sa sjajnim tekstovima profesora Tokića i biskupa Košića.
Zapravo bih svima ovima koji su napadali Darija trebao i biti zahvalan. Naime taj drugi stup moje hrvatske je Darijev ali i generala Praljka. Vjerojatno znate da mi je naš veliki general bio prijatelj i da sam s jednim drugim njegovim prijateljem dr. Miroslavom Međimorcem očekivao njegov izlazak iz zatvora tako što smo pripremili knjigu o njemu. Znamo kako je to završilo njegovim samožrtvovanjem i sebedarjem. Nije nam se ispunila želja da ga dočekamo knjigom. Ali eto danas predstavljamo knjigu o Dariju u njegovoj nazočnosti. Hvala im zbog toga.
Da, sjetimo se kako sam svojevremeno komentirao presudu našem Dariju riječima koje su kasnije koristili i drugi:

U HAAGU SU KORDIĆU DOKAZALI SAMO DA JE HRVAT I TO IZNIMAN!

A to je zapravo sadržano i u samoj presudi Dariju Kordiću. To je tako očito i iz najnovije kolumne današnjeg predstavljača Zvonimira Hodaka koji konstatira kako je naš Dario osuđen za ubojstvo civila u Ahmićima. Dakle civil koji nikada nije bio u Ahmićima je naredio vojnicima, na sastanku na kojem nije ni bio, da poubijaju druge civile. Zar nije Haaški sud osudio nešto što doista nevjerojatno,

nadnaravno, ako smijem reći - božansko? Jer ja doista ne znam da je tako nešto nekome uspjelo u povijesti, osim – kako tvrdi Sud u Haagu – našem Dariju! Da, naš Dario je bio i ostao izniman!

https://hrvatskonebo.org/2019/05/10/predstavljanje-knjige-dario-kordic/
https://kamenjar.com/predstavljena-knjiga-akademika-josipa-pecarica-dario-kordic/
https://narod.hr/kultura/foto-akademik-pecaric-na-predstavljanju-knjige-dario-kordic-u-haagu-su-kordicu-dokazali-samo-da-je-hrvat-i-to-izniman
http://dragovoljac.com/index.php/razno/16214-predstavljanje-knjige-dario-kordic
http://glasbrotnja.net/predstavljena-knjiga-akademika-josipa-pecarica-dario-kordic/

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.
Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).
Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11462, H-index: 39; MathSciNet: publikacija: 1290, citata: 5850, H-index: 24; Scopus: publikacija: 753, citata: 5763, H-index: 33; WoS: publikacija: 763, citata: 5416, H-index: 30).

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2537. mjestu njihove liste od 160,000 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 7146.
Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications” (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danas je također Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1 su prvi i treći).

Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa

Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 90 publicističkih knjiga.

27/4/2021.